

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

506

5702
9374

Als
Gw

A. J. Brumby
1838 Sept.

primus = pueri tunc alius. (Luc. Miguel)

augendi
**PHRYNICH I
ECLOGAE NOMINUM**

ET

VERBORUM ATTICORUM

CUM NOTIS

P. J. NUNNESII, D. HOESCHELII, J. SCALIGERI

ET CORNELII DE PAUW

PARTIM INTEGRIS PARTIM CONTRACTIS

EDIDIT, EXPLICUIT

CHR. AUGUST. LOBECK

LITER. ANTIQ. IN ACADEMIA REGIMONTANA PROFESSOR.

ACCEDUNT

FRAGMENTUM HERODIANI ET NOTAE

PRAEFATIONES NUNNESII ET PAUWII

ET

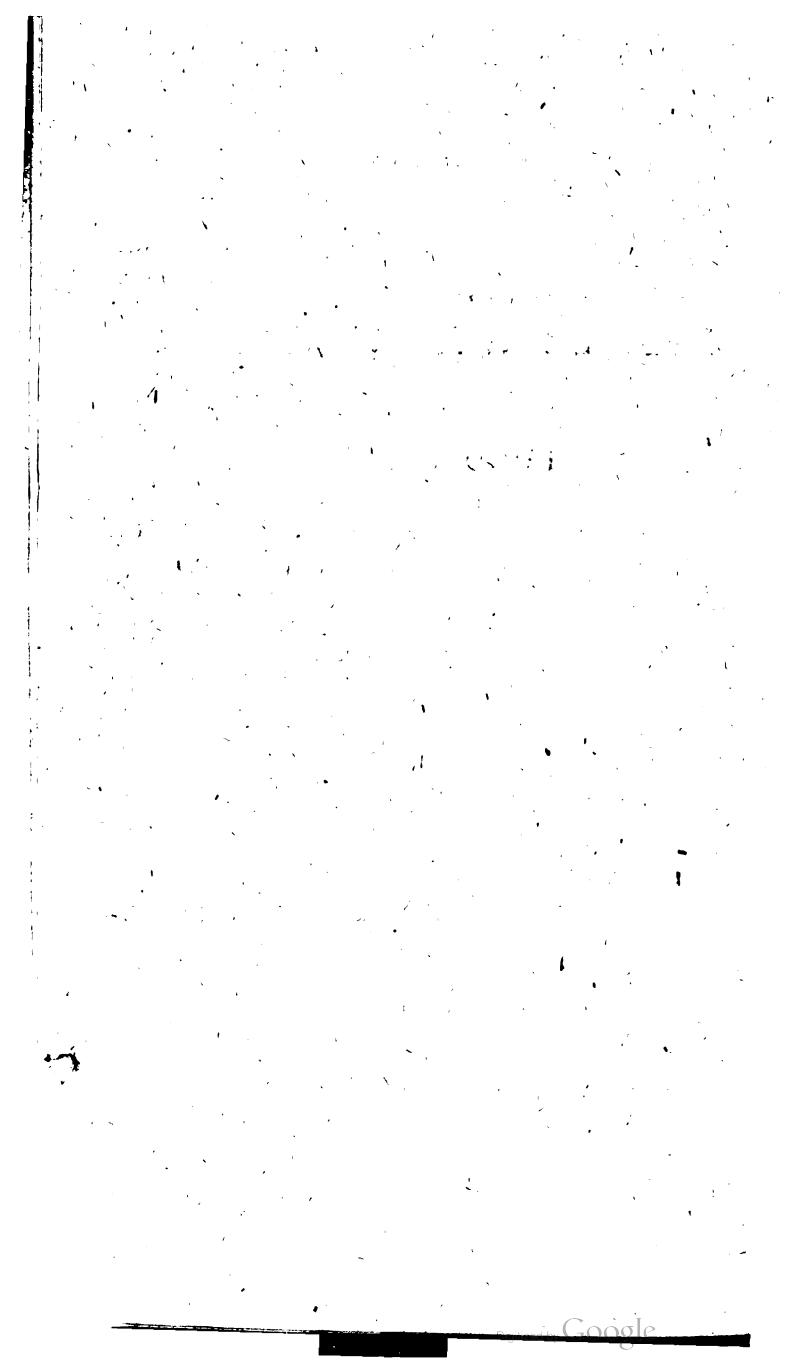
P A R E R G A

DE VOCABULORUM TERMINATIONE ET COMPOSITIONE,

DE AORISTIS VERBORUM AUTHYPOTACTORUM ETC.

LIPSIAE MDCCCXX

IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

DE PHRYNICO ET EJUS SCRIPTIS PRAEFATIO P. JO. NUNNESII.

Phrynichos multos fuisse acceptissimos ex Scholiis Aristophanis, et ex Suda, ut omittam, quae de Phrynichis ab Herodoto, Thucydide, et Aeliano traduntur: hic noster Suda Sophista Bithynus fuisse dicitur: cui nomen Arabii adscriptum in fragmento Bibliothecae, quam Photius ex variis scriptoribus collegit. Sed cur illud adscriptum fuerit, nobis adhuc non liquet. Is igitur floruit M. Antonino et Commodio imperantibus, ut legitur in eodem fragmento, cujus nobis copiam fecit eruditissimus vir mihiq. amicissimus And. Schottus Antverpianus. Libros quidem τῆς παρασκευῆς σοφιστικῆς Commodus Caesari initio desponderat, post autem eos libros variis amicis inscripsit. nullum etiam scriptorem laudat, qui post Antoninorum imperium floruerit. Alexandrum namque extremum citat e Sophistis, quorum vitae a Philostrato litteris consignatae sunt. Vigerat autem Alexander, quo tempore Antoninus Pius et M. Philosophus Imperium tenebant. in fragmento quoque Photii dicitur inscripsisse quosdam libros τῆς παρασκευῆς Aristocli, et alios Ruffino. quin et incidisse in orationes Aristidis, qui tum florebat, et a Marciano quodam dissensisse, qui omnes, ut constat ex Philostrato, saeculo Antoninorum floruerant. Phrynichus itaque scripserat παρασκευῆς σοφιστικῆς, id est, apparatus oratorum libros XLVII. aut certe LXXIII. ut et refert Suda, et in fragmento Photii proditur, pollicentem illum fuisse, quamvis Photius triginta solum et quinque illius se legisse tradat. ejus operis mentio fit in scholiis Εὐριπίδους Aristophanis in nomine ἀμαρτωλίας, atque ἐν τοῖς ἑρμηνείοις Hermolai, sive Stephani ἐν τῷ ταπεινῷ, et apud alios. Scripserat idem libros Atticorum nominum, sive duo illi fuerint, ut proditum est in Suda vulgato, atque etiam MS., sive tres, ut in hoc

exemplari, quod unicum nacti sumus, legitur: quamvis parum illud sit, quod e tertio libro reliquum est, et in eo multa e scriptoribus iterata. nam de secundo libro dubium non est, quin cohaereat cum primo, et sit secundus appellandus. atque etiam de tertio, ex exemplaris quidem nostri fide, in quo diserte, et eadem manu legitur τέλος τοῦ δευτέρου, ἀρχὴ τοῦ τρίτου. primus quidem liber praefert epistolam, ἔφοδον praeterea brevissimam, ut Plato et Aphthonius loquuntur, atque extremo libro epilogum brevem, post quem initio secundi adscriptum est in ora libri ejusdem librarii manu τοῦ αὐτοῦ ἐπιτομή, alio certe indice, atque hic liber vulgo inscribitur. ex quo, quia in nostro exemplari nullus erat index, et qui vulgo praepositur, videbatur centonibus potius quam huic libro convenire, nos hunc reponendum curavimus: *Phrynichi epitomae Atticorum nominum libri tres*. nam quod secundus cohaereat cum primo, in nomine παρακαταθήκης quoque plane cernitur. primo namque libro scribit, eo nomine usum fuisse historicum quendam Ionicum, deque eo sententiam suam, in iis quae sequuntur, deinceps se pronuntiatum: quod secundo libro omnino praestat, addito etiam nomine Herodoti, quem Ionicum historicum supra nominaverat. hoc ut ita sit, ut certe est, dubitari adhuc potest. sintne hi libri, quos Phrynichus conscripsit, an illorum epitoma; etiamsi Thomas Magister et Phavorinus, qui multa ex iis libris repetunt, omnia Phrynicho tribuant. Utut tamen sit, hos libros edi volumus, quod videremus eos tertia amplius parte detracta divulgatos ab iis, qui illos κατὰ στοιχείου contraxerant: fortasse quod illum redundantem in multis fuisse, ut Photius, arbitrati essent, certe quae in hoc exemplari accessio facta est, utilissima videtur. Inscribuntur autem hi libri Corneliano cuidam, cum fuisse suspicor Attidium Cornelianum, quem Capitolinus in M. Antonino praefectum fuisse Syriae refert, noster autem Phrynichus Graeciae quoque praepositum addit, cum ab epistolis imperatorum M. Antonini et L. Veri, ut suspicor, primum, deinde Quaestor sacri palatii lectus fuisset. Sic enim πάρεδρον accipendum puto, qui postea μέγας λογοθέτης honestiori nomine appellari coepit. Porro in iis libellis agitur de Atticorum nominum dilectu. Atticorum autem orato-

rum, ut ait M. Tullius, semper fuit prudens sincerumque iudicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire et elegans, et recte. Nam verborum dilectus, ut Caesar lib. 1. de ratione Latine loquendi scriptum reliquerat, quod legitur in Bruto Ciceronis, est origo Eloquentiae, quod etiam spectat illud Avieni apud Macrobiū lib. 1. Saturn.: ego enim id quod a C. Caesare, excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est, habeo semper in memoria, ut tanquam scopulum, sic fugiam infrequens atque insolens verbum. Conquirit ergo Phrynichus magno studio verba et genera dicendi Attica, propter quam causam, quae Ioniae, Doricae, Aeolicae scripserunt, quae reliqua genera sunt scriptorum Graecorum, nisi addere velis linguam illam communem ex his confusam, quam nimis probasset, non magnopere ei probatur non quod emendate non scripserint, sed quod elegantiam sermonis Attici in suis scriptis non adhibuerint. multo vero minus exteri scriptores illi probantur, Macedonitae inquam, Alexandrini, Aegyptii, Bithyni, Asiani. Nam Syracusanos ad Doros referendos esse censent, qui de dialectis scripserunt. Jam vero, ut ad singula genera scriptorum veniamus, e Poetis sequitur identissime scriptores veteris Comediae, omnibus tamen Aristophanem antepositi a quo etiam discedit, cum per parodiam ludens aliquod verbum insolens, aut causa carminis usurpat. probat item tres viros illos Tragicos, Aeschylum, Sophoclem et Euripidem, ex historicis Thucydidem observat diligentissime, nec mirum; cum illius scripta saepius suam manu descripsisse Demosthenes ab Halicarnasseo et Luciano dicatur, ad elegantiam sermonis, quantum existimare licet, uberiores comparandam. Ex Oratoribus Demosthenem imprimis colit: reliquos item novem Oratores Atticos studiose observat, sed ita ut Demosthenem in sermonis elegantia cedant, e Philosophis Platonem unum maxime admiratur, atque Aeschinē Socraticam, praeterea fere neminem. vitat magnō studio quaedam verba et genera dicendi Peripateticorum, Stoicorum, Medicorum, atque etiam Scriptorum novae Comediae. e quibus Menandro est infensissimus, Pollux sane, ejusdem argumenti atque aetatis scriptor, negat se usurum verbis Menandri, nisi cum

nullum apud ceteros scriptores verbum occurreret, quod posset in ea re commode adhiberi. Phavorinum quoque Philosophum Academicum et Sophistam insectatur acerrime. qui cum aliquando ab Hadriano etiam imperatore in simili argumento reprehenderetur, eique cederet, ab amicis irridebatur. fuerat certe Phavorinus sententiarum magis quam verborum studiosus, ut ex Agellio, qui eadem aetate floruit, constat. quo loco nequeo satis mirari hominum nostrae aetatis negligentiam, qui cum in singulos annos nova Lexica, novos Thesauros linguae Graecae proferant, non verentur quorumvis scriptorum testimonia, eorum etiam qui nunc sunt, in quo veterum multa suppetunt, laudare. quin, quod indignius, editis libris detrudere multum conantur de eorum Graecorum auctoritate, qui in hoc argumento elaboraverant. fuerunt autem multi et inprimis nobiles, ut apud unum Sudam, vel si ceteros taceam, legere licet, qui verba Attica et genera dicendi magno studio ex optimis quibusque scriptoribus conquisita in unum locum contulerant. Neque vero defuerunt, ut eo, unde abii, redeam, Phrynicho aemuli, quorum clarissimus fuit Orus Grammaticus Alexandrinus, si hic tamen Phrynichus sit, contra quem κατὰ στοιχείον scripsisse a Suda dicitur. Thomas Magister aliquot locis ab eo dissentit. Phavorinus uno, quod sciam, aut altero tantum. de quibus in notis a nobis disputatur. Fuit hic Phrynichus, ut existimat Photius, πολυμαθέστατος, accedet iis πολλοτερομένοις cumuli loco iudicium Phrynichi de priscis scriptoribus Graecis, quod ex fragmentis illius, quae leguntur apud Photium, expressimus. Phrynichus ait, integri et puri et Attici sermonis normam esse Platonem, et Demosthenem, una cum novem oratoribus, itemque Thucydidem, Xenophontem, Aeschinem Lysaniae filium Socraticum, Critiam Callaeschri filium, Antisthenis orationes duas. Aristophanem vero, Sophoclem, Euripidem, Aeschylum his omnibus scriptoribus antepont: auctores autem omni reprehensione liberos esse innuit Platonem, Demosthenem, Aeschinem in dialogis VII, quos quidam Socrati adscripserunt. de quibus lege Laertium in eodem Aeschine. de Herodiano lege nostras ad illius fragmentum notas.

scribitur in libro de rebus antiquis et de rebus novis

EX BIBLIOTHECA PHOTII PATRIARCHAE
CP. DE PHRYNICO.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ Φρυνίου Ἀρδαβίου σοφιστικῆς παρασκευῆς λόγοι * λέ. ἔστι δὲ τὸ βιβλίον λέξεων τε συναγωγή, καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατετινομένων τῶν χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένων τε καὶ συντεταγμένων. πολλὰ δὲ αὐτῶν ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τῶν λέξεων εὐρεῖν συλλογῇ. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν διεσπαρμένα ἐν τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς. ἐπαυθα δὲ ὁμοῦ τὰ τοιαῦτα συνηγμένα. ἐπεὶ καὶ Φρυνίω μὲν τὰ τοιαῦτα συναγαγεῖν γέγονε σκοπός. Ἑλλάδιος δὲ λέξεις ἀθροίσων ἀπλῶς, καὶ εἰτι τῶν τοιούτων, συντάξε τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν λέξεων, καὶ ταῦτα συμπεριειληφώς ἐναπέθετο. κατὰ στοιχείον δὲ καὶ αὕτη ἡ συναγωγή. ἤκμασε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Κομμόδου, πρὸς ὃν καὶ τὴν * ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ποιεῖται. ἐπιγράφων, Κομμόδῳ Κεῖσαρι Φρύνικος χαίρειν. ἀλλὰ Κομμόδῳ τὸ βιβλίον προσφωνῶν, κἀκεῖναι προομιαιζόμενος, καὶ παραίνεσιν φιλομαθείας κατατιθέμενος, καὶ ἐξαιρῶν τῷ λόγῳ τὸ βιβλίον. ἐν οἷς λέγει ἅς αὐτῷ μέλοι τοῦ τότε καιροῦ συντελεῖσθαι λόγους, οὓς καὶ ἀναδέσθαι λέγει τῷ βασιλεῖ. ἐπαγγέλλεται καὶ ἄλλους τοσοῦτους φιλοπονήσασθαι, τῆς ζωῆς αὐτοῦ οὐ καταλιμπανούσης. ἡμεῖς δὲ (ὡς ἔφημεν) ἔξ καὶ τριῶντα μόνους * ἀνέγνωμεν ἀπὸ τοῦ ἄλφα περιλαμβάνοντας μέχρι τοῦ ὦ. ἀλλ' εἰ καὶ τῷ βασιλεῖ φησὶ τοὺς λόγους ἀναδεῖναι, ὅμως διαφόροις αὐτοὺς φαίνεται προσπεφωνηκώς. καὶ αὐτίκα τὸν πρῶτον αὐτῶν τούτων λόγων Ἀριστοκλεί τινι γραφει, παιδιᾷν τινι τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους ἀρμόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφὴν, καὶ * συμπαικτικὴν ὑπαρχειν αὐτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν δεύτερον λόγον αὐτῷ προσφωνεῖ, καὶ δὴ καὶ τὸν τρίτον. τὸν δὲ τέταρτον Ἰουλιανῷ τινι σθηπολίτῃ καὶ φίλῳ προσφωνεῖ. καὶ φησὶν, ὅτε Ἀριστοκλεί μὲν ἐξ ἀρχῆς ὠριστο ἡ πραγματεία προσεφησθαι. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος βασιλικῷ δόγματι τῆς ἐν Ῥώμῃ μεγάλης βουλῆς ἐγίνετο πονωνός, τοῦτον ἀντ' ἐκείνου φίλον καὶ συνουσιαστικὸν τῶν καλῶν λαβεῖν, καὶ αὐτῷ καὶ κριτῇ καὶ ἐπιγνώμονι χρη-

σθαι τῶν συγγραφομένων. ἀλλ' οὕτως εἰπὼν καὶ ὑποσχόμενος, τὸν πέμπτον ὁμῶς λόγον Μηνοδώρῳ τινὶ φίλῳ τε καὶ πεπαιδευμένῳ ἀνδρὶ προσφωνεῖ, ὃς καὶ αἰτίαν ἐπήνεγκεν αὐτῷ τοῦ ἐνδεῶς εἰρησθαι τὸ πρὸ τούτου περὶ κινήσεως ὀνομάτων πρόβλημα. ἐπιτάξαντος δὲ Μηνοδώρου λέγειν, τὸν λόγον συντάττειν. ὑστερήσαι δὲ, ὅτι τρία νοσήματα αὐτῷ συμπεσεῖν συνέβη, τὴν σύντροφον τῷ γήρῳ στραγγυνοίαν, καὶ διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενίτιν, καὶ διὰ γαστροῦς αἵματος ὄψιν, καὶ ἔτι δὲ καὶ ἕτερα πλείστα τῶν ἀδρῶσθημάτων. ἂν μέντοι τῶν νοσήματων ἀπαλλαγὴς ἐπιβίῳῃ, καὶ τὸ νῦν ἐπιτάγμα εἰς πέρας ἀγαγεῖν ὑπισχρεῖται· καὶ εἴτι ἄλλο προστάττοι, φιλοκαλίας τε καὶ πολυμαθείας καὶ καινότητος ἔχοντες. ἀλλὰ καὶ τὸν ἕκτον λόγον τῆς σοφιστικῆς ταύτης παρασκευῆς ἄλλῳ τινὶ πάλιν Τιβερίῳ προσφωνεῖ. καὶ δὴ καὶ τὸν ἑβδομον ἕτερόν Μηνοφίλῳ, ὃν καὶ φησὶ παιδείας εἰς ἄκρον ἤκοντα, καὶ ὁήσεις ολοκλήρους πρὸς τὰς ἀποδείξεις συντελοῦσας τοῦ ἕκτου λόγου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς παραθεῖναι· καὶ προτρέπειν καὶ αὐτὸν, ἐπὶ πλείστον ταύτας ἀδροῖζειν τοῖς συγγραμμάσι. τὸν μὲν τοι ὄγδοον πάλιν Ἰουλιανῷ ἀνατίδῃσι, καὶ αἰτεῖται αὐτὸν, εἴτι ἀτελῶς εἴρηται (ἄτε δὴ καὶ μετὰ * νόσον γράφοντι) ταῦτα διαθεῖναι πρὸς διόρθωσιν. τὸν δὲ δ' Ρουφίῳ φάσκων, αἴτιον μὲν τοῦ ἀπάρξασθαι τῆς γραφῆς Ἀριστοκλέα γενέσθαι, τοῦ δὲ ἐπὶ πέρας ἔλθειν αὐτὸν ἄξιον ἔσεσθαι· ὅτι ἐντυχὼν τοῖς γεγραμμένοις, τό, τε χρησίμους συνιδεῖν ἔσχε, καὶ ἐπαινήσειε τὸν πόνον. τὸν δὲ δέκατον πάλιν ἐπαναστραφεὶς πρὸς Ἀριστοκλέα συντάττει. ὁ δὲ ἑφεξῆς Μηνοδώρῳ προσπεφώνηται πάλιν, ἐν ᾧ καὶ Ἀριστείδου τοῖς λόγοις, ὡς φησιν, ἐντυχὼν, ἄρτι τότε ἀμυάζοντος, πολὺν τοῦ ἀνδρὸς ἐπαινον ποιεῖται. καὶ Μαρκιανόν φησι τῶν * Κριτικῶν συγγραφέα ὑπερορᾶν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὰς δὲ Βρούτου τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιστολὰς προκρίνειν, καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνειν. ταῦτα δὲ οὕτως φησιν, οὐχὶ τὴν τοιαύτην κρίσιν ἀποδεχόμενος, ἀλλ' εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν, εἴτινες καὶ τῆς Ἀριστείδου δόξης ἐλάττωνα τὸν ἀνδρᾶ νομίζουσιν, οὕτω κλέους τοῦ ἐν λόγοις εἰς ἄκρον ἔλασαντα. ἡψατο γὰρ ὁ φθόνος ὑπ' ἐνὶνὸν πεμπόμενος καὶ Ἀριστείδου, ὥςπερ καὶ ἄλλων πολλῶν παιδείᾳ διενεγκόντων. ἀλλ' ὁ μὲν ἐνδέκατος Μηνοδώρῳ ἐπιτεφφώνηται· τῶν δὲ ἑφεξῆς, ἵνα [μὴ] καὶ ἡμεῖς κατ' ἐκείνου πολυλογίας αἰτίαν λάβοιμεν, ὁ μὲν Ρυγίνῳ, ὁ δὲ πάλιν Ἀριστοκλεῖ, ὁ δὲ Βασιλείῳ τῷ Μιλησίῳ σοφιστῇ προσεπεφώνηθη. ἐν ᾧ φησὶν αὐτίκα τοῦ ἀνακύψαι τῆς νόσου ποιήσασθαι τὴν πρὸς αὐτὸν γραφὴν, καὶ αἰτεῖται τῶν διὰ τὴν νόσον, ὡς εἰκός, αὐτῷ ἐν τῷ γράμματι παρασφαλέντων ἐπιθεῖναι τὴν

διόρθωσιν. οἱ δὲ λοιποὶ σύμπαντες λόγοι, οὓς ἡμεῖς ἀνέγνω-
 μεν, τῷ Μηνοφίλῳ πάλιν μέχρι τοῦ ὧ ἀντέθησαν. χρήσιμον
 δὲ ὁλονότι τὸ βιβλίον τοῖς τὲ συγγράφειν καὶ ῥητορνεῖν ἐθέ-
 λουσιν· αὐτὸς δὲ διακρίνεσθαι φησὶ τὰς συνειλεγμένους αὐτῷ
 φωνὰς τοῦτο τὸν τρόπον. τὰς μὲν γὰρ αὐτῶν ῥητορσιν * ἀρ-
 δεόσθαι, τὰς δὲ πρὶς συγγράφουσι, τὰς δὲ συνουσίαις ἐφαρ-
 μόζειν, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὰς σχολαστικὰς ὑπάγεσθαι λαλιὰς, ἧ
 καὶ εἰς ἐρωτητοὺς ἐκπύρεσθαι τρόπους. ἑξακρίνοσς δὲ καὶ κα-
 θαρστὺ καὶ ἁπτικὺ λόγον κανόνας καὶ στάθμας καὶ παρά-
 δεῖγμα φησὶν Ἀριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ
 ῥητορικοῦ τῶν ἐννέα χοροῦ, Θουκυδίδην τε καὶ Ξενοφῶντα,
 καὶ Διογένην τὸν Λυσάνιον τὸν Σωκρατικόν, Κριτίαν τε τῷ
 Καλαμάχῳ, καὶ Ἀντισθένην μετὰ τῶν γνησίων αὐτοῦ δὲ
 λόγων, τοῦ περὶ Κύρου καὶ τοῦ περὶ * Ὀδυσσεύ. τὸν μὲν πρὶς
 κορυφὸν Ἀριστοφάνην μετὰ τοῦ αἰετοῦ, ἐν οἷς ἀπικλίσκει
 χοροῦ, καὶ τῶν τριγυκαῶν Διογύλου τὸν μεγαλοφωνώτατον, καὶ
 Σοφοκλέα τὸν γλυκύν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην, ταύτους
 προκρίνων τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ῥητόρων καὶ συγγραφέων
 καὶ ποιητῶν· ἐξ αὐτῶν πάλιν προτάπτει, οὓς ἂν, φησὶν, οὐδ'
 αὐτὸς ὁ Μῆμος καταρτέμεναιτο, οὐδ' εἰ τις δαίμων ὁ μυθολο-
 γούμενος Κερκυκαῖος εἰ ἐπεγγάνοι, * χαιρήσειεν. οὐτα δ' εἰς
 Πλάτων καὶ Δημοσθένους, καὶ ὁ τοῦ Λυσανίου Διογένης δι-
 ἀρετήν τῶν ἑπτὰ διαλόγων· ἃ καὶ ἀφανοῦμενοι τινες τῶν συγ-
 γραμμάτων Σωκράτει προσνέμουσιν. ἀλλ' ἐν τοσούτῳ περὶ τού-
 των. Ἔστι δὲ ὁ συγγραφεὺς, εἴ τις, πολυμαθέστατος· ἄλλως
 δὲ λόλος καὶ περιττός. καὶ γὰρ καὶ ταύτην τὴν πραγματείαν
 μετὰ τοῦ μηδὲν τῶν ἀναγκαίων παραλείπειν, ἐνὸν μὴδ' εἰς
 * πλεονεκτοῦ μέρους τοῦ ὅλου συγγράμματος ἀπαρτίσαι, αὐτὸς
 ἀπεφρολογῶν, εἰς κληθὸς ἐξέτεινε δύσκαρυστον. καὶ καλοῦ καὶ
 ἀρετοῦ λόγου ὕλην ἄλλοις συναθροίσων, αὐτὸς οὐ λίαν τοιοῦτος
 περὶ αὐτῶν ἀπαγγέλλων ἐκρήσατο ὁ Φρύνιχος.

ΕΚ ΤΟΤ ΣΟΤΙΑ Δ.

Φρύνιχος, Βιθυνὸς σοφιστῆς [ἔγραψεν] ἁπτικιστὴν, περὶ
 ἁπτικῶν ὀνομάτων βιβλία β', τιθεμένων συναγωγὴν, σοφι-
 στικῆς παρασκευῆς βιβλία μζ'. οἱ δὲ σδ'.

PRAEFATIO CORNELII DE PAUW.

Parus est Phrynichi Libellus de Dictionibus Atticis cum Nunnesii et Hoescheii Notis: Rarissimae sunt Scalligeri Notae in Phrynichum et Notas Nunnesii. Inde est, quod cum constituerim Graecos Scriptores minus obvios prelo iterum submittere, ut qui antea a paucis legebantur, mox ab omnibus legi possent; ad ea etiam edenda non gravate accesserim. Primus, qui Phrynichum in lucem protraxit, fuit Zacharias Calliergus, usus Codice non malo, sed minus locupletis, quam postea usus fuit Nunnesius: qui sane fallitur, cum ista Calliergi pro Epitoma habuit; ac si ea, quae ex Libro suo edebat, Phrynichi Eclogas exhibere possent integras. Nam qui leviter modo et haec et illa considerat, videbit statim a Calliergo data non magis pro Epitoma habenda esse, quam data a Nunnesio: Liber Nunnesii, ut dixi, plura continuit, et in eo quaedam, quae sane opus integrius referant; sed talia etiam in Libro Calliergi, ut quisque videt: Quare una est utriusque Editionis indoles, et Epitoma non magis haec, quam illa. Calliergus Alphabeti ordine Phrynichum edidit serie continua; quem in duos Libros divisum cum tertii initio promiscue edidit Nunnesius: Iste ordo Alphabeticus sitne a Calliergo, an a Calliergi Libro, incertum est: quanquam ubi ad ea attendo, quae ad V. *Ἡρακλέα, Ἀντόχορος, Ἐρίστειν, Ὀνήποτον, Φιλόλογος* noto, inclinatur animus, ut eum a Calliergo esse suspicer. Illud certum, Librum Nunnesii sane negligenter concinnatum esse: Nam et Libri tertii initium continet, quae duobus Libris praecedentibus jam dicta erant, et in ipsis illis duobus praecedentibus extant etiam, quae male geminantur: Vide, quae ad V. *Βασίλισσαν* et V.

Reliquum scribo. Unde non inepte colligi potest, et ea, quae Calliergus, et ea, quae Nunnesius dedit, excerpta esse ex integro opere, quae vel parcius, vel copiosius descripta sunt: Auctor, qui ipse opus suum condidit, fatuus esset, si in eorū se generet. Quin et Liber primus ita finitur, ut ipsa confusio statim sese prodāt, et non Auctorem, sed Excerptorem et quidem minus accuratam, nobis demonstraret. Verba Phrynichi, paucis additamentis exceptis, ubique retenta esse credo, neque incongruum proinde est, quod ad V. *Evangelium* noto: ipsaque additamenta accessisse eo probabilius, quo de Excerptore simus magis certi. De eo etiam non dubitandum, quin multa in Libro Calliergi rectius scripta fuerint, quam in Libro Nunnesii; idque aperte evincunt ea, quae in Notis ad loca singula monuimus: Accurate scilicet Editionem Calliergi cum Editione Nunnesii contulimus, diversitatesque omnes exacte adeo notavimus, ut in hac Editione nostra illam Calliergi dederimus simul, nihilque in ea restet, quod jure desiderare possis: Id autem cum facere etiam debuisset Nunnesius, perperam ab eo neglectum est, eoque evenit, ut in locis quibusdam male cespitaverit, quae inoffenso pede facile transire potuisset, si Calliergi Editionem consulisset. Notas quod attinet, eas scripsimus breves, quia Aliorum editae jam sunt satis prolixae; neque disputationes instituiamus verbosas cum Phrynicho de vocibus singulis: Nam quid illis proficiamus contra Nasutulum, qui, ut alios non commorem, Mehandrum Atticismi credidit imperitum; et pro Auctore habuit minime bono? Committendi sunt illi Grammaticastri Genio suo irato, et qui Diis faventioribus nati sunt, istis contemptis sequi debent Auctores antiquos, qui Lingua patria scripserunt, apte et concinne, servata ubique Linguae Analogia: Hoc dictum sit breviter, cum longe plurima, ut nemo nescit, ea de re dici possent. Atque hic finem Praefationi imponere possem; sed agendum mihi est iterum cum Orbiolo Amstelaedamensi, qui anno praeterito tandem Librum iam me edidit talem, qualem ab improbo et deliro Grammatico exspectabam. Videamus ea, quae sunt alicujus momenti, breviter et animo vultuque sereno: Indignus enim est homullus, cui vel ego, vel alius quisquam succedat paulo generosior. Scis Ma-

giatellum edixisse publice, ut se post Deliaci DOCUMENTI CERTISSIMIS COMMONSTRATURUM, Auctorem Versionis Epigrammatis Graeci ad Sapphus res facientis, et Scriptorem Epistolae de aetate Codicis Philae, NON ESSE EUM, quem Ioan. Corn. Pauw in Aristaei Epistolarum praefatione TEMERE ET MALIGNE COMMINSCTURUM. Idne praestitit tandem in Vanno et Vanni Epilogo? Dicam audacter et vere: Ea, quae probanda in se susceperat, non modo non probavit, sed etiam probare ne quidem potuit. Id luce meridiana clarius constat ex Theophrastea praefatione mea. Et quid igitur videtur, Lector? An non meretur Grammaticaster, ut ab omnibus honestis et probis habeatur pro pessimo Sycophanta, et perpetua notatus infamia inter improbos et intestabiles oberret? Scriptorem Epistolae temere et maligne comminisci, facinus est atrox: id mihi obiecit publice; id documentis certissimis se probaturum spondit publice: Quam temere, quam maligne, una Vlamingii Epistola evidenter probat: Aequisimum igitur, ut saltem poenam subeat improbus, quam mitiora Legum decreta in eiusmodi Sycophantas statuunt. Quae de literis datis ad me et Clericum scribit, nunc nova non videbuntur cuiquam: Qui nec honestatem, nec humanitatem norunt, ita loqui, ita agere solent. Inter officia, quibus me obstrinxerit misellus, illud commemorat pag. 7. Vanni: *Obtuleram quoque collationem ejusdem Poetae (Anacreontis) a me ad antiquissimam et fere unicam membranam Vaticanam institutam: indicaremque multas J. Barneio et aliis incognitas lectiones in ea observatas, quam tamen Pavum, ut librariorum solimmodo aberrationes continentem, temere apreviseo suo loco adparebit.* Quam honeste et vere, apparet ex his verbis Epistolae Orbilii, quam post missum Anacreontis exemplar ab eo accepi: *Gratias habeo promerere mihi. Si praevidere potuissem, te collationem Vaticanam adeo mutilam possidere, vel si me de talibus auxiliis compellasses, quaedam in commune conferre potuissem.* Quid ais, Lector? Potuitne turpius mentiri Sycophanta? Atque hoc mendacium ejus manifestum noto lubens, ut videas, quid reliquis hominis pessimi narrationis tribuendum sit: quae, ut nihil acerbius dicam, nunc sane omnes tibi falsi suspicari

ritae esse debent, nisi probationes accedant perspicuae et indubitatae: Id ratio suadet, et aequitas postulat: Sic eas refellere non necesse. Unum illud verbo monendum: In praefatione Theophrastea scripsi, Orbilius id artibus sibi ingenitis effecisse, ut oratio, in funere Clerici a Wetsteipio habita, descripta fero typis, suppressa et strangulata sit, ne laudes Viri defuncti, quas pauci Amsteladami audiverant, omnes ubique legerent. Id merum mendacium, mera calumnia est, si improbum audias in Vanni Epilogo pag. 635. Alio plane, inquit, spectavit: et quodcumque illius Sermonis argumentum fuisset, eadem acta fuissent. Cur illud alio non explicuit, et quo spectavit verbis perspicuis non dixit? Sic de mendacio et calumnia judicare potuisses, Lector. Quae acta sunt, scio, et cujus rogatu acta sunt: Ea autem faciunt, ut credam, alio non spectasse revera, quam quo spectasse scripsi. Progredior ad Epigramma Anonymi in Sapphonem, cujus facies nunc plane mutata est, et in quo pro ineptiis nunc summam elegantiam quaerit Orbiliolus. Pag. 39. Vanni scribit homo: *Musas hic loqui et Sapphonem dormientem induci, quisque ad lectionem primam perspicit, et sic ego et Cl. Wolfius acceperimus.* Ne credas, Lector: Sic de Moïsa in Versu primo non cogitasset, et in Appendice *μάδες* saltem de vitio habuisset suspectum. pag. 25. legimus, *quod confirmat, me non adeo absurde conjecisse, hic ab Auctore inscriptionis et appendicis lectum fuisse Moïsa pro Moïqa, quamvis ego, ut patet, probavi semper Moïqa: cum haec vocabula centies a Librariis commutata sint, et ALIOQUIN NON ADPAREAT, UNDE INSCRIPTIO ET APPENDIX FINGI POTUERINT.* Nam in TOTO EPIGRAMMATE NIHIL DE MUSIS, UT HODIE EXSTAT, MEMORATUR: et ab ipso Auctore appendix et inscriptio profectae esse, mecum Pavoni non videntur. circa quam tamen suspicionem quoque οὐκ ἀγρία βάζει. Si inscriptio et appendix fictae sint ex Moïsa, nihil in illis, quod ad Musas loquentes pertinere possit; et is, qui inscriptionem et appendix ex Moïsa finxit, de Musis loquentibus cogitare non potuit: id enim prohibebat omnino Moïsa in ipso Epigrammate extans. Retento autem Moïqa, in toto Epigrammate, inquit Orbilius, nihil de Musis memora-

tur: Et unde igitur perspicacissimus Magistellus produxit Musas loquentes, quas ex inscriptione et appendice, prout eas intellexit, producere non potuit? Hic hominem mendacissimum aperte tenemus, qui Musas in Epigrammate loqui tunc primum scivit, quum inscriptionem a me recte explicitam vidit: De illis loquentibus antea ne somniavit quidem. et ἐν ἀπὼν ex hypothesis sua non potuit alio referre melius, quam ad ipsos Græcos: qui scilicet loquebantur in Epigrammate, non Musae. Nugas, quas de inscriptione Epigrammatis effudit barbatulus, mitto: Illud perridiculum est et sane notandum, quod *Εἰς Σαπφὶν κοιμωμένην, παρὰ τῶν Μουσῶν* hic probasset eo, quo explicui, sensu, improbet vero *Εἰς Σαπφὶν παρὰ τῶν Μουσῶν, κοιμωμένην*: ac si ista positio vocum differentiam induceret, et tale Hyperbaton, si Hyperbaton sit, tolerari posset nullo modo: Alia magis implicita occurrunt saepe apud ipsos politiores, quae enodanda, non improbanda, si sapiamus. Inscriptio porro sine dubio vel ab ipso Auctore est, vel ad illam ipsius Auctoris accommodata fuit ab alio: Appendix vero mihi videtur alterius, hominis recentioris et ineptuli, cui ego absque ullo metu tribuere audeo Μοῖσ' ἔμαθον δ' εὖ, ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄντιος: Sic de his ἀγρία βάζω, et missis ineptiis scribo, quae nemo improbabit, cui sanum est sinciput. Οὐκ ἀπὸ σοί γε ὀκλίον' ἐπὶ κλέος ὥπασε Μοῖρα ἤματα, τῷ πρώτῳ πῶς ἴδης ἀέλλου. Soloecum dixi ἤματα, τῷ: id ita explicat Orbilius, ac si voluissem ἡματα, τοῖς: Hominem ineptiorem non novi: qui pro ἡματι, τῷ ita ut hic legitur in Libris, scribit ἡματα, τῷ, eum pro lectione bona dare lectionem soloecam, tunc dixi et nunc dico: Quid autem Magistellulus? ἡματα, τῷ soloecum esse negat, et τῷ pro ᾧ, ἢ ᾧ χρόνῳ positum esse scribit advocato Bosio: Perquam stolide et inepte: An quod bonum est alibi, bonum quoque est hic? Ostendat Orbiliolus locum, ubi praecedente temporis nota et ipso ἡματι, ita subaudiatur et subaudiri possit χρόνῳ: sic in admittenda Ellipsi non erimas difficiles: quam nunc absque ullo iudicio allegans, errorem errore pueriliter cumulat. ἐπὶ κλέος. Hoc rectum: alterum ἐν κλέος ineptum et pravam: Quis οὐκ ἴα σοι vertat Graece doctus, non aliis, sed etiam tibi? Nemo, nemo: Sic tamen Orbiliolus, qui ut conrudentiam insulsum statu-

miat, encomium hoc in populo aliorum Epigramma-
tum in Poetas collocatum suspicatur, ut revera me-
dium invenitur inter Epigramma in Alcaicum et al-
terum in Homerum, et inde vlm istam vocis in accer-
sit: Stulte et ridicule: Nam ubi illa connectuntur, Epi-
grammata? ubi particula *ἐν* ita *ἐν* a persona ad
personam transitur? Nullibi, nullibi certel. Lepidum
vero, quod ex ipso ordine sequitur. Praecedit, ut ipse
Orbilius popet, Epigramma istud in Alcaicum, *ἄλ-
καῖος ῥά ποτ' ὄντος, ὃν ἔκρινεν ἡ πικρὸς πόσις Τησέος περ-
γῶν γὰρ θύγατρον ἐάσας*: quod scilicet egregium Poe-
tae continet encomium, et, cui proinde alterum hoc
Epigramma in Poetiam cum connectente ita perbelles
subiicitur. Qui ais? Nonne cum deliris sapient, qui
talia conscribunt caperata fronte? Aliud: *ἡ γὰρ οὐκ
ἐλπίσεν ἐπὶ μέγας ὄντας*, quod ego jure improbavi, Gram-
maticaster explicat, *victoriam semper gloriam tribuit*:
Vidistine inaptius, ubi, vlm, praepositionis *ἐν* tenent
ipsi pueri? At mox subiungit, *sed mirum placet pro-
pter ambiguum sententiam, qua et possit his versibus
indicari, videri longam vitam futuram Sapphoni:*
cum de ejus longaeuitate mihi non constat: imo con-
trarium fiat, verisimile. Una et sola est verborum
sententia, quam ambiguum vocat Magistellus post al-
teram commentitiam: Hoc ridiculum profecto. Sed
magis, imo maxime ridiculum, quod sequitur, *Ὀρέ-
κιδ' ἴσθι, nihil hic a me peccatum, et semper Poeta
Graecus dicit, quod Latinus vates, qui accecit, Quen-
tu, Melpomene etc.* Nam quid hic Musa, quid hic Mel-
pomene, ubi *Μοῦσα* in Graecis explicat? Scilicet cum
haec scriberet, plane iterum deliravit miser, et quid
scriberet, nescivit ipse: Apparet etiam ex compara-
tione, de qua notula sequenti. *ὦ πάτερ Μοῦσα*.
Hoc optimum; *ὦ πάτερ Μοῦσα* pessimum: Nam Parca-
rum munia nemo unquam tribuit Musis. Id tamen
comparat Orbiliolus cum istis Horatianis, *Quen tu,
Melpomene etc.* Quid censes, Lector? Nonne in
comparando est perquam facetus? tibi sane, ut mihi,
ista videbuntur longe dissimillima. Sed cum manū
mollicia ista pingeret Magistellus, non erat, ut dixi,
apud se. Versu tertio *ῥελοῖν ἄφ' ὀφθαλμῶν*, quod in
Libris est, non muto. Poeta sine iudicio infans est, et
ῥελοῖν in Poetria absque dubio laudare potuit Epigram-

matis Auctor: ἄφθιτον est *incorruptum, integrum*, ut
 ἄφθαρτον: Glossae Labbaei, "Αφθατος, *incorruptus*,
inviolatus. "Αφθατα, *inlibata, intemerata*. φθίω,
 φθείω, φθείρω, non differunt, et hic in ἄφθιτον, ut
 mox in φάμας ἡπεδανὰ, Sermonis proprietatem et Ana-
 logiam secutus est Auctor: Qui talia mutant, vel
 suspecta habent, eo ipso ostendunt, se in Linguae
 Graecae cognitione parum profecisse. Orbilius in
 Vanni Epilogò pro κρῖσιν reponit ῥῆσιν: quod nemo
 paulo eruditior probabit: Nam ῥῆσις, *dictum, senten-*
tia, in numero singulo pro *carminibus* reverà ineptit,
 et sequens Μέλψαι aperte respuit. Antea in Vanno cum
 amico conjecerat κροῦσιν: quod aequè bonum: Nam
 κροῦσις est citharae pulsatio, et nihil aliud: ea autem
 non convenit hic, quia pro Poëtria sic habebimus Mu-
 sicam; pro ea, quae carmina pangit et canit, eam,
 quae citharam pulsat et modos Musicos edit solos: aper-
 te contra mentem et scopum Poëtae, qui sine dubio
 Sapphonem laudare voluit propter ipsa carmina, non
 propter modos Lyricos, ut ex sequenti Μέλψαι eviden-
 ter etiam constat. Apud Plutarchum de Musica κατὰ
 κροῦσιν et κατὰ μέλος ita distinguuntur, ut κατὰ κροῦσιν
 modos Lyricos habeat solos, κατὰ μέλος praeter modos
 Lyricos etiam cantum: Ista distinctio quoque docet,
 quam aliena ab hoc loco sit κροῦσις, quae cantum ex-
 cludit omnem. Adhaec κροῦσιν ἄφθιτον, *pulsationem*
aeternam, per se male sonat, et si paulo diligentius
 attendamus, utrumque, et ῥῆσιν ἄφθιτον et κροῦσιν
 ἄφθιτον, nimium dicit ante Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν etc.
 quia id omne complectitur, quod istis dicitur; et si ῥῆσιν
 ἄφθιτον, κροῦσιν ἄφθιτον haberet Sappho, non posset
 non μέλψασθαι ἀοιδίμος ἐν πάντεσσιν etc. id certum et
 perspicuum: Nostrum κρῖσιν ἄφθιτον frugalius, et ita
 comparatum, ut alia commode sequantur. ἐνεύ-
 σαμεν, quod pro ἐν οὐμέν et ἐνοῦ μὲν substituit Orbilio-
 lus, dignum est Morbonia: Nam sic ineptissime transi-
 tur a Parca dante ad Musas annuentes, et tota senten-
 tia pessime turbatur: Οὐκ ἄρα σοὶ γε ὀλίγον' ἐπὶ κλέος
 ὥπασε Μοῖρα, Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κροῦσιν vel ῥῆσιν ἐνεύσα-
 μεν ἄφθιτον εἶναι: Quis ita locutus est unquam, et in
 reddenda ratione ita commutavit unquam personas?
 Nemo sane, nemo. Recte nos, Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ ἐνεύ-
 μεν τὴν κρῖσιν ἄφθιτον εἶναι. Σὺν δὲ πατρὶ etc. Sic enim

Digitized by Google

κρός, δειλοί: ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς ἐλάφους. Notissimum quoque illud Philostrati in Heroicis, τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησὶ καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος: εἶναι γὰρ δὴ ὀφθόν καὶ ἀνεστηκότα. Ea aliaque gemella ante oculos habens, praecedentia ista de nutu et voce ἐπισφάραγος scripsi: Recte sine dubio et decore: At vide Lector, quot deliramenta inde enata sint Orbiliolo. Ego ea referre nolo, ne tempus male perdam: tu lege, et ride. Unum tamen non possum, quin adscribam: Paulo enim occultius, et longe facetissimum est. De cane legitur apud Calabrum Lib. 14. V. 282. εὖν σπαργεῦσα γάλακτι: ubi cum Dausquejus scripturiret σπαργεῦσα pro σπαργεῦσε, dixi σπαργεῖν et σπαργῶν magis trita esse et nota, quā σπαργεῖν: eo nempe sensu, de mammis lacte distentis: quod cum apertissimum sit, delirans Magistellulus istis meis allevit haec bella: *At, Pavo, si vox σπαργεῖν tibi inter minus nota, quidquamne te in Graecis seire credemus? vox enim passim obvia et notissima, pro qua Theocr. Idyl. XVII. 94. ἀσπαργεῖν de armorum sono habet.* Mammās scilicet strepentes et sonoras novit Polyhistor, easque, cum peregrē abesset, tractavit, credo, aliquoties: Utinam locum designaret! multaeque contenderent, opinor, ut sonum istum prodigiosum auribus acciperent. Versu quinto. *Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν.* Dixi homullum rogantem, *Quid sibi vult Μέλψαι? an posuit pro Μέλψα, et id pro Μέλψη?* ignorasse imperativum perquam notum: id negat ille, scribens pag. 34. *Solemus ita de locis corruptis loqui, ut tu ipse Pavo, qui bene scribendi etc.* Corruptum scilicet est μέλψαι, et de ejus intellectu aliquis paulo humanior dubitare potest, praesertim si Musas loquentes in Epigrammate sibi observaverit: Nihil stultius aut impudentius unquam vidi. Pergit tamen pag. 35. *At Graeci sermonis non ignaro lectori omnino hic requiri futurum sedebit, nec ullum locum habere posse imperativum.* futura enim in utraque lingua saepe quidem pro imperativis: at non imperativi pro futuris ponuntur. quod si pergat pugnare laudatus Cloacius Verus pro suo imperativo, novus tertiusque candidatus suffragium meum feret, nempe Aoristus infinitivi activi: cui forte et ipse favisset, si magis novisset, quā infinitivum εἶπεν ἀεὶ εἶπαι. nam hic infinitivus posset obtinere locum impe-

rativi Payonini. Sed omnino nego imperativo locum hic esse. series sententiae futurum requirit. Quis talia legens, a cachinnis absteineat? Ita cornicari solent Magistelluli, cum velum vitreum ignorantiae suae praetendunt. M... μάδες, θεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. Scribendum esse ἔμαθον, certius est certo: θεῖος ineptit, et Musis loquentibus regeri non potest: ὅς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος apertum est et bonum. Qui nugas amat, de his etiam Orbiliolum legat p. 59. Vanni. Et haec iterum de Epigrammate isto: De aliis Epigrammatibus, quae in Vanno adducit Paedagogus, agemus alias opportunius. Pergamus: ἀλέντων ab ἀλλικῶ deducens, errorem infantilem cominisse videor Orbilio: Vann. pag. 61. Ineptit Magistellulus: Harpocraton in Lexico, Νεαλῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. ὁ νεωστὶ ἐαλωκὼς οὕτως ἐλέγετο κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων. Etymolog. M. Νεαλῆς, ὁ νεωστὶ ἐαλωκὼς ἰχθύς. Eustathius ad οὐδ' ἄλλα δολῆς Homeri Odysse. P. λέγονσι δὲ τινες παρὰ τὸν ἄλλα, καὶ νεαλῆς τὸ ἄλσι νεωστὶ πεπασμένον. οἱ δὲ γὰρ περὶ πρόσφατον καὶ νεαροῦ καὶ νεαλοῦς γράψαντες, καὶ ἑτεροῖόν τι τὸ νεαλῆς οἶδασιν. πρόσφατον μὲν κρέας φάμενοι, παρὰ τὸ φάσαι ἤγονν φονεῦσαι, ὅθεν καὶ φάσανον. νεαρόν δὲ ὕδωρ, τοῦ ἀρῶειν ἐγκείμενον τῇ λέξει. νεαλῆς δὲ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκός. Hesychius in Lexico, Νεαλῆς, νεωστὶ ἀλούσης. Gujelus ibi, An νεαλοῦς, vel νεαλῆς, a νεαλῆς seu νεαλὸς, quod ex νέος et ἄλω, unde ἄλωμι, ἀλίσκω etc.? Recte: ἀλίσκω est ab ἄλω, et non potest esse ab ἀλώω: ἄλω, ἀλίσκω: ἄλω, ἀλώω. Neque dubitandum, quin ipsum ἀλέω pro ἀδροίξω etiam sit ab ἄλω: ἄλω, ἀλέω, ut ἄλω, ἀλώω: ἀλέω, νίτο, et ἀλημι, erro, istam significationem promere non possunt. Fuerunt inter Grammaticos antiquos, qui ἀλέντων, ἀδροισθέντων, adspirabant: illi ab ἄλω et ἀλέω participium deduxerunt mecum: Et ista adspiratio adhuc frequens in Libris nostris: Videbimus alibi distinctius. In Anacreonticis Od. 9. V. 55. pro ἀπέλθε scripsi ἀπελθω: id etiam pro puerili errato habet Orbiliolus: Vann. pag. 64. Nihil ineptius et puerilius unquam legi: Nam ita ubique Graeci: Chorus in Euripidis Medea V. 1275. Ἀκούεις βοᾶν; ἀκούεις τέκνων; Ἰὼ τλαμον, ἰὼ πακοτυχὲς γέναι. Παρέλθω δόμους· ἀρῆξαι φρόνον Δοκεῖ μοι τέκνοις. Alia non adscribo, ne ipsi pueri me rideant, ut hic possunt et debent certe Magistellulum. Alius

error infantilis in *δίζηται* apud Calabrum a me commissus: Vann. pag. 65. Dicam uno verbo: illud *sed minus etiam necessarie* in addendis, errorem levem et vix memorandum tacite corrigit, et eo animo ibi a me positum est: *minus etiam necessarie* scilicet, quia et *δίζηται* et *δίζηται* dicitur. Structura verborum, quam locus Calabri exhibet, subiectivos amat: id properantem tefellit. Ipsum *δίζηται* a me lectum saepe, qui ignoraverim? Alius iterum error infantilis, de quo infans Orbilius mira: *Anaposphoros* ex *Anotisphoros* feci apud Vibium Sequestrem: id adeo ineptum, ut nihil magis: Vide Vannum pag. 71. 72. 73. nam hic, ut ubique, garrulus est miser. Os ei obturabo paucis: *Bosphorus* frequentius occurrit in Libris, quam *Bosphorus*: eo respiciens, *Anotisphoros* ea parte non mutavi, et τοῦ *Bosphorus* memini. Ipse Vossius in Tractatu de literarum permutatione: *P* mutatur in *F* vel *PH*. *Bosphorus*, βόσπορος. ac si revera ita scribendum esset. *Anaposphoros* autem, ut μογοστόκος, θεοδότος, θεοσεχθρία, θεοσκυνεῖν, θεοσκελος θέσκελος, θεοσφατον θέσφατον, πυρπαλάμη, πυρπαλάμος, κεράσχειλος, κεράσβολος, μυσπολεῖν, μύσφονον, γηπάταλος, ὕστοιξ, et quae id genus habemus plura. Vann. pag. 51. Ad *Hephaestionem* quoque p. 53. in not. p. 124. vocem Πάν Πανός, Pan Deus, fecisti adjectivum Πάν πάντος, et vertisti totum. Vin' ut etc. Delirat Magistellulus: Nam Turnebus ex Libris suis edidit, Χαῖρ' ὃ χουσόκερος βαβάκτα γάλλων. Πάν Πελασγικόν Ἄργος ἐμβατεύων. quod ego secutus fui: Non male. Locus enim Comici potuit diversimode fuisse scriptus, et in quibusdam extare Χαῖρε χουσόκερος βαβάκτα κήλων Πάν, Πελασγικόν Ἄργος ἐμβατεύων, in quibusdam vero Χαῖρ' ὃ χουσόκερος βαβάκτα γάλλων. Πάν Πελασγικόν Ἄργος ἐμβατεύων: eadem sententia, eodemque intellecto Pane: cujus nomen non necesse, ut adsit: atque adeo differentiam inducit nulam Πάν, vel hoc vel illo modo scriptum. Cum voce κήλων aliter se res habet: et melius certe βαβάκτα κήλων, quam βαβάκτα γάλλων, dici videtur Pan: Sed ubi verba ex Comoedia petita sunt, cujus indolem novimus, in ipso βαβάκτα γάλλων jocus latere potest, quem studio captavit Comicus, eoque intuitu non modo non deterius, sed etiam melius esse βαβάκτα γάλλων altero βαβάκτα κήλων: imprimis si de Parodia cogitemus, qua

nil frequentius in Comoedia: Sic enim ineptum festive ludit Cratinus, qui ita de Pane alicubi locutus fuerat. Juvat autem, quod γάλλων secretius sit, quam αἰών, et proinde non ab Amanuensibus, sed ab ipso Auctore videatur profectum. Quicquid sit, *Ita totum* vertens non erravi, neque lectio ab illa Turnobi diversa, adeo certa et indubitata est, ut sibi persuasit delirans Magistollus.

Vann. p. 80. de Bentlejo in *Menandreis emendationibus* p. 8. ad corvos cum tua maledicentia: *dignus es patibulo*. Hic plus quam delirat improbus: Idne de Bentlejo scripsi? En ipsa verba mea, ut judices, Lector: *At Clericus ille ediderat, scio, αἰών, quod non poterat non displicere Viro Egregio (Bentlejo), cui, quicquid a Clerico proficiscimur, πάντως displicet, verum sit, nec ne. Quae barbaries, EXCLAMAS, quae inhumanitas! sed linguam COMPRIME, QUISQUIS ES. Illene inhumanus, illene barbarus, qui singula fere, quae Dalecampio, quae Casaubono exprobrare poterat, soli nunc exprobat Clerico, adeoque uni, cum poterat tribus? Ad corvos cum TUA maledicentia, DIGNUS ES patibulo.* Eadem hominis improbi vesania in eo, quod sequitur: p. 10. *devoto scelestissimo mastigia*. Verba mea horum adscribam, ne dubites, Lector: — ἀμφιβλήτοιο ἀνθρώπου. *An ita Versus Iambicus vel Trochaicus erecto corpore incedere potest? Proh dolor! At es, Phileleuthere, cum tua Stentorea voce? Cur istes? hic est iterum aliquid, in quo dentes tuos acuere poteris. An legendum forsitan, ut nunc VICES TUAS OBEAM, sed devoto prius scelestissimo mastigia, qui post Jungermannum, Cuhnium, Hemsterhusium, haec virulenta potuit concoquere, — ἀμφιβλήτοιο πειρά. — Nosti, MEA SUA VITAS, secundam in ἀμφιβλήτοιο corripere liquidae interventu. Ut mea suavis respicit Bentlejum, ita scelestissimo mastigia respicit Clericum, quem ad mentem Petri Burmanni ita appellavi ludens: Hoc vident pueri: hoc videre non potuit Grammaticaster vesanus: qui ita perstitit in ista vesania sua, ut in fine Epilogi scribere non dubitaverit denuo, Neo tamen foci nostri eo progressi fuerunt unquam, quod in celeberrimo et nunquam male de merito Britanno Aristarcho fecit iste, ut ceu scelestum mastigiam devoverim. Tam longis tibiis soli*

Pavoni canere licet, libetque. Quid ais, Lector? Nonne dignus est Heros, cum quo homo integrae frontis et sanae mentis serio litiget? Pag. 88. Vanni.

διὰ μέσον καθίξειν, quod in Horapolline scripsi, barbarum censet. Me miseret Magistelluli: εἰς μέσον παρίενα est in publicum prodire: idque adduxi, ut διὰ μέσον illustrarem: Recte. Nam si μέσον ita in διὰ μέσον accipiat, statim καθίξειν διὰ μέσον perspicuum est, et collocare in publico vel publicum significat: Similiter quippe διὰ accipitur in notissima illa Grammaticorum locutione, διὰ μέσον κεῖται, διὰ μέσον τίθεται: de qua videre potes Henricum Stephanum in Proparascene ad lectionem Schol. Thucydidis. Pag. 103. Vanni.

Sed infeliciter philosophatur et alio loco circa rosam. Carm. 53. Anacreont. vers. 41. legimus: Μανάρων θεῶν ὄμιλος Ἀνέτειλεν ἐξ ἀνάνθης τὸ ῥόδον. coetus deorum rosam oriri fecit ex spina. contra quod corollarium ita insurgit Dialecticus noster: „Sed an eo posito recte sequitur etc.“ Hic quoque improbum et ineptum se prodit Orbiliolus: Nam ad ἡνδρία, quo Crisis mea nititur, non attendit, et verbum illud Poëtae cum verbis meis eo pertinentibus neglexit pessima fide: Inspice Notas, et Magistelluli improbitatem et stultitiam ride. Quae eadem pag. scribit de istis Anacreonticis, Ἰδε πῶς ἕκτος φανέντος Χάρτες ῥόδα βάνονσι, inepta quoque sunt, et Crisim meam ne leviter quidem tangunt: Vident, qui iudicio valent, et ista Grammaticastri superant captum.

Pag. 108. Vanni. *Erras ergo crasse, et cum ἀήρ caligo efferri masculine, et cum ἀήρ aer negas feminine recte adhiberi.* Stephanum sequor in Thesaurο, Etymologici M. Auctorem, alios: Eustathius ad Iliad. E. illo ipso loco, quem hic mihi opponit Orbiliolus, Ἰστέον δέ, ὅτι οἰκείον τῇ Ἡρᾷ, τὸ ἥερα πούλιν γένειν, περὶ ἧς καὶ ἀλλαγῇ δηθήσεται ὅτι ἥερα πῖνα πρόσθε βαθεῖαν, ἀρασίαν δηλαδή τινα ἐξ οὐκλήης, ἥτις ἐπιταδεῖσα, καὶ νυκτὶ ἔοικε. θηλυκοῦ δέ γένους ἰωνικῶς πάντα ὅσα εἶναι φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἥερα πούλιν. τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ θῆλυς ἔερα, καὶ ἡδὺς αὐτῇ. Stultus est homo.

Pag. 250. Vanni. *Et primo ἄλην conjicit, quae vox rursus peccat, ut vox αἰωότερος etc. ἄλῃ vox simplicissima, disconvenit Socco: Nihil ridiculum magis.* Non legit Magistellulus, quae nasutus Phrynichus de vocibus Menandreis scribit,

neque differentiam tenet, quae est inter Comoediam antiquam et novam. Ea iudicium etiam requirunt subtractum, quo plane destituitur miscellus. Po. 159 Vanni. Dum propudiosis istis ἐπιεικῶς et περιεικῶς intenti fuimus, negleximus aliud vitium in Graeca Rudimenta commissum: ibi enim ab eodem περιεικῶς deducti περιμελῆσεν, quod inde etc. Ita perperam editum: ipse scripseram περιμελῆσεν. In isto opusculo errores sunt in Graecis plures: notabo quosdam. pag. 16. pro ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν καλήσων θεός scribebatur ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ καλήσων θεός. pag. 19. pro Σ majusculo, S majuscule. p. 22. pro Ὡς οὐκ ἀν' ἐκδοίῃ θυγατέρος ἀσμένως, Ὡς οὐκ ἀν' ἐκδοίῃ θυγατέρος ἀν' ἀσμένως. pag. 44. pro τῷ βορέα ἐπιτιμήσας, τῷ βορέα πινυτήσας. p. 49. pro ὥς ἔχειν καλώς, ὡς ἔξιν καλῶς. p. 60. pro Εἰς ἴσον δ' ὄγκου σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ, Εἰς τὸν ἴσον δ' ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ. p. 107. pro — σοφῶν Ἀνδρῶν (ἐστι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰναγκαῖα, — σοφῶν ἀνδρῶν (ἐστι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰναγκαῖα. p. 108. pro Ἀνθρώπ' προανθρώπω, ἀνθρώπ' pro ἀνθρώπε. p. 127. pro ἔτι με ταῦτα προσετίθην ἀκηρώς, ἔτι γε ταῦτα προσετίθην ἀκηρώς. p. 132. pro Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρωποποισιν οὐκ ἀνθρώπος ὢν, Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρωποποισιν ὡς ἀνθρώπος ὢν. pag. 145. pro Ἀπόλωλεν ἐν ἐαυτῷ γ' ἐὰν σκοπῇ, Ἀπόλωλεν ἐν ἐαυτῷ γ' ἐὰν τοῦτο σκοπῇ. et eadem pag. pro cui similis est alter Num. 54. Τὶ τάχον ἀφαίρει, τάχαθόν δέ λαμβάνει, cui similis est alter Num. 54. Κενύηκέ τις, οὐ κενύηκέ τις· ἠτύχηκέ τις. pag. 146. pro Εἴ ποί, ter Εἵτοι. Pag. 255. Vanni. Imo plus dicam: ἕκτω καὶ δεκάτῳ, quod tu substituis, eo sensu est barbarum. nam ἕκτω καὶ δεκάτῳ non significabit sexto decimo loco, sed sexto loco et decimo loco. dicendum ἑκαδεκάτῳ. quis unquam etc. Ipse Agathias Epigrammate in Eustorgium Lib. 3. Anthol. Μηδὲν ἀπαγγέλλεις ἐς Ἀντιόχειαν, ὀδίτα, Μὴ πάλιν οἰμώξῃ χερσὶ καταλήγῃ. Οὐνεκεν ἑξαπίνης Εὐστόργιος ἔλλιπε μοῦσαν, Θεσμῶν τ' Αὐσονίων ἐλπίδα μαφιδίην, Ἐβδόματον δέζατον τε λαγὼν ἔτος, ἐς δὲ κονίην Ἠελίφθη κερεὴν εὐσταχυς ἤλική. et Epigrammate in Eustathium eodem Lib. 3. Πέντητον καὶ δεκάτον γάρ ἐπιψάσας ἐνιαυτοῦ, Τετράκις βῆ μούνους ἑδρακες ἡλείους. de quo Disticho alias. Auctor Etymologici M. in Διχόμενος, ἔστι καὶ διχόμενης, διχομήνιδος, διχομήνιδι· ἡ αἰτιατική διχομήνιδα. ἔστι δὲ ἡ πέμπτη καὶ δεκάτη. Alia inter legendum tibi occurrent,

Lector: Nam ita posteriores Graeci saepius. Quid autem prohibuerit Agathiam ita loqui in Epigrammate, quo *διβος* et *σοῦμος* a Latinis sumsit *ulicis*? Res est nimis lepidā. Eodem loco *παρομοίως* frustra etiam duplicet lepidissimo Magistellulo: Nam *παρὰ* similitudinem saepe in ista voce non minuit: Phavorinus in Lexico, *Παραπλήσιον, παρόμοιον, προσόμοιον, ἀκόλουθον ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημειωμένον λαμβάνονται, καὶ δοτικῇ συντάσσονται*. ὥπερ δὴ καὶ τὸ ἐμφερές λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ αὐτὸν ἰδὼν τις ἐμπετής ἐμοί, ἀπὲρ τοῦ ὁμοίως. Pag. 274. Vanni. Pag. 89. *Contentdit*, si per infundibulum tesseræ essent injectæ pyrgo, illas non per gradus pyrgi in fundum tabulae posse exire. nam isto operculo os pyrgi obstructum fuisset. *Vidistine aliquid anilius? per colum vasi ex. gr. infunditur vinum: et si jam in fundo vasis est foramen, vinum effluere nequit etc.* Plane deliravit Grammaticaster misellus, cum ista scripsit: Nam nec mea, nec Salmasiana intellexit, quanquam longe apertissima, Salmasius pyrgum et frutillum rem eandem esse credit, et tesseræ per infundibulum in pyrgum immissas, non ex perforato pyrgi fundo in tabulam exiisse, sed concussas a ludente, ex ore pyrgi iterum in tabulam emissas fuisse statuit: Vide notas ad Proculum Vopisci pag. 754. 755. 756. 757. Eum refutans, scripsi, quæ in Diatribe de *Alea* legere potes, longe diversissima ab illis, quæ delirans Orbiliolus sibi confinxit. Ineptiæ autem sunt merae, quas de perforato pyrgi fundo crepat Morio, neque Salmasii *ῥῆθμόν* vel leviter confirmat lectio Palatina, *Τοῦ θαλάσσης ἀδούκητα βαλὼν ψηφάδα γὰρ ῥῆθμοῦ*: Nam *ἀπὸ ῥῆθμοῦ* propius accedit ad *ἀριθμοῦ*, quam ad *ἀπὸ ῥῆθμοῦ*: id ipsi caecutientes vident. Pag. 272. Vanni ad locum Scholiastæ Euripidis: *φονίλια διδάξας ἤγεν αὐτοῖς*. Pro *φονίλια* scripsi *χονίλια*: Quid Orbiliolus? *Homo*, inquit, *ineptit*. *φονίλια* hic nihil aliud significant, quam literas: vide Hesychium. Hesychii locus est notissimus: Sed quid *literæ* ad præcedens *περὶ τὴν διανομὴν τοῦ αἵτου δυσχεραίνοντων τε καὶ στασιαζόντων*, et sequens *ἴσῃν τε καὶ ἀνεπλήκτον τὴν διανομὴν ἐν τούτοις ἐπραγματεύσατο*? Vidistine ineptius? Ad hæc *Φονίλια* respiciunt literas Phœnicias et Cadmeas: Quid ista etiam ad Graecas et Palamedeas? Nugæ, et Orbilianæ nugæ. Pag. 268. Vanni. *Alterum*

pag. 68. ex illis erroribus dicit esse, quod Iusorem victum ad lineam sacram, tanquam ad sacram anchoram, confugisse scripsit, et paroemiam notissimam ita pessime temeravit. *bona verba quaeso, o Copriacae, nec ita contumeliose hunc, quicumque etc.* Apud Eustathium est, παρατείνεται δὲ φησὶ οἱ αὐτῶν καὶ μέση γραμμή ἢν ἱερὰν ἀνόμενον, ὡς αὐωτέρῳ δηλοῦται, ΕΠΕΙ Ο ΝΙΚΩΜΕΝΟΣ ΕΠ' ΕΣΧΑΤΗΝ ΗΤΑΙ: Ista adscripsi in Diatribe mea, et aperte probant, quod de altero illo errore dixi post notatum primum. Quid jam Magistellulus? Adscribit sequentia illa, ὁδὸν καὶ παροιμίαν, κινεῖν τὸν ἐφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων καὶ ἐσχατῆς βοηθείας δεομένων: quae cum praecedentibus cohaerere non possunt, et dubio procul ab Eustathio sunt ex aliorum Commentariis desumpta; usque contra me nititur. Poteratne stultius et improbius? Pag. 271. Vanni. *Propono Papunculum, ut haec Alcaeae verba, τὸν δ' οὗτος ἐπικρένει κινῆσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον, nisi transponat et immutet, ulli metro Aristophanico adaptet.* Nihil paratius: Distingue modo, — τὸν δὲ Οὗτος ἐπικρένει κινῆσας τὸν πυκινὸν λίθον —, Metrum Aristophaneum habebis statim. *πῆρας nimis Comicum mihi visum propter πυκινόν: ideo πείρας praetuli: in quo non dubito, quin perspicaciores mihi adsentientes habeam.* Pag. 275. Vanni. *Mox dexterrimus Mechanicus explicat nobis τὰ ἐπὶ κοκκία, septem illa grana, planetas septem repraesentantia, et suspicatur esse tesseras tres et quatuor talas. quae grana etc.* Vide Salmasium ad Vopiscum pag. 757. quem secutus sum: In his de Alea ubique plus quam delirat infelicissimus Paedagogulus. In Diatribe mea pag. 104. scripseram: ΠΑΤΡΗΛΟΣ. Quid hoc? an litera transposita scribendum πατρώλης? πατρώλης vel πατρώλης, patri exitiabilis. Ad ista Orbiliolus pag. 277. Vanni: Non potuit inscitius. nam primo an formae πατρώλης ulla vox occurrat? sed deinde an ipsa vox πατρώλης usquam extat? demum an etc. Rideo, rideo hercule. Etymologicon M. in V. Ἀπολείς, ὄλω, τὸ ἀπόλλω, τὸ παθητικὸν ὀλομαι· ὁ παρὰ τατικὸς, ὠλόμην, ὦλον, ὦλετο, καὶ ἀπώλετο. ἢ ὄλω· ὁ μέλλων, ὀλώ· ὁ δένερος ἀόριστος, ὦλον· ὁ παθητικὸς, ὠλόμην, ὦλον. et in V. Οὐλομένην, ἢ ἀπὸ τοῦ οὐλος, ὁ ὀλέθριος, γίνεται οὐλώ οὐλήσω, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀλώ ὀλέσω· ἢ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ θη-

λυκοῦ, ὀλουμένη· καὶ ὑπερθέσει, οὐλομένη ἢ ἀπὸ τοῦ ὀλω
 τὸ ἀπολλύν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ· καὶ ἐστὶ μετοχή ἀντὶ ἐπι-
 θετικοῦ ὀνόματος τοῦ ὀλοῦ. ὀλω antiquum pro ὀλλυμι:
 inde πατρόλης et πατρώλης, vocabula bona et analogice
 facta. πατρώλης autem active sumtum, ut ἐξώλης: Ari-
 stophanes in Pluto Versu 442. Πέντε γὰρ ἐστὶν, ὃ πό-
 νη· ἧς οὐδαμοῦ Οὐδέν πέφικε ζῶον ἐξωλέστερον. et in
 Ecclesiastus. Vers. 1045. Τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξω-
 λέστερον. cui similis est Versus sequens 1062. Inscitius
 igitur non potuit ipse Magistellulus, qui in Graecis nec
 antiqua intelligit, nec nova. Pag. 297. Vanni.
 Orbilius: ab ἄβρος, ἄβραυς, piscis, quam vocem antiq-
 uadvertit Senftlebius, et inde ἄβραυας, ut α πηλός, πη-
 λαυς. Ineptit Paedagogulus: Ab adjectivo ἄβρος non
 potest fieri ἄβραυς: id certum. πηλαυς a substantivo
 πηλός, aliud: Unde vero apparet, id factum esse ab
 uno πηλός? Grammaticus in Etymologico M. Πηλαυς,
 παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μένειν. πηλαυς ille pro πηλαυς, ali-
 ter de Etymo sentiens, quam Magistellulus formasse vocem,
 ut a πηλός sit πηλαυς. Aliud latet, si Grammaticum
 istum non audiamus: Visne suspicionem? πηλαυς di-
 ctum, ut σκωραυς: σκωραυς vas, in quo σκῶρ: πηλα-
 υς vas, in quo πηλός: illud nomen autem datum mi-
 nori thynno, quia moratur et pascitur in luto. Ad rem
 apprime Plinius lib. 9. hist. natural. cap. 15. Thynni
 mares sub ventre non habent pinnam. Intran a magno
 mari Pontum verno tempore gregatim, nec alibi foe-
 tificant. Cordyla appellantur partus, qui foetas red-
 eunt in mare autumnio comitatur. Limosae vero a
 luto pelamides incipiunt vocari, et cum annum ex-
 cessere tempus, thynni. Limosus nomen Graecum
 pulchre exprimit, et piscem denotat, qui ex luto quasi
 conflatu est, ideoque vas luti dicitur non illepide:
 Hoc quisque sentit. ἄβραυς similiter dictum esse pro
 ἄβραυς de pisce Nilotico, neutiquam mihi fit proba-
 bile: Quare nomen illud semper pro peregrino et Ae-
 gyptiaco habui: quod cum a ludo Graeco sit remotius,
 levissima mutatione ἄβρα Μολας scripsi, et sic barbara
 cum Graecis computavi: Facinus enorme et stultum,
 si misellum Grammaticastrum sequaris. Pag.
 295. Vanni. Inscite praeterea κικλός, κακῶ-
 πτης, διακώφης mutat, nesciens κικλός ejusdem ori-

[illegible]

ἀδελφός, ἀ βάντω, ἄβελος etc. ἀνέπαφος uocunt etiam omnes, ab ἀπτομαι, tango. σκίραφος igitur idem, quod σκίραφης et σκίραπτός. Ut autem φλήναφος et nugas et nugatorem notat, ita σκίραφος et improbum et improbitatem: quin et eodem errore Grammatici ex σκίραφος appellativo, quod alcatozem notat in genere, sibi *perperam* (pueriliter errat Orbiliolus, uerba mea perspicua non intelligens) confinxerint Σκίραφος proprium, quo id factum suspicabar ex σκίραφης: Haec omnes intelligunt, et suspensiones meas non subuertunt, sed erigunt. Pessime Grammaticaster in uoce σκίραφος *ultimam partem modo esse terminationis productionem existimat*, ut in φλήναφος a φλήνως, ἔδαφος ab ἔδος, ἔπαφος ab ἔπος, ἔλαφος ab ἔλος: Nam si ita sentias, σκίραφος nunquam uel aleatorem, uel aleatoris nequitiam significare potuit: idem quippe σκίραφος, quod Σκίρος, sicuti ἔδαφος idem, quod ἔδος, ἔπαφος idem, quod ἔπος etc.: Quid autem ineptius? Aliter se res habet, et sicuti in σκίραφος, ita in aliis turpiter hallucinatur Magistellulus: φλήναφος uenit a φλήνῃ et ἀπτεσθαι: φλέω, φλενός, φληνός, ut δέω, δενός, δεινός: Auctor Etymolog. M. in V. φλήναφος. hoc euidens satis. Unde ἔδαφος? id ego etiam ad ἀπτεσθαι refero: Nam proprie *pavimentum sonat* ἔδαφος, id quod solo cohaeret et cum solo connexum est. Quid ἔπαφος et unde? Necio: an etiam ab ἐπάπτομαι forte uenit, ut ἀνέπαφος? Junge Galeum ad Apollodori Bibliothecam Lib. 2. C. 1. Ab ἔπος certe cum lepidulo deducere nolim. Restat ἔλαφος: id idem, quod ἔλος, si Orbiliolum audias: quidni? Apud Hesychium legit, Τέλμα, τόπος πηλώδης, ἔλαφος, πλέξ, ἔλος. quae (uide Vann. p. 489.) ille solus autumat sana, et alii Viri Eruditi corrigunt certatim: phy ineptiae! Apud Etymologum in V. ἔλαφος legimus inter alia de uocis origine, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔλος, ἔλαφος: ubi ἔλαφος est *cervus*, et ultima pars uocis pro terminatione producta haberi non potest, sed aliquid haud dubie intelligendum, quod praeter ἔλος uocem ἔλαφος composuerit: Illum tamen locum inepte adducit ineptulus: qui et de ψηλαφῶ addit tandem, quod nemo paulo eruditior probet: Egregia haec omnia et uere Orbiliana. Pag. 323. 324. 325. 326. 327. 328. Vanni, de caesura ex professo agit Scholasticorum decus, quia in Menandris scripserim, *nam quod tu forte ignoras, ego una*

um *Eruditionibus scia, ultima in conversione producitur* propter spiritum asperum in voce ualentius, et cum caesuras. Ego, unde illud et uim caesurae accesserit, nescio; In meo Autographo carae non habetur, et de caesura, ut ut accipias, in Iambicis nunquam cogitari: id indicat et vere assevero.

Pag. 329. Vanni.

Ex ipsa ignorantiae fonte et alios turpissimos homines esse animadverti. caesurae enim vi voculae apud Latinos, et si apud Graecos producitur, uim de pag. 329. 531, 552, 553, 554, 555. Caesura non potest habere locum in Monosyllabis: id certum et peremptorium, quicquid Orphiolus, quicquid alii Grammatici dixerunt, et frustra proinde syllabae productio in eis describitur vi caesurae, quae sine dubio, si vera sit productio, ab alia causa venire debet. Dico, si vera sit productio: Ea de re enim dubito et dubitavi semper, saltem in illis, quae apud Homerum extant, propter testimonium in agne Mesurii Sahini, quod Athenaeus habet Lib. 14. Convivii, οὗ δὲ πρὸς τὴν μουσικὴν ἀκρίβεια διεκινετο οἱ ἀρχαῖοι, ὅλην καὶ ἐξ Ὀμήρου, ὃς δὲ ἡ μελαπομένη πᾶσαν ταυτοῦ τὴν ποιήσιν, ἀφρονῶντι τοῖς πολλοῖς ἀπεφύλου ποιῆσαι στίχους, καὶ λεγόνους, ἐκ τῶν μετρώδων. Ἰεροφάνης δὲ καὶ Σόλων, καὶ Θέογνις, καὶ Παννίλλος, καὶ δὲ Περιανδρὸς ὁ Κερυνθίος λεγυμοποιός, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελωδίαν, διανοῶσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, καὶ σποπαῶσιν ὅπως αὐτῶν μεθεῖς ἀπὸ φάρος ἔσται, μήτε λεγόμενος, μήτε μελωδός. Locus est egregius Musici egregii: Propter melodiarum et numeros Musicos Homerus neque neglexit Metrum proprie dictum: cujus observantissimi fuerunt secuti Poetae, qui, μελωδίᾳ et numeros Musicis neglectis, unus versus et pedum contra habuerunt curam. Unde sequitur, longe maiorem licentiam esse in scriptis Homeri, quam in scriptis aliorum Poetarum, neque ea, quae apud Homerum licentiora occurrunt, aliis etiam Poetis tribui posse. Et quid igitur? et in magno Opere revera breve esse suspicor, neque de ejus productione laboro: Melodia enim supplevit, quod syllabae deerat. In scriptis aliorum, ubi Melodiae ea non habita fuit ratio, et breve esse non potuit, et aliquid accedere debuit, quo longum evaderet: id vero, quia caesura efficere non poterat, quae in Monosyllabis revera nulla, alia jure tentavi,

nec tamen, quia res incertior, quicquam decrevi. Plura de his, et istis Masurii alibi: id, Lector, tibi promitto data dextra. Illud unum hic addendum: Quod de $\tau\epsilon$ noto, pertinet etiam ad $\gamma\alpha\phi$, neque de Monosyllabo hoc aliter sentiendum, quam de illo: Quo respiciens, ad Calabrum Lib. 1. V. 287. scripsi, *Ev $\gamma\alpha\phi$ et hic et alibi in his Libris Spondeus est: An vi spiritus asperi?* Ita etc. Calabri $\gamma\alpha\phi$ ϕ tacite distinguens ab Homérico $\gamma\alpha\phi$ ϕ , de ejus productione non ita dubitasset: Orbiliolus, qui aliter accipit, facit quod solet: vide Vannum pag. 591. Ubique obvium $\gamma\alpha\phi$ ϕ ego ignoraverim: Ride, ride, Lector: res est lepida. Pag. 536. Vanni. *optimi Codd. passim $\pi\acute{o}\lambda\epsilon\upsilon\omicron\varsigma$, $\pi\acute{o}\lambda\iota\varsigma$, et similia exhibent. quamvis saepe variant. sed unus tenor servandus.* Quis docuit Praeceptoreulum, unum tenorem esse servandum, praesertim si optimi Codices saepe variant? Nihil stultius. Ego non dubito, quin ipsi Auctores saepe variaverint, et soni etiam ratio habita fuerit saepe. Qui sunt liberiore ingenio, mihi assentientur; alios non curo. Pag. 538. Vanni. *Eodem Libro 14. Vers. 350. legitur pessime $\delta\eta\eta\epsilon$ $\delta\epsilon\delta\omicron\varsigma$ $\delta\alpha\omega\mu\alpha$ $\mu\epsilon\gamma\alpha$ etc.* Festinans scripsi, *Nam $\gamma\epsilon$ in $\mu\epsilon\gamma\alpha$ per caesuram producto, Versus non est pravus, pro Nam $\gamma\epsilon$ in $\delta\alpha\omega\mu$ per caesuram producto, Versus non est pravus:* Inde triumphus Misello. Pag. 340. Vanni. *Scilicet Calaber vel ullus Poëta versus minus jucundos sine necessitate pangeret? quantum est sapere!* Ineptus est Criticus, qui in Scriptis Veterum venustati ubique studet: Nam sic saepissime mutat, quae ipsi Auctores scripserunt manu sua. Apparet ex illis, quae hodie prodeunt in lucem, dum Auctores vivunt et spirant, nihilque notius vere eruditus. Sed haec frustra narrantur Magistellulo, qui a regulis suis pendens, sanae rationi bellum indixit perpetuum. Ead. pag. Vanni. *Verum quid designat Lib. 9. V. 101. $M\eta\tau\epsilon$ $\tau\omega$ $\alpha\lambda\lambda\omicron\nu$ $A\gamma\alpha\omega\nu$ $\epsilon\pi\omicron\tau\omicron\upsilon\mu\epsilon\iota\nu$ $\pi\epsilon\gamma\iota$ $\pi\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\varsigma$?* Rhodemannus simpliciter et vere etc. Decepit me minus attentum casus quartus $M\alpha\gamma\alpha\mu\epsilon\upsilon\omicron\varsigma$: Casus primus $M\alpha\gamma\alpha\mu\epsilon\upsilon\omicron\iota$ in ista constructione frequentior est et elegantior: $\tau\omicron\upsilon\mu\epsilon\iota\nu$ autem convenientius sententiae, quam $\epsilon\pi\omicron\tau\omicron\upsilon\mu\epsilon\iota\nu$: Quare si conjectura mea in Libris extaret, eam cum lectione vulgata non commutarem. Quod de altero Calabri loco Lib. 12. Vers. 29. addit Orbiliolus, falsis-

simum esse, tibi apparebit statim, ubi Notas meas ibi consulueris. Pag. 543. Vanni. *Sed porro ineptulo ob-*

stat, quod Juno hic dicatur sedisse in αλώη, etc. Lepidissima sunt, quae de αλώη Jovis et frugibus in coelo hic narrat Magistellulus. Ego, αλώη legendum esse, nunc persuasissimum habeo: Ex ea prospectus haud dubie in totum terrarum orbem et omnes mortalium tribus. αλώη vel atrium palatii, vel ipsum palatium.

Pag. 546. Vanni. *Vidimus Trochaeum p. 176. Ποῦτος ἦν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας.* Ita operae: ipse scripseram Ποῦτος ἦν etc.

Ead. pag. Vanni. Jam videamus aliquot Amphimacros etc. Amphimacrum in Versu Hexametro veteres et recentiores admittunt multi: Eos sequar, quoties praeceunt Libri, et sententia Amphimacrum prae Dactylo vel Spondeo diligit. Pag.

551. Vanni. *Crediderim autem nunquam Hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poeta, cui tempus deesset ex ipsius poetae calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec etc.* Ineptit Magistellulus: Ego cum Masurio Sabino Versus ἀπεφάτους Homeri τῆς μελωδίας ἐνθῶς adscribo, eumque in eo secutos auguror alios, quia, sicuti in syllaba postrema, ita in syllaba prima Versus videbatur aliquid plus licere, quam in syllabis mediis: Alibi ea de re distinctius.

Pag. 555. Vanni. *Δωήεις pro Ἐόνθος apud Calabrum peccat, et stabilire nequeunt, quae Orbiliolus adfert: id vident omnes, qui sunt paulo perspicaciores: Sed objicit mihi ineptulus: Lib. XIV. 641. κελάδοντες et χείμαρροι absolute pro ποταμοὶ κελάδοντες et χείμαρροι, quod ipsi Pavunculo non displicet. Et mox: hic nobis e conjectura sua obtrudit adjectivum pro substantivo, id quod in hoc L. IX. in Codd. exstans recipere non vult, quia alius etc.* Ac si, primo, ista sibi gemella essent; ubi Lib. 14. praecedit, *Ἀλλ' αὖ ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων μᾶλα πάντα ῥέεθρα Εἰς ἓνα χῶρον ἄγεσκε*, et inter illa ῥέεθρα μᾶλα πάντα haud dubie erant plura, quae nomine carebant: cum Lib. 9. de uno fluvio sit sermo, qui celebrior et nomen habebat, et nomine erat designandus. Dein, ac si ibi ita probassem adjectiva, ut differentiam, quae est inter unum et alterum locum, non indicassem aperte satis Lectori oculato: cum tamen diserte notula mea habeat, *Epithetum autem pro nomine HIC non displicet mihi, ubi χείμαρροι distincte sequitur, et generalius praecedit μᾶλα*

πάντα ἴσθαι ἐν ἰδαίων ὁρίων. *Attende, quaeso. Orbiliolo stupidiorē et improbiorem Grammaticastrum non novi: Ita ubique Heros. Pag. 356. Vanni. Sed subtilissime magister, cur de eo minus cogitas, quam modo in voce ἴδον? Dicam: quia Lib. 9. V. 56. post ἴδον sequitur ἰδέσθαι, et sonum istum similem captare potuit Vir Scholasticus suo jure. Ead. pag. Vanni. Ut autem temporibus truncat, sic etiam semipedibus auget aliquando versus, et ἐπέμετρον tale carmen nobis procudit Metricus Noster, Lib. X. 30. scribens, Ἀλλὰ τὰ ἐπιβόσους ἐλεομένους ἰσιδόντες, quis unquam similem versum vidit? eritne etc. Errore callami Ἀλλὰ τὰ ἐπιβόσους, ἐλεομένους ἰσιδόντες scripsi pro Ἀλλὰ ἐπιβόσους τὰ, ἐλεομένους ἰσιδόντες: Inde ista egregia Magistello egregio. Pag. 358. 359. Vanni. Fidemne mihi habebis, si dicam, hunc hominem nec denominationes metrorum tenere? et tamen revera non tenet. Ad Philen p. 181. enim ait: omnes versus Pisidae sunt Dodecasyllabi et Iambi puri. At in ἐξέτασι mea etc. Ridiculus est homo: Nonne inter puros, qui ex Iambis et Spondeis, et purissimos, qui ex solis Iambis constant, distinguere potui? An denominatio minus usitata rem et rei naturam mutat, quique ea denominatione utitur, ipsius rei ideo est ignarus? Sic Orbiliolus se Orbiliolum quoque prodit. Scholastica multi contemnunt, et ego contemno: Puros Iambos usurpaverim de Iambis, qui Spondeos habent in locis imparibus; ideone in Metrum Iambicum peccavi, aut aliquid scripsi, quo Metrum Iambicum minus, quam alii, quo voce aliter utuntur, intellexisse videar? Ineptiae, ineptiae, quae cerebello Grammaticastri sunt dignissimae. Pisidae Versus quod adtinet, vix ego revera dubito, quin omnes olim fuerint Dodecasyllabi. Nam non centeni, sed quadrageni ad summum inveniantur hodie in toto opere, qui tredecim syllabas habent: Inter illos autem sunt aliquot aperte depravati: ut de aliorum proinde sinceritate jure etiam ambigi possit. Egrege vero hanc sententiam juvat id, quod de Piside scribit Michael Psellus in Epistola satis celebri ad Andronici Ducae fratrem: ὁ δ' ἐκ Πισιδείας σοφὸς οἶμαι τῆς ἐλάττονος Ἀντιοχείας, ποιητὴς μὲν οὐκ ἔστιν ἐπῶν· ἐν δὲ ζηλώσας γένος μέτρον τὸ ἰαμβικόν, φησὶ δὴ τὸ ἀρχαῖον, καὶ ΜΟΝΟΜΕΡΕΣ, καὶ περὶ τοῦτο ΤΑ ΠΑΕΙ-*

ΣΤΑ ποιητικὸν μέτρον, ΠΟΙΚΙΛΑΕΙ ΜΕΝ ΟΥΤΑΜΑ
ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ. Pag. 360. Vanni. *Sed non*

magis metrum Iambicum novit, quam metrum He-
braicum. ad eundem enim Anacreontem pag. 92. sic

scribit: Auctor Anonymus apud Suidam in V. οὐκ ἔστι
τὸν ναυοῖνον etc. ubi stupor Pavoninus ne somniavit

etc. Paedagogorum optimus maximus nihil lepidius
unquam scripsit: Ride, ride, Lector. Aliquid dicam,

quod novam videbitur Heroi, et tamen verissimum
forte est: Illi ipsi Iambi potuerunt esse sermo pedestris:

Nam ut Aristoteles monet in Libr. de Poët. loco notis-
simo, μάλιστα λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ λαμβεῖν ἐστι. σημεῖον

δὲ τοῦτον πλείονα γὰρ λαβεῖα λέγουσιν ἐν τῇ διαλέκτῳ τῇ
πρὸς ἁλλήλους: et si quaerem in Prosaicis, reperirem,

credo, alicubi duos Iambos contiguos: Quare ego, qui
similia non uno loco offendi, ea non Versus Iambicos

esse, sed Versus Iambicos esse posse, adseverare soleo:
Exempla dabimus suis locis. Ead. pag. *Sed hic*

non possum, quin tibi propinam Pavoninum commen-
tum omnium maxime admirabile, et cui ego nullum

simile vel secundum novi. Oda VIII. Anacreontis hoc
etc. Unus Versus liberior inter Anacreonticos minus

convenit, quam duo pluresve: id nemo negabit, cui
aliquis est iudicii usus. Quo ego respiciens scripsi,

sume quod placet: in eodem Odario Versus alter al-
terum adjuvat, et nihil est, quod ita sentire prohibet:

Id ridet festivissimus Magistellulus. Pag. 362.
Vanni. Macte doctrina, Magister scientificissime, qui

Graeciam nova litera donas: litera adhuc nemini visa
nec audita: litera illa, quam nos vocamus je: sed

quam Graecia aequae ignorat atque literas Japonicas.
Delirat homo, qui literam, cum sequente vocali coa-

lescentem Graeciae ignotam esse scribens, mox ipse
exempla adducit, quae aperte contrarium probant.

Dicam tribus verbis: In Epicharmi Senario λαύβους
scripsi διὰ συλλαβῶν, quia Versui aliter mederi non pote-

ram: Ad alterum Critiae locum Synizesin in voce λαύ-
βους proposui, quia Pentametrum sic mihi videbatur

sonorius: Eane dura magis et nova, quam alia id ge-
nus bene multa? Cachinnos, cachinnos meretur Ma-

gistellulus. P. 369. Vanni. Rideo Pavonem, cum
primo loco dicat: ἀνδρὶς mediam producit contra usum

vulgi, et secundo loco ἀνδρὶς producitur propter v ambi-

guum. rursus nimirum errat errorem, quem exsibilandum dedimus p. 202. *διχοῦρον* mensura fuit ambigua, et absque ullo dubio in ea variarunt saepe Antiqui: Exemplum producam, quod omni est exceptione majus: *αἶον*, certamen, primam corripit vulgo: at Sophocles semel, Euripides quater producit primam: Locutus Sophocles est in *Electra* Vers. 1625. loca Euripidis in *Oreste* Vers. 859. in *Phoeniss.* Vers. 591. in *Supplic.* Vers. 754. in *Hercul. Fur.* Vers. 1189. Alia praetereo non ignota, et facile mihi persuadeo, longe plurima istius rei exempla nobis suppeditura, si temporis invidia non careremus plerisque Poetis. Atque hinc est, quod difficilior sim in corrigendo, quoties *διχοῦρον* alia mensura offendo, quam quae vulgo obtinet, et Librorum auctoritatem libentius sequar, quam spernam. *διχοῦρον* in *αἶον* producit Scholiastes: eum praecedem sequor, et si non praecivisset, ita sentirem absque ullo metu: De mensura vocis *ῥαῖος* dubitavi in Epigrammate Simonidis eadem de causa: In his ipsis Notis ad Phrynichum p. 68. *ὑπὸ ῥαῖος* propter illud ambiguum in Versu Iambico reliqui eo loco, quo id collocat Euripidis Scholiastes, et nihil mutavi, etiamsi facile potuissem: In aliis gemellis eundem ubique servabo tenorem: Quod Eruditiores non improbabunt, et si Magistrelluli cum suo Antesignano rideant, non aegre profecto feram: Rident enim illi, quae non intelligunt. Lectio editionis Florentinae, *ἔνθα μοι δὲς τοῖανοντα βασιλεὺς ὀρεδόν*, inepta est: Quis ita ambigue numerum designet? *τοῖανοντα δὲς ἔνθα* Orbiliolus vertit et explicat *triginta bis septem, id est, quadraginta quatuor*: quo jure? Dicam ego, *ἔνθα δὲς τοῖανοντα* esse *septem bis triginta, id est, sexaginta septem*, neque minus persuadeo: Apage, apage nugas Orbiliano ingenio dignas. Pag. 372. Vanni. In illis, quae ad Hephaestionem pag. 119. scripsi, illud nomen (*ἰοτῆν*) secundam corripit, quando pro ipsa Dea sumitur; ideo *εὐχέλων* mutavimus in *εὐχέλων*: si secundam produceret, ut solet vulgo, quando aedes denotat. Versiculum etc., de Ionismo cogitavi, et distinxī inter *ἰοτῆν* pro domo, et *ἰοτῆν* pro dea, quia in *Odyssaea* Homeri *ἰοτῆν* pro domo mediam habet productam, in *Hymnis* vero, qui Homero adscribuntur, *ἰοτῆν* pro dea mediam habet correptam. Istam autem distinctionem ad Doricum *ἰοτῆ* applicui.

quia, si terminationem dēmas, in *Ion* et *Ion* conspi-
rant Doris et Iones, ut ex Etymologico M. constat. De
Atticismo et communi *Ionia* cogitare non potui, quia
ejus mensura notissima est ipsis pueris. Excidit autem
vocula in ista Annotatione mea, et editum oportue-
rat, illud nomen *Ionice secundam corripit*: quem erro-
rem ad marginem statim correxi. Quin et illis, *Vi-*
dendum, an exempla reperiantur, adscripsi tuorum Ver-
sum Hesiodum ex Theogonia, *Ἰόνην, Ἀθήνην, καὶ*
Ἥην ὑπερσέβειλον: qui locus hactenus est unicus, ubi
Ionicum *Ion* pro dea producta media offendit. Cla-
maet. clamei Magistellulus, quantum velit: haec adeo
Hepida non sunt. Pag. 376. Varr. At ad
Lib. IX. 340. adeo miranda comminiscitur, ut vix alio
loco mirabilior sit Pavus. Legitur, *Ἀλλὰ δμωίδεσσι*
κατένευστο γυναιξί. Pavum audi, an forte (attende
Director) scribendum *δμωίδεσσι*, ut circumflectendo syl-
laba brevis evadat longa? Concurrunt omnes Gramma-
tici et Grammaticastri: rem novam etc. Egregie im-
peritiam quam hic etiam prodit Orbiliolus: Dicam tri-
bus verbis. Oxytone disyllaba foemina in *is*, quae
penultimam habent natura longam, et in obliquis pro-
ducere solent: Ad quam classem cum pertineat *δμωίς*,
nullum mihi est dubium, quin penultima in *δμωίδος* et
antepenultima in *δμωίδεσσι* recte produci possint. Porro
apud Graecos saepe circumflexus est signum syllabae
productae, et id operatur vi sua, ut syllabam, quae, si
cum acuto scribatur, brevis est, longam efficiat, dum
in pronunciando spiritum preterdit: Ut alia omittam,
vide quae ad Phrynicum in V. *Κρηίδα* noto ex Eu-
stathio, iisque junge, quae Athenaeus scribit. Lib. 3.
p. 105. et 106. Homerus V. 359. *Ἰλιάδ. Ε. φῖλε κατὶ λυγῆς*,
ἐκείνου τὲ με, δὸς δὲ μοι ἱππους. ubi opportune admo-
dam Eustathius, *τὸ φῖλε ἐκτελεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς ἀρ-*
χέως διχοτόμῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ γ. βαρπιδίᾳ. φησὶ γάρ, φῖλε
κατὶ λυγῆς κόμισαι τὲ με, δὸς δὲ μοι ἱππους. διὸ καὶ ὁ Ἀσκα-
λωνίτης, φησὶ, περιέσσει τὸ φῖλ. Ptolemaeus Ascalonites
pro *φῖλε* legebat *φῖλεν*, ut syllabae mensuram produce-
ret: eadem de causa ego *δμωίδεσσι* pro *δμωίδος*, cujus
syllaba antepenultima, quae anceps esse potest, com-
mode circumflectendo ex brevi fit longa: neque dubito,
quin Ascalonites fecisset, quod ego feci, si longam re-
quin existimasset. Id aatem breviter monui, et regu-

lam de dissyllabis oxytonis, et vim circumflexi, praecipue in istis vocibus, notissimam esse sciens: Huc redit totum illud miraculum, quod adeo percussit Grammaticastrum delirum: Quis sibi temperet a risu? Pag. 379. Vanni. *In loco Theocriti, Μάρτυ Εὐφροῖδην, vocalis potest apostropho tolli, vel etiam obtinere locum: modo per Synaloephen accipiat non obstare versui. Nam Synaloepha utuntur Graeci quoque.* Haec vere erudita sibi notent Eruditi, et quod de Synaloepha scribit Suaviculus, jungant cum illis, quae pag. 362. de litera ι syllabam semper constituyente scripsit: Nam ista egregie conspirant. Pag. 381. Vanni. *Ad Calabri Versum 260. Lib. 9. Orbilius: Legerim τοῖον ποτέειπεν. Sic Latini: Talibus atque aliis. vide Ovid. 8. Met. 576. 863. Obstat autem, quod in his exemplis pluralis numerus ubique obtineat. videtur tamen mollior ceteris medicina. quin τοῖον adverbii loco venerit.* Audistine pejus balbulientem magistellulum? Sed pag. 590. Vanni confirmatius loquitur, et τοῖον absque μῦθον sincerissimum esse asserit: Vellem adduxisset locum, ubi ita absolute ponitur: Nam nunc homullo credulus non sum ego, neque mecum fuisset Rhodmannus. Pag. 383. Vanni. Rideo Orbiliolum propter ea, quae de voce ἔισην scribit. ἔισην idem, quod ἔισην, ut ἔλδωρ idem, quod ἔλδωρ, ἔλκωσι idem, quod ἔλκωσι, etc.: nec tamen ἔισην ὁσπύλην, ut ἔισην ὁσπύλην, dicere licet: mirum. At certis quibusdam substantivis consecrata est vox: qua lege, quo decreto? Si Graeci reviviscerent, talia hercule sibilis exploderent: ἔισην dixit Quintus Lib. 2. V. 524. ἔισην ὁσπύλην Lib. 11. V. 237. ὁσπύλην ἔισην maluerit Lib. 10. V. 65. ut varieret, et ostenderet, linguam easdem voces semper non proferre eodem modo. At obstat syllabae modulus: Nihil ineptius aut falsius: ἔισην primam nunc producit, nunc corripit, ut ipsi pueri sciunt: similiter ἔισην, cuius indolem litera adjecta mutare non potest: Me miseret Grammaticastri, qui servus ingenio, compedes sibi in literis fabricatur ipse. Quae de ἀγαν ἔισην ὁσπύλην εἰς μέγα ἔργον notat homullus, praetereo: ineptissima enim sunt: neque necesse, ut dicam, quam fatua sit conjectura ejus, φύσαν γὰρ ἀγαν θεὸς εἰς μέγα ἔργον: id enim ipsi decennes vident. Ita sapiunt Orbilioli. Pag. 384. Vanni. Lib. VII. 400. lego. Τοῖσι δ' ἀφ'

*Ἰδὲ αὖ οὐκ ὀφείλουσι πολεῖναι. φαλνέονται, cum flagi-
tium Pavoné plane dignum; cum Aldina, Rhodo-
manni etc. Operarum error est: praeter unum impro-
bulum dubitet nemo.* Pag. 588. Vanni. *At in
vocis quantitate se longe turpissime dedit Lib. XI. 120.
ἑλάνοις περὶ πύργου· μόρος δ' ἐλχενεν ἀρητός. Rhodo-
mannus ἐφάρτος pro ἀρητός. quia nampc etc. De his
pauca hic: In Versu Homeri Iliad. E. 100. "Εφθί· ἡμῖο
δὲ δῆσεν ἀρης ἀλκίτῃρα γενέσθαι, ἀρης constans Librorum
fuit lectio, non eodem modo accepta ab antiquis Gram-
maticis. Qui legebant ἀρης, ineptiebant strenue; nam
ἡμῖο δῆσεν sic balbuties est mera. Alii recte ἀρης: quod
et verbis et sententiae convenit: praecedit enim, ἔχθ
οὐκ ἀρ' ἡμῖλλον ἐταίρους ΚΤΕΙΝΟΜΕΝΩ· ἐκαμῶναι· ὁ μὲν
μαῖα τηλόθι πάρος ΕΦΘΙΤ'. Porphyrus in Quaest. Ho-
mer. XVII. Ἐμῖο δ' ἔδῃσεν ἀρης ἀλκίτῃρα γενέσθαι. οὐκ
ἔστι τὸ ἔδῃσεν, ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ· οὐδ' ἀρης πόλεμος οὖν, ἢ
θεός· ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδῃσεν κατὰ συγκατῆν ἀπὸ ἔδῃσεν, περισσά-
σιον δὲ τὸ ἀρης, ἢ βλάβης, ὥς τὸ, Μέντορ, ἀμύνον
ἀρῇν ἡμῖο γὰρ ἔδῃσεν, καὶ χρεῖαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθῶν
ἦεν. Lectionem antiquam primus mutavit Aristar-
chus, pro ἀρης scribens ἀρεῶ· imperite, si propter syl-
labae modulum id fecerit: nam α in ἀρῇ abque anseps
est, ac α in ἀρης: quod ab ipso ἀρῇ deductur. Gram-
matici in Horto Adonidia, "Ἀρης σημαίνει τὸν πόλεμον
κατὰ τὴν ἀρᾶν καὶ τὴν βλάβην τὴν ἐκ πολέμου γινομένην.
Heracles Ponticus in Allegoriis Homeri, ὁμοίως δὲ ὁ
ἀρης οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο, πλὴν ὁ πόλεμος κατὰ τὴν ἀρῇν ὠνο-
μασμένος, ἥπερ ἐστὶ βλάβη. Recte: ἀρᾶ, ἀρῇ, ἀρης.
notius: Alii de Etymo ineptiunt. Eo pertinet, quod
de Ixione Grammatico refert Eustathius ad Iliad. E.
ἰστέον δὲ (ὡς ἐν τοῖς Ἀχιλλέως καὶ Ἡροδότου φέρεται), ὅτι
τοῦ ἀρες ἀρες τὸ γῆμα παλλιλογία ἐστὶ, καὶ ὅτι ὁ γραμματι-
κὸς ἦλθον τὸ δευτερον, ἀρες δύνει, γράφων ἀρες. δ ἐστὶ
βλαπτικὴ. οὐδὲ ποτε γὰρ φησι κυρίου ὀνόματος πλητική παρα-
λήλως κεῖται κατὰ τὴν ποιητῇ. Hesiodus in Erg. V. 464.
Νεκὸς ἀλεξίωρη, παλδων εὐκλήτεια: ubi ἀλεξίωρη haud du-
bie ab ἀρῇ est. Nicander in Theriac. "Ἡ καὶ ἀλεξίωρης
πύρρους ἀκαμάργεο δάμνον: ab ἀρῇ etiam sine dubio.
Hesiodus in Scute Hercul. V. 128. Θῆλατο δ' ἀρῇ ὤμα-
σιν ἀρης ἀλκίτῃρα σίδηρον: τὸ σίδηρον ibi ἀρης aperte sta-
tuatur. et V. 129. ibid. ὄφρα θεοῖσιν Ἀνδράσι· ἀλκίτῃ-
ρα ἀρης ἀλκίτῃρα φυνέσση: ἀρης ἀλκίτῃρα de Hercule ἀλεξί-*

καὶ οὐδὲν nemo mutabit, si sapiat. Idem in Theogonia V. 657. *Ἀλλήτῃ δ' ἄθανάτοισιν ἄρῃς γένεο κρυεοῖο*: recte *ἄρῃς*: nam ea erat certa, si Titanes vincerent: *ἄρῃς* plane marcesceret, et *ἄρῃς κρυεοῖο* Ionismus est purus putus. Ipse Homerus Odyss. P. V. 538. *οὐ γὰρ ἐπ' ἀνήρ, Οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσται ἄρῃν ἀπὸ οἴκου ἄμυνα*: praecedentia *ἄρῃν* excludunt, et faciunt, ut de *ἄρῃν* dubitare possit nemo. Isto autem loco stabilitur alter ille Odyss. X. V. 208. *Μέντορ, ἄμνον ἄρῃν, μνήσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο*: quem ita legit et accepit Porphyrius, ut antea vidimus: Et ibi *ἄρῃν* sane marcesceret, si rem omnem et verba Agelai sequentia rite perpendas. Orpheus de Lapidib. in Ostrite V. 27. *Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἄρῃσιν ἀρεσσάμενος βύβρῃσσι*. Aeschylus pag. 56. 102. 103. 106. 214. 219. 220. 226. 234. 254. Edit. Steph. Sophocles in Ajac. V. 511. Oedip. Tyrann. V. 284. 303. 426. 656. 764. 840. Oedip. Colon. V. 1006. 1439. 1448. 1453. 1471. 1514. Trachin. V. 48. 1256. Euripides in Phoeniss. V. 67. 477. 772. 883. 1573. 1435. Medea V. 608. Hippolyt. V. 1241. 1362. Iphigen. in Aul. V. 60. Iphigen. in Taur. V. 778. In quibus Tragicorum locis prima in *ἄρῃ* et aliis inde deductis corripitur. Orbiliolum cum suis inanitis et fallaciis ad pueros ablego: *In primis*, inquit Magistellulus pag. 391., *miraculo est, hominem in hac voce adeo crasse erravisse, cum ipse jam ad Menandrum p. 127. Clericum condemnare coactus fuerit, qui κατὰ κράτος in ultimo Iambo pede posuerat. Deliramentum egregium et Orbilianum ex asse: Nam κατὰ κράτος cum Bentlejo habui pro Paeone tertio, et ejus antepenultimam, ut primam in ἀρῃος, brevem esse statui: Non poterat miser delirare pejus.* Pag. 400. Vanni. *Quas cava succutiens Baubo manu, nam puerilis. Ita Canterus, Paulus Leopardus, Salmasius, Heraldus, alique omnes, praeter unum Heinsium. De ipso loco cum Grammaticastro deliro contendere nolo. Unum illud a me notatis addam: Io solo tactu Jovis ex vacca iterum facta est mulier: Aeschylus in Prometheo pag. 51. Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἑμφορὰν Ἐπαφῶν ἀταρβέι χειρὶ καὶ ΘΙΓΩΝ ΜΟΝΟΝ.* Scholiastes, *ἑμφορὰν, ἀνθρώπου μορφοῦν.* Pag. 414. Vanni. *antequam pergamus, discere cupio, quale sit illud, quod literis Giganteis in titulo lego ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΩΣ.* Dicam Suaviculo: Ita Turnebi Editio per errorem, quem operae retinuerunt.

Pag. 416. Vanni. *Ἡ δὲ ἡμετέρα συνέσις ἐκείνων ἡμετέρας ἡμετέρας.*
 Hic mire iterum delirat Magistellulus. Quod posui, ex
 Libris suis edidit Turnebus, idque perspicuum est et
 bonum: *Sal concretus est solis radiis pulsus, trusus:*
ἐκείνων συνέσις scilicet explicat ipsam *ἡμετέρας*,
 quam citando et cogendo efficit sol et solis calor:
 Sciunt omnes, qui non ignorant, quid sit *ἡμετέρας*,
 et Philosophum aliquando consuluerunt Meteorologi-
 cor. Lib. 4. Quae *ἡμετέρας*, ea *οὐλογοῦνται* et ipsam
 illud *οὐλογοῦνται* vi solis, poetice et eleganter dictam
 hic *ἡμετέρας* *ἡμετέρας* *ἡμετέρας*. Nihil apertius. Quid jam
 Orbiliolus? Perquam urbane et lepide primo scribit,
vellem scire, quid Rameculus fecerat de ἡμετέρας. pro-
 cul dubio aliquid participium a verbo *ἡμετέρας*. deū
 missis joci subjungit, ut serio de participio *ἐκείνων*
loquamur, nullo modo hic lectum habere potest. quid
 enim notabis sal concretus fuit, impetu propulsus solis?
 et ut egregiam suam eruditionem ostentet, ex editione
 Florentina legit, *Ἡ δὲ ἡμετέρα συνέσις*, *ἡμετέρας ἡμετέρας*,
 id est, eo commentatore et interprete, mare Boreae
impetu fuit concretum, donec vis solis illud solveret.
 Vidistine stultiora? .. Pag. 422. Vanni. Sed quid?
 an Scholiastes in metricum auctorem scribens, ignora-
 vit, quod *πενολύς* cecinit, versificavit, significet? In-
 cepit, ineptit, miser: Vide notulam meam ad *πενολύς*
 pag. 104. et verborum cohaerentiam considera; sic in-
 sumum abeunt omnia hic scripta, et ipsum *καρρηγοῦν*
 stabilitur aperte. .. Pag. 424. Vanni. cui nec uni-
 cus de sup. locus in hanc sententiam suppetat. fortean
 fallor. alia praeteriit, at etc. Nihil suavius aut ridi-
 culum magis: Duo exempla certa mihi sufficiunt:
 Plura notanda relinquo Grammaticastris et Orbiliolis.
 Ubi ista exemplorum congeries in scriptis Virorum Eru-
 ditorum, qui seculo sextodecimo et septimodecimo ini-
 tio floruerunt? Riderent, riderent hercule illi, si re-
 viviscerent, Commentarios, qui hodie predeant; prae-
 sertim si Indices et alia imperitorum adjuncta conspi-
 cerent, quibus floridior illa aetate carebat. Pag.
 428. Vanni. Sequitur locus omnium consideratione di-
 gnissimus, et de quo iudicium Lectori atque relin-
 quam: ego simpliciter factum narrobo. in Turnebiana
 exstat, etc. Dicam breviter: Hoc primum falsissimum
 est, et sic ei superstructa falsissima quoque sunt: Cor-

ραξι, ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιῇ τὴν φράσιν διὰ τὸ
 τετρασήμερον. λαμβανοὶ μὲν τοὶ καὶ τετρασήμεροι, ὥς μὴ ὄντες
 τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηται. οὐ ab operis male omis-
 sum, in Turnebiana extat: Vide Notas. Addam verbo:
 Aristaenetus expressus est ad quartam editionem, cujus
 pagellae Typothetarum manibus commaculatae, adhuc
 penes me sunt: Neque aliter intelligenda verba ista
 Praefationis meae, *Has Epistolas, cujuscunque damnum
 sint, comtas satis et elegantes, post Sambucum ter ab
 ipso Mercero editas, ex editione postrema hic tibi da-
 mus cum Notis ejus integris*: Si de tertia Merceri cogi-
 tassem, scripsissem ex editibne ejus postrema: quar-
 tam esse postremam, omnes sciunt, neque eam accu-
 ratiùs designare erat necesse. Ista deliramenta et sy-
 cophantiae improbi Grammaticatri me vere delectant:
 Quid autem aequus Lector, quem compellat, ad haec?
 Pag. 436. Vanni. J. Christian. Wolfius in Sapphicis
 recte quoque conjecit Sapphus esse ex verbis Demetrii
 Phalerei de Elocutione etc. Nihil incertius: Una voce
 θυγατρὸς suspicio nititur: Nam ne leviter quidem con-
 stat haec esse Sapphus: Ita Viri Eruditi saepe ridiculo
 satis. Non absimile est, quod de illo loco, "Ἔστι μοι
 καλὰ πάς etc., scribitur: Sappho filiam habuit Cleidem:
 Ergo καλεῖς ἀγαπητά de ea accipi debet, et locus non po-
 test esse alterius, quam ipsius Sapphus: Bella conclu-
 siuncula. Ego in istis jure meo utor, et Orbiliolos ob-
 strepentes non moror. Pag. 440. Vanni. Jam
 pueri norunt, Anapaesticos versus cujuscunque generis
 amare pedes dissolutos: id est, ut singuli etc. Ut pe-
 vitia Metrici insignis ipsis pueris innotescat, cum Ari-
 stophane hic addactis conferant Versus Aristophanis
 sequentes: V. 519. Pluti. V. 273. 964. 968. 974. Nu-
 bium. V. 1065. Ranar. V. 505. 515. 771. 1318. 1320.
 Equitum. V. 628. Acharnens. V. 550. 571. 577. 609.
 678. 704. 710. 1042. Vespar. V. 736. 742. Pacis. V. 552.
 567. 688. Avium. V. 643. 660. 677. 678. Concionatric.
 V. 802. Thesmophoriaz. V. 510. 519. Lysistrat. Per-
 quam facetus est Magistellulus, at illud in principis suave,
 quod ejus confidentia ubique ejus imperitiam aequet.
 Pag. 448. Vanni. At legendum procul dubio, "Ὀλέσαι
 πάντοτε μὲν ὅξιν χεῖρ' κεφαλάν, Sed inepte junguntur
 ὀλέσαι πάντοτε μὲν χεῖρ' κεφαλάν, et quod de particula γὰρ scribit
 Orbiliolos, puerum metetur sarchinos: in Trage-

dia enim et Comoedia nihil frequentius. *ὅστις γὰρ κεραι-
 αὶν a sequentibus pendit.* Pag. 449. Vanni.
At malum: qui libri! unicus. Turnebianus scilicet.
 Unde novit Magistellulus, Turnebum non habuisse,
 nisi Librum unicum? Pag. 450. Vanni. *Παρά
 δ' ἤντε πνθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα φεύγων. hic rursus se
 plane rudem rei metricae monstrat. Hephæstion hoc
 metrum dicit esse factum etc.* Suaviculus hic me do-
 cet, quid sit ἀνακλάσις: ἀνὰ ποταμῶν χερσοῦσι πηγαί. Di-
 cam breviter: De omni ἀνακλάσει generaliter non locu-
 tus sum ibi, sed speciatim de ἀνακλάσει istius Versus:
 Vide Notas pag. 155. 154. 155. In illis male editum quo
 admissio, pedem amittimus, pro quo admissio, pedem
 etiam amittimus: Πνθόμανδρος, ut Πνθαγόρας, a πν-
 θόδω, percontari, sciscitari, deduco, et sic primam
 ejus syllabam brevem esse statuo: πνθαγόρας, qui fori,
 πνθόμανδρος, qui stabuli curiosus est, et in res stabuli
 ac fori sciscitando inquirat diligenter. In πνθαγόρας
 tres breves concurrunt: in πνθόμανδρος duae: nulla igitur
 productio ea de causa in hac, ut in illa, voce. Ad-
 dam verbo hic: Quod de ἀνακλάσει hujus Versus noto,
 perquam probabile est, si ad ipsam nomen attendas:
 γαλλιαμβικός scilicet dicitur a metro haud dubie Iambico
 et pedibus Iambicis: Jam autem non est aut esse potest
 talis, nisi ἀνακλάσις fiat in pede quarto: Nam ad digitos
 modo exige: Παρά δ' ἤντε πνθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα φεύ-
 γων Iambicum efficit, παρά δ' ἤντε Πνθόμανδρον κατέδυν
 ἔρωτα φεύγων vero, ut vulgo accipitur, nihil minus,
 quam Iambicum: Hoc diligenter considera, Lector.
 Pag. 454. Vanni. *Σοὶ μὲν εὐππος, εὐπῶλος, ἐγγίσταλος
 etc. — Sed en recidivam patitur.* An forte Simmias
 scripsérat εὐππος, εὐπῶλος? καὶ αὖ sunt membra. *At indo-
 cte — nescis haec ipsa verba jungi a Sophocle etc.* εὐπ-
 πος, εὐπῶλος recte dicitur de regione et loco: de Marte
 ita loquatur nemo, inprimis ubi simile quid dicitur
 hisce Simmiae. εὐπῶλος igitur adhuc placet, analogi-
 cum et bonum. Pag. 456. Vanni. *Mihi autem
 longe probabilissimum fit, legendum esse ἂ μὴ μοι θι-
 γγς κωνιστοκω. Mireris, mireris, Lector, ingenii Or-
 biliani acumen, quod vitiosum editionis Florentinae κω-
 πιστοκω ad conjecturam adeo abstrusam deflexit: κωνι-
 στοκω scilicet haud protritum est, et ἀνθ' ὁρίων κωνι-
 στοκω minus adhuc protritum, itaque cetera compara-*

tum; ut serio dubitaturus sis, an unquam sic locutus sit quisquam: *ὄλγην* quippe *ἡμεῖς* vix ac ne vix apte dicitur eo sensu: Sed Orbiliana auctoritas sufficit. Notuisset Criticorum princeps eodem sensu scribere; ἀ μὴ μοι ὄλγης κνκαῖσιον: Sed sic eruditionem suam non ostentasset in rarissima voce *κνκαῖσιον*. Inquires, cur τῷ κνκαῖσιον non probavit ita acceptum, ut tu dixisti, ubi pag. 416. in "Ὡς ἐπὶ τῇ ὁμοιότητι τοῦ μένους ἡμεῖς et praecedentia et sequentia advocare necesse habuit satis nove? Nescio, idque ὁ πᾶν tibi explicet ipse. ab Δ Pag. 460. Vanni. *Nescis in μέλλος, πνχρος, et nihilibus illud ἡμῶς modo esse terminationem, et nihil significare. μέλλος* sine dubio dictum pro μέλλος, ut ἡμῶς non sit terminatio; sed pars dimidia vocis: Similiter μέλλος dictum fuerit pro μέλλος: nihil in eo, quod peccat. ἡμῶς autem et corpus et cutis, ut nemo nescit Graece doctus. Ibid. recte animadvertit *Annat. dus ἄξιον* non dici pro ἄξιον. Quare non, ubi adjectivis passim ita utuntur Graeci? Sed et legi poterat, idque ad marginem etiam mihi notavimus, *Μέλλος αὐτὸς ἄξιον ἐς πόλιν*. Sequitur, *Quid enim? nomen* Melanchrum Tyrannum *Mitylenas, quem Pittacus interemit, adiutantibus fratribus etc.* Risum mihi incutit homullus: Ista satis obvia notari potuissent, si de Auctore fragminis constaret: De quo Orbilio non magis constat, quam mihi: Nam Ursinus, qui *Versum Χαῖρος Κυλλάνος ὁ μέδων* ἀ γὰρ μοι, ab Hephæstione Alcaeo, ut videtur, adscriptum, cum his jungit, ipso fatente Magistellulo errat: Sufficiebat igitur notare, *Μέλλος* nomen proprium esse viri. Pag. 462. Vanni. rursus desipit, cum ait, "*Ἐννῇ* nomen proprium est, quod apud Gruterum etiam invenitur in magno opere: alia omitto. Nam *dejerare ausim* vocem etc. *Enna* nomen Romanum, an non potuit esse nomen Graecum, ubi *Enna* Siciliae notissima est, et ab urbibus etc. saepe sumuntur nomina? Adhaec, *Ἐννῇ* pro *Ἐννῇ* appellativum est, quod pro nomine proprio adhiberi potuit: *Ἐννῶς, Ἐννῇ*: Vide Stephanam in Append. Thesaur. Quid autem dixerit Grammaticaster de illo loco Pausaniae Lib. 10. Cap. 26. *Κλυμένην μὲν οὖν Σησίχορος ἐν Ἰλλίον. Περσίδι κατηγόρασεν ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις* ὡσαύτως δὲ καὶ *Ἀριστομάχην ἐποίησεν Ἐννῶς θυγατέρα μὲν Περσίδον, Κριτάδην δὲ γυναικα εἶναι τοῦ Ἰν-*

τίονος? Desipit, ut vides, ipse misellus suo more. Pag. 464. Vanni. *χρησιμότης est barbarum, χρησιμότητος dicendum esset.* Barbara vocat Magistellulus sibi ignota: Diserte Eustathius ad V. 169. *Ἰλιάδ. Β. Σημειώσαι δέ, ὅτι τοῦ χρησίου τὰ ἄπλοῦν εἰσάγεται παρὰ τὰ εἰπόντι τὸ, ἀντὶς εἰς οὐδὲν χρησιμότης ἢ τὸ χρησιμότης εἰς οὐδὲν· εἰ οὖν χρησιμότης, ὅλον ἢ ἀπλοῦς ὁ μὴ χρησιμότης.* et Thomas Magister in Eclogis. *Χρῆμα, καὶ χρησιμότης; Ἀπικολ. ὁ χρησιμότης δὲ ἔχον ὁ χρησιμότης, καὶ τὸ χρησιμότης, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Σοφοκλῆς· χρῆμα ἢ λήρω. ἔχον χρῆμα.* Subjungit homullus pag. seq. Porro *ὁμολογία confirmat exemplo Hesychiano συνόμιλος, quasi in solo Hesychio vox superesset* (Ety- mologi non memini brevitatis causa) *vel quidquam faceret ad ostendendum, ὁμολογία posse poni pro ὁμιλητής, quod nunquam docebit.* Hesychianum συνόμιλος id satis aperte docet: Si συνόμιλος sit συνόμιλητής, ὁμολογία potest esse ὁμιλητής, quam σημασία sententia et versus postre- mus manifeste statuminant: Pueri vident, neque du- bitare possunt. Editionem Florentinam non curro: ea, paucis exceptis, vitiosissima est, ideoque sine dubio ab Hadriano Turnebo plane fuit neglecta. Pag. 468. Vanni. *Certe furiosus inconsideratus loqui non potest.* *non hic positione non erit et sequentia pag. 469. 470.* 471. *ambigua pro indifferens, Versiculi postrema pro membri postrema usum sum, et idem revera dixi, quod Orbiliolus dicit: Hic certe non delirat, sed furit ipse Grammaticaster λογομάχος: Vide meas Notas, easque perpende modo leviter. Ut de Versu Catalectico con- stet, βροντῶν revera signandum, ut Trochaeus: in Aca- talectis id non necesse, quia pes integer adest; ideoque ὀνυχόπαιδος recte signatur, ut Crelicus. Positionis hic ratio habetur nulla propter ipsum ἀσυνάφτητον, quod καὶ separat: Recteque monui, errasse Scholiastam pag. 59. ad Versum istum Ἀεὶ πο δεῦτε Μοῖσαι χρίσας λιποῖσαι scribentem, φανερὸν οὖν ὅτι, ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαῖα, εὐρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περὶ τῇ σπονδαίῳ, ἐν τροχαίᾳ, ὅτις ἐστὶν ἀτοπον.* Nam de vero Spondeo perperam cogitat, neque subtilior distinctio inter syl- labam *ambiguam et indifferentem* in istis Graecis lo- cum habet. Quin et *Versiculi postrema* ibi certe non peccat: Nam apud ipsum Hephæstionem praecedit τὰ ἐξ ὀνυχόπαιδων δύο: omniaque ἀσυνάφτητα revera Versi- culi sunt duo: Pueri sentiunt, et ineptio, dum ineptias

illas refello. Illud etiam perquam ridiculum est, quod de θεοῖ πολὺ notat Misellus: Vide modo Enchiridii Articulum περὶ συνεραπειήσεως, ubi notae similes, non omittendae. Pag. 473. et seqq. Vanni. Nam *Alcaeam ponit vivum vigentemque tempore Gelonis jam tyranni. jam illi etc.* Haec omnia falsissima et ineptissima sunt: In Notula mea, *hunc tangere potuit Alcaeus Dinomenem*, non Gelonem, respicit, et nihil revera vel ibi vel in sequentibus est, ex quo colligi potest, me Alcaeam posuisse vivum vigentemque tempore *Gelonis jam tyranni*: Lege et relege singula. Alcaeus senex potuit videre Dinomenem virum juvenem, diu ante ipsum Gelonem natum: Dinomenes ille ditior, diu etiam ante ipsum Gelonem natum res novas moliri potuit, ideoque perstringi ab Alcaeo: Istis positis, ut poni possunt, et a me posita sunt, id omne concidit statim, quod garrulus de violata ratione chronologica crepat, et verissima esse potest suspicio mea. Ditiorem produunt ea, *Τῦρμενα λαμπρὰ κτλ ἐν μυρσινήῳ*, et Dinomeni, prout eum describimus, pulchre conveniunt: Nihil etiam naturalius, quam ditiores ipsis divitiis suis ad res novas moliendas impelli, filiosque, si id egerit pater, ad similia tentanda ejus exemplo exstimulari. Ex quibus apparet, rationi etiam perquam consentaneum esse, quod suspicabamur. Sed ubi urbs *Τυρανία* vel *Τυρανίη*? eam a Cluverio et Holstenio sumai, qui propter Plinii *Tiracienses* nomen urbis ita probabiliter fingunt, et in eo adjuvantur ab hoc ipso loco. At quo modo *Τυρανίης* fiat a *Τυρανία*? De eo non laborandum sane: *Τυρανία*, *Τυρανία*, *Τυρανείος*, *Τυρανίης*: talia multa apud Stephanum Ethnographum: inspicere ex gr. V. *Παφλασία*, *Ανκώρεια*, *Ἰνάρια*, *Κορώνεια*, *Αντιόχεια*, *Ακρόνια*, *Διομήδεια*, *Γαυνία*. Vides, ut in fumum abeunt omnes Grammaticastri miselli calumniae? Nam quod ex Herodoto adfert, ut probet, Dinomenem dici non potuisse *Tyraciensem*, nullam meretur hercule attentionem: cum quia in loco Herodoti nihil de Dinomene, qui secundum ipsum Herodotum revera Tyraciae potuit esse natus; tum quia Alcaeus de solo ejus natali scribere potuit, quae non scripsisset Herodotus: In istis sciunt omnes, qui literas nostras a limine modo salutarunt, quanta sit saepe Auctorum dissensio. De loco Athenaei verbum addam: Satis obscurus ibi

est Dinomenes: Ursinus, qui Versui ita scripto; 'Ex δὲ ποτηρίων πώνης δινομένην παρίσδον, adjecit *Dinomenis* et alibi meminit *Alcaeus*, ad hunc locum Hephaestionis haud dubie respexit. Fors egregie errant, qui ibi *Δινομένην* legunt: Verba recte intelligi possunt, ne litera mutata et punctulo modo τῷ πώνης subdito: 'Ex δὲ ποτηρίων πώνης δινομένην παρίσδον, id est, *Post pocula vero doloribus agitata adsidebam.* πώνης pro ποιῆς et ποινῆς: quod doloribus verto: Hesychius, Πῶνα, γραφίον, λύπη: πῶνα pro πῶνα vel πῶνα, nisi πῶνα mavis: nam de accentu non disputo, qui variare potuit, et nullius est apud me momenti. Vertere etiam potes *poenis*, quin et *Furiis*: sed minus bene. δινομένην pro δινουμένην, ut εἰννοῦμαι, et alia id genus. Potest etiam legi, 'Ex δὲ ποτηρίων πώνης δινομένην παρίσδον, *doloribus agitatae adnedi*: idque verius fortasse, saltem sensu convenientius: Vide et judica. Sic ibi Dinomenes plane exulat.

Pag. 491. Vanni. *Pavunculus*, γέγραφα pro γέγραφα Idiotismus est satis notus: *Sed illum satis notum idiotismum porro explicitum oportebat. ego talem idiotismum me etc.* γέγραφα pro γέγραφα Idiotismus est perquam notus: autem insertum ob Metrum, ut in κρεῖα pro κρεῖα apud Orpheum in Argonautic. V. 402. Male vero citat mea Orbiliolus: Nam ipse dederam, γέγραφα et γέγραφα pro γέγραφα Idiotismus est satis notus: Ita ubique integerrimus ille Grammaticaster.

Pag. 492. Vanni. γλονοῦ appellativum verius videtur. An ita Boeoti et Aeoles ου pro u in fine vocum? Dubitarem, nisi Magistellus egregius adesset cum Editione egregia. Pag. 496. Vanni. *Pavus pro auctoritate.* εἴποι idem quod ὑποῦ. Cur non? terminatio illa satis frequens in istis, et mere Aeolica fortasse: Nam pro ου illi amabant ου, ut ipsi pueri sciunt.

Pag. 499. Vanni. ὁ δὲ corrigit. *metrum*, ut paucis id tangam primo loco, ait etc. Versum ἀσυνάρακτον a Libris mihi oblatum non aspernor, neque ὁ δὲ etiam pro ὁ δὲ: ὁ δὲ ὁ δὲ et τὸ δὲ, ut ὁ δὲ ὁ δὲ et τὸ δὲ, ὁ δὲ ὁ δὲ et τὸ δὲ, ὁ δὲ ὁ δὲ et τὸ δὲ, et alia id genus. ὁ δὲ autem sine dubio locus in litore vel ad litus, ubi naues in anchoris stare possunt: id enim aperte docent ista Polybii, καθάπερ μὲν πρὸς τι πολιμαίον τῶν ὑπ' αὐτοῦς καταμένων, ἀλλὰ μὲν δὲ ὁ δὲ καὶ προσβολὰς περιλαμβανούσας ἐν τῇ γῆς σὺν πνεύματι, a Stephano adducta

in Thesauro: quem adeas rogo, ut videas, quam lepide improbulus distinguenda confundat; eique junge Cassaubonum ad Strabon. Lib. 3. pag. 75. ἐν τῷ σάλῳ συν-
 ζανον etiam ἤμενος ἐν σάλεσιν statuminat plane, eaque
 gemella sunt sibi: id nemo in dubium vocabit praeter
 unum Orbiliolum, qui in istis caecutire maluit cum
 Porto, quam veritati lippientes oculos aperire. ἐν σά-
 λησι κείμενος, ἐν τήνῃ πολλοῖς κείμενος, conjecturae sunt
 hominis ineptissimi ingenio dignissimae: id vident
 omnes, qui aliquid vident: in σάλεσιν Libri conspirant,
 quotquot prostant. Apollonii Dyscoli Excerpta, quae
 nuper in publicum prodierunt Diligentissimi Reitzii
 opera, quam depravata sunt, nemo nostrum ignorat:
 Magis autem nunc placet mihi σάλεσιν et omnis illa
 suspicio mea, quia locus est Alemanis Lynci, ut ista
 Excerpta perhibent: in quibus etiam est σάλεσιν. Pag.
 504. Vanni. Mox Arnaldus recte improbat ξαναγός.
 quod non animadvertit Pavo secundam corripere.
 forte ξαναγός, ut ἀναγός. Quid? cuditne Magistellulus
 vocem novam, et quae nullibi occurrat? Suspicor, de
 Dorico ξαναγός cogitasse Graeculum. Ead. pag.
 Οἰστός] haec arcte cohaerent] At optime Arnaldus
 ex Prisciano ostendit legendum, "Ιστός τοιούτους πα-
 θένους λογεύεται. Ut nihil aliud dicam, quis Amazones
 commemorat ad Istri ripas? Bonum est, quod Libri He-
 phaestionis habent, eosque seculus sum et hic, et alibi,
 quoties nulla erat mutandi necessitas: Enchiridion sci-
 licet Technici edebam, non Veterum Poetarum reli-
 quias, et omnia proinde, quae de illis notari poterant,
 congerere nec debui, nec volui: Hoc dictum sit semel
 propter mellitos verborum globulos, quibus et hic, et
 alibi passim meam in istis ignaviam taxat Suavculus.
 Pag. 505. Vanni. ἐξώληθει] sic etiam in ipso textu ge-
 mino accentu fulget haec vox: an potius duae voces,
 quas etc. ἐξώληθει pro ἐξώληθει error est operarum:
 Orbiliolum hic habemus iterum misere delirantem
 more suo. Addam verbo: ἐριώλη non indigemus ad
 statuminandum πατόλης: id enim satis statuminat Ser-
 monis Analogia: vidimus supra. Pro ἐριώλη, quod apud
 Helladium est, imperite ἐριώλη reponit Magistellulus:
 Nam sic distinctio est minor inter ἐριώλη eo significatu,
 et ἐριώλη pro vento noxio: Melius autem ἐριώλη convenit
 Dionysii et Euphorionis indoli, quam ἐριώλη, quia abs-

trius est et antiquum magis: Quae ratio facit, ut in-
 jectus nomine etiam παρῳίης magis revera probem,
 quam παρῳίης: Nonnumquam ista δημοτικὰ sunt et vero an-
 tiqua haud dubie. In Versu Aristophanis in Vespis.
 Οὐκ οὖν ἐριώλην δὴτ' ἐχοῖν ταύτην καλεῖν, meliori jure ego
 rescripserim ἐριώλην: Sic enim Comice Dionysium pro-
 pter ipsam illam vocem perstringit Comicus. ἐριώλη per
 se bonum est, sed absolute pro χλαῖνι παρῳήλον vide-
 batur Helladio: id diligenter observandum, ne cum
 Grammaticastro misello ineptias. In fine Animadver-
 sionis mirificae scribit homullus, Arnaldus: „locus in-
 tricatus et adhuc intricatior, ejus, quam dat Cl. Pauw,
 expositio. 4. Ejus ingeniosam διορθωσιν amplector-
 hane? Ego vehementer dubito, an istam διορθωσιν nunc
 probat ipse Arnaldus. εἰδ' Ἰκάννατος τὸ μέτρον, οὐ μέλει
 σὺνε διὰ τοῦτο ἰντελλίγοντο, ut dixi: porro Hippo-
 nactis metrum quod attinet, id ego non curo, vel
 omitta distinctione post μέτρον, porro Hipponactis me-
 trum ego non curo. τὸ ἤξιον paulo aliter accipiendum,
 quam vulgo accipi solet: Significat enim ἐπισημασίας
 ἤξιον, fecit ut dignum sit observari: fecit ut obser-
 vare possimus digne: ἐπισημασίας ἄξιον ἐπολέσας: Sic lo-
 cus est apertus. Si verbum ἤξιον displiceat eo sensu,
 scribendum est plane, Πινέωνος μὲν γὰρ καὶ ἐν τῷ ἰσχυρῷ
 ἐπισημασίας ἤξιον τὸ τοιοῦτον. Hoc verbo hic. Pag.
 511. Vanni. Ἐπειὶ εἰς νῆας τε καὶ ἐλλήγεοντο, ἴκοντο.
 Dii boni, quale monstrum Spondiacum! Delinat Mi-
 ser: Ἐπειὶ hic in principio Hexametri, ut Ζαῦρη
 Vers. 119. Odys. H. Vide Schol. Hephaestionis pag.
 95. εἰς, autem contracte hic, ut olim in Vers. 160. Ba-
 trachyom. Φύλλοις μὲν μαλάχῃς εἰς κνήμας ἀμφοτέρων.
 Periti sciunt. Non dubito, quin olim in Libris compa-
 ruerit lectio, quam posui: διττογραφία in Homero in-
 numerat. In Arnaldi conjectura de peccat, quia αὐτὰρ
 praecedat: Nam αὐτὰρ δὲ ἐν παραλήλου peni non me-
 mini. Pag. 513. primum enim H. hic non est
 (sunt verba Arnaldi ab Orbiliolo transcripta de Versu
 Corinnae, H διανέχοις εὐδεῖς, οὐ μὲν πέρος ἦσθα Κό-
 ριννα, quem ita constitueram) ἦ, quae, ut credidit:
 sed ἦ, vane. alias Corinna, Dorica utena Dialecto,
 scripsisset ἄ. Sed in fragmentis, quae ita apud Aucto-
 res antiquos occurrunt, non solent Viri Eruditi, quo-
 rum exemplum sequor, Idiotismum anxie restituere:

Vide eorum Commentarios: Hoc monitum sit semel. Addit, *dein διεντέριω Graecum non est, neque in Graeca Lingua simile est compositum.* Notissima tamen sunt ex Lexicis, διαναβάλλομαι, διανακλάω, διαναπαύω, διανόλω, διανίστημι, διαναπέλω. Pag. 515.

Vanni. *λυθῆναι ἀπὸ πασσάλω optime dicitur.* Imo pessime: Vident omnes, qui πύσσαρον norunt: *λυθῆναι ἀπὸ πασσάλω optime dicitur.* *λυεῖσθαι* mihi, quanquam in istis paulo audaciori, ne nunc placere potest, quia nec *ἐλύναι*, nec *λυεῖν* occurrit ullibi. Pag. 517.

Vanni. *Veriorem autem causam arbitror, quia Anapaestica amant διαλελυμένους, solutos, pedes.* Nihil stultius de Anapaestis in Versu Iambico: et refragatur ipse Hephæstion, qui *διαλελυμένως* et *ἐμμέτρως* sibi opponit *θέλεισι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως*: Quid autem Anapaestus? Facit ille *τὴν φράσιν διαλελυμένην διὰ τὸ τετρασχημον*, quo Metrum Iambicum, quod propriè ex τρισημίσι constat, plane *δισσωλνύται* et temeratur *ἐν τοῖς ἀστέλις*, quæ *τρίσημα* præcipue sibi requirunt, ne mensura characteristicæ pereat: cuius minus temaces sunt *αἱ περὶ ταῦτα*, quæ ideo facilius et cum minori mensurae characteristicæ dispendio *τετρασχημα* admittunt. Hic est verus sensus illorum, ut aperte docent præcedentia ista, *εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον EN TAIZ AP-TIAIZ οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάκαιστον ἐπέλκει δέχεσθαι* παρὰ μὲν οὖν etc.: ex quibus apparet, de locis paribus, non de locis imparibus, Hephæstionem ibi præcipue loqui. Mox οὐ συνεχῶς κέχρηται probat Magistellus, cum *συνεχῶς κέχρηται* antea p. 429. probasset mirè: Ride, ride, Lector, ubi arietem scholasticum valide sese arietantem vides. Pag. 518.

Vanni. *Haud stricte verum esse in Trochaico non esse locum Iambo, quamvis id adseveret etc.* Imo id stricte verum in veris Trochaicis, de quibus agit Metricus: Ipse Scholiastes Aristophanis, ad quem provocat Arnaldus, *Τὸ δὲ μέτρον ἀσώστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, σέζων τροχαϊκῶν* — *ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἱαμβον.* Sine ullo dubio ex Hephæstione ejiciendum est τὸ ἱαμβον, male ingestum a sciolis. Arnaldum tamen laudat et sequitur Phantasia, non homo.

Ead. pag. Εὐπολίδου τὸ τῷ vel κατὰ τὸ ineptus Pavius, qui adpositionem non vidit: et stulte etc. Nunc τῷ legendum ajo: appositioni ibi locus est nullus. *ληκτέριον ἀπώλεσεν*

dixi commentum esse Cornici, ut emendationemculam verbo stabilirem.

Pag. 530. Vanni. *Insulse Pa-*
ve, ubi invenisti ἡσπεῖον significare suavem te reddere?
Scapula ex Galeni Glossis, unde etc. ἡσπεῖον δὲ signi-
ficare suavem se praeberet, non docet Galenus, sed
ipsa sermonis indoles: ab ἡσπεῖος enim est verbum, et
ipsum ἡσπεῖον μὴ ἡσπεῖον interpretatio est remotior: Pueri
vident, et risum meretur Grammaticaster. Pag.

521. 522. 523. 524. Vanni. Calumnietur Magistellus,
 ut solet: Vide Notas: Ego de tempore cogitans, quo
 vixit Sappho, rem omnem in medio reliqui propter
 Versum praecipue tertium, a Viris Eruditis vulgo male
 intellectum: cujus sententiam ai sequamur, fragmen-
 tum non potest esse ipsius Sapphonis, nisi admissa ea,
 quam Lectori considerandam proposui, allegoria. Quid
 autem improbat? Ipse scripturam vulgatam inepte
 mutat, ut locum Poëtriae vindicet, et sic calumniato-
 rem se prodit manifestum. Maximus Tyrius scribit,
 ἡ ἑρως a Sapphone vocari γλυκύμακρον: Quia illud
 Epithetum hic habetur, ex eo etiam colligi potest certo,
 a Orbiliolum audias, verba esse unius Sapphonis:
 Alius scilicet nemo isto Epitheto de amore uti potuit:
 Nihil, ita vivam, insulsius et ridiculum magis: Haec
 sunt illae ineptiae, quas homines cordatiores in Gram-
 maticis saepe rident, ideoque libenter verbo noto.

Pag. 529. Vanni. *Stultitia est fingere puellae nomen*
fuisse γυνεὺς, nam γυνεὺς masculini generis. Aelian.
de Animal. Lib. II. Cap. 58. ἡ γυνεὺς displicet Magi-
stellato: Quid de ἡ Ἀφρόδιτον, ἡ Νάρμιον, ἡ Θάμιον,
ἡ Σαίρον etc. Graecorum dicturus est? quid de Lati-
norum Annus Capra, Fabius Ovicula, Lentulus
Sura, Sertorius Pica, aliisque id genus plurimis? Pag.
seq. 550. de ἡσπεῖον pro ἡσπεῖον dubitat homo: Egregio
et erudite: Pueri aciunt: Videat unum Hesychium in
V. Ἑσπεῖον, eisque jungat Eustathium ad V. 111. Odyss.
 II.

Pag. 551. Vanni. *Hesychius Ἑσπεῖον expli-*
cat γυνεὺς ὁμοῦ. ego autem omnino glossam ad
hunc locum Sapphus facere arbitrarer. Quid autem
significat? an illud etc.: crediderim legendum ὁ
παρὰ γυνεὺς. Ineptia Crisis: Nam pura Ionica ibi de-
dit Hephaestion, praemittens ipse, καὶ ὅλα μὲν οὖν
ἡσπεῖον γυνεὺς ἡσπεῖον, ὡς etc. Glossa autem He-
sychii nihil ad hunc locum: Legendum enim ibi suspi-

cor plane, Ὠρανία χελιδόνων ὄροφῇ: *excelsum tectum, sub quo nidulari amant hirundines: Ὠρανία* pro οὐρανία: *excelsa*; Similiter σφαίρα οὐρανία dicitur, et Ἰππον οὐρανίαν βρέμοντα, est apud Euripidem in Troadib. V. 519. Cui simile Aristophanicum in Ranis V. 793. ἀνέβρα οὐρανίον γ' ὄσον: quod antiquus Interpres ibi exponit, ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησεν. Neque dissimile illud Comici in Vespis V. 1483. Στέλος οὐρανίον γ' ἐκλεπίζων. et V. 1520. Πλάτε στέλος οὐρανίον: Alia praetereo. χελιδόνων ἰπποβοσφίνην μολεῖν ex Nonni Dionysiæcis norunt Eruditi, et ista Ovidii in Fastis, *Tum blandi soles, ignotaque praeclat hirundo, Et luteum celsa sub trabe fingit opus,* tenent ipsi pueri. δηλοῖται est ex aliquo Poeta, quod sine interpretamento recensetur, ut alia id genus plura.

Pag. 532. Vanni. διὸ καὶ σώματα ποῶν ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο. οἱ τοιοῦτοι εἰς ἱερὰς εἰς Δημήτριος] duo hic animadvertit pro sua doctrinula Philologus noster. *Le* prius membrum nabat, Nescio an hoc ullibi scriptum: *At si id nescias, nescias rem notissimam, et etc.* Nihil stultius et fatilius unquam vidi: An locus Lampridii probat, aut probare potest, quod scribit? An Patres Ecclesiae, si simile quid factum fuisset, id silentio praeteriissent, et non objecissent genitibus? Nugae, nugarum nugae. Pergit: *Secunda animadversio est non minus erudita, in secundum membrum: Κουβέλης dixisset potius: nam illam colebant Galli. Gallos esse Matris Magnae sacerdotes pueri norunt, at pueraster noster ignorat Cererem et Matrem Magnam esse eandem Deam: At id etc.* Et hoc etiam adeo stultum, ut nihil magis: Nam sic omnia facile misceri possunt in Gentilium Sacris. Mirum, quod locum illum Apuleii notissimum non adduxerit Magistellulus. *Me primigenii Phryges Pessinunticam nominant Deum Matrem; hinc Autopchthones Attici Cecropiam Minervam; illinc fluctuantes Cyprii Paphiam Kenerem; Cretes sagittiferi Dictynnem Dianam; Siculi trilingues Stygiam Proserpinam; Eleusinii vetustam Deam Cererem; Junonem alii, alii etc.* Ut postea vidi, Josephus Scaliger in Animadversione ad Chronicon Eusebii pag. 122. de hoc loco Scholiastae non aliter sensit, quam ego sentio: Postquam enim verba attulerat, illis adscribit breviter: *imo Ἰδαίος μητρός. nugae: quibus Grammaticaster Philologus se delectet, non ego, aut*

alius quicquam, qui iudicii modo est paululum. Pag. 554. Vanni. τὸ α, ἐντὶ μαζαῖς] homo corrigit sana.

Nam Syntaxin esse nullam ait, cum etc. Cum scilicet adsit Paedagogus, qui collegam propter errorem puerilem castiget.

Pag. 557. Vanni. παρὰβιβαστα]

legendum παρὰβιβαστα. — Sed nisi ipse pueri instar saperet, vidisset legendum παρὰβιβαστα. — παρὰβιβαστα alii forte scribendum duxerint. Stephanum vide in Thesauro, et Grammaticastrum ridet.

Suidas in V. Παρὰβιβαστα explicat παρὰβιβαστα.

Addit miser, vellem autem sequentia mihi verba explicuisset: quae me non intelligere fateor. Et hoc adeo ridiculum, ut nihil magis: Non intelligit, quae ipsi pueri in Glyconiis intelligunt. Dicam uno verbo: τὸ πρῶτον peccat in syllaba postrema, quae brevis esse debet: nam prima est indifferens, et vel longa vel brevis esse potest: Vide Hephæstionem pag. 32. et Scholiastem pag. 35.

Pag. 540. Vanni. Οὐκ ἔστιν

πρὸς φαντα]

a πρὸς φαντα, πρὸς φαντα. pro etc. Vide Sycophantae artes, quibus —. verum a πρὸς est πρὸς φαντα.

at πρὸς, longe aliud sonans, non progenerat verbum.

Quis sanus eo sensu πρὸς φαντα a πρὸς deducat? a πρὸς φαντα est πρὸς φαντα, ut ab ὄντων ὄντως, a μῆλων μῆλιν, a ἑύλων

ἑύλιν, a δένδρον δένδριν, etc.: idque idem plane, quod πρὸς φαντα, neque adeo mutandum a quoquam, qui Linguae Analogiam intelligit: Sed quid de Linguae Analogia loquor homini, cui omnes Linguae Analogiam sectantes cluunt Hottentotti? Egregius Grammaticus, praesertim in tanta Librorum strage! Rideant, rideant omnes, qui nati sunt Musis paulo faventioribus. Quid de Salmasio sentiat Orbiliolus, qui, si hoc ejus iudicium sequamur longe stolidissimum, Hottentottorum hercule princeps?

Pag. 546. Vanni. Locus haud dubie est corruptus, quem diu etc.: At nonne hoc discerunt aperte Junius et Caussinus et alii ad Jul. Pol-

lucis etc. Ista notavi ad ἔγνωντας respiciens, in quo ineptiae sunt aniles, quas tamen retinet Sycophanta anilis, omittens etiam reliqua verba Pindari Commentatorum a me emendata, quae suspiciones meae vel praecipue firmant: Nihil est in toto Libello, quod non indignum sit hominis ingenui calamo.

Pag. 547. Vanni. ὅδον] requiritur εἰσορῆ: imo sic Mercerus.

Scripsi, εἰσορῆ pro ὅδον requiritur haud dubie, co-

que probavi Merceri conjecturam: Id pro plagio mihi imputatum, quia Mercerum scilicet non nominavi, cuius notula stat suo loco: Quid ais? Nonne delirus et improbus est homo? Dico semel: Nam ita Misellus saepius:

Pag. 548. Vanni. Porro in Aldino cum sit διαφωρτες, forte διαφωρίζαντες scriptum fuisse conjicio. Euge, euge! διαφωρίζαντες est septo interposito separantes, obstruentes, ut ipsi pueri norunt: Sic igitur aqua commodè potuisset exire. Stultior Grammaticaster non vivit: Hoc unum commentum id satis etiam probat.

Pag. 549. Vanni. quod autem addit ob numerum Syllabarum posteriores Graecos usos fuisse Medius: id plane vapidum hominem dignum. Vide Salmasium de Ling. Hellenistic. pag. 390. 391. 392. et Vossium de Poëmat. cant. et virib. Rhythm. pag. 44. 45. 46. Ista Magistelluli superant captum.

Pag. 551. Vanni. ὄφθαλμον ὀφθαλμὸν] Pavoni non arridet oculus iste subcruentus. amoveatur itaque. scribendum suspicatur etc.: At quis, ne de cetera stribligine loquar. quis unquam vna in prōsa offendit? Id non mirum in Auctoribus, qualis est Philippus. ὄφθαλμον subsistere non potest: oculum enim impudentem. notat: vide Philippum Lib. 2. Cap. 101. ἐπ' αὐτῇ ὀφθαλμὸν longius abiisset: alias id praetulissem.

Pag. 553. Vanni. Hic non delirat, sed insanit, ut saepe, Grammaticaster: Non monerem, nisi amicum illum Custeri, qui apud Aristophanem in Avibus pro λαῖμα scripserat δ' αἶμα, me αὐτότατον esse fingeret: Id enim adeo falsum, ut nihil falsius: et patet ex Notula, quam carpit fatuus: In ea enim Custeri amicum refuto. Idem subinnuerat pag. 453.

Pag. 556. Vanni. Dupondius literator hic, non intelligens, quid sit βλέπειν τὴν ἀκάνθαν. nempe non etc: Mercerus βλέπειν τὴν ἀκάνθαν vertit spinam abjicit: quod ad ipsum Horapollinem temperare volui: Male: Nam sine dubio ineptissimum est, et temperari potest nullo modo. Sententiam igitur mutans ad Philen, ὀπτεῖ vel ὀπτεῖ τῇ ἀκάνθῃ scribendum monui: quod homo miserrimus nunc arrodit miserrime. βλέπειν τὴν ἀκάνθαν scilicet intelligere potes, si intelligas, quid sit βλέπειν ἀγκύραν, βλέπειν βέλος: Nam Grammaticastro credas, ita plane βλέπεται ἀκάνθα, ut βλέπεσθαι solet ἄγκυρα, solet βέλος: Quid censes? Nonne sapit cum Sapientum octavo? Nihil ineptius unquam

vidi. Sed in *Intro* irrumpit Criticus Andabata: Id bonum non potest esse, quia *Intro* dicitur, idque ipsum verbum Poëticum est, neque *Intro* apud auctorem classicum ostendam: De Auctore Classico non laboro, ubi res mihi cum Philippo: Adferam tibi Grammaticorum testimonia, quae sufficiant: Verbum activum vide apud Hesychium in V. *ἴψα*. *ἴψας*. *ἴψας*. Etymologici M. Auctorem in V. *Ἄλφα*. *Ἄλφα*. *Ἰαπετός*. *Ἰψ*. Eustathium ad V. 3. Iliad. A. et V. 593. Odyss. O. Phavorinum in V. *Ἡφην*. In quibus haud dubie, quae ex Auctoribus desumpta sunt: Et legi, credo: sed quis talia annotet, si tironibus erudiendis non det operam? Aliter literas tractant ingenui, aliter Orbilioli. Pag. 567.

Vanni. *Fragm. XXIX.* Turnebus versus separavit, eumque secuti sumus in Editione Nostra. Turnebum forte hoc fecisse credas in *Adversariis*. ita in *Turnebiana* etc. Hic misere iterum delinat Magistellulus: Turnebus in sua *Hephaestionis* Editione duobus versiculis interposuit *καὶ οὐτος ὁμοιος*, ac si non cohaesissent, sed ex locis diversis petiti essent: eumque secuti sumus in Editione nostra. Quid hoc commune habet cum Morionis deliramento? Alii versus istos arcte jungunt, et ita, ut exhibent, cohaesisse putant. Pag. 569.

Vanni. Sed quid te moror, Lector? Omnia furatus, quaecunque bona, sunt tamen admodum pauca, quae in Anacreonte Pavonino leguntur. certe ex *CIX* Fragmentis, quae adponit, non unum debetur industriae Pavoninae. Omnia jam apud alios Editores, et praecipue apud Barnesium leguntur: omnia ex iisdem fontibus petita sunt. nec ullo modo vereor adfirmare, in omnibus locis, ex quibus fragmenta adduxit, et ex quibus illustrat, ne unum quidem esse, quem non sublegerit Barnesio aut Maistairio aut alii Interpreti hujus Poëtae, ut manifestius et impudentius furtum literarium a renatis literis vix commissum arbitrer. Nihil vidi Orbilianum magis, et cachinnos mihi incutit Suaviculus. Tu, Lector, junges cum his verba mea in Praefatione Anacreontica: Et haec de Odariis Anacreonticis et eorum mensura. Illis ego subjeci omnia Anacreontis fragmenta, quae Stephanus, et post Stephanum alii Viri Eruditi conquiverunt sedulo: Idque eo lubentius, quia plura haud dubie sunt in illis, quae ipsum Anacreontem aucto-

rem habent, et a lepidissimo illo Corculo profecta sunt. Ea autem posui, ut etc. quae forte non observasses, ideoque non illibens tibi describo et indico. Pag. 571. Vanni. *Inspiciat Ionismi principem Herodotum statim Lib. 1. Cap. 5.* τὰ δ' ἐπ' ἐμεῦ. Non ignorant pueri: ἐμέο, ἐμεῦ, σέο, σεῦ, sunt apud Herodotum: sed quis credat, ita variasse Auctorem, et quidem in una eademque aliquando Periodo? Nugae, nugae. Ego non dubito, quin Amanuenses erraverint, et pro σέο et μέο saepe scripserint σεῦ et μεῦ, quae Dorica sunt, non Ionica: Adstipulantur Grammatici antiqui, qui σέο, μέο Ionibus, σεῦ, μεῦ Doribus adscribunt: Phavorinus in V. Ἐγὼν, Etymologici M. Auctor in Ἐμεῖο, alii. In Excerptis Apollonii Dyscoli, fateor, est: Ἐμεῦ κοινῇ Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον. Ἀκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ὥσπερ. Σώφρων. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ Ἀστρονομίας. Sed Excerpta ista adeo depravata sunt et mutila, ut eorum exigua sane sit apud me auctoritas. Quid autem Sophron? Illene Scriptor Ionicus? Adhaec, cur Pherecydis, cur Democriti meminit, neglecto Herodoto, illo Ionismi principe, ut ipse Orbiliolus scribit, si σεῦ, μεῦ toties olim occurrebant in ejus Scriptis? Haec male cohaerent sane: et pejus adhuc cohaerebunt, si illis adtexueris, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν αὖν τις αὐτὴν υπολάβοι τῆς ἐμεῖο, καὶ σεῖο, καθὼς οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ ι οὐκ ἐχρήσαντο τῇ δὲ διὰ τοῦ ε. καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιδάνοις λόγοις προσκεκρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι, quae Salmasius habet ad Solinum pag. 591. Nam Pherecydem et Democritum in ἐμεῦ et ἐμέο male etiam vacillantes proponunt nobis. Ut dicam, quod sentio: ista etiam ex Librorum corruptela enata puto, quae semper magna in Idiotismis exprimendis; et apud Pherecydem et Democritum, ut apud Herodotum, ab Amanuensibus pro σέο, μέο scriptum fuisse credo aliquoties σεῦ, μεῦ: id quod Grammaticum decepit, qui Excerpta ista ita adornavit. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, sunt verba Homeri, qui ἐμεῦ utitur saepius, quia non modo ita Dores, sed etiam Aeoles. Iones, si ab ἐμέο, σέο recessissent, ἐμοῦ, σοῦ haud dubie usurpassent, quia ita Attici, quorum sermonem illi imitabantur potissimum, ut Aeoles sermonem imita-

banfur Dorum: Res est nota Eruditis. Orbiliolus in Dialectis, de quibus loquitur, ac si eas ad unguem teneret, puer est.

Pag. 572. Vanni. nescivitne Eubuli hos versus apud Pollucem Lib. X. 26. 120. — λέε κάλασαστα etc. In Oda XV. Anacreont. inter alia id suspectum videbatur mihi, quod unius ὑπὴν me-
minerit Auctor in unctione: Id ut aptum et conveniens probet Misellus, fragmentum Eubuli adducit ex Pol-
lace: quo scilicet commode illustrari potest locus inte-
ger: Notum quippe hardo, nihil de ἀποτάφῳ et capite
ab Eubulo dictum fuisse in sequentibus: Rideant, ride-
ant ipsi pueri. Sed Psalmo CXXXII. 2. legerat etiam
Grammaticaster, ὡς ΜΥΡΟΝ ἐπὶ κεφαλῇς τὸ καταβαίνον
ἐπὶ ΠΩΓΩΝΑ, τὸν πώγωνα τὸν Ἀσπὸν, τὸ καταβαίνον
ἐπὶ τῇ ὤμῳ τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ: quod nempe mire facit
ad stabiliendam ejus sententiam: Me miseret homulli:
Nam κεφαλή, quod ego in Anacreonticis requiro, ibi
adest palam, et si ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ literis majusculis
edidisset, non potuisset quicquam adducere, q̄d Cris-
tin meam justissimam ipse stabiliret magis. Addit Ita-
lien: Quid? si idem Monachus in Ergastulo suo et-
iam Psalmum hunc totum adornarit? Harduini asse-
ctis hoc probabile valde fiet. Poteratne stultius? Sed
aliud sequitur: certe Odarium saltem multum de pre-
tío suo amiserit; quod hujus antiquissimi et Judaici
moris meminerit: uti p. 115. Oda XXVIII. multum
de pretío suo amittit, quia locutio Evangelica ἀνέξῃ
in ea occurrit. Et hoc non stultum modo, sed etiam
improbum iterum ostentat: Ut scilicet apud eos, qui
cum aniculis sapiunt, in suspicionem violatae religionis
me adduceret, egregium illud de locutione Evangelica
commentus est Orbiliolus. Sciunt Eruditi, quid de
stylo Novi Foederis Beza, Salmasius, Gatakerus, et
ut alios recentiores non commemorem, scripserunt ipsi
Ecclesiae Patres; et sic non poterunt digne satis ridere
Grammaticastri deliri matitiam pessimam: inprimis
ubi in Indice conspiciant illa, Locutiones S. Scriptu-
rae improbat. 572. 573. Id facere scilicet est αἰσχροῖς
plane intolerabilis Viro adeo pio et Christiano, ut est
piissimus et Christianissimus ille Orbilius. Pergit im-
probis Morio: Eadem ratione forte etiam Oda CXXXII.
displicere possit, ubi numerus arenae maris ponitur
pro numero non definiendo. Εἰ ἡμαρτῶδες εὐρεῖν Τὸ

τῆς ὅλης θαλάσσης. nam et illa locutio in sacris literis obvia. Josuae XI. 4. Καὶ etc. In quibus se porro deridendum praebet omnibus: κακόζηλον et ineptum est εὔρειν τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης ἡμαθῶδες: idne occurrit in istis Sacrae Scripturae locis? Legere discat Miser: ἄμμος τῆς θαλάσσης τῷ πλήθει in illis occurrit simpliciter, idque bonum nec a quoquam improbandum; non ἄμμον τῆς ὅλης θαλάσσης εὔρειν, quod pravum et improbandum ab omnibus, qui sapiunt, quia ad eam numerandam nullas ne minimus datur accessus: Diximus aperte et perspicue: Id tamen distorquet etiam improbulus: Nam inde statim mutilatū istud, *ubi numerus arenae maris ponitur pro numero non definiendo*, omisso et suppresso εὔρειν: Technas homulli perspicunt omnes, et haec sola produnt ingeniolum et mores ejus pessimos. Rideo autem, cum Virgilium, et cum Virgilio Nicolaum Heinsium citet, ut locutionem ἄμμον τῆς ὅλης θαλάσσης εὔρειν evincat esse aptam et bonam: Nam ut dem, adducta Virgilii et Heinsii esse gemella: iisne locutio inepta evadere potest apta? Sic sentiunt Grammaticastri, qui omnia non modo probant, quae apud Antiquos extant, sed etiam aperta eorum vitia sequuntur libenter, et eos, qui tam patiente animo imitantur Antiquos, suspiciunt et laudibus in coelum evehunt: Aliter Viri Cordati, qui rectae rationi plus tribuunt, quam toti antiquitati, et Antiquos homines fuisse existimantes, quales nos sumus, in illis modo eos imitantur, quae apta sunt rectaeque rationi convenient; relinquunt vero sibi in illis, quae sunt inepta et rectae rationi adversantur: Hi literis humanioribus honorem, illi literis humanioribus faciunt contumeliam, et in causa sunt, ut a lepidioribus, qui ingenio et judicio valent, saepe cum ipsis cultoribus suis derideantur: Non ignota narro, sed quae omnes sciunt, qui in vita non sunt hospites. Locutus igitur ita sit Virgilius, locutus ita sit eum imitans Heinsius: Eo non dimovear ego ab improbanda locutione per se inepta: Nam recta ratio plus valet apud me, quam centum Virgilii, centum Heinsii, et tota Grammaticorum phalanx. Non tempore mihi, Lector Cordate, quominus hac occasione tibi describam verba elegantissimi Broukhuisii ad Sannazarium Eclogam 5. Vers. 70. Plane enim hic ad rem nostram pertinent: Ita ille ibi, *Quatuor insulas hic*

commemoratur poëta, (quarum singulae singulis Diis gratas ac sacras) Cyprum Veneris, Crëtam Jovis, Samum Junonis, Lemnum Vuloani. Deinde ut Aenariam curvis earum exaequet, dicit illam habitari ab Hyale, nec, quamdiu istic futura sit Hyale, caesuram vel Samo, vel Lemno. vitium est in anacephaleosi: nam cum quatuor nominaverit initio, duas in fine emittit: quod factum non oportuit: et tamen eundem errat, errorem in sequentibus versibus. opinor a prava Virgilii imitatione, (ignoscite, eruditi, voci liberae) qui Ecloga septima his itidem quatuor arbores nominat, quarum non nisi duas repetit in fine: Populus Alcidae gratissima, etc. nam quod interpretes duas reliquas subintelligi volunt, id sane nimis quam acutum est. Virgilium errasse; Sannazarium Virgilium errantem male imitatum fuisse, Vir Eruditus haud dubie verissime scribit: Sed quam subumide id facit, interjiciens ista, ignoscite, eruditi, voci liberae? Grammaticastros nempe noverat, qui vocem liberam audire nolunt: et miles, qui in bello non metuerat hostium gladios, metuebat in literis imbellium stylos: Res non ferenda ingenuo: Ego sane eos metuere desii ab eo tempore, quo iudicium uactus fui maturius, et rectam rationem secutus ducem, et literas et alia humana quaevis pretio suo aestimare coepi: neque eorum vanam et sine viribus iram unquam vel minimi faciam: Literas colo, non pullatam literatorum turbam, et voce libera saepe utor, ineptias ineptias vocans, etiam quando proficiuntur a Viris Eruditissimis, si illi eodem modo de aliorum commentis locuti fuerint: Lex talionis semper justissima visa fuit: Et ea in me utantur etiam alii: non aegro feram: De syllabis enim et syllabarum partibus plerumque agitur, rebusque levioribus, in quibus errare peccatum est leve: quod propinde, etiamsi acrius paululum, reprehenditur sine noxa. Et sic apparet, quid sentiendum sit de *Indice atro*, quem in Vanno contextuit homo quavis Sithonia nive candidior: Liberius loquor, sed si singula ad loca sua referas, exceptis pauculis, videbis, non errantes, sed ipsos errores a me taxari. Alia longe atrociora sunt in aliorum Commentariis: id nemo adeo hospes est in literis, qui nesciat. Visne aliud, quod ego in Calabro reprehendi, et Magistellulus noster tuetur? Versu 456.

Lib. 10. legimus de Alcimedonte, *Εἶπεν ἄνα· τὸν δ' αἶψα διηελήν πτερον οἴκους*: ubi noto, *Ac si volasset, non per scalam ascendisset*: Inepta hominis Scholasticus *ἔννοια*. Recte: Nam quis apte loquens *οἴκον ἀετλήν* dixerit *scalam*? Rhodomannus in versione, *eumque sine mora iter aerium effert*: quod locutionis ineptias omnium oculis exponit statim: *οἴκος διηελήν* est via per aërem, non via per scalam, et ut haec hominibus, ita illa volucris convenit: Nihil certius, si attendas: Quid tamen miser? *οἴκον διηελήν* per *scalam* istis Papinii Statii it stabilitum, *Ardua mox torvo metitur culmina visu, Innumerosque gradus, gemina latus arbore clausus, Aerium sibi portat iter*: Poëtamque haud dubie propter illam quoque locutionem vocat Poëtam magni spiritus. Ridete, ridete omnes, qui Bonam Mentem colere instituistis unquam: Si quis hodie eum, qui *portat magnam scalam*, diceret *portare aerium iter*, nonne ad ineptientes summo jure amandaretur statim? Athoc elegantissimum et laude dignum in Auctore antiquo. Arundines paulo altius excrecentes *διηελήν ἀτακτὸν πατεῖν* dicuntur Oppiano: id apprimè etiam elegans, et in rem Calabri: Geminetur, geminetur risus, et ciconia pingatur Grammaticastro ita desipienti. Istae locutiones plane sunt ineptae, et qui Magistelli munere fungitur, peccat, si juvenes ejus curae commissos non doceat ab illis, tanquam a totidem scōpulis, sibi cavere sedulo: Verba grandia in Poëtis amo, sed quae non inepte tument; et naturam imitantur, non temerant, aut male superant: Ea enim sunt lallantium, non loquentium. Unde est, quod etiam probaturus sim nunquam illud Calabri Lib. 14. V. 457. *Οἶον ὅτε στεροπήσιν ἐπιβρέμει ἄσπερος αἰθήρ*, etiamsi centena adducerentur exempla similia; quae omnia habebō eodem loco ac numero; quia natura non fert, ut sonus adscribatur fulguri, et ineptiunt proinde, qui talia contra naturam effutiunt lingua stolidā: Grammaticaster misellus ea de re pag. 595. suo mōre: *πορητῆρ δυνήξει* ex Oppiano nihil ad rem: Nam *πορητῆρ* est turbo igneus, non fulmen, de quo loquitur Quintus: Vide Aristotel. de Mundo, Senecam Quaest. Natur. Lib. 5. Cap. 13. Plinium Lib. 2. Cap. 48. et 49. Hist. Natur. Scholiastes Oppiani recte, *πορητῆρ, ἀνέμω*: cui apponitur congrue *δυνήξει*. In Luciani Timone *ἐπισμάρατος*

ἀναγὰς vertendum *coruscum fulgur*: ἀναγὰς est ἀνα-
 αῖς: Vide Etymologici M. Auctoritatem in V. *Ἀναγὰς*,
 et Eustathium ad Iliad. B. Pessime vertitur vulgo *ma-*
gnicreputum fulgur, ubi *μαγνὸς βοῶν* sequitur: Id
 enim sonum a fulgure arcet ipsa praesentia sua: Vident
 omnes, qui vel modice attendunt: Fulgur, tonitru. et
 fulmen ibi distinguuntur rite: Virgilii *vibratus ab*
aethere fulgur Cum sonitu venit, ne puer mihi obji-
 ciat, qui Servium modo inspexerit: et tamen id mihi
 objicit Magistellulus, qui ita eruditione sibi videtur flo-
 rens, ut post obitum Excellentissimi Burmanni Catho-
 dram Lugduno-Batavam jam occupaverit animo: Ri-
 dete, ridete, quotquot in literis estis: pueri, juvenes, viri,
 senes. Et hoc verbo etiam de istis. In altero Calabri
 loco *διηγήτη φέρει κλίμαξ* aptum fuisset: Nam scale excelsa,
 et quae gradientes altius fert sursum, recte *ἡγήτη* et
διηγήτη dicitur *κλίμαξ*: Quare probo etiam illud ex An-
 thologia, *ἡγήτην κλίμακα μηχανήενος*: ut et *ἡγήτη Γερανία*
 pro *Geranea excelsa* in alio Epigrammate apud Hol-
 stenium: Similiter *οὐρανὴν ὁροῦν* explicuimus antea in
 Hesychio. At *ὀλυσος διηγήτη* longe aliud, et inepte tu-
 mens, ideoque ineptientibus relinquendum: Quod
 Paedagogulus non vidit, iudicii penuria longe diversis-
 sima pessime misceans. Pag. 575. Vanni. Si una
 quam stolidula crisis instituta fuit, sane haec est. De-
 lirat miser: Quod de Niobe dixi, adeo certum et per-
 spicuum est, ut de eo dubitare possit nemo, cui cor
 recte salit: Niobe formam non mutavit, sed in saxum
 dirigit: Quid illa ad amantem, qui in quaslibet for-
 mas mutari cupit, ut quibuslibet modis potiatur amata?
 Nihil hercule, nihil: Hoc pueri sentiunt. Aptior mu-
 tatio in Pandionis filia: sed quid in ea etiam, quod ad
 amantis vota pertineat? Ipsane tristitia, et summum,
 quod mutationi ansam praebuit, infortunium? Nugae,
 nugarum nugae. In Niobes exemplo causa, ob quam
 mutata est mulier, ineptias quoque inducit: Delin-
 quens in saxum dirigit Niobe poenae loco: Id eom-
 mode alleget amans, qui amoris causa mutationes sibi
 exoptat quaslibet animo laeto? Stulti sunt, qui ita sen-
 tiunt. Protei et Peridolymeni exempla haud dubie su-
 meret Poëta bonus: Ili enim facere poterant, quod
 facere in votis habebat amans: Utinam liceret mihi,
 quod Proteo, quod Peridolymeno licuit; mox, οὐκ αὖτις

cula, ἰσοπτερον εἶναι, ὅπως αἰεὶ βέλτερος μὲν ἔσται etc. Haec casta et bona; neque ambigat quisquam. Quod de exemplis a mulierculis perperam ductis scribo, rectum quoque et rationi consentaneum, quoties exempla suppetunt, quae a viris aequae commodae et aequae signate duci possunt: Ea si deficient, alia muliercularum veniunt in subsidium: Thyas recte sumitur in viris, quia in Bacchi comitatu non erant mares ita furentes, et ipso furor Thyadum furores alios facile superabat: Exemplum igitur simile a maribus peti non poterat. Exempla ab animalibus sumpta huc non pertinent. In his iudicio opus est exacto, quo cum destituatur plane Orbiliolus, frustra de illis cum eo contendam. *Pag.*

580. Vanni. — τῆς δ' οὔτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη. Οὐ γὰρ ἔδν πολλέσθρον. *G. Canterus L. I. Var. Lect. 7. p. 42. legit certa conjectura, τῆς δ' οὔτα πόλις σχεδὸν οὔτα γενέθλη.* Certa conjectura? At nihil mutandum: οὔτι est οὐ τι, nihil: τῆς δ' οὐ τι πέλει σχεδὸν, οὔτε γενέθλη: huius autem non est quidquam, neque familia prope: τι res, γενέθλη personas respicit: neque bona hic habet, neque propinquos: Sic apte sequitur, Οὐ γὰρ ἔδν πολλέσθρον· ὅτι ἐξ ἑλνοιο δ' ἀνακτος etc. neque πόλις ante πολλέσθρον offendit. Porro Lectorem inspicere jubet Orbiliolus Canteri Libros Variarum Lectionum, ut sciat, quam supine negligens fuerim, quod ejus conjecturas non retulerim suis locis: Idem ego rogo, sed ut scias, Lector; qua impudentia sit Magistellulus, qui ista scripsit.

Pag. 582. Vanni. Hesychius, ἀδλεύεται, inde apparet — desipit, si non vidit legendum ibi esse ἀδέλφεται, vel ἀδέλδεται, vel ἀδέλγεται δηθεῖται, percolatur. ut recte ultimam vocem exhibet Favorinus. Bellus Criticus, qui in Hesychio voces primas tam facile mutat! Eruditi sciunt. Rectum est, quod editur, et διήθηται scriptum pro ἰδιήθηται: Non dubito enim, quin ἀδλεύεται sit desumptum ex Auctore antiquo, qui id pro δηθεῖται et ἰδιήθηται adhibuerat, secretius et audacius: ἀδλεύεσθαι, exercitari: inde significatio illa remotior: Talia in Hesychio millena, quae Grammaticastri non capiunt. Si aliud lateret, scriberem, Ἀδλεύεται, δηττάται, vel διήττηται pro ἰδιήττηται: ἡττάσθαι notum est: inde δηττάται: quod voci explicandae apprimè convenit: Sed prius ego sequor.

Pag. 583. Vanni. Μῆτοι] Rhod. μήτε. Pap. μήτι pro μῆτι. — Sed

ait πῶς esse generis neutrius. at ego a πῶς πῆτος, πῆτος, πῆτος venire posse statuo, ut a πόλες, πόλεος, πόλεως, πόλεω. Similiter πῆτος Hesychii a πῆτος deducta. In istis perquam facetus est Magistellus. Unde etiam novit, πῆτος facere πῆτος? Pag. 600. Vanni. εἰς τόπον, ἰσὺν γένος, οὐ μὲν αὐτὴν ἐκ τῆς φύσεως ἔχει τὴν ἑλπίδα. — est locus corruptus, et legendus sic. εἰς τόπον, ἰσὺν γένος, οὐ μὲν αὐτὴν ἐκ τῆς φύσεως ἔχει τὴν ἑλπίδα. perlege Epistolam et non dubitabis. Ineptia Crisis: ἑλπίδα illam ἐκ τῆς φύσεως habebat amata, ipsamque φύσιν iudicium amantis habebat amata pro fundamento suo: Nihil apertius ex tota Epistola: Si amans dixisset, quod Magistellus eum dixisse fingit, tantum sibi ineptulus in formae negotio tribuisset, quantum ineptissimus ille sibi tribuit in literis: ἔχεις votam continet, et ἑλπίδα ἐκ φύσεως perpetuam vovet amatae: id Misellus non vidit: Scis, quid morbi et alia faciunt saepe. Ead. pag. Lib. 1. habet Sambuc. πλάττειται. ubi jam obtinet πλάττειται κόποι. Atqui te oportebat scire, O Archipaedagogo, Pave, Atticum hoc vel maxime esse, ut te verbis compellem, quibus etc. Venustum nempofuisset, τὸ δὲ πᾶν αὐτῶν, et κόποι πλάττειται καὶ τὸ πᾶν ἐκ φύσεως, αἰσλὴν λευκόταται: Ita legat Grammaticaster. πλάττειται in textu Quarta editio, quam expressi. Pag. 607. Vanni. Facile fero non adnotatum in Sambuciana esse ἑνὲς ἑλπίδα. nam — at minime aequo animo feret Lector, mox ab ipso editum contra etc. In adumbrando operae fuerunt paulo negligentiores, et in corrigendo ego etiam fui paulo negligentior: Inde triumphum sibi ducat Magistellus lepidulus: οὐ φροντιστὴς ἰστορίων: et hominuli stultitiam ridebunt Viri Cordati. Pag. 607. Vanni. Ait, pro παραποροῦσιν in aliis Apographis Apostolii scriptum erat ἀναποροῦσιν. At homo mentitur. Pantinus perspicuis verbis ait, pro quo etc. Nihil stultius stulto Grammaticastro; An libri excusi non dantur ex libris manu scriptis? Aliud ibi: Antea paulo impudente bucca adseverat in Aristophanis Tegenistis scriptum fuisse, πάντα etc.: conjectans scilicet: Praemitto ipse, Dicam, quod suspicor etc.: Et hoc verbo uno etiam in specimen: Ita ubique Miser. Ead. pag. Si magis quid velis mutare, lege τῇ πρώτῃ ἐν τῇ πρώτῃ: quod dicit margo libri mei, habens τὴν πρώτην. Ita nempε πρώτη ἐν τῇ

iangitur apud Græcos: Intepit Paedagogus, et de con-
jectura mea nemo dubitabit, qui ad sententiam et au-
dolem loci vel leviter attendat. Quod de Schemate
Alcmanico addit, risum mihi incutit blandum: Ita puer,
se metiens pedes suo.

Pag. 608. Vanni. *immo non
sic legimus, sed cum viro docto πλονιαν.* Id nemo
probat, ubi et ὁμοιος et ἐνδοξότερος adsunt.

Pag. 609. Vanni. *Viane aliquid re vera Asininum, re vera
Pavoninum alius generis etc.* Haec cachinnos mihi
incontinent solutos: Mercerus edidit in Contextu et in
Notis ἐν ἀπορίᾳ: id ego non correxi: Scis, quare?
Qui Linguam aliquam sibi reddiderunt perquam fami-
liarem, ea. quas male scripta sunt, legere solent, ut
scribi debuissent, et vident animo, quod oculis non
vident: Idem mihi, idem Mercero accidit. Pedante-
riam stultissimi Magistelluli ridebunt, scio, omnes.
Qui eam in rem tot verba insumit, Asinus est; et qui
talia operosius emendat, parum etiam ab Asino distat:
Eruditis tales errores non sunt errores, puerisque illi
obesse possunt solis.

Pag. 613. Vanni. *Barbaro
corrigit προσερπεσον μοι.* Ita homo barbarus: ἐρπεσειν
et προσερπεσειν sumuntur etiam passive: Res est nota ex
uno Stephani Thesaurō.

Ead. pag. ἐγὼ τὰκαν} a manu docta — At Pavo, ego te tirsēra? rogem
scilicet te mederi malo meo. *Vidistine aliquid puti-
dus?* Nihil sane putidius vidi hac homulli Notula: Vi-
tio Typographico misera male editum est pro miser:
Id vident omnes, qui distinctionem a me matatam vi-
dent: Id delirus Grammaticaster videre non potuit.

Pag. 615. Vanni. πονὰ πᾶλλουτῆς — *Quid autem
ipse? Ex Scapula locum, quem etc.* Misellus facit,
quod solet: Locus Platonis suspicionem meam stabilit
certo: τέγγεσθαι est humectari, perfundi: inde pro li-
quescere, emolliri, macerari, cedere, succumbere
sumitur. Philosophi μὴ τέγγεσθαι ἐπὶ κακοδοξίας πονᾶ
male vertitur apud Stephanum in Thesaurō, non emol-
liri infamia. Aeschylus in Prometheo Vincito pag. 60.

Ἀγῶν τοῖνα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν. Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν οὐδὲ
μαλθάσση λιταῖς ἑμαῖς: δακῶν δὲ σέβμιον ὡς νεοφυγῆς Πῶ-
λος, βιάξῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχη. Accommodate etiam He-
sychius, Τέγγεσθαι, εἰκεῖν, ἐνδοξόσαι. Pueri vident.
Quid jam Paedagogulus? Scribit, καὶ δαῖνός ἐκπηδᾶν
καὶ φτέγγεσθαι μοι δοκεῖ νεῖοθεν: In quo nihil est, quod

eius indolem non referat: Nam quid *φθέγγεσθαι ἐπιλοῦς*?
 ique doloris significatum inducit, et cor dolens nobis
 exhibet? Delirat homo: In gaudio, ut in dolore, *φθέγ-*
γεσθαι potest cor figurate: Nota igitur adait, oportet,
 qua dolor in molestis, ut gaudium in hilaris, significa-
 tur: ea vero nulla hic: et proinde verbum hic ineptum
 plane. At *ὕλαττειν* dicitur cor Ulyssis, neque *ὕλαττειν*
 et *φθέγγεσθαι* differunt: Concedo, si de Orbiliolo acci-
 pias, qui latrat, cum loquitur: de Ulyssae et omnibus
 aliis nego. Idem vitium, quod in *φθέγγεσθαι* est, etiam
 est in *νειόθεν*: Nam et dolor summus, et gaudium sum-
 mum facit, ut, quod cor emittat, ex imo et profundie-
 usmo veniat. *ἀνεστονάχῃς Ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ καρδίας*
 usum loquendi docere potuisset Magistellulum, si stu-
 pidior non esset Praxillae Adonide: Alia similia prae-
 tereo. Utinam bonus illam Pergeri conjecturam, a
 Wulfo in Anecdotis Graecis Tom. IV. pag. 172. rela-
 tam, vidisset, *πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας,*
καὶ δυνῶς ἐκπηδῶν καὶ φθέγγεσθαι μοι δοκῇ εἶ, εἰς: Fallor,
 aut eam propter eruditionem singularem probasset.
 Ego talia, et alia longe meliora, saepissime praetereo,
 ne Notulae meae incassum crescant; et si animo morem
 gererem, ea referrem sola, quae mihi de Auctorum
 locis videntur, ut, si Eruditia placerent, reciperentur;
 sin minus, eo ablegarentur, quo prava quaevis: Sic
 Notarum strues Auctores antiquos non premeret, et
 Lectoris commodo nihil etiam decederet: Vere enim
 eruditi habent in numerato ea, quae absunt: Semi au-
 tem eruditis, quia de illis judicare non possunt, addu-
 cta usui revera sunt nulli.

Pag. 616. Vanni. *εἰ*
ποτε ἄρα μοι πεφύτηκεν] quid, vero mihi genuit intus?
 Pavo. Mercerus — *Intelligisne illud Paeoninum? ego*
sane nullus. Ubi *ὃ γλυκύτερον πῦρ* praefecit, non in-
 telligit Miser illud meum Graeca referens exacte! Sed
 verbum insolens *πεφύτηκεν* non placebat homini: Gram-
 maticastri scilicet nil nisi trita amant, et cum vere eru-
 diti Linguam ditiozem reddere cupiunt omnibus modis,
 illi contra Linguae opes accidere student omnibus mo-
 dis: Notissimum est *ἐφωτῆσατο* ex Theogonia Hesiodi.
 Ipse Orbiliolus primo *πέφυκεν* conjicit: quod male *γλυ-*
κύτερον πῦρ relinquit sibi, et verborum cohaerentiam
 tollit: Dein ex prava Viri Docti conjectura effingit suam
 adhuc deteriozem, *ὥς αἰ ποτε ἄρα μοι πεφύσηκεν ἔνδον:*

Nihil enim revera pejus, ubi de eo, qui ignem amoris in pectus sibi immiserat, Citharoedo nempe amabili, dubitatio erat nulla Parthenidi: Vide Epistolam, et stultum ride. *Ead. pag. κεχρῆναι*] *Tollius* — ut ipsi condonem illud σσευμένον. Ita operae: ipse scripseram σσευμένον: Nec tamen alterius me puderet: Id enim a σσεύ, apprinere bonum: Hesychius in Lexico, Σσεύεται, ὡρμήσας. Scribendum Σσεύεται. *Pag. 619.* Vanni, τειχων. increpuimus merito inscientiam puerilem hominis, qui hic τειχων etc. τειχων pro τοιχων edidit Mercerus, parietibus recte vertens: id ego non correxi: Et de isto errore bis agit Magistellus: Quid ais, Lector cordate? Nonne dignus est homo, qui ferulam portet? Talia ubique, et mox hac ead. pag. in ἐφύσατο. Vellem talem paedagogulum mihi nascisci possem, qui exempla corrigeret: Sic ea, quae sunt alicujus momenti, ipse curans, in aliis levissimis opera homulli egregia uterer libenter. *Pag. 620.* Vanni. cum modo una litera mutata legendum sit, τειγαρῶν, ὡς Μέλισσα ἐμή. Id mihi non placuit, quia sic nihil de se dicit amans: quod utique factum, et faciendum, ubi sequitur οὐ δὲ ἀπὸ τῶν ὁμμάτων τῇ δὲ γανρυμένους αἴεις. ΗΜΑΣ. Maneat igitur ἐπὶ ἀγνέτης, quod sententiae necessarium, et Magistellum iudicio destitutum, non plorare, sed vannare jube. *Pag. 632.* Epilogi. At ut Galli, Germani, Britanni, Belgae, in unius hominis vituperio etc. Nonne diceres, nationes integras in me conspirasse? Ex istis tamen montibus non prodit, nisi mus ridiculus: Agitur enim de Menstruorum, Actorum, Bibliothecarum etc. Actoribus, Viris omnigena eruditione refertis ad ipsam Epiglottidem, qui si ante seculum et saeculoseculum de literis nostris scripssissent, quae nunc scribunt, Senatus Literarii decreto solenni ad τὴν Μακρὰν fuissent ablegati, ut ibi umbras chartulis suis suaviculis oblectarent, ipsique fierent μάκρες. Hi tamen animadversiuinculas in me scriptas vocant mortificantes: Ac si ab istis bellulis aliquid proficisci posset, quod hominem paulo eruditorem mortificet: Et hoc suave profecto. Quid tamen Orbiliolus? Ille pag. 558. Vanni istis facetiis apponit, ΕΕΤΑΞΙΕ ΜΕΑ NONDUM TAMEN PRODIERAT: quae scilicet mortificantibus illis longe adhuc mortificantior: Et hoc suavis primo suavi: Nam

nihil stultius unquam visum ista *Ἐξέτασις*, ut nunc sciunt omnes. Visne tertium omnium suavissimum? Bonus Magistellulus nactus, ut putat, Orinagorae Epigramma locupletius ex Libris locupletioribus, ob eam rem non modo magnifice se effert, sed etiam inter alia haec egregia mihi impingit pag. 85. Vanni: *prehenditur, fateor, in tam aperto flagitio. an forte audes tibi hanc appendicem esse suspectam praetexere? an corruptum tertium versiculum causaris? an Iambos Hexametris et pentametris immixtos proscribes, ut obreptitios? Quid horum? quin capite obvoluto ploratum potius obis. ne tamen ceu Sphinx, soluto aenigmate, praee desperatione de saxo vel turri Trajectina desilias. vive, vive, Pave, ut diu Eumenidibus adhuc tuis ludicrum praebeas, oro: Ac si fructum Epigrammatii visum vel non visum tanti esse posset viro cordato, qui propter totam antiquitatem, et omnes Libros antiquos, quotquot sunt, animi sui tranquillitate ne unam quidem dieculam carere vellet: Et hoc omnium, ut dixi, suavissimum, neque in eo genere quicquam par aut secundum ullibi: Haec verba scilicet sola Archipedantum Archipedantissimum nobis repraesentant, et propter verba haec sola dignissimum est mihi Magistellulus, qui pro tali habeatur ab omnibus non insulsis.*

Pag. 648. 649. etc. Epilogi.
Asinus ad Lyram est Grammaticaster: Dicam paucis, quod res est, et male rudentem exponet omnium, qui in re Musica aliquid intelligunt, risui. Cum Cithara a Terpandro septima chorda fuit aucta, ex simplici facta est duplex, et duo *tetrachorda per mesen fuerunt conjuncta*: Primum enim Systema consonum est *tetrachordum*: a quo ad alterum *tetrachordum* proceditur vel conjuncte, vel disjuncte: Conjuncte, si *mesen* sex aliis chordis interponatur: Disjuncte, si praeter *mesen* sex illis etiam interponatur *paramese*: Unum *tetrachordum duplex σύνμυκτον*, alterum *tetrachordum duplex διεσπόμενον* constituit. Res est nota ex Boethio aliisque Musicis: Hoc primum. Alterum, quod ex primo illo sequitur: Quot in Cithara erant chordae, tot in Cithara erant nomi: Nomorum enim numerus chordarum numerum sequebatur: quia nomi singuli suas habebant chordas, a quibus incipiebant, et in quibus saepe desinebant: Et hoc ex Musicis etiam satis

notum. Vide, ne alijs commemorem, Jeannem Wallisium ad Ptolemaei Harmonica, qui multa de his collata Clave Hodierna. Septem nomos Citharoedicos Terpandri commemorat Plutarchus: Ex illorum numero colligere licet certo, Citharam Terpandri chordarum fuisse septem: Nam id ex praemissis sequitur indubie: Atque hinc Cithara non modo *ἐπτάχορδος*, sed etiam *ἐπτάτονος* dicitur: *τόνος* et *νόμος* eodem pertinent: Quot chordas habebat Cithara, tot *τόνους* habebat sive *νόμους*. Apposite Philostratus in Amphione, *φιλότιμος καὶ ἡδεὺς ὁ λίθος, καὶ θητεύοντες μουσικῇ· τὸ δὲ τριχὸς ἐπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι. τόνοι* pro *χορδαί* etiam dixit, et cum Musicis locutus fuit, prout decet, Haec certa sunt, et convelli non possunt a quoquam. Quid jam porro? Septem nemos Auloedicos Clonae commemorat idem Plutarchus: Et ex horum numero colligere etiam licet certo, tibiam Clonae foraminum fuisse septem: Nam ut in Cithara tot chordae, quot nomi, ita in tibia tot foramina, quot nomi: Quisque enim nomus habebat suum foramen, a quo inciperet et in quo saepenumero desineret, neque alia hic ratio tibiae, quam Citharae. Ex quibus manifesto sane constat, quod de Cithara Terpandri dicitur, nos optimo jure ad tibiam Clonae potuisse transferre: Nomi Citharae fuerunt duplicati, cum Cithara fuit duplicata: Idem in tibia factum: Primum systema consonum fuit tetrachordum, constans ex quatuor nomis: id non magis ad Citharam, quam ad tibiam pertinuit: et quemadmodum primum illud systema in Cithara habebat chordas quatuor, ita similiter in tibia habuit foramina quatuor: quae cum ad numerum septenarium ascendissent, geminata est tibia, ut geminata est Cithara, et ex systemate simplici ortum est systema duplex, vel conjunctum vel disjunctum, tono vel tonis intermediis. *διπλοῦσθαι* tantum non exigit Marmoris exesi intervallum: *νόμους* Marmor habet perspicue, *ἀνλητὰς* non minus perspicue: Hinc rogo omnes, qui in rebus Musicis non sunt hospites, an probabilius quid reponi possit, quam quod nos reposuimus? Una difficultas restat: quod scilicet septem nomi Auloedici a Plutarcho non adscribantur Terpandro, sed Clonae, et diu post Terpandrum vixisse dicatur Clonas: Ista difficultas a me tolli non potest, sed non magis me sollicitum habet, quam aliae

similes magno numero: Quot enim dissidia non ubique in Scriptis Veterum? Qui ea de causa a sententia discederet probabili, non vir, sed puer hercule esset. Notandum vero, quod semper in Marmore dicatur, quod alibi dicitur nullibi: Quis scripsit Terpandrum tibiae studuisse? quis eum tibicinum modos mutasse? Nemo, nemo: Singulare igitur est, quod de Terpandro in Marmore refertur: et ipsum illud singulare probabilem efficit pugnam, quam inter Auctorem Marmoris et Plutarchum exitisse suspicor. Sunt autem verba Plutarchi, non diffiteor, mihi perquam suspecta in illis, *οἱ δὲ τῆς καθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῶ χρόνῳ τῶν αὐλοῦ δικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρῳ*. Nam si *πολλῶ χρόνῳ* cum Emphasi accipias, ut certe accipiendum videtur, de tempore longiori, parum congruit, quod de imitatione dicitur: Quare legendum forte *πρότερον οὐ πολλῶ χρόνῳ*: quod loci ingenio melius convenit, et dissensionem inter Auctorem Marmoris et Plutarchum minuit: Facilius enim dissentire possunt Scriptores in vicinis, quam in remotis: Hoc quisque sentit. Visne aliud? Inter *αὐλοὺς* fuerunt, qui *καθαριστήριοι* dicebantur, ut ex Polluce et aliis constat: Isti *καθαριστήριοι* accinebant Citharae, et perpetui erant eius comites: In illis igitur fecerit Terpander, quod postea in omnibus fecit Clonae: Hoc sane perquam probabile, imo certum et necessarium fere! Nam cum Cithara habebat septem chordas et septem nomos, *αὐλοὶ καθαριστήριοι* etiam habere debuerunt septem foramina et septem nomos, ut Citharae apte responderent. Et sic pugna est nulla inter Auctorem Marmoris et Plutarchum, qui de rebus diversis loquuntur, et quorum ille de *αὐλοῖς καθαριστήριοις*, hic de *αὐλοῖς* quibuslibet agit: Citharam mutavit Terpander et Citharae nomos: quibus mutatis, non potuit non *αὐλὸν καθαριστήριον* et *αὐλοῦ καθαριστηρίου* nomos mutare simul, ut Organa illa concinerent apte, et alia non esset huius, quam illius conditio: Geminavit igitur *αὐλοῦ καθαριστηρίου* nomos, ut Citharae geminaverat nomos, et sic *αὐλοῦ καθαριστηρίου* nomos ad Citharae nomos redigens, revera nomos *αὐλωδικούς* proprie dictos non mutavit, sed eos reliquit, sicut erant, a Clonae tempore mutandos et mutatos: Vides? Sic nulla difficultas superest, et omnia pulchre cohaerent. Quae si stolidissimus Orbiliolus convellere aggrediatur testi-

monii ex Libris Grammaticorum, et aliorum, qui Musicam non tractant, desumptis, omnium porro sibi excitabit risum: Talia enim nihil valent contra ea, quae totius rei Musicae constitutione nituntur, et ex Musicis convellenda sunt. Me miseret autem homuncionis, cum Clementis τοῦς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τροπανδρος, urget, a Marmore alienissimum: νόμοι haud dubie ibi sunt leges, et νόμους μουσικούς μελοποιῆσαι nemo dixit unquam, aut dicere potuit: Λακεδαιμονίων autem accedens, nihil etiam ad Marmoris sententiam, quia, ut nihil aliud dicam, ita sequi debuisset καὶ τὴν ἔμπροσθε μουσικὴν αὐτῶν μετέστησεν: Vident, qui oculis uti possunt. Adhaec ridiculum est, quod homo ridiculus murmurat de τε καὶ δειός: In istis locus est nullus vocalis τε καὶ, ut in sequentibus de nomis καθαφδικαῖς: Quare ex voce a me restituta sine dubio error: Διός Pollucis ad istā etiam nihil: Eruditi sentiunt, quod Stipes sentire non potuit.

Addam verbum unum de subscriptione: Orbilius subscribit litera B. Burmannus litera A, Quid et unde illud? Dicam: Burmannus et Orbilius primas et secundas sibi tribuunt in Literis: Burmannus est Eruditorum Ἀλφα; Orbilius, Burmanni umbra, est Eruditorum Βῆτα: Duumviri, hercule, eximii: quibus pro re literaria excubantibus, bonus Apollo cum Novem Sororculis in utramque aurem tuto dormire potest.

Atque haec breviter de istis Orbilianis: Alia, quae non tetigimus, ita comparata sunt, ut, si collatis meis examinentur rite, nihil unquam futilius, stultius, improbius, scriptum sit a Grammaticorum futilissimo, stultissimo, improbissimo: Quare ea, Lector Erudite et Cordate, examini et iudicio tuo committo lubens: Jam allata etiam probant, quod dico. De plagiis, quae commiserim, non necesse, ut vel verbulo agam: Qui mea legit, si indole sit honesta et proba, persuasissimum habet, ne criminis quidem suspicionem in me cadere posse: Quis ab aliis petat, quae sibi benignissime nascuntur domi? Sed et pleraque, si non omnia, quae suppilasse dicor, talia, ut unicuique, modo leviter in re Critica versato, in mentem venire possint et debeant statim. De Tolliano Aristaeneti Libro ante editam Vannum nihil vel fando audiavi unquam: Calabri Librum Sylburgianum et Falkenburgianum per unam vel alteram horam modo inspexi, nec

quicquam ex illis mihi annotavi: Id testari possunt Viri Amicissimi Havercampus et Gronovius, qui mihi inspicienti adfuerunt. Convicia, quae totis modiis in me ingerit Miser, pro totidem Encomiis habeo, et revera contumeliam mihi fieri existimarem, si ab homine istius Commatis laudarer. Quid de laudationibus tralatiis in genere sentiam, in Dedicatione Anacreontica verbo declaravi: In eo autem confirmor, quoties laudationum formulas considero, quas Eruditi quidam in suis Commentariis ubique infarciunt, praecipue in hac etiam regione nostra: quae mutuos laudatores habet adeo benignos et lepidos, ut singulari sint saepe mihi oblectamento: quin et tabellam eorum aliquando animulo meo repraesento, ut cum nimis forte serium mulceam joto: Visne tribus verbis ipsam quoque tibi repraesentem, Lector? Faciam, ut rideas: In prato male vestito et omni florum laetitia carente pascuntur nae sex septemve muli cum uno Archimulo: qui cum se mutuo scabunt sedulo, praecipue tamen occupati sunt in scabendo Archimulo, sed a postica, non ab antica, quia os et caput ei est teterrimum: Vides et sentis? Id spero: Sic ridebis etiam. Ut tandem de Libro Orbiliano summam dicam quod debeo; Testor ingenue, me nihil legisse unquam, ex quo majorem mihi voluptatem ceperim: Soleo, ubi corpus mihi bene habet, cibum satis avidè stomacho ingerere: quo fit, ut aliquando post cibum torpedine aliqua laborem, quae expellenda, ne viresumat, exercitatione facili ac blanda: Jam vero nihil unquam in isto genere mihi efficacius sese obtulit, quam scriptum illud Orbilianum, quod non modo mihi torpedinem expellit, sed etiam concoctionem egregie juvat, si legatur post cibum. Quid mirum, Lector? Nihil est, quod me oblectat magis, quam Grammaticus iratus vel loquens vel scribens: hicce autem noster, non modo Grammaticus est iratus, sed etiam Grammaticus est delirus, Grammaticus est improbus: Ex cujus proinde scripto non una, sed triplex mihi eritur oblectatio, quae alias omnes et vi et numero suo longissime superat: Quare non rogo, sed precor Grammaticastrum insignem, ut, simulac per occupationes scholasticas possit, eo, quo coepit, modo iterum in me irruat: neque id faciat solus, sed publice socium sibi adsciscat Petrum Burman-

num suum Lugdūno-Batavum, ut, antequam Sanctissimus ille Senex coelum supremum adeat, cantionem ejus in me cygneam laetus et exultans audiam. Atque hic desinere possem: sed quia nondum elapsus est dies, et quid melius agam nescio, paucula subjungam, quae eruditionem Orbilianam tibi commendabunt porro, Lector Ingenue.

In Praefatione Theophrastea ex Orbiliana *Ἐξετάσει* probavimus Grammaticastri delirium tribus quatuorve certissimis documentis: Illis adjiciam hic aliud vicinum, non minus certum. Pag. 427. scribit Orbiliolus, *Incertissimus haereo, cum in Titulo libri simpliciter pictum videam*, Phile de animalium proprietate. *An nampe* Eunolpus, Joannes, Theodorus, Michael, *an denique* femina quaedam, *ut nonnulli putarunt, fuerit hic vel haec Phile*. Fuisse perhibentur, qui, cum ipsum Libellum nunquam oculis usurpaverant, ex Phile viro fecerunt Philen feminam: In eodem cum illis errore haerere poterat Orbilius, Librum in manibus habens, et in Titulo Graeco *Τῷ σοφωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ Φιλῇ*, in Latino *Sapientissimi ac Eruditissimi Phile* positum videns diserte. Quid? Nonne pessime delirat, qui talia effutit publice, et quidem in Scripto mortificaturo.

Aliud: Anticam a postica discernere non novit Orbiliolus: Nam pag. 302. Vanni ista Aristaeneti Lib. 1. Ep. 25. *ἀμα δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτῇ πρὸς αὐτὴν ἐπιστροφομένη δισχοπεῖτο*, de postica explicat, cum absque ullo dubio de antica accipienda sint: *calcem ad se convertens contemplabatur*: qui *ad se* convertit, in *anticam* convertit: id ipsi pueri intelligunt: id non intellexit Magistellus puer: qui ista inepte cum Xenophonteis componit, quae sunt longe diversissima. Illud *anticum* probat artificium Meretriculae, quod verbo indicavi, et de eo dubitare non sinit quemquam, cui cerebellum est sanum: Eubulus apud Athenaeum Lib. 13. *Τὰς φειδωλοὺς κερμάτων παλευτρίας, Πάλους Κύπριδος ἐξησχημένας, Γυμνάς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας, Ἐν λεπτονήτοις ὕμῳ ἐστρώσας*, etc. Addam in transitu, quod Miselli Sycophantias illustret: *ἀνάγουσα* scribens, de alia nequitia cogitavi, quae nudam *κνήμην* ostentabat juveni: Id ille ad partes non nominandas refert solemni improbitate sua: Vide notas meas: medius tenetur improbus. In Inscriptione Ep. 14. Lib. 2. Aristaen. pro *Νικοχαρίτῃ* Mercerus scripsit *Νικοχάρτι*:

quod perperam factum asserui, quia Νιχοχάρει nomen foeminae est. Quid Bellatulus? pag. 52. Vanni illud Νιχοχάρει et Νιχοχάρει cum Δημόχαρι; et Δημόχαριδος confert, ac si illud, ut hoc, nomen viri esse posset: Nostine aliquid stultius? In Epigrammate Callimachi Σάτω scripsi: Hinc illud suave Magistellii suaviculi pag. 198. Vanni: *velim autem ex Pavone scire, cur hic Σάτω hunc Hermoclidem putet, et tam longe ex Aegypto arcessat. nam Σάτς Aegypti urba. Σάτω, scilicet Thraciae urbem ignorat Polyhistor, neque scit, a Σάτς Thraciae Σάτος, a Σάτς Aegypti Σάτης fieri: quod sciunt ipsi tirones et forma ἰωνικῶν Aegyptiacorum requirit certo.* Eruditis notissimum est ex Aristophanis Pace Distichon illud, 'Ασπίδι πέν Σάτων τις ἀγέλλεται, ἢν παρὰ θάνατον Ἐννός ἀρώμετον κάλλετον οὐκ ἔδελαν: ubi Scholiastes, ἡγεῖον Ἀρχιλόγον — οὕτως δὲ ἐγέμεν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς ἀσπίδος. et ὁ Ἀρχιλόγος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σάτους μάχῃ (ἵσται δὲ ἴθνος Θερμυδης) καὶ φοβηθεὶς etc. Ea sunt ignotissima homullo, Pag. 48. Vanni miratur et indignatur, me Jovem, Neptunum et Plutonem habere pro tribus Diis majoribus: ex Hildebrando, Kippingio et Danetio sapit scilicet Vir Scholasticus, neque Callimachum legit in Hymno Jovis, ex quo solo discere potuisset, cur merito Dii majores indigentur illi: Nihil stultius aut puerilium. Pag. 200. Vanni inter μοραστόρον et γυναικῶν δέσπονων distinguere non potuit Misellus: Diana μοραστόκος recte dicitur: γυναικῶν δέσπονα non recte dicitur: Virgo enim virginibus praestat, neque mulieres curat, nisi in solo partu, quatenus habetur pro Luna: Juno nuptis praerat, ideoque θυγα dicta: Monere debeo, quae pueri sciunt, propter imperitiam Magistelluli plus quam puerilem. Animae, ut corpori, partes non sunt aut tribui possunt: id notum est omnibus: Ideo in Menandri loco scripsi, — καὶρός ἐστιν ἡ νόσος Ψυχῆς: ὁ πληγὴς δ' εἰς ὅλην τινεώσεται. Quid Morio? pag. 246. Vanni scribit de ista conjectura mea, ubi probavit, dici τινεώσκειν τινὰ εἰς ὅλον σώμα, εἰς ὅλην ψυχὴν τινεώσασθαι barbarum non putabimus: Vidistine unquam stultius et imperitius quid? Non distinguūt, quae pueri distinguere sciunt, et ipsius animae suae, quae in theca scholastica habitat, non novit indolem: Haud miror: Si enim nosset, sibi impurissimam et stultissimam esse

sciret, quam nunc purissimam et sapientissimam putat. Sed pergit Corculum, *Nisi autem aliquantum abiret a scriptura prodita, legi posset*, — ὁ πληγὴς δ' ἐνδοθεν τιτρώσκειται. non adpectu, non tactu amor intrat in pectus: sed ipsum a se vulneratur pectus. Et hic Narcissum habemus verum, cuius pectus amans vulneratur a se ipso, quique omnes alias formas negligens, unius formae suae amore capitur: Audis, audis, Lector? Amor non tactu, non adpectu intrat in pectus, sed ipsum pectus vulneratur a se ipso, et sine objecto ullo amat Orbilius: Mirum, quod uxorelā duxerit domum: Mirum, quod aliquando repulsam passus ab ea, quae miserum Magistellulum despiciens mox Viro honoratissimo nupsit, eo ad summum moerorem et restim fere adactus fuerit. Firmat tamen stultitiam suam subjungens, ut fere Anacreon Od. XIV. Τὶ γὰρ βαλόμεθ' ἑξω, Μάχης ἑσὼ μ' ἐχούσης; Et hoc cumulum ineptissimis ineptiis addit: Nam ante illa dixerat Lyricus de Cupidine ipso, Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφηνγον· Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' δίστονος, Ἠσχάλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμον· Μῖσος δὲ καρδίας μιν ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυνε. quae scilicet pectus a se ipso vulneratum ostendunt: Omnium stolidissimas nunquam stolidius quid effutiit.

In Aristæneti Epist. 10. Lib. I. Latinissimam Merceri versionem non intellexit Stipes: ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μελοῦται συνήπτειτο προσφυνῶς Vir eruditus eleganter vertit: *Quae veluti chrysopolis herba aureo juveni native adjuncta haeret*: Nam aureus pro optimus flosculus est, quem elegantiores adhibent passim; et verba ita sine dubio intelligenda sunt: *quae Cydippe, veluti chrysopolis herba, aureo juveni Acontio native adjuncta haeret*: sensu optimo et perspicuo. At vide jam stultitiam et improbitatem pessimi Magistelluli, qui Mercerum non intelligens, et de aurea icuncula perridicule cogitans, locum distinctione minime necessaria non modo adjuvat, sed etiam me, qui eam casu potius, quam consilio, interposueram, eo nomine, ut improbum Cacum, conviciis lacerare audet: Locus est in Vaino pag. 442. dignus, quem inspiciant omnes honesti et lepidi.

In eadem Epistola aniliter delirant Grammaticaster, cum περηστῆρα febrim ardentem interpretatur: καθήσομαι μόνον, ὥς μεμληκας τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ σοῦ περηστῆρος τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάττων, οὐχ

ἤτις αἱματος ἀποδείξω τοῦ ἡμετέρου, ἢ περ ὕδατος σικῆ γινώσκον. Quid febris in illis? quis eam expectet ibi? Nemo, nemo, cui mens est sana: Dein, quid ἀλλήλων loco ita intellecto, ut censeat Miser? itane Graeci? Negabunt omnes, qui Graece sciunt. Posterius hoc animadvertens ipse, in Vanno pag. 666. pro ἀλλήλων scribit ἀνθρώπων: In eo resipiscens aliquantulum, sed in aliis aequè stultus. Apage, apage ineptias longe ineptissimas: pro μαθήσεται scribendum est μαθήσεται, et locus ita intelligendus, ut dixi: de eo non est dubitandum: Non poterat amans infelix mori, quamdiu animo ad faciem et ignem amoris adhaerebat: ab ea se et animum suum avellens, moreretur statim et moreretur etiam laetus in gratiam amatae: unum illud expetit, ut ante mortem scire liceret sibi, literas pome inscriptas a Cydippe non fuisse plane neglectas, sed eam rationem earum habuisse aliquam: isto solatio fruens, sanguinem, ceu aquam, effunderet protinus: Sententia est perspicua et bona. In Aristæneti Epist. I. Lib. 2. haud dubie laborat καὶ οὐκ οὐσα τισὶν αἰετῶν: quod ita correxi, ut nihil hactenus melius visum sit mihi. Quid Magistellulus? οὐκ οὐσα vertit *absens*, et ne literam mutat: adeo imperite et stolide, ut nihil imperitius et stolidius excogitari possit: Dicam uno verbo: οὐκ οὐσα est *non ens, mortua, ex viventium numero sublata*: Ita Graeci, ut sciunt ipsi pueri, qui nondum lavantur aere. Mercerus in *Versione etiam absens saucias*: inde sumsit Miser perquam stolide: Nam οὐκ οὐσα corruptum pronuncians, ita vertit, ut sensum aliquem daret, non quod crederet, id Graece ita accipi posse, ut credidit revera stolidissimus ille. Sic vulgata cum homallo retenta, mortua virgo et apud inferos degens viventes et superos vulnerabat forma sua: Alia etiam conjectat, sed quae inepta sunt, cum hoc plane sit insanum. Occasione huius phraseos adjiciam illud: οὐκ ἴλας, οὐκ ὄντες, οὐκ οὐσα, οὐκ ὄν, τὰ ὄντα, τὰ ὄντα, ὄντας, et quae sunt id genus alia, singularem emphasisin habent, et esse vel non esse denotant *re ipsa*: Inde est, quod ad Aristænetum pag. 244. scripserim, *Quin et commode legi posset, ἔστιν ὁδὸς*: Sic enim cum emphasis occurrit etiam alibi, *nisi me memoria fallat*: ut ego certe non puto: quanquam loca ne nunc quidem mihi sunt ad manum: Allegato-

rum enim indoles emphasis illam promittit et probat, neque ullus ego video, cur *ἔστιν* ita accipi non posset, ubi *ἔστιν* ita accipitur, et praesens signatius est imperativa: Attende, Lector: sic videbis Magistellulum delirantem more suo pag. 70. Vanni.

In Notis ad Hephaestionem pag. 158. scripsi, ἀποκλᾶς est tempus minus usitatum τοῦ ἀποκλᾶν: στᾶς et ἀποστᾶς ei gemella. id ita displicuit Orbiliolo, ut in Vanno pag. 537. mihi oggerere non dubitaverit, *At, inepte, ἀποκλᾶς tuum est barbarum, ut ipse es.* Quae scilicet stupidissimus Magistellus non tenet aut probat, barbara sunt, et ex albo vocum Graecarum protinus expungi debent: Si ἀποκλᾶς ab ἀποκλᾶω et ἀποκλῆμι barbarum sit, barbara quoque sunt πτᾶς a πτάω πτήμι, φᾶς a φάω φῆμι, τλᾶς a τλάω τλήμι, θνᾶς a θνάω θνήμι, φθᾶς a φθάω φθήμι, δρᾶς a δράω δρῆμι, βᾶς a βάω βῆμι, κτᾶς a κτάω κτήμι, στᾶς a στάω στήμι, φῶς a φύω φῶμι, δῶς a δύω δῶμι, γνῶς a γνώω γνώμι, βιῶς a βιόω βιώμι, et alia id genus permulta.

Eustathius ad Odys. K. Vers. 192. περὶ δὲ τοῦ φραζεσθαι εἰ καὶ προγγράπται, ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλίδου παρασημειώσασθαι ταῦτα. ἀνέκαθεν φησιν ἦγονν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι πῶ τὸ λέγω, οὐ μετοχὴ ἀόριστος φάσα, ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ, φᾶς, οἶον φᾶς ἦεν ἀπτόλεμον. ὥσπερ καὶ κλᾶς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. Ita Heraclides, sed barbarus, una cum Anacreonte barbaro, ut nunc scimus auctoritate Grammatici Amstelaedamensis, qui Graeca cum lacte materno quidem non imbibit, sed in cuius papam provida mater indidit quotidie foenum Graecum magna copia, ut cum corde stramineo et calva vacua in Graecis supra ipsos Graecos saperet, et sic gloriam tibi compararet immortalem. Quid ais, Lector? Nonne hoc barbarum ἀποκλᾶς perquam gemellum est depravato μέλειν, et ista pulchre ambulare possunt una?

Aliud: Locum Corinnae apud Hephaestionem pag. 60. in Vanno pag. 536. ita constituit et vertit Grammaticorum optimus maximus, Δουρατίες ἔ-*ἔφ' ἵππῳ κατὰ μὲν βριμνόμενοι Πόλιν δ' ἐπράδομεν. Dura-* teoque in equo quidem frementes, (sedebamus) Urbem vero expugnavimus. quod ne quis male acciperet, antea monuerat commode, *agi de ἵππῳ δουρατίες, equo Trojano, quo inclusi Danaï haec dicunt.* Poterant scilicet Heroes illi eodem tempore equo esse inclusi, et super equo sedere cuncti: quod mirum videbitur sine

dubio aliis omnibus, sed minime mirum visum fuit Orbiliolo, cujus ingenium mira et incredibilia capit: Scis, quid sit καθήσθαι ἐπ' ἵππῳ, *sedere in equo*: illud habemus hic ex emendatione Viri Summi: et tamen *equo inclusi* fuerunt Danaï: Adhaec non taciti et quieti sederunt in equo, sed frementes, ut metum incuterent Trojanis, si accederent: Laocoon vero, quem ad Heroas ita in equo frementes homo ingeniosissimus accersit, non immisit bipennem vel hastam in latera equi, ut dolum detegeret, sed ut fremebundos illos hostes ab equo deturbaret: Quid videtur, Lector? Haec adeo egregia, ut nihil egregium magis ex Orbiliana penu egregia tibi promere possim: Quare hic tandem desinam, sed homullo fremebundo prius honoris causa propter commentum mirificissimum collocato in parvo equo ligneo, ut eum sic perpetuo admirentur pueri, secundum praedictionem Graeci Epigrammaticarii, cujus Versus ex Anthologia mea Inedita in gratiam *Equitis Illustris* hic infra ponam:

Ἴππῳ δουρατέῳ ἄστυ Πριάμοιο ἑλόντες,
 Ἀμφιλαφὲς Δαναοὶ σφιν περὶθεντο κλέος·
 Ἀντὶ τῷ δ' Ἴππῳ κριτικώτατος ἦδ' ἐκ βέβηκον
 Ὀρβίλιος, τιμῆς ἔλαχεν οὐχ ὀλίγης.
 Μικρὸς γὰρ μικρῷ βρομούμενος Ἴππῳ ἐπὶβηκον
 Δουρατέῳ, παίσιν αἰὲν ἀγαστὸς ἔσθ'.

Vale, Lector: Ad Phrynichum jam te ridentem, spero, et alacrem dimitto. Trajecti ad Rhenum ipsis Kalend. Decembr. MDCCXXXVIII.

P R A E F A T I O.

Quum paucis scribentium contingat, ut perfecto absolutoque opere praeformatum animo exemplar omnibus numeris et partibus sibi explesse videantur, uniuscujusque autem magnopere intersit, non solum suam in perficiendo facultatem, sed etiam recti voluntatem cognosci, antiquitus ad eam rem praefationis locus constitutus est, in quo, veluti depositis hinc judicis hinc actoris personis, cum lectoribus familiariter consuescere et tum suscepti negotii gravitatem, tum suas privatas angustias enarrare, et quid et quatenus sibi aut condonari aut ex merito tribui velint, exponere possint. Tali sub specie familiaris colloquii consiliorum meorum causam rationemque aperiam, sed paucis, tanquam apud expertos, et candide simpliciterque, tanquam inter benevolentes.

Nam quum ceteri Grammatici, qui a curâ sermonis attici nomen habent, succedentibus in vicem editoribus, subinde relecti atque ea supellectile instructi essent, quae necessariis usibus sufficeret, Phrynichus autem, flos et robur Atticistarum, neglectus incomitusque jaceret, hinc mihi, Orphicarum quaestionum *παρεμπόρευμα* quaerenti, novae editionis consilium injectum est. Coeptum negotium et mea tarditas et aliae difficultates publice privatimque objectae usque eo extraxerunt, ut alii amicorum meorum, hac ipsa cunctatione illecti,

aliquid magnum et basilicum parari sperarent, alii vero Phrynichum istum libris promissis adnumerandum ducerent, quorum tituli bis per annum veneunt. Quos ut utrosque refellerem, neque amplius reliquator haberer, maturare hujus libri editionem veteremque meum et antiquum hospitem in publicum producere, quamvis invitum et verecundantem, decrevi.

Haec praefatus a me ad lectorum subsellia transibo et, ut alieni artificii spectator, aequum me, ut maxime potero, et honorum et malorum meorum judicem praeebebo, tum, quid successerit operis, tum, ubi manus defecerit, in medium consulturus. Eorum igitur, quae in hunc librum contenti, duplex genus est; unum e rebus ipsis, alterum assumptum. Prius illud in notis textu subjectis continetur, neque aliorum spectat, quam ut praceptorum a Phrynicho traditorum vis et ratio reddatur. Qua in parte superiorum interpretum copiis ita usus sum, ut J. Scaligeri notas fere integras et illibatas, Nunnesii, Hoeschelii, Pauwii, in brevius contractas exhiberem. Neque futurum arbitror, qui sibi hac contractione aliquid detractum jure queratur. Nam Scaligeri quidem nullam unam literam perire fas duco. Sed ex iis, quae homo Hispanus, non indoctus sane, ut illa erant tempora, ante hos ducentos annos commentatus est, pleraque ad nostram aetatem ita vetusta sunt, ut neque fructus neque delectationis causa legi mereantur. Is enim persaepe nihil aliud nisi Pollucis, Thomaes et Lexicographorum graecorum testimonia, eaque nonnunquam parum ad probationem conferentia, producit, primum ipsis, quibus scripta sunt, verbis graecis, deinde eadem in latinum conversa sermonem. Haecine rursus apponi integra?

quae unicuique prompta et tractata esse debent? quae in notis ad Thomam, ad Moeridem et ceteros dialectorum scriptores, in Grammaticorum libris scholasticis, in Lexicis adeo vulgaribus tum uberius tum explanatius et ad usum accommodatius exposita sunt? Imo haec philologiae sibi proludentis creptandia, quibus Minellii et Creuzeri sese exornent licet, sensim abjiciantur oportet. Hoeschelii autem notae maximam partem breves et inelaboratae exempla rerum notissimarum e longinquo petita afferunt. Non majore emolumento Pauwius tumultuatur, promissor vanissimus, qui quum omnibus rebus imparatus ad hanc accessisset provinciam, ea protulit, quae ab hominibus leviter doctis, quum ex tempore fabulantur, proferri solent. Sed quaecunque apud unum illorum deprehendissem non prorsus exoleta, imprimisque e conjecturali genere, de quo maxime dissentiunt hominum judicia, ea summa fide et industria asservavi; in quo ne quis iudicio et delectu meo diffideret, malui in tutiorem partem peccare, quam ea omittere, quorum nec accessione pejor foret haec editio, nec decessione melior, et desiderium fortasse aliquod existere posset apud lectores negata cupientes.

Eandem vero brevitatis legem, quam antecessoribus meis scripsi, ut ipse conservarem, curae habui, omniaque, quae in libris consimilis argumenti exposita aut cum arte ipsa tam arcte juncta essent, ut ea qui nesciret, ne his quidem nostris usus videretur, in totum removi. Quam in scribendo rationem si vulgo sequerentur, multo, opinor, et ars brevior et vita longior foret. Sed si qui sunt ita rimosi, ut ne faeces quidem sibi suas relinquunt, ab his impetratum velim, ut suo me modulo ne metiantur, neque me ea, quae dicere

suppedit, non didicisse putent. At forsitan aliqua ad intelligendum necessaria et cum argumento ipso conjuncta praeterii? Insciens quidem illud et invitus. Fuit apud majores nostros ars quaedam Passaviensis dicta, qua corpus contra ictus vel punctum vel caesim petentium muniri credebatur; et est etiam nunc quorundam mira quaedam in tegendo latere solertia, nonnisi exploratissima promentium et *jam nunc debentia dici* pleraque differentium. Ab hac tenacitate ita longum abfui, ut magnopere verear, ne temeritatis offensionem vitare atque effugere non possim. Quippe feci idem, quod veteres hujus artis auctores, Atticistae. Legi plerosque graecos scriptores, et diligenter et eodem iterum, tertium legi, animum semper ad Phrynichum intentum habens. Hinc de vocabulorum bonitate judicium feci, leges statui, falsas fortasse nonnullas culpa aliqua erroris humani, sive quod non legeram omnia, (persaepe autem res ita se habet, ut, si unum praetermissum fuerit, frustra sit in ceteris laboratum,) seu quod lectorum non in tempore memineram; quas leges alii deinceps derogando, subrogando, obrogando ad veritatem traducent.

Ad textum adornandum nulla subsidia attuli praeter Phavorinum et Editiones Vascosani et Pauwii, qui se Editionem Calliergi cum Nunnesiana accurate contulisse, omnesque earum diversitates exacte enotasse profitetur. Qui si nonnulla praetermisit, damnum fortasse a me illorum subsidiorum ope reparatum, sin minus, in tali scriptore, cujus pretium non in arte sed in substantia positum, non nimis dolendum est. Plurimum autem diligentiae interpretandis Phrynichi praeceptis impendi, quae quanti aestimanda sint, et unusquisque sibi experiri potest, et significavi breviter in ea

commentatione, quae Analectis F. A. Wolfii T. II. inserta est. Ac primo quoque loco Grammaticorum sententias, ut veteris disciplinae consensus pateretur, enumeravi, deinde exempla, quibus illae aut confirmarentur aut refellerentur, ita composui, ut scriptores, quemadmodum locis ac temporibus divisi sunt, sic oratione, in quantum res sinebant, distinguerem, quo melius intelligi posset, qua aetate quaeque dictio viguisset, quamdiu retenta, quo inclinata, quando celebrari desita esset, id tum ad interpretationem literatae antiquitatis necessarium tum ad agnitionem mentis humanae pulcherrimum fore ratus, si quando ratio, artis consummatae perfectrix, haec rudia et indiscreta elementa inter se devinxisset et, tanquam in unum corpus, sic in historiam graecae linguae colligasset.

Atque hoc est illud genus adnotationum, quod ex rebus ipsis natum dicebam. Sed quoniam non hoc a me lector expectabat, neque eo contentus esse poterat, si vocabulum aliquod in pauculis, quae nobis supersunt, Atticorum scriptis aut raro aut nunquam inveniri docerem, idcirco quaestionem a rebus singulis ad generis universi explicationem traduxi, neque tantopere, quid illi non dixerint, quantopere, quid non potuerint dicere, si secum ipsi concordare esse voluerunt, exquirere laboravi. Idque tum in notis, ubicunque benigniorem materiam habui, tum maxime in Parergis factum est, in primisque ea parte, qua vocabulorum componendorum quasdam regulas tradere institui. Qui locus quum et natura sua perdifficilis et a nullo alio tractatus sit, neque nihil commissum puto, quare reprehendar, neque tam multa, ut aequi rerum aestimatores non me aliquando veri quaerendi studio a via deerrasse, quam

circa vilem patulumque observationum grammaticarum orbem haesisse malint. Hi si a me ipso audire cupiant, quid mihi in medium attulisse videar, haec ego profiteor et prae me fero: veteris Grammaticorum disciplinae reliquias in clariore luce collocatas, scriptorum antiquorum locos non paucos ab inveteratis mendis liberatos, universa vocabulorum genera sub iudicium vocata et quae sit inter cognata diversitas, quae distantium rerum cognatio, patefactum esse. Hic si cui multum promittere videar, vicissim et haec accipiat. Plusculum quinquennium est, quum jactis jam pridem fundamentis Eclogas me editurum esse publice professus sum. Quod si totum in hoc uno negotio consumptum neque subsequa magis opera quam incude adsidua semperque ardente camino elaboratum esset, ad illud nescio quid, quod spe et cogitatione praeceperam, fortassis aliquanto propius acceissem. Sed hujus temporis exiguis ad Phrynichum redundavit fructus et velut furtivae horae ex gravioribus negotiis ereptae. Deinde subsidium quibusdam carui necessariis, collectionibus inscriptionum privato censu majoribus et libris nonnullis exoticis, hunc totius Germaniae angulum adire fastidientibus. Ex utroque consequutum est, ut non omnes quaestiones profligare et ad exitum perducere possem, eas praesertim, quae sero mihi, quum jam ad extremam manum perventum esset, inciderunt, sed tantum saxa et materiem congererem, artifice profuturam. Ad haec accessit illa scriptoria Ate, ἢ πάντα ἀτατα, longo praesertim operi obrepere solita, quae p. 142. Bryantium mihi, notum fabulatorem, pro Bryano, homine sobrio, furtim substituit et ut p. 55. masculinum pro feminino, p. 171. macrocatalecta pro macroparalectis scriberem, nescio quo

pacto effecit, quae et id genus alia; nondum mihi animadversa, qui fortes esse volent, exagitabunt.

Phrynicho additus est Herodianus, vetus assecla, cujus breve fragmentum propter Nunnesii, Pauwii et nonnullas nostras notas non videbatur omitti debere. Neque ab re fecisse videmur, quod horum utriusque praefationes typis repeti curavimus, quarum altera ad editionum notitiam pertinet; altera, Pauwiana, documentum est gravissimae controversiae, inter philologos superioris seculi agitatae. Quam si qui legent rixarum literariarum osiores, facere non poterunt, quin sibi de temporum nostrorum tranquillitate gratulentur, quum perspexerint, a quanta barbaria ad quantam comitatem et elegantiam defluxerit, una cum ceteris mortalibus, natio eruditorum.

Unum restat ut moneam, ne de alieno liberalis fuisse videar. Ea, quae in Parergis continentur, primum in libellis academicis proposita sunt, jam inde ab initio anni MDCCCXV. per occasionem statutorum solemniū evulgatis. Unde quae viri praestantissimi mihiq̃ benevolentissimi, Barkerus et Schneiderus, in Lexica sua, me non nolente, translulerunt, ea, si sine detrimento fieri posset, recidi. *) Scriptorum autem pars prima Kalendis Januariis, altera sub exitum aestatis Lipsiam transmissa est. Scrips. Regimontii Prussorum Kalend. Novembr. MDCCCXIX.

*) Vocabula a Lexicographis omissa aut non satis testata in Parergis signo + plerumque notantur.

ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΕΚΛΟΓΗ *

ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ^β).

Φρύνιχος Κορηλιανῷ ^γ) εὐπρίττειν. Τὴν τε ἄλ-
λην σου παιδείαν θαυμάζων ^δ), ἣν διαφερόντως ὑπὲρ
ἅπαντας, ὅσοις ἐγὼ ἐνέτυχον, πεπαιδευσαι, καὶ δὴ
καὶ τοῦτο θαυμάσας ἔχω, τὸ περὶ τὴν τῶν καλῶν
καὶ δοκίμων ὀνομάτων κρίσιν. Ταῦτ' ἄρα πελεύσαν-
τος σοῦ τὰς ἀδοκίμους τῶν φωνῶν ἀθροισθῆναι, πά-
σας μὲν οὐχ οἶστέ ^ε) ἐγενόμην τανῦν περιλαβεῖν.

a) Lascaris Gramm. L. III. H. 2. pluraliter τὰς ἐκλογὰς
Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου, τὰς τοῦ Φρύνιχου, τὰς τοῦ Ἀρπο-
κρατίωνος allegat. Ae Thoniae quidem Grammatica mo-
do Ἐκλογή, aliquando Ἐκλογαὶ inscribitur; Constantini
autem prostat Ἐκλογή s. Προχειρον μικρόν.

b) Ed. Vasc. ἀττικῶν δημάτων καὶ ὀνομάτων.

c) Κορηλιανῷ per compendium Ed. Pr.

d) Participium, quod post τε tolerari nequit, indicati-
vi sui locum occupasse summa suspicio est. Ceterum ab
eadem admirationis professione, quasi composito, Isocra-
tes Panegyricum, Xenophon commentarios Socraticos,
Theophrastus Characteres suos exorsus est.

e) Οἶστέ. Edd. Princ. et Vasc. οἶος ἐγενόμην, cujus
lectionis patrociniū repudio. Neque enim huic similia
sunt ea exempla, quibus Grammatici docent pro οἶστέ
etiam οἶος usurpari, ut v. c. Arrian. Exp. Alex. III. 17, 183.
Schmied. οὐδὲ ἢ γῆ οἶα (ἦν) ἐργάζεσθαι, ubi τὸ δύνασθαι
in ipsa rei natura et voluntate positum est; et retro, cur
οἶστέ pro οἶος ponatur, v. Demosth. c. Aristocr. p. 677.
Joseph. Antiqq. I. 12, 55. Athen. VI. 271. E. Jamblich.

τὰς δ' ἐπιπολαζούσας^{γ)} μάλιστα καὶ τὴν ἀρχαίαν
διάλεξιν ταραττούσας καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβάλ-
λουσας. Οὐ λανθάνει δὲ σέ, ὥσπερ οὐδ' ἄλλο τι
τῶν κατὰ παιδείαν, ὥς τινες ἀποπλανηθέντες^{δ)} τῆς
ἀρχαίας φωνῆς, καὶ ἐπὶ τὴν ἀμαθίαν καταφεύγον-
τες^{η)}, πορίζουσι μάρτυράς τινες τοῦ προειρησθαι
ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τὰςδε τὰς φωνάς. ἡμεῖς δὲ οὐ πρὸς
τὰ διημαρτημένα ἀφορώμεν, ἀλλὰ πρὸς τὰ δοκιμώ-
τερα^{ι)} τῶν ἀρχαίων. Καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰτις αἴρεσιν
προδεῖη, ποτέρως ἂν ἐθέλοιεν διαλέγεσθαι ἀρχαίως
καὶ ἀκριβῶς ἢ νεοχμῶς καὶ ἀμελῶς, δέξαιντ' ἂν ἀντὶ
παντὸς ἡμῖν σύμψηφοι γενόμενοι^{κ)} τῆς ἀμείνονος

V. Pyth. XXXV. 261. Diog. La. VII. 19. p. 376. conf. Schweighaeuser. ad Polyb. III. pag. 663. Ast. ad Plat. Polit. p. 360., prompta et facilis exploratio est.

f) Ἐπιπολαζούσας: presse licet reddere innatantes ex Quintil. VII. 1. 45. ubi v. Burmann. "Ἐν γένος τὸ μάλιστα ἐπιπολάζον Aristot. H. An. IV. 1. 135. τὰς μάλιστα ἐπιπολαζούσας δόξας Id. Nicom. I. 2, 4. B. συνεχῇ καὶ ἐπιπολάζοντα ἀμαρτήματα Strabo II. 248. ed. Tzschuck. Etiam in Diog. La. IX. 52. 576. τὸ νῦν ἐπιπόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν, participium aptius esse judico. Quod autem Phrynichus h. l. significat, sibi cum vitiis eminentioribus et invalescentibus certamen fore, apparet, virum industrium in successu operis plus suscepisse oneris, quam initio sibi imposuerat.

g) Ἀποπλανηθέντες Edd. Pr. et Vasc. ἀποπεπτωκότες ex suo vulgavit Nunnesius. ἐκπίπτειν τῆς ἀληθείας Strabo VIII. 5. p. 200. τοῦ καθήκοντος Polyb. XII. 14.

h) Καταφεύγοντες Edd. Pr. et Vasc. καταπεφυγότες Nunnesius. Τὰςδε τὰς φωνάς i. e. τὰς καὶ τὰς.

i) Δοκιμώτατα perbene Nunnesii codex pro δοκιμώτερα praebuit.

k) Ἡμῖν σύμψηφοι Nunnes. σύμψηφοι ἡμῖν Edd. vet. Σύμψηφός σοι εἰμι Plat. Rep. II. 253. T. VI. Bip. τούτου πάνυ σοι σύμψηφός εἰμι Cratyl. p. 398. E. multisque aliis locis, Phaedr. 267. B. Laches 184. D. Legg. X. 112. neque dubito, quin id Atticistae praetulerint synonymo ὁμόψηφος a Lysia o. Agorat. p. 512. et Gorg. Hel. Enc. p. 92.

γενέσθαι μοίρας ¹⁾). Οὐ γάρ τις οὕτως ἄθλιος, ὥς
τὸ αἰσχρὸν τοῦ καλοῦ προτιθέναι. Ἐρῶσο.

usurpato, unde verbum ὁμοψηφεῖν Joseph. Antt. XVII.
11. 860. Lexicis accumulabitur. Ὁμόλογος (Xenoph.
Symp. VIII. 36.) et σύμφωνος Pollux VI. 156. et II. 115.
directe rejicit. ὁμόφωνος Thucydides et Plato Menex.
p. 242. A. pro ὁμογλώσσῃ posuerunt, Gorgias ille cum
ὁμόψηφος conjungit.

1) Similis constructionis auctor Gregor. Naz. Or. IX.
p. 236. C. ἐκνήψαι καὶ γενέσθαι τῆς ἀσφαλεστέρης μοίρας
καὶ κρείττονος. Demosth. de Cor. p. 246. ἡδέως ἂν ἐροί-
μην, τῆς πόλεως ἂν μερίδος γενέσθαι ἐβούλετ' ἂν, unde colo-
rem duxit Basil. Ep. LXXXIV. p. 157. εἰπάτωσαν τῆς πό-
λεως εἰς μερίδος.

Ὅστις ἀρχαίως καὶ δοκιμῶς ἐθέλει διαλέγεσθαι,
τάδ' αὐτῷ φυλακτέα. *)
Ἐκοντήν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντήν. †)

†) Thomas M. p. 285. Ἐκοντής οὐ, ἀλλ' ἐθελοντής· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρρήματος ἀμφοτέρω λέγε καὶ ἐθελοντί καὶ ἐκοντί. *Nunnes.* Hemsterhusius, Thomae et Phrynichi iudicia conferens, tam ab hoc, quam ab illo nomen ἐκοντής damnari putat. Sed quis praestet nobis, de nomine, non de adverbio hic agi? In Lexicis quidem neutrum compararet, sed ἐκοντής Hemsterhusius affirmat Ecclesiae Patribus non infrequens esse et adgnoscat Etym. M. p. 436. 4. ἐκοντής et ἐθελοντής acui iubens ut μετοχικά, eadem ille ductus opinione, qua plerique Grammaticorum ἐκὼν statuerunt participium esse verbi prisca ἔκω, adversus quos causam dixit Apollonius de Synt. L. I. p. 19. ed. Sylb. Eustathius p. 1446. 60. οὗς οἱ μεθ' Ὁμηρον ἐκουσίους καὶ ἐθελουσίους **) φασὶ καὶ μάλιστα ἐκόντας καὶ ἐθελοντάς

*) Desunt haec in Ed. Vasc. a Nunnesio, ut videtur, addita.

**) Ἐθελούσιος Xenophon et recentiores tritum habent; ἐθελόντιος ab usu remotius et ad illud sic comparatum est, ut Ἀχερόντιος et Ἀχερούσιος. Etym. M.: Γέρων γερούσιος, ὡς ἐκὼν ἐκούσιος, ἐθέλων ἐθελούσιος. Sic et περιούσιος, ἐπιούσιος, πυγούσιος a nomib. in *ων* derivantur. v. Salmas. de Trap. Foen. p. 813. Antiquum adjectivi ἐκούσιος usum testantur solemnes formulae ἐξ ἐκουσίας, v. Schaefer. ad Bos. p. 557. καθ' ἐκουσίαν, v. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 751. τοὺς ἐκουσίᾳ πλημμελοῦντας Demosth. c. Mid. p. 527. ubi cod. Paris. ἐκουσίους, plures pejus ἐκουσίως exhibent. Quibus in formulis quum saepe addatur γνῶμη, τρόπος, (καθ' ἐκούσιον τρόπον Porphy. de Abst. I. 9, 14.) etiam in Sophocleo Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν (Anecd. Bekk. T. I. p. 373.) ejusmodi aliquid intelligendum putō. Ceterum sunt nonnulla hujus formae substantiva antiqua, ἀκουσία,

ἀποκρίτως, ἐθελοντήρας φησὶν ὁ ποιητής. Adverbium ἐκον-
τήν ex Arriani loco nesciebam quo profert Suidas, igno-
tum alias et suspiciosum, nisi comparem haberet ἐθελον-
τήν, quod aliquot Herodoti et Polybii locis legitur, et, ut
Valckenario quidem visum est, legeretur saepius, si per
librarios licuisset. v. ad VI. 25. p. 440. Multo testatius
est ἐθελοντί apud Polybium, Diodorum, Dionem Cassium
aliosque; neque rarum ἐθελοντή, inter quae plerumque
lectiones nutant, v. Var. Lectt. Polyb. XIV. 9. Diod. Sic.
I. 67. Dio Cass. XXXVI. 135. XL. 28, 241. XLV. 12, 428.
Sic etiam in Maneth. Apot. VI. 298, καὶ πῦρ μῆδεα δόν-
τες ἐκοντι ὡμὰ δάσασθαι, in Ms. est ἐκοντή, hoc est, ut ego
interpretor, ἐκοντήν. Novitia sunt adverbia ἐθελόντως
Schol. Ven. T. 79. ἐκόντως Joseph. Antt. XVIII. 6, 894.
Nicet. Ann. II. 6, 46. B. XV. 8, 307, quibus Lexica ca-
rent, et ἀκοντί Nicet. Ann. XXI. 10, 415. C. Suid. s. v.
et Moschopul. Syll. sub α̃*), neque fortasse admodum
antiquum est ἐκοντί. Et in Aristotelis quidem Rhet. III.
15, 378. T. IV. Buhl. οὐ γὰρ ἐκοντι εἶναι αὐτῷ ὀδυρόμενον
ἐν praestat ἐκόντι, ut Soph. Oed. T. 1356. θέλοντι κάμοι
ἦν et Niceph. Greg. VIII. 6, 195. E. θεῶ γε οὐ μάλα ἐθέ-
λοντι ἦν. Sed adverbium est in spuria illa ad Alexandrum
Rhetorica c. XV. 1, 81. Galen. Antid. I. 5, 874. E. Thev-
mist. Or. XVI. 209. A. Heliod. I. 23. Procop. Bell. Gotth.
I. 7, 325. A. etc.

Miseris autem, adverbium illud ἐθελοντήν Eustathii πο-
λυαναρνώσαν latuisse, qui p. 1428. 17. magnopere percul-
sus homerico feminino πρωθήβη, quod ipse, si Homerus
fuisset scilicet, πρωθήβης dicturus erat**), tandem, ut εὐ-
ποίητος et εὐποίητη, similiter πρωθήβος et πρωθήβη in usu
fuisse censet — ἴσως δὲ οὕτω πως κλίνεται παρὰ Εὐρυπίδῃ

γερονία, θεραπεινία (pro quo male aliquando θεραπεινία
scribitur), a quibus verba oriuntur minime antiqua ἀπονοιάζω,
ἐκονοιάζομαι, γερονοιάζω.

*) Demosthenes de Cor. p. 295. neque ἀκοντί neque ἀκοντή scri-
pisse potest, quorum alterum Atticis ignotum, alterum ne graec-
cum quidem esse arbitror. In Aristaeo. Ep. I. 15. τὴν δεξιάν
ἀκοντί προακατείναν ὡμολόγει τὴν ἡτταν, solum probari debet
ἀκοντί, neque in Dion. Cass. XXXIX. 46, 215. ἀκοντί ὡμολό-
γησαν codicum ἐκοντί exhibentiam ratio ducenda est; ἀκοντί in
codd. Polyb. I. 83. vetus est error, quem propagavit Hesychius,
defendit Abreschius Lectt. Aristaeo. I. p. 95.

**) Ne quis hoc Eustathium ex tempore comminisci putet, idem
πρωθήβης cum similibus ἡρόδοτῆς, ἀλγῆς, πλεγήτης compe-
morat Schol. Ven. I. 567. T. 87.

(immo Sophocli Trach. 1127.) τὸ τῆς πατροφόντου μητρὸς καὶ παρ' Ἡροδότῳ δὲ (I. 5.) τὸ ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ συνεκπλεῦσαι, quorum ut prius mirabar Schaefero V. Cl. probatum esse ad Trach. p. 542. ita alterum, quod etiam Galeus pro substantivo communis generis habuit, adverbium esse affirmo. *)

Tertia forma ἐθελοντηδόν ap. Thucyd. VIII. 95. (unde citat Antiatt. p. 96.) ejusque imitatore acerrimum Dionem LIII. 8. LVIII. 15. etc. obvia, non ita multos habuit amatores; huic assimulatum ἐκοντηδόν Apollon. de Conj. p. 497. de Adverb. p. 611. adeo rarum est, ut ne in Lexicis quidem inveniatur.

De duobus reliquis adverbiiis haec annotat Pauwius: „Ἐθελουσίως improbat Thomas. ἐκουσίως Moschopulus in Sylloge; an quia a participio feminino ducta sunt? “ At non sunt hinc ducta. Thomas autem non universe ἐθελουσίως improbat, quod Xenoph. Hier. XI. 12. Joseph. Antt. XIX. 3. 939. aliique usurpant, sed in certa formula ἐθελοντὴς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖ et similibus ἐθελουσίως dici non vult, eadem ille nixus ratione, qua illi, qui τελευτῶν ἐποίησε τόδε τι et ἀκρίτους αὐτοὺς ἀπέκτεινε et ὁλος αὐτοῦ ἐγένετο elegantius dici putant quam cum adverbiiis. Verum Moschopulus, quum ἐκουσίως negat apud rhetores reperiri, aperte errat; nam et hoc Plato Polit. p. 77. T. 6. de Rep. III. 315. Xenoph. Memor. II. 1, 18. Philostr. V. Apoll. VII. 36. 315. aliique plurimi usurparunt, et ἐκουσίως, quod sine illo consistere nequit, Thucyd. III. 31. IV. 19. Plato Rep. V. 6. Dem. c. Mid. 528. Neque tamen dubitari licet, quin persaepe librarii adverbia pro adjectivo et substantive invexerint, ut in Thucyd. VIII. 68. ἐκούσιος παριών plures codd. ἐκουσίως dant, eademque diversitas notata in L. III. 43. et in Demosth. Or. c. Timocr. p. 716. pro τοῖς ἀκουσιν ἀμαρτανῶσι quidam ἀκουσίως scripserunt contra oratoris consuetudinem. Neque τοῖς ἐκούσαν ἐνδοῦσιν Thucydidis auribus tam ingratum fuisse arbitror, quam suis esse profitetur Poppo Observ. Crit. p. 43.

Denique substantivum ἐθελοντὴς modo cum adverbiiis illis modo cum participio commutari solet, ut Reiskius

*) De communi voc. ἐθελοντὴς genere quod tradit Eustathius, id vulgo videtur in compendiis grammaticis hujus et insequentis aetatis propositum fuisse; καὶνα δὲ καὶ ἡ ληστὴς, ἡ καὶ ἡ ἐθελοντὴς τὰ δὲ καὶνα οἱ παλαιοὶ διηρημένως ἐκλινον, ὁ ἐθελοντὴς καὶ ἡ ἐθελοντίς λέγοντες Lascar. Gramm. L. III. m. 8. Ἐθελοντίς Synesium usurpasso ad nostrum locum notat Nunnescius.

pluribus Demosthenis locis, neque tamen omnibus, quae hanc correctionem aut ferrent aut poscerent, *ἰθελοντίας* pro *ἰθελόντας* reposuit; alii aliis restituerunt, partim bene, partim secus; ut in Dion. Hal. Ant. IX. 63, 1922. Sylburgii suasu *συνήγαγε τοὺς ἰθελοντίας; πεντακισχιλλοὺς μάλιστα ἄνδρας* editum pro *ἰθελοντίας*; quod in Isocrate imitatus est Corayus ad Busir. p. 172. Non necessariam esse emendationem facile probari potest. Paus. I. 11, 39. *ὁὐν τοῖς ἰθελουσιν Ἡπειρωτῶν*. II. 13, 225. *Ἰππασὸς ὁὐν τοῖς θέλουσι — φεύγει*, qui scriptor etiam L. I. 4, 15. *ἔκτεναι ὁὐν τοῖς ἰθελουσὶ τῶν Ἑλλήνων* mihi *ἰθελουσι* dedisse videtur (et τοῦ κόλπου τελευτωδους ὄντος, non τέματος). Neque porro Xen. Hell. IV. 4. 209. *μετὰ τῶν ἰθελόντων ἤτε ἰναντίον* necesse erit *ἰθελοντῶν* scribere. *Θελοντής* autem, quod frustra in Lexicis quaeras, extat in Porphyr. Schol. ad Hom. p. 246. Valck. et in cod. Herodo. VI. 92. Atticos *ἰθελοντής*, *ἰθελήμων*, *ἰθελεχθρὸς*, atque caetera composita eodem modo scripsisse mihi exploratum est; *θελήσις*, *θελήμα* (*θεληματικῶς* ex Eustath. p. 920. 19. adde Lexx.) atque haud scio an etiam *θελήτός*, quod vir praestantissimus Sophocli reddendum putabat de Metr. p. 533. haec igitur, si fas est ex pauperculis istis Graeci sermonis reliquiis conjecturam capere, non scriptura solum sed toto genere *ἀνατιτικά* sunt. *Θέλειν* autem et *ἰθελειν* ut appareat Atticos promiscue usurpasse, en paucula ejusdem generis exempla: *ἂν θεὸς ἰθελῇ* Xenoph. Hell. V. 1. 14. Anab. VII. 3. 31. Plato Theaet. 151. D. 194 E. Alcib. I. 127. E. 135. D. Laches 201. C. *ἂν θεὸς θελῇ* Lys. c. Agor. rat. p. 447. Demosth. c. Aristog. I. 770. Aeschin. c. Ctesiph. p. 444. et plurimos Xenophontis locos in Lex. Xenoph. s. v. *Θεός* indicatos. Itaque, si codicum discrepantiae liberam nobis optionem faciunt, *ἰθελειν* (id enim omni ex parte praeponderat,) praecoptandum duco, sed idem Corayum nollem tantum sibi arrogasse, ut *θελειν* ex toto Isocrate expungeret. v. *Σημ.* p. 26. p. 98. p. 110. Non dissimilis illi quaestio est de *κεινός* et *ἐκείνός*, quae Fischerus contendit pari esse apud Atticos honore ad Vell. I. 79. Sed quum *κεινός* post monophthongos et diphthongos potissimum scriptum videam, nunc intergrum *ἢ κεινο* Plat. Polit. p. 61. T. VI. Bip. Rep. VII. 151. X. 305. Legg. I. 12. H. 61. XII. 183. *εἰ κεινῇ* Rep. X. 305. *τὰ κεινον* Demosth. π. Συμμ. p. 187. nunc cum coronidis signo, quod impense amant librarii (v. Brunck, ad Arist.

*Οπισθεν ἔνευ τοῦ σ μηδέποτε εἴπης, ὀπισθεν δέ. †)

Pac. 1215.), ἡ κείνος Plat. Lach. 184. Soph. 258. C. Hipp. Maj. 303. C. Parmen. 47. E. Isocrat. Panath. V. 389. LV. 443. LX. 448. Aegin. 14, 683. etc. hoc igitur quum ita sit, non temere confirmo, hujus brevioris formae usum non tam liberam fuisse, quam illi videtur.

†) Etymologus s. Ὀπίσω, a Pauwio citatus, ex ὀπίσσωθεν*) syncopa ὀπισθεν, ex ὀπισθεν vero apocope τοῦ σ ὀπιθεν conflatum esse docet. Pauwius contra ὀπισθεν a futuro communi ὀπίσω, a contracto ὀπιῶ ὀπιθεν derivat; hoc prorsus Pauwianum, illud hactenus probabile est, ut intelligamus, Graecos in fingendis vocabulis non adeo superstitiose, ut omnes apices inter se congruerent, operam dedisse. Neque ideo anquirere vacat, utrum ex ὀπίσσωθεν fecerint ὀπισθεν, an, quod mihi probabilius videtur, ex ὀπιθεν, longitudinis efficiendae causa, ὀπισθεν. Comparat mihi aliquis modo illa, πρόσσθεν, πρόσθεν, ἀπόσθεν, ἐκσθεν, ἔμπροσθεν**), ἐκτοσθεν, ἔκτοθεν, ἄλλοθεν et ἄλλωθεν (hoc adde Lexicis) Theocrit. Idyll. IX. 6. τουτοθεν et τουταδε id. IV. 48. et 10. quae unusquisque videt ad idem exemplar omnia, sed vario, ut sic dixerim, tractu conformata esse. Cognosce jam reliquorum varietatem: Τὰ εἰς θεὸν ἐπιρρόηματα ἀπὸ τῶν ὀνομάτων γινόμενα διὰ τοῦ ὁ γράφεται, κύκλοθεν, ἡλιόθεν, οὐρανόθεν, πλὴν τὸ ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν, ἐτέρωθεν (adde ὀποτέρωθεν) Hort. Adon. p. 14. a. Pariter Zonaras Lex. p. 166. et Moschopulus Συλλ. λεξ. ἀπρ. post Νῦν. Τὰ διὰ τοῦ θεὸν ἐπιρρόηματα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων γίνονται, μικρογραφοῦνται, οὐρανόθεν, πύργοθεν, κύκλοθεν. Τὸ δὲ κύκλωθεν (lege κυκλώθεν) ἀπὸ τοῦ κύκλω (lege κυκλῶ) γινόμενον μεγαλογραφεῖται. Πλὴν τοῦ ἐτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν. Haec tria componit etiam Apollonius de Adverb. p. 601.

*) Pro hac apud Eustathium Il. β. et Phavorinum s. Ὀπίσθεν male vulgatum esse ἐκ τοῦ ὀπίσω ἀνχοπέν, idem notat Pauwius. cf. Apollon. de Adverb. p. 603.

**) v. Brannk. ad Theocr. X. 6. Pauwius negat ὀπιθεν ex ὀπισθεν, abjecto sigma, nasci potuisse, „sic enim pro ἐκπροσθεν etiam dictum fuisset ἐμπροσθεν, quod tamen inauditum.“ Inandiverunt utique de hoc aliquid veteres Grammatici, v. Hort. Adon. p. 112. b.

et 622. *Κερίωθεν* *) *Lysias* *Ἀπολ. Σημ.* p. 283. *Die Chr.* Or. VI. 216. *Quint. Cal.* V. 16. *Apollon. Lex. Hom.* p. 484. *Villois. Jul. Afric. Cest.* 75. p. 314. a. *Nonnus Dionys.* XXXVI. p. 597. *Codinus de Offic.* XVII. 14. *Contra πύλωθεν* *Theophrast.* H. Pl. IV. 7. p. 404. *Nicet. Annal.* L. III. 4. p. 55. *D. Schol. Thucyd.* VII. 82. p. 505. *Lips. Eustath.* 1956. 50. quam formam, a *Stephano* memoratam, adhuc neglexit *Schneiderus*. Fidem ei facit synonymum *γύρωθεν* *Liban.* *Ἠθοκ.* p. 1071. T. 4. *Constant. Admon.* IX. 61. et *Anna Comn. Alex.* XI. 358. B. et *γύρωθεν* eadem L. XV. 480. C. *Anonymi Antiqq. Const.* I. 14. C. Ceterum quod *Grammatici* adverbia a nominibus ducta breviori docent, intelligi debet de *brachycatalectis*; nam in universum servatur vocalis nominativi, *θύρωθεν*, *πρώρωθεν*, *ῥώθεν*, paucis exceptis. *Steph. Byz.* p. 568. *Πυθώθεν* διὰ τοῦ ὦ, ὡς *Κριώθεν*, καὶ μετὰ συστολῆς, ὡς *Λισβόθεν*. Ita *Ἀθηνόθεν* legitur in *Anthologia* et contrarium *ἀπὸληθεν* propter formam non legitimam ab *Apollo* notatur de *Adverb.* p. 602. Adverbia denique in ὦ terminantia omnia syllaba finiri longa, praeter *δεῦρο* et *ἀπο*, iidem observant *Grammatici*, quorum ab altero quod producit adverbium, modo ὦ primitivi sui breve retinet, modo in ὦ, quod communis huius universi generis canon poscit, traducitur. *Moschopolus* *Συλλ. Ἀττ.* (s. *Τὰ εἰς α*) τὰ εἰς ὦ μέγα πάντα ἔξω, πόρρω· δεῦρο δὲ καὶ ἀπὸ μικρὸν. *Ἀπώθεν* δὲ αὐθις μέγα, φωνῆς ἀπώθεν ὀρεῖων καπνμάτων· ubi inepte editum αὐθις μεγάλῃς φωνῆς ἀπώθεν ὀρεῖων καπνμάτων. v. *Soph. Antig.* 1204. *Contra* venit *Suidas* in v. *Θεν.* *Ἀπό*, inquit, καὶ ἀποθεν διὰ τοῦ μικροῦ, ἀπωτάτω δέ. *Ἀπώθεν* apud scenicos poetas, *Aristoph. Avv.* 1184. *Plut.* 674. *Eur. Iph. A.* 983. *Iph. T.* 108. indubitabile est; in scriptoribus prosaïcis summa deprehenditur lectionum ambiguitas, nata a confictione duorum illorum canonum **); in uno *Thucydide* III. c. 111. IV. 115.

*) *Platonium* ῥέον παρὰ πύλωθεν *Phaedon.* p. 243. *Heindorfio* admirationi fuit, non recordanti *Plutarch.* *Amator.* X. 18. T. XII. παρὰ πύλωθεν διαμύοντες. In *Aelian.* H. An. III. 13. γενομένης πύλωθεν, in orbem circumsistentes, legendum est *πυλῶδες*, ut I. 46. In accentu adverbiorum nominalium in *θεν* magnopere discrepant libri editi; nec inter *Grammaticos* convenit.

**) Mirificam excusationem affert *Tzetzes* ad *Lycophr.* 425. τὸ ἀποθεν μικρὸν ὃν μακρὸν λογίζεται, τῇ τοῦ θ' ἀπεντάσει· οὐ δὲ ἐν τούτῳ μέγα γράφεται, ἢ ἢν λέγῃ (cave credas *Mueller*o ἢν λέγῃ)

et 120. ἀποθεν maximo codicum consensu, ἀποθεν contra II. 81. legitur; utraque lectio VI. c. 7. c. 58. et 77. VIII. 69. in codd. variat. Sic et apud Aeschinē modo ἀποθεν c. Timarch. 52. modo ἀποθεν c. Ctesiph. 515. vid. Tzschucke ad Strab. T. III. p. 421. Nolo nunc utriusque formae exempla omnia enumerare, quibus colligendis nihil aliud consequutus sum, quam ut intelligerem, in tanta lectionum discrepantia rem ad liquidum confesumque perducī non posse. Quemadmodum autem sine cuiusquam offensione ἐξω ἐκφέρειν, ἀνάγειν ἄνω, extra excēdere, dicitur, ita cum maiore abundantia ἀπάγειν τινα ἀποθεν (ἀποθεν cod. Mead.) ἀπό *) τοῦ κλέματος Aeschin. c. Ctesiph. 491. quo exemplo munitur lectio vulgata Xenoph. Anab. I. 8. 14. κατεδεῖτο — ἀποθεν — ἀποβλέπων, ubi Schneiderus ἀποθεν, ut supervacuum, uncia inclusit. Paus. III. 19. 406. δύο μάλιστα στάδια ἀπὸ τοῦ ἄστεως ἀπωτέρω et c. 55. 459. VII. 27. 345. ubi ἀπό abesse posuerat. Venit hic mihi in mēmoriam Strabonis VIII. 6. 21. p. 285. ἀναστάντες δ' ἐκείθεν πρὸς τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν τὴν πόλιν, in quo Tzschuckius πρὸς absolute accipit pro ὅσον, quod propter genitivum admitti nequit. Ut pro πρὸ saepe scriptum est πρὸς, accentus nota pro sigma

scribenti), ὅτι ἐκτάσει ἀπὸ τῆς μέγα τοῦτο γράφεται, ὡς τὸ δῶτης, πῶτης.

- *) Pro ἀποθεν, χωρὶς, πόρῳ, praepositio ἀπό s. ἀπο adverbiascens in notissimis illis ἀπὸ θυμῷ, ἀπὸ καιροῦ, ἀπ' ἐλπίδος, ἀπὸ σκοποῦ, ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ τοῦ εἰκότος, quo accentu nunc plerique utuntur. Contraria sunt πρὸς θυμῷ, πρὸς τρόπῳ etc. πρὸς θαλήσεως αὐτῷ ἦν Niceph. Greg. VIII. 6. 197. E. ἐνθα πρὸς βουλῆς ἐκείνοις ἦν ἀπήγατο Nicet. Ann. XX. 2. 378. B. atque huic similia πρὸς αἰσχύνῃς ἐστὶν αὐτῷ εἰ πρὸς ὀνειδὸς ἦν αὐτῷ Liban. Declam. p. 806. T. IV. ubi male ὀνειδὸς editum. Cf. Bast. Ep. Crit. p. 225. Sic πρὸς ὀνειδὸς ποιεῖσθαι τι Cyrill. c. Julian. VIII. 219. C. τοῦτο πρὸς ἀτιμίας ἔλαβε Plutarch. V. Cic. XIII. 322. οὐ πρὸς δίκους ἐλάβανον τὴν γεινιάσαν Plutarch. V. Flamin. VII. 476. T. II. λαβὼν πρὸς ὀργῆς τὸν λόγον Joseph. Antiqq. VIII. 1. 413. Male Vaticanus ὀργῇ. In Aristid. Or. in Reg. p. 61. T. I. ὁ πρὸς κέρδος τι τίθενται corrige πρὸς κέρδοος, sublato pronomine, quod ex sequenti τίθενται ortum. Plutarch. V. Alcib. c. 18. p. 24. T. II. ὀργῇ καὶ φόβῳ τὸ γεγρονὸς λαμβάνοντες malim fere ἐν ὀργῇ. Ita certe Polyb. I. c. 31. ἐν χαρῇ καὶ δωρεῇ τι λαμβάνειν. Sed saepe etiam ἀπὸ pro secundum convenienter ponitur (sicut Latini ab re esse dicunt et quod conducit et quod disconducit), ἀπὸ τοῦ συγκειμένου Pausan. VIII. 10. 379. ἀληθείας ἀπο, ut Valckenario placet prae ὑπὸ, Eur. Androm. 321. ἀπὸ γνώμης Aesch. Enn. 671. atque ipsum illud homericum ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως.

Ἰκτεσία †) καὶ τοῦτο ἀδόκιμον, ἰκτεσία δέ.

posita (v. Lennep. ad Phalar. p. 556.), ita hic quoque cod. πρό exhibet, unde facias ἀπό, quae praepositiones confusae sunt etiam in Demosth. Or. c. Aristocr. p. 714. 21. Sed revertamur ad ὀπιθεν, quod et veteres Grammatici doriensī dialecto adsérunt et nostri plane negant in oratione soluta ferri posse. Et Koenio quidem in Alciphrone ὀπισθεν reponenti codex Bastii suffragatus est. v. ad Greg. p. 222. Scholiastae Aristidis T. II. p. 153. haud sciō an relinquendum sit ὀπιθεν. Neque eum aut primum aut solum peccasse ipsa Phrynichi admonitio manifestum facit. Non incommodum fuerit hoc quoque admonere, in libris id quod *supra dictum est*, ὀπισθεν, quod *infra dicendum erit*, ἔμπροσθεν vocari. ζήτηι ὀπισθεν quare *supra* Hesych. s. Ἰωνες, εἰρήκει ὀπισθεν Niceph. Schol. in Synes. 401. D. Schol. Aristoph. Rann. 1488. Tzetzes ad Lycophr. 425. ὀπίσω εἶπε Schol. Thucyd. III. 49. 469. ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει *infra* Triclin. ad Soph. Oed. T. v. 3. pro quo Irmiſcus male emendat ὀπισθεν ad Herodian. VII. p. 895. ὡς ἔμπροσθεν δηλωθήσεται Niceph. Greg. VI. 10. 126. C. λέγομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν VII. 12. 170. D. VIII. 5. 190. C. Eodem sensu etiam ἐνδον, scil. τοῦ ὕφους, dici solet. φησὶ δ' ἐνδοτέρω *inferius* Diog. La. X. 43. et 44. 621. Apud veteres prius dicta τὰ ἐπάνω, posterius dicenda τὰ ὀπίσθεν s. ὀπίσω appellantur.

†) Hoc nomen absque diphthongo pronuntiandum, quia non habet verbum, a quo flectatur, ut ἰκτεσία ab ἰκτετεύω. Hanc observationem ut alias repetit ad verbum Phavorinus ex Phrynichio, apposito ad extremum nomine Phrynichi, aliquando tamen non exprimit. Idem existimandum de Thoma magistro, qui multa ex Phrynichio descripsit. Nunnes. Thomas p. 470. Ἰκτεσία καὶ ἰκτετεύμα, scripsit forte ἰκτεσία καὶ ἰκτετεύμα. Sic cum Phrynichio consentit; ἰκτεσία pro ἰκτεσία error est frequens: inde enatum sit ἰκτεσία. Pauw. Ἰκτεσία usurpant Lucianus, Synesius, Philo et alij nonnulli. Hoeschel. Phrynichus p. Soph. p. 44. Ἰκτεσία διὰ τοῦ τ, οὐ διὰ τοῦ σ, ἰκτεσίους μέντοι λιτάς καὶ ἰκτεσίους λόγους. De hoc genere quae a nobis observata sunt, alio loco plene enucleateque exponuntur.

Ἰπόδειγμα: οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς λέγεται παράδειγμα λέγε *) . †)

Ἠνάμην, ὦνασο, ὦνατο: πάντα ἀδόκιμα, ὅταν διὰ τοῦ α̃^b). τὰ γὰρ ἀρχαία διὰ τοῦ ἦ, ὠνήμην, ὦνησο, ὦνητο. ††)

a) Ed. Pr. et Vasc. pro παράδειγμα λέγε concinnius παράδειγμα δε-

b) Ed. Pr. et Vasc. ἀδόκιμα διὰ τοῦ α̃. Sic et Phavorinus scripsit.

†) Attici in multis a communi consuetudine compositionis discesserunt. Ὀμόδονλος enim potius quam σύνδονλος, et νωδός potius quam ἀνόδους, et ἐκδημος potius quam ἀπόδημος dicendum esse arbitrabantur. Sic παράδειγμα potius quam ὑπόδειγμα. Legitur tamen hoc posterius in Xenophontis Ἰππικῷ, Nunnes. Παράδειγμα melius quam ὑπόδειγμα: hoc sentio, quia παρὰ accommodatius sine dubio quam ὑπό. Patw. Hoc σοφώτερον hand dubio quam σαφέστερον. Theologi eruditi, qui superiore aetate Graecitatem novi Testamenti adversus Atticistarum calumnias vindicare studuerunt, affatim exemplorum collegerunt, sed praeter unum Demosthenis, quod nunc jam necessaria emendatione sublatum est, atque alterum Xenophonteum, de quo et ipso addubito, nullum antiqui et attici scriptoris testimonium proferre potuerunt. Quos praeterea appellant, Josephos, Philones, Polybios, Plutarchos, in hac causa non audiendos esse, juxta mecum omnes intelligunt. Illud perridiculum, quod Trillerus Thomam Magistrum, Grammaticorum christianissimum, quem constat postremo in monasterium sese abdisse, pro deliro Ethnico habuit, eumque christianae religionis odio ad scribendum adductum fuisse credidit.

††) Cum Phrynicho sentiunt Herodianus p. 451. Thomas et Eustathius, sed Scholiasta Aristophanis, quem Nunnesius et Pauwius, nescio qua incogitantia, huc traxerunt, de ὠνησάμην praecipit. Verbi, de quo quaeritur, haec tempora usurpant Attici: ὀνίνημι Plato Rep. II. 227. Legg. I. 38. ὀνήσω Gorg. p. 123. T. 4. Legg. IX. 5. T. 9. Eur. Heracl. 1044. ὠνήσα Arist. Lysistr. 1033. *) Ὀννα-

*) Ἀντώνιος Liban. Decl. p. 240. T. IV. quod compositum cum ἐναπόνασθαι Philo de Agricult. p. 212. St. Lexicis deest. Apud Menand. Prot. p. 101. οὐδὲν ὠνησαν, ὠνησε οὐνεκα ἀφίκαντο leg. ἤνησαν et in Joseph. Antt. XVII. 6. 843. μηδὲν τοῦ ὠνή-

μα multis exemplis firmavit Fischerus; ἀνίστατο Plato Rep. II. 252. aoristo ἀνήδην, quem Valckenarius Graecia negabat ad Adon. v. 54., Xenophontem usum videmus; sed utique usitatius est imperfectum verbi antiqui ὀνημαι, ἀνήμην Aristot. Rhet. III. 16. 584. Buhl. ἀνήσω Lucian. adv. Indoct. X. p. 15. T. 8. ὀνητο Plato Gorg. p. 557. T. IV. Plut. Consol. ad Apoll. p. 369. T. VII. Aelian. V. H. III. 47. Themist. Or. XVIII. 721. D. Dio Cass. LV. 7. 777. ὀνητο id. XXXVII. 143. Aelian. H. An. IV. 27. V. H. IV. 21. XIV. 24. quod Perizonius ad h. l. pro plusquamperfecti forma habet, neque refelli potest; perfectum ὀνημαι, cuius mentionem et veteres Grammatici (v. Gramm. Herm. p. 419.) et recentiores praetermittunt, est Liban. Ep. 738. p. 353. Hujus igitur sive imperfecti sive plusquamperfecti ἀοριστίζοντος modos obliquos supplet aoristus in themate liquido ὄνω ductus, ἀνάμην, quem quidem ipsum praeter Eur. Herc. F. 1368. apud antiquiores non reperi, sed ὀναμην et ὀνασθαι ita fixa sunt, ut ὀνοίμην Arist. Thesm. 469. et ὀνοίσθε Aristaeon. Ep. II. 16. p. 82. hic a Mercero, illic a Toupio summo jure sublatum sit. Indicativus vero, de quo uno controversiam movet Phrynichus, postmodo quasi per posticum immigravit, multoque usu celebratus est; ἀνάμην Appian. Bell. Mithr. CXI. 812. Lucian. Amor. 52, 316. T. 5. ὄνατο id. de salt. 8, 128. Philostr. Imagg. II. 32, 857. Paus. IV. 36, 590. ἀνάμεθα Max. Tyr. VII. 123. ὄνασθε Aristid. Or. Plat. II. 310. T. II. de Conc. p. 562. T. I. non raro codicum dis-

sonτες προανασηκούμενοι pro ὀνήσαντες. quo modo saepius in eodem Jos. pho. erratum est XVIII. 2, 875. 6, 887. Quibus locis ut necesse est futurum participii pro aoristo substitui, ita Corayum arguo in Aes. Fab. 141. p. 543. περιήει ζητών τὸν ἐμνον praeter causam ἐσομένου intulisse. Πολλοὺς ἔδομον τοὺς συναγωνιζομένους Isocr. Symm. 46, 299. et Antid. p. 592. τὸν συμβουλευόντα χαλεπῶς ἐνέησας Id. ad Demon. p. 14. Οὐκ ὄντος τοῦ ἀργήοντος Liban. Decl. T. I. p. 231. οὐχ ἔχονσι τοὺς ὑπακούοντας id. Ep. CCCV. p. 208. C. Αἰεὶ γὰρ ἀντιμαστιπύν τοὺς θεραπεύοντας τὸν θεόν Jamblich. V. Pyth. XVIII. 83. p. 178. Μηδὲνα ἐλπίζων εἶναι τὸν διακομίζοντα Liban. Ep. CCCXII. p. 302. C. Sed in Aristaeonis loco Stob. Ecl. Ph. I. 21, 430. T. I. Heer. ἐτέρω τινὸς δεηθήσεται τῷ σῶζοντος αὐτὰν καὶ κινάσαντος, quoniam sic scriptum profert Koenius ad Greg. p. 194. κινάσαντος scribi oportet, σῶζοντος servari potest. In Liban. Apol. Soor. p. 14. T. III. ταῦτα ἴδαι λέγειν, καὶ πρὸς τοῦτο τι ποιεῖν Ἄντων, ἢ τὸν γραφόμενον κινεῖν, apparet vobulas a me interpositas ἢ τὸν a librario iotacista propter antecessus uton omittas esse.

Μέχρις καὶ ἄχρῃς σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα· μέχρι δὲ καὶ ἄχρῃ λέγεσθαι *). †)

a) Ed. Pr. Vasc. tantam priorem partem *Μέχρις* — *ἀδόκιμα* exhibent.

sensu Plut. V. Pomp. XLVI. p. 194. Galen. de Locc. Aff. V. 2, 481. B. Aelian. V. H. XIV. 24. quae utriusque formae perturbatio in his quidem scriptoribus totam causam incipitem reddit.

†) *Μέχρις* commodè primum collocatum est, quia ex eo τὸ *ἄχρῃς* factum, si Eustathio credimus. Thomas (135.) scribit Thucydidem semper haec adverbia adhibuisse extrito σ, etiam si vocalis sequeretur, quum ceteri scriptores vitandi hiatus causa σ adderent, sequente duntaxat vocali. Nec mirum; Thucydides enim magno studio hiatus istos vocalium conquirat, διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ λόγου. v. Hermog. περὶ Ἀξιώματος. Ammonius observat τὸ *ἄχρῃ* adverbium esse temporis, *ἕως*, *ἄχρῃς* autem τὸ ἀκριβῶς. Inter hoc et sequens ἀπέκοψε desideratur verbum homerice ἀμφότεροι δὲ τένοντα καὶ ὅστῃ λᾶς ἀναιδὴς *ἄχρῃς* ἀπηλοήσεν, ut ἀκριβῶς ἀπέκοψε Ammonii sit interpretatio homerici *ἄχρῃς* ἀπηλοήσε. Vel citavit alium verbum A. πῖ ἀπὸ δ' ὅστέον *ἄχρῃς* ἀραξ. Nymphes. Pauwius facilius esse credit corrigere *ἄχρῃς* ἀποκοπή.

Hanc controversiam, jam diu agitatam (v. Herodianus, Helladius, Moeris, Thomas) componi posse, vix spes relicta est, tum propter incredibilem lectionum utroque nutantium vacillationem, tum quia in tanta utriusque formae similitudine ne summus quidem codicum consensus securos nos ab omni parte reddere posset. Inconstantiae hujus exempla ab ipso paene fonte derivata per omnes rivulos dimanant. Herodo. II. 19. II. 53. *μέχρις* οὐ. I. 181. III. 104. *μέχρις* οὐ. II. 182. *μέχρις* ἐμῶ. III. 10. *μέχρις* ἐμοῦ. I. 117. *ἄχρῃς* οὐ (cod. *ἄχρῃς*), quam formam Valckenarius ad L. 1. p. 83. pro *ἄχρῃς*, *μέχρις* omnibus locis reducendam statuebat. De Hippocrate non magis liquet, in quo modo *μέχρις* οὐ de Morb. Mul. II. 18. p. 548. Lind. modo *μέχρις* οὐ πεπανθῇ de Morb. I. 12. 548. *μέχρις* οὐ πλησθῇ IV. 6. 601. D. *μέχρις* ἀποκαθαρθῇ IV. 13. 609. E. quos locos non commemorassem, nisi aliquid ad

Ἐπίνειαι, κατίνειαι, προσίνειαι, ἐξίνειαι, πάντα ἀδένειμα
ἀνευ τοῦ ἔ λεγόμενα. Χρὴ γὰρ σὺν τῷ ἔ, ἀπίνε-
ναι καὶ ἐξίνεαι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Εἰσείτω καὶ περὶ τούτου οὕτως ἔσχε. Δολιλιανὸς
ἀκούσας, ὅτι χρὴ σὺν τῷ ἔ εἰσένεαι λέγειν, εἶτα
ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσείτω εἰσεέντω δεῖν λέγεσθαι. *) †)

a) Ed. Pr. V. Ἀπίνειαι, προσίνειαι, ἐξίνειαι, κατίνειαι — σὺν τῷ ἔ,
ἀπίνεαι, ἐξίνεαι, κατίνεαι λέγειν, omissis ultimis. Ἀπίνειαι probat
ob sequens Ἀπίνεαι Pauwini. Favorino cum Ed. Pr. per omnia con-
venit, nisi quod λέγειν in λέγεσθαι mutavit.

Hinc adjunxi alterum articulum, qui in Ed. Pr. post εἶτα, in Nan-
nes. post αἰ νῆς legitur, in autographo cum illo V. Ἀπίνεαι conti-
nuatus fuisse videtur, eoque referuntur illa: καὶ περὶ τούτου οὕτως.
„Deest in MSS. τὸ εἰσένεαι reponendum ex Epitome (sic vocare solet
Editionem primam) et Phavorino.“ Nannes. Pro εἶτα ἐπέλαβεν scri-
bendum erat εἶδ' vel εἶτα.

minuendum illud particulae ἄν desiderium conferrent *).
In Thucydide L. I. c. 30. c. 74. c. 109. VI. c. 32. c. 61.
VIII. c. 28. c. 58. c. 68. c. 87. μέχρι ante vocalem codices,
quorum lectiones Editio Lipsiensis exhibet, consensui
repraesentant, in aliis permultis, I. 76. II. c. 22. c. 31.
c. 46. III. 28. IV. c. 5. c. 16. c. 41. c. 46. c. 90. V. 26.
VII. 85. VIII. 42. μέχρις et ἄχρις vulgatum, altera forma
in pluribus codd. servata est, quod Thomae judicium non
mediocriter confirmat. Transgredior ad Platonem, in
cujus scriptis μέχρις non raro legitur, vid. Heindorf. ad
Gorg. p. 137. et p. 180. concinentibus partim omnibus
codicibus, partim paucis, partim etiam nullis, ut Symp.
c. 29. ubi libri Bastii omnes pro μέχρις pugnant (Krit. Vers.
p. 153.). Nisi igitur Grammaticis caeca fide obsequi
placet, (quod ne quis faciat, permulta obstant) utri
praerogativa debeatur, in ambiguo reliquendum. Taedet
me recentiorum scriptorum inconstantiam ante oculos
exponere, quam si satis considerasset Schweighauserus,
nunquam spem illam temerariam, quam in praefat. ad
Appian. p. 112. ostendit, restituendae aequalitatis, animo
concepisset, neque per magnam libri partem miserum il-
lud sigma vi et furca expulisset.

†) Hoc nisi haberemus testis oculati indicium, quis un-
quam animum induceret ad credendum, homines et ortu

*) Thucydidis exempla, a Poppio praecoccupata Observ. Crit. p. 143.
nunc praetereo; ex eodem genere sunt μέχρις Εὐδῶ Xen. Hell.

et consuetudine Graecos, neque eos infimae dignitatis, eo prolapsos esse, ut *ἀνίμαι* pro *ἀνιμῶν* et *ἀνιμῶν* pro *ἀνιμῶν* dicerent? Quis tandem eorum, qui codices veteres typis describendos curarunt, quum tam foedas maculas videret, non illico tacitus vel eluit vel exussit, nullo, ut in re aperta, indicio ad lectores facto? Vel ex hoc licet existimare, quam nihil fallacius nihilque magis lubricum sit hac emendatricis artis, indiscreta veri et falsi similitudine delusae, professione. Ac prioris quidem erroris vestigia paene omnia deleta sunt; *ἐξίμαι* haesit in Machonis versibus ap. Athen. XIII. 43. p. 97. *πρότῶν* e cod. Palaeop. in Xenoph. Cyrop. VI. 2. 5. enotatum. In alteram partem longe saepius peccatum est: *πρότῶν* Philo quod deus immut. p. 516. C. *ἐρώων* de Carit. p. 708. et *ἀνιμῶν* Geoponn. VI. 11. 452. *πρότῶν* XVII. 13. 1154. *ἐξίμῶν* XII. 20. 893. quae Needhamium miror intacta reliquisse, saepe Grammaticis plus justo inservientem; *μενίμῶν* Epigraphe Fab. Aesop. Neveleti p. 64. *ἐξίμῶν* bis legitur apud Alexandrum Trallianum L. I. c. 15. p. 50. C. 15. 74. *ἐξίμῶν* — *ἀνιμῶν* Niceph. Bryenn. II. p. 48. qui ibidem loci *ἀνιμῶν* et mox *ἀνιμῶν* usurpat.

Eodem modo prima pluralis numeri persona a nonnullis turpiter depravata est. Hesychius ex ordine: *Προσέμεν, προσερχόμεθα*. 'Εξέμεν cod. Paris. Strab. VIII. 4: 11. et apud eundem saepius διέξεμεν V. 122. IX. 535. T. III. ἐπάνειμεν VI. 373. eodemque modo εἶτω — εἶτωσαν Arrian. Tact. c. Alan. p. 100. ἀπείτω Joseph. Antiqq. IV. 8. 242 et 243. utrobique Codd. ἀπείτω, sed illud rursus p. 248. nulla librorum MSS. discrepantia. Suidas: *Εἶτω, προσεύεσθω*. Interim non improbabile est, quod Phrynichus significat, pravam illam imperativi formam ex similitudine infinitivi tractam esse; qui fuit omni tempore fons uberrimus errorum grammaticorum, v. ad *Λιδοῦσε* et 'Εδεδοῖσαν.

Omitto amplum Grammatici locum in Hort. Adon. quem Pauwius affert ad demonstrandum, antiquitus ab *ἡμῶν*, *ἡμεῶν* et *ἡμῶν*, ab *ἐμῶν*, *ἐμῶν* dictum esse; locus ille legitur etiam ap. Eustath. p. 1664. 10. Sed ineptus est Pauwius,

I. 3, 11. ἄχρει οὐ ἀφίκεται Theophr. H. Pl. V. 2. ἄχρει οὐ λά-
βωσι Plut. Defect. Orac. XIII. 322. ἄχρει οὐ δέηται de Amioz.
Prol. III. 77. ἄχρει οὐ κατασβέσσωσι Symp. VIII. Q. IX. 2, 390.
ἄχρει οὐ συνδύλασσι V. Artax. XIX. 410. μέχρει νομίζωσι Ma-
xim. Tyr. VI. 94. μέχρει οὐ πύθονται Xenoph. Eph. V. 99.

omissionem part. 2^a post cetera, etc. (v. c. etiam apud prefatos super de fidei. Stalle.
ad Phaedo. C. 7. fin. et multos locos citavit).

Ἐμπύει μόν *) μηδαμῶς λέγε, ἀλλὰ καταπύει μόν,
καὶ κατέπτυσα αὐτοῦ λέγε. †)

Εὐκοίται: καὶ τοῦτο ἀποτρέπου. ††)

a) Ἐμπύει μοι corrigit Scaliger, cui assentitur Pauwius. „Ἐμπύειν μόν, inquit, nemo unquam dixit, credo, in Graecia; ἐν casum tertium amat, secundum respuit, πύειν ἐν μοι (sic), πύειν ἐν μοῦ; sic καταπύειν μόν est πύειν κατὰ μοῦ.“ Neque sic, credo, dixerunt homines in Graecia. Pro vulgato μηδαμῶς edidi ex Ed. Pr. et Favor. μηδαμῶς; λέγε ab iisdem in fine omissum addidit e cod. Nunnesius. Thomas p. 507. Καταπύω σοι: ἐμπύω σοι δέ, οὐδαὶ τῶν δοκίμων, veram lectionem a Scaligero restitutam sequens.

quum Nunnesium, qui nihil aliud dicit, quam verbi εἰμὶ infinitivum esse εἶναι, linguam antiquam non intellexisse calumniatur.

†) Ἐμπύειν τίτι est oris excrementis aliquem adspargere, sensu proprio, ut v. c. ἐμπύει τοῖς σώμασι τὸν ἰόν Galen. de Theriac. ad Pison. L. I. 8. 940. D. T. XIII. ἐνέπτυσσεν τῷ Φωκίῳ εἰς τὸ πρόσωπον Plutarch. Apophth. Regg. p. 123. T. VIII. ex quo genere sunt Aeliani et Athenaei loci ad Thomam citati. Neque id recte dici negaverit Phrynichus; sed *despuere aliquem*, id vero dicitur καταπύειν τίτις. Utrouque sensu usurpatur προσπύειν. Adde Lexicis συναναπτύω e Galen. de Locc. Affect. IV. 8. 467. A. T. VII.

††) In hoc quamvis suspecto loco consentiunt Edd. Favorinus nos destituit. Verbum εὐκοίταιν, nusquam adhuc repertum, sed ad normam factum, non videtur vituperare Phrynichus. Sic σκληροκοιτεῖν dicitur *), et σιλοδοκοιτεῖν, αἰθριοκοιτεῖν, φορμικοιτεῖν, μονοκοιτεῖν Aristophaneum. Sed si qui fuerunt, qui cubitum euntibus lenem somnum precarentur, hoc εὐκοίται pro consueto ὕπνῳ (v. Jacobs. ad Anthol. T. X. p. 67.) utentes, id haud dubie Phrynicho molestum fuit. Nunnesii versio: collocato bene in lecto, aperte falsa. De ἐκκοιτεῖ ne quis cogitet, obstat accentus.

*) Σκληροκοιτία ex Hippocrate citatum si quis propter dissimili codicis dissensum suspectum habeat, is utatur Theophrasto de Lassit. p. 464. Galen. ad Hipp. de Nat. Hom. p. 146. T. III. σκληροκοιτίας, quod in dubiis censetur, Gloss. MS. Brunckii ad Aristoph. Nub. 1367. ἀνδροκοιτεῖν, quod omittunt, Moschio de Affect. Mul. p. 20.

Εὐχαριστεῖν: οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. †)

Ἄρτι ἤξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχημένου ἄρτι ἤκω καὶ ἄρτι ἀφικόμην. *) ††)

a) Ed. Pr. ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, τοῦ ἐνεστηκότος et τοῦ παρωχημένου absque καὶ post ἤκω. Pauw.

†) Pollux V. 141. εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. Thomas (915.) simpliciter damnat. Nupnes, Antiatticistes in Anecd. Villos. p. 79. Ἀντὶ τοῦ εἶπεν εὐχαριστῶ σοι, οἶδά σοι χάριν, ἔχω σ. χ., γινώσκω σ. χ. Herodianus p. 441. εὐχάριστος ὁ ἐπίχαρις, οὐχ ὁ ἐπιδιδούς τὴν χάριν, οὐδὲ γὰρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. *) quo etiam spectat Suidae. nota: Ἀχαρίστως, μὴ εὐχαρίστως; nam ἀχάριστος et ἀχαριστεῖν probantur. Εὐχαριστεῖν pro gratias agere ante Polybium usurpavit nemo; de gratia referenda εὐχαριστεῖν et εὐχαριστία est in decretis Byzantium Demosth. de Cor. p. 256. cf. Lennep. ad Phalar. p. 12. sq. qui Pollucem secus interpretari videtur. Δοῦναι χάριν non est gratiam referre (id dicitur χάριν ἀποδοῦναι), sed gratificari (Aesch. Prom. 827.). Juxta Polybium Posidonius Athen. V. 51. p. 322. Plutarchus de Garrul. VII. p. 105. T. X. Artemidorus III. 14, 269. (ubi leg. καὶ ἀποδεχόμενον pro ὑποδεχ.) multique praeterea alii, quos sacrarum observationum scriptores citant, εὐχαριστεῖν usurparunt. Lexicis adde ἀντενχαριστεῖν Porphyri. de Abstin. II. 37. 170. ἀπενχαριστεῖν Photius Bibl. c. 80, 197. ὑπερενχαριστεῖν Basil. Ep. 335. p. 328. A. et εὐχαριστικῶς Philo quod deus immut. p. 294. E.

††) Ἄρτι et ἄρτιως, si originem horum vocabulorum respicimus, tempus quodque proximum significant. Nam ut ab ἄρτι, ἀρτι (v. not. ad Aj. 526.) ducitur ἄφαρ, ἀφαρῆ, i. q. αὐθιγὸν καὶ συνάπτης Eustath. p. 158. indidemque ἀπρῶ, ἀφρῶ, αἰψα (neograecum ἀψά) αἰφνης et ἐξαπίνης **); et ut ab simillimq verbo ἄγχω (constringo) ἄγγι-

*) De ambiguitate vocabulorum congenerum εὐχάριστος et εὐχάριστος plura deinde dicentur.

**) Has quatuor formas ἀφρῶ, ἐξαπίνης, ἐξαφνης et ἐξαπιναιως apud Atticos scriptores promiscue, ut cuique libuit, usurpatas esse reperio, vid. ad Thom. p. 320.; ἐξαπίνης, quod Stephanus

ἀρχον et ἐναρχός nata sunt, quibus loci et temporis propinquitas subiecta est; similiter verbum ἀρω *aroto* particulis ἀρτι, ἀρτίως, ἀρμοί*) significationem temporis arte conjuncti communicavit. Hanc primigeniam significationem sequutus Euripides ἀρτι usurpavit pro ἀπαρ, ἀντίκα Phoen. 1168. ὥσπερ ἐβόηξεν δούτων, ἀρτι δ' οἴωνον γένυν καθημάτωσεν, quod per παραρρήμα reddit Scholiastes. Alios vero eadem significatione cum tempore futuro conjunxisse docent nos notationes Grammaticorum, Luciani, Phrynichi App. Soph. p. 11. Grammatici Segueriani p. 206. Bekk. Moeridis, Thomae, Nicephori Greg. in Gloss. Minor. Matthaei T. I. pag. 8. **) hunc usum magno consensu improbantium. Neque ullum contrarium exemplum asserere potuerunt ii, quibus haec quaerere cordi fuit, Graevius, Vigerus Idiot. VI. 4. commentatores Thomae et Moeridis. Nam quod Drakenborchius Thomae objiciebat, ἀρτι cum verbo μέλλω junctum reperiri (Eunap. V. Pythag. p. 18. Schol. Venet. A. 568.), ab hac causa alienissimum est. Sed sic Appianus Bell. Mithr. LXIX. 745. T. I. ὥς ἀρτι δὴ κροθυσόμενος δε Aesop. Fab. CXLII. p. 76. Schaef. τερνύξῃ ἀρτι, pro αὐτίκα μάλα. Ejusdem vero constructionis exempla ii qui

Theo. T. IV. c. 17. a pedestri sermone alienum esse putabat, non est, vid. Plat. Rep. X. 357. Demosth. c. Neaer. 1578. Thucyd. III. 89. Aristot. H. An. X. 27, 471. αἰσθησὶν αὐτὸν, αἰσθηδὶν et αἰσθηδῶ, quo Alexandrini utuntur, apud antiquiores non offendi. Singularis numerus ἐξήπτερον, quo Lexica carent, legitur in Hipp. de Affect. 4, 164. Lind. 620. F. T. VII. Charter. quae omnia ab adjectivo prisco ἑπτερον orta esse Ilgenius docet V. Cl. ad Hom. H. in Merc. 473.

*) Sic scribi debet hic dativus adverbiascens, non ἀρμοί, ex analogia eorum, quae a vocali inducuntur, sequentibus ὅμ; quodque Grammatici inter ἀρμοί et ἀρμοί interesse statuunt discrimen, commentitium est.

**) Idem praecipunt de particulis νῦν, νῦν δὲ (quod veteres Grammatici sub uno accentu scribebant, ut et δὴ νῦν) et νῦν, quas negant in futuro tempore usurpari posse; quam ad regulam haec addenda est exceptio, si pro ἀρτι sint posita. V. Thom. p. 633. Νῦν δὲ cum futuro v. Heindorf. ad Plat. Soph. 290. νῦν πάλιν ὅπως Aristoph. Vesp. 151. Eqq. 483. νῦν, ὁρῶντες Eccles. 620. νῦν — γενήσεται Isocr. ad Callim. 15, 661. cf. Demosth. de Megalop. 203. 26. c. Pantaen. 984. 3. (hic cod. νῦν) c. Androt. 594. 5. c. Leochar. 1094. 9. quibus Heraclidis canon, a Wolfio probatus ad Leptin. p. 242. redarguitur. Cantior Nicephorus Greg. Gramm. p. 5. ed. Matth. hoc νῦν plerumque cum praesenti constructi affirmat; quae eadem leguntur in Grammaticis Hermannii p. 327.

sibi visi sunt etiam apud veteres vidisse, eos et Phrynichus erroris suspectos habet, et ego locis vitiose scriptis in fraudem illectos puto; qualis locus nuper in Platonia Charmide reperiēbatur. v. Heindorf. ad Charm. p. 108.

Attici enim ἄρτι et ἀρτίως usurpant pro modo, nunc ipsum, gerade, eben, quibus particulis rem significamus modo ac plane paullo ante hoc tempus, de quo loquimur, vel coeptam vel absolutam, ἄρτι προκύντω καὶ παλαι με, ἄρτι ἀπειργαστο τὸ ἔργον καὶ ἀπῆλθεν, ταῦτα ἀρτίως τέλειστο καὶ παρῆν ὁ διδάσκαλος. Et tacita ad praesens tempus, quo quis loquitur, relatione ἄρτι καθεύδει, ἄρτι γινώσκω τόδε, ἀρτίως ἐπίσταμαι, nunc cum maxime intelligo *), cui e parallelo nonnunquam adduntur νῦν et πρῶτον. „Pherecrates ἐν Χειρῶσι. Νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντέθησι νοῦν, nostri quoque nunc nuper.“ Priscian. Gramm. XVIII. pag. 1190. ἄρτι νυνὶ μανθάνω Aristoph. Lys. 1008. ἄρτι πρῶτον ἀφιγμένος Philo de Vit. Mos. p. 610. B. Euseb. H. Eccl. V. 3. 212. ἄρτι τὸ πρῶτον Himer. Orat. XIII. p. 596. Verum recentiores hoc ἄρτι etiam in praesenti indefinito collocant. Theocrit. Id. XXIII. 26. ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι pro νῦν. Joseph. Antiqq. II. 12. p. 105. ἀφέντες ἦν ἄρτι οἰκονοίην. I. 6. 21. Καταδόκει μὲν ἄρτι κέκληνται. Similiter ἄρτι et ἀρτίως opponuntur τῷ πάλαι apud Scholiastas Thucyd. VII. 67. Eur. Hecub. 1162. Ἄρτι καὶ πρῶην Plutarch. V. Brut. I. 226. T. VI. quem locum citat Schol. Lucian. adv. Indoct. c. 13. p. 15. T. VIII. sed male omissa copula. In partitione ἄρτι μὲν — ἄρτι δέ, ἄρτι μὲν — ἔπειτα δέ Plutarch. de Malign. Herod. X. 299. T. XII. ἀρτίως μὲν — νῦν δέ Liban. T. IV. 704. Polyb. XVI. 28. notavit Thomas.

Ex illa vero temporis circumscripti notione ducitur etiam adverbium ἀπαρτί, de numero ἀπηρτισμένως, cui nec deest, nec superest quidquam: ἡμέραι ἀπαρτί ἐνενήκοντα, nonaginta ipsi dies, gerade neunzig Tage, exactly, justement; ἀπὸ τούτου εἰς στάδιοι χίλιοι ἀπαρτί. Atque eo sensu Grammatici veteres tradunt ἀπαρτί pro ἀπηρτισμένως, τελείως, ἀκριβῶς sumi, quos significatus temere di-

*) Soph. Aj. 677. quod perperam in Lexicis pro plene, accurate accipitur. Phrynicho etiam illud assentior (App. p. 11.), ἄρτι et ἀρτίως prorsus indiscreta esse; apud Platonem innumeris locis ἄρτι et ἀρτίως ἐρέθη de pari temporis spatio, et οἱ ἄρτι γεγονότες, τὰ ἀρτίως γεγονότα. v. Heindorf. ad Phaedon. p. 53.

Τέμαχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου, οὐκ ὀρθῶς
ἔρεϊ τις· ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος· τὸ δὲ
τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται. *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. λέγεται extremum non habent; neque Thomas, qui
vellunt Lexicographi. Τὸ ἀπαρτί καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς
συγγραφεῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως εἰρηται καὶ παρ' αὐτῶ
τῷ Ἰπποκράτει Galenus Comm. in II. de Morb. Acut. Vict.
p. 65. E. T. XI. Porro ut nos dicimus: *gerade, gerade im*
Gegentheil, εἰς Graeci ἀπαρτί, ἀπαρτί μᾶλλον. Pher-
crates:

A. Τι δαί, τί σαντόν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.
B. Ἀπαρτί δῆπεν προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. *)

*Huic quid solvere velim, rogas? imho aliquid insuper
ab eo accipere me aequum est. Similiter apud Aristoph.
Plut. 588. ubi Blepsidemo, dubitanti, ne furti se alliga-
verit Chremylus, tam longe hic a scelere se abhorrere
spondet, ut opibus suis tantum probos et honestos adju-
vare cupiat:*

Οὐκ ὦ κακὸδαιμον· ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἀπαρτί πλευτήσαι ποιήσω.

i. e. ἐκ τοῦ ἐναντίου, quam significationem Comicos poe-
tas huic particulae adjunxisse docet Grammaticus Bekke-
rianus l. c. Brunckius, Ἀπαρτί, inquit, *tres codd.; in mea*
glossa ἀπὸ τοῦ νῦν· in membr. ut vulgo, ἀπαρτί, sensu di-
verso, quemque minus probo. An ἀπαρτί e. ἀπ' ἄρτι, i. e.
ἀπὸ τοῦ νῦν, quo sensu N. T. auctores utuntur, Attici
usurpaverint, magnopere dubito, neque Antiatticistae te-
stimonio in Anecd. Bekk. p. 79, satis confido, ἀπαρτί apud
Platonem Comicum pro ἀπὸ νῦν legi affirmantis, qui mi-
hi communiter cum Glossatore Brunckiano aberrasse vi-
detur. Nec ἐς ἄρτι apud germanos Graecos reperitur.
Quod autem quidam voluerunt ἀπαρτί scribi, quando τὸ
ἀπηρτισμένον significet, ἀπαρτί, quando pro ἐξεναντίου
positum sit, id fieri minime necessarium est, quum eadem
sit utriusque significatio.

†) Phrynichus App. Soph. p. 65. τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰχθύων,

*) Sic illi versus scribendi sunt in Anecd. Bekk. p. 418. T. I, et
Schol. Arist. Plut. 588.

hunc locum ad se transtulit. Pro vulgato *τόμος* scripsi *τόμος* communem Grammaticorum praescriptionem sequutus, quae etiam tum, quum nulla est ambiguitas significationis, observari solet, *βοηθός*, *αμοιβός*, *βοσκός* (*pastor* Aesop. Fab. 158. p. 95. Cor. *μολπός* Hesych. utrumque deest Lexx.) *ποτός*, *φειδός*, *ταγός*, *αρχός*, *φός*, *ἐπακνός*, neque tamen id sine aliqua discrepantia.

τόμους δὲ ἐπὶ κρεῶν καὶ ἐγγέλδας (f. *σχελίδος*). Idem affirmant Thomas et Suidas s. h. v. jam a Petavio correctus ad Synes. p. 8. Eamque regulam secuti sunt veteres ad unum omnes, *τέμαχος* de piscibus dicentes, v. Valcken. Adnot. in Thom. p. 178. ed. Tittm. *τόμος* de aliis eduliis; *τόμος γαστήρος* Arist. Eqq. 1179. *πλακοῦντος* ib. 1190. ἄρτου Neanthes Athen. III. 76. 453. τυροῦ Ephipp. II. 70. p. 251. κρέως Theophr. Char. XII. ἁλλάντος Eubulus Athen. XV. 17. 255. Eam legem migravit Philostratus *τεμάχη* λεόντων, παρδαλέων, σκυῶν celebrans V. Apoll. I. 21. II. 6. ἄρτου τεμάχιον Niceph. Greg. Hist. Byz. VII. 3. 156. D. σκυῶν τεμάχη καριχηρά Nicet. Ann. XX. 5. 382. D. eaque aetate hoc vocabulum indistincte de cujuslibet rei particulis et fragmentis usurpatum est, *ιστίου τεμμαχίου* (haec duplicatio satis crebra) Synes. Epist. IV. 162. C. *χρησμοῦ* id. LXXIII. 220. τῆς ἐπιτομῆς τῶν βιβλίων Ἀρτεμιδώρου Epigraph. in Geogr. Minn. p. 61. T. I. τὴν ῥωμαϊκὴν ἡγεμονίαν συνέβη κατὰ τεμάχια καὶ μέρη πλείστα διαμεθεῖναι Niceph. Greg. I. 3. p. 7. A. κατετεμαχίσθη ἡ τράπεζα Nicet. Ann. XIX. 3. 368.

Nunnesius, quum Thomam et Scholiastam Aristophanis commemorasset, *quin et Eustathius*, inquit, *τέμαχος in solis frustis piscium a Comicis usurpari observat; de tomacinis, aut, ut alii apud Plinium reponi volunt, comacinis, quod non probō, et tomaculis s. tomaculis idem ne valeant, quod τεμάχη, cum ab eadem origine flexa videantur, nemo est, qui dubitet; Varro usus est tomacinis et Juvenalis tomaculis.* Scholiastae locum, de quo suspicionem injecerat Nunnesius, Pauwius vitio carere pronuntiat: ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος, καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔστι.

"Ἀμυναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, ἀμύνασθαι· πάντα γὰρ τὰ τοῦ ῥήματος" δόκιμα, ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ἡμυναμένη, ἀμυνοῦμεν, ἀμύνομαι. τὸ δὲ ὄνομα ἀδόκιμον. †)

'Αποτάσσομαί σοι: ἐκφυλον πάνν. χρῆ γὰρ^{b)} λέγειν ἀσπάζομαί σε. οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι εὐρίσκονται λέγοντες, ἐπειδὴν ἀπαλλάττονται ἀλλήλων. ††)

a) Vulgo πάντα γὰρ τὰ ῥήματα. Pauwius πάντα τὰ ῥήματος τὰ πάντα τὰ τοῦ ῥήματος corrigit. Pro δόκιμα Ed. Pr. V. εὐδόκιμα. Postrema ἀμύνομαι — ἀδόκιμον omittunt cum Phavorino.

b) Ed. Pr. V. post χρῆ omittunt γὰρ. Vulgatam ἀσπάζομαί σοι cum Pauwio correxī. Apud Favorinum, qui hunc locum transcripsit, ἐπαλλάττονται legitur.

†) "Ἀμυναν ultionem converti et verbum ulcisci. Novi tamen a Suida atque Eustathio observatum, haec etiam in bonam partem, in referenda gratia usurpari solere. Nunnēs. Phrynicho subscribunt Moeris (80.) et Thomas (42.) et faciles nos habent ad concedendum. Nam ante Philonem et Plutarchum nullus Graecorum scriptorum hac voce usus reperitur, quam recentiores omnibus paginis offerunt, neque illi solum, qui cum vulgo loquuntur, Zosim. Hist. I. 36. Appian. Bell. Pun. VIII. 73. Bell. Civ. II. 118. Sext. Emp. I. 14. adv. Gramm. V. 237. Aesop. Fab. CXLI. p. 77. Eunap. Sard. Legatt. p. 21. A. sed etiam hi, qui veteris elegantiae aliquam umbram retinuerunt, Philostrate. Icon. V. 86g. Galen. de Theriac. L. I. 9, 941. E. Phalar. Ep. XIII. Himer. Ecl. V. 40. Sed huius quoque vitii semina sparsa sunt in media Attica; nam chlaenam crassam Aeschylus, vel, ut alii volunt, Sophocles, χερμάμυναν dixit. v. Wakefield. Sylv. Crit. P. I. 77. Ruhnken. ad Hesych. T. II. 1546, Lexicis addo Ἀνταμυνα Theodor. Prodr. Γαλεομ. v. 45.

††) Basilus et Gregorius ἀποτάσσεσθαι τινί adhibent pro nuntium remittere et jubere valere aliquem. Nunnēs. Quo sensu II. Cor. 2. 13. ἀποταξάμενος αὐτοῖς, eodem prorsus significatu Callisthenes L. II. Metamorph. δούς περιπλοκάς τῷ γεννήσαντι καὶ ἀποταξάμενος (quae vox desideratur ap. Plutarch. Parall. Min. V.) τῇ γυναικὶ Τιμοθέῳ. Hoc sensu etiam συντάσσεσθαι nonnunquam usurpari docetur scholiis MSS. ad epilogum Orat. Gregor. Naz. in

Σημαῖναι, ἐσημαναν, καὶ θερμαῖναι, ἐθέρμαναν, καὶ καθᾶραι, ἐκάθαραν: καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ ᾱ. Λέγομεν δὲ διὰ τοῦ ἦ σημηῖναι, θερμηῖναι, καθῆραι.

Ἐφλέγμανε; φλέγμαῖναι: διὰ τοῦ ἦ καὶ ταῦτα λέγεται. ^{a)} †).

a) Hos articulos, quibus in Ed. Nunn. *ἄπορία* medium interjectum est, in unum locum conjunxi. In secundo Ed. Pr. καὶ ταῦτα διὰ τοῦ ἦ pro διὰ τοῦ ἦ καὶ ταῦτα.

praesentia CL. Episcoporum habita. Illius namque in MSS. epigraphe Λόγος συντακτήριος τοῖς Κωνσταντινου-πολίταις, id est, ut Nicetas in duobus Codd. Bibl. Aug. calamo exaratus interpretatur, ἀποχαιρετικός. *) Unde ἡ σύνταξις ibidem per ἀποχαιρετισμόν, quasi dicas valedictionem; sed συντάσσομαι τῷ Χριστῷ per ὑπισχνοῦμαι explicatur; quod annoto, quum Annalium Zonarae T. III. p. 31. vocem illam interpres aliter acceperit. Altera verbi significatio est renunciare. Hinc ἡ ἀποτάξις Epiph. quae aliis ἀπόταξις et ἀποταγή. Hoeschel. Nihil certius hoc Phrynichi iudicio. Verbum ἀποτάσσεσθαι Atticis ignotum ea aetate viguit, quae Alexandrina dicitur. Apud Philonem, Josephum, scriptores sacros et ecclesiasticos exemplorum abunde est, v. Krebs. Observ. p. 121. Kypke Obs. T. I. 259. Ex nativis Graecis unum aut alterum seculo tertio et quarto hac labe contactum reperimus, v. Jamblich. V. P. c. 28. p. 145. Liban. Declam. p. 511. et 824. T. IV. Alii recentiorum συντάσσεσθαι (v. Dorvill. ad Charit. p. 291.) et ἀποχαιρετίζειν usurpant; hoc e Schol. Eur. Phoen. 996. Valck. inserendum Lexicis.

†) Huic quaternioni Moeris et Thomas addunt ῥυπῆναι, χλιῆναι, ὑφῆναι, Etymologus p. 483. 13. 626. 24. μιῆναι, Constantinus χλιῆναι quae cum considero, magnopere vereor, ne haec quaestio ad exitum perducere non possit; adeo exemplaria nostra et a Grammaticorum praeceptis et secum ipsa discordant. Neque apparet, utrum Grammatici haec tantum verba, quae nominatim commemorant, an etiam alia huic legi subjecerint, et, sive illa tantum, sive aliquanto plura (omnia certe nullo modo possunt),

*) Plura de hoc Wernsdorfius notavit ad Himer. Ecl. XI. 194.

qua ratione terminationem antiquam et ionicam aliis remittant, ab aliis exigant. Proximum esset dicere, hanc rem aurium iudicio regi et in unoquoque verbo anquiri oportere, quae literae antecedant, quaeque sequantur; quo nos ducere videtur Scholiastes Townlejanus ad *Il. O.* 547. *θερμὴν μὲν φησιν, ἀλλ' οὐ ξηρὴν διὰ τὸ κακόφωνον.* quod cur ita statuatur, negat se videre Heynius. Atqui apertum est. Nam *ξηρᾶναι*, non *ξηρῆναι*, etiam in oratione pedestri Graeci dicendum putaverunt. v. Thucyd. I. 109. VII. 12. Theophr. Caus. Pl. III. 27. Apollod. II. 1. 9. Diod. I. 10. Lucian. de Dips. I. 140. T. 8. etc. unde apparet, cur Galenus de Comp. Med. p. Gen. VI. 2. 808. A. *θερμῆναι καὶ ξηρᾶναι* scripserit. Quanquam, si *ξηρῆναι* displicuit, quid habuerunt, cur *σημῆναι* probarent et *πημῆναι*, quo recepto ne *πημῆναι* quidem (Plato Legg. XI. 933. C.) effugere potuerunt. Ergo dicendum est, Graecos non vocalium solum sed etiam consonantium praecedentium et consequentium rationem habuisse. Nam ut nihil eos sequutos putem, persuaderi mihi non patiar, quum videam plura esse, quae aut nunquam aut perraro nec sine vitii suspitione terminos suos egrediantur, velut *φῆναι, χαλεπήναι, τεκμήρασθαι, ἀνήνασθαι, τεκτῆναςθαι*, et ex altera parte *δυσεχερᾶναι, περᾶναι, κερδᾶναι*, quae Fischerus ad Vell. II. 576. falso inter ambigua refert. Cur vero alia aliter terminaverint, nobis, quorum aures ad multiplices Graecorum sonorum gradus clausae sunt, quaerere inconcessum. *Σημῆναι* in Platonis libris aequaliter scribi notavit Valckenarius, v. Heindorf. ad Phaedr. p. 255. A. eaque forma apud Thucydidem, Xenophontem et poetas scenicos longe lateque dominatur, raro reluctantem altera, quam Scholiastes Thucyd. I. 72. vastiorem appellat, v. Eur. Hec. 1215. Xenoph. Anab. II. 1. Hellen. I. 1. Theophr. Char. II. Similiter etiam *θερμῆναι* plurimis Atticorum locis nititur, Plato Phaedr. 255. E. Tim. p. 378. Aristoph. Rann. 844. Eur. Alcest. 761. et *καθῆραι* Thucyd. III. 104. Plato Rep. VIII. 218. IX. 27. Legg. V. 221. (735.) VIII. (320.) IX. 916. C. Phaedr. 245. A. Menex. 241. D. Sed *καθᾶραι*, quod Locellae vel in Xenophonte Ephesio intolerandum videbatur p. 266. inter posteriorum temporum scriptores testes habet aliquam multos, v. Diod. IV. 32. et 69. Dion. Hal. Rhet. XI. 9. Apollod. III. 6, 7. Lucian. Vitt. Auct. VIII. 89. T. 3. Plut. de Garrul. XVII. 118. T. X. de Sanit. p. 402, T. VII. Ari-

*Διωρία: ἐσχάτως ἀδόκιμον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ προ-
θεσμία ἐρεῖς. ^{a)} †)*

a) Ed. Pr. V. Pavor. *προθεσμίαν ἐρεῖς*. Pro *διωρία* Kuesterus ad Suidan T. I. p. 607. *διωρία* corrigit, quod Pauwius recte factum negat. Illud *ἐσχάτως*, inquit, respicit scripturam per *ω*, quae prava sine dubio. *διωρία* Phrynicho *ἀδόκιμον*, *διωρία* ei *ἐσχάτως ἀδόκιμον*. Vana haec sunt.

stad. Smyrn. p. 276. T. I. Jamblich. V. P. XVII. p. 170. Liban. Cimon. p. 362. neque raro etiam in ipsis antiquorum scriptis, ipsorum an librariorum arbitrio, interponitur, Plato Legg. V. 220. Xenoph. Anab. V. 7. 35. Dinarch. c. Aristog. p. 79. et, si hunc licet veteribus adnumerare, qui ne aniculis quidem atticis satis atticus videbatur, Theophrastus Char. XVI. de Hist. Pl. IV. 15. IX. 7. Itaque hoc, quod non tam bonitas causae, quam testium ambiguitas tutatur, iudicio vel eripi vel surripi patiamur. Veruntamen est quidam in indulgendo modus tenendus. Quis enim vel *φᾶναι* vel *ἐκμᾶναι* non uno adspectu et quasi praeteriens sentiat peregrinitatem redolere? quibus scriptores exteri licenter utuntur, illo Aelian. Var. Hist. XII. 43. Plutarch. Lac. Apophth. p. 191. T. 8. Jamblich. V. Pyth. 54, 246. Zosim. I. 15., hoc Aelian. Hist. An. II. c. 11. In Aristot. H. An. V. 17. 221. non incommode Schneiderus pro *ὕφᾶναι* e MSS. nonnullis *ὕφῆναι* edidit; sed Nicolaum Damascenum hanc correctionem a Corayo adhibitam p. 272. non magnopere desiderare arbitror, quum *ὕφᾶναι* etiam Plutarcho Apophth. Lac. p. 177. Suidae s. *Τμοκρέων*, Eustathio p. 31. aliisque posteriorum non displicuerit. *Θερμᾶναι* Aristot. de Gener. An. I. 21. 606. A. Geopp. XVII. 17, 1158. Aesop. Fab. 117, 63. Sed de singulis dicere infinitum foret; de universi hujus generis liquidorum conformatione alio tempore ex industria quaeremus.

†) Congruit cum his Thomae iudicium p. 740. Hesychius et Suidas; *διωρία προθεσμία· εἰ δὲ διὰ τοῦ ὦ μέγαν, παρὸν δηλοῖ*, sed apud utrumque tamen *διωρία ἀνακωχή* exponitur. *Διωρία μεγαλογραφούμενον* eo sensu duobus Josephi locis occurrit, quos Schneiderus memoravit in Lexico, et apud Artemid. I. 2. *Διωρία* apud Hesych. s. *προθεσμία* et pro *ἀφορμή* Constantin. Porphy. Admon. XXII. 75, D. *διωρίαν εὐρηκώς, occasionem nactus*, et Theo-

*Ἀνεῖναι ἐλαίῳ ἢ ἄξει ἢ ἄλλῳ τινί, λέγουσιν οἱ ἰα-
τροί, πάντῃ ἀμαθῶς· δεῖ γὰρ διεῖναι λέγειν †).*

phanes, v. Du Cang. p. 312. quam significationem, cum illa priori arcte conjunctam, Lexicographi omittunt. Pro bihorio διωρία legitur in Novellis Justin. Quod autem Pauwius διωρέω etiam pro διορίζω olim in usu fuisse dicit, nulla re nisi Hesychii Glossa fulcitur: *Διωρήσαμεν, διεξέψαμεν*, pro quo διορίζαμεν legendum esse inter plurimos consensum est. „Ab illo διορέω est nomen proprium Διώρης, ὃ etiam sumto pro ὁ. Phavorinus in Lexico hisce aliena interposuit.“ *Idem.* Apud Aeneam Gaz. Theophr. p. 70. ὅταν ἡ προθυμία παρῇ, (ταῦτα γὰρ ἐν μάλα προσιγῆται καὶ τέτακται) διαγίρει τὴν ὄλην· scribi oportet ἡ προθεσίμια.

†) Thomas M. p. 229. Aristidem hoc usum esse addit. Gravior testis est Hippocrates διεῖναι ἐν ἐλαίῳ de Morb. Mul. I. 62. 764. E. ἐν οἴνῳ διεῖς I. 95. 788. τὸ λίτρον διεῖς τούτῳ de Morb. II. 9. 560. D. 561. D. διεῖσθαι de Ulcer. VII. p. 134. F. T. XII. ὅξει διέμενος Aristoph. Plut. 720. ὀρεῖν διεῖς ὄξος Archestrat. Athen. VII. 207. T. III. διέντες ἐλαίῳ Aristot. H. A. VIII. 3. 323. ἐλαδίῳ Sotades Athen. VII. 295. quae tum Eustathius p. 1312. 8. tum recentiores Grammatici ad verbum δίημι, cum δίω et διαίω connexum, referunt, vicinitate verborum διεῖναι et διέναι (Hippocr. de Morb. II. 9. 561. D. de Intern. Affect. XIII. 648. A.) decepti. Falli eos ostendunt haec: *Διέται φούρνῳ* Galen. de Comp. Med. p. Gen. V. 3. 781. A. ὅξει διέμενον Alexis Athen. IV. 69. p. 161. quod Schweighaenserus falso ab illo δίημι repetit. In extremo hujus poetae versu pro σιλωρίῳ παράξας mirer, si nemini adhuc idem quod mihi in mentem venerit, legendum esse καλέξας i. q. ἐπιπάσας, καλύνας. Quod vero Phrynichus dicit, medicis consuetum esse ἀνίεσθαι hunc in modum usurpare, multis in locis animadverti potest: *ἀνιέν ἐν ἐλαίῳ* Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 14, 658. D. ἀνιέμενος δι' ἐλαίου II. 12, 691. B. ἀνίων μετ' ὄξους Archigen. de Comp. M. p. G. I. 4, 544. B. II. 2, 583. C. Sed habent isti peccati socios, Arrianum Exp. Alex. VII. 20. p. 459. ἀνιέναι τὸν κηρόν, Geopon. L. IV. 7. p. 283. ὁπὸν ἀνέντες ὕδατι, atque ipsum illum Atticismi censorem, Pollucem, qui VII. 165. synonyma ponit κηρόν τήκειν, λύειν, ἀνιέναι,

Περίσσευσεν: ἄλλοινοτέρως^a). ἐχρήν γὰρ ἐπερίσσευσσε λέγειν. †)

Σπίλος ††): καὶ τοῦτο φυλάττου, λέγε δὲ κηλὶς.

a) Ed. Pr. et Phavor, ἄλλοιότως, quod Nunnsius praefert, Pauwius improbat.

†) Περίσσευσεν in Commentario Jo. Chrysostomi edito id quidem habetur c. III. Ep. ad Rom. verum in MS. Aug. ἐπερίσσευσεν. Hoeschel. Ἐπερίσσευσσε Thucyd. II. 65. Joseph. Antiqq. XIX. 1. 930. Eccles. III. 19. Photius s. πρυνταεῖς, Georg. Contar. Hist. Athen. L. III. p. 69. Περίσσευσσε, quod etiam Herodianus Hermanni p. 313. in vitio ponit, nondum mihi occurrit. Simile verbum ἐπρατήρησα simili vitio subjectum fuit Diod. XI. 53. XI. 73. XIII. 68. ubi omnes codd. προετέρουν, προετέρησα exhibent. Συνεπιπροθυμεῖτο, quod in codd. Xenoph. Anab. III. 1. 9. legitur, nihil aliud est quam συνεπροθυμείτο, quam novitiam formam Schneiderus codicum quorundam auctoritate in Ages. II. 1. pro προθυμείτο recepit.

††) Antiquissima hujus nominis memoria est in Lysidis Epist. ad Hipparchum ap. Jamblich. V. P. c. 17. p. 76. si quis eam genuinam putat. Secundum hunc Dionys. Hal. IV. 24. 698. Joseph. Antiqq. XIII. 11. 665. Plutarch. Symp. L. III. Quaest. X. 3. p. 155. T. XI. Lucian. Amotr. XV. 272. T. V. Liban. Decl. T. IV. p. 140. Artemid. V. 5, 67. Ejusdem figlinae sunt ἄσπιλος Herodian. V. 6. Gregor. Naz. Or. XVII. 325. A. κατάσπιλος, quod Lexicis deest, Porphy. de Abstin. IV. 7. pag. 315. et verbum σπιλοῦν ap. Lucian. l. c. Dion. Hal. IX. 6. p. 1751. Heliod. X. 15. Eustrat. in Nicom. p. 22. b. Apud Polybium autem X. 10. pro σπιλώδης scribendum est σπιλαδῶδης. Nam σπίλος pro σπιλάς singulare est Arrianī Peripl. Mar. Erythr. 153. ac ne Ioni quidem condonatum (v. Hesych. s. v.). Idem ille p. 166. ταινίαν τραχείαν καὶ διάσπιλον vocat, quod Lexicis addendum. Σπίλος scribitur et rarius σπίλος (in Edd. vett. Athen. VI. 49. p. 85.), ut μῦρον et μύρον, πῖλος et πῖλος, σκῦλος et σκύλος, μῦσος et μύσος, κῦτος et κύτος, quae aliis temporibus et locis aliter appellata videntur.

Ἀνειλεῖν βιβλίον δι' ἐνὸς ᾧ, κάκιον· ἀλλὰ διὰ τῶν δύο, ἀνειλλεῖν.^{a)} †)

a) Exhibuih, l. ut in Ed. Vasc. legitur, nisi quod pro ἀνειλλεῖν scripsi ἀνέλλειν h. e. ἀνίλλειν. Nunnesius edidit — διὰ τοῦ ἑτέρου ἢ ἰσὶ καίτοι, ἀλλὰ διὰ τῶν δύο ἀνέλλειν.

†) Acumen Phrynichi in eo, quod εἰλεῖν pro *volvere*, ἀνειλεῖν pro *revolvere*: εἰλλεῖν pro *vincire*, *constringere*, *claudere*; ἀνέλλειν pro *solvere*, *aperire* sumserit, idque in βιβλίῳ, non in volumine; εἰλλεῖν et ἰλλεῖν non differunt graece. Pauw. Illud acumen commenticium est; Phrynichus enim non significatum sed scribendi rationem distinguit. Idem in App. Soph. p. 19. Ἀνίλλειν βιβλίον: ὅτι μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἐνὸς ᾧ γράφουσι· οἱ δὲ ἄττικοι παροξύνουσι καὶ διὰ δυοῖν ἢ γράφουσιν. οὕτω καὶ τὸ εἰλλεῖν. Haec antiquior scriptura ea aetate, qua codices nostri confecti sunt, in tantam venerat oblivionem, ut librarii ubique fere in ejus locum εἰλεῖν et ἀνειλεῖν substituerent; quod si iis locis fecerunt, quorum genuinam scripturam Grammatici servarunt, ut in Platone Timaeus Sophista, v. Rubnk. p. 34. quidni eos idem in aliis quoque fecisse suspicemur? Συνειλοῦντο Xenoph. Hell. VII. 2. 8. οὐκ ἀποπέτονται, ἀλλ' αὐτοῦ ἀνειλοῦνται Aristot. H. An. X. 27. 47. εἰλουμένη Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 4, 52. οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλούμενοι, *rabulae*, Maxim. Tyr. XXVIII. 58. (Simillime Plutarch. V. Phoc. XVI. 17. τῶν εἰωθότων κυλινδεῖσθαι περὶ τὴν Ἠλιαίαν καὶ συνοφαντεῖν.) περὶ εἰλεῖν Xenoph. Anab. IV. 5. 56. In obliquis temporibus non alia forma uti licet; ἀνείληθεντες ἐς τι χωρίον Thucyd. VII. c. 80. sive potius συνειληθέντες; nam ἀνείλησαι in re militari aliam habet significationem a Lexicographis praetermissam, ut v. c. ἀνείλησαι τοὺς πολεμικοὺς Philostr. V. Apoll. II. 11, 59. a quo non multum distat ἐξελλεῖν τινα Eurip. Herc. Fur. 977. Volumen explicare ἀνείλησαι τὸ γραμματεῖον dicitur Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 337. T. VII. et frequentius ἀνείλτειν τὸ γράμμα, τὸ γραμματεῖον, τὸ βιβλίον Lucian. adv. Indoct. c. XXVII. 27. T. 8. Aeschin. Epist. IV. 669. Zosim. Hist. II. 56. Socrat. H. Ecol. VII. 46. 594. τοὺς θησαυροὺς, οὓς ἐν βιβλίοις κατέλιπον Xenoph. Memm. I. 6, 14. φιλοσοφίας δόγματα Philo de Vit. Mos. p. 610. B. λαβυρίνθους σοφίας Aristid. Or. Plat. I.

Πιοῦμαι σὺν τῷ ὕ λέγων, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· πίομας γάρ ἐστι τὸ ἀρχαῖον, καὶ πιούμενος, ἄνευ τοῦ ὕ. Δίων δὲ ὁ φιλόσοφος σὺν τῷ ὕ λέγων ἀμαρτάνει.†)

79. T. I. Rarius est *ἐξεληῆσαι τὴν βιβλον* Lucian. Merc. Cond. 41, p. 265. et *ἐξελλίττειν* Synes. Encom. Calv. p. 84. sed affinius ei, quod ἡ κοινολογία frequentat, *ἐκτυλλίσσειν*. Contrarium verò *κατελλεῖν βιβλον* Lucian. Alex. XX. p. 38. Apud Paus. VII. 28. *τελευτῶσι τὸν μηρὸν κατελληγμένον* et IX. 5. 9. *σπαργάνοις κατελληγμένον*, non definiam, utrum *κατελληγμένον*, quod Facus restituit VIII. 8., an *κατελληγμένον* praestet, ut *κατελλέξαι* X. 52. *) et *περιελληγμένος* IX. 39. quo tendit vetus lectio *κατελληγμένον* K. 55. et Plutarch. V. Demosth. c. 24. *ταυνθαῖς κατὰ τοῦ τραχήλου κατελλέξαμενος*; ac dubites etiam, utrum IV. 26. pro *ἐπέλλυτο ὥσπερ τὰ βιβλία* cum Sylburgio *ἐπέλλυτο*, an cum Kuhnio *ἐπέλλυτο* praeferas. Sed quod eidem Sylburgio et postea Toupio in Suid. T. I. p. 166. in opinionem venerat, *ἐπέλλυτο* scribendum esse, id poesi propius est, ut in hac ipsa formula: *μη γὰρὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλιν βιβλον* Epigr. ἀδελφ. DXVII. Pro *εἴλλειν*, quod Piersonus pluribus locis excitavit ad Moer. p. 145., non laudo, quod Brunckius Aristoph. Nub. 761. *εἴλλειν* edidit, recentiorem formam a codice oblatam; *ἐνελλεῖν* adhuc legitur in Thucyd. II. 76. et *ἐγκατελλεῖν* in duobus Codd. Hippocratis de Morb. Mul. II. 75. 839. C. *ἐνελλεσθαι* Suidas pro *συστρέφεισθαι* affert, cui posteriores vocalem praesonantem subtraxerunt, ut *νείσσομαι*, *νίσσομαι*, diphthongo ante consonam duplicatam obscurius subinnuente, v. Etym. M. s. *κρείσσων* et hoc aliquanto pleniora Gudianum et Zonarae T. I. 694. *Εἰλόμενοι* Quint. Cal. III. 420. *συνελλόμενος* Hesychius. Aristum *συνελλάς* idem, et Suidas *περιελλόμενος* commemorat. Si quis autem miretur, de mutata ab Atticis vocali (*ἐνέλλειν* pro *ἀνελλεῖν*) non admoneri lectores, pari brevitate infra Phrynichus *ἀλλήλιπται* pro *ἡλειπται*, geminata syllaba priore, scribendum esse dicit, non addens etiam illud, tertiam breviari.

†) At Thomas et *πιοῦμαι* et *πιούμενος* dici solere ait, quod etiam Eustathius (p. 1253.) comprobatur testimonio

*) Haec forma ne cum Stephano ad poetas relegetur, pluribus locis tantum est; *περιελλίττονται* Plato Protagor. 342. C. *εἰλιγμός* Aristot. H. An. III. 1, 85. quod in eodem libro IV. 7, 159. 2, 142. atque apud alios plurimos *εἰλιγμός* scribitur.

* *Ἡλείπται καὶ κατώρουκται οὐ χροῖ, ἀλλὰ διπλασίαζε
τὴν φωνὴν ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ἀλήλειπται καὶ κα-
τορώρουκται.*

* *Νυμφε τελέως ἄηδες. χροῖ γὰρ ὁμώμοις λέγειν. *) t)*

a) Uno loco hos duos articulos exhibui, quos Ed. Nann. interjecto V. *Ἀπείσομαι* disjunct. Prior in Ed. Pr. omisus est. Phavorinus: *Εἰληπται* (sic) — — οὐ χροῖ λέγειν — ἀλήλειπται καὶ κατορώρουκται λέγων. Pauwius οὐ χροῖ λέγων vel οὐ (sic) χρᾶ legendum esse conjiciebat, ἀλήλειπται probaturus, nisi διπλασίαζε adesset. Utique ἀλήλειπται legendum est. Pro τὴν φωνήν Phrynichum τὴν πρώτην scripsisse credam.

Aristophanis: *πικρότατον οἶνον τήμερον πιῆ*. Fortasse unus erat hic locus ex iis, quibus Orus notam apposuerat; mihi sane unus Aristophanes instar erit omnium Atticorum, dum non ludat, neque carminis causa aliquid immutare cogatur. Nannes. Moeris: *Πλομαι ἔπικρός*, *πιόμαι ἑλληνικός*. *Πλεται* bis apud Aristoph. Equitt. An in illis comici: *πικρότατον οἶνον τήμερον πιῆ* Phrynichus forte legit *πιῆ*? Apud Thomam certe dubito an legendum sit *Πλομαι καὶ πιόμενος καὶ πῖδι*, οὐ *πιόμαι καὶ πιόμενος καὶ πῖ*. nam eo pertinet adductus Luciani locus. Pauwius. In illo Aristophanis versu Athen. X. 446. E. *πιῆ*, quod exhibent vet. Edd. cum Eustathio et Gramm. Herm. p. 321., Casaubonus in *πιῆ* mutavit, Schweighauserus *πιῆ* s. *πῖ* revocavit, cujus longa disputatio mihi non persuadet, Athenaeum ita scribere voluisse; Aristophanem sic scripsisse non repugno. *Πλειόθαι* Aristot. Rhet. I. 11. 122. T. IV. Buhl. Aelian. V. H. XII. 49. 175. *πιόμενος* Plutarch. de Is. et Osir. LI. p. 174. T. 9. Lucian. Dial. Mar. XIV. p. 122. T. 2. Eunap. V. Jamblich. p. 29. *πιῖται* Synes. Encom. Calv. p. 72. D. *ἐκπιόνται* Aristot. Rhetor. II. 20. 253. *καταπιόνται* Plutarch. V. Alcib. c. XV. p. 19.

†) Causa hujus geminationis posita est in exilitate verborum, binis aut ternis, ad summum quatuor elementis compositorum. Ac binaria quidem in perfecto, quod dicitur, secundo, *ὀλωλα*, *ὀδωδα*, *ἄρηρα*, *ὄκωγα*, ternaria autem in primo eam adsciscunt, *ὀλώλεκα*, *ἐδήδονα*, *ἐμήμεγα*, *ἀλήλεκα*. Quum autem geminatio syllabae primariae perfecto tempori propria sit et necessaria, non haec solum, quae in Grammaticorum libris enumerantur, hoc brevitas suae involucri usa sunt, sed multo plura, at-

que haud scio an omnia, quae non nimis crassa essent, hoc est, quae a vocali mutabili inducuntur, sequente consona simplici, eaque in barytonis muta, hoc augmentum recipere potuerunt. Ἀρήρσθαι et ὀδῶδυσθαι apud Homerum leguntur; ἀρήρσθαι praestare videtur Hesychius, cuius locus: Ἀρηρυμένον, ἀπηντλημένον sic reformari debet; neque multum absum, quin apud eundem Ἀνήννευ, ἐξέπονει emendandum censeam Ἀνήννευ. Ab ἀρέσκω non duci aliud potuit quam ἀρήρσθαι, quo utitur Sextus Emp. adv. Gramm. X. 268. priscum thema ἀρέω respiciens. Ex quaternariis huc referenda sunt ὀρώρεχα, ἀρήραγμαi (Hesychius: Συνεφήρακται, συγκέκοπται.), ὀρώρεχα, ἀλήλιφα, ἐρήρικα, quae non dubium est quin ab ὀρέγω, ἀράγω, ὀρύγω, ἀλίφω, ἐρίδω derivata sint. Hic ne quis importunus mihi interveniat, quaerens, cur Graeci, ut ab ἐρίδω ἐρήρικα, non etiam ab ὀρίδω ὀρώρικα, ab ἀλίφω ἀλήλισθαι atque adeo ab ὀνομάζω ὀωνόμακα dixerint, hoc ipsum expresse dico, ἐρηρισμένος ab ἐρίδω manare. *)

Adultior Graeciae aetas ex his pauca tantum, nescio quo delectu, sibi reservavit, illa ipsa fere, quae a Grammaticis memorantur; sed his paucis constanter et uno modo usa est; ἐρηρισμένος Herodo. IV. 152. Aristot. de Incess. Anim. XI. 166. E. T. II. Dio Cass. LXV. 13. 1669. Galen. de Usu Part. XII. 16. 608. A. Plutarch. V. Lucull. XII. 293. T. II. (ἐρηρισμένη Diog. La. IX. 57. 578. eodem errore quo ἡλειμμένη Nicet. Ann. IV. 5. 78. C.) Haec illegitima (ut hoc utar) forma, quam Grammatici declinandae ambiguitatis causa inductam esse volunt, fieri potest, ut non plus valeat quam ἀλήλειμαι, quod satis saepe tum in texto scriptorum tum in codd, legitur Plat. Rep. IV. 328. Demosth. c. Phorm. 976. Aristot. H. An. V. 17. 220. Joseph. Antiqq. XVII. 10. 856. Dion. Cass. L. XII. 612. Lucian. Revivisc. XXXVI. 154. T. III. ubi ex arbitrio Solani forma germana rejecta est, Schol. Venet. Γ. 176. Phot. s. κατακερῆσθαι; sed probabilius videtur diphthongum tunc fuisse retentam, ubi radicalis esset. Haec et reliqua recentiores augmento truncare solent. Sic Aquilas pro Christi nomine, ut erat elegantiae studiosissimus, saepe ὁ ἡλειμμένος usurpat, v. Wessel. Observ. I. p. 75. quae forma occurrit in Galen. de Med. Simpl. L.

*) Hac ratione intelligitur, ἐπητόμακα et ἐρηρότηκα, quae nunquam sic scripta occurrunt, a Grammaticis (Byzantiis, ut puto) facta esse,

I. c. 20. 49. E. T. XIII. Geoponn. VII. 8. 479. et seqq. Leon. Imp. Orac. v. 115. (in Rutgers. V. Lectt. p. 478.) Tzetz. ad Lyc. 912. ἀπῆλειπται Eust. p. 1915. 41. ἐξηλείφθαι Plutarch. Symp. VIII. Quaest. VII. 4. 373. ubi e pluribus lectionibus Wytttenbachius deterrimam elegit, ἐξηλείφθαι, ut in Apoll. de Synt. p. 495. συνηλιμμένον et pag. 497. συνήλειπται editum; συνήλειπται Themist. Or. XV. 194. C. (qui, ut in aliis locis Or. III. 43. XI. 144. XXIII. 284. XXVI. 522. fecit, sic in hoc quoque formam perfecte atticam exhibuisse videtur.) συνηλείφθαι Schol. Venet. II. 542. cf. Var. Lect. in Demosth. c. Aristog. p. 791. 12. Poll. IX. 112. Ex eodem genere sunt ἡραικός Polyb. V. 6. et Suid. ἡραισμένος Apollon. de Synt. II. 18. 155. Paus. VI. 25. 226. Xenoph. Eph. IV. 2. 78. quam formam quum modo a librariis (Diod. I. 47. IV. 12. V. 44.) modo ab ipsis scriptoribus cum altera commutari videamus, ultra potissimum hac aetate dominata sit, quærere supervacaneum est, Λιωρῆναι Phlego Trall. Mirab. c. I. 12. ὀρυγμένη (sic) Mechann. vett. p. 100. περιωρυγμένος Galen. Suasor. c. XI. 15. T. II. πατωρύχθαι Gregor. Naz. Or. X. 240. D. ὄρυκτο Herodo. I. 185. melius mox legitur ὄρωρυκτο. Κατήρειπται (τῆς βάσειως) Nicet. Ann. L. VI. 1. 99. difficile est plerumque a κατέδριπται distinguere. Sed Lennepius Phalaridi Ep. IV. p. 18. et Arriano κατερηριμμένον potius quam κατερηριμμ. restituere debebat, neque condemnare verbum κατερειπόω. Κατηριγμένος Harpocrat. s. προκάνια, pro quo rectius ἐρηριγμένος Athen. III. 81. 442. (edd. vett. ἐρηριγμένος.) ἡλισμένος Galen. de Antid. L. II. 14. 923. A. D. Sic etiam μετήνενται, ἀπῆλειπται, ὠμοσμένος passim obversantur; ἡνυσται, ἡρεπται, ὕφασμαι nunquam aliter scripta invenias. Sed de hoc postremo quod praecipui artis nostrae principes, Herodianus et Phrynichus*), atticæ dici ὑφύφασμαι aut ὑφήφασμαι (abeat cum ὑφύφησμαι suo Fischerus), indicium facit, Grammaticos, omnis inconstantiae osiores, operam dedisse, si possent, sermonem ad aequabilitatem quandam revocare.

*) App. Soph. p. 20. Ἀπῆλειμμένον λέγουσι καὶ κατορῶντες — καὶ ὑφήφανται ἀντὶ τοῦ ὕφανται. Παρύφανται singulari numero Aristot. H. An. IV. 4. 148. συνφανταί Dionys. de Comp. Verb. XXIII. 176. παρυφασμένος Diod. XII. 21. Xenoph. Cyr. V. 4. 48. ἐνφασμένος Theophr. Char. V. 43. Appian. Boll. Pm. VIII. 66. 389. ἐνφασμ. Themist. Or. VI. 84. A. καθύφασμ. Euseb. V. Const. M. IV. 7. 630. ἐνύφαστο Philo de Sacrif. Abel. p. 131. B.

ὑφάσθαι, quod omnium consensu in civitate retentum est, directo a verbi prisci ὑφάω perfecto primo ὑφάνα flexum est, cujus similitudo in usitatis illis τέτανα, πέτρινα, πέκλιμαι cernitur. Sed jam dudum gestio proloqui, quae mihi animum transvolaverit cogitatio, haeretica fortasse, notabilis tamen. Etenim non ita pridem suspicari coepi, nonnullos Graece scribentium ad perfecta illa, quae modo nominavi, respicientes, etiam verbis propagatis in ανω, ινω, υνω hunc flexum dedisse. Ludovicus quidem Struvius, sollers Graecae linguae indagator, ἐβεβραδύναι Lucianeum non dubitat librariorum festinationi imputare Observ. Gramm. Fasc. XII. Sed huic subsidio veniunt ἡσχυκα Draco Strat. p. 12. ἀποτετράχυνε Dionys. Hal. de Comp. Verb. 22. p. 155. τετέτρωκε Plut. de Audit. X. 156. T. VII. quae scriptura, si illa ratio valet, non posterior habebitur canonica: ἡσχυκα Dio Cass. LVIII. 16. 889. LXXVII. 16. 1302. ὑφαγκα Dionys. l. l. XVIII. 120. Artemid. IV. 40. 352. Philo Byz. de Sept. Mir. II. 9. ὠξυκα Dio Cass. XXXVII. 130. Joseph. Antt. XI. 6. 570. Liban. Ep. 896. p. 418. Eustath. p. 1050. ἀπηνάγκασι Suid. quo loco mendose editum ἀπενήκασι. *) Possum pro illa mea opinione etiam passivas formas afferre: πεπαχυμένος Hermetas Stob. Ecl. Ph. I. 52. 1072. T. II. Heer. ἐπετεθλυμένος Philo de Agric. p. 192. C. Diod. IX. 41. T. IV. ἐξηραμένος Theophrast. H. Pl. VIII. 10. IX. 7. Alexis Athen. IX. 50. 415. Dioscor. V. 86. 284. b. τετραχυμένος Galen. de Med. Simpl. I. 39. 28. C. II. 14. 42. E. T. XIII. παρωξυμένος Lucian. Calumn. n. cred. p. 51. T. VIII. μεμωραμένος Hesych. s. Κορυζών, τεταρσυμένος Etym. s. Γαῦρος, λειάμπνυται Zonar. Lex. T. I. 784. **) τετράχυντο in Schol. brev. ad Ἰλ. B. 98. quod sic etiam apud Zonaram scribitur, τετράχυντο vero apud Hesychium. Scio me ancipitem agere causam et jam tribus trium principum Grammaticorum, H. Stephani, Bastii et Schaeferi, praeiudiciiis afflictam. Vid. illius Ep. Crit. p. 89. hujus Not. ad Dion.

*) Hujus generis paucissima in Atticorum monumentis inveniri quis magnopere miretur, quum in omnibus verbis perfectum rarissime scribentibus obveniat? Itaque paullo durior videtur Valckenarii sententia Diatr. de Aristob. p. 87. nullum ejusmodi perfectum, cujus non certus sit auctor, pro attico haberi posse.

**) Non facile credam, fortuitum esse, quod et hic et Aelianus in cod. Medic. Aristophanis locum proferentes, hanc formam pro authentica λειάμπνυται substituant, quae Aristophani quidem et aequalibus detrahi non potest.

p. 355. et Schol. Apoll. p. 208. Neque hanc mihi necessitatem imponam, ut pro unoquoque horum exemplorum recipiam, sed praeclare cum istis actum puto, si pro universis excusatio illa analogiae, quam supra praetendi, accipietur. Tertium argumentum ducetur a sigmatismo perfecti passivi: *μεμάρασμαι* Plut. de Is. et Os. LXXX. 211. T. IX. Aelian. H. An. I. 18. Porphy. de Abst. III. 26. 283. *λελυμασμένος* Dinarch. c. Dem. p. 22. T. IV. *σεσήρασμαι* Herodot. II. 38. Plato Legg. XI. 172. Dem. c. Boeot. p. 999. *κεκολλασμαι* Hippocr. de Medico V. 551. B. *τεθηλυσμαι* Id. de Aer. et Loc. V. 83. 76. *λελύπησμαι* Aristot. H. An. I. 4. 13. *πεπάχυσμαι* Philostr. V. Soph. I. 21. 514. *ἐξήρασμαι* Hipp. I. c. IV. 59. 54. Antiphan. Athen. XIV. 17. 257. *ὑγράσμαι* Theophr. de Lap. p. 393. *τετράχυσμαι* Galen. de Med. Simpl. VII. 19. 189. *ἐσκήλησμαι* XI. 1. 500. F. *ἀπύθυσμαι* Definn. Med. p. 238. D. *ἀνέφρυσμαι* de Tumor. XVI. 321. E. T. VII. *μεμήκυσμαι* de Differ. Febr. II. 10. 140. C. quae si cum exemplis a Fischero, Schaefero et Struvio collectis comparantur, perspicuum fit, hanc formam omnium fundatissimam esse. Nam altera, sive illorum congeriem intueor, sive haec, quae ipso racematus sum: *ἐρράσμαι* Xenocrat. de Aquat. XXVIII. 79. *ἐσκήλησμαι* Galen. Comm. V. in Aphor. p. 207. F. *ἐξήρασμαι* de Marcor. c. IX. 190. B. de Us. Part. VIII. 6. 492. Apollod. I. 9, 8. *μεμάρασμαι* Plut. V. Pomp. XXXVI. 176. T. IV. *ἔσσυμαι* Aeschin. c. Timarch. p. 68. Diod. Sic. XIII. 110. Themist. Or. IV. 50. C. *μεμάρσμαι* Dio Cass. L. I. 22. 655. *διήγρασμαι* Phot. s. *Μυδῶντες*, *κεκολλασμαι* Etym. s. *Γεγλαμένη*, haec igitur neque multitudine neque gravitate testium cum illa contendere potest, quam Grammatici et ipsi atticam nuncupant. Sed quod coeperam: perfecta illa *σιγματιζόμενα* non aliunde derivari possunt *) quam a puris *ῥσχυμαι*, *τεθάρσμαι* etc. in quibus cum vocalis terminationem praecedens necessario brevis esset (nam Heynius, quum in Homeric loco *ῥσχυμένος* scribi posset censet, totus errat), fugiendae hujus brevitatis ergo signa illud in adiutorium sumtum est, ut in similibus, *ἐπύσμαι*, *γεγέλασμαι*, *ἐσβεσμαι*, quibus si nonnulla intercurrunt hoc fulcro destituta, ut *δέδεσμαι*, *πέπομαι*, id fortasse confirmavit illorum opinionem, qui perfecta liqui-

*) *Λελυμασμένος* et cetera hujusmodi non potuisse via illa populari derivari, sensit etiam Etym. M. s. v. praesens *λυμάζω* committens.

dorum sigma expletivo carere posse rati sunt. Denique duplicem perfecti speciem testantur etiam duo verba, quae Grammatici in hoc loco commemorare solent, *κεκέρδακα* et *κετέρδακα*, *ἀπέκτακα* et *ἀπέκταγκα*; quorum illa a breviori forma *κτάω*, *κερδάω* (ut *ύφάω*, *έλάω* *)), haec ab usitatis praesentibus derivata sunt.

Contrario modo peccatum est a recentioribus, quum in *βέβαιαι*, quod veteres usurpant ut *πέπλυμαι*, *πέκοιμαι*, sigma inducerent: *παραβέβασται* Sopater *Διατρ. Ζητ.* p. 444. Liban. Argum. in Or. Dem. c. Androt. p. 592. *παραβεβασμένον* Sopat. *l. c.* p. 449. *ἀναβεβασμένοι* Poll. III. 92. ubi codicum unus *βεβαμμένον* praebet ex altero declinatum sumtum; cuius utriusque vitii vestigia apparent etiam in aoristo, quem alii *έβασθην* esse voluerunt, cui homericum plusquamperfectum *τετάσθην* viam fecisse videtur; *επιβασθῆναι* Schol. Thucyd. VI. 99. p. 159. alii *έβάνθην*, velut a perfecto *βέβαγκα*, *παραβάνθην* Dio Cass. XXXIX. 59. p. 221. *συμβανθῇ* XLI. 53. 296. *παραβανθῇ* XLVIII. 2. 528. Reimarui utroque loco (nam medium intactum reliquit) usitatorem formam recipiendam censebat, cui Fischerus ad Vell. III. p. 48. temere assensum praebuit. Sed Xenophonti non dubito quin pro *έχαλεπάνθην* restituendum sit *έχαλέπηνε*, non quo illud contra regulam factum sit, sed quia praeter necessitatem effectum est. Idem valet de *έκερδάνθην* Eustath. p. 713. et *ήσδάνθην* (Suid. s. *συνείναι*), unde *αίσθανθήσεται* ductum Epist. Theanus II. Eodem etiam referendum Zonarae praeceptum, ex Atticistarum scholis derivatum: *Έφλεγμάνθην ού δεί λέγειν, άλλ' έφλέγμηνεν* p. 936. *Άπεκτάνθην* ad usum percommo- dum neque tamen veteribus probatum fuit, quo utuntur Dio Cass. LXV. 4. 1063. Menand. Proton. p. 100. D. Joann. Zonar. Annal. VI. 19. Schol. Eur. Phoen. 934. Schol. Venet. Γ. 457. **) Anon. Antiqq. Constant. III. 51.

*) *Κεκέρδακα* igitur, quod praeter locos a Fischero citatos legitur in Liban. Or. p. Arist. p. 443. T. I. Arist. Or. Sic. I. 366. T. I. Dion. Cass. XLIII. 18. 353. LIII. 5. 699., a *κετέρδακα* Schol. Ven. 2. 59. quid differat, perspectum puto. Hoc rursus comparandum est cum *βεβάρηκα*, quo utuntur ii, qui nullum aliud tempus verbi *βαρῶ* admiserunt.

**) Hoc Grammaticis nostris non magis notatum est quam *ἀποκτα- νῆναι*, Galen. Theriac. L. I. 16. 936. A. T. 13., quod comparas cum attico *κατακτείνηναι*. Recentiorum Graecorum temeritas quousque processerit, ostendit hoc, quod pro *αἰζυθῶ* nonnulli, praesens *αἰζύω* respicientes, *αἰζυθῶ* dixerunt, ut legitur in codd. Demosth. Olynth. II. 19. 18. et Aesopi Fabulis. v. Coray

*Ἀπελευσόμεαι: παντάπασιν φυλάττου· οὔτε γὰρ οἱ
δοκιμοὶ ῥήτορες, οὔτε ἡ ἀρχαία κωμωδία, οὔτε
Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ. ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ
ἄπειμι χρὴ καὶ τοῖς ὁμοιοσιδέειν ὡσαύτως.*

*Ἐπεξελευσόμενος ἄλλος οὔτος ἦν Ἡρακλῆς: τοῦτο
οὖν ἔσθρεν ἐκ τριόδου Φιβωρίνος: χρὴ γὰρ ἐπέξ-
ιων εἶπειν· καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται, ἀλλ' οὖν
ἐπεξελευσόμεαι. *) t).*

a) Idem hoc loco, quod antea, faciendum putavi, ut duos articu-
los ejusdem argumenti componerem, quorum in priore Ed. Vasc.
ὁμοιοσιδέειν praebet, non ὁμοιοσιδέειν (de Ed. Pr. nihil admonet Pau-
wius). In altero Ed. Pr. omittit ἢ ante Ἡρακλῆς; deinde Vasc. χρὴ
μὲν pro χρὴ γάρ.

E. Ex eadem praesentis temporis recordatione nata sunt
ἐκλίνθη et ἐκλύνθη, quorum maximum fuisse in sermone
vulgarium, ostendit exemplorum copia summa. Ἀνα-
κλινθεῖς Plat. IV. 369. recte nunc in ἀνακλινθεῖς mutatum;
nec majoris aestimo ἀποκλινθῆναι Demosth. c. Callicl.
1278. 4. Xenoph. Hellen. IV. 1. 30. Sed nimis morosus
fuit Schweighaeuserus, qui ἐκλίνθη in Athenaeo IV. 52.
84. ferre non potuit, quod ab eo L. II. 29. 181. incolumē
relictum est et porro relinquendum erit Plutarcho V.
Galb. XXVII. 578. T. VII. Aeliano H. An. II. 2. et simili-
bus. Πλυνθεῖς Theophr. Caus. Pl. IV. c. 9. Galen. de
Med. Simpl. VIII. 19. 4. 235. XI. 1. 31. 309. de Comp.
Medd. s. Lacc. IV. 1. 424. A. *)

†) Arctioribus Phrynichus, quam necesse erat, finibus
hanc regulam circumscripsit; nam non illi solum, quibus
principem locum auctoritatemque assignant Grammatici,
sed etiam qui minus recipiuntur, Thucydides et Xeno-
phon, hoc vocabulum declinant, quod Homero, Herodoto
(I. 142. V. 125. VI. 106.) et Hippocrati (de Morb. IV. 1.
142. de Morb. Mul. I. 11. 756. T. VII.) frequentissimum,

p. 417. et Hensingeri Index. Zonaras Lex. p. 977. ἡδρύνθη, ἡ-
δύνθη. leg. ἡδύνθη.

*) Quam cupido huc intret illud N. ostendit aoristas ἰδρύνθη, cu-
jus apud recentiores innumera sunt exempla, apud veteres non
rata; v. Aristoph. Danaid. Fr. XII. quem locum sine fraudis su-
spicione laudat Porsonus Advers. p. 248. Thucyd. I. 131. III. 72.
Xenoph. Cyrop. VIII. 4. 20. Aristot. de Poët. 18. 241. Aeschra.
Dial. III. 37.

neque a Tragicis prorsus repudiatum est. v. Aeschyl. Prom. 860. Suppl. 538. cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1206. Prosaicos omnes, ὃν τι περ ὄφελος, hac regula comprehendit Pollux V. 155. ἐλεύσομαι Ὅμηρος μὲν εἶπεν, οὐδεὶς δὲ τῶν καταλογάδην δοκίμων neque ab ea sententia Lysias eum abstraxerit, qui in Or. κατὰ τῶν Σισυρά. p. 719. primo, quoad recordari possum, inter Atticos exemplo, ἐλεύσεσθαι usurpavit; quem et ipsum librariorum culpa depravatū esse censet Elmsleyus ad Heracl. v. 210. Et Lysias quidem adhuc summum Graecitatis florem adspexit; qui postquam exspiravit, consuetudo illa verborum ex omni genere miscendorum altiores in dies radices egit. Ex infinita copia pauca tantum ex ordine referam: ἐπανελεύσομαι Plutarch. V. Caes. XXXII. ἐλεύσομαι V. Lucull. XVI. κατελεύσομαι Arrian. Alex. VI. 12. μετελεύσομαι Lucian. Navig. 38. p. 189. Fugit. XXII. 325. T. 8. παρελεύσομαι Philostr. V. Apoll. L. IV. 4. 143. et sic scribendum in Dion. Hal. Antt. V. 67. pro εἰσελ., περιελεύσομαι Dio Chrys. Or. IV. 161. Lexicis adde ἐπελευστικώτερον Eustath. *Ih. α. p. 7.*

In altero articulo Nunnesius quinque prima verba uno ambitu complexus est, significans, Phavorini hic audiri vocem, non Phrynichi; Hemsterhusius contra ad Thom. p. 337. unum illud ἐπεξελευσόμενος ad Phavorinum pertinere putat, Phrynichum autem, quum in antecedente articulo s. *Λυγώνια* (quī huic in Ed. Nunn. antecedit) Plutarchi mentionem fecisset, huic nunc Phavorinum tanquam collegam et socium erroris adungere, et in hunc cavillando usurpare illud proverbium: *Ecce alterum Herculem*. Ego veto neque ordinem articulorum a Nunnesio initum pro authentico habeo, neque Phrynichum puto, interjecto illo proverbio, addere potuisse: τοῦτο οὖν ἔσται ἐκ τριόδου. Jure reprehendi futuri istius usum, manifestum est; sed et proverbium illud pervulgatum et e medio sumtum. vid. Liban. Ep. CCCLXXIV. p. 187. Aelian. V. H. XII. 23. Diomed. L. VI. p. 697.

Ἐσται ἐκ τριόδου arripuit ex trivio Ciceronis verbis reddere licet. Scriptor anonymus ap. Du Cangium in Addend. ad Gloss. Gr. p. 2. ὀνόματα καὶ δῆματα τὰ ἐξ ἀγορᾶς καὶ τριόδου, et Synes. Dion. p. 52. A. de λέξεσι τριόδισι loquitur. A. Gell. I. 22. id dicitur non in compitis tantum et in plebe vulgari.

*Ἀλκαϊκὸν ἄσμα, δι' ἐνὸς ἢ οὐ καὶ λέγειν, ἀλλ' ἐν τοῖν
δύοιν' Ἀλκαϊκόν, τροχαικόν καὶ ἀρχαικόν. *) †).*

*) *Δι' ἐνὸς* non sunt in Ed. Pr. quae pro *τροχαικόν καὶ ἀρχαι-
κόν* habet *ἐπὶ τροχαικόν*.

†) Nullus est fere locus, in quo usus et consuetudo cum Grammaticorum praeceptis acrius contendat. *Ἀλκαϊ-
κός* Apollon. de Conj. p. 485. 25. Schol. Arist. Rann. 526.
Hellad. Besant. p. 957. *τροχαικός* Draco p. 59. Eustath.
619. *ἀρχαῖκός* Antiphan. Athen. IV. 59. T. 2. XI. 66. 290.
Apoll. de Pron. p. 55. Dionys. de Comp. Verb. 22. p. 155.
Phot. Bibl. LXI. p. 105. neque unquam haec secus scripta
vidi. Eadem ratione *Θηβαῖκός*, *Οἰταῖκός*, *Κυρηναῖκός*,
Κυμαῖκός, *Κριταῖκός*, *Πυλαῖκός*, *Ἑρμαῖκός* (Cyrill. c. Ju-
lian. I. p. 30.), *μεσαρμαῖκός* (Galen. de Locc. affect. V. 8.
502. deest Lexicis) et similia omnia scribuntur cum co-
mitatu suo: *ἀρχαῖζειν*, *συρμαῖζειν*, *ἐλατζειν*, *τριταῖζειν*, *ῥω-
μαῖζειν*, *Χαλδαῖζειν*, *γενναῖζεσθαι*, eorumque substantivis,
quae ne Phrynichum quidem ipsum aliter scribi voluis-
se dixerim. De illis tamen consentit Thomas, cujus in-
terpretes in re verbosissima mutum tacent, et Lex. Se-
guer. p. 449. *ἀρχαικόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ἢ
Ἀριστοφάνης Νεφέλαις* — καὶ φρονεῖς *ἀρχαικόν*, cujus lo-
cum nunc *ἀρχαῖκά* occupavit, ut et in Phrynichi App.
Soph. p. 22. hunc versum citantis. *Ἀρχαικόν* veteres cri-
tici in Homeri carminibus tenendum censuerunt *); ea-
demque forma Brunckius etiam Tragicos infecit; Porso-
nus *αρχαῖκόν* praetulit, (id quod prior Hermannus de Em.
Gramm. p. 37. probaverat) incertum codicum et Eustathii
auctoritate, hanc scripturam *τοῖς μεθ' Ὅμηρον* vindican-
tis, an ea ratione, quam Elmsleyus in simili quaestione
de vocc. *Εὐβοίς*, *Εὐβοικός* profert ad Heracl. 84. quae

*) Emendatorum pertinaciam vel fregit vel effugit *ἐλαῖνος* *Π. Ν.*
612. cui jota suum subtractum esse *αττικώς* non inique patiuntur.
v. Schol. Ven. ad h. l. In Aristoph. Acharn. 998. legendum vi-
detur *Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἐλαῖδας ἅπαν κύκλῳ*. Elmsleyi cor-
rectio hujus loci a Maltbyo commemorata ad Morell. p. 296. (ne-
que enim ipse inspexi librum frustra in Argileto nostro requisi-
tum) nisi codicum fide nititur, violenta est.

novo modo *Εὐβωλῆς* etc. scribi jubet. „Diphthongum, inquit, cujus subiectiva vocalis sit *ι*, alteri *ι* nunquam praemittere Atticos satis notum est omnibus.“ Nescio, quid alii sentiant; mihi ille notissimus canon usque adhuc oppido ignotus fuit. Erat haec sane Grammaticorum quorundam opinio a Zonara resuscitata p. 1763. *Τὸς ἀνευ τοῦ ι Ἀττικοί· λέγω δὲ ὅποτε ἐν μιᾷ συλλαβῇ φωνήεντι ὑποτέτακται, ἐξαιρεῖ (ἐξαιρεῖται) ὅλως, οἷον μῦα (μῦα), ὕος, εἰρηκῦα, πεποικῦα, κλάειν καὶ τὰ ὅμοια. ὀπηνίκα δ' ἐν συλλαβῶν διαξενύξει φωνήεντι ἔπεται, γράφεται μὲν, οὐ συνεφωνεῖται δέ· κάδμη δ' ἀνήρ ἢ δακῶ παιδα* quibus nihil sanum inesse affirmat Tittmannus. At perfacilis est correctio: *Καδμηῖδα, Νηρηῖδα, Κωπᾶδα*, de quibus nunquam dubitatum est. Sed ad illam sententiam qui transiret, neminem fuisse scio, praeter F. Astium, virum doctissimum, in libris Platoniciis hanc scribendi rationem Eustathii auctoritate sequentem, v. Nott. ad Remp. p. 401. qui si constare sibi voluisset, etiam *πεποικῦα* et reliqua similiter scribere debuisset. Apparet autem, Grammaticos, qui *ὕος* probarent, ad exemplum atticorum vocabulorum *ἀετός, κλάω*, omnia similia accommodare voluisse, atque jota, quod non aliquando per se ipsum audiretur (ut *ῥᾶδιος, ἐηίδιος*), prorsus *ἀνεκφωνήτον* iudicasse. Sed neque haec παραδόσις consuetudinis auctoritatem obtinuit, neque altera potior praecepti pars (de *Νηρηῖδες, Καδμηῖδες*) hanc vim habuit, ut in soluta oratione Atticorum *ῥῶν* (Thom. 429.), *ῥθεός* et similia, quibus hodie jota subscribimus, regulae congruenter scriberentur. Valde autem aveo scire, quid Elmsleyus innumeris illis contrariis exemplis facturus sit, *μελοποιῖα, παιδοποιῖα, ἱεροποιῖα* (quae non ignoro aliquando a librariis perverti), quid de *ἀστεῖσμός* (*ἀστισμός* a nonnullis scribi refert Zonaras), de *οὔτοι*, de *υῖίδιον* constitutum habeat, quod Stephanus de Dial. Att. p. 192. falsa, quam sibi induerat, persuasione delusus, metro adversari credebatur. Igitur donec docti Britanni sententiam rescivero; *βασεῦμαι ἐμὴν ὁδόν*. — *Ἀχαιῖκός* plebisque quidem scriptorum atticorum et exterorum locis legitur, Herod. VIII. 73. Thucyd. II. 86. V. 52. Xenoph. Hell. IV. 3. 9. Aelian. V. H. I. 17. Paus. II. 8. V. 12. et constanter in Strabone, nisi quod cod. Mosq. nonnunquam ad epicorum similitudinem revolvitur, v. not. ad VIII. p. 216. rursus *Ἀχαιῖς* Strabo I. p. 121. (Aesch. Pers. 480. S. c. Th. 28. Brunck.), sed *Ἀχαιῖδες* Isocr. Panath. 15.

402. pro quo in cod. Paris. *Ἀραιός* legitur, approbante Corayo, cui illud adeo Aeolicum videbatur *Σημ.* p. 184. *Πειραιός* Plut. V. Syll. XIV. 19. Synes. Ep. 54. 190. B. Contra *Πλαταιός* crebrius est quam *Πλαταιός*, Herodot. VIII. 126. IX. 25. Lysias Apol. Sim. p. 138. Plutarch. de Malign. Herod. XXX. 328. T. XII. sed neque hoc mutationis expers; *Πλαταις* Herodot. IX. 25. Thuc. II. 71. et 74. III. 58. (*τὴν Πλαταιίδα Θηβαίδα ποιήσετε*) Paus. I. 58. (restitutum e duobus codd. pro *Πλαταις*) II. 6. IX. 2. X. 5. Polyæn. VI. 19. 206. *Ἀναίτης* Thucyd. III. 19. Sed haec paucula obruuntur contrariorum exemplorum multitudine, *Θηβαίς*, *Κωκαίς*, *Ἀθηναίς*, *Φωκαίς*, *Ἐλαίς* sororum Oenotroporum, *Κωκαίτης*, *Ἀθηναίτης*, *Σηπλαίτης*. De his pluribus locis admoquet, sed nihil decernit Stephanus Byz.: *Τύμφη*, *Τυμφαίός*, *Τυμφαίς*, ὡς *Ἀραιός*. Idem: *Νύσα*, *Νυσαίος* καὶ *Νυσαίος* ἄνευ τοῦ ι. Idem: *Ἡραία*, *Ἡραίος* λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς *Νικαίος* — *Φώκαια*, *Φωκαίος* καὶ *Φωκαίος* καὶ *Φωκαίτης* etc. Est etiam in his gentiliciis in *εὐς* summa lectionum discrepantia. Sed in re tam variabili nolo plus temporis consumere exemplis. Si vero poetarum numeros scrutamur, in eadem varietate sunt. Nam modo in *Ἀραιός*, *ἀραιαίός*, *λαμψαίός*, *Πλαταιίδης*, *πειταίδης*, alpha ex diphthongo *αι* relictum producunt, modo eandem vocalem in *Νικαίος*, *Πειραιός*, *Ἀλκαίδης*, *Πειταίδης*, *ληναίός* Posidipp. Athen. X. 415. E. *Πειραιός* Theodor. Ep. IX. *Κωκαίδης* Arist. Pac. 1005. cf. *Acharn.* 885. 960. *ἀναρχαίτας* Dioscor. Ep. XXIX. et similibus corripunt, id quod fieri posse omnino negabat Bentley ad Horat. I. 5. Porsonus autem ad Hec. 291. vocabulis non atticis concedere videtur. In eadem sententia Phrynichum fuisse dixerim, eamque rationem habuisse, cur *Ἀλκαίος*, *ἀραιαίός* scribi vellet (ut *αἰδουαίός* scribitur), quum alpha istud, nisi adsonante jota stirpitus insito, non crederet pro longo valere posse. *) Alii vero contra haec canonem illum de longitudine literae *α* ex *αι* relictæ (v. Apollon. de Adverb. p. 600. Draco p. 13. Etym. M. et Gudian. s. *Ἀνεως* et *Ἀντάω*) hunc igitur canonem ad ex-

*) In accentu aeolicorum vocabulorum *ἀραιός*, *Ἀλκαίος* libri editi sibi non constant; quod Corayus tradit ad Isocr. p. 61. Eustathium ea *προπαροξιστόνως* scribi dixisse, falsum est. Tyrannio quum *Πειταίδης* scriberet per diphthongum, v. Schul. Ven. A. 228. alpha breve iudicasse videtur.

Νηρόν ὕδωρ μὴ εἶναι, ἀλλὰ πρόσφατον, ἀραι-
φνές. *) †)

ad Benllo turbavit hunc locum Phavorinus: Νηρόν ὕδωρ μὴ εἶναι πρόσφατον, ἀλλὰ ἀραιφνές. quae Pauwius monet ad hunc modum transponenda esse: Νηρόν ἢ. μηδαμῶς, ἀλλὰ πρόσφ. ἀρ. Nunnesius, commemorato Ammonii loco, quo νερόν proprio aquam recens haustam dici confirmat, hoc, inquit, secutus Phavorinus fortasse dissentit a Phrynichō, nisi locus Phrynichi mendii suspectus sit; in MS. ita, ut edendum curavimus, legitur.

cuiusdam huius formae longitudinem ex simili genere vocabulorum transtulisse videntur. Videntur, inquam; nam verborum, de quibus hic quaeritur, nominatim ponunt nullam. Veram utcunque haec accipientur, quae fortasse alius uno momento addito quadrabit, illud mihi recte sumere videor, Ori ὁρθογραφίαν περὶ τῆς αἰ διωρθώσου κατὰ Φρυνίχου, a Suida commemoratam, ad hunc eclogarii nostri locum pertinuisse.

†) Pauwius censet, aliud esse νηρόν, νερόν, humidum, a verbo νέω, νάω; aliud νηρόν a νερόν contractum, ut νεότης, νήτης, eoque sensu ἡμύνηρον καίως ap. Etym. φ. ἡμύνηρον usurpari. Illud etiam νερόν dici in Sophoclis versu πρὸς νερόν δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτὰ ap. Etym., in quo pro: καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρεψαμένη τὸ αἰ εἰς εἰ νερόν λέγει, emendari vult, τὸ αἰ εἰς ἦ, νηρόν λέγει. Errat; nam eodem modo ista scripta sunt in Etym. Gudiano (citato olim Brunckio Soph. Lex. p. 751.) et νερόν hoc sensu novelli Graeci usurpant. v. Stapel. ad Theophr. p. 484. b. Νερά Διόνη Aeschylus dixit ap. Phot. s. v. et hodie illi Melanem fluvium Mauroneri appellant, v. Spon, Voyag. T. II. p. 268. ex eoque etiam Νηρίτην, piscem natatorem, qui et Anarita dicitur, nomen accepisse ferunt. Pro νερός posuit Xenocr. de Vict. Aquat. XX. 57. παλαιὸν ἢ νηροὶ κτένες, ubi cod. Val. νεροί. Ὁξύμελι νηρόν Diphil. Athen. II. 59. 235. Eoque fortasse referenda est Hesychii Glossa Νέρας, νέος; νηρώδες e Galeni Glossar. addendum Lexicis. Antiquitatem huius vocabuli, quod primitus de aqua viva et jugi usurpatum, hinc ad carnem vivam, aliasque res recentes tractatum est, testatur nomen Nerei et hebraicum Nahar. *)

Ἀραιφνές ὕδωρ Aristophanem dixisse auctor est An-

*) Hic mihi in mentem occurrit conjectura de Theocriti Idyll. XIV.

Ποὶ ἄπει: συντάσσεται οὕτω διὰ τοῦ ἰ· ποῦ δὲ ἄπει, διὰ τοῦ ὕ, ἀμάρτημα. Εἰ δὲ ἐν τῷ ὕ, ποῦ διατρίβεις. *) †)

a) Ed. Pr. ἐν δὲ τῷ ὕ. Phavorinus: οὕτω συντάσσεται διὰ τοῦ ἰ et ἐν δὲ τῷ ὕ. Nihil refert. Stephanus Byz. 2. Ἀλλοτρεῖς, Ἀρμενίδες ἐν τῷ ρ. v. not. ad Lucian. Tragodop. p. 268.

tiatt. Bekk. T. I. p. 79. id quod Homerus fere ἀνῆρατον appellare solet; αἶμα ἀπραιωνές Philostr. Imagg. II. 9. 845. De πρόσφατος suo loco dicitur.

†) Thomas multis testimoniis confirmat, ποῖ et πῇ in motu dici; ποῦ vero in statu; quamvis, qui Dorice loquuntur, τῷ ποῦ, ut annotat Ammon., motum e loco declarant, etsi illi non ποῦ sed πῶ more suo usurpent. Observat Schol. Aristoph. τὸ ποῖ, sicubi in statu dicatur, κατὰ παραχρησιν positum esse. Nunnes. Anceps est in plerisque locis discernere, quid scriptorum arbitrio con- donandum, quid librariorum negligentiae tribuendum sit. Et quum ὅποι γῆς ἐσμέν Aristoph. Avv. 9. et ὅποι λήσομεν Eur. Iph. T. 119. soloeca videantur, tamen nemo interce- det, quominus ποῖ κατῆρ ἄπεισι γῆς (Eur. Herc. F. 74.) et contra: ἀπορία ἦν, ποῦ ποτε προβήσοιτο ἡ τοῦ μέλλοντος κακοῦ τελευτή (Alicidam. Ulix. et Palam. p. 66. T. VIII.) et similia similiter dicantur. Hoc postremum significat ποῖ προβήσεται καὶ ποῦ τελευτήσῃ τὸ κακόν, estque haec sole- mnis anticipatio. Sic ποῖ λήξει ἡ τοσαύτη ἀναισχυντρία Ae- schin. Ep. X. 684. nihil aliud est quam ποῖ προβήσεται καὶ ποῦ λήξει. Lucian. Amorr. 47. 310. T. V. ὁ φιλίας ἐρώς ἄχρῃ θανάτου συνεξέπνευσε, pro ἄχρῃ θανάτου ἔμεινε καὶ

v. 38. non levis, ut spero, neque fallax. Antiquum vulgatum est τὴν τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι, cui lectioni Toupius speciem quandam fictae elegantiae conciliare studuit, Musgravius autem et Jacobsius jam dudum renuntiarunt, μάλα α. μάλα praepo- nentes, adstipulante Fr. Graefio Ep. Crit. p. 59., nunc aliud sub- stituam haud paullo melius: τὰ σὰ δάκρυα λαρά ῥέοντι, adjectivo per epexegetin subposito. Etymologus p. 554. 35. λαδρόντι, παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέω, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. quem Ruhkenius Ep. Crit. I. p. 86. putat hoc monestrum verbi ex vocibus ἄλαδς ῥέοντι finxisse. Multo credibilis est lectionem a nobis restitutam huic commetto occasionem dedisse. Ex λα ῥέοντι quomodo λαδρόντι prodire potuerit, non obscurum est similitudinem literarum Δ et Λ intuenti.

θανοῦσι συνεξέπνευσε. Euseb. Or. de Laud. Constant. M. XIII. 754. οὐδὲ μέγροι τούτων ἔστησαν, breviter pro οὐδὲ μέγροι τούτων προσελθόντες ἔστησαν. Themist. Or. VIII. 111. C. οὐδ' ἄγχι τῆς λοιδορίας ἔστησε τὴν ὁρογὴν. in quibus omnibus apparet celeritate dicendi omissum esse verbum antecedens, quod cogitatione comprehenditur. *)

Sed Phrynichum improbasse puto, si quis ita diceret: ὅποι ποτ' ἂν ᾧσι γῆς Themist. Or. XXVII. p. 531. A. ὅποι ποτ' ἂν διατρίβης Or. IX. 125. D. ὅποι γὰρ ἂν αὐτοὺς καταλάβῃ Aelian. H. An. IX. 42. ὅπη ποτ' ἂν ᾧσι Appian. Bell. Civ. II. 57. 224. ἄπυστος ὅποιδῆποτε κείσομαι Aeschin. Dial. III. 36. et contra ἄγεται ὅπου ἂν τις ἐθέλῃ Aristot. H. An. IX. 9. 364. ποῦ διέβης Himer. Ecl. XXIII. 774. qualia plerumque corrigere solent viri docti. Sed magna pars anticipationem illa excusatur, cujus vis in omnibus fere adverbis loci cernitur; ut cum οἴκαδε pro οἴκοι, ἐκείσε pro ἐκεῖ usurpant. Οἴκαδε ἔχειν, οἴκαδε μένειν, quod Corayo (ad Heliod. p. 41.) ambiguum est utrum corrigendum an excusandum dicat, non Lucianus solum et Heliodorus dixerunt, sed etiam Phalar. Ep. CXLIII. κατέχειν οἴκαδε τὸν παῖδα et Zosim. Ascal. Vit. Demosth. p. 149. et ipse Xenophon τὰ οἴκαδε pro τὰ οἴκοι dixisse reperitur. Altero nihil frequentius: οἱ ἐκείσε οἰκούντες Hippocr. de Vict. San. II. 2. p. 55. Mack. Thucyd. VI. 77. neque solum post articulum, sed etiam: ἐλάττω εἰδὼν ἐκείσε τὰ θηρία Aristot. H. An. IX. 15. 573. ubi ne quis τὰ ἐκείσε θηρία corrigendum putet, addam hoc Olympiodori in Meteor. p. 9. a. περὶ βροντῆς ἣν ἐκείσε ὁ λόγος, et Herodian. I. 6. 8. μή τις ἐκείσε προκαταλάβοι τὴν βασιλείον. Contra ἐκείθεν pro ἐκείσε positum est vi attractionis Aelian. V. H. XIV. 55. ἐπανήλθον ἐκείθεν ὅθεν ἐπράθην, **) cui hoc est geminum exemplum Sext. Emp. adv. Phys. p. 655. ἐκ τοῦ ὅθεν ἦλθε τόπον ἀποκρουσθήσεται pro εἰς

*) Eadem ratione defenditur ὥς θανάτου ἀποκτείνειν Antig. Car. Mirab. c. 18. de quo dubitatum est.

**) Plerumque adverbium demonstrativum omittitur, εξαγομένους ὅθεν εἰρήσαν Anna Comn. XIII. 383. D. ὅθεν ἀπελίπομεν ἐπανέλθωμεν Plato Phaedon. 97. Heind. ὅθεν ἀπελίπομεν ἀγαλάβομεν αὐθις Galen. de Us. Part. I. 9. 291. C. αὐθις ἐπάνειμεν ὅθεν λέγοντες ἀπελίπομεν I. 14. 296. E. ἀρξάμενοι ἀφ' ὧν περ ἀπελίπομεν Strabo VIII. 5. T. 3. ἐπάνειμι ὅθεν ἐπανόσμην. Aristid. Panath. p. 116. T. I. His omnibus locis ἀπέλιπον, ἐπανόσμην, posita sunt pro ἐξέβην (Xenoph. Hell. III. 2, 21.) vel ἐξετραπόμην (Scylax Peripl. p. 19. Horum aliquid excidit in Theophr. Caus. Pl. VI. 5. ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκείσε ἐπανιτέον.

Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.
Ἀπόπαλαι, ἐκπαλαι, ἀμφοῖν δυσχέριαινε. ἐκ παλαι-
οῦ γὰρ χρὴ λέγειν. *) †)

a) Rursus duos articulos in unum conjunxi; in secundo Ed. Fr. διασπαρίσας exhibet.

τὸν, ὅθεν ἦλθε, τόπον. Thucyd. I. 158. διεκομίζοντο ὅθεν ὑπεξέθεντο. v. Matthiae Gramm. p. 655. Ut hic adverbio ὅθεν adverbia diversi generis ἐντεῦθεν et ὅπου comprehenduntur, ita Aeschines Fals. Leg. p. 287. παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς οὐδεμίαν λήψει χάριν, diversos casus conjunxit.

†) Prudenter Phrynichus, quum intellexisset, nihil de universo genere pronunciarī posse, tantum, quantum usu cognoverat, pro certo posuit, ἐκπαλαι, ἀποπαλαι et ἔκτοτε apud bonos scriptores non reperiri. Quod cur ita sit, qui explicare conantur, neque ita anguste contrahere possunt rationem, ut nihil abundet et circumfluat, neque ita dilatare, ut omnia complectantur. Velut Herodianus adverbia temporalia cum praepositionibus componi negat; cui consentit Servius ad Aen. VIII. 284. *Abusque et adusque usurpative dicimus; praepositio enim neo adverbio adjungitur, nec praepositioni.* Pauwius autem statuit, eas praepositiones, quibus articulus non possit apponi, non recte jungi cum adverbis; ideoque ἐκπαλαι non malum esse judicat, quia ἐκ τοῦ παλαι dicitur, ἔκτοτε autem improbat, quod τὸ τότε nemo dixerit unquam, atque τότε ipsum articulus sit indole sua. Sed hic vel eo refellitur, quod ἐκπαλαι nunquam apud veteres, eis τότε saepissime reperitur. Mihi hic pluribus verbis utendum est. Primum in oculos incurrit, adverbia loci potissimum cum praepositionibus localibus componi partim ex eodem genere, sic ut nulla existat sensus mutatio, ὑποκάτω, ὑπεράνω, modo e disparibus, sic ut praepositio adverbii localis significationem per se non satis definitam ad certam σχέσιν revocet, ἐμπροσθεν, i. e. ἐν τῷ πρόσθεν, κατόπισθεν, ἐξοπλίσω, εἰςοπλίσω, i. e. εἰς τὸ ὀπίσω. Quemadmodum vero post verba motum e loco significantia saepe per consequentiam quandam adverbium ejusdem σχέσεως additur, (v. c. μεταφέρων τοὺς ἐκείθεν) ita vi anticipationis adverbis praefiguntur praepositiones, pares paribus; hoc est, adverbis motum e loco significantibus praeposi-

tiones *ἐκ, παρά, ἀπό*, adhibentur, *ἐξόθεν, ἐκτόθεν* (quod male cum *ἐκτόθεν* confundunt), *ἐξ ὁμόθεν, ἀπεντεῦθεν, παρ' αὐτόθεν*, *) ex quo genere plura suscepit pedestris sermo, substantiva autem sic composita (*κατακρήθεν, ἐκδιόθεν*) poetis relicta sunt, ac ne Tragici quidem, praeter *ἐξ οὐρανόθεν*, (quod Sophocli servandum, Euripidi reddendum est Hel. 1350.) facile admiserunt.**) Contra adverbii commorationem in loco significantibus adhaerescunt praepositiones *ἐν, κατά, παρά, καταντόθι, ἐν αὐτόφ, παρ' αὐτόθι, παρεκεί*, quod Lexicis addendum e Suid. s. *ἐνέκεινα*. Denique *ἐς* et *ἐν* adverbii motum in locum designantibus, *ἐς ὁπίσω, ἐν πρὸς ὦ*.

Quid autem horum omnium erudita antiquitas receperit, non internis eorum notis et vestigiis judicari, sed tantum exemplorum copia vel inopia ad verisimilitudinem quandam aestimari potest. Sic *extunc* novitium esse judicamus, *exinde* vetus et probum; adverbii *exante, inante* non dubitanter utimur, quia usitatissima sunt, ab *abante* timide pedem referimus, quia testium luce caret. Confer de his Burmannum ad Anthol. T. I. pag. 157. et quos ille nuncupat. *Εἰς τότε*, quod Monkius ad Alcest. 542. Atticis tribuere verecundabatur, summam auctoritatem habet, v. Plato Polit. p. 14. T. 7. Legg. VIII. 452. T. 8. X. (888.) Alcib. II. 151. A. aliosque. *ἐς τῆμος* Hom. Odyss. VII. 318. Contra *ἐκτοτε* minore pretio pendimus, non alia ratione quam quod ante Aristotelem non occurrit. Neque Plutarchus, Arrianus, Josephus, Libanius, et qui praeterea obtenduntur, ejus aetatis et loci sunt, ut Grammaticorum praeceptum infirmare possint; de Luciano Asin. XLV. p. 185. T. 6. dubium mihi est, ipsene sic scripserit, an librarii vocem, ab ipso in Pseudosophista damnatam, texto commiserint. *Εἰς ὅτε* Hom. Od. II. 99. Socrat. Hist. Eccl. II. 21. 105. *ἐς πότε* Soph. Aj. 1185. *ἕως ὅτε* Zosim. Hist. I. 5. *μέχρι τότε* Dion. Hal.

*) Lexicis desunt *ἀπεντεῦθεν* Anna Comn. V. 149. C. XI. 316. C. Anon. Bibl. Matr. p. 433. Olympiod. ad II. Meteor. p. 42. a. *ἀπεντεῦθεν* ibid. *ἀπακρίων* Idem ad III. 46. a. *ἀπεντεῦθεν* Constant. Porph. Adm. XL. p. 109. D.

**) Recentiores rhetores hos flosculos e poetarum praeceptis orationi suae adspargere amant: *ἐξ οὐρανόθεν* Liban. Decl. T. IV. p. 188. *ἐκ θυμότης* Nicet. Ann. XVIII. 3. 359. D. *ἐκ παιδοθεν* Basil. Epist. CCVII. p. 255. D. T. III. ed. Paris. *ἀπο μακρόθεν* Polemo Physiogn. I. 6. Gregor. Naz. Or. XXV. 484. C. Schol. Bur. Hec. 923. et saepius in LXX.

ἀπαξ, καθάπαξ, et ipsis scriptorum exemplis defenditur; Liban. Declam. T. IV. p. 586. Menand. Prot. p. 121. C. Suspiciosius est ἐνεγγυς, pro quo in Quint. Cal. IV. 326. scribendum videtur οὐ τίς οἱ ἐτόλμα ἐγγύς ἐκείνου, ut L. III. 141. *) Συνεγγύς s. σύνεγγυς et παρεγγύς haud dubias antiquitatis sunt. Εἰς πρόσθεν Euripidi privum est Hec. v. 960. quod Plato et Isocrates εἰς τὸ πρόσθεν dixerunt; ἐμπρόσθεν autem et ἔμπροσθεν omnibus communia. Minor numerus est adverbiorum μεσότητος cum praepositionibus compositorum: ἐπιπάγχυ, quod in dubiis ponitur, Hesiod. Opp. 264. Theocrit. Id. XVII. 104. ἐς ἄγαν Procop. Hist. Temp. sui L. I. 5. 8. D. II. 3. 92. C. εἰς μάτην Aristid. c. Crimin. p. 417. T. II. ἐς ἄρδην Heliod. IX. 350. et cum ceteris gradibus: ἐπὶ μᾶλλον, quod olim iniquos insectatores, nunc nimis cupidos patronos habet, qui tantum non omnibus locis pro ἐπὶ μᾶλλον hoc repositum velint, v. Werfer Act. Monac. T. I. Fasc. II. 259. ὑπὲρ μᾶλλον Suid. s. v. **) ἐς μάλιστα Lucian. Philopat. IX. 246. T. 9. ἐπὶ μάλιστα, v. Boisson. ad Marin. p. 94. εἰς ἄσσαν Anton. Liber. XLI. 186. ἐς ἔγγιστα διακοσίων Niceph. Greg. XIII. 10. 419. Διὰ ταχέως autem, quod Schaeferus ad Bos. Ell. p. 557. Hesychio vindicat, mihi nullius istorum simile, neque Graecae linguae consors esse videtur.

In scribendis his vocabulis editionum nostrarum inconstantiam imitatus sum. Quum Graeci ἐφ' ὑπερθεν, καθάπαξ, ἔμπροσθεν sub uno accentu scribant, consentaneum videtur, ut etiam ὑπεράνω, ὑποκάτω τῶν πετρῶν (v. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 177.) et reliqua similiter scribantur, sive praepositio adverbium adjunctum regit, sive casum; ut v. c. προσέτι τούτῳ, ἐξέτι πατρῶν Odys. VIII. 245. ἐξέτι νέου Appian. Bell. Civ. II. 86. 294. ***)

*) Eodem exitu 'Od. γ. 121. ἐνὶκα δῖος Ὀδυσσεύς. 'Il. λ. 110. ἐνὶκα τούτῳ καλὰ. 'Od. τ. 190. μετὰλλα ἄστρ' ἀνελθών. 'Od. ω. 415. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Neque his in locis quis plenior formam ferat. Sed τούτῳ δὲ σταφύλῃσι 'Od. ε. 69. ἀπείλει μέγχι θαλάσσης 'Il. ν. 143. mirationem faciunt.

**) Εἰσέτι μᾶλλον Euseb. H. Eccl. VIII. 4. 415.

***) Hoc recentiores potissimum utuntur: ἐξέτι παῖδός Euseb. H. Eccl. VI. 2. 258. ἐξέτι βρέφους Niceph. Greg. VI. 6. 114. ἐξέτι νεαροῦ Aelian. H. An. II. 15. ἐξέτι νηπίων Philo de Joseph. p. 550. C. ἐξέτι πάλαι Philo Quod deus immut. p. 300. D. in quibus ἐτι propius cum nomine quam cum praepositione copulatum est. Cum ἐπάνω γῆς aliquam similitudinem habet ἐσάχρη γένων Leonid. Tarent. Ep. XXXVIII. 164. ἐσάχρη Μυρίνης Apollon. I. 604. ἐσμέχρη Βοθρίντων Anna Comn. III. 98. A. ubi ἐν μέχρη vulgatum.

Πηνία μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε· ἔστι γὰρ ὥρας
δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς πηνία ἀπο-
δημήσεις; εἰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς
ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. εἰν δὲ εἴπῃς ἔωθεν,
ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. *) †)

a) *ἔωθεν* ante *εἴπῃς* abest ab Ed. Pr. Vasc. Servavit Thomas, qui hunc articulum transcripsit p. 713.

εἰς τε ποὺ χεῖρόν Apoll. Rhod. IV. 1597. *ἔκποθεν* Οὐλύμ-
πειο Quint. Cal. VIII. 343. *ἔκποθεν* ἀπροφάτοις III. 457.
ἔκποθεν ἀφράστοιο Apoll. Arg. II. 224. quae quomodo ac-
cipienda sint, Thucydides docet I. 90. ἀπὸ ἔκποθεν πο-
θεν. *) Sed illud difficilius ad solvendum, cur Graeci, ἔκποθεν,
ἔκπυλαι scribentes, εἰς τότε disjunxerint; cujus rei nul-
lam aliam rationem reddere possum, quam quod in illis
usitatioribus vis compositionis facillime delitescere, at-
que duplex notio in speciem simplicis confluere potuit.
Itaque etiam ἐκ τότεν Οὐλύμπειο Quint. III. 696. retinen-
dum censeo, eoque magis, quod ἔκποθεν etiam pro ἔκπο-
θεν dicitur. **) Similiter Latini *incoram* (ἐναντι), *desuper*,
pronuper, *deprocul*, *demagis* et cetera componunt, cor-
rupta idcirco prolatione. Nos vero Germani separamus ad-
verbia a praepositionibus, quam rationem Graeci certe in
adverbiis nominalibus tenuisse videntur. Ita recte εἰς
ἐτέρως scribitur Apoll. Rh. IV. 1515. et ἐκ δ' ἐτέρωθεν
Theocrit. XXII. 19., etiamsi nihil interjectum esset, ta-
men coalescere non deberet. Recte etiam Aristarchus in
Homero κατὰ πρῆθεν scribi voluit, nixus Hesiodio versu
τῆς καὶ ἀπὸ πρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ πτανεάων Scut. Hero.
v. 7. in quo apertissimum est praepositionem ab adverbio
genitivi se jungi. Neque aliter scribi debent κατὰ πνυλα-
δόν (quod nemo cum καταχέδην componet), μετὰ νηάδα
Apoll. Rh. IV. 1768. ἐξ οὐρανόθεν et similia.

†) Non peccat igitur qui rogat, sed qui respondet;

*) *ἔκποθεν* ἐμοὶ γέγονε Antiatt. Bekk. p. 95. quod certe pro ἐκ
πόθεν accipi non potest.

**) Quod interposito alio vocabulo ἐκ δὲ τότεν legitur Apoll. I.
1078. II. 537. IV. 627. nihil ad probandam diaeresin confert; nam
et ἐκ περ ὁπίσσω Ὀδ. Σ. 122. atque alia composita distrahiuntur.
In secundo loco codd. ἐκ δὲ τότεν, ut ἀπὸ πρῶθεν et ἀπὸ πρῶθεν
passim variant. Il. K. 410. Apoll. I. 59.

D

hoc quisque videt. Et quid ergo est, quod apud Lucianum legimus in Soloecista (V. 222. T. 9.) de Socrate: *πρὸς αὐτοὺς γὰρ τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκοιδῇ σοι περὶ τῆς τήμερον, ὥς ἔξιόν;* nam ibi reprehenditur certe rogans? Graevius id non expedit, neque alius ullus. Videbimus suo loco, *Pauw.* Poterat vel hoc loco videre, idem vitium committi ab utroque; nam et qui interrogat hoc modo, errat, et qui recte quaerenti perverse respondet. Thomas addit, eadem lege teneri etiam *τηνικαῦτα* et *τηνικάδε* et *ήνικα*, ex quibus Herodianus Philet. p. 400. tantum *ήνικα* et *πηνίκα* ad hanc temporis arte circumscripti significationem restringit; Moschopolus autem Syll. Att. *πηνίκα*, *ήνικα* et *τηνικάδε* ὡς δηλαυτά esse vult, *τηνικαῦτα* autem pro τότε usurpari concedit. Horum nihil est, quod non aliquot exemplis et confirmari et rursus redargui possit: *πηνίκα ἀπιέναι* δὲ *qua hora* Aeschin. c. Timarch. p. 54. Plutarch. V. Cat. Min. XIII. p. 57. *πηνίκα* ἐστὶ τῆς ἡμέρας Arist. Avv. 1498. eadem significatione ὀπηνίκα Thucyd. IV. 15. ὀπηνίκα τῆς ὥρας Xen. Anab. III. 5, 18. et *τηνικάδε* Plato Protag. 310. B. Phaedon. 76. B. Contra ὀπηνίκα generaliter pro ὁπότε in Aristoph. ap. Athen. IX. 14. 34. ὥς οὐκέτι οὐδεὶς οἶδ' ὀπηνίκα ἐστὶ τοῦ νῦν, et ap. Plat. de Legg. VI. p. 292. ὁπόθεν τις οὖν καὶ ὀπηνίκα — ἐξεσηκέναι πιστεύει. Demosth. c. Lacrit. 932. Fals. legat. p. 374. Plutarch. V. Cic. XI. 365. T. 5. et *πηνίκα* pro πότε in Demosth. de Cor. 329. 23. ἐν τίσιν οὖν καὶ πηνίκα σὺ λαμπρός; ἡνίκα ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέη. Πηνίκα οἱ γάμοι; Philostr. V. Apoll. L. IV. c. 25. p. 165. *πηνίκα* πολεμικέον Dio Chrys. Or. XXII. p. 511. T. I. v. Plutarch. de Defect. Orac. XI. pag. 316. T. IX. Lucian. de Electr. IV. 321. Polyaen. Strat. I. 41. 5. Diog. La. III. 94. p. 221. ὀπηνίκα — τοτηνίκα Soph. Oed. C. 440. et τοτηνικάδε Cyrill. c. Julian. L. I. p. 11. A. IV. 136. D. τοτηνικαῦτ' ἤδη Plato Alcib. II. 149. E. *τηνικαῦτ' ἤδη* Arist. Eccl. 789. cf. Schaef. Append. ad Plut. p. 487. Lexicographi, quum τοτηνικάδε receperint, recusare non possunt, quin etiam τὸ μέλοι et similibus locum dent. *Ἀπενθῆς τομέλοι ποῶν διαγεγόμενος* Synes. Epist. LVII. 196. B. *τομέλοις οὐ γράφω* Ep. LXIX. 217. *τομέλοι* τοῦδε de Regn. p. 25. D. *τομέλοι* τῆς ἔω Lucian. Toxar. 17. p. 77. T. 6. τὸ γοῦν τῆτες Synes. Ep. CLII. 290. A. *Κακίς καὶ τὸ δεῦρο* Eur. Phoen. 273. 320. ὁ μὲν τὸ κείθεν, ὁ δὲ τὸ κείθεν Orest. 1420. Similiter apud

Ὁρθρινός οὐκ, ἀλλ' ὀρθρινός.

Ὁψινός, ὁμοίως τῷ ὀρθρινός τοῦτο ἀμάρτημα.
 χεῖρ οὖν ἀνευ τοῦ ν λέγειν, ὀψιος, ὡς ὀρ-
 θρινός. *)†)

a) Ed. Pr. Vasc. 'Ὁρθρινός οὐ, ἀλλ' ὀρθρινός χεῖρ ποῦ ο. usith-
 tius οὐ, quam ora. Infra Διωργος οὐ, οἱ γὰρ — Aristid. Or. in
 Nept. T. I. p. 24. τῇ μὲν, τῇ δὲ οὐ, ἀλλ' — Liban. Decl. T. IV.
 p. 42. οὐ τὸν μὲν, τὸν δὲ οὐ, ἀλλ' — Plato Phaedr. 272. A. πρό-
 τιον δ' οὐ, ἀλλ' — Aristot. de Anim. II. 2. p. 21. C. νάρκω μὲν
 οὐκ ἐστίν, ἀλλ' οὐ, ἀλλ' — Plat. Cratyl. p. 424. C. φωνήεντα μὲν
 οὐ, οὐ μέντοιγε ἀφθογγα. Xenoph. Symp. II. 19. ὀρχομένη μὲν οὐ,
 οἱ γὰρ ἐμαθεν. v. Ast. ad Plat. Rep. 484. In altero articulo, quem
 ad hunc locum revocavi, Ed. Pr. et Phavor. pro τοῦτο habent καὶ τοῦ-
 το, tum χεῖρ γὰρ — postremum ὀρθρινός omittunt.

Hesychium Τημετάτι, τηνικάδε, quum τάμοδι longius di-
 stet, ταμετάτι (i. e. μεσάκι) scribendum videtur, ut in-
 fra Τὸ μετὰ, τηνικάδε. Quod idem tradit, Byzantios pro
 ὀψὶ dixisse ὀψίχα, cum αὐτίχα, ἡνίχα comparandum est,
 atque πρὸς ejusdem non descendit a πρὸς, ut in Lexicis
 traditur, sed est πρὸς, protenus, cum syllaba suffixa.

†) De domine ὀρθρινός idem praecipunt Phrynichus
 App. Soph. p. 54. et Thomas p. 656. de ὀψιος; Thomas
 p. 668. Ὁρθρινός (primotinus), quod primum occurrit in
 Hom. H. in Merc. 147. et Theog. 845., certissimis argu-
 mentis constat Atticorum esse proprium, v. Aristoph. Eccl.
 377. 741. Lysistr. 60. Avv. 489. Pherecrat. Athen. VI.
 507. Plato Protag. 313. B. Legg. XII. 217. Aristot. H.
 An. X. 27. 470. eaque forma omnibus aetatibus plurimo
 usu celebrata est. Ὁρθρινός Aratus Dios. 948. Posidip-
 pus, Meleager, Antipater (v. Sturz. de Dial. Mac. p. 186.)
 et in pedestri sermone Lucian. Gall. I. 288. T. 6. inter-
 pretes Alexandrini et scriptores sacri usurparunt. Simi-
 lter ὀψινός tantum apud recentiores me legisse arbitror,
 Arrianum Peripl. Erythr. p. 160. Apollonium et Suidan.
 Contra ὀψιος (serotinus) jam Pindari (Isthm. IV. 59.) et
 Hippocratis aetate (Intern. Affect. XXIII. 655. E. XXXII
 662. D. T. VII.) invaluit, saepissimeque apud Aristote-
 lem et Theophrastum legitur; ὀψιατάτα Demosth. c. Eu-
 bul. 1301. Xenoph. Hell. IV. 5. 18. Sed huic alia forma

supervenit, ὄψιμος, semel in Iliade obvia, et a Xenophonte quidem Oecon. XVII. 4. accita, sed tamen minus, ut videtur, attici saporis. In Aristot. H. An. X. 27. 472. *ἔαρ ὄψιον*, sed in eodem libro V. 19. 227. *ἔαρ ὄψιον*; pro quo V. 9. 195. Schneiderus e Rhen. ὄψιον edidit. Apud eundem Theophrastum saepissime, ut dixi, ὄψιος, et plus semel ὄψιμος H. pl. I. 15. II. 4. legitur. Ὀψινός Apoll. Synt. II. 51. 189. sed II. 8. 116. ὄψιμος, quod utuntur etiam Diod. Sic. I. 10. Plutarch. Symp. V. Quae. II. 1. M. Anton. IV. 25. multique alii. Eadem varietate distincta sunt reliqua adjectiva καιροῦ ὑπόνοιαν ἔχοντα. Πρώτος Hippocr. de Intern. Affect. VII. 643. B. T. VII. Herodot. VIII. 130. Theophr. Caus. pl. I. 21. IV. 12. H. pl. III. 6. VIII. 4. Aristoph. Pac. 1001. 1164. cuius exemplo commotus Schneiderus in Aristot. H. An. V. 9. 195. pro πρώϊμα scripsit ex Rhen. πρώτα, applaudentibus haud dubie Atticistis, quibus illa displicuit vocabuli forma. Photius: Πρώτα, οὐ πρώϊμα. Phrynichus App. Soph. p. 59. *πρῶτον τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρῶϊμον*. Hoc tamen et Xenophonti placuit, sive quis alius est auctor Oeconomici XVII. 4. et Arriano Peripl. Erythr. p. 157. Cyrill. c. Julian. III. 111. B. atque Aristophanes ipse *πρῶμον* Vesp. 264. Πρωϊνός denique Plutarch. Symp. VIII. Quae. VI. 5. 368. Apollon. Lex. p. 206. Athen. I. 41. Aesop. Fab. 413. p. 269. Attica horum vocabulorum scriptura in formulis certis δέλλης πρώϊας et δέλλης ὄψϊας veluti iure asyli inviolata fuit. Ὀψινός superest tantum in latino *hornus*; ὦριος Homerus, Hesiodus, Pindarus, Solon XIV. 9. Himer. Or. III. 454. Diog. La. II. 159. Heliod. II. 402. ὦριμος Comicus Athen. VII. 162. Dioscor. I. 38. 19. b. Geoponn. V. 45. 412. et epigrammatum scriptores. v. Graefe ad Meleagr. p. 55. et 101. Attici potissimum ὦραιος usurpant. Apparet autem ex his omnibus, terminationem in *ιος* merito ceteris omnibus antelatum esse. Sed iis adjectivis, quae duplicem significatum habent, utraque terminatio in *ιος* et *ινος*, sed sua quaeque potestate, adhibita est. Χειμέριος verbi causa apud bonos auctores de tempestate, χειμερινός de eo, quod per hiemem fit vel nascitur, dici solet. Sic ἀγὼν χειμερινός, ὄλυνθοι χειμερινοί, ἥλιος χειμερινός, τροπαὶ χειμεριναὶ adeo crebro leguntur, ut Appianus Hist. Rom. II. 48. 241. II. 52. 247. quum τροπαὶ χειμεριοὶ scriberet, a recta ratione ab-

Μεσονύκτιος: ποιητικόν, οὐ πολιτικόν. †)

errasse videatur. Contra *ἡμέριος* poetis relictum, ejusque loco pro significationis diversitate modo *ἡμερινός*, modo *ἡμερήσιος* usurpatum est; contra communem consuetudinem *πλεὺς ἡμέριος* Xenoph. Oecon. XXI. 5. et *πύλος ἡμέριος* Philo Legg. Alleg. p. 65. D. sed et hic in margine corrigitur *ἡμερινός* et idem a Stephano in Thes. s. v. redditur Xenophonti. *Καθημερινόν* Phrynichus App. Soph. p. 24. cum Galeno et Moeride ad medicos. rejicit; quod paullo ante Theophrasti et Plutarchi aetatem reperitur in Ionis iambis Athen. VI. 259. F. (nisi *οὖλον* *καθημερινήν* ab Athenaeo additum est) neque Polyaeno IV. 2. 10. Hierocli Comm. in Carm. Aur. p. 213. Schol. Arist. Acharn. v. 244. aliisque hujus monetae scriptoribus fastiditum est. Sed extremum adjiciam, in Theocr. Id. VIII. 16. τὰ δὲ μάλα ποθιάπερα πάντ' ἀριθμῶμεν, in quo adjectivi temporalis insolentia offendor, *ποθ' ἰσπίρα ἀνταριθμῶμεν*, sufficiens videri, quod respondet Virgiliano *hisque die numerant*.

†) Thomas adjungit et *μεσονύκτιος* poeticum esse; oratoribus autem dicere licere *μεσούσης νυκτός*, aut *μέσης νυκτός*, aut *μεσῶν νυκτῶν*. Sic eidem *μέση ἡμέρα* pro meridie communis dialecti est, at *μέσση ἡμέρας*, aut *μεσημβρία*, aut *μεσούσα ἡμέρα* elegantiora. Nunnes. Haescheilius Lucianum (Ver. Hist. II. 28. de Merc. Cond. c. 26.), Plutarchum Quaest. Rom. c. 84. et sacros scriptores hoc vocabulo usos esse notat; primum occurrit in Hippocr. de Morb. L. II. c. 17. 569. C. T. VII. quem excipiunt Aristoteles, Diodorus, Strabo L. H. 5. 359. aliique hic etiam recentiores, ab Albertio Observ. Phil. p. 195. et Wetstenio citati ad Marc. XIII. 35. quorum nullus Phrynicho satisfecerit. Pro *μεσονύκτιον* Herodotus *μέσαι νύκτες* IV. 181. *περὶ μέσας νύκτας* Xenoph. Hell. I. 6. 28. Anab. II. 2. 8. *μέχρι μεσῶν νυκτῶν* Theophr. H. Pl. IV. 10. 457. quod frustra sollicitat Stapelius, *πρὸς μέσῳ νυκτῶν* Aristid. Or. Sacr. V. 350. De *μέση ἡμέρα* quod addit Nunnesius, Abreschius Adnot. ad N. T. p. 622. hoc Thomae et Herodiani praeceptum labefactare studuit, alatis Xenophontis, Aristidis, Dionis Chrys., Longi te-

Ἡ ὄμφαξ, ἡ βῶλος, θελητικῶς δάσκα, *) αὐτὰ ἀρσενικῶς. †)

a) Δέον omittunt Edd. Pr. Vasc. — Phavorinus servavit.

testimoniis, quorum illud ex Oeconomico non multum, caetera nihil momenti ad elevandam Grammaticorum fidem afferunt. Μέση ἡμέρα primum mihi occurrit in Hippocr. Epid. I. 113. F. T. IX. μέσον ἡμέρας idem I. 99. B. de Morb. L. II. 13. 564. C. T. VII. de Diaet. Salubr. II. 4. Herodot. VIII. 15. idque saepissime in Xenophon-tis et Thucydidis scriptis legitur; recentiores utrumque promiscue, poetae μέσον ἡμαρ et μέσον ἡματος usurpant. Adjectivi forma quae maxime placuerit Atticis, difficile est definire. Diurnus et quotidianus μεθημερινός scribitur, Plato Soph. 220. D. Tim. p. 45. C. Philo de Cherub. p. 121. E. (quo loco μεθημερινοὶ γάμοι e Demosthene expressum est) de Vict. Offer. 852. C. Aristid. Or. in Aescul. p. 38. de Comoed. agend. p. 505. Plutarch. de Isid. p. 383. F. Μεσημβρινός meridionalis Thucyd. VI. 2. Aesch. Agam. 578. Prom. 728. Sept. c. Th. 383. Aristoph. Acharn. 40. Vesp. 774. Avv. 1096. ubi Brunckius, si voluisset atticae dialecti perinde ut numerorum rationem ducere, non μεσημερινός substituere, sed vel μεθημερινός (quod hoc sensu posuit Dio Cass. LXVII. 17. 1115. ἀναπαύεσθαι τὸ μεθημερινόν, *) quanquam et hoc loco cod. μεσημβρινόν praefert) vel μεθαμέριος reponere debuisset, quod et diurnum (Eur. Ion. 1050.) et meridionalem (Theocr. VII.) significat.

†) Ὁ ὄμφαξ, τοῦ ὄμφακος Apollon. Lex. p. 814. Vill. et Hesych. s. ὑποπεριβάουσι. τὸν ὄμφακα Plutarch. Praecept. Conj. p. 411. T. VII. τοὺς ὄμφ. Geoponn. IV. 15. 306. cf. Stephanus h. v. Ἡ ὄμφαξ praeter Homerum Hippocr. de Vict. Acut. LXVIII. 323. Aeschyl. Agam. 979. Theocrit. XI. 21. Dioscor. V. 31. ab Hoeschelio citatus.

De agello Thomas ἡ βῶλος, de gleba utrumque genus usurpari scribit; simpliciter ἡ βῶλος dicendum esse docent Phrynichus App. Soph. p. 50. et Moeris p. 95. Masculinum genus (τοῖς βῶλοις) e Luciano sustulit Hemster-

*) Heliod. VII. 27. 306. καταναίειν τὴν δέσποιναν τὸ μεσημβρινὸν ἀπαγομένην.

Ἡ πηλὸς Συρακοῦσι τοὶ λέγουσιν ἀμαρτάνοντες. *)†)

a) Cur ἀμαρτάνοντες? An Syracusanis non fuit quod Atticis? Ridiculum hoc. *Ἐστὶ λέγουσι ἀμαρτάνοντες* Ed. Fr. Thomas. p. 712. (et Phavor.) *λέγουσι ἀμαρτάνουσι.* Pauw. Temperasset risu Pauwius, si et locum infra scriptum s. *Σώματα*, ubi οἱ ῥήτορες λέγουσι παραπαίοντες (dicit), et alia methypallagae exempla in memoria habuisset, qualia notant Grammatici in homericis istis *εὐόμενοι τανύορτο*, *χαοσάμενοι πελεμίζθη*. *ἐτύχης βαλὼν*, *φόνος αἵματος* etc. Ita plerumque nihil interest *ἄγονται* ἢ *ῥέγονται* an *ῥέοντες* ἄγονται, v. Reisig. Conj. Aristoph. p. 141. *πολιορκούντες προτεκαθήμενοι* Paus. I. p. 30. an *ἐπολιόρκουν* *προτεκαθεζόμενοι* VIII. 681. *εὐ ποιῶν ἐσίγησας* an *εὐ ἐποίησας* αἰγῶν, *ἐλαβες φθᾶς* an *ἐφθης λαβὼν*, *πῶπως ἐκέλευε* an *ἐπέμπε* *καλεῖται*, v. Abresch. Dilucc. Thuryd. p. 258. Porson. ad Med. 247. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 124. Koenius ad Gregor. p. 87. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 174. Schol. Barocc. ad Soph. Aj. 193. Schol. Eur. Phoen. 1501. Ex hoc fonte manarunt innumerae lectionum di crepantiae, quae tum huc tum illic haec patiuntur artemque eludant. Sic ex eodem Antiphanis loco Pollux X. 107. *χαίρονται ὀνομάζοντας*. Athenaeus autem *χαίροντες ὀνομάζουσιν* refert. In Aristot. H. An. VI. 22. *ἐπιβαίνων πληροὶ* codex reg. *ἐπιβαίνει* πληρῶν exhibet. In Theocr. Id. IX. 33. *οὓς γὰρ ὀρώσαι γαττίου* emendant *οὓς γὰρ ὀρώσιντε γαττίου*. Sed placuisse Theocrito primariam notionem participio includere vel hic locus ostendat Id. XXIV. 75. *Πολλὰ Ἀχαιοῶν μαλακίῃ περὶ γοῖναι νᾶμα Χεῖρὶ κατατρίβοντι ἀκρότερον αἰδοῖσθαι Ἀλκμήναν*. Eandem antistropheum licet observare in nominibus. Oppian. Cyn. II. 592. *φαιδρότερον τερπνῶσι* cod. reg. pro *τερπνότερον φαιδρῶσι*. Pro *ἄμαξαν* *καμάρης* Herodot. IV. 69. Hemsterhusius maluit *ἀμάξης* *καμάρον*. Platonicum *εἰς τὸ λήθης γῆρας* a Suida citatum Kuesterus, id orans Platonis esse e Phaedr. p. 346., in *εἰς τὴν τοῦ γῆρας λήθην* refigendum putabat.

husius Timon. c. 54. e Plutarcho V. Alex. XXV. p. 287. T. IV. Reiskius, *βῶλος ἀφειθεῖσα* refingens; idemque majore audacia in Dion. Chrys. Or. III. p. 111. pro *μηδένα βῶλον* jubet *μηδεμίαν* scribi; Antiphilo Ep. *ἀδεσπ.* CDL. *πᾶς ἀπόλαλε* — *βῶλος* restituit Jacobsius in Act. Monac. T. I. Fasc. II. p. 142. Mansit adhuc πολλοὶ βῶλοι Dio. Cass. XL. 47. 252. *πεπυρωμένους βῶλους* Zosim. III. 21. 247. et in Liban. Declam. T. IV. p. 187. Geoponn. II. 24. 160. saepius interposito masculino genere. v. Niclas Tom. III. p. 249. Schaefer ad Schol. Apoll. p. 335. *βῶλος χρυσῶς* Aesop. Fab. 59. p. 511. Cor. β. *συγκεκομμένοι* Photius s. *Παλάθην*.

†) Eustathius ad 'Od. A. (1504, 34.) muliebri etiam esse et Atticum observat ex Diodoro quodam Grammatico.

Ποταπός διὰ τοῦ τ μὴ εἴπῃς, ἀδόκιμον γάρ. διὰ δὲ τοῦ δ λέγων ἐπὶ γένους θήσεις, ποδαπός ἐστι; Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος. Ἔστι γὰρ οἶον ἐκ τίνος δαπέδου. Τὸ ποταπός δέ, ἐστὶ ποταπός τὸν τρόπον Φρύνιχος; Φρόνιμος, ἐπιεικής. Χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν, ποῖός τις σοι δοκεῖ εἶναι; *) †)

*) Ed. Pr. διὰ τοῦ δ' δὲ λέγων, deinde post δαπέδου: Ποταπός δὲ ἐστίν, εἰ εἴποις, ποταπός τὸν τρόπον Φρύνιχος, ἐπιεικής. Χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός σοι τις δοκεῖ εἶναι. Eodem modo haec scripta sunt in Phavorini Lexico, nisi quod pro εἴποις male εἴποι subrepsit.

Nunnes. Atticos hoc vocabulum feminine enuntiasse, nullo verbo significat Eustathius, neque suppetit mihi aliud hujus transfretani vitii exemplum.

†) Phrynichi verbis, ut nunc quidem scribuntur, nulla alia sententia subjecta esse potest, nisi ποταπός de genere, ποταπός de moribus intelligi debere. Cum quo pugnat hoc, quod statim adjungitur, ei, qui de moribus percontetur, ποῖος usurpandum esse. Primum adhaesit H. Stephanus, qui Phrynichum sic interpretatur, ποταπός non dicendum esse nisi adjecto accusativo; itaque ubi accusativo nullus locus sit, ποῖος usurpari. Thes. T. I. 1873. Sed neque hoc ei admodum satisfacit; quum Phrynichus initio τὸ ποταπός in totum abjiciat. Hanc difficultatem non attigit Nunnesius, qui postrema verba, sublata post v. ἐρωτᾶν interpunctione, hunc in modum interpretatur: ita (per ποταπός) rogare oportet, quando scire avaro, qualis tibi aliquis videtur esse, quod concedi nequit. Pauwio primum lacunae suspicio suboriebatur, hoc pacto complendae: Ποταπός διὰ τοῦ τ μὴ εἴπῃς ἀντὶ (τοῦ) ποδαπός. Sed et hoc retractat et ad extremum nihil expedit. Thomas p. 724. ποδαπός de genere, de moribus autem ποταπός et elegantius ποῖος usurpari monet. Mihi exploratum est, ποταπός funditus a Phrynicho ejici, illam autem circumscriptionem, qua permittitur ποταπός in morum percontatione, ab alio liberaliore grammatico positam esse. Ποδαπός locali significatione apud veteres

satatissimum est; v. Aesch. Suppl. 249. Choeph. 654. Arist. Lysistr. 85. Acharn. 768. (et cum exegesi ποταπός τὸ γένος Pac. 186.) Soph. Oed. C. 1160. Eur. Helen. 1222. tum Plato, Xenophon (quos Stephanus citat) et Demosthenes *). Vitiosae scripturae prima vestigia cerantur in Herodot. V. 13. VII. 318. ubi librarii nonnulli ποταπός invexerunt, Herodoto insuetum. Neque Theophrastum Fischerus Char. XIII. 101. hoc vitium admisisse censet, sed scribas recentiores in culpa ponit; quod idem de Alexide suspicari licet, cujus versus quum Athenaeus X. 37. p. 78. sua manu describeret, insciens fortasse

*) τὰ ἀναλωμένα ἐνέγκαντο καὶ ὅποι ἀνηλίδη καὶ ὅ, τὶ ποιοῦντων, καὶ ἡ τιμὴ τίς ἦν καὶ νόμισμα ποταπὸν καὶ ἐν πόσει ἡ μεταλλὰν. Reiskius ἐπέδαπον ex cod. Aug. edidit, quod nescire se fatetur, an usquam alibi inveniat. Consulto autem huic locum commemoravi, ut pateret tironibus, Graecos data opere in interrogationibus obliquis pronomina ἀναφορικά et ἐρωτηματικά offugiendae repetitionis causa commiscuisse, v. c. Plato Rep. III. 319. οὐκ εἶδα ὅποιά τὸ λαὸν ἢ ποιοὺς λόγοις χρώμενος ἐρωῶ. Idem Gorg. p. 115. T. IV. ἀρ' οὐν παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶν ἐκλέγεσθαι, ποία ἀγαθὰ εἰσι καὶ ὅποια κακὰ. Aristot. Rhett. I. 4. εἰδέναι, ἐπὶ ὅσῳ τὶ ὑπάρχει καὶ πόσῳ ἐνδέχεται ὑπάρχειν. Aelian. Hist. An. IX. 8. τίς ὁ τρόπος, καὶ τὸ σχῆμα ἀποίων, καὶ ὅποιον τὸ πάθος καὶ εἰσοδοὶ ποταποί, ἀλλαχόθεν εἰσοδοί. Itaque in Heliod. IV. 16. ὥστε ὡς λέγειν ἑμὶν, οὔτινες ἢ πόθεν ἐστὶ, nulla ratio eret, cur Corayus καὶ ἐπόθεν, quod in cod. legitur, praeferreret. Heliodorus ipse VII. 14. οὔτινες καὶ πόθεν ἐστὶ, λέγοντες. VIII. 14. οὔτινες εἰσὶν ἢ πόθεν. VII. 12. ἀλλὰ τῆς ποίας Ἑλλάδος ἢ πόλεως τίνας καὶ τίνας ἐντες καὶ ὅπως ἀφίκεσθαι, κατελπεσθαι. Sic in Demosth. de Rhodior. Libert. p. 300. ἀρ' ἀποίων λόγων ἢ ποίας πράξεις, nihil prorsus praestat, quod plures codd. praebent, ἀπὸ ποίων. Eur. Rhes. 702. τίς, πόθεν ἢ ποίας πάτρας; ὅποιον εἶχεται τὸν ὑπἄτον θεόν; ubi neminem hodie viventium relativum offendet in directa interrogatione positum, v. Brunck. ad Plut. v. 392. qui quod dicit, ὅποιος, ὅπως, ὅτι, ὅστις centies apud Atticos poetas occurrere in interrogatione, idem valet de scriptoribus cujusvis generis et in relativis omnibus; ὅποιος συντελεσόμεθα; Heliod. VII. 14. ὅπου ἐστὶν καὶ ποταπὸν καὶ πόθεν γεόμενον; Demosth. c. Timoth. p. 1199. 15. ἥλικον ἂν γένοιτο; Lucian. Imagg. VI. 8. ὅπως τὰ θηρία ἐξενερέον; Id. Fugit. XXVI. 326. ὡς σεὺ τὸ εὐτολμα ἐξείπω; Aristaeus. Ep. a Bastia edita Ep. Cr. p. 270. τοῦτ' ὅτεν τίς εἴποι μῆζον; Basil. Ep. CXLIII. 174. T. III. ἀνθ' ὅτου περιβαλλοί; Cyrill. c. Julian. III. 76. C. ἀνθ' ὅτου προσνεύνασι; V. 156. C. VII. 238. D. ἀνθ' ὅτου — ἐκπομπήν; Themist. Or. XXXIII. 364. C. Sed pronomen εἰς pro interrogativo τίς usurpari, falsa est Hoogeveeni opinio ad Viger. V. 14. alienisimo Demosthenis loco (Or. I. c. Aristog. p. 779.) abutentis.

communiorē formam intulit, qua Philo Legg. Alleg. p. 57. C. Philostratus V. Apoli. III. 16. 107. Athen. XIV. 67. 372. caeterique impune utuntur. Sed si veterum vestigia speculamur, Phrynicho sat justas causas ad damnandum ποταπός fuisse apparet; cujus hoc judicium approbat Photius p. 521. Ποταπός, διὰ τοῦ ὁ, οὐχὶ διὰ τοῦ τ, ἔστι γὰρ οἶον ποίου δαπέδου. Ac ne de moribus quidem si quis percontetur, ut ποταπός usurpet, Phrynichum concedere arbitror. Nam ad hoc significandum veteribus Atticis pronomen ποίος satis fuit, cui si par habuissent ποταπός, persaepe eo vel fortuito vel variandae orationis causa usi fuissent. Atqui ποταπός hac significatione apud recentiores demum reperitur, Philonem Legg. Alleg. p. 57. C. de Legat. ad Caj. p. 1043. C. Joseph. XVII. 9. 853. Dion. Hal. Antt. IV. 66. p. 801. T. II. VII. 58. 1445. Lucian. de Parasit. c. 22. p. 120. T. 7. Sext. Emp. c. Ph. p. 636. Geoponn. IV. 7. 379. Diog. La. VI. 55. 342. Et hoc mihi satis argumenti est, cur verba illa, quibus hujus adjectivi usus conceditur, non a Phrynicho profecta esse putem. Ex alia parte Pauwius urget: „Illud non „omittendum: ποταπός τὸν τρόπον Φρύνιχος; φρόνιμος, „ἐπιεικής. An ita Phrynichus, de se ipso? Cras credam, „non hodie, quanquam Grammaticorum ineptias novi. „Nomen illud Φρύνιχος ab epitomatore est; ipse Phrynichus fortasse scripserat Σωκράτης, quod apud Thomam „est.“ Solent utique Grammatici perinde ut Philosophi et Nomici, quum exempla ex tempore fingunt, alienis uti nominibus, maxime Dionis et Theonis Chrysipp. ap. Philon. quod mund. incorr. p. 951. C. Sext. Emp. Hyp. II. 20. Galen. Defin. medd. p. 245. F. T. II. Socratis Aristot. de Gener. An. IV. 3. 674. E. T. II. Sext. c. Astrol. p. 355. c. Log. I. 416. ut notat Plutarchus Quaest. Rom. XXX. p. 350. T. VIII.: τοῖς ὀνόμασι τούτοις ἄλλως κέχρηται κοινοῖς οὖσι, ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γαίον, Σήτον καὶ Λούκιον; καὶ αἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσι. Sed nonnunquam etiam suis utuntur, ut Apollonius de Synt. II. 11. III. 7. III. 32. Priscianus Gramm. L. XVIII. 1. p. 1127. Phavorinus s. Σβλληφης. Eundemque morem etiam Phrynicho sequi licuisse, quis repugnet? Sed quod in illa oratione Φρύνιχος φρόνιμος celebratur, id, si extra jocum est, nimis arroganter dictum est, quam ut in hominem non admodum ineptum cadere possit; a jocatione

φανός: ἐπὶ τῆς λαμπρόδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ περα-
τίνου λέγε. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον. *) †)

a) Ed. Pr. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον λέγε, rectius.

autem ille mihi alienissimus fuisse videtur; οὐ γὰρ τε
γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, ἀλλὰ μάλ' ἐμμε-
μαώς. Itaque hoc certe vocabulum ab alio adjectum esse,
constitendum est.

His absolutis, nihil aliud restat nisi quaerere, an recte
contenderit Phrynichus, ποδαπός tantummodo ἐπὶ γένους
poni. Unum novi Demosthenem in Or. I. c. Aristog. p.
782. (si tamen illa Demosthenem auctorem habet) ποδα-
πός pro ποῖος usurpasse. τίς οὖν οὗτός ἐστι; κῆρ νῆ Δίᾳ
τοῦ δήμου. Ποδαπός; οἶος, οὗς μὲν αἰτιάται λύκους εἶναι,
μὴ δάκνειν. qui locus ita comparatus est, ut orator ex
ambiguitate significationis lusum captasse videatur. Quam
ob causam sic statuo, vocabulum illud jam ante occasum
Graeciae a genuina significatione deflexisse, auctoribus
paucis et ignobilibus, increbuisse autem vitium cum ce-
leris aevi macedonici corruptelis. Sic legitur ap. Jose-
phum ἐπ' ἀδελφῶ το ποδαποὶ γενήσονται Antiqq. V. 4. 356.
ποδαποὶ τὸν τρόπον VI. 14. 356. ποδαπὸν τὸ τέλος VII. 4.
371. quo utroque loco Coccejus, qui de illo Atticistarum
praecepto per somnium inaudiverat, ποταπὸν, tanquam
magis atticum, reponi jussit. Eodem modo loquuntur
Aristid. Rhetor. T. II. p. 437. Diog. La. VI. 3. 318. Ju-
lian. Or. in Const. p. 46. Liban. Decl. T. IV. p. 156. Syn-
es. de Insomn. p. 154. D. Nicomach. Ger. Arithm. I. p.
24. et is usus jam Apollonii aetate invaluerat: ἐπὶ ἐθνι-
κῆς ἐννοίας ποδαπός λέγομεν, ἢ ἴσθ' ὅτε ἀνδραγῆται καὶ
τὰ ἐν ποιότητι, ὅτε λέγομεν, ποδαπός ἐστι Τρύφων, μέλας
ἢ λευκός de Synt. L. I. 3. 26. Ποῖος autem pro ποδαπός
Pherecrates ap. Plut. de Mus. p. 1142. ποῖος οὐτοσί Τιμό-
θεος; Μιλήσιός τις πυρρίδας, et Callimachus Ep. XXX.
Τίς; Ἐρχίνος. ποῖος; ὁ Κρῆς usurparunt.

†) Poll. et Hesych. idem referunt; φανός autem recte
accentu in ultima; si in penultima, esset nomen pro-
prium viri, ut Grammatici volunt, ejus fuisse, cujus
mentio fit in Eqq. Aristoph. quanquam ibi cum tono in
ultima vulgatum est. Nomine φανός utebantur Attici pro

Ἐν χρῶ κορυίας φαῖτε καὶ μὴ ψιλόκουρος: †)

lampade aut face aut taeda; Euripides sane Poll. X. φανόν πεύκης, quam alii δᾶδα, i. e. taedam s. facem. Λυχνοῦχον vero Attici appellant laternam; ea fere cornea est, quam posteri φανόν nominarunt, unde *fanal* nostris in navigiis. Ammenii locus sic legendus: Λυχνοῦχον καὶ λαμπτήρα φασι τὸν νῦν φανόν, φανόν δὲ τὴν λαμπάδα. Cicero lychnuchi ligneoli meminit, ut lychnuchus non tantum in corneo instrumento dici videatur, sed in quocunque lychni reponerentur; nam et Latini lychnos pro lucernis usurpant, ut Virg. et Cicero, vitandae humilitatis aucupio, ut loquitur Fortunatianus. Neque vero adduci possum, ut *lychnuchus ligneolus* Ciceronis esset is, quem Alexis Athen. XV. ξυλολυχνοῦχόν uno verbo nominat; quod idem fortasse fuisse suspicatur Athenaeus atque ὀβελισκολόχιον Theopompi, instrumentum militare. Λύχνιον quoque et λυχνίδιον, ut observat Pollux, appellabant Attici (hoc non dicit Pollux X. 118.) quam posteri λυχνίαν, i. e. candelabrum. Eustathius docet, φαναὺς proprie ex sarmentis accensis, δᾶδας vero ex taedis fieri solitos. Nunnea.

†) *Strictim attonsum* dicit Plaut. Captiv. εὐνιπιδε-
 λυχνίαν πεύκης. ται per pectinem attonsus. Nunnea. Φιλοκόρης Herodian.
 L. IV. Φιλοκορσέω Diog. Ep. IX. Hoeschel. Exscripsit
 h. l. Thomas M. p. 318. ἐν χρῶ κορυίας, (quod Etymolo-
 gus M. p. 314., ut sub uno accentu (ὅφ' ἐν) positum, sine
 jota scribi vult) Lucian. Fugit. 27. 328. T. 8. Synes. Eu-
 cem. Calv. p. 79. A. Poll. IV. 133. ἐν χρῶ κεκαρμένος Lu-
 cian. Dial. Meretr. 12. 255. Athen. XII. 24. 445. Paus.
 X. 25. 239. ἐν χρῶ κειράμενος χαιταν Alcaeus Mess. Ep.
 XIX. εἰς χρῶα κειράμενοι Hegesipp. Ep. V. 4. Verbum ἐν
 χρῶ κορυίαν Pherécrat. Poll. I. 33. Plutarch. V. Alcib.
 XXIII. p. 31. Ἡ ἐν χρῶ κορυά, ἡ ψιλὴ κατὰ Αἴλιον Διο-
 νύσιον καὶ πρὸς τὸν χρῶτα καὶ ἐν χρῶ δὲ κορυίας Eustath.
 p. 1450. 32. Φιλόκουρος autem nondum mihi sui potesta-
 tem fecit, sed φιλοκορης s. φιλονόρης apud Herodian. et
 Glossographos, i. q. φιλόκρανος Schol. Hesiod. pag. 98.
 Heins. quod deest Lexicis. Pro φαῖτε autem scribendum
 erat φαῖ.

Πειρῆν, διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. †)
 'Ἡ χάραξ ἐρεῖς θηλυκῶς' τὸ τῆς ἀμπέλου στήρι-
 γμα, οὐ κατὰ τὸ ἀρρενικόν. ††)

a) *θηλυκῶς* non additum in Ed. Pr. V.

†) Vulgeris horum verborum scriptura cum ingressu Macedonici aevi tenuis scaturiginis instar hic ibi emicat: *πειρῆ* Aristot. H. An. IX. 21. 442. *πειρῆν* Theophrast. v. Sallier. ad Thom. p. 699. *ἐρεῖτο* Aristot. Oecon. II. 24. p. 19. quae fortasse librarii corruerunt. Mox aliud super aliud ebullit: *πειρῆν* Joseph. Antiqq. X. 11. 542. Plutarch. V. Aristid. XXV. 580. T. II. V. Alex. XLII. p. 315. T. IV. Philostr. V. Apoll. VI. 36. 275. Aelian. H. An. VII. 20. *διψῆ* Aeschin. Dial. III. 58. Philo quis rer. div. haer. p. 518. E. Dioscor. VI. Praef. p. 520. b. *διψῆς* Athen. III. 474. *χρᾶ* (uteris) M. Anton. L. II. 4. 25. III. 13. 58. *χρᾶσθαι* Philo Mechan. p. 55. Alcidas. *περὶ Σοφ.* p. 91. T. VIII. *χρᾶται* Eur. Phoen. 961. quod Porsonus protulit eo, quo debebat, amandavit, et Diod. Sic. III. 65. qui multo saepius *χρησθαι* usurpat. Similiter etiam Pausan. II. 28. 285. et Polyaen. V. 19. 175. *χρᾶσθαι*, longe pluribus locis *χρησθαι* asciverunt. *Ἐρεῖτο* Anthippus comicus Athen. IX. 68. 495. Geopon. II. 18. 138. Athanasius de Machin. p. 4. *Ἀποψᾶσθαι* Machon Athen. XIII. 41. 91. *καταψῆν* Poll. I. 214. quod rectius paullo infra in Cod. *καταψῆν* scribitur. *Σμῆν* jam Luciani aetate ita a communi consuetudine abhorrebat, ut inter alia affectatae elegantiae exempla etiam illud poneret *κάρδοπον σμῆν* Lexiphan. III. 182. T. 5. Verbum *ξῆν* autem fornicam suam firmissime retinuit, et vero etiam *χρησθαι* istis temporibus peritiores prae-basse idem Lucianus indicat. Athenis autem per diu tabernae caseariae resonabant suum *πῶτιρα πρῆν ἢ ἐπισθῆιν* Poll. VII. 196.

††) Idem Pollux, Schol. Arist. Ammon. Etym. Eustath. qui pro vallo castrorum virilis generis esse illud pronuntiant. *Nunnes*. Hoeschelius vulgatum illud proverbium commemorat: *Ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπέλου*. Idem traditum a Phrynicho in App. Soph. p. 72. Ammonio p. 145. Polluce I. 162. Moeside p. 410. Thoma p. 912. et Suida; quos qui nobis illustrarunt, nullum contrarium exem-

Σκίμπονς λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος. †)

plum invenisse videntur. Sed de ridicis et palis ὁ χάραξ in Geoponn. L. IV. 12. 289. sed multo saepius feminino genere legitur; τὰς χάρακας V. 27. Needhamus pro vulgato τοὺς χάρα. nullo auctore intulit. Etiam in Plutarch. de Liber. Educ. VII. p. 15. T. VII. Edd. veteres omnes τοὺς χάρακας exhibent. Ἀργυρήσι κάμαξι nunc in Ἰλ. Σ. 565. ex Grammaticorum praecepto legitur, Zenodoto masculinum genus tuente; quod et in Hesiod. Scut. Herc. 298. evicit, v. Tittmannum ad Zonar. p. 146. cuius memoriam effugit χλοερὸς κάμαξ Phalaeci Ep. III. In Liban. Progymn. p. 9904 T. IV. κλίμακας ὑποκείσθαι δεῖ (vitibus) καὶ χάρακας, legendum videtur κάμακας, nisi canterii intelliguntur.

†) Ἀσπάρτης etiam dicebatur Atticis, Eustath. sed usitatus, inquit, σκίμπονς & σκίμπω, nusquam tamen κράββατος apud Classicos invenitur. Pollux tamen κράββατον affert ex Critone et Rhinthone. Sed populus Atticus id non curat, Hesych. ait, σκίμπόδιον esse κλινίδιον μικροκαίτιον, i. e. in quo unus tantum cubare possit. Propterea fortasse κέρως τοῦ κράββατου appellat, Etym., aut μέσον, ut scribit Phavor. Addit Etym. scenae similem esse, quasi tectus esset. Schol. Arist. dicunt etiam habere pedes σκαμβούς. Addit Thom. usurpanti etiam προσκαμνείον, sedile. Ex his perspicere licet, lecticam proprie operam fuisse σκίμπωδα; si sequamur Etym. et Galenum X. Meth. hecticis in balneum portari ἐπὶ σκίμπωδος; sed quia ceteri scriptores illud tacent, tam in aperta quam in tecta dici posse videtur. Talis fuerit exhedra Cicer. III. de Orat. Latini grabbati s. grabati (ut lacus pro λάκκος) et scimpodii nomine utuntur, ut Agell. 19. offendi Frontonem in scimpodio Graeciensi cubantem, et Libanius narrat, se domi in lecto, in schola vero in scimpodio cubare solitum. Nünner. Reprehendit quondam senex christianus juvenem oratorem illa pro hac usum voce, quod nimirum in divinis λογοποιητικῇ τέχνῃ nihil sit opus, ὅς σὺ γε ἀμείνων τοῦ κράββατον εἰρηκότος Sozom. Eccl. Hist. I. 11. Hoeschel. Pauwius κράββατος cum κραπάταλος cognatum esse putat, quod Hesychius ἀναιμάδης, ἀσθενής, κηρώδης interpretatur, ideoque κράββατος de sella vili et

Ἐρεύγεσθαι ὁ ποιητής· ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνο-
βαρείων· ἀλλ' ὁ πολιτικός ἐρυγγάνειν λε-
γέτω. †)

abstractum dictum esse; eodem pertinere σκιμπόδιον, quod
quum proprie ὑποπόδιον significaret, hinc ad grabbatum
vilem translatum esse. Denique etiam σκάντης et ἀσκάν-
της, a σκαῖος derivata, nomen habere a vilitate. Hesy-
chius: Σκάνθαν, κράββατον. Σκάνιξ, ἡφαίστιος etc. Ἀ-
σκάντης, κράβατος, κλινίδιον εὐτελές. In Etym. loco mutilo
s. Ἀσκάντης non, ut Sylburgio visum, ὁ δὲ κράβατος
qu' παρ' Ἑλλήνων ἐν χορίᾳ, sed οὐ παρ' Ἀττικοῖς, vel οὐ
παρ' εὐδοκίμοις, legendum esse conjicit. Hactenus Pau-
wius. Sed rectissimum est Sylburgii iudicium; nam
κράββατος a nullo eorum, quos Grammatici Ἕλληνας ap-
pellare solent, usurpatum videmus. Toti autem quae-
stioni a Sturzio Dial. Mac. p. 16. abunde satisfactum
est. Copiis ab eo collectis adde Moschion. Affect. mul.
p. 4. et Grammaticum MS. Wetstenio ad Marc. II. 4. et
Dorvillio Vann. Crit. XII. 570. citatum.

†) Thomas dicit, Atticos de eo, qui ructet jejunos, ἐρυγ-
γάνειν, quod si post cibum ructet, ἐρεύγεσθαι dicere.
Harmonopolus eandem differentiam tradit in L. de Syn-
taxi. Nunnes. Duravit haec ionica vox in proprio et
native solo usque ad Hippocratem et Herodotum I. 202.
Aliquot vero seculis post, evulsis et confusis dialecto-
rum terminis, libere in omnes partes radices egit. Atti-
ci veteres propriam sibi viam fecere, non ἐρεύγω dicen-
tes, sed ἐρυγγάνω, ut τυγχάνω pro τύχω, πινθάνομαι
pro πυνθόμαι, λανθάνω pro λήθω. Sed ut λήθω Xenopho-
nonti, ionicae suaviloquentiae miratori, nonnunquam
armis, ita etiam ἐρεύγεσθαι in aures recentiorum influ-
xit, Aristol. H. An. IX. 20. 388. (ποταμός ἐξερεύγεται) X. 1.
496. Hinc Diodor. Sic. II. 11. Strabo IV. 6. 16. Philo de
Ebrict. p. 259. E. Philostrat. Imagg. L. II. 26. 852. ὡς
ἔσσι στεμφύλου καὶ ἀπραγμοσύνης (sumtum hoc ex Ari-
stoph. Nubb. 1007.) καὶ κατὰ τῶν ἀσυνερίων ἐρεύγονται.
Ποταμός ἐρεύγεται Appian. Bell. Mithr. c. 103. p. 797. ἐκ
πραγμᾶς ἐρεγγόμενοι Theophylact. Ep. VII. A finitima
effusionē significatione (quod et ipsum a fundo ortum

habet) dilatatis finibus eo usque tractum est, ut postremo apud Judaeos Alexandrinos idem valeret ac *pronunciare* (v. Sturz. de Dial. p. 167.), more sinistro plebejæ Graecitatis, ea quae a veteribus proprie et signate dicerentur, ita extenuatis, ut vis vera verborum et natura deperiret; ut v. c. *κρηνάξεν* pro *καλεῖν*, et *πιέξεν* pro *tangere*, *ψηλαφᾶν*, et *σκαλεύειν* pro *inquirere*, et *χορτάζεσθαι* pro *epulari* dixerunt. Hinc illud transmigravit ad scriptores christianos. Anna Comn. XV. 488. B. πάνθ' ὁπόσ' εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ ἐξερευνόμενος καὶ ἀναφανδὸν λέγων. Eustath. p. 538. τὸ γὰρ καὶ εὐρυφύεις εἰπεῖν θηλυκῶς ἐσχηματίζεσθαι, οὐκ ἂν ἐρεύζεται τις (sic p. 518. οὐκ ἂν ἐροῦσι).

Atticum est, ut modo dixi, *ἐρυγγάνειν*. Eupolis Athen. XV. 42. 521. Cratin. VIII. 34. 270. Diphil. VII. 39. 66. Eur. Cycl. 251. *προσερυγγάνειν* Theophr. Char. XIX. 128. Lucian. Epist. Saturn. p. 26. T. IX. Alciph. Ep. I. 25. *κατήρυγεν* Aristoph. Vesp. 915. 1151. *προσερυγγόντες* Aelian. H. An. IX. 11. *προσερυγοί* Diodor. comicus Athen. VI. 56. 419. Lexicis adde *ἀπερυγγάνειν* Nicet. Ann. XXI. 10. p. 410. C. τὸν ὁλοτρὸν ἀπερυγγόντες Philo de Somn. p. 584. A. τὸν ἰὸν ἐπήρυγεν Diod. Sic. V. 77. et *ἐναπερυγγάνειν*. ἐρυβρίδας καὶ ἐναπερυγῶν τὸ πάθος Philo Decalog. 762. D. Hunc aoristum Atticis unice probari docet Phrynichus App. Soph. p. 42. ἤρυγον — τὸ δ' ἡρενξάμην παρ' αὐτοῖς ἀδόκιμον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρεύνγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω. Hoc postremum aperte falsum est neque a Phrynicho propositum, qui ἀντὶ τοῦ ἐρυγγάνω vel simile quiddam scripsit. Ita et secum consentit, et cum Photio: *Ἐρυγγάνειν*, ὃ ἡμῖς ἐρεύνεσθαι. *Ἐρυγᾶν* est extremae Graecitatis. Geoponn. XVII. 17. 1157. —

Cognatum huic stirpi verbum *ἐρεῖν* pluribus locis a librariis deformatum est: ἐὰν ἐξαρεύσης τὸ ὕδωρ Hippocr. de Morb. II. 24. 576. C. T. VII. rectius ἐξεράσης codices servarunt; ἐπειδὴν τὸ αἶμα ἐξεραθέν υπόχολον γένηται de Mul. Morb. II. 12. 802. D. Foesius *ἐξαρχαθέν*, Cornarius *ἐξαρθέν* substituit, neuter bene; pro *ejicere* et *effundere* Atticis dixisse, certissimum est; an etiam pro *evomere* usurparint, dubitasse videtur Porsonus, qui in Pherocratis versu Athen. XV. 685. A. ὃ μαλάχας μὲν ἐξεραῶν mallet *ἐξεμῶν* legi, Advers. p. 128. Sed hac significatione verbum ipsum posuit Archigen. ap. Galen. de Comp. Med. p. locc. VIII. 3. 376. et alii, v. quos Schleusnerus citat s. *ἐξέραμα*; *ἐξέρεσμα* autem et *ἐξεράζω* procul dubio

Ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἢ φάρυγξ. †)

ex errore notariorum nata sunt, v. Brunch. ad Arist. Lysistr. Argum. In Plutarch. de discr. Adul. et Am. IX. p. 168. T. VII. παντοδαπὸς ἐστὶ καὶ ποικίλος, εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου τύπον, ὥσπερ τὸ μεταιρούμενον ὕδωρ, περιόχτων αἰεὶ; quo loco Wyttenbachius μεταωρούμενον, alii μεταρνούμενον proponunt; propius vero videtur μετερώμενον. Similiter apud eundem scriptorem Symp. L. VI. Quæst. VII. 1. 265. T. XI. (vini vis) ἐξανθεῖ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένον, legendum διερωμένον. Atque etiam μετακεράσαι, quum habet transfundendi notionem, a temperatione sejunctam, ut Plutarch. Praec. Polit. IV. 44. T. XII. et Dioscor. I. 65. 26. b. μετακεράσας ἐκ τοῦ κυρτιδίου τὸ ἐμπωθέν, fortasse eodem revocandum est.

†) Etymol. docet, Dorienses genere virili uti, Atticos vero muliebri. At Suidas virili genere inquit nomen φάρυγξ idem valere, quod λάρυγξ, muliebri vero proprie esse φάρυγγα caput stomachi. Eustathius etiam et Schol. Aristoph. femininum esse debere prodiderunt. In horum nominum usu variant posterii; sunt enim finitimarum partium nomina. Nunnes. Epicharmi locus fortasse extat Athen. X. 1. 4. De re ipsa consentiunt Herodianus, Thomas p. 570. Schol. Aristoph. Rann. 258. Feminino genere usi sunt Aristophanes, Thucyd. II. 49. Pherecrates Athen. XI. 62. 282. Aristid. Or. Sacr. II. 303. Paus. VIII. 37. Aelian. H. An. I. 30. unde probabile fit, etiam in Aristoph. Fr. XCIII. τὴν φάρυγγα restituendum esse. Ὁ φάρυγξ contra Aristot. H. An. H. 12. XI. 5. de Anim. Part. III. 3. Eur. Cycl. 214. Plutarch. Symp. VII. Quæst. I. 3. Lucian. Asin. c. 38. 175. T. 6. Ac ne hi quidem constanter; in Eur. Cycl. 355. rursus ἢ φάρυγξ legitur et in Hippocratis, Aristotelis et Galeni scriptis utrumque genus peraeque tam de oesophago, quam de arteria aspera reperitur. cf. Heringa Observ. VII. p. 61. Neque enim servari solet, quod Philoponus ponit praeceptum, in Aristot. II. de Anim. 1. a. φάρυγξ ὅτε μὲν θηλυκῶς λέγεται, σημαίνει τὴν κυρίως φάρυγγα — ὅτε δὲ ἀρσενικῶς, σημαίνει πολλάκις τὸν λάρυγγα. Certe nihil erat, cur Casaubonus

E

*Ἀνθαδιζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι. *) †)*

a) In Ed. Pr. V. ἀλλὰ μὴ ἀναιδ. legitur. †

in Teleclid. Athen. XIV. 52. 541. εἰς τὸν φάρυγ' εἰσπέτοντο
femineum articulum substitueret.

†) Thomas inquit, elegantius dici ἀπανθαδιζεσθαι quam
ἀνθαδιαζεσθαι et ἀπανθαδιαζεσθαι. Idem quoque observat,
Atticos nunquam dicere ἀναιδεύεσθαι sine praepositione,
nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita praeposi-
tione ἀπαναιδεύεσθαι et ἀπαναισχυντεῖν. Nunnes. Ἀνθαδι-
ζεσθαι Naz. ἀνθαδιαζεσθαι et ἀπανθαδιζεσθαι Chrysost.
ἀπανθαδιαζειν Philo (de Nobil. 907. C.). ἀπανθαδιαζεσθαι
Procop. de Aedif. Just. II. 3. 33. Hoeschel. Haec quia
vicinitate juncta et ab antecursoribus breviter compre-
hensa sunt, nos quoque junctim percurramus. Ac pri-
mum monebo, verbum ἀνθαδιζειν, hactenus in Lexicis
omissum, in cod. Gregorii Naz. Or. XLIII. 801. D. ser-
vatum esse, quo loco alii ἀνθαδιαζειν, vulgata ἀπανθαδι-
ζειν habet; ἀνθαδιζεσθαι, quod Phrynichus probat, in-
ter recentiores frequentissimum est. v. Themist. Or. XXIX.
346. B. Zosim. Hist. V. 24. 450. M. Anton. L. IV. 52. 67.
Sopater Διαφ. Ζήτημ. p. 349. E veterum numero mihi suc-
currit nullus, sed substantivum affine ἀνθάδιαμα ex Ae-
schylo protulit Hemsterhusius ad Thom. p. 85. ἀπανθαδι-
ζεσθαι, praeter locos ab eodem indicatos, usurpant Plu-
tarchus de Mulier. Virt. p. 279. T. III. Symp. L. VII.
Quaest. I. 3. 291. T. XI. ubi gratiam facimus Reiskio
ἀπανθαδιαζεσθαι corrigenti, Maxim. Tyr. XXXVIII. p.
227. Euseb. d. Hierocl. XLII. 461. ed. Olear. Menand.
Prot. 118. D. quorum nullus Plutarchi aetatem excedit.
Quid igitur censori nostro fiet, qui hoc ἀνθαδιζεσθαι de
meliore nota commendat? Sed videamus de altera forma,
si forte quis huic palmam deferendam putet. Hemster-
husius l. c. ἀνθαδειαζεσθαι, inquit, occurrit in Sexto P.
H. I. c. 34. invito Salmasio, qui reponit ἀνθαδιαζ., quan-
quam illud recte formatur ab ἀνθάδεια. Verum vi-
dit Salmasius; ab ἀνθάδεια non magis ἀνθαδειαζεσθαι
duci potuit, quam ab ἀλήθεια, εὐσέβεια, quidquam huic
simile; neque a illud e substantivi confinio traductum,
sed plane insititium est, ut in ἐλευθερίαζειν, χερσὶν ἡσ-
ταίνειν, ἐνεχυρίαζειν, δωρῶζειν, quorum pleraque ambiguo

flexu sunt. *Αὐθαδιάζεσθαι* igitur non asse plus valet, quam *αὐθαδίζεσθαι*, indisertos patronos nactum Procop. Anecd. XIV. 42. D. XV. 44. B. Menand. Prot. p. 113. A. Gregor. Naz. Or. II. 14. B. IV. 103. C. *Ἀπανθαδιάζεσθαι* ex Apologia Pseudo-Platonica, Plutarcho et recentioribus (Abresch. ad Aristaen. Ep. II. 20.) producunt, *ἐπανθαδιάζεσθαι* Arrian. Exp. Alex. IV. 9. 243. *καταπυθαδιάζεσθαι* Menand. Prot. p. 117. B. omissum in Lexicis; quorum omnium ponduscula in unum collecta non videntur uni Aristophani, qui *ἀναιδεύομαι* et *ὑπεραναιδεύομαι* usurpat, equiparari posse. Itaque necesse est aut veterum monumenta, quibus Phrynichus nitebatur, intercepta esse, aut illum contrarium dixisse ejus, quod nunc legitur, hoc nimirum: *Αὐθαδίζεσθαι μὴ λέγε, ἀλλὰ ἀναιδεύεσθαι*. Quanquam Attici hoc genus verborum, quod in sermonibus vulgi plurimum jactatur, invite, repugnantēque, nec ultra necessitatem admisisse reperiuntur; velut *αἰαζονεύεσθαι*, *ἄσωτεεύεσθαι*, *φιλανθρωπεύεσθαι*, *πονηρεύεσθαι*, *νεανιεύεσθαι* optimis auctoribus usui fuerunt. Sed longe maxima pars invecticia est, ut *ἀρεσκεύεσθαι*, *ἀπειροκαλεύεσθαι*, *πιθανεύεσθαι*, *πολυτελεύεσθαι* (corrigere *πολυτέλεισθαι* Diog. La. X. 11. 609.), *χρηστεύεσθαι*, *σοβαρεύεσθαι* atque alia innumerabilia, quae neque apud antiquiores reperiuntur ullo vestigio, neque in Lexicis comparent omnia, velut *ἐπαριστερεύεσθαι* Hesych. s. *σκανεύεσθαι*, *κιναιδεύεσθαι* Schol. Lucian. Jov. Trag. 233. T. 6. *ἀκαιρεύεσθαι* Philo de Vit. Mos. I. 684. B. *εὐτραπετεύεσθαι* Eustath. 1055. 18. *καταισχυρεύεσθαι* Tzetz. Chil. VI. 53. *κατισχυρεύεσθαι* LXX. et Suid. s. *ἐτραχηλάσει*. Quorum multitudinem si quis cum illa paucitate compareret ac praeterea ad Grammaticorum voces animadvertat, (vid. Phrynich. s. *ἀκρατεύεσθαι*, *ἀναισθητεύομαι*, *χρησιμεύω*, *φρονιμεύεσθαι*) non fortuito factum esse judicabit, ut veterum pauca, recentiorum permulta testimonia exstent. Hoeschelius: „*ἀναιδεύεσθαι* Athanas. T. I. p. 62. 67. T. II. p. 25. Chrysost. L. III. *περὶ ἱερωσύνης*; *ἀναισχυντεῖν* autem, quod Atticos unquam dicere negat Thomas, Plato „V. de Legg. Aristot. Rhet. III.“

Τίεως οἱ ψευδαττικοὶ φασιν, οἰόμενοι ὁμοιον εἶ-
ναι τῷ Θησεῶς καὶ τῷ Πηλέεως.

Τίεα: ἐν ἐπιστολῇ ποτὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ σοφι-
στοῦ εὖρον τοῦνομα τοῦτο γεγραμμένον, καὶ
σφόδρα ἐμεμψάμην· οὐ γὰρ, ἐπεὶ νίεος καὶ
νιεῖ ἐστίν, εὐθύς καὶ τὸν νιέα εὖροι τις ἄν-
ἀλλὰ τὴν αἰτιατικὴν νιόν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.
Τοῦτο δὲ καὶ Φιλοξένος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιά-
δος συγγράμμασι δαψιλέστατα ἀπέφηνεν, ἀδό-
κιμον μὲν εἶναι τὸν νιέα, δόκιμον δὲ τὸν
νιόν. *) †)

a) Hos articulos ex diversis locis huc revocavi. Ed. Pr. et Pha-
vor. ἐν τοῖς πέντε περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγρ. Idem Phavorinus in
primo τῷ Θησεῶς καὶ Πηλέεως. in secundo male νίεως et ἐπέφηνεν.

†) Τίεως] Hujus genitivi tanquam a recta νιεύς deriva-
ti, quam jam olim Thomas detestatus est, monumenta ex-
tant in libris editis manu scriptis, neque ea solum in-
ferioris aetatis, ut v. c. Joseph. Antt. XVIII. 2. 874. etc.
Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 347. T. VII. Philostr. V.
Apoll. VIII. 7. 352. Dio Cass. 68. 21. 1137. Themist. Or.
V. 64. D. et saep.; sed etiam ipsos antiquos auctores haec
labes infuscavit, ut Thucyd. I. 13. ubi codd. aliquot et
Thomas νίεος exhibent, sed Scholiastes vulgatum inve-
nit, idemque vitium concepit codex Casaelanus III. 26.
perro Plat. Rep. II. 248. quo e loco Photius s. "Ἦρας δε-
σμὸς rectius νίεος citat; sed νίεως mox recurrit pag. 249.
Legg. III. 128. Xenoph. Hell. IV. 1. 40. Demosth. c. Ma-
cart. 1062. 1075. 1077. eaque forma bis in eadem oratione
a Reiskio p. 1057., veteris erroris consorti, pro vulgato
νίεος reducta est. Sed si vel dupla, vel etiam plura hu-
jus scripturae exempla in lucem proferantur, tamen mul-
tis numeris superior est ea forma, quam Grammatici so-
lam Atticis concessam esse volunt, neque dubito, quin
in hac servanda summa fuerit veterum constantia.

Non ita late vagatum video alterum vitium, a Phrynicho
infamatum: τὸν νιέα Arrian. de Venat. c. XVII. p. 209.
Themist. Or. IV. 58. B. V. 70. D. Dio Chr. Or. XV. p.
448. Nicet. Ann. I. 9. 21. D. Dativi species triplex est;
una epica νιάσι, quam Brunckius ad Apoll. Rh. III. 692.

Τελευταϊότατον λέγειν ἀμάρτημα τῶν περὶ παι-
δείαν δοκούντων τευτάζειν. ἐπεὶ γὰρ ἀρχαιό-
τατον εὖρον λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις,
ῥήθησαν καὶ τοῦτο δεῖν λέγειν. ἀλλὰ σὺ τε-
λευταῖον λέγε.

Κορυφαϊότατος: ἐνεκαλυψάμην εὖρων παρὰ Φαβω-
ρίνῳ. Λέγε οὖν κορυφαῖον. *) †)

a) Utrumque articulum quum in unum contraxerit Thomas, nos
etiam in recentioribus carminibus heroicis tenendam cen-
set; altera attica *υἱέσι*, Plato Gorg. 492. B. Laches 186 B.
Hipp. 132. Xen. Memor. I. 2. 27. Demosth. c. Macart.
1063. c. Conon. 1260. Arist. Nub. 1424. restituenda et-
iam Sophocli Ant. 5-1. tertia a fictitio illo nominanda
derivata (Eust. 1548, 27.) *υἱεῦσι*, Aelian. H. An. IX. 1. a
Thoma reprehensa. *) Cum *υἱέσι* Constantinus Lascaris
L. III. o. 7. Callimachium *δρομέσι* componit, unde natus
est recentiorum Grammaticorum error, *δρομεῦσι* in usu
fuisse negantium, quo utuntur Plato Legg. VII. 590. Ar-
temid. I. 26. Aristid. Or. Plat. II. 268. Paus. VI. 21. He-
liod. III. 18. 132. Eustath. 772. Ex alio fonte corruptae
Graecitatis fluxit *υἱέες* Aelian. H. An. XI. 1, quae forma
nonnullis haud dubie illustrior et exquisitior visa est.
Nam et *κροτέες* legitur XIII. 19. et *Μυονέες* Paus. VI. 19.
198. *φανέες* Lesbon. Λογ. Πρωτ. p. 26. T. 8. *ιστέες* Ap-
pian. Bell. civ. II. 109. 325. *τοκέες* Philo quod *ομη. prob.*
lib. 870. D. *κακοφράδες* Adamant. Phya. I. 3. 529. *ἀρεμα-
νέες* I. 13. 354. Arcuativus Atticus est *υἱεῖς*, Plato Alcib.
II. 138. C. Laches 179. A. Euthyd. 272. D. Phaedr. 233.
C. Aristoph. Vesp. 569. Demosth. c. Leoch. 1099. c. Co-
non. 1260. etc. non *υἱέας*, Maxim. Tyr. X. 169. quod non
recte Matthiae p. 98. cum *βασιλέας* comparat.

†) Κορυφαϊότατος apud nullum eorum reperitur, qui

*) Ex simili errore natus est dativus *πρεσβῆσι* Lycophr. 1056. et
eod. in Demosth. Fals. Legat. 385. 14. et 386. 10. *πρέσβεις*
προπαροξτόνως, *ὡς μάντιων*, *ἀπὸ τῆς εὐθίας ὁ πρέσβεις*. *οἱ*
δὲ παροξτόνως, *ὡς χαλκίως*, *ἀπὸ εὐθίας τῆς ὁ πρεσβείας*. *οἱ*
εἰναι ἀμαρτάνουσιν. οὐ γὰρ ἔστιν ὁ *πρεσβείας* Schol. Arist.
Acharn. 93. Sic *πρέσβεις* Tzetz. ad Lyc. v. 447. eod. codd.
πρεσβείας.

Βεβιάσται ἢ κόρη λεπτέον, ἀλλ' οὐχ, ὥς τινες
τῶν ῥητόρων, ἐφθάρται. †)

quoque, quoniam de eodem vitio est, sub uno conspectu posuimus. Τελευταῖοτατα et ᾠήθησαν λέγειν Ed. Pr. et Phavor. omisso δεῖν, quod crebro a librariis transiliri alio loco demonstravimus; pro περί idem παρά et in secundo pro εὐραὶν scripsit εὐρεν. De v. τευτάζειν v. Ruhnck. p. 255. Apud Hesychium s. ἀτετῶς, ἀφροντιστῶς, non ἀτετῶς (ἀτευτάστως scribere debebant), sed ἀνετῶς legendum.

aliquo pretio sunt. Josephum, Plutarchum, Dionysium, Herodianum huc devertisse, docent Abreschius ad Thom. p. 551. et Graevius ad Lucian. Pseudos. §. 5. hoc ipsum, quo usus erat aliquando, rejicientem. Ingravescens Graeciae aetas hoc vitio scaturit. vid. Euseb. H. Eccl. IX. 10. 455. Socrat. H. Eccl. III. 16. 192. Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 22. §. 9. Zachar. Dial. de Mund. Opif. p. 179. Synes. ad Paeon. 509. D. Ex ipso fortasse Phavorini loco, quem ante oculos habuit Phrynichus, retinuit hoc vocabulum Diogenes La. II. 85. p. 129.

Propter eandem ἐπίτασιν τῆς ὑπερθέσεως, Iquam in hoc reprehendit Gramm. Herm. p. 210., improbatur etiam τελευταῖοτατος, quod qui usurpaverit, praeter Arrianum, scio neminem, cf. s. Ἐσχάτωτατος et Κεφαλαῖωδέστατος.

†) At Scaliger ad Varr. L. V. non dubitat, quin atticum sit διαφθεῖρειν τὴν παρθένον pro vitiare, ut βιάζεσθαι pro violare poni arbitratur. Quorum neutrum mihi persuadet; prius quidem, quia malò cum Phrynicho, quod ad consuetudinem attici sermonis pertinet, sentire, quam illi, et sine teste quidem, assentiri. Posterius, quia violare, si attente legas Varronem, idem valebat olim, quod videre, inde translatus ad concubitum σεμνῶς, ut in verbo γυνώσχω factum a Menandro observat Hermogenes περί τοῦ σεμνοῦ λόγον. Varronis locum ita legendum censeo: *Hinc visenda, vigilant, pervigilium et invident et Attianum illud obviolavit, quod incidit in videndum, h. e. in rem videndam. Ut obvium dicitur, in quod incidimus in via, sic et obviolare dixit Attius, cum incidimus in aliquid in re aliqua videnda. Unde modeste violavit virginem pro vitiavit. Sic et in L. IX. Ep. 9. ad Fam. virginem me quondam invitiatam (sic enim repono) per vim*

Ἡ ὕσπληξ λέγεται, οὐχ ὁ ὕσπληξ. *) †)

a) Ed. Pr. ἡ ὕσπληξ λέγε, ἀλλ' —.

violat, i. e. γινώσκει. Nunnea. Scaliger neque Phrynichō assentitur, quia βιάζεσθαι γυναῖκα et φθείρειν non idem sit, et, quum βιάζεσθαι dicatur vel virgo vel nupta, cui vis infertur, de virgine, quae citra nuptias volens imminuitur, necessario φθείρεσθαι usurpari; neque Nunnesio concedit, violare idem unquam significasse quod videre, sed esse hoc nugatorium Critices Varronianae iudicium, similitudine primae syllabae utriusque verbi temere innitentis. Huic de utroque adstipulatur Pauwius, sed in Varronia loco et hunc et Nunnesium talpas fuisse pronunciat; „sic, inquit, legendum est: *Video a vi* „(pro: visu) — — et *Attianum illud, Oblivio lavet. La-* „vere pro lavare antiqui; *oblivio lavet*, abluit, tollit. Ab „eodem *vi* est *violo* et *violavit virginem*, quod pro vitia- „vit dictum; violare est βιάζεσθαι, vitiare φθείρειν; hoc „γενικόν, illud εἰδικόν.“ De Varrone, Pauwii sententia vincit. Sed, ne ultra, quam oportet, excurram, verbum διαφθείρειν, *feminam tentare, corrumpere*, Lysias, Demosthenes c. Timarch. p. 175. Aeschin. c. Steph. 1109. et 1125. Menander ap. Ammon. p. 41. φθορεὺς et φθορά Philo de Legg. Spec. II. p. 787. D. φθορεῖσα παρθένος Eur. Fragm. Melan. XXIII. Diod. I. 23. ἡ φθορά — τὸν φθείραντα — usurparunt; quae Moeris et Thomas vulgaris usus, minusque urbana esse tradunt. Phrynichus fortasse non plus intelligi voluit, quam verbis expressit, puellam vitiatam, hac communi significatione, non ἐφθαρμένην dici, sed βεβιασμένην; neque illud apud antiquiores reperio.

†) Phrynichus App. Soph. p. 69. ὕσπληξ δηλονόως, οὐκ ἀφένικως, cui accedunt Etym. s. ἀλώπληξ, Moeris p. 3-6. Thomas 877. In Atticorum libris, qui hodie superstites sunt, ne tenuissimum quidem hujus vocabuli indicium affertur, ideoque a Thomas p. 131. ex toto repudiatum videtur. Ἡ ὕσπληξ Meliod. IV. 5. 157. τῆς ὕσπληγγος Lucian. de Calumn. n. cred. 12. 43. T. 8. Plutarch. Symp. L. VIII. Quæst. IX. 3. τὴν ὕσπληγα Harpocr. s. βαλβίς. Ὁ ὕσπληξ Eustath. p. 598. ὁ ὕσπληγξ Hero Autöm. p. 241. τοῦ ὕσπληγ-

Ἰλὺς οἶνον, οὐκ ὀρθῶς λέγεται ποταμοῦ μὲν γὰρ ἰλὺς, οἶνον δὲ τρυῆ ἢ ὑποστάθμη. †).

γος p. 266. οἱ ὑσπληγγες Paus. VI. 20. 206. Nulla cum generis significatione ὑσπληγῆ Theocr. Id. VIII. 58. ἀπὸ ὑσπληγγος (pro ἀφετηρίας) Galen. de Trem. Palp. VI. 213. A. Epigr. ἀδεσπ. CVI. p. 139. T. IV. ubi cod. Vat. ὑσπληγος, quam formam etiam codd. plures in Lyc. Cass. v. 22. tuentur quamque Hemsterhusius ad Lucian. Tim. p. 576. v. ustis codd. et editi, consuetam dicit. Hesychius: "Ἀφῆσιν, ὑσπληγῆ, quod male sollicitant. Atque haec varietas terminalis est in multis aliis. Μῆνιγξ et μῆνιξ, Μενινξ et Μενιξ, v. Tzschucke ad Pomp. Mel. Nott. Critt. P. II. Vol. II. 456. μᾶστιξ et μᾶστιγξ, φάρυξ et φάρυγξ, φῦξ et σφίγξ, πῶυξ et πῶυγξ, σμῶδιξ et σμῶδιγξ, ὄρυξ et ὄρυγξ, quorum modo exilior modo plenior forma magis recepta est. Ad eam terminationem partim traducuntur nomina, jam deformata, ut πλάτη, πλάτιγξ, partim solitaria est, ut πλάστιγξ, φύσιγξ, σύριγξ, ὄστιγξ, φαύσιγξ, πῆριγξ, σπῆλυγξ, λάιγξ, στρόφιγξ, στόρθυγξ. "Τσπληξ autem unde ortum habeat, ex dorica forma ὑσπλαγίς s. ὑσπλατίς intelligitur, quae quum feminini generis sit, etiam illud recte a Phrynicho praecipitur apparet.

†) Recte et proprie; nam ἰλὺς est ab εἰλω, εἰλὺς, ἰλὺς, εἰλός, ἰλός. Pauw. A Phrynicho hausit hoc praeceptum Thomas p. 472. quem Hippocratis, Aristotelis, Theophrasti, aliorumque auctoritate reprimere conatur Trillerus. Non negari potest, hos ἰλὺς de vini faecibus usurpasse, sed translatio non satis verecunda, neque Atticis veteribus probata, qui proprietatem vocabulorum ita accurate servarunt, ut in oleo ἀμόργη, in lacte ὀρός, in vino τρυῆ, in aqua ἰλὺς, in sanguine ἰχώρ (serum) usurparent, communiter autem cujusvis liquoris crassamentum ὑπόστασιν s. ὑποστάθμην vocarent. Sed exteri scriptores atque Athenienses ipsi, qui ad hoc commune et quotidianum genus dicendi inclinarunt, cujusvis generis sedimenta ἰλὺν dixisse reperiuntur. Ἡ χολή ἐστὶν οἶον ἰλὺς τις αἵματος, οἷα καὶ τοῖς οἴνοις καθισταμένοις ὑφίστασθαι πέφυκεν, ἢ ὀνομάζουσι τρυῆα Galen. in Aphor. Comm. II. p. 41. F. T. X. αἵματος ὑπόστασις καὶ ἰλὺς Id. de Temper. L. II. c. 3. p. 61. F. T. III. ἰλὺς καὶ τρυῆ τοῦ αἵματος de

Κόριον, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσι, τὸ δὲ κο-
ράσιον παράλογον. *) †)

a) Ed. Pr. λέγουσιν omittit, extrema sic scripta exhibet: τὸ δὲ
κοράσιον οὐ.

Att. Bil. VII. 174. C. T. III. Nam et τρύξ ad alias res
transfertur; τρύξ στέατος Dioscor. II. 8. p. 87. b. τοῦ κα-
τεργαζομένου χαλκοῦ εἶον ὑποστάθμη καὶ τρύξ V. 120. τὴν
ὑπόστασιν καὶ τρύγα τοῦ ὕδατος Metrodorus. ap. Plut. de Pla-
cit. Phil. III. 9. 429. T. XII. Hesychius: Ἀμόργη — τρυ-
γία ἐλαίου ἱλύς· τρυγία ἐλαίου Geopp. IX. 21. 618. Pho-
tius: Τλὴν τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀρι-
στοφάνης. leg. ἱλύν. Neque id solum τρύγα vocarunt, sed
ipsum etiam vinum nondum defaecatum s. mustum, quod
Pollux docet VII. 18. Cratini versu: Ἄλλ' ἦν οὔτ' ἐν φώσ-
σωνι τὴν οἰ συνέχων μετ' ἐμοῦ διήγες οἶναρον ἔλκων τῆς
τρυγός, ubi scribendum est τὴν ἴσην ἔχων. Recentiores
Graeci illo nomine etiam vinacea et loram significarunt.
v. Niclas. ad Geopon. T. I. p. 457. Addam ad extre-
mum de voc. ὑπόστασις Pacati observationem: Ἐξηγησάμενος
ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχείῳ Ἀττικιστῇ καὶ βαρβαροῦ
ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν (ὑπόστασις)· μηδὲ γὰρ παρὰ τισι τῶν πα-
λαιῶν εὐρησθαι· εἰ δὲ πον καὶ εὐρηται, μὴ ταῦτα σημαίνειν,
ἐφ' ᾧ νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ
Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν· παρὰ δὲ Μενάν-
δρῳ τὰ καρυνεύματα (v. Poll. VI. 60.), ὡς εἴ τις λέγοι τὴν ἐν
πίθῳ τοῦ οἴνου ὑπόστασιν, Socrat. Hist. Eccl. III. c. 7. 179.
Nicephorus scribit: καὶ ἄλλος τὴν ἐν πίθῳ τρύγα φησὶ.
Epiphanius: „apud Menandrum vero, quas ex vino colli-
guntur in dolio, ὑπόστασιν i. e. substantiam vocant.
ὑποστάθμη usurpat Plato Phaed. p. 87. D. v. quos Rhoe-
rius citat ad Porphy. de Abst. III. 14. 246.

†) Eadem Thomas p. 548. Photius: Παιδισκάριον, κο-
ράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεχωμασμένης Φιλίππιδος ὡς
ἐνικόν p. 270. Sed Pollux II. 17. κόριον, κόρη, κορίσκιον
probans, addit: τὸ δὲ κοράσιον εὐτελές, ὥσπερ καὶ τὸ κορί-
διον. quem locum citans Nunnesius corruptelae suspicio-
nem prodit, adscriptis verbis: nisi locus mendosus sit.
Pauwius vero, „nescio, inquit, cur Nunnesio suspectus
„sit locus Pollucis, quo κορίδιον improbat, ubi tantus
„est in his Grammaticorum dissensus. Speciose magis hic

Phrynichi locus suspectus esse potuisset ei; nam qui utrumque considerat, animadvertet statim, pro κορίδιον, hic facilius irreperere potuisse κορίδιον, quam ibi lectionem aliam pro ea, quae nunc circumfertur; a κορίσκη haud dubie κορίδιον. Eadem est sententia Oudendorpii, qui, ne Thomas cum Polluce discordet, illi e cod. Leidensi pro κορίδιον retribuendum putat κορίδιον. Neutra ratio probari potest. Nam quod Pollux κορίδιον abjectum vocat, id non obstat, quo minus bene atticum habeatur. Sunt enim multa εὔτελῃ ab optimis scriptoribus necessario recepta. Sed usus tulit, ut, quum κόριον et κορίσκη tantummodo aetatis puellaris significationem haberent, κορίδιον tantum in familiari sermone de puellis inferioris sortis usurparetur cum εὔτελισμῷ quodam, quem significat Pollux, quemque nos fere in indigena voce *Madel* signamus. Ejusdem notae est κοράσιον, a Platone positum in festivissimo poematio, quo Venerem inducit Musas juvenculas matronali gravitate compellantem: Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν τιμᾶτε. — Quis hic non intelligit cum iudicio et delectu collocatum esse vocabulum εὔτελές, hoc est, sermonis familiaris et vernaculi proprium, neque Pollucem hoc exemplo refutari posse? Quis non idem ludicro Luciani stilo concedat, quem bis hoc vocabulo usum esse adnotant? Sed si Arrianus in summa argumenti gravitate, si scriptores sacri et ecclesiastici (v. Sturz. de Dial. Mac. p. 45. et Du Cang. Lex. p. 714.) cum nulla εὔτελισμοῦ significatione huc delapsi sunt, apparet, eos contra cultioris sermonis leges peccasse. Fuerunt etiam qui in Hesychio: Κόριον μικρόν, κοράδιον, reponi juberent κοράσιον, ignorantes, illam terminationem Graecitati in senium vergenti familiarem fuisse, πηγάδιον, σειράδιον. *) ψηττάδιον Anaxandr. Athen. III. 66. 410. in ψηττάριον fortasse mutandum.

Quod autem Phrynichus κοράσιον contra analogiam factum esse dicit, non eo spectat, quo Pauwius statuit, quod a κόρα (pro κόρη) derivatum sit, sed quod nullum

*) Dissimillima composuit Fischerus ad Welk. II. 25. neque satis distincte Etym. M. p. 105. p. 700. οὐράδιον, κεφαλάδιον, τυχαδιον (Eustath.) cum antiquis σπηλάδιον et ἐλάδιον Comici (Athen. VII. 40. 68. et 71.) confert, a quibus rursus distant ὑγάδιον, σημάδιον, χειμάδιον, γλυκάδιον (Zonar. p. 1457.), ὀσφραδιον, quae omnia cum verbis in αἰνω cognata sunt; λεμβάδιον Nicet. Ann. VIII. 6. 140. A. XIX. 3. 365. a λέμβος, ut φωκάδιον.

Ἡ ῥάξ ἔρεϊς· ὁ γὰρ ῥῶξ δύο ἔχει αἰμαρτήματα. †)

græcorum deminutivorum in *ασιον* terminatur. Petrus quidem Ramus in Gramm. Gr. p. 18. similiter ab ἀδελφῇ ἀδελφάσιον duci scribit, sed id quo auctore tradat, incertum est. Κάππα, καππίσιον extremae Graecitatis est, Περυνάσιον autem et Κορυφάσιον (cf. Duker. ad Thucyd. IV. 3.), quae Schol. Venet. T. 404. cum κοράσιον componit, nullam cum eo praeter terminationis similitudinem habent, ideoque ille κοράσιον potius Macedonicum esse tradit. Eodem iudicio damnantur κορασιδίων Arrian. Epict. I. 18. 102. quo Lexica carent, et κορασιώδης Plutarch. Symp. III. Quae. I. 1. Etiam κορικὸς adiectivum familia submovet Pollux II. 17. (alterum κορίκιον aperte depravatum, Lexicisque eximendum est), pro quo παρθενικὸν dici mavult. Κορικὸν καὶ θαδινὸν οὐδὲν εἶχε Aelian. V. H. XII. 1. 205. κορικῶς τρυφᾶν Philo de Vit. Mos. p. 611. A. θαδίξειν Alciphr. Ep. III. 2.

†) Hesychius: Ῥάξ ἡ τῆς σταφυλῆς, ἣν ἡμεῖς ῥῶγα. In qua Phrynichi nostri MS. hic locus sic explanatur: σηματοῦν γὰρ τὸ φαλάγγιον. ὁ δ' ἀποδῶξ ἀπόκομμά τι δηλοῖ. Eustathius (p. 1485. 59. cf. 1635. 42.): ῥῶξ καὶ σολοικισμὸς καὶ βαρβαρισμὸς κατὰ Ἀλλίον Διονύσιον, quo loco reponendus articulus ὁ ῥῶξ. soloeicismus scilicet est, quia genere muliebri exprimendum erat, barbarismus, quia τὸ α mutatum in ω. (etiam in Photio p. 557. articulum reponit Oudendorpius ad Thom. p. 774.) Nunnes. Forte ῥῶξ non amarunt Attici, quia ionicum est; ut ὠνθρωπος, θαῦμα. Et sic ῥάξ (a ῥήσσω ῥήξ) non modo de acino, sed etiam de phalangio ab Atticis usurpatum. Quia ῥῶξ de acino usurpabant, ῥῶξ etiam usurparunt de phalangio. Pauw. Ῥάγες acini Hipp. de Haemorrh. II. 146. C. T. XII. ῥάξ in fragm. Sophoclia ap. Porphy. Abst. II. 19. 134. ῥάγες βοτρύων Plato Legg. VIII. 450. αἱ τῶν βοτρύων ῥάγες Aristot. de Color. c. II. p. 796. A. eandemque nuper formam e codd. recepit in Hist. An. V. 16. 216. 17. 224. pro vulgato ῥῶγες, quod ad repellendum Phrynichum olim producere solebant viri docti. Sic etiam ῥάξ σταφυλῆς Theophr. H. Pl. III. c. 17. Philo de Charit. p. 705. Alciphr. III. 22. Antig. Car. c. 92. Galen. de Usu Part. X. 4. 535. E. T. IV.

Τάχιον οἱ Ἕλληνες οὐ λέγουσι, θάττον δέ· μάλ-
λον μὲν οὖν Ἕλληνες τὸ τάχιον, θάττον δέ
Ἀττικοί. *) †)

a) *Mállon* — Ἀττικοί desunt in Ed. Pr. „Postrema clausula non est Phrynichi, sed Phrynichum corrigentis studiosi. Nempe ad oram libri posita in textum irrepsit.“ *Scaliger*. „Notula haud dubie est recentioris, qui Phrynichum haud intellexit. Fontem erroris aperiam tribus verbis: in hoc libello Ἀττικοί per excellentiam quamdam dicuntur Ἕλληνες. v. V. Εὐστάθεια. V. Στηθύνιον. V. Χίμη. Et ἀνελλήνιστον sumitur pro ἀνόστιμον V. κατὰ χειρῶν. Quo modo, quum Ἕλληνες hic quoque intelligendum est; lector minus attentus id non animadvertit et sic notulam illam adscripsit supervacaneam, quae ab Ed. Pr. rectissime abest. De Ἕλληνες pro Ἀττικοί videntur etiam Salmasius de Ling. Hell.“ *Paulo*. De additamento idem iudicat Fischerus in Ind. Theophr. s. ταχύν.

Introduct. XI. 372. C. T. II. Lucian. Macrob. 24. 129. T. VIII. Dioscor. IV. 173. 251. a. Athen. XIV. 61. 361. et expresso genere αἱ ῥάγες Theophrast. H. Pl. IV. 16. 491. Caus. Pl. III. 21. V. 13. Philostr. Imag. I. 31. 809. Apollon. Lex. Hom. p. 248. Geoponn. V. 2. 314. ubi cod. Guelph. constanter neotericam formam ῥόγας praebet. *) Suidas: Ῥάξ ἐπὶ σταφυλῆς, ῥῶξ δὲ ἐπὶ φαλαγγίον, de quo discrimine nihil suboluit Grammaticis majorum gentium, neque id agnovit Aelianus H. An. III. c. 50. qui, ut Aetius, Nonus, Achmet. Onir. c. 285. aliique, etiam phalangium illud ῥάγα dicere solent. v. Bernard. ad Non. T. II. p. 518. Ῥάγες pro acinis e Ctesiae Indicis refert Photius Bibl. 19. 830. ὁ ῥῶξ ex Esai. 56. Hoeschelius: Πυκνόρῳξ et εὐρώγης e poetis Anthologiae excitavit Sturzius p. 192. πεντάρῳγον in Leonidae Tar. Ep. XII. codex praebet. Adde φιλορῳξ Simmiae II. 3. et μικρόρῳξ Hesychnii, pro quo Plato Legg. VIII. et Dioscor. V. 2. 259. αἱ μικρόρῳξ dixerunt. Suidas: Ῥῶξ, κόκκος quod male Kuesterus in ῥάξ mutat. Clare Antiatt. p. 103. κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥοῶς ἢ σταφυλῆς, ἀλλὰ ῥάγας. Adde Lexicis ῥαγοειδῆς Galen. de Usu Part. X. 4. 535. E. Non. Epit. c. 72. 208. et ῥαγώδης Theophr. H. Pl. VI. 2. VII. 14.

†) Eodem, quo ille, sensu sunt Moeris, Herodianus,

*) In his et aliis locis scribendum est ῥάγες; vocalem vel in prima positione produci, vult Draco p. 19. et 80. sed ῥῶξ scribi non necesse est, nisi in Aeolicis monumentis. Pro dorico γλαύξ Arist. Eqq. 1097. scribendum est attice γλαῦξ, quo tenere notatur Vesp. 1086. v. Schol. ad h. l.

Κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέ. †)

Thomas; contrarium sentit Lucianus Soloec. 7. 226. quem non una ratione cum ceteris conciliari posse video; auxilio autem et correctione indigere ex eo judico, quod neque ipse hanc comparativi formam sibi indulsit, neque alius quisquam melioris notae scriptor, si a paucis discimus exemplis, librariorum ignorantia fortasse vitiatis, ut ap. Hipp. de Mul. Morb. I. 2. 729. C. τάχιον καὶ μάλλον, pro quo paullo ante θαύσσον legitur. Herodoto nunc L. IV. 127. pro illo ταχύτερον redditum est, constanti huius scriptoris usu confirmatum. Hipparchi Pythagorei auctoritas a Fischerò commemorata ad Vell. I. 78. non major est quam vel Theanus Ep. I. 55. vel Phalaridis Ep. LXXVII. Ex Atticis scriptoribus Piersonus Menandreum λόγον τάχιον commemorat, eo loco positum (Ploc. p. 150.), qui corruptelis coopertus neque ab Heringa Observ. pag. 250. satis expurgatus est. In vulgari autem dialecto quantepere hoc nomen vignerit, innumera Diodori, Plutarchi, Dionysii et aequalium exempla docent, quas sciens praetermitto.

†) I. Reg. 9, 24. ἤψησεν ὁ μάγειρος τὴν κωλίαν. ad quem locum Photius noster Epist. CCXLII. Mac. τὴν δὲ κωλίαν ἢ τοῦ Ἀκύλου ἔκδοσις κνήμην ἀναγράφει· εἴη δ' ἂν, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, σκέλος, ὅπερ καὶ δυσὶν ἑτέροις ὀνόμασι δηλοῦται· λέγω δὲ ὁ μετὰ μηρὸν κωλὴν, καὶ τὸ μετὰ τὸν μηρὸν ἀπροκώλιον. τὸ γὰρ τῆς κνήμης ὄνομα διαφόροις πράγμασιν ἐπιπλανᾶται· εἰώθασι γὰρ καλεῖν κνήμην καὶ τὸ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ σκέλους εἰς μὴν ἐπηρμένον· ὥσπερ τὸ ὀπισθεν ἀντικνήμιον. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ συγκείμενον ἐκ τε τοῦ προκνήμιον καὶ τῆς παρακνήμιδος, ἅμα τῆς ἐπαισιφούσης αὐτὸ σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος, ἡ παλαιὰ τῆς Ἑλλάδος κνήμην ὀνομάζει. Hoeschel. (a vulgatis p. 364. in nonnullis discrepans). Κωλία, κωλῆ, perna; inde κωλύφιον fieri non potest, sicuti nec a κωλεός; κωλύφιον a κῶλον deducendum esset, qua voce perna denotari non solet; quare κωλύφιον revera minus accommodatum est. Pauw. Est utique a κῶλος (s. κῶλον), quemadmodum docet Etymol. p. 586: 40. κωλὴν, ut a μέγιστος μεγιστήν, a Κέφαλος Κεφαλήν derivatur. Indidem ducitur etiam κῶληψ, ut a

σκῶλον (σκόλος) σκόλον, ab ἑλλός ἔλλω, et hinc rursus κωλήπιον, quod apud graecos scriptores nondum mihi indagatum, sed a Latinis receptum est, qui *colepium* (v. Burman. ad Petron. 545.) et *colephium* s. *caliphium* scribunt. Hoc fuerit illud, quod quaerimus, κωλύφιον, ἢ et pro ὠ substituto, ut ὀρνύφιον pluribus Aeliani locis legitur pro ὀρνύφιον, et ξυλήφιον apud Hesychium s. Φρύγετρον, et rursus ξυλήφιον in Alexid. Athen. XIII. 23. 52. Polyb. VII. 54. et 55. quibus omnibus locis ξυλύφιον (eadem mensura qua κέλφος) scriptum fuisse suspicor, ut δεινδρύφιον Mechann. vett. p. 194. Theophr. H. Pl. IV. 8. Dioscor. I. 148. 57. b. Hesych. s. Λύγος, ζωύφιον etc. Ξυλήφιον autem, cui Albertius patrocinator ad Hesych. s. Ρόμβος, atque tota illa terminatio deminutivorum in ῥιον, de qua docte et copiose egit Spohnius meus Comm. de Extr. Odyss. Part. p. 155., multas habet suspensiones. Etymologus autem hoc modo scripsisse videtur: Ξυλάφιον — δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλύφιον καὶ ξυλάριον.

Κῶλος autem et κῶλον tantummodo terminatione distant; unde et κωλέος et κωλή s. κωλέα et reliqua oriuntur, de quibus modo dictum est; quanquam non omnia Atticis perinde probata, neque eodem modo accepta sunt. v. Casaub. ad Ath. L. IX. init. Κωλέος (ut ὄσχεός) ex uno Epicharmo affert Athenaeus; femininum genus varie scribitur, modo κωλή (male κωλή Plut. V. Artax. XVIII. 408.), ut ἀλωπεκῇ, ἀνθρωπῇ, λεοντῇ; modo non contractum κωλέα I Sam. IX. 24. cf. Valcken. Gloss. sacr. p. 196. Lips. ut τὴν αἰγέα Joseph. Antt. I. 16. 49. αἱ σκελέαι Poll. VI. 59. 92. τὰς τραγέας Theophr. de Odor. p. 452. Plutarch. Quaest. Gr. XV. 386. quod rectius contrahitur. Eustathius p. 276. τραγᾷ περισπωμένως, ὡς λεονταί. sed idem p. 1963. 39. alia huius inconstantiae exempla profert: ἡ μηλέα οὐ συναιρεῖται εἰς μηλὴν κατὰ τὴν συκὴν. ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῇ, ῥοδέα, ῥοδῇ — τὸ δὲ μορέα οὐ συναιρεῖται. Κυνέη recte in anapaestis Aristoph. Nub. 287. non recte in Lucian. Bis accus. 21. p. 81. T. VII. Contra κερδαλέα in oratione soluta perinde ut alia, qualitatum vocabula, ἀργαλέα, λυσσαλέα, contractionis exsors est, neque κερδαλῇ (multo minus κερδάλη Greg. Naz. Or. IV. 116. B.) nisi cum recordatione poeticae memoriae usurpandum est. Denique etiam retracto accentu κῶλη

Κακοδαιμονεῖν: οὕτως οἱ νόθως ἀντικείμενοι.
 Ἀθηναῖοι γὰρ διὰ τοῦ α, κακοδαιμονῶν λέγου-
 σιν. καὶ θαυμάσαι δ' ἂν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν
 μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ
 κακοδαιμονῶν καὶ πῶς εὐδαιμονοῦσι μὲν λέγου-
 σιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονοῦσιν, ἀλλὰ κακοδαι-
 μονῶσι. *) †)

a) Ed. Pr. et Phay. καὶ θαυμάσαι ἂν τις. Illa οὐκέτι δὲ καὶ κα-
 κοδαιμονοῦσι, hoc vulgatam sequente. Thomas breviiavit h. l.

nonnunquam scribitur, ut ὄσχη, substantivorum modo,
 Arist. Nub. 1128.

Antiquae formae κόλος s. κόλον monumentum est ver-
 bum ἐγκοληβάειν, i. e. in poplitem s. posticam impi-
 gere, ingeniculare, πρὸς σκέλος κυρθεῖν, quod Eustath.
 p. 1026, 51. non inscite homerico κάληπα κόψαι apponit.
 Idem mihi significare videtur κολιτροῦν, quod Scholiastae
 Aristophanis generalius κολιτροποιεῖν et κολιτροποιεῖν inter-
 pretantur, sed proprie ad eandem corporis partem perti-
 net, unde et *culus* et κόλων (*cinaedus*, κόλλαβος) nomi-
 nantur. Zonaras p. 1559. Μελαμπύγου, μελανοκόλον. et
 hodie Graeci, ut Corayus tradit ad Isocr. p. 243. ὀπι-
 σθέκωλα dicunt pro καλιμπυγηδόν.

†) Si Nunnesium audis, κακοδαιμονεῖν dicitur infortu-
 natum esse, sed κακοδαιμονῶν insanire, aut a furiis et
 malo genio agitari. Pauwius εὐδαιμονεῖν et εὐδαιμονῶν
 (quod plane barbarum est) forma, non significatu differre
 statuit; εὐδαιμονεῖν significare deos sibi faventes habere
 et sic felicem esse; oppositum κακοδαιμονῶν deos sibi ha-
 bere offensos et sic esse infelicem. Longe praestat Nun-
 nesii ratio, a Blomfieldio ad Aesch. Sept. p. 201. tacite
 adoptata, quam si sequimur, non difficile est repertu, cur
 Attici κακοδαιμονῶν potius quam κακοδαιμονεῖν dixerint.
 Verba enim in ἄν et ἱάν derivata proprie in animi corpo-
 risve affectionibus usurpantur. Sic v. c. σπληνῶν dicitur
 τὸν σπλῆνα ἀλγεῖν, et similiter λιθῶν, κριθῶν, μολυβδιῶν
 (Phryn. App. p. 52. deest Lexx.); de animi perturbatio-
 nibus δυσσεβῶν, νυμφῶν, πασχητῶν, et cetera multi-

tudo desiderativorum. Similiter nos Germani et aegrum appetitum voluptatis et corporis in morbum inclinantis imbecillitatem, quia ip utroque impotentia quaedam intelligitur, uno eodemque vocabulo (*Sucht* et *süchtig*) appellamus. Id genus Attici plerumque in *ἄν*, vulgares in *ἰᾶν* terminant. Photius: *Λιθῶντας τρισυλλάβως, οὐ λιθῶντας Πλάτων ἰά Νόμων (ἀνδράποδον λιθῶν vulgatum Plato Legg. XI. 916. A.). καὶ βραχῶν λέγουσιν, οὐ βραχιᾶν (1. βραγχ. καὶ ἕτερα τοιαῦτα p. 164. Idem; ψῶραν καὶ βράγγαν (leg. ψῶραν, βραγγῶν) δισυλλάβως λέγουσιν. Βραγγῶν legitur ap. Aristot. H. An. VIII. 2. 1. 590. Dion. Cass. LXIII. 26. 1045. βραγγῶν Porphyr. Abst. III. 7. 252. Psalm. LXX. 4. In Aristotelis loco eo, unde Stephanus βραγγῶν protulit, nescio an praestet βραγγῶν, ut idem scriptor ταυρῶν, τραγῶν, κυνῶν et καπρῶν usurpat, quod Sylburgius VI. 17. alteri lectioni καπριῶν praefert. Ita Poll. II. 103. verbo βραγγῶν aliquis jota superscripsit, ut esset βραγγῶν. Id si de Aristotele, scriptore non admodum eleganti, obtineri non potest, certe in Platone ποδαγγῶν, quo et Aristoph. Plut. 559. utitur, recte iudicantur vulgato ποδαγγῶν praestare. Ac fortasse etiam in Platone l. c. λιθῶν pro λιθῶν scribendum, et in Gorg. 494. E. ubi κησιῶν et ψωριῶν leguntur, alterum quidem retinendum, *) alteri autem ea forma tribuenda est, quam Photius Atticis placuisse refert. In Aristophane, unde Pollux καρηβαριῶν citat, haud dubie καρηβαρῶν legebatur, quam scripturam Diomysius Atticis tribuit, in Theophr. de Odor. p. 450. servatam. Τδερῶν, quod Jungermannus Poll. IV. 187. in ὕδεριῶν mutavit, tuetur etiam Photius: Τδερῶν, ὕδρωπιῶν. v. ad Hesych. s. ὕδρῶν. In χειρῶν non temere videntur codd. Pollucis conspirare; λεπρῶν multos habet et antiquiores testes, sed nec λεπριῶν dubitari debet, Porphyr. Abst. III. 7. 252. Dioscor. I. 103. 43. b. Similiter etiam εκτερῶν et εκτεριῶν (ut εκτερώδης et εκτεριώδης **), κριθῶν et κριδιῶν etc. Eadem*

*) Retinent jota, quae cum substantivis in *ῖς*, *ῖας*, *ῆς*, vel usitatiss, vel suppositis, cognata sunt, κλανσιῶν, κερουτιῶν, ὠχριῶν, μαθητιῶν, βιητιῶν. ὀφθαλμιῶν, πνευστιῶν, περιπνευμονιῶν, πυσοδαντιῶν, ὕδροφοβιῶν. Lexicis adde φαλακριῶν Suid. s. αἰωρόλειος, χιμετλιῶν Dioscor. II. 39. p. 77. α. φανητιῶν Isidor. Pelus. Ep. III. 619. Eustath. 475.

**) In eodem Hippocrate *ἐκτερώδης* de Morb. L. II. 5. 555. B.

est verborum varietas, quas animi quendam affectum significant, ut *θανεῖν* et *θανεῖαν*, *δαμονῶν* et *δαμονιῶν*, quorum hoc scriptores quidam impoliti de arrepticiis (v. Valck. ad Hipp. p. 895. Coray ad Helioid. p. 146.), illud veteres usurpant. Successit ad haec tertia forma *δαμονιζέσθαι*, quae etiam in affinis quibusdam apparet, *καπολιζέσθαι* Aristot. H. A. VI. 17. Hes. s. *θρηῖσθαι*, *ἐπιθρηῖσθαι*.

Atticos igitur veteres probabile est propriam huius florae vim consecutantes et exemplum simplicitatis *δαμονῶν* intuentes, *κακοδαμονῶν* dixisse de iis, qui magnitudine malorum a mente consilioque deducuntur, atque unum ex alio sibi infortunium arcessunt. Is est sensus, eaque forma ap. Aristoph. Plut. 372. Demosth. de Reb. in Chers. p. 93. (ubi recte Wolfius e codd. et Dionysii auctoritate *κακοδαμονοῦσι* in *κακοδαμονοῖσι* vertit) Xenoph. Memor. II. 1. 5. Dinarch. c. Demosth. p. 63. T. IV. de quo loco Wolfio, potius quam Reiskio assentior. Hinc plurimum distat *κακοδαμονεῖν*, quod infelicitatem significat a *θεοβλαβεῖν* disjunctam; sic Xenoph. Hier. II. 4. et Michael. Eph. in V. Nicom. p. 71. a. *εὐδαμονεῖν* et *κακοδαμονεῖν* tanquam opposita commiserunt, et perspicue Plutarch. de Cup. Div. I. 149. d. Exsil. X. p. 375. T. X. Epist. Socr. IX. 16. (Orellii nota plena errorum est) M. Anton. L. II. 8. Arrian. Epict. I. 25. 128. Diog. La. VI. 71. 548. Sext. Emp. adv. Log. VII. 372. (*κακοδαμονικόν* ex eod. c. Ph. I. 589. adde Lexicis). Veterum et probatorum auctorum nullum huiusmodi exemplum Phrynicho innotuisse videtur, neque is aut *κακοδαμονῶν* de mera infelicitate (v. Var. Lect. in Xen. Hier. I. c. quod plane absonum foret) neque *κακοδαμονεῖν* de mentis aegritudine (quo sensu dixit Schol. Lucian. Lexiphan. XVII. 195. T. 5.) usurpari concesserit. Corayo in Helioid. I. 24. *βαρυνδαμονιῶν* in *βαρυνδαμονεῖν* mutanti non accedam; quae ambobus concorditer in uno quasi significationis fundo stabulantur, ut *ἐκληροτραχηλεῖν* cum *τραχηλεῖν*, *δυσουρνεῖν* cum *δυσουρνεῖν*, *κατηφεῖν* cum *κατηφιῶν*, *σκοτοδινεῖν* cum *σκοτοδινεῖν*, *σπουδαρχεῖν* cum *σπουδαρχεῖν* consistit. In hoc postremo clare apparet vis desiderativa cum hac terminatione in *ων* proprie conjuncta; quae antequam certis finibus in-

T. VII. de Intern. Affect. c. 47. 672. D. de Morb. Mul. II. 13. 803. D. et *ἐνταπεινώδης* ib. II. 12. 802. D.

clusa esset, poetarum arbitriis libere inserviit. Hac libertate Homerus ἀφριᾶν, φυσιᾶν, δερκιάσθαι, σκοπιᾶσθαι etc. prodaxit, quam flexuram olim promiscuam et communem fuisse docent veterum dialectorum reliquiae, ἀδικιᾶν, μετριᾶν, μογιᾶν. v. ad Greg. p. 229. *) Postquam autem super ceteras excrevit attica dialectus, perpauca duraverunt veteris abundantiae monimenta. Eustath. p. 95. Μηρῖον βαρυτόνως ὁ ποιητής οὕτω καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις τῶν τινὲς δὲ ὕστερον Ἀττικῶν μηνιᾶν. Cothurni tragici principes priscam formam μηνῖον retinuerunt, Aesch. Eum. 101. Soph. Oed. C. 965. 1274. Eur. Cycl. 494. rerum civilium scriptores Attici neutrum usurpant, recentiores promiscue utrumque (v. Abresch. et Locell. ad Xenoph. Eph. p. 131.), sic ut nesciam, utrum Appiano Bell. Civ. p. 390. μηνιῶν relinquendum an e cod. Aug. μηνίων recipiendum sit, quod aliis locis legitur, Bell. Mithr. 46. 706. Annib. VII. 291. Pertinet haec dubitatio etiam ad Synes. Ep. III. p. 160. ubi textus ἐμηνίει, margo ἐμηνία exhibet. βαρυμηνιᾶν Nicet. Ann. XV. 6. 304. ἐβαρυμηνιάσε XVI. 3. 316. dubiis eximendum est. Μαλκίον Demosthenes, μαλκιᾶν s. μαλακιᾶν Xenophon protulit, v. ad Hesych. h. v. quae praeterea adnumerant, μαλκίειν, μαλκίειν, μαλκίειν ex errore nata sunt. **) Relicto apud Epicos μειδᾶν, Attici μειδιᾶν sibi asseruerunt, Plat. Parm. 130. A. Arist. Thesm. 513. Themist. Or. VII. 91. C. Porphy. Abst. III. 3. 300. Γειτονεῖν Aesch. Pers. 509. Suppl. 794. Legg. VIII. 426. T. 8. Polit. p. 33. T. 6. et γειτνιᾶν Aristoph. Eccl. 527. Dem. c. Callicl. 1272. 1278. Aristot. Rhet. I. 9. 104. T. 4. Theophr. H. Pl. IV. 12. 469. pari fere apud illos auctoritate sunt; γειτονιᾶν ap. Etym. s. γειτών, Lex. Rhet. Bekk. p. 251. a Lexicographis omissum, recentioris usus videtur neque communiter receptum. Antiatt. p. 36. Γειτονιᾶν ἀντὶ τοῦ γειτνιᾶν Θεόπομπος Φιλίππῳ (f. Θ. Φιλίππικῶν) καὶ γειτονεῖν. — Σκοτοδινιᾶν Plato Legg. II. p. 80. Theaet. p. 155. C. Philo de Joseph. 546. σκοτοδινεῖν Lucian. Philop. I. p. 238. T. IX. nullus antiquiorum attigit. Pro homerico

*) Pleraque illa a perfectis derivantur, κελυσιᾶν s. κελυστιᾶν, αἰδοιᾶν, ὑλантиᾶν, ὀρεκτιᾶν.

**) Μαλακίει Aelian. H. An. I. 32. μαλακιοῦσα IX. 16. μαλκίειν IX. 5. falso accentu notantur; μαλακιοῦντα Themist. Or. IV. p. 50. non opus est in μαλκιοῦντα verti, quod Harduinus optabat.

Κόρημα χρηλόμεν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν
καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σάρον.

Σάρωσον ἐπειδὴν ἀκούσῃς τινὸς λέγοντος, πέλευ-
σον παρακόρησον λέγειν, ὅτι οὐδὲ σάρον λέγου-
σιν, ἀλλὰ κόρημα καὶ κάλυντρον. *) †)

a) Edd. hos articulos diversis locis exhibent; secundum male re-
petitum dicit Pauwius, eamque repetitionem a librorum discrepantia
derivat. Ed. Pr. κάλυντρον pro null.

ἀκηδεῖν, quo adhuc Aeschylus usus est Prom. 508., recen-
tiorē memoria ἀκηδεῖν in consuetudinem venit, nec κατη-
φεῖν et κατηφιᾶν, quae pariter celebrantur a scriptoribus
vulgaribus, Attici frequentasse videntur.

†) Σάρον improbatur Phrynichus, non σάειν; σαρῶν
scilicet est a σάρον, quod itidem improbatur. Pollux X. 29. εἰ
δὲ καὶ σάειν φησὶς τὸν θυρωρὸν, τί πᾶν καὶ κᾶν (κό-
ρημα) καλεῖν σάρον; ἢ χρησὶς γὰρ ἀπὸ τῆς ἄλλης καὶ ἐπὶ τῆς
ἀλλῆς ἔχει νόμον. Scripserat antea IV. 94. σάρον ὡς
ἐκτετακὸν τὸ ἐν τῇ ἄλλῃ ἐκάλουν. Si eum sequamur, σάρον
proprie dicitur arcae verriculum et ἀκυρολογία in eo;
quod nomen ab arca ad aedes transferatur male. Nescio,
an ei assenserit Phrynichus; rationes ubique addere de-
buerant Grammatici, ob quas vel probabant vel impro-
babant voces. Pollux etiam μολήπορον, quod proprie de
mola dicitur, ab Archippo ad aedes et alia loca tradu-
ctum esse dicit X. 29. quae κατάχρησις longe maior, sed
potuit comicum quid in eo latere, quod molae verriculo
aliquis purgaret forum. Pauw. Verbum σαρῶν a Phry-
nicho et Moeride improbatum libris inveniri notat.
Usurpavit etiam Artemid. II. 53. 199. verrendi notione;
translatē Lycophro. v. Lexx. Composita κατεσαρώθη (eor-
pora in mare ejectione) Euseb. H. Eccl. V. 1. 210. ἀπεσαρώσε
Nicet. Ann. I. 12. p. 31. D. Lexicis desunt; eodem per-
tinet Ἀσαρόν. Σάρον, quod Pollux l. c. bonitate nulli
postponit, jam in Pythagoreorum symbolis commemorat-
ur, in quibus et illud praecipiebant μὴ σάρον (hanc oxy-
tones in improbat Jungerm. ad Poll. l. c.) ὑπερβαίνειν;
aliud exemplum ex Ione repetiit Hesychius.

Ἀφῆλιξ λέγοντες ἁμαρτάνουσιν οἱ ῥητορικῶι
 τουναντίον γὰρ ἢ δεῖ χρῶνται τὸν μὲν γὰρ
 πρεσβύτερον ῥητέον ἀφῆλικα, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ
 μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας χρῶνται. *) †)
 Ἐπιτροπιάζειν καὶ τοῦτο διέφθαρται, καίτοι
 λεγόντων τῶν ἀρχαίων φανερώς β) ὑποτροπιά-
 ζειν. ††)

a) Ed. Pr. pro λέγοντες ἁμαρτάνουσιν habet λέγονται et pro τῆς ἐννόμου, τῆς ἐν νόμῳ. Sic et Phavor. utrumque scribit, pro ῥητορικῶι autem rectius ῥητορες. Ἐπὶ τοῦ τῆς ἐνν. ἡλ. aut addi aut intelligi debet ἐπιβεβηκότες. Suidas: τινὲς δὲ χρῶνται ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παῖδες, quae eadem leguntur in Anecd. Bekk. p. 470. et Zonarae Lexico p. 351.

b) Ed. Pr. et Phav. mutato ordine λεγόντων φανερώς τῶν ἀρχαίων.

†) Significationem omnium iudicio damnatam, v. Phrynich. App. init. Moeris, Suidas, Thomas, a Phrynicho Comico huic vocabulo subiectam esse tradit Poll. II. 17. quem prorsus alia dicentem facit Schneiderus: Φρόνιχος τὰς νέας μὲν ἀμφήλικας λέγει, Φερειράτης δὲ τὴν γαραιτέραν ἀμφηλικεστέραν, aperto scripturae errore. Nam ἀμφῆλιξ, quod Pauwius significare putat eum, qui circa aetatem vegetam et florentem versatur, Heynius autem ad II. 22, 490. duntaxat scriptura ab ἀφῆλιξ differre statuit, omnino graecum esse non videtur. Hoc impuberem (ἀνήλικον) significat apud Arrianum et Theophilum. v. Steph. Thes. T. I. p. 1452. Du Cang. p. 159. et Tittmann. ad Zon. h. v. veteres omnes de aetate provecta dixerunt, iique magis comparativum in oratione pedestri, quam positivum gradum probasse videntur, a quo refutandum esse monet Phrynichus App. I. c. Neque is vel Homerum, quem Schaeferus provocat ad Greg. p. 529, neque comoediae veteris auctores, a Polluce productos, neque quemquam recentiorum rhetorum (ut Lucian. Pseudol. XV. 71. T. 3. Aelian. H. An. XIV. 18.) intercedere sibi patietur.

††) Ἐπιτροπιάζειν (lég. ὑποτροπ.) verbum medicum, quo bis utitur Philo in Flaccum, idem quod πρὸς ὁδὸν in libro ejusdem in Cajum. Hoeschel. Res hic agitur sine

Προκόπτειν λέγουσι· τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ οὐκ
ἔστι παρ' αὐτοῖς. ^{a)} †)

Βιβλιογράφος· οὕτω λέγουσιν ἐν πάντα συλλα-
βαῖς καὶ διὰ τοῦ ᾱ, οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ
τοῦ ὀ. ^{b)} †)

a) Ed. Fr. τὸ δὲ ὄνομα ἡ προκοπὴ παρ' αὐτοῖς οὐκ ἔστι.

b) Ed. Fr. τετρασυλλ. καὶ διὰ τοῦ ὀ. Phavorinus: τετρασυλλάβως
διὰ τοῦ ὀ βιβλιογράφος.

tabulis et testibus; nam pro ἐπιτροπιάζειν nullum aucto-
rem citare possum, sive non satis attendi, sive nusquam
extat.

†) Non immerito haec vox a Grammaticis contempta
est, quae nullum antiquum, nedum atticum auctorem
habet; nam quod in sermonibus Maximi p. 624. legitur:
Ἡράκλειτος ὁ φυσικός οἴησιν ἔλεγεν ἐγκοπὴν προκοπῆς εἶναι,
Stoici suum esse clamant (v. Reiske Epist. ad Fam. p. 264.
Schleiermacher Mus. Phil. Vol. I. P. III. p. 522.), quo-
rum ex disputationibus Schol. ad Lucian. Bis accus. 21.
78. T. VII. προκοπὴν et ἀπροκοπίαν repetit. Neque no-
bis imponet ille Platonicae epistolae conditor XVII. 31.
Orell. qui quum hoc nomine utitur, non tam Phryni-
chum erroris convincit, quam suam fraudem detegit.
Philonis, Josephi, Diodori et insequentium testimoniis
nihil utar. Infer Lexicis συμπροκόπτειν Nicomach. Geras.
L. I. p. 29. ed. Wechel.

††) Pollux L. VII. βιβλιογράφον usurpatum inquit a
Cratino, βιβλιογράφος vero ab Antiphane. Locus est suspe-
ctus; nulla enim varietas, nisi in casu, aut in sono, quam
notarunt typographi. Suspicio legendum esse in Antiphane
βιβλιογράφος cum ᾱ, quod mediae comoediae poeta fuerit
et minus elegans, quam Cratinus, veteris comoediae scri-
ptor. Nannes. Pauwius contra βιβλιογράφος Cratino, βι-
βλιογράφος Antiphani tribuendum putat, quod illud e
Phrynichi sententia emaculatus, veterique poeta dignius
sit; neque probat Salmasium Antiphani βιβλιογράφος red-
dentem. Tum sic pergit: „Thomas M. Βιβλιογράφος, οὗ
βιβλιογράφος, directe contra assertionem Phrynichi. Res

Βασκάνιον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, οὐ προβασκάνιον
μετὰ τῆς πρό. ἀδόκιμον γάρ. *) †)

Βοῖδιον καὶ βοῦδιον ἀρχαῖα καὶ δόκιμα, εὐχὴ
βοῦδιον καὶ βοῦδιον, διὰ τοῦ ὕ.

Ροῖδιον διαιροῦντες λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς. ἡμεῖς δὲ
ροῖδιον. b) ††)

a) Ed. Pr. et Nunn. προβασκάνιον et πρός, quod Hoeschelius
coniecit. Ἀδόκιμον γάρ omittunt Ed. Pr. et Phavor.

b) Rectius longe Ed. Pr. Vasc. et Phavor. Νοῖδιον καὶ βοῖδιον —
οὐχὶ νοῦδιον καὶ βοῦδιον. Huic articulo alterum subjunxi, qui in
Edd. multa infra ante σμῆγμα legitur.

est ambigua et facile labi potuerunt scribae; ipsa tamen
insolentia hic etiam commendat βιβλιαγράφος. An rigi-
diores Attici maluerunt βιβλία — quam βιβλιο —, quia sic
hominem habemus, qui *libris* describendis vacat, non
libro? Abreschius ad Thom. p. 152. Antiphanem βιβλιο-
γράφος scripsisse opinatur, de quo, ut de toto hoc ge-
nere, in Parergia dicere conatiui.

†) Βασκάνιον Pollux refert a fabris ante fornicalia sus-
pendi depellendae invidiae causa. Eodem pertinent
oscilla Virgilii (Scaliger contra monet, Virgilii oscilla esse
αἰώρας) et satyrica εἶγνα hortorum apud Plinium, phalli
item et ithyphalli. Nunnus. Ut in Jeremiae Epistola:
ὥσπερ γὰρ ἐν σικυηράτῳ προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσον.
Scholion: Προβασκάνια καὶ κερέμβηλα Ἑλλήνων οἱ λόγιοι
παλεῦσιν, ἅντα ἰσθῶσιν οἱ ἀγραφύλακες πρὸς φόβον δυνάτων
ἢ καὶ ἀνθρώπων. ταῦτα δὲ μορμολυκεῖα καλοῦνται. Men-
dose in quibusdam Edd. Bibliorum σικυήλαταν. Est au-
tē σικυηράτον (quae vox et Esai. c. I. confirmante cod.
Aug.) τόπος προσκαίρων καὶ ὀλιγοχρονίων καρπῶν οἰστικός,
τέρψιν τινα μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν παρεχόμενος Basil. Hoeschel.
Τὸ τῶν λεγομένων προβασκανίων γένος Plutarch, Symp. V.
Quaest. VII. 3. p. 228. T. XI. Glossae; Mutonium, προ-
βασκάνιον. v. Casaub. Lectt. Theocr. c. VIII. p. 90. Douza
ad Lucil. IV. p. 115. Βασκάνιον est in Aristoph. Fragm.
Inc. LXI. quod ordinavit Porsonus ad Med. 754. Advers.
p. 249. Alexandrini communiter φυλακτήρια, ceteri Graeci
περίσπτα vocant.

††) Ροῖδιον quum expungeret Phrynichus, non poterat

βοῖδιον ut vetus et legitimum commendare; neque id permittunt reliqui Atticistae, quorum auctoritate Porsonus, Praef. ad Hes. LVII. Piersoni vestigiis insistens, contractas formas *αἰός*, *εἰσός*, *βολῖον*, *βοῖδιον* poetis aemulis restituit, quas metrorum-ratio ubique fert, non raro exigit, neque librarii penitus evellere potuerunt. Pedestres autem scriptores, quum nullo ejusmodi adminiculo niterentur, non potuerunt ingravescenti corruptelae resistere. *Βοῖδιον* quidem nunc omnibus fere locis expressum est Demosth. Olynth. III. p. 57, 6. Aristot. H. An. III. 16. 126. Plutarch. Symp. V. Quaest. I. 2. 202. T. XI. Dion. Chr. Or. VII. 224. Athen. XIII. 34. 76. Lucian. Dial. Deor. XX. 5. p. 61. T. II. Procop. Bell. Goth. IV. 21. 625. B. Ac pro recentioribus Graecis non nimis sentendam, neque, si *ἐλσινός* ap. Platonem Garg. p. 49. T. IV. et Demosth. de fals. leg. p. 361. p. 366. c. Mid. p. 574. p. 582. dubium videri posse concedam, idcirco etiam Corayo assentiar Heliodorum VI. 169. et Passowio Longum p. 315. attice *ἐλσινός* scripsisse. Sed Demostheni opitulatur Ulpianus ad illum locum haec adnotans: τὰ *βοῖδια ὑποκοριστικόν ἐστιν ἐν συναγωγῇ ἀττικῇ*. *Βοῖδιον* nomen equi apud Sosipatrum Athen. IX. 22. 394. *Βοῖδιον* tribus syllabis scribendum videtur, ut ὁ *βοῖδης*, κατὰ Μεγάροω, ὃ ἐστὶ πρῶτος καὶ εὐήδης κατ' ὁμοιότητα τοῦ *ἐυνοκῶν* Eustath. p. 962, 18. quod Lexica emittunt. Tertia forma est *βοῖδιον* in Epigr. Ἀδελφ. 185. a Planude servata, v. Jacobs. Act. Monac. T. I. Fasc. II. p. 126. quarta *βῶδιον*, quinta *βούδιον*. Hesychius: *Βῶδιον*, *βοῖδιον*. Antiatticista Bekk. p. 85. *Βούδια*, οὐ μόνον *βοῖδια*. Illa apparet etiam in *βῶδιον* ap. Du Cang. s. *βῶδια*, et *σῶδιον*, de quo statim dicendum erit; haec in *βούδιον* apud eundem Du Cangium et *μνούδιον* in Gloss. Steph., denique in *φλούδιον* Zonarae p. 1815. Quippe in hunc errorem abductus est sermo vulgaris recordatione nominativorum *βούς*, *νοῦς*, *μνούς*, quibus deinde etiam alia afflavit, a diversa origine ducta. *Ποῖδιον* cum diaeresi legitur Diod. Sic. IV. 35. (sic codd. plures pro *φοῖός*) Nonnus Epit. 62. 238. Geoponn. X. 76. 762. Sed in Athen. XIV. 64. 366. *φοῖδιον* ὡς *βοῖδιον* τὸ ὑποκοριστικόν. Μεγάροω, τῶν *φοῖδιων* ἐκράγουμεν, trisyllabum restituendum est. *) Utrum autem *βολῖον*, ut Aristophani Eqq.

*) Schweighauserus nihil de Atticistarum praeceptis vel fando accipiasse videtur, qui et haec pertulit et *βοῖδιον* Hermippe XII.

100. sic etiam Philostrato *Vit. Soph. II. 10. 586.* reddi necesse sit, definire nolim. *Χοῖδιον, σταρνίον*, Suidas. *Σχοῖδιον* in Hesychio legitur; *στοῖδιον* ap. Strab. IX. 1. §. 15. p. 360. itemque in Hesychio s. *Ἐπιστόδιον* Is. Voc. s. reponit *ἐπιστοῖδιον*, Salmasius *ἐπιστῳδιον*; *σῳδιον* (a *στοία*) communiter scribi solitum apparet ex Grammaticorum praeceptis, v. Etym. s. *καλωδιον* et *σῳδιον* et Const. Lascaris Gramm. B. litt. 5. *Γράδιον* (ex *γραυδιον* contractum, v. Zonar. Lex. p. 453.) quum recte nunc scribatur in Aristophanis iambis et trochaeis, dubitari potest, utrum etiam Demostheni de Cor. p. 515. redhibendum et, si huic concessum fuerit, utrum recentioribus quoque participandum sit, ut Strab. VIII. 6. p. 255. Epist. Socrat. 36, 44. Lucian. Peregrin. XII. 279. T. VIII. Theophyl. Ep. III. Liban. Ep. 1424. 651. *Ἀφυδιον*, *μυδιον* et quae cum his prope conjuncta neque tamen adhuc conjunctim tractata sunt, *μύδιον*, *συῖδιον*, *ιχθυῖδιον* etc. in aliud tempus mihi differenda sunt. De vocabulis *ἀπλοῖς*, *προχοῖς*, *Εὐβοῖς*, deque duobus *ὀλοπαθείαι*, *φθοῖς* et *οῖς* exposuit Pieronius; *σοῖς* (a *σέω*) *σοῖδος*, *ξοῖς* (a *ξέω*) *ξοῖδος* Epigr. ἀδελφ. CCXXXII. *) *κοῖς*, *κοῖν*, quod Attici *κοῖξ* (ἢ *κόξ* Theophr. H. Pl. I. 16.) *κοῖκα* dixisse traduntur, distinenda esse apparet ex Grammaticorum decreta Schol. Venet. I. 198. Etym. M. s. *οῖων*, Eust. p. 404. qui praeter *οῖς* et atticum *φθοῖς* nullum Graecum vocabulum in *οῖς* terminari praecipiunt. *Φοῖδες* enim, quod nunc apud Aristotelem legitur, illi haud dubie *φωῖδες* (h. e. *φῶδες*), sicut par est scribi, scriptum lege-

75. 547. et *προχοῖδιον* Strattidi XI. 46. 251. impertiit. Phrynichus App. p. 59. *ὡς βοῖς βοῖδιον, οὕτω προχοῖς προχοῖδιον.* quod in nostris exemplaribus ubique in diaeresi est. Atticas illas formas qui reduxerunt, accentum, qui in non contractis legitimus est, suo loco reliquerant, licet ex tribracho dactylicum fecissent; eamque notationem jam prioribus seculis vulgo receptam, a nonnullis vero, ut irrationalem, rejectam fuisse colligi potest ex eo, quod Didymus in voc. *λῆδιον* irrationalem tonum reprehendit Eustath. 1146, 55.

*) Barytonum est Aegyptiacum *ξοῖς*. v. Schol. Ven. A. 676. N. 382. Hoc proprium, non appellativum *ξοῖς* haud dubie in mento habebat Lascaris Gramm. IV. z. 6. quum *ξοῖς*, *ξοῖος*, (ut latinum *Xois*) *οῖος*, *οῖος* pure declinari iuberet. Contra *φθοῖδας* legitur bis Hipp. de Morb. Mul. II. 78. 841. E. sed saepius ibidem *φθοῖς* I. 100. 792. B. (ut Athen. XI. 78. 314.) et *φθοῖς* p. 792. D. E.

Θσμή· ἡρῆ λέγειν διὰ τοῦ σ. διὰ γὰρ τοῦ δ,
ὀδμή, Ἰώνων· παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν
πάτριον διάλεκτον, ὀδμή λέγων. *) †)

a) Ed. Pr. et Phav. ὀσμή λέγει διὰ τοῦ σ. hic cum Ξενοφῶν desinit:
illa λέγων ὀδμή pro ὀδμή λέγων.

bant; singularem autem numerum in usu fuisse negat
Phrynichus App. p. 70.

†) Idem decernunt Thomas p. 659. et Photius p. 257.
contrarium Antiatt. Bekk. pag. 110. ὅξεν οὐ φασι δεῖν λέ-
γειν, ἀλλ' ὀδωδέναι, καὶ ὀδμήν, εὐχὴ ὀσμήν· quos ne quis a
transcribentibus in discordiam actos credat, Pollux II.
75. clavis verbis docet, ὀδμή et εὐδομία nonnullis festiviora
videri, poetica esse ignorantibus. Verum mirabile est,
quomodo in hoc vocabulo luserint librarii, qui atticam
formam Hippocrati de Vict. San. L. II. c. 7. p. 47. Mack.,
ionicam Platoni Rep. IX. 265. (cod. reg. ὀσμή) affinxer-
unt, e Xenophonte autem, quae est propria hujus for-
mae ditio, ita diligenter ab imia radicibus evulserunt,
nullum ut ejus vestigium reliquum fecerint. Eadem for-
tuna usum est ionicum ἡώς, quod quum Photius a Xeno-
phonte usque ad satietatem frequentari dicat, quis non
demiretur nunc in omnibus locis ἥως legi? In ceteris
scriptoribus utraque forma ὀδμή et ὀσμή saepe eadem pa-
gina, periodo, atque adeo eodem versu legitur; sic ὀδμή —
ὀσμή Athen. XV. 17. 460. Philon. de Sacrif. Abel. p. 136.
brevissimo ambitu, sed ὀσμή tamen saepius, occurrit, et
maxime in Aristotelis, Theophrasti et Galeni libris ὀσμή
— ὀδμή — εὐδομος — εὐοσμος perpetua vicissitudine sese
excipiunt: Eadem est in Diodoro, Plutarcho et reliquis
omnibus imparilitas, nec potest quidquam in alterutram
partem constitui, nisi hoc, quod modo a me significatum
est, exempla atticæ formæ decuplo minimum superare.
Adde Lexicis ὀδμάσθαι Sext. Emp. adv. Log. pag. 400.
Athanas. c. Gent. c. 31. p. 50. B. Poetica autem et glosse-
matica vocabula in nullo plura notata sunt a Grammati-
cis, quam in Xenophonte, scriptore maxime pedestri et
quotidiano: velut γοᾶσθαι Poll. III. 99. λευρογός Id. III. 154.
γεραίτεροι II. 13. μυριώλεκτον VI. 206. ἀμβολας Suid. ἀγλεν.

Βελόνη καὶ βελονοπώλης ἀρχαῖα. ἡ δὲ ῥαφίς τι ἐστίν, οὐκ ἂν τις γνοίη.†)

αἶς Id. ἀγνιά Id. ποιῶνες Id. κατέκτανε Id. μασσών Id. ζύγα-
στρον Id. πάματα Thom. p. 768. ὀπήρ Id. p. 653. ἀναπτε-
ρῶσαι Antiatt. Bekk. p. 79. τρέπους pro τράπεζα Athen. II.
p. 49. Β. πάσασθαι (pro πτήσασθαι) Etym. s. πολυπάμων.
ὀφείλη Id. et Zonaras. Convenire Xenophontem hac in
re cum Hippocrate observat Galenus Comm. II. in Hipp.
de Artic. p. 326. E. T. XII. τροπικοῖς ὀνόμασι καὶ γλωσση-
ματικαῖς εἰσθεὶν ὁ Ἱπποκράτης ἐννοίων (f. ἐνιότι) χρῆσθαι
— ὁμοίον τι (l. δὴ) τούτω (l. τούτο) πεπονθῶς ὁ (δ) Ξε-
νοφῶν καὶ γὰρ ἐκεῖνος, εἴπερ τις ἄλλος ἐρμηνεύων πολι-
τικῶς, ὅμως παρεμβάλλει πολλάκις ὀνόματα γλωσσηματικά καὶ
τροπικά.

†) ῥαφίς Matth. XIX. Macar. Hom. XV. Epiphan. p.
181. παῖδα νήπιον κατακεντῶντες ῥαφίσι χαλκαῖς. *Hoeschel.*
ῥαφίδα ex Archippi Pluto producit Pollux X. 31. neque
improbat. Sic et VII. 42. βελόνη, βελονίδες, ῥαφίς, ῥα-
φίδες, et sic vocem ῥαφίς aperte probavit. *Passow.* Ex-
scripsit hunc locum Thomas p. 150. Contrariam senten-
tiam profitetur Helladius p. 17. τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς
πὰς μάζας μάρτυσιν, ἀττικὸν καὶ οὐχ, ὡς ἐνιοὶ δοκοῦσιν,
ἰδιωτικόν. ἀλλὰ καὶ ἡ ζύστρα τῆς σκεγγίδος καὶ τοῦ ὀχε-
τοῦ ἢ ὑδροφόρου καὶ ὁ ἀκρωτὶς τοῦ μύλου καὶ τῆς βελόνης
ἢ ῥαφίς παλαιότερον, idque confirmat Antiatticista Bekk.
p. 115. ῥαφίδα (l. ῥαφίδα) τὴν βελόνην Ἐπίχαρμος; sive
acum hio intellexit, sive (quod propter Athenaei testi-
monia credibilis est) pisciculum. Utrumque pariter va-
let ad vetustatem nominis vindicandam. Cf. *Passow* de
Rat. emend. Lexx. p. 115. Verum Phrynichus antiquita-
tem atticam respexit, cujus auctoritas huic vocabulo de-
est. Βελόνη autem praeter Eupolin atque Aristophanem
usurparunt Aeschines c. Ctesiph. p. 556. Aristot. de Anim.
II. 88. 33. T. II. Philemon Fr. III. p. 195. Brunck. (ubi
log. δεῖ) Ammian. Ep. XVII. 96. In transcurau observo,
in Maneth. V. 435. περόνησι ῥωγὰλους πέπλους ἀσκηθίας
ἐκπλέοντες revocandum esse βελοναῖσι. ῥαφίς primum oc-
currit in Hipp. L. II. de Morb. c. XXVI. p. 577. F. T. VII.
τὸ σῶμα πᾶν ὅλον ῥαφίς κεντῶν δοκεῖ, pro quo *Foesius*

Ἀριστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπῆτης. Ἔστι
μὲν ἠπῆσασθαι ἀπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαι-
ταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ
κόσκινον ἠπῆσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀνίστα-
σθαι τὰ ἱμάτιον. *) †)

a) De Ed. Pr. nihil hic admonet Pauwius; in Ed. Vasc. deest caput
articali Ἀριστῆς — ἠπῆτης. orditur enim ab his verbis: ἠπῆσασθαι
ἔστι μὲν ἀπαξ — Phavorinus, qui priora servavit, in hoc tamen a
vulgatis discedit, quod haec eodem ordine scripsit: ἠπῆσασθαι ἔστι
μὲν ἀπαξ. Idemque etiam ὑποθήκας exhibet, ut Nunnesius edidit,
non συνθήκας, ut Vascos. Ceterum haec non ad ὑποθήκας Χείρωνος,
opus novitium, sed ad Opera ipsa pertinere, commode docet Hein-
rich p. 23. Locc. Plat. restit.

οἷον φαφίω substituit; tutius erit γραφίσι, ut c. 29. 580.
τὸ μεταφρενον δοκέει οἷον γραφείοισι πεντέσθαι. Sic
γραφίς et φαφίς commutantur ap. Suid. s. Μάρκιος p. 505.
Adde Lexicis γραφιοειδής e Galen. de Usu Part. XI. 4. 559.
T. IV, quod et βελονοειδής et barbore στυλοειδής vocari di-
cit VII. 19. 475. D. Pro φανίδα διαραι in Heronis Belop.
p. 140. legendum φαφίδα, ut lemma marginale habet, (i. e.
φαφίδα) διείραι. Sed, ut ceteros reddam: φαφίδες porro
legitur in Nicet. Ann. VIII. 4. 136. A. Method. in Hort.
Adon. p. 7. b, (ubi λαβίδας τῶν ἱματίων inepte pro λακίδας
editum) et Hesych. s. βελονοποικίλης. In Annaei vero
Gazaeti Theophr. p. 52. καὶ ὡς ἔφη τις τῶν παρ' ἡμῖν σοφῶν,
πενὸν οὐδὲν, οὐδ' ὅσον ἄχωρα ἢ τρίχα βαλεῖν, lectionem
a Barthio memoratam οὐδ' ὅσον αἰθέρα, quod ipse in ἀνέ-
στραν transfigurat, ecquis est, quin videat, genuinae
lectionis, αἰθέρα, vestigia continere?

†) Photius p. 58. Ἡπῆτην οὐδὲις εἰρηκε τῶν Ἑλλήνων,
οὐδὲ ἠπῆτριαν, ἀλλ' ἀπῆστριαν. Idem Moeris iudicat p. 48.
verissime. Nam praeter Xenophontem Cyrop. I. 6. 15. cu-
jus aliquot codd. pro ἀπῆστριαν exhibent ἠπῆτρίαν, quam le-
ctionem, a Nunnesio et Stephano Theol. I. 366. contem-
ptam, Hemsterhusius defendit, et Batrachomyomachiae
homericae scriptorem (quem in MS. perantiquo Tigretem
[Pigretem] appellari notat Nunnesius), nullus graeco
scribentium hoc nomine uti sibi permisit. Verbum ἠπῆ-
σασθαι Galeno et Aristidi elapsum esse, ad Thomam no-
tant p. 26. quod pro barbore damnari a Dionysio Nunne-

Ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα. †)

sus probat Eustathii testimonio, in quo ἡγήτρια προήγρια corrigit. Is praeterea addit, auctorem libelli de vocc. tono differr. distinguere Ἀκιστῆς medicus et Ἀκιστῆς sartor.

Δαιταλεῦσι] Henricus in Gloss. Galen. Δεταλ. edidit. At Stephanus demum appellat Δαιδαλίδας, popularem Δαιδαλίδης, unde nomen fabulae scribendum esset Δαιδαλίδαι, nisi potius ap. Steph. Δαιδαλιδεὺς legendum, et sic Aristoph. ἐν Δαιδαλιδεῦσι citaretur. Apud Stephanum certe Δαιδαλεῖς sunt cives, qui Daedala incolunt; nam quod a Δαιδάλεια Italiae Δαιδαλεὺς dicitur eidem, suspicor reponendum esse ex etymo Δαιδαλιεύς. Sed quia forma reliquorum nominum gentilium, quae a demis flectuntur, plane ab hac dissentit, quid sequar, incertus sum. Et enim ap. Steph. omnes δημόται nomen in δης habent par numero syllabarum nomini demi, ut Κυδαντίδαι, Ἐχελίδαι, Ἐπιεικίδαι, a Κυδαντίδης etc. et s. Τιτακίδαι separatim adnotat, ὁμοφώμως dici gentile nomen Τιτακίδης, quasi significet canonem generalem. In plurali ὁμοφώνοι sunt populares populis; utrique enim Τιτακίδαι dicuntur. In populo tamen Αἰθαλίδαι legitur, οἱ δ' Αἰθαλεῖς, i. e. alii appellant populares illos Αἰθαλεῖς, a recto Αἰθαλεύς, aut, ut ego repono ex etymo, Αἰθαλιδεῖς et Αἰθαλιδεὺς. Sic idem in Χολλίδαι scribit a Laertio δημότην nominari Χολλιεύς, quod integrum esse debuit Χολλιδεὺς. Sic fortasse a Δαιδαλίδαι popularis dictus Δαιδαλιεύς. Forsitan duae erant Aristoph. fabulae, una Δαιταλεῖς, altera Δαιδαλίδαι. Δαιταλεῖς demus quum nunquam memoretur, ap. Galen. reponendum videtur ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιδαλιδεῶν, sed, cum citat fabulam, retineri potest Δαιταλέων. Nunnes. Retinendum omnino Δαιταλεῦσι. res est nota in hac literarum luce. Pauw.

†) Ἄλλιος Διονύσιος φησιν, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. Eust. 1584. 50. Idem comprobatur Etym. et propter eandem rationem, quae affertur ab Eust., ἵνα μὴ γένωνται δύο ὑπερθέσεις. Ex epistola Synesii citatur ap. Henr., nisi locus est depravatus;

*Ἀρχήθεν ποιηταὶ λέγουσι, τῶν δὲ καταλδγαδὴν
δοκίμων οὐδεὶς, ἀλλ' ἐξ' ἀρχῆς. 4)*

Aristoteles certe ἀγαθώτερον usurpat, atticus tamen scriptor non est. *Nunnes*. Ἀγαθώτατος ap. Synes. Ep. CXLII. pag. 280. C. suspicione caret; eodem utuntur Diodorus Exce. L. VIII. p. 29. T. IV. Apollon. de Synt. T. 12. p. 46. Heliod. V. 15. 192. Hesych. s. φέριτατος. Ἀγαθώτερον Gregor. Naz. Or. XIV. p. 281. B. T. I. Paris. μεγαλώτατος Diagon. ad Hesiod. p. 209. βελτιώτατα olim legebatur ap. Aristot. H. An. V. 12. 201. βελτιώτερον Hesych. s. κομψότερον.

1), Ἀρχήθεν οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ. παρ' Ἡροδότῳ δὲ ἔστι, καὶ τοῖς Ἰωσι Anecd. Bekk. p. 450. Ἀρχήθεν παρὰ μὲν ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις εὐρεῖται Ἀττικοῖς δὲ οὐ φίλον· διὸ οὔτε Πλάτωνα οὔτε Θουκυδίδην ἔστιν εὐρεῖν λέγοντα τοῦτο Phryn. App. pag. 7. Quemadmodum Aeschylus et Sophocles (ap. Hesych. s. κορυφίων) adverbium ἀρχήθεν ex veteri usu retinuerunt, ita etiam alia hujus generis adverbia in Tragicorum verbis inhabitant, γῆθεν, βυσσόθεν, πεδόθεν, οὐρανόθεν etc. quorum nullum in pedestrem Atticorum sermonem transiit. Sed post vulgatum cum aliis gentibus Atticis decorum et ἀρχήθεν ascitum est, quo Polyb. XIII. 4. Dion. Hal. IX. 51. p. 1884. Dio Chrys. Or. XXXI. 568. Plutarch. Amator. XVI. 31. T. 12. Appian. Illyr. XV. 850. Lucian. Amorr. III. 259. T. V. Galen. de Febr. L. II. 7. 134. B. T. VII. Sussor. ad Art. IX. 10. T. II. Athen. XI. 112. 376. Heliod. X. 9. Sext. Hyp. III. 8. 149. Hermog. de Invent. II. 47. et inter externos Philo de Vit. Mos. p. 642. C. (in L. I. p. 431. pro ἀρχήθεν in MS. Aug. Hoeschelii ἐν ἀρχῇ legitur) Joseph. Antt. III. 12. etc. usi sunt, et multa alia catervatim irruerunt, ἀγρόθεν Philo. in Flacc. p. 99. B. Lucian. Macrob. 22. 127. T. 8. (ἀγρόθεν improbat Lexiph. 3. p. 181.) Liban. Ἠθικ. p. 112. T. IV. μακρόθεν Philo. quod somn. a deo mitt. p. 575. B. Strab. III. 409. Appian. Bell. Pun. p. 449. Aelian. H. An. II. 15. XV. 12. Arrian. Tact. p. 17. μηρόθεν Mosch. de Aff. mul. p. 6. Constant. Porph. Adm. XXXI. p. 99. Schol. Lucian. Hipp. p. 295. T. 7. παιδόθεν Synes. de Prov. p. 91. C. Joann. Zon. IV. 184. A. γῆθεν Joseph. Ant. I. 19. 50. Lucian. Icarom. 14. p. 21. T. VII. Galen. de Trem. Palp. V. 205. D. Artemid.

Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπιπλασθαι λέγουσιν Ἀθη-
ναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. μῆ-
ποτε δὲ καὶ ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, χρώνται οἱ
ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. *) †)

a) Verba illa, quibus præceptum circumscribitur, μήποτε γασ-
τρίζειν τυπτειν, desunt in Ed. Pr. et Phavor. neque in eo codice
quo Thomas p. 182. usus est, scripta fuerunt, neque omnino hæc
palinodia aut Phrynichum aut quemquam alium mediocriter erudi-
tum decet.

I. 68. οὐρανόθεν Jamblich. V. P. XXXII. 116. Nicoph.
Greg. X. 1. 287. B. θεόθεν Id. H. 4. 18. D. Marin. Procl.
c. 11. Aesop. Fab. 299. 196. δυσμόθεν Nicet. Ann. V. 7.
95. D. πυργοόθεν Jul. Afric. Cest. c. 24. 298. Anna Comn.
Alex. X. 276. A. βαρβαροόθεν Schol. Venet. Θ. 284. ὁμόθεν
Philostr. Imag. L. II. 5. 817. μεσόθεν Anna Comn. Alex. I.
21. A. δεξιόθεν II. 67. B. ριζόθεν III. 90. C. νηπιόθεν VII.
193. D. ἡπειροόθεν VI. 172. D. αὐτοκρατοροόθεν XII. 363. C.
quæ pleraque a Lexicographis ommissa sunt. Quæ At-
tici ex hoc genere arcessiverunt, exceptis, quæ a nomi-
nibus urbium ducuntur, vix digitorum numerum æquant,
πατρόθεν, ἔωθεν, οἰκόθεν, θύραθεν, χαμῶθεν *). Νοτό-
θεν Theophrasti et βορόθεν (βορέαθεν de Sign. Ser. pag.
441.) de Sign. Pluv. p. 417. Apud Paus. I. 14. 55. ὁ δὲ τὸ
τε ὄνομα προτεθέν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν audacter dicam
πατρόθεν scribendum esse. Pariter II. 7. 205. προθέν cod.
Mosq. in πατρόθεν mutavit. III. 14. 388.

†) Consentit Thomas, Phrynichi subscriptor et adscri-
ptor. At Aristophanem binis locis γαστρίζειν dixisse pro
pugnos in ventrem ingerere, objectat Nunneius; hic qui-
dem comiter, iracundius illi, qui in Thomæ flagitia in-
quisivere. Pollux autem usum verbi γαστρίζειν et ὑπογα-
στρίζεσθαι pro helluari generatim comoedias assignat II.
168. quæ tot tamque diversos auctores complectitur, ut,
nisi aliquis unus nominatim proferatur, hoc testimonium
ponderis habeat perparum. Neque nobis notus est atti-

*) Χαμῶθεν, quod Apollónius in docta illa μεθόδῳ, quæ nobis
jam sæpius ad partes vocata est, de Adverb. p. 600. vulgaribus
adnumerare videtur, præter codd. Aldi Herodo. II. 125. etiam
Cratini exemplo ap. Priscian. XVIII. 214. stabilitur.

est scriptor vel unus, qui Pollucis sententiam confirmet, quod in tanta rerum convivalium celebritate haud fortuito factum videri potest. Accedit, quod ea significatio verbi, quam Phrynichus Atticis abjudicat, naturae convenientior est. Nam ut a κεφαλή, κεφαλίζειν, caput percutere, a λαμός, λαμβίζειν, a φαγίς, φαγίζειν *) ducitur, ita γαστρίζειν a γαστήρ natura sua nihil aliud significare potest, quam τὸ τὴν γαστέρα τύπτειν vel πληγὰς ἐμφορῆσαι κατὰ τῆς γαστρός (Philo II. Legg. spect. p. 793. E.). Jure itaque mireris, Sextum Empiricum patrii sermonis adeo ignarum fuisse, ut γαστρίζειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν εἰς γαστέρα non magis dici posse affirmaret, quam μυκτηρίζειν ἐντὶ τοῦ εἰς τὴν ῥίνα τύπτειν, adv. Gramm. X. p. 262. Sed hac aetate verbum hoc, quo de agitur, nullam aliam quam belluatipnis notionem habuisse videtur; sic usurperunt praeter Lucianum et Synesium (ad Thomam citatos) Posidon. Athen. XII. 35. 460. C. Philostr. V. Apoll. IV. 3. 142. VIII. 7. 547. (γαστρίζεσθαι τῶν δρυῶν) Athen. V. 46. 312. (γαστρίζεσθαι αἰνοῖς καὶ βρώμασι) Alciph. III. Ep. 45. Themist. XXII. 276. C. Maxim. Tyr. XXXVI. 2. 183. Γαστρισμός Sophilus, mediae comoediae poeta, Athen. III. 56. 389. a qua credibile est, hunc usum dicendi inductum esse. Itaque Phrynichus culpa liberari non poterit, nisi quis velit hoc effugio uti, ut libentarios dicat verba ἐμπλάσθαι et τὴν γαστέρα τύπτειν inter se commutasse, quod fecisse in aliis saepe arguuntur. **)

Quod autem in texto ἐμπλάσθαι scripsi pro vulgato ἐμπιπλάσθαι, id mihi annuente Phrynicho fecisse videor. In Thomae loco, hinc expresso, male ἐμπιμπλάσθαι legitur, de quo quod Grammatici nostri praecipunt, confirmare possum Suidae testimonio: Πιμπλάται, ἐμπιπλῶ δέ, et Moschopuli: Πιμπλῶ μετὰ τοῦ μ, ἐμπιμπλῶ χωρὶς τοῦ μ ἐν τῷ κακόφωνον· ἀλλὰ ἐνεπιμπλῶν, ὡς καὶ ἐμπιπρῶ, ἐνεπιμπράμην Schol. ad 'A. A. p. 28. cui consentit Gram-

*) Alia hujus significationis terminatio est in verbis γναθῶν, i. e. αἱ γνάθοις τύπτειν, γνοῦν, κεφαλαιοῦν in Evangelio D. Marci XII. 14. v. Interpp. In illis substantivum verbo insitum modo accusativum objecti, modo dativum instrumenti significat, ut κοραίζειν, γονυτίζειν, αἰσχροφανίζειν, περιγυρίζειν, πυγίζειν. Ap. Sext. Emp. c. Gramm. X. 262. pro ἀντισημίζειν (τοῖς αὐτοῖς ἀντισημῶν τύπτειν) perperam editum ἀντισημίζειν.

**) In Poll. VI. 42. pro γαστρίβορος restitue γαστρίς, βορός.

maticus Parisiensis Bastii p. 681. ἐμπιπλῶν et ἐμπιπρῶν inter ecthlipses numerans. Multis quidem locis contra hanc regulam ἐμπιπλᾶναι scribitur, Xenoph. Hier. I. 25. Alciph. III. Ep. 24. Aelian. H. An. IX. 22. XII. 2. Aristid. T. I. p. 125. Dio Cass. LXII. 16. 1014. et ἐμπιπρᾶναι Hipp. de Aer. et Locc. III. 53. p. 46. Cor. Menandri fabula Ἐμπιπρᾶμένη, Athen. XIII. 8. 20. (ubi leg. πανώλης ἔξολοιθ') Phil. Legg. Alleg. II. p. 107. de Temul. p. 244. A. Max. Tyr. III. 42. IV. 51. sed his locis non multum tribuam, primum quod longe plura extant in contrariam partem exempla, deinde quod in illis quoque codices plurimum inter se dissentiunt, ut Xenoph. Anab. I. 7. 8. Porphy. de Abst. I. 33. 54. Herodian. I. 12. Appian. Bell. Mithr. XXXVIII. 695. denique quod pristini editores, verae rationis ignari, saepe formam genuinam adulterarunt, ut H. Valesius in Euseb. H. Eccl. X. 480. et VII. 36. 365. et Havercampius Joseph. Antt. XII. 8. 619. ille ἐμπιπλᾶναι, hic ἐμπιπρᾶναι recepit. Postremo etiam saepe pro simplici compositum et in compositis ἐν et ἐκ successit, ut Reiskius in Dion. Chr. Or. XXVII. 527. pro πίμπλησι reposuit ἐμπίμπλησι, non adtentus, in Dione semper ἐμπιπλᾶναι legi, et Thucyd. III. 82. τὴν φιλονεικίαν ἐμπιπλᾶναι plerique codd. ἐκπιπλᾶναι exhibent, nullo ad sensum discrimine; τὰς ἐπιθυμίας ἐκπιπλᾶναι Dio Cass. XLI. 27. 281. τὸ τῆς ψυχῆς ἐφιέμενον ἐκπ. Synes. Ep. CXXXVII. 274. C. unde patet, Brodaeum in Xenoph. Hell. VI. 1. 4. 359. ἐμπλήσαι τὰς γνώμας pro ἐκπλήσαι sine idonea causa assumpsisse. Contrario modo peccat ἀνεπίπλη Aristid. Or. Plat. II. 142. T. II. ἐκπίπλησι Arrian. Tact. p. 46. ἐνεπίπλητο Aeschin. fals. leg. p. 251. ubi recte cod. Helmst. ἐνεπίμπλ. servavit, ἐνεπίπλη Aristid. Or. in Alex. p. 83. et ἐνεπίπραντο Rhodiace. p. 544. T. I. utroque loco codd. defectum literae explent. Ἐμπίπληται in Hom. H. in Deor. Matr. XXX. 10. scribi debet convenienter homerico ἐμπίπληθι Ἰλ. Φ. 311. In Tragicis ἐμπίπραντο Eur. Herc. 244. cum ἐμπίμπλαμαι Ion. 925. pugnat; in Aristophane Brunckius ubique fortio rem formam ἐμπιπλᾶναι et ἐμπιπρᾶναι partim e codd. partim suo periculo reduxit, Lys. 511. Acharn. 447. Thesm. 749. Nub. 1484.

Γαργαλίζειν λέγε διὰ τοῦ ρ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν
δύο γ, γαργαλίζειν. ^{a)} †)

Γήινον λεπτέον διὰ τοῦ ἥ, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ε,
γείνον. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. Γαργαλίζειν δι' ἐνὸς γ λέγε, ἀλλὰ μὴ — etc. Phavori-
nus: Γαργαλίζειν διὰ τοῦ γ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γγ, γαργαλίζειν,
Φρυνίχου.

b) Ed. Pr. Vasc. et Phavor. pro ἀλλὰ μὴ habent καὶ μὴ.

†) Γαργαλίζειν, γαργαρίζειν et γαργαλίζειν a sono facta
sunt: γαργαλίζειν de risu accepit Phrynichus et sic pro
γαργαλίζειν non dicendum esse γαργαλίζειν monuit. Cum
Phrynicho sentit Etymologus et cum utroque Hesychius.
Ραυω. Phrynichus App. p. 466. Bibl. Coisl. Γάρφαλος καὶ
γαργαλισμός· τὸ δὲ γαργαλίζεσθαι, οὐκ ἀττικόν. Eodem
modo nuper haec edidit Bekkerus p. 51. Nihilominus ta-
men difficile est ad credendum, Phrynichum et a se ipsum
defecisse et contra Platonem stetisse, a quo verbum γαρ-
γαλίζειν usurpatum est Phaedr. p. 251. neque pervideo,
quomodo id ab eo reprehendi potuerit, qui substantivum
ex eo derivatum probaverit. Et quod tandem, amabo,
aliud verbum erit, quod pro γαργαλίζειν dici possit?
Hanc ego rationem habeo ad suspicandum, Phrynichum
γάρφαλος et γαργαλίζεσθαι pariter probasse, γαργαλισμός
autem non improbasse quidem illud, (nam et huic Plato-
nis auctoritas praemunitur,) sed tamen alteri γάρφαλος ut
commune proprie attico postposuisse. Moeris: Γάρφα-
λος ἀττικῶς, γαργαλισμός Ἑλληνικῶς. Γαργαλίζειν vero
quam longe a vetustatis consuetudine absit, vel ex eo
patet, quod Hemsterhusius, unicus Thomae commenta-
tor, omnia expiscatus nullum nisi ex Hesychio et Glos-
sis Graecolatinis exemplum proferre potuit; adde his δυσ-
γαγγάλιστος ἵππος Geoponn. L. XVI. 2. 1110. T. II.

††) Etym. s. Γαῖα· Γῶ τὸ τίκτω, ἐξ οὗ γίνεται γέα διὰ
τοῦ ε, οἷον εἰ ἡ γεννητική, κατὰ κράσιν γῆ. Hesych. Γῆρ
ἢ γῆ. A γῆ est γήινος, a γέα, γείνος; γεηρός aliud est.
Ραυω. Γείνος nusquam locorum vidi, sed γήινος ubique
apud antiquissimos pariter et recentissimos reperitur.

Γλωσσόκομον: τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομεῖον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ οἱ ἀρχαῖοι. *) †)

a) Eodem modo hæc in Edd. et Phavorini Lexico leguntur. 'Τῶν ἀρχαίων ἔχει] nihil falsius; nam antiqui ita non efferebant vocem; per duplex σ. scribendum haud dubie γλωττοκομον; sic verum perhibent verba. Pauw. Sic potius ajo sana corrumpi, corrupta dissimulari. Quid enim hoc est: γλωττοκομῶν forma antiquum est, sed a vulgo prave profertur; dicendum est enim γλωττοκομεῖον? quis hoc modo loquitur? Vellem scriptum esset, quod in Nunnessii versione expressum est: *typum quidem et positionem habet verborum, quæ antiqua videntur*, quanquam ne hoc quidem satis convincit; graecis autem nulla ex parte respondet, nisi ὑπ' ἀρχαίων scribatur. Mihi Phrynichus non γλωσσόκομον sed γλωσσόκομοι τὴν prehēdisse, praeceptumque hoc posuisse videtur: Γλωσσόκομοι τῷ τύπῳ μὲν καὶ τῇ θέσει ὁμοίως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λέγεται, κατὰ δὲ τὴν προφορὰν διεφθάρται, καὶ γὰρ γλωσσόκομεῖον λέγειν. Ita convenit ei cum Helladio p. 963. τὸ γλωσσόκομεῖον πρῶτος μὲν τὸ ἀγγεῖον, ὃ τὰς αὐλητικὰς ὑποδέχεται γλώσσας, οἱ δὲ τῶν καὶ ἀχρῶμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων δεχομένων τιθέασιν· καὶ τὸ μὲν ἀναγνόντες οἱ δὲ προσδιαστρέφουσι τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον. Διὸν γὰρ προπερισπῶν τὴν παραλήγουσαν μακρὰν οἶσαν, οἱ τοι δὲ συστέλλουσι καὶ προπαροξύνουσιν. Quo. in Phrynicho primum per σσ, tum per ττ scriptum est, fortuitum esse puto.

Plat. Legg. VI. 305. T. 8. X. 87. T. 9. Plut. de Placitt. Phil. II. 20. 408. Dio Cass. LVI. 30. Themist. XXI. 261. C. Heliopd. III. 16. etc. Apud Funap. V. Aedes. p. 57. τὰ γήινα καὶ ἐπίκρητα χρήματα praestat ἐπίκρητα, ut in Themist. l. c. γήινον καὶ ἐπίκρητον.

†) Triplex est hujus vocabuli scriptura, una Phrynicho et Helladio probata, γλωττοκομεῖον, quæ in aliis obtinet multis, τυροκομεῖον, χοιροκομεῖον; altera ex hac depravata, γλωττοκόμοιον, cujus diversitas tantummodo in appellatione posita est; tertia γλωττοκομον, quam Phrynichus alio loco ad vulgus imperitorum ablegat Praep. Soph. 32. Γλωττοκομεῖον ἐπὶ μόνου τοῦ τῶν αὐλητικῶν γλωττῶν ἀγγεῖον, ὕστερον δὲ καὶ εἰς ἑτέραν κατὰ σκοπεύετο βιβλίων ἢ ἱματίων κ. τ. ἐ. καλοῦσι δ' αὐτὸ δι' ἀμαθείας γλωσσόκομον, quod vel ipsum nos fateri cogit, non potuisse in eo Phrynichum formam antiquam agnoscere.

Qua aetate haec novitia scriptura prodire coeperit, ex Pollucis loco X. 154., si recte conjecit Nunnesius, colligi licet: τὸ γλωττοκομείον εἶρηκε Λύσιππος ἐν Βάχχαις. Αὐτοῖσιν αὐλοῖς ὀρμαὶ καὶ γλωττοκομείῳ (αὐτοῖς αὐλοῖς ὀρμαὶ καὶ γλωττοκομείῳ emendat Bentlejus in Epp. ad Hemsterhusium*). οὐ μὴν ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττόκομον. (sic enim Nunnesius putat legendum esse pro γλωττοκομείον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐστὶν εὐρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανείῳ. Καὶ τὸ γλωττόκομον (sic idem pro γλωττοκομείον) βαλανεύεται καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου Διαβόλῳ μέγ' ὁ Φορμίων γλωττόκομον, οὐκ ὀφθαλμῶ. Pauwius, qui Lysippi versus hunc in modum constituit: αὐτοῖσιν αὐλοῖς ὀρμαῖ (i. e. appellet) καὶ γλωττοκομείῳ, in Timoclis autem loco γλωττοκομείον s. γλωττοκόμιον retinendum esse censet, in utroque fallitur. Γλωσσόκομον praeter Plutarchum, Longinum, Josephum, aliosque, quos Sturzius congregavit, usurparunt Arrian. Peripl. Mar. p. 159. Hero Spirit. p. 228. Id. Autom. p. 255. Socrat. Schol. Hist. Eccl. I. 17. p. 63. Et Μενεκλῆς Γλωσσοκόμῳ citatur Suidae s. Διαμόνιον. V. et N. T. locos et Gloss. γλωσσόκομοι loculi commemorat Hoeschelius. Atticistarum praeceptum Galenus et nosse se et contemnere, ut medico non admodum necessarium, significat Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 218. D. T. XII. εἰρηται μὲν παρὰ τοῖς ἀττικοῖς (recentioribus scil.) γλωσσόκομον τὸ σκεῦος τοῦτο, εἰς ὃ πολλὰ τῶν χειρῶν γραμμάτων (dele hoc) ἐμβαίνουσιν (i. ἐμβαλλουσιν), πολλὰ δὲ τῶν ἀποθέτων γραμμάτων, ἐνιοὶ δὲ εἰς ὁδοιπορίας αὐτῷ χρῶνται. Διοίσει δ' οὐδέν, εἴτε γλωσσοκόμιον, εἴτε γλωσσόκομόν τις ὀνομάξοι αὐτό, καθάπερ οὐδὲ εἰ διὰ τῶν δυοῖν τ. ἢ διὰ τῶν δυοῖν σσ. qui ipse hoc genus laminae chirurgicae in hoc quidem libro γλωττόκομον p. 228. B. 247. E. sed γλωττοκομείον in L. de Us. Part. VII. 14. 468. D. appellat.

Semel adhuc redeo ad Lysippi αὐτοῖσιν αὐλοῖς, pro αὐτοῖς τοῖς αὐλοῖς positum, de quo genere quae docent Grammatici, **) cautiones quasdam habent. Primum cer-

*) Ut in ejusmodi particulis versuum laceris nulla certa, multae probabiles ad emendandum viae patent, ita, si hic Ambubaja loquitur, qualem Lucianus inducit in Dial. Meretr. XV. de ferocitate amatoris conquerentem, potuit etiam hoc dicere: Αὐταῖσιν αὐλοῖς ἦρ' ἔμε. Καὶ γλωττοκομείῳ, sustulit me una cum tibiis et theca tibiaria.

**) Si quis ista nondum didicit, discat a Monkio ad Hipp. v. 1184.

tis quibusdam vocabulis hunc usum adstringere videtur Gramm. Bekk. p. 130. *αὐτῇ νηί, αὐτοῖς ἀνδράσιν, αὐτοῖς ἵπποις ταῦτα χωρὶς ἄρθρου.* Neque tamen haec sola articulo carent, neque semper: *αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι* Arist. Eqq. 849. *αὐτῷ τῷ τόκῳ* Liban. *Λογ. ῥητ.* p. 532. T. IV. ubi Reiskius: „*τὸ ὧ omittit Wolfius ex more Graecorum*“ male ille quidem. quam in rem plura notata sunt a Kühnio ad Aelian. V. H. I. 3. et Schaefero ad Bos. pag. 745. Praepositionem interponere epici in more habent; *αὐτῷ σὺν τε λίνῳ* Od. N. 118. *αὐτῷ σὺν θώρηκι* Arat. 697. *αὐτῷ σὺν τριπόδι* Apoll. Arg. IV. 1590. ut mirer, Matthieum Gramm. 541. et Hermannum ad H. H. in Ap. I. 146. noluisse *αὐτοῖς σὺν παιδεσσί* tolerare. Similiter Eur. Cycl. 701. *αὐτοῖσι σὺν ναύτησι*, pro quo Personus *συνναύτης* correxisse dicitur, Ion. 52. *αὐτῷ σὺν ἄγγει.* Inverso ordine *σὺν αὐτοῖς ἔχμασι* Apoll. Rh. I. 1209. *σὺν αὐτοῖς κύκωις* Alciph. III. 3. *σὺν αὐταῖς μητράσι* Polyb. XVI. 32. quo utroque loco articulum interponunt; *σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδροισιν* Anton. Lib. XXII. 98. Denique etiam pronomen in hac constructione postponi solet. *Κέρατιν αὐτοῖς* Long. Past. II. p. 238. ubi Schaeferus, *rarissime*, inquit, *hoc ordine reperiatur; solemnus usus postulat αὐτοῖς κέρασιν.* Exempla ad manum sunt plura: *Θριξὶν αὐταῖς* Aelian. H. A. H. 16. *ὀστράκοις αὐτοῖς* XIV. 4. *ἵπποις αὐτοῖς* Liban. *Ἐκφρ.* T. IV. p. 1100. *τελχεσιν αὐτοῖς* Heliod. IX. 2. 350. *ἐπιστάταις αὐτοῖς* Appian. *Σyr.* LVIII. 625. *αὐτόπρεμνα ῥίσις αὐταῖς ἀναβάσας* Philo de Agricult. p. 188. C. quo loco ne qua glossae suspicio existat, plura hujus generis contulimus ad V. Μέλλω. *Αὐταῖς ψήφοις καὶ καταδίκαις αὐταῖς* Maxim. Tyr. XVIII. 556. *ἱεροῖς αὐτοῖς* Aristid. Panath. p. 135. T. I. ubi vulgarem ordinem restituit cod.

Par est articuli inconstantia in Ellipsi voc. *οἶκος*; nam et cum duplici articulo dicitur *ἐν τῷ τοῦ Διὸς* Lycurg. c. Leocr. p. 231. T. IV. ubi *ἱερῷ* addebat Taylorus, *ἐν τῷ τῆς Ἀγλαύρου* Demosth. de fals. leg. p. 458. *ἐβὰδιζον εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ* Lys. c. Erat. 392. *εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος* Dem. c. Macart. p. 1071. et cum solo articulo substantivi omissi *ἐν τῷ κατήλου* Plato Com. Athen. X. 58. 116. *ἐν τῷ Κηφέως* Lucian. Dial. Mar. XIV. p. 123. T. II. (Aristophanis locis usi sunt Fischerus ad Theophr. pag. 137. et Schaeferus ad Bos. p. 345.) Denique cum solo genitivo personae *ἦμε εἰς τοῦ Κλεομένηος* Herodo. V. 51. *ἐπειδὴ εἰς*

Βράδιον· καὶ τοῦτο Ἡσίοδος μὲν λέγει βράδιον
δὲ Πανελλήνεσσι φαίνει, Πλάτων δὲ καὶ
Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδυτέρον.^{a)} †)

Γρυλλίζειν διττὴν ἔχει τὴν ἀμαρτίαν, ἓν τε τῇ
προφορᾷ καὶ τῷ σημανομένῳ. ἐν μὲν τῇ προ-
φορᾷ, διὰ τῶν δύο ἁλ., ἐν δὲ τῷ σημανομένῳ,
ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γρυλλίζειν ἑστὶ τιθέ-
μενον ἐπὶ τῆς τῶν ὕων φωνῆς, οἱ δὲ νῦν τὰτ-
τουσιν ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημόνως ὀρχου-
μένων. ἐρεῖς οὖν γρυλλίζειν καὶ γρυλλισμὸς συῶν,
οὐ γρυλλισμός.^{b)} ††)

a) Ed. Pr. Πανελλήνεσι φαίνει, Phavorin. καὶ οἱ δόκιμοί τε. Post
καὶ τοῦτο excidisse videtur ἀδοκίμον vel simile quiddam.

b) Διὰ τῶν δύο ἁλ. Ed. Pr. omittit articulum; fortasse scripsit
ἑστὶ διὰ δύο ἁλ. vel, ut in Phavor. legitur, διὰ τὸ γράφεσθαι διὰ δύο
ἁλ. — Καὶ ἀσχημόνως omittit eadem Ed. quae non desunt in Le-
xico Phavorini, vicissim sequentia ἐρεῖς — γρυλλισμός omittentia.

τοῦ βασιλέως πίνουσιν Philostr. V. Apoll. II. 27. 79. εἰς τοῦ
Σαράπιδος Aelian. H. An. XL 3. ἐς τοῦ Ἀφρωνιανοῦ Dio
Caes. LXXVI. 8. 1277. v. Brunck. ad Lys. v. 407. ἤμεν
ἐκ τοῦ Θερασγόρου Lucian. Encom. Dem. 27. p. 155. T. 9.
Ἐπεμπεῖ με πρὸς τοῦ διδασκάλου Liban. Themistock. p. 390.
T. IV.

†) Paucis hic defungi possum, quum et veteres Gram-
matici, Lucianus Soloes. VII. Moeria, Thomas M. Phry-
nicus concinant, et eorum explanatores, quamvis multos
locos, Plutarchi, Athenaei, Dionis, Heliodori et ae-
qualium proferant, nihil, quod Atticistarum auctorita-
tem infringere possit, in medium attulerint, et omnino
nullum extet in Atticorum scriptis huius formae exem-
plum.

††) Pollux hanc vocem (γρυλλίζειν) tribuit coturnici-
bus, quam ceteri Grammatici uno consensu suis adscri-
bunt, nisi locus est depravatus et corrigendum sit γυαλ-
ζειν, sublato ρ. Vox enim coturnicum est γύα, γύα, a
qua nostri Valentini guallas vulgo vocant. A et A con-

fundi testantur Terentian. et Inscriptiones et in Suda
 Διούτωρ p. adjutor. Nam quod ap. Hesych. legitur γου-
 λάζειν et interpretatur γογγύζειν, stare nullo modo pot-
 est, sed legendum videtur γουλλίζειν τὸ γούζειν. nam T et
 Γ confunduntur plerumque, ut in Ptolemaei Hispania
 Tarraconensi editum *Etelesta* pro *Egelesta*, quae nunc
 Yniesta, nobilis salis fossilis et nativi copia. Nunnes.
 Ἐπὶ τῶν φθρικῶς καὶ ἀσχημόνως ὀρχουμένων: exemplum
 quaero, quo translatio illa stabiliatur audacior certe et inso-
 lentior. Si legitur ὀρχιζομένων, modestior esset et usitatio-
 r. Illud Hesychii Γουλλάζειν, γογγύζειν male mutat. Nunne-
 sius; γούλλη φωνή sequitur. A γούλλη et γούλλα est
 γουλλάζειν, id autem non eodem modo acceptum et alicu-
 bi per γογγύζειν explicatum: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι, τον-
 θορύζειν (sic leg. pro τὸ θορύζειν). Idem: Γογγύσαι, ὡς
 χοῖρος φωνῆσαι. Si quid mutandum, commodissime igitur
 legi posset γουλλάζειν, γογγύζειν. Sed nihil muto et in
 ὀνοματοποιούμενοις istis magna varietas. Pauw. De
 scriptura idem adnotant Phrynichus in App. p. 33. et
 Thomas p. 191. quem Sallierius Aristophanis et Aristote-
 lis auctoritate refellit. Et in illo quidem Plut. 307. lon-
 gam syllabam metrum poscit; apud Aristot. H. A. IV. 9.
 168. γουλλισμός omnes libri tuentur; γουλλίζειν duplici &
 Aelian. H. A. X. 11. Dio Chr. Or. VII. p. 246. Zenodo-
 tus de Vocc. Ann. p. 229. Valck. Georg. Pisid. Hexaem.
 v. 956. neque unquam aliter scriptum reperitur, nisi quod
 Moschopolus illum Zenodoti locum referens et codd.
 Poll. V. 89. γουλλίζειν exhibent. Eustathius p. 1657. 7.
 Χοίρειος φωνή ὁ γουλλισμός· ὅθεν καὶ Πλούταρχος Γούλλον
 τινὰ ἔπλασε. Saltationis genus γούλλον duplici & dici
 quum ipse Phrynichus doceat, qui potest verbum hinc
 naturaliter prognatum repudiare? Et quis tandem Grae-
 corum γουλλίζειν seu γουλλίζειν de saltatu vel decoro vel
 indecoro usurpavit? Mihi quidem nullus hodie succur-
 rit. Itaque pro ὀρχουμένων Phrynichum ὀδυρουμένων scri-
 psisse cōjiciamus. Hoc sensu legitur ap. Procop. Arcan.
 Hist. XVII. p. 49. C. βασιλεὺς δὲ κλάειν τε καὶ ὀδύρεσθαι
 τὸν ἀπολωλότα σκηπτόμενος καθῆστο γουλλίζων.

Γογγύλη: καὶ ἐνταῦθα ἀμάρτημα. οἱ γὰρ παλατοὶ ἐπὶ τοῦ στοργγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλουμένης. λέγε οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλὶς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη. †)

Πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐκάστοτε καὶ διαπαντός. ††)

Γενέσια: οὐκ ὀρθῶς τίθεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας. Γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ λέγεται. οὖν δεῖ, τὰς γενεθλίους ἡμέρας ἢ γενέθλια. †††)

†) Excerpsit haec Thomas p. 194. Phrynichus App. Soph. p. 33. γογγυλὶς οἱ ἀπικτοὶ λέγουσιν, ἀλλ' οὐ γογγύλη· γογγύλην δὲ τὸ στοργγύλον ξύλον. Minus decise Pollux VI. 54. γογγυλίδες λέγουσι καὶ γογγύλας. Γογγυλὶς Hippocr. de Intern. Affect. c. 42. 668. T. VII. Theophr. H. Pl. VII. 1. Plutarch. V. Caton. II. 38. alii. γογγύλη pro rapo vulgus Graecorum dixisse apparet ex eo, quod Aristophanes Thesm. 1125. Scytham hoc utentem inducit, itemque Diocles Athen. II. 53. 226. Strabo V. 4. 8. 204. Dioscor. II. 134. 106. b. Clemens Paed. II. 1. alii. que recentiorum. In Arist. Pac. 30. γογγύλη male pro substantivo accepit veterem interpretem sequutus Hoeschellius. Γογγυλαῖος e Schol. Pac. 789. adde Lexicis.

††) Πάντοτε et Ἀπάντοτε (quod ex Apollon. de Adverb. p. 595. Bekk. et de Synt. II. 2. 152. Lexicis inserendum est) a nullo classicorum auctorum usurpatum esse, convenit mihi cum Sturzio de Dial. Mac. p. 187. cujus copiis mentissam adjicere nolo. Zonaras Lex. p. 1526. τὸ πάντοτε παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων εὐρίσκεται.

†††) Hesych. Γενέσια ἑορτὴ πένθιμος Ἀθηναίοις ἢ νεκρία. Ammon. differre monet γενέσια et γενέθλια, ut γενέθλια in die natali dicantur, γενέσια vero in mortuis, et propterea αἱ ἀνυπολογεῖν, qui γενέσια in vivis usurpet. At Phaverinus cum περὶ γενεθλίων locutus esset, addit οἱ Ἀθηναῖοι καὶ γενέσια λέγουσιν, quod repugnat omnium Grammaticorum sententiae. Nam quod legitur: Γενέσια ἢ δὲ ἐνταῦθα ἐπιφαιτῶσα τοῦ τεχθέντες μνήμη ap. Suid. Moschop. et Phavor., corruptum est τεχθέντες et repro-

Ἀργὴ ἡμέρα, ἀργὴ γυνή, μὴ λέγε. ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. *) †)

a) Ed. Pr. Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα καὶ ἀργὸς γυνή κ. τ. λ. ὁμοίως.

nendum τεθνεώτος. Nunnes. Γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ] Locus mutilus; nam quæ hæc est ratio distinctionis? Meursius perbene in Graec. Fer. ἑορτὴ πένθιμος. Apud Phavor. recte scribit Nunnesius τοῦ τεθνεώτος, ap. Suid. τοῦ τεχθέντος manere potest, quia hic de atticismo non agit puro et cum rudioribus ibi loqui potuit; ap. Etym. ubi legitur γενέσια ἢ δι' ἐνιαυτοῦ μνήμη, inserendum est τεθνεώτος ante μνήμη. Pauw. Mihi nec Nunnesii conjectura, quam Jungermannus ad Poll. III. 102. et Alberti Observ. Philol. approbant, nec Pauwii emendatio necessaria videtur. Nam eodem modo ap. Suid. Etym. et Gramm. MS. Biblioth. Coisl. p. 470. γενέθλια ἢ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτὴ, γενέσια ἢ δι' ἐν. ἐπιφ. τοῦ τεχθ. μνήμη, nisi quod in Etym. in secundo articulo τοῦ τεχθέντος omittitur. Hic satis apparet ἑορτὴν dici viventis natalem, μνήμην mortuorum memoriam die eorum natali vel emortuali celebratam, neque necesse esse aut in Suida τοῦ τεθνεώτος pro τεχθέντος scribere, aut illud in Etym. interserere. Deinde Athenis communiter feriae denicales nomen habuere γενέσια, ut tradit Grammaticus Bekk. p. 231. Γενέσια, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίους πένθιμος, οἱ δὲ νεκρία; quæ eadem in Hesychio leguntur, sed pro πένθιμος hic πάνθιμος extat, quod alii in πένθιμος, alii, quibus V. D. Siebelis in Fragn. Philoch. p. 87. subscripsit, in πάνθιμος mutant, adspirante Antiatt. Bekk. p. 86. qui δημοτελῇ ἑορτὴν perhibet, neque adversatur tamen, quominus etiam ἐπὶ τῆς ἰδίᾳς ἐκάστου dicatur. cf. Bastii Append. Ep. Cr. p. 16. Sed veteribus Graecis religioni fuisse videtur, nomen ferale τῶν γενεσιῶν ad natalitiorum solemnitatem transferre, neque praeter Philonem, Josephum, (in quo temere audacterque Fischerus ad Vell. T. II. 62. γενέθλιος reponit) Alciphronem et Dionem Cassium XLVII. 18. 503. LVI. 46. 843. LXVII. 2. 1102. LXXVII. 2. 1298. quisquam antiquior auctor eo nomine abusus videtur.

†) Idem traditum a Suida s. v. Gregorio Cor. p. 65. et Thoma p. 109. „Philo L. III. de Mose οὐκ ἀργὸν ὄλην λα-

βόντος τοῦ τεχνίτου, sed ibi MS. Aug. ἀργήν, ut et seq. p. 459. pro νεωτερίζουσας ἡδονῆς in cod. A. μετεωροζούσας legitur. Hoeschel. Phrynichi sententiam ratam habuit Porsonus ad Hecub. v. 150. neque ipse facere possum, quin amplectar; quanquam recentiores Graecos, ortum huius vocabuli ignorantes, et ipsos femininam positionem usurpasse et antiquitati tribuisse video. Velut e Soph. Phil. 99. Eustathius p. 486. et 7-9. γλῶσσαν ἀργήν pro ἀργόν citat, quo genere Artemidorus I. 52. 52. γλῶσσαν ἀργήν ἔχειν dixit. Similiter Xenoph. III. 2. §. 19. pro ἀργός γῆ plures codd. ἀργή. Sed jam ab Aristotelis temporibus haec repeti potest corruptela, cujus in Hist. An. X. 27. 470. γυναῖκες ἀργαί; ἀργὰς μελλούσας saepius legitur. In Platonis comici versibus Athen. XI. 25. 221. Eust. 1282. 50.

Λύσας δὲ ἀργήν στάμνον εὐώδους ποτοῦ
ἔχουσιν εὐδὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος.

ubi nec candida amphora intelligi nec διαρκῆς, quod Jacobus Emend. p. 249. restituit, de ampla amphora recte dici posse videtur, commodissimum erit στάμνον ἀργήν, sicut scriptum est, vel pro cetera huius poetæ munditie et venustate στάμνον ἀργόν, de cado indelibato atque interioris notae intelligi. Hiatus tollendi non una ratio est; si ista e Platonis Phaeone deprompta sunt (quae fabula est in vinosas), facillima fuerit correctio: λύσας δὲ ἀργήν s. ἀργόν. Praeter Epimenidium γαστέρας ἀργαί, quod in exemplum sumpsit Nicet. Ann. VIII. 4. 155. D. εἰς ἀργὰς γαστέρας ὀρεστηγῆσας, occurrit feminina positio apud hos scriptores: ἀργαί βάσεις Dionys. de Comp. Verb. XXII. p. 148. T. V. ἀργαί ἡμέρα Plutarch. V. Aristid. XVI. 564. Galen. Comm. II. in L. VI. Epidem. p. 414. A. σὰρξ ἀργή καὶ ἀδιέπλαστος Id. de Usu Part. L. XIV. 7. 340. E. T. III. cf. L. I. 19. 306. D. II. 16. 334. A. ἀργή ὕλη Athanas. c. Gent. c. 15. p. 123. E. βύρσας ἀργαῖς Mehan. vet. p. 6. γῆν ἀργήν Harpocr. s. Αὐτόχθ. Eustrat. in I. Nicom. 17. b. Tzet. ad Lyc. 91. Variat lectio ap. Philostr. Her. p. 6. Boiss. et Aelian. H. A. I. 10.

Graecos autem nonnunquam Grammaticae rationis oblivione compositis declinationem simplicium tribuisse etiam ex hoc apparet, quod non solum ἡ σκυνθρωπός Appian. H. Rom. VI. 18. 120. sed etiam, secus quam oportebat, ἡ σκυνθρωπή dixerunt Lucian. Bis accus. XX. 74. T. 7.

Maxim. Tyr. VI. 98. Athen. VI. 594. Himer. Or. XX. 728. *οὐλομένη* Hipp. de Nat. Mul. I. 681. B. T. VII. Nonn. XVIII. 345. *στενωπή* v. Lexx. *ἀρδενωπή* Lucian. Fugit. XXVII. p. 579. quod nescio quo pacto et mihi olim fraudem fecit (ad Aj. 274.), et Erfurdium eo abduxit, ut Lucianum crederet per lusum jocumque hanc terminationem finxisse. *Θρέψαι κύνα χαρωπήν, οἷον χαρωποτάτην* Arrian. de Venat. V. 195. prorsus abundante positivo; *χαρωπός*, a Schneidero addubitatum, in istis libris saepius legitur.

Alia ex hoc genere adjectivorum minus mobilium collecta sunt in Nott. ad Aj. p. 244. quibus nunc addam haec: *ἀναξία* Plato Protag. 556. A. (unde perperam *ἡ ἀναξία* pro substantivo in Lexicis citatur) Demosth. fals. legat. 388. 3. Philo de Profug. p. 472. B. Legg. Alleg. I. p. 97. Joseph. Antiq. VI. 13. 55. Dio Chrys. Or. XII. 402. *Ἀνομολα* Hipp. Ep. ad Dem. p. 50. T. I. Aristot. de Gen. An. I. 11. 585. C. T. II. de Part. An. III. 10. p. 534. C. IV. 6. 555. A. Theophr. Caus. Pl. III. c. 7. IV. 13. 315. *Ἀνοσία* Aeschin. fals. leg. 321. ubi Marklandus masculinum reduxit, licet *ἀναξίαν* p. 242. suo loco reliquisset; Aristot. H. An. II. 8. 62. 1272. Dion. Hal. Antt. IV. 59. 558. Galen. de Comp. Medd. p. Loc. VII. 1. 522. A. *Ἀγγελία* Dioscor. IV. 5. 198. a. Polem. Physiogn. II. 14. 298. Eustath. 1467. 31. 1610. 61. *Ἀναξία* Herodo. IX. 110. *Ἀνομία* Philo Leg. All. I. 97. B. *Ὀλιγοχρονία* Aristot. H. An. V. 8. 191. *Ἀνοικτία* Eustath. in I. Nicom. p. 18. b. Modestior insolentiorque est motio adjectivorum non purorum uno exemplo mihi cognita, *ἀδύλη* Galen. de Comp. Medic. p. Gen. VI. 9. 898. C. T. 13. Michael. Ephes. V. Nicom. 68. b.; nam quae cum *πάν* composita sunt, ad hunc canonem revocari nequeunt, neque in ceteris rebus compositorum inatar habentur, ut vel ex eo patet, quod *πάμπολυς* quidem et *παμμέγας* et *παμπλούσιος* dicitur, sed *ἀμυέδης* et *ἐμμεγέδης* et *ἀπλουτος*. In Hesychio: *Παναξία ἰσχυρία*, apertum est *παναξία* scribi debere.

Πνίγος ἁμαρτάνουσιν οἱ βραχύνοντες τὸ ἰ.
ἐκτείνουσι γὰρ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ,
πνιγρὰ καλύβη. *) †)

*) Ed. Pr. et Phavor. οἶον πνιγρὰ καλύβη. Hec exemplum e
Thucydide II. 52. sumtum, unde etiam Arrianus Exp. Alex. VI. 23.
595. traxisse videtur, ab ignota manu additum putem.

†) Τὸ ἰ ante γ in primis syllabis produci docent Gram-
matici; Etymol. tamen annotat, in πνιγεύς primam brevem
esse, quia fit ab aoristo secundo, in πνίγος autem pro-
duci; itaque circumflectenda est. Nunnes. In Etym. loco
Pauwius pro ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐπνιγον· ἐξ αὐτοῦ πνίγος
οὐδέτερος emendat — ἐξ αὐτοῦ πνιγεύς. Πνίγος οὐδέτε-
ρος — deinde pro τοῦ μὲν προτέρου — τοῦ δὲ δευτέρου
idem τὸ μὲν πρότερον, τὸ δὲ δεύτερον, duos Aristophanis
locos, alterum e Nubibus, alterum ex Anagyro Poll. X.
54. sumtum esse indicans. Paria tradunt Moeris p. 512.
Draco Strat. p. 74. Canon. Herm. p. 429. et quum πνίγω
apud veteres poetas priorem producat, non solum πνίγει
pro πνίξαι Arist. Vesp. 1154. Pherecr. Athen. IX. 55. 463.
sed etiam πνίγμα pro πνίγμα Hipp. de Morb. Mul. II. 73,
838. A. Aristot. Rhet. III. 10. 548. et πνίγος pro πνίγος
Diodor. Sic. III. 38. Arrian. de Venat. XIV. 205. Aristo-
phont. Athen. VI. 258. D. Arietaen. Ep. I. 5. Lucian. Tol-
xar. 29. p. 91. T. 6. Aristid. in Plut. Aesc. 254. T. I. certe
in Atticorum libris scribendum est. Nam sequiore aevo
germanam vocum Graecarum appellationem adulteratam
esse, ex multis indiciis intelligitur. Pro φίγος (ut Gram-
matici praescribunt, v. Draco p. 78. Etym. s. φίγος) vule-
gari consuetudine φίγος dici monet Gramm. Herm. p. 429.
quo tono notatur Xenoph. Cyr. II. 513. Philo de Exsecr.
p. 932. A. Theophrast. de Sudor. p. 458. idemque p. 424.
τὸ γαίφος, inquit, ἡ συνήθεια ὀξύνει. Idem in centenis
aliis accidit, βελός, μύρον, τύφος, σκύλον, σκύρος, κῦ-
ρος, v. Schweighaeb. ad Athen. XI. 29. 62. Meinecke
Cur. Crit. p. 66. ut librarii insania recti nunc acutam
pro circumflexo ponerent, nunc acuta circumflecterent.
Illud certe non committendum videtur, ut in eodem scri-
ptore modo πνίγος Hipp. de Aer. et Locc. IV. 59. 54
Cor. modo πνίγος VI. 84. 78. et στίφος Phil. de Agricult.
p. 192. A. Dion. Hal. VI. 92. 1254. et στίφος Phil. I. c.
p. 199. Dion. VI. 12. 1064. scribamus.

Ἀποκριθῆναι, διττὸν ἀμάρτημα. ἔδει γὰρ λέγειν ἀποκρίνασθαι καὶ εἰδέναι, ὅτι τὸ διαχωρισθῆναι σημαίνει, ὥστερ οὖν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ, τὸ συγκριθῆναι, εἰς ἓν καὶ ταῦτὸν ἐλθεῖν. Εἰδώς οὖν τοῦτο ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, ἀποκρίνεσθαι λέγε, ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι, ἀποκριθῆναι. ^{a)} †)

[Γενηθῆναι] παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ ἐστὶ Δωριον; ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. καὶ εἰς ἓν et in sine τὸ ἀποκριθῆναι.

b) Articulus hic in Ed. Pr. omissus, in Nunnesii exemplo capite truncatus est. „Quo verbo significavit Epicharmus τὸ γενέσθαι, nondum potui invenire; ii, quibus copia erit integrioris exemplaris, illud reponent; in nostro desunt initiales literae, ut D. Hieronymus loquitur, ut minio notari possent.“ Nunnes. Pauwius ambigit, an γενέσθαι illo loco desit, coque pertinere censet ista Thomas: Γενηθείς ἀπὸ τοῦ γενόμενος οὐδεὶς τῶν δουλιῶν ἐγγόνειν γὰρ etc. Fischerus ad Vell. T. III. p. 58. γενεθῆμεν, Oudendorpius ad Thom. p. 189. γενηθῆναι excidisse statuit; illud ab hoc loco tam alienum est, quam quod maxime, hoc ita appositum est, ut nihil magis.

†) Consentit in his Phrynicho Thomas M. p. 96. quibus obviam ivit Abreschius Dilucid. Thucyd. III. 336. „Fefellit utrumque, inquit, Ammonius, minus intellectus, cujus praeceptum se tantum extendit ad medium ἀποκρίνασθαι, quod non facile apud probatos auctores repetiri puto sensu cernendi.“ In Thomam M. grammaticum novitium, aliena signa sequentem, talis erroris auspicio cadere possit, in Phrynichum nullo modo, neque ἀποκριθῆναι unquam quisquam pro ἀποκρίνασθαι veteres usurpasse demonstrat. Quod ex Platonis Alcibiade secundo affertur exemplum, quum nullum habeat sui simile, quum auctor dialogi incertus, et praeterea a libralis nonnunquam forma vulgaris inducta sit, huic merito fidem abrogat Sturzius de Dial. Alex. p. 148. Apud Polybium autem, Diodorum, Josephum etc. multa hujus vitii exempla observantur, a quod ne Atticistae quidem Rhetores/abstinerunt, v. Lucian. Demonact. XXVI. 244. T. 5. Atistaen. Ep. I. 23. et 24.

††) Exemplum hujus aoristi ab Atticistis civitate ex-

*Πελαργός: οἱ ἀμαθεῖς ἐκτείνουσι τὸ ᾧ, δεῖον συ-
στέλλειν· πελαργὸς γὰρ οὐδὲν ἀλλ' ἢ Ἐρετρια-
κῶς πελασγός. *)*

a) *Πελασγός* quasi a futuro verbi *πελάζω*, in quo prima brevis. Strabo observat et Pelasgos ab Atticis *Πελαργόνες* vocari, nomine ducto a ciconiis. *Νυννης*. Quid verba Phrynichi sibi velint, ignoro; neque scio, quid sibi velit Nunnusius. Si legeretur *ἐκτείνουσι τὸ ᾧ* — in illis lux mihi appareret. Quidam *πηλαργός* scribebant, quos indoctos vocat Phrynichus, quia *Πελαργός* Eretriaci dicebatur pro *Πελασγός*, a *πελάζω*, ut Grammatici volunt, non a *πηλός*. *Πηλαγός* vas nosti; similiter suum *πηλαργός* intellexerint illi propter ipsam Pelasgorum antiquitatem. *Ραυν*. Haec quamvis inepta sunt, non intermisi tamen, ne quia vel levissimum rei obscurissimae extricandae adminiculum a me praeteritum quereretur. Equidem Phrynichum hoc voluisse judico, quod verbis expressit, alpha in hoc nomine non longum esse, sicut est in adj. *ἀργός*, quod nonnulli fortasse sequuntur sunt, sed breve, convenienter communi formae *Πελασγός*, rhotacismo Eretriensium in *Πελαργός* versae, cujus plura olim in libris manu scriptis vestigia fuisse probabile est, ut Schol. Lucian. Reviv. 42. p. 160. *τὸ πελασγικόν — γράφεται καὶ πελαργικόν*. Pelasgos a verbo *πελάζω* cognominatos esse, miror Sturzio persuaderi potuisse Dial. Mac. p. 9.

clusi ex Archyta protulit Fischerus l. c., plura in versione Alexandrina et sacris auctoribus reperiuntur. Inter Graecos hujus vitii consortes antiquissimus fuerit Macho comicus *παρεγενήθη* usurpans Athen. XIII. 45. 106. hunc comitantur Polybius II. 67. *φανερὸν ἐγενήθη*. IV. 6. *μέχρι παρεγενήθησαν*, et Diodor. I. 1. *ὑπουργοὶ γενηθέντες*. III. 40. *ἐπὶ ἐγενήθη*. In L. XIII. 38. pro *ἐγενήθη* cod. *ἐγένετο* et vicissim II. 15. pro *παρεγένετο* cod. *παρεγενήθη* offert, quo patet, quam proclives in hunc lapsum fuerint librarii. Illi fere suppar Dionysius Hal. eodem vitio implicatus est Antt. IV. 69. 806. VII. 55. 1440. et Strabo I. 47. III. 2. 399. (p. 149. ubi pro *ὑπηγόρευον αὐτῷ τὸν μῦθον* scripserim *ὑπεχορηγοῦν*) V. 4. 20. T. II. VIII. 4. 155. T. III. Plures dare possum recentiores, Paus. VIII. 13. Athen. V. 25. 258. XII. 26. 446. Diog. La. VIII. 6. 64. Hipp. Ep. ad Damag. p. 20. T. I. (p. 915. T. I. Lind.) quorum omnium laus minima in similitudine Atticorum posita, tamque exigua auctoritas est, ut Phrynichi judicium, cui Heynius ad Apollod. p. 7. et Tzschukius ad Strab. IX. p. 509. temere leviterque diffusi sunt, evertere nulla ex parte valeant. In Phalar. Ep. XCV.

Ἀσπάραγος: καὶ τοῦτο δυοῖν ἁμαρτήματιν ἔχεται^{a)}. ὅτι τε ἐν τῷ π καὶ οὐκ ἐν τῷ φ λέγεται, καὶ ὅτι ἰδίον τι φυτόν ἐστιν ἄγριον ὁ ἀσπάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρατῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησὶν.

Αὐτομάτῃ^{b)} δὲ φέρει τιθύμαλον^{c)} σφάκον, πρὸς αὐτὸν ἀσπάραγον κύτισόν τε. ἐν ἅπασιν ἀνθέρικος ἀνηβᾶ^{d)} καὶ φλόον ἄφθονον.

ᾧστε παρῆναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις· ἅπαντα γὰρ

a) Pro ἔχεται scribendum videtur ἐνέχεται.

b) Ed. Pr. αὐτομάτην — πρὸς αὐτὸ pro πρὸς αὐτά, ἐνηβᾶ pro ἀνηβᾶ, et ἄφθορον pro ἄφθονον. Pauwius verba poetae in hanc formam redegit: Αὐτομάτῃ δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον. Πρὸς αὐτά γ' ἀσπάραγον κύτισόν τ' ἐν ἅπασιν. Ἀνθέρικος ἀνηβᾶ καὶ φλόμος ἄφθονος, scilicet, inquit, ut versus appareat. φλόμον intellige, quae ellychnia praebet. Nunnsius per φλόον intelligit Theophrasti φλίων. ut nihil aliud dicam, unde apparet, eum ita fuisse appellatum? Versus isti ex Hermannii sententia, quem de hoc loco percontatus sum, sic distingui debent:

Αὐτομάτῃ δὲ φέρει τιθύμαλλον καὶ σφάκον πρὸς αὐτῷ
Ἀσπάραγον κύτισόν τε [νάπαισιν] ἀνθέρικος ἐνηβᾶ
Καὶ φλόον ἄφθονον, ᾧστε παρῆναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις.

Φλόμος ἄφθονος mea opinione adoptandum est ex simillimo Eupolidis loco ap. Plutarch. Symp. IV. i. p. 662. quem Meineckius meus Cur. Crit. p. 58. dextre tractavit; sed praeterierunt eum emendationes Bodaei Stapellii ad Theophr. p. 409. propositae, quibus res fere ad liquidum perducta erat. In eo pariter κύτισος, (non κύτισός, ut in Ed. Pauw. scribitur,) σφάκος, ἀνθέρικος, φλόμος, caprarum pabula, commemorantur.

c) Τιθύμαλον Ed. Vasc. τιθύμαλλον scribitur Aristoph. Eccl. 405. v. Schneider Addend. ad Nicand. Alex. p. 534.

d) Vulgatum ἀνηβᾶ, etsi haud dubie vitiose scriptum, tamen Ruhnkenium, qui hoc verbum pro repubescere usurpari negaverat, ab errore retraxit. v. Epist. IV. ad Ernest. p. 13. ed. Tittmann.

p. 267. συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γεννηθέντων non ἀναλωθέντων, ut Lennepio videbatur, sed leviori emolimento ἐνέθεντων scribendum puto; minoris non potis.

τὰ καταλεγεμένα ἄγρια. Οἱ δὲ νῦν τιθέασιν ὃ ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς. Τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄκαν-
θαι ὄρμενα καλοῦνται καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκ-
βλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν. Λέγε οὖν ὄρμενα, ἀλλὰ
μὴ ἀσπαράγους, ἀδόκιμον γὰρ λίαν. †)

e) Ed. Pr. et Vasc. τιθέασιν τὸ ἄ ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς. Αἱ ἄκαν-
θαι primum Nunnesium e libro suo edidit; Ed. Pr. Vasc. αἱ ἄ. θα.
„Recte, inquit Pauwius; olerum germina et cauliculi primi nonquam
„dicti sunt aut dici potuerunt ἄκανθαί. Ἄνθαí bonum est et com-
„mode statuminat s-quens: τὸ — ἐξανθεῖν. Cauliculi primi sunt
„olerum efflorescentiae. Ἀσπάραγος proprie dictus ἀκάνθας habet,
„indeque ἀκανθίας vocatur, sed id nihil ad olerum cauliculos, qui
„dules sunt; de loco Theophrasti alia. Credo equidem, ad gron-
cas Calendas. Ceterum recte Pauwium ἄνθας tueri, etiam ex Phry-
nich. App. p. 38. ὄρμενα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχά-
νων ἐξανθήματα, credible est.

†) Phrynichus App. Soph. p. 24. Ἀσπάραγος — οἱ δὲ
πολλοὶ τὰ ὄρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ π ἀσπαράγους καλοῦ-
σιν, δυσὶ περιπίπτοντες ἀμαρτήμασι, ὅτι τε διὰ τοῦ π λέγουσι
καὶ ὅτι τὸ ἰδίως καλούμενον ἐπὶ τινος πόας ἐπὶ πάντων τῶν
ἐξορμενιζόντων λαχάνων τίθενται. Etiam Athen. II. 22. 62.
(ex quo Eust. 899.) Etym. M. s. Ἀσφ. (e Lexico rheto-
rico, cujus particulam evulgavit Bekkerus Anecd. p. 57.
etiam a Phavorino servatam) et Suidas tradunt, Attice
ἀσπάραγος, neque ita cujusvis generis turionem, sed cor-
rudam et olerum turiones dici. „Eustath. inquit, esse
ἀσπάραγον germen e spinis natum; hanc herbam spino-
sam puto esse asparagum sylvestrem, qui corruda a Lati-
nis, et a Graecis μυάκανθα dicitur. Nam μυρτάκανθα
ruscum est Latinorum, a quo etiam coliculi nascuntur
instar asparagorum. Galenus II. de Alim. facult. ab omni-
bus Graecis vocari ἀσπαράγους colículos illos teneros, qui
crescunt ad edendum fructum aut semen, qui tamen cau-
lis in brassica proprie κῦμα dicatur. Φλόον accipio Theo-
phr. φλέων, quas Diosc. typha est; nam cetera con-
gruunt, et quod scribit Diosc., ejus pappum ἀνθήλην a
quibusdam nominari. Is est Theophr. H. P. IV. ubi lo-
quitur de phleo: τοῦ δὲ φλέω (καρπὸν εἶναι) τὴν καλουμέ-
νην ἀνθήλην, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς κονίας· τοῦτο δ' ἐστὶ πλα-
κωντῶδες τι ἐπίπυρον, est autem hoc placentiaceum quid-

dam subrubrum, ut ἐπὶ πύρρον legendum sit, quomodo etiam Gaza videtur legisse. Πλακαντώδες reddidi placentaceum, quamvis videtur minima mutatione ἡλακατώδες reponi posse; refert enim ille fructus typhae quam simillime colum. Potest etiam duci ἀπὸ τοῦ ἡλακάτου, i. e. a lana aut lino, quod circa colum aut fusum volvitur, quod est quam simillimum paniculae typhae. Hesychius item huc videtur spectasse: Ἠλακάτη, δόναξ. ἔνιοι κοι-
 νῶς τὰ γόνατα ἔχοντα ὡς στάχυν, ὡς κάλαμον, ubi lego τὰ γόνατα (scapi et scirpi phlei, qui sine nodis sunt) ἔχοντα τὸν στάχυν ὡς κάλαμον. i. e. quorum spica (sic ἀν-
 θήλην videtur nominasse) est ut calamus. refert enim eam formam; nisi malis pro κάλαμον legere ἡλάκατον. Potuerunt etiam aliquae placentae globosae (qualis erat σησαμὺς et γογγύλη) illa figura paniculae phlei praeditae esse. Festus s. scirpus clavam quandam scirpeam retulit e Novio; eam non aliam esse arbitror, quam ἀνθήλην phlei; nostri juncum marinum eam plantam appellant. Galen. in Gloss. de phleo: τοῦτο ἐστὶ φλογμῶδες τι καὶ πα-
 πρῶδες, ubi aut φλομῶδες legendum, quia Schol. Aristoph. scribit, φλόον ab idiotis φλόμον nominari, fortasse propter pappos, quibus similis est lanugini foliorum verbasci, aut certe λοχυῶδες, quod palustris herba sit et in aquis nascatur. — Plinius L. 19. asparagum silvestrem ait a Graecis orminon vocari et L. 20. ab Atticis orminion: utroque loco reponendum ormenon. Eustath. scribit, ἀσπάραγον cum φ esse silvestrem, cum π vero hortensem. Ex his igitur sic restitui posse existimo Poll. VI. 9. ἀσπά-
 ραγος ὁ ἀκανθίας ὄρμενος, ἡμερος ἀσπάραγος. i. e. asparagus spinosus ὄρμενος appellatur, hortensis vero ἀσπά-
 ραγος. Nunnes. „Ὡς χρωῶνται πρὸς τὰς κονίας, interpretes, quo utuntur ad lixivium. Κονίαν quidem lixivium esse sci-
 mus, sed in numero plurali usurpari a Graecis non me-
 mini. Ἀνθήλην autem lixiviis conficiendis utilem esse si dicam, risum tollam mulierculis, quarum hoc studium est. Legendum κονιάσεις, tectoria. Penicillum tectorium intelligit ad laevigandum et complanandum et abstergen-
 dum supremum corium tectorii. Nam est mollis materia, ut villorum, ideo apta abstergendo. De sequentibus ver-
 bis Theophrasti amplius deliberandum; nam corruptis-
 sima sunt; neque admittimus ejus ἡλακατώδες. Totus
 caulis cum anthele refert quidem τῆς ἡλακάτου σχῆμα, sed
 ἀνθήλη ipsa sola non potest referre. Ideo eluditur tota

Ἀσβόλη μὴ λέγε, ἀλλὰ ἄσβολος. †)

illa conjectura de colu." Scaliger. Ἀσπάργος, quod in Hippocr. de Vict. San. I. 1. 46. Theophrasto VI. 4. 3. et saep. legitur, sed hic a Stapelio in controversiam vocatur, Plutarcho Symp. IV. Quae. I. 3. V. Caes. 17. 379. T. 4. Matroni Athen. IV. 13. 29. T. II. Dioscoridi II. 152. 111. b. et scriptoribus Geopon. III. 13. 258. reservari debet. Quae cum hoc dialectorum graecarum scrutatores componere solent, λίσφος, φιδάκη, σφυράς, φανός, σφόνδυλος, paene in eadem varietate sunt. Πιδάκη Aristophani, λίσπος et huic et Platoni adhaesit, v. Ruhken. ad Tim. p. 175. in Aristotelis H. An. nuper modo σφονδύλη VIII. 23. 394. modo σπονδύλη editum V. 7. 2. σφόγγος, quod Brunckius in Aristophanem reducere conatus est Ach. 463. Vesp. 609., a librariis fere abolitum et in recentissima demum Graecitate tanquam a stirpe semimortua renatum videmus. Horum similitudine et σφυρίς defensum est a Niclasio ad Geop. VII. 27. 519. et ἄσφαλαξ defendi potest in Brontosc. Taget. ap. Rutgers. Varr. Lect. III. 248.

†) Moëris p. 11. ἄσβολος atticum, Ἀσβόλη commune esse docet, de genere nihil; de quo commode docemur a Phrynicho App. Soph. p. 17. Ἀσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἐπώνας δὲ ἀρσενικῶς· τινὲς δὲ καὶ τὴν Ἀσβολην. Alius Gramm. in Anecd. p. 451. ἄσβολος θηλυκῶς ἢ ἄσβολος, οὐ γὰρ ἀρσενικῶς ὁ ἄσβολος. Sed ἐκ τοῦ Ἀσβόλου Hipp. de Morb. Mul. I. 100. p. 792. quod non attenderunt Lexicographi. τὸν ἄσβολον Theophr. de Ign. p. 68. cui femininum articulum reddere annititur Sallier. ad Moer. I. 6. ἢ ἄσβολος ex Aristophane citans. Ἀσβολος nulla generis notatione Alexis Ath. XIII. 23. 51. Plutarch. V. Cim. I. 245. Alciph. Ep. I. 25. Heliod. V. 11. 243. Ἀσβόλη, quod Sturzius praeter versionem Alexandrinam, Antiphanem Com. et Alexandrum Aphrod. in nullo se scriptore legisse meminerat, usurparunt etiam Simonides jun. Eleg. II. 61. Dioscor. V. 182. 316. a. Geopon. VII. 37. 529. Aesop. Fab. XII. 8. Nicet. Ann. VIII. 4. 136. B. et Galen. Comm. in III. Epid. p. 295. B. T. IX. et saepius in L. de Locc. aff. VI. 1. 506. A. 524. E. T. 7. neque is dissimulat, Grammaticorum iudicia sibi non ita extime-

Αἰδαλος λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ μὴ αἰθάλη
θηλυκῶς. *) †)

Θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία. ††)

a) Ed. Pr. Vasc. λέγε ἀρσενικῶς. Utrumque articulum, in Edd. duarum vocum interposito sejunctum, Thomas p. 116. in unum con-
flavit: "Ασβολος καὶ αἰδαλος οἱ δονιμώτατοι, eademque vocabula a
Phrynicho junctim recensita esse significant dissidentiae lectiones λέγε,
λέγεται, quod cum ἀλλὰ μὴ conciliari nequit. Scripserat certe hoc
modo: Αἰδαλος λέγε καὶ ασβολος ἀρσενικῶς, ἀλλὰ μὴ etc.

scenda videri: τῆς γῆς κατὰ τὴν καμινεῖαν ἀναπεμπούσης
οἷον αἰθαλόν τινα ἢ ασβολόν ἢ αἰθάλην γε καὶ ασβόλην, ὡς
ἐν ἐθέλη τις καλεῖν de Simpl. Med. L. IX. 3. 11. p. 263. B.
Deest Lexicis ασβολοποιός Eustath. 1949. 36.

†) Αἰδαλος vel oxytonum αἰδαλός Hipp. Morb. Mul. II.
72. 837. D. VII. Eur. Hec. 9. 1. Diod. V. 13. 275. Plu-
tarch. V. Cim. 1. 244. Athen. XIV. 16. 254. Αἰθάλη ex
Luciano (III. p. 11.) et Basil. M. Homil. e. Hebr. p. 194.
citat Hoeschelius, qui de Basilio et hoc addit, eadem
pagina pro δεσμοῦνται δὲ αἱ χεῖρες in MS. legi δονοῦνται,
quod de manuum tremore accipi posse. Feminina termi-
natione praeterea usi Heliod. X. 24. 423. Apollon. Lex.
s. αἰθαλόεν p. 66. Nemes. de Nat. Hom. XXXIII. 255. Pi-
sid. Hexaem. p. 364. Tzetz. ad Lyc. 55.

††) Θερμασία Hoeschelius a Diodoro, Dione et Dio-
gene admissum esse docet, quorum locos indicarunt In-
terpp. ad Thom. Adde Plutarch. de Sanit. p. 588. T. VII.
Sext. Emp. Hyp. II. 22. Nemes. de N. Hom. XXVIII. 257.
etc. Pauwius: Θερμός, Θερμότης, Θέρμη, Θερμάω, Θερ-
μάζω, Θερμασία.

Phrynichum sequitur Thomas p. 447. Θερμότης καὶ
Θέρμη Ἀττικοί· Θερμασία Ἕλληνες. Utrumque erroris ar-
guunt, neque incertis testibus nituntur, sed ipsis prin-
cipibus, Hippocrate, Platone, Xenophonte, Aristotele
et Theophrasto. Quid ergo relictum est miseris Attici-
tis, nisi ut spolia dent sine pulvere et sudore? Equi-
dem hoc eos pro se responsuros arbitror: etiam summis
auctoribus nonnunquam verba excidisse non satis prae-
visa, quae ne inolecant, sumum esse prospicere et cavere;

neque se detractare iudicium, dummodo ne in eam cognitionis formulam concludantur, ut, quidquid ab uno aut altero Atticorum dictum sit, id ob hanc unam rationem pro recto et legitimo valeat.

Jam puto intelligi, non de uno illo exemplo, sed de hoc universo genere quaestionem haberi. Sed repetam paullo ulterius. Verba tertiae, quartae et quintae syzygiae, sicut in ordinatione declinationum conjunguntur, ita hoc quoque inter se commune habent, quod cum litera futuri characteristicam aut difficilius coeunt, aut sociari nullo modo possunt. Liquidam autem, praeter labialem, antiquiores Graeci cum sigma copulare non admodum fastidiverunt, *πέρσω, κύρσω, ἔλσαι, κένσαι*. Sed quum verba hujus modi primitiva tum exilitate sua deformia tum propter concursum literarum dissonantium ad declinandum parum tractabilia essent, ratio inita est, quemadmodum et praesens ad justam mensuram educeretur et in temporum declinatione incommoda illa vicinitas intervntu vocalis dirimeretur. Ita ex *ὄλω, ἄρρω, ἔρω*, praesentia usitata, pro *ὄλσω, ἄρσω*, futura ionica *ὀλέσω, ἀρῶ* nata, mox vero hoc allevamentum etiam verbis crassioris filii et jam deformatis (*θερμαίνω, κοιλαίνω* etc.) adhiberi coeptum est, hac tamen conditione, ut in his sigma futuri formale expelleretur, quod in omni declinatione verborum tam solutum et exemtile est, ut quamlibet levis eluxetur (*τύπτειται, τύπτειο, ἐτύψαο*). *) Hac via semel patefacta, futura in *λσω, νσω, ρσω* sensim in desuetudinem venerunt atque illa etiam priora, quae ascitu literae vocalis inconcinnum consonarum concursum subterfugerant (*ὀλέσω, ὀμόσω, τελέσω*), communem sui generis inclinationem sequuta eodem vergere coeperunt (*ὀλῶ*).

Illam autem juncturam literarum *λς, νς, ρς*, cujus causa illa futuri flexura inita est, etsi durum quiddam et horridulum sonabat, tamen non in omnibus vocabulorum locis ac ne eodem quidem loco omnibus aetatibus pariter improbatam esse necesse est. Pro *μάρτυρσαι* quidem, quum facilem haberent exitum, *μάρτυσαι* maluerunt; sed a *θηρῆς* quin *θηρῶ* dicerent, recusare non potuerunt.

*) Haec qui intuentur, futurum *θερμαίνεσθαι*, quod Fischerus ad Vell. T. II. 320. et Matthias Gramm. Gr. p. 207. ex Hippocrate de Us. Hum. c. 41. p. 59. afferunt, prorsus intolerabile esse confitebuntur. Est vero dativus nominis, non futurum verbi.

Neque, si pro θάρσος, ἀρετήν, πυρρός postea meliora praevaluerunt, etiam ἐγκάρσιος et similia huc detorta sunt. In verbalium vero declinatione quantum auribus tribuerint, ex hoc intelligitur, quod non solum a verbis liquidis parcius quam a ceteris substantiva in σις devarunt, sed etiam derivata et jam recepta denuo aliorum flectere instituerunt. Superest quidem magnus verbalium activorum numerus, quae statu suo manserunt; αἰσις, ἀγγελσις, ποικιλσις, κύμανσις, πᾶχυνσις, *) κάθαρσις, ἐνέσις, τέκμαρσις, ὁλόφυρσις, ab Hippocrate, Thucydide, Platone et recentioribus frequentata. Sed pleraque in aliam partem flexa Nil aliud resultans abiecerunt, θερμασία, ξηρασία, ψυχρασία etc. quae est satis antiqua et vulgo recepta forma; velut ὕγρασία Hipp. de Locc. in Hom. III. 361. E. T. VII. Aristot. de Gener. Ann. I. 29. 602. A. T. II. Alexis Athen. IX. 583. D. Epicur. ap. Diog. X. 208. 648. ξηρασία Hipp. de Morb. Mul. I. 8. 540. E. T. VII. Aristot. H. An. X. 3. 499. Antiphan. Athen. I. 23. B. ποιμασία, quod Lexicis deest, Philo de Nom. Mut. p. 1060. A. 1062. D. aliaque multa, ισχυρασία, φλεγμασία, ἐκμασία, χειμασία, σημασία, σικχασία, εὐφρασία. Sed apud illos, qui proprium Atticae dictionis colorem retinuerunt, tanta est hujus generis raritas, ut dedita opera ab eo declinatum videatur. Et de Xenophonte, quem θερμασία in Anabasi posuisse notant, non magnopere laborabo; sed quod Trillerus hoc etiam in Platone reperiri narrat, vereor ne fumum nobis vendat doctus Iatrosophista; nam apud hunc vicies minimum θερμότης legitur, θερμασία autem, si satis memini, ne semel quidem emergit, neque quidquam hujus simile; quod idem de Thucydide et ceteris hujus ordinis affirmare licet. Sed forsitan aliquis aliquando hujusmodi quippiam admiserit; manet tamen, hanc terminationem proprie atticam non esse. Sed pro φλεγμασία illi φλέγμα vel φλεγμονή, pro ψυχρασία ψύξις, pro ὀσφρασία ὀσφρησις, pro θερμασία aut θερμή ē. θερμότης, ut Thomas praescribit, aut θέρμανσις substituerunt. Nam, quod Aristoteles Metaph. X. 11. 756. D. inter θερμότης et θέρμανσις intercedere docet discrimen, id in na-

*) Lexicis adde φάρσις Schol. in Dion. Gramm. p. 858. ἀνείρονσις Galen. Ars Med. XXXV. 228. πήμανσις Eustath. p. 417. Eaque terminatio in plurimis aliis apparet. Sed ἔλμινε, quod Buttmanus his comparat p. 43. Gramm. VI. Edit., πείρυνε, μήρυνε, Τίρυνε, anomala sunt ex obliquis casibus in nominativum reclinata.

Ἀτταγὴν: καὶ τοῦτο παρανομῶνται καὶ τὸν καὶ
θεοσε. *χρὴ γὰρ ἄτταγᾶς λέγειν, ὡς περ ἄλλῃς*. †)

tura fixum, sed usus popularis negligentia sublatum est. Neque raro haec a librariis commutantur, ut v. c. in Nonni Epit. CXXXIV. p. 422. pro *θερμασίς* codd. nonnulli *θερμασία*, quibus ille indiscrete utitur, et in Epict. I. 20. p. 110. unus aliquis ceteris elegantior pro *ὄσφρασία* *ὄσφρησις* scripsit; in Athen. XIII. 95. 213. Edd. vet. hoc idem pro *ὄσφρανσις* exhibent. *ὄσφρασις*, quod in Lexicis commemoratur, non magis probo quam *ξήρασις* et contrarium vitium *εὐφρανσία*, cui Schaeferus quoque ad Apoll. Schol. p. 256. diffidere videtur.

†) Athen. quoque monet, dicendum esse *ἄτταγᾶς* attico, non *ἄτταγὴν*. Idem observat Eustath. Schol. Arist. Ves. *ἄτταγᾶς*, inquit, quem nos vulgo *ἄτταγῆνα* dicimus. *Νῦν*. *Ἀτταγὴν* P. Aegineta, *ἄτταγᾶς* Clem. Alex. *Hoeschel*. *Ἀτταγᾶς* a voce dictus; Aelian. H. A. IV. 41. *ὁ ἄτταγᾶς τὸ ἔθιον ὄνομα ἢ σθένει φωνῇ φθέγγεται καὶ ἀναμείλῃ αὐτῷ*. An id melius exprimit *ἄτταγᾶς* quam *ἄτταγὴν*, ideoque huic praelatum illud? *Χρὴ γὰρ ἄτταγᾶς λέγειν ὡς περ ἄλλῃς*; et sic *ἄτταγᾶς* facit *ἄτταγάντος*, ut *ἄλλῃς*, quo pertinent etiam ista Athen. IX. 9. (39. 432.) *Ἀτταγᾶς* (MS. *ἄτταγᾶς*) *περισπῶσιν δ' αἱ Ἀπτικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τοῦνομα· τὰ γὰρ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ α παρὰ λήγον, βαρύνοντά ἐστιν, ὡς Ἀθάμας, Ἀδάμας· λεπτέον δὲ etc.* in plurali tamen *ἄτταγᾶς* et *ἄτταγᾶς* invenitur ap. Aristoph. Polluc. Athenaeum ipsum et alios. Quare aliter flexum fuit in hoc quam in illo numero et *ἄλλῃς* in solo singulo expressit. Atque hinc est, quod rectius legeretur ap. Athen. l. c. *λεπτέον δὲ καὶ ἄτταγᾶς* (Eustath. *ἄτταγᾶς*) καὶ οὐχὶ *ἄτταγάντες*; id enim longe convenientius, quam quod vulgo editur καὶ οὐχὶ *ἄτταγῆνες*. Vident omnes. *Pauw*. Hoc *Pauwianum* *ἄτταγάντες* non verbum est, sed portentum. Attagenis nomen, de quo summa diligentia egit Conr. Gesnerus Hist. An. I. III. p. 219., plures habuit flexus et inclinationes; una forma est poetica *ἄτταγῆς*. *ἄτταγῆος* Oppian. Cyn. II. 405. 426. altera Ionicae similis, sed vulgo recepta, *ἄτταγὴν*, *ἄτταγῆνος* (ut *Τιτῆν*, *Τιτῆνος*), qua utuntur *Aristot.*

Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἀλμάδες
ἐλαῖαι χωρὶς τοῦ ι. †)
Γρηγορῶ, γρηγορεῖ, οὐ δεῖ, ἀλλ' ἐγρήγορα λέ-
γειν καὶ ἐγρήγορεν. *) ††)

a) Ed. Pr. Vasc. Γρηγορῶ, ἐγρηγόρει, οὐ δεῖ. πρὶ γὰρ ἐγρήγορα
— quam diversitatem negligenter indicavit Pauwius. A Phrynicho
fortasse sic scriptum erat: Γρηγορῶ, ἐγρηγόρει — ἀλλ' ἐγρήγορα
s. ἐγρηγόρει s. ἐγρηγόρη. Zonaras T. I. p. 609. Ἐγρήγορα πρὶ λί-
γειν, οὐ γρήγορα. καὶ τὸν παρεκλεθότα ἐγρηγόρει καὶ ἐγρηγόρεσαν.

H. An. X. 56. 488. 19. 438. Phoenicides comicus Athen.
XIV. 67. 374. Alex. Trall. I. 15. 66. tertia circumflexa,
quam Atticis adsignat Phrynichus, ejusdemque opinio-
nis particeps auctor Lexici rhetoriei in Anecd. Bekk.
p. 461. Ἀτταγᾶς — οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καὶ αἱ
πλάγαι ἀτταγᾶν καὶ ἀττάγας (l. ἀτταγᾶς), unde mutilata Ety-
mologi glossa expleri potest p. 167. Sic reperitur ὁ ἀτ-
ταγᾶς Aristoph. Vesp. 249. Avv. 249. 761. (eamque scri-
pturam Aelianus H. An. IV. 43. et Etym. l. c. ex Aristophane referunt) τῷ ἀτταγᾷ ap. Aelian. VI. 45. XIII. 25.
τοὺς ἀτταγᾶς Aristoph. Acharn. 875. Atque haec forma
cum superioribus, unde haec disputatio orsa est, omni-
bus rebus congruit; eademque etiam accentus varietas:
ὁ ἀτταγᾶς Athen. IX. 59. 432. οἱ ἀτταγαὶ Poll. VI. 52. ὁ
ἀττάγας Aristoph. Fragm. Pelarg. III. 261. οἱ ἀττάγαι
Athen. IX. 59. 431. τοὺς ἀττάγας Aelian. H. A. XV. 27.
Athen. IX. 52. 462. XIV. 53. 543. Hanc terminationem,
dummodo ἀτταγᾶς scribatur, Atticorum propriam esse;
indicio sunt aliarum avium nomina ab Aristophane com-
memorata, ὁ ἐλεᾶς, ὁ ἐλασᾶς, ὁ πελεκᾶς, de quo alio loco
dicetur.

†) Κολυμβάδες etiam a Plin. nominantur et in Glossar.
Pollux νηκτρίδας vocat. Pro κολυμβᾶς ap. Athen. de ave
urinatrice et κολυμβρίς ap. Arist. reponendum in utroque
κολυμβίς ex Eusth. Hoeschel. Ἀλμάδες, quo Aristophanes
et Eupolis usi sunt, praefert etiam Moeris p. 51.
Praeter Diphilum κολυμβάδες ἐλαῖαι dixerunt Dioscor. I.
140. 56. Jul. African. Cest. c. 28. p. 300. a. Geoponn. IX.
53. 632. Nonnus Epit. C. IX. p. 338.

††) Praesens illud, quod Phrynichus culpat, non re-

periri in Atticorum scriptis, nisi librariorum errore illatum, jam Porsonus ostendit ad Anab. IV. 6. 23. duos locos hoc vitio contactos corrigens, unum Aristophanis, alterum Xenophontis, quem Antiatticista Bekk. p. 96. corrupta lectione nixus (nam *ἐγρηγόρεσαν* sensus poscit, *ἐγρηγόρησαν* respuit) Atticistis opposuit. Non autem reprehenditur in Hippocrate de Insomn. c. 1. 79. *γρηγοροῦσα* vel, ut in cod. quodam legitur, *ἐγρηγοροῦσα*; in alio Hippocrateorum libro τὸ *ἐγρηγορός* de Decent. Hab. c. 1. 352. T. II. *Γρηγορεῖν*, præter locos a Fischero indicatos (v. Sturz. p. 157.) admiserunt Joseph. Ant. XI. 3. 552. Apollon. de Synt. III. 27. 257. Synes. Ep. XIX. p. 56. B. Schol. Arist. Eqq. 547. *Ἀνεγρηγόρησε* Euseb. H. Eccl. V. 1. 201. quod compositum addendum Lexicis cum adverbio similis potestatis *ἐπαγρύπνως* de Vit. Const. IV. 29. 641. Aoristo *γρηγορήσαι* utuntur Gregor. Naz. Or. XVI. 304. Niceph. Greg. V. 5. 84. E. Themistio autem fortasse non ingratum fecerim, si in Or. XXVI. 315. B. pro *ἐγρηγοροῦσιν* corrigam *ἐγρηγορέσι*. Adverbio *ἐγρηγόρως*, quod jam Reiskius in Dione Chr. Or. I. p. 63. proscripsit, nulum Schneiderus in Lexico suo locum concessit, idque in Nott. ad Xenoph. I. c. p. 239. demonstrat tum apud Lucianum (cui eodem modo opitulatus est Struvius meus Observatt. Gramm. Fasc. I.) tum apud Alciphronem e corruptela natum esse. Quemadmodum autem hic *ἐγρηγορός βλέπειν* dixit, ita Eur. Alc. 773. *παραφροντικός βλέπειν*, Theocr. XX. 14. *σεσαρός βλέπειν*, Callistr. Stat. XIV. 906. *τεθνηκός ὄρεν*, Aristot. Physiogn. VI. 160. *ὄξυ καὶ ἔγκραγός*. Adverbium *ἐγρηγορότως* a participio ductum apud multos in usu est, Plutarch. de Audiend. Poett. p. 112. T. VII. Clemens Constt. Apost. II. p. 46. A. simile illud aliis: *ἀραρότως*, *πεποιθότως*, *τεθαρότηκός*, *ἀποδεδειλιότως*, *ἀντικεπονθότως* Archim. de Aequip. I. 7. 168. Theolog. Arithm. p. 26. Olympiod. in I. Meteor. p. 19. b. *ἀπεσληκός* (πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν Synes. Epist. 158. 275. i. e. *occalluisse ad philosophiam*; quo carent Lexica). Pro *ἀσυνειδότως* Plutarch. Laconn. Apophth. p. 192. T. VIII. scribendum est *ἀσυνειδήτως*. Ab adjectivo *ἐγρηγορός* (quod præter alios recentiorum African. Cest. 74. 314. Polemo Phys. I. 10. 248. sed Aesch. Agam. 357. *ἐγρηγορός* potius quam *ἐγρηγορόν* scripsisse videtur) ab illo igitur adjectivo adverbium *ἐγρηγόρως* duxit Dio, ob eam causam a Thoma reprehensus p. 625., pluries illud

Αὐθέντης-μηδέποτε χρήση *) ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αὐτόχειρος φονέως. †)

a) Ed. Pr. Vasc. μή ποτε εἴπῃς.

in Hesychii Glossis repetitum: Ἀβελξ, ἐγρηγόρως: Ἀδαύως, ἐγρηγόρως, ut Valckenarius emendat Diatr. p. 94. Sic et neutro participiali γεγωνός (γεγωνός βοῶν, ut ἐγρηγορός βλέπειν) adjacet adjectivum γεγωνός, cujus adverbium γεγωνῶς summam habet cum participio illo convenientiam. Et hac ratione forsitan etiam ἀραρός adjectivum cum suo adverbio ἀραρῶς defendi possit, sed feminina forma, ἀραρά, quam Matthiae commemorat Grammat. Gr. p. 303., commenticia legibusque Graeci sermonis adversaria est. Etiam pro Βεβριθῶς, βαρουμένως apud Hesychium necessario scribendum est Βεβριθῶς, βαρούμενος. Neque ferri potest, quod in Philostr. Iconn. I. 31. 809. vulgatur, σῦκα ὑποσέσηρα, pro quo non ὑποσέσηρα, ut Abreschio visum ad Cattier. p. 26., sed ὑποσέσηρε scribere convenit.

†) In parallelo Moeridis loco, Αὐτοδίκην ἀττικῶς, αὐθέντην ἑλληνικῶς, Pauwius αὐτόδικον scribendum censet. Αὐθέντης de interfectore secundum Herodotum usurpant Thucydides et Antiphon, quem plerique veterum oratorum αὐτοχρεῖα dicere maluerunt. v. Valcken. Diatr. Eur. p. 189. Nec idcirco tamen Euripides sibi interdictum putavit, ne, dilatata paulisper vocabuli potestate, τὸν κύριον vocaret αὐθέντην Suppl. 442. Sed eandem sibi licentiam sumere scriptores pedestres, merito indignati sunt Atticistae. In hunc sensum αὐθέντης, αὐθεντεῖν, αὐθεντία a Dione, Appiano, Synesio reliquisque hujus generis dici, notarunt superiores. Simili audacia verba αὐτοργεῖν et χειροργεῖν ab operariis ad eos traduxerunt, qui per se aliquid agunt, non aliena opera utentes: αὐτοργῶν μὲν τὴν ἐπιβουλὴν, μισθούμενος δὲ τὰς ἐμὰς χεῖρας Philostr. V. Soph. I. 21. 517. τὴν μαντητὴν αὐτοργεῖ Lucian. Dea Syr. 120. T. IX. χειροργεῖν τὰ ἄδικα Philo de Nom. Mut. 1082. A. συνεχειροργεῖ ἑκαστα τῶν ἁμαρτανόμενων Id. in Flacc. 971. C. quorum nihil simile veteres

Ἀγρόχον, εἴ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται, καταγρόχασι, μὴ πάνυ πείθου· ἦγε μὲν γὰρ λέγουσι, καὶ Δημοσθένης ἤχασε λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγρόχασι. *) †)

Μεσιδιωθῆναι: τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις. ἀλλὰ σὺ μεσεγγυηθῆναι λέγε. ††)

a) Ed. Fr. ἀλλ' οὐ καταγρόχασι male.

dixerunt. Lexicis infer οικειόχειρος (γράμματα οικειόχ.) Niceph. Greg. XV. 3. 475. i. q. ιδιόχειρον s. αὐτόγραφον. Pro αντιχειρία Poll. II. 148. substituendum est ἀρτιχειρία.

†) Qui scribunt tamen de dialectis, animadvertunt pleonasmum esse atticum ἀγρόχα. Nunnes. Error hic a veteribus Technicis (v. Fisch. II. 311.) ad Byzantios Grammaticos (Const. Laac. Gramm. h. 3. Moschop. II. 2X. p. 187.), hinc veluti fidei commissus per plura secula de manu in manum traditus, neque ita pridem Atticistarum auctoritate extinctus est. Inter Atticos auctores nullus praeter Aristot. Oecon. I. 7. et Lysian hac forma usus reperitur, cujus is locus, quem Phrynichus ante oculos habuit, intercidit. Sed quod in actis publicis et epistolis a Demosthene pro concione recitatis invenitur, v. Zonar. Lex. p. 54., id argumento est, jam bonis temporibus vulgum illiteratorum ita locutum esse, unde ad posteritatem transmissum est vitium, Plutarch. V. Phocion. XVII. 18. Aristid. Rhetor. II. 3. 501. Dio Chr. XXXII. 659. T. I. Athen. XIII. 63. 145. Jamblich. V. P. c. 35. 254. quibus Josephum, Polybium, Libanium addunt. Neque tamen vitiosa consuetudo tantum valuit, ut germana et legitima forma in totum exolesceret; cujus memoriam subinde refricuerunt Polyb. XII. 16. Pausan. IV. 36. Athen. III. 11. 378. caeteri complures.

††) Pollux docet auctoribus clarissimis Atticis dici verbum μεσεγγυῆν, nomen μεσίγγυος et μεσεγγύημα. v. Harpocr. Thomas observat, μεσίγγυον dicendum, non μεσίτην, pro sponsore et sequestri. Nunnes. Μέσος, μεσιδιος, μεσιδιώω, Sic ap. Aristot. Polit. V. 6. stabilitur μεσιδιος

*Καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι εἰς κάλλος γράφειν. *) †)*

a) Ed. Pr. Vasc. *Καλλιγραφεῖν οὐ διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι· σι δ' εἰς κάλλος γράφειν.* eodem modo Phavorinus, sed omissa per negligentiam negationis. Aliter ex suo exemplo edidit Nannaeus, quanquam probat lectionem pristinam, quam ita interpretatur: *Καλλιγραφεῖν non usurpant disjuncte illi, scilicet, qui in foro et commerciis versantur, quorum in proximo articulo mentio est.* Pauwius lectionem a Nannasio profectam sequens *ἐκεῖνοι* Atticos significare, lectionum autem fluctuationem e discrepantia librorum natam putat. *Ἐκεῖνοι* ubique sunt Attici.

ἄρχων, de quo dubitabat Stephanus in App. Thes. *Pauw. Μεσιδῖος* praeter binos Aristotelis locos, quos Schneiderus commemorat, reperitur in Michael. in V. Nicom. p. 66. b. ex ipso Aristotele depromptum; *μέσον δικαστην* vocat Thucydides IV. 83. *μεσιδιωθῆναι* autem, sive a nullo scriptorum eorum, quos fortuna nobis reliquos fecit, admissum est, sive adhuc in angulo quodam inaccessio latet, nobis certe invisum inauditumque erat.

†) Pollucis *καλλιγραφεῖν* V. 102, aliud, et male id cum hoc componit Stephanus in Thes. Idem dicendum de *κακαλλιγραφημένη λέξις* Laertii [VII. 18. 375. *)] et *κακαλιγραφημένοι νόμοι* Josephi. Nam de ipsa scriptura et ipsis literis stricte accipiendus est Phrynichus; eleganter literas pingere Attici *εἰς κάλλος γράφειν* dicunt et similiter *εἰς τάχος γράφειν*. *Pauw.* Si Pauwii sententia fuit, Phrynichum hoc loco de propria nec translata verbi *καλλιγραφεῖν* significatione cogitasse, assentior; si autem putat, in translata significatione magis usurpari compositum, fieri non potest quin explodatur. Ac ne de notariorum quidem ministerio *εἰς κάλλος γράφειν, εἰς τάχος γράφειν*, apud veteres reperiri arbitror; sed his similia: *εἰς εὐτέλειαν συγγεγραμμένον* Arist. Avv. 805. *εἰς τάχος πατεῖν* Ach. 686. quod Suidas cum illis componit: *Ἐς τάχος γράφει καὶ εἰς κάλλος γράφει καὶ εἰς τάχος πατεῖ, ἀλλ' οὐ καλλιγραφεῖ.* Quod vero Schol. Bav. ad Demosth. p. 54. scribit: *Ξενοφῶν ἱστοριῶν ἥ· τοὺς δὲ νύκτας περιῆγεν εἰς*

*) Etiam *καλλιγραφία* de sermonis elegantia s. *καλλιπεία* usurpant Plutarch. Symp. V. Quae. VIII. 2. Diog. La. III. 66. 204. Constant. Porph. Adm. I. 55. C.

Ἀκμήν ἀντὶ τοῦ ἔτι: Ξενοφῶντα λέγουσιν ἅπασι
αὐτῷ κεχρησθαι. σὺ δὲ φυλάττου χρησθαι"),
λέγεις δὲ ἔτι. †)

a) Ed. Pr. φυλάττου, omisso χρησθαι.

τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχαῖα διακο-
νίας, haec Xenophonti nullo modo tribui possunt, sed
fortasse Procopii sunt, cujus hanc ῥῆσιν profert Suidas
τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν v. Γράφειν. Etiam rheto-
res veteris elegantiae studiosos, Philostratum, Lucianum,
Libanium Atticistarum praecepto paruisse, proba-
runt VV. DD. ad Thom. 274. v. Zonar. Lex. T. I. 881.
Τοῦτως γράφειν Liban. Ep. MCXLIII. 546. Eunap. V.
Praer. p. 114. de arte tachygraphorum; generaliter
κατὰ γράφειν Plato Charm. p. 159. Καλλιγραφεῖν primum
mihi occurrit sensu figurato in subditiicia Aristotelis Ep.
ad Alexandrum Rhetoricae praefixa T. V. p. 18. Buhl.
Hinc καλλιγραφία Plutarch. de Pyth. Or. VII. 257. T. 9.
Adde Lexicis χειρογράφημα Phot. Bibl. 65, 93. ὀξυγράφος
autem Phil. de Creat. Princ. p. 724. D. Socrat. H. Eccl. II.
30. 129. VI. 4. 313. dubiis exime.

†) Eadem narrant Moeris et Thomas, nullum Attico-
rum τὸ ἀκμήν pro ἔτι usurpasse. Contra Suidas Sopho-
clem et Hyperidem testes citat. Quid ad haec dici
potest? Nimirum hoc: duas esse hujus adverbii signifi-
cationes, saepe inter se confusas, neque a Corayo Στο-
χασμ. π. Ἑλλ. Γλ. p. 48. satis accurate discretas, unam
antiquiorem et primigeniam, in articulo, qua usi sunt
Xenophon et Isocrates ad Demon. p. 2. ille ὁ μὲν ὄχλος
ἀκμήν διέβαινε, hic σὺ μὲν ἀκμήν φιλοσοφεῖς. Neutro
loco significatur ἔτι, sed ἀρτί, cum maxime, nunc ipsum.
Sic etiam Polyb. XI. 4. 391. ὅταν ἀκμήν ἀρχῇται εἶναι, quo
loco ineptissimum foret ἔτι. Altera recentior, adhuc,
v. c. Strab. I. 56. ἕως ἀκμήν ἐπέκλειστο τὰ στενά, Strato
Epigr. III. ἀμύητος ἀκμήν. Plutarch. de Glor. Athen. II.
85. T. IX. ἀκμήν διαβουλευόμενοι. v. Theocr. Id. IV. 60.
ubi cum ἔτι componitur ut synonymon; qualia plura in-
sunt in congerie exemplorum, quae Batavi commentato-
res majore studio quam delectu collegerunt. De Sopho-
cle Suidas manifesto errat; Hyperidem testem adhibet

Εἶπεν καὶ ἔπειτεν ^{a)} ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν
 οὐ καὶ ἔπειτα λέγε. [†])
 Ἀνατέλλει μὲν ἑρεῖς ὁ ἥλιος, ἐπιτέλλει δὲ ὁ κύων,
 ἢ ὁ Ὠρίων ἢ ἄλλο τι τῶν μὴ ὡσαύτως τῷ ἡ-
 λίῳ καὶ τῇ σελήνῃ πολεούντων. ^{b)} ^{††})

a) Ed. Pr. et Phavor. εἶτα καὶ ἔπειτα.

b) Transcripsit haec Phavor. In πολεούντων omnes conspirant, vix alia obvio. ὁ ἥλιος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ Lucian. Bis accus. I. 48. T. VII. ἀστρων περιπολούντων platonico verbo Philo de Mund. Opif. p. 11. C. αἰθεροβατεῖν καὶ συμπεριπολεῖν ταῖς ἀστροῖς Anon. Suid. s. Αἰθερ. — Θεὸν — τὸν περιπολούντα τὸν κόσμον Athen. XV. 48. 534. ἥλιον — περιπολούντα Sext. Emp. adv. Phys. I. 553. et, quod his omnibus auctoritate praestat, ἡ ψυχὴ — πάντα τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ Plat. Phaedr. 246. B.

in hac causa etiam Antiatticista Bekk. p. 77. sed locum non apposuit, neque fidem fecit iudicii sui.

†) Eustath. 1158. 57. ἐν τοῖς Διονυσίου φέρεται, ὡς ἀντι-
 κά μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα, τὸ δὲ εἶπεν, ἔπειτεν, ἰακά. διό,
 φησί, καὶ παρ' Ἡροδότου [ἔπειτεν IX. 83. 89.] κείνται. Quod
 Constantinus in Lex. ex Luciano profert ἐπείτεγε, non
 est ἔπειτε, sed ἐπεί cum duabus encliticis. Nunnes. Ety-
 mologus: ab ei est εἶτα, ut a δὴ δῆτα, quo sensu nescio.
 Εἶτα ad ἔω refero; ἔω, εἶω, εἶπον, εἶτα, adverbialiter, eun-
 do, progrediendo. Sic ordinis adest notio. Sentis? Ab
 ἐπεῖω similiter est ἔπειτα. Pauw. "Ἐπείτεν, quod Pauwius
 Pindaro Nem. III. 47. non inscite reatituit, librarii in
 Arist. Ach. 745. invexerunt; aliis locis scriptorum grega-
 lium si olim occurrit, (quod credibile sit Phrynichi cen-
 sura,) hodie jam docta editorum inscitia sublatum est.
 Tantum scio, Schaeferum in Schol. nov. Apoll. p. 262. id
 sibi deprehendisse videri. [Non in Schol., sed in fragmen-
 to scriptoris Ionici, quod Scholiastes servavit. Correctio
 illa mihi quidem nunc quoque videtur probabilis. G. H. S.]

††) Moschopulus Αἰξ. ἀντ. Ἀνατολὴ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπι-
 τολὴ ἢ φανέρωσις τῶν ἀστρων μετὰ τὴν κρύψιν τὴν ἡλιακὴν.
 Achilles Statius in Proleg. Arati inquit, ἀνατολὴν appella-
 ri, si una cum sole astrum oriatur, non post ortum so-
 lis, ἐπιτολή vero, quum mane ante solis ortum astrum
 oritur. Nunnes. Ἀνατέλλειν, ut ab eo incipiam, contra
 Phrynichi voluntatem in complurium libris aliquoties pe-

Ἐνκαίρειν οὐ λεπτέον, ἀλλ' εὖ σχολῆς ἔχειν. *) †)

a) Eodem modo Ed. Pr. et Phavor. nisi quod hic ex aliena glossa verbum *πλεεῖν* ad interpretandum *ἐνκαίρειν* interponit.

situm offendimus: *σειρίου ἀνατέλλοντος* Archestrat. Athen. VII. 123. 205. τὸ ἄστρον, ἣν αἶψα καλοῦσιν, ἀνατέλλουσα — Paus. II. 13. ἀνατέλλει τὸ ἄστρον ὃ πῦον Aelian. H. A. X. 45. ἄστρα ἀνατέλλοντα Sext. c. Astrol. V. 542. ἄρκτοι Stob. Ecl. Ph. I. 20. 400. ἀναταλή τοῦ πυρός Callistr. Athen. Parr. II. 281. Antig. Car. c. LXVI. Geoponn. I. 12. 67. *σειρίου* Aelian. H. A. III. 30. πλειάδος Aristot. H. A. IX. 17. 577. Contra ἐπιτολή ἡλίου Philostr. V. Apoll. VI. 1. 233. VIII. 1. 322. Polyaen. VII. 12. 225. Poll. I. 68. ubi uterque codex rectius ἀνατολὰς. Ἥλιον τε καὶ σελήνης ἐπιτολὰς Artemid. I. 5. ἵνα νενικηότας αὐτοὺς ὁ ἥλιος ἐπιτέλλας ἴδῃ Joseph. Antt. V. 51. 521. quem locum Suidas a. Ἐπιτ. omisso auctoris nomine citat. Apud antiquiores, si poetas excipimus, qui hos terminos ultro citroque transiliunt, v. Schol. Eur. Phoen. 1123., religiose servantur utriusque vocabuli discrimina; sic *ἔσαν ὁ πῦον ἐπιτέλλῃ* Hipp. de Intern. Aff. 41. 667. B. T. VII. ἄρκτουρου ἐπιτολαί Thucyd. II. 78. πυρός Theophr. Caus. Pl. I. 6. et de reliquis astris, quibus anni tempestates notantur, quae propriis ἀστρα appellari solent.

†) Lucianus tamen videtur probare: τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ὑπαίρουν τι τῶν κρειττόνων ἐπινοεῖν (Amorr. c. 33. 295. T. 5. ubi comma deleas). *Nunnes*. Hoeschelius Chion. Epist. XVII. Plut. Apophth. Lacc. p. 213. T. VIII. et Philonem nominat p. 494. τῆς διανοίας ἐνευκαίρουσας *ἐκαστῶ*, „ubi paulo ante cum MS. rectius forte legeris „τοῖς ἐν τῇ ξένη σκοράσιν ἀσφαλῇ καὶ ὁδοῦ παρῆξιν, quam „cum editis σκοράδην. Idem p. 542. ἐνευκαίρειν τοῖς αὐτοῖς ἀδικήμασι MS. ἀτοπήμασι.“ Addunt Polybium, Posidonium, Arrianum, aliosque recentiorum, qui verbum *ἐνκαίρειν* duplici sensu usurpant, uno angustiore pro σχολάζειν, *vacare alicui rei*, ut Plutarch. Quaest. Rom. XLI. p. 437. T. VIII. *προσευκαίρειν τῇ ὀρχήσει, συνευκαίρειν τετραταλῇ*, v. Bast. Ep. Crit. p. 48. quo sensu et *προσευσχολεῖν* τινι dicitur. Deinde latius, qui habet rei gerendae facultatem, ut, Athen. VI. 109. 563. οἱ ἀφῶδα *ἐνκαίρουμα*

Ἐξεπιπολῆς λέγουσι τινες, οἰόμενοι ὄντως εἶναι
τοῦ ἑξαίφνης. αἶον, ἑξεπιπολῆς, ἑξαίφνης. ἀτό-
πως· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐξ προθέσεως εἰ-
πον ἐπιπολῆς. ^{a)} †)

a) In Ed. Pr. Vasc. pro αἶον ἑξεπιπολῆς, ἑξαίφνης, quod Patwio merito ineptum videtur, accipitur αἶον ἑξεπιπολῆς τοῦ παντός. Eas-
dem Edd. omittunt εἶπον.

νοι τοῖς βίοις pro εὐπορούμενοι. Oppositum ἀκαιρῶν ni-
hilo antiquius videtur. Εὐκαιρία de temporis opportuni-
tate (Plat. Phaedr. 272.) non negant Grammatici bene
graece dici; otii (σχολῆς) significationem excludunt, v.
Suid. s. v. Εὐκαιρημα novitium est vocabulum in Stoi-
corum scholis prosematum.

†) Lucian. Soloe. (c. 5.) idem innuit, ut locus de
Luct. (XVI. 214.), in quo ἑξεπιπολῆς legitur, corruptus, pra-
positioque delenda videatur. Νυνπες. (Non semper ille
iis se abstinet vitiiis, in quibus alterum reprehenderat.)
Ἐπιπολῆς est substantivum elliptice dictum pro κατ' ἐπα-
πολῆς, idque substantivum non fert ἐξ, sed κατ'; nam a
superficie aliquid sumitur, non ex superficie, quae plana
est et cavum non habet, in quo aliquid reconditum esse
potest. Eo pertinet Luciani locus, ἑξεπιπολῆς τινὸς ἐκ-
πόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν ὡς ἐκ τῆς πιδάνης, ita sci-
dicet ἐκ τῆς ἐπιπολῆς dicis, ut diceret ἐκ τῆς πιδάνης, ac
si superficies esset πιδάνη et πιδάνης instar, ex cuius
sinu et cavo aliquid sumi potest. Παῦν. Perabsurdum
hoc mihi videtur φιλοσόφημα. Phrynichus App. p. 58.
Ἐπιπολῆς ἀττικὸν μὲν ἄνευ τῆς ἐξ· οἱ δὲ ἑξεπιπολῆς λέγοντες
ἐπλανήθησαν ὑπὸ τοῦ ἑξαίφνης καὶ ἑξενότητος. Trillerus ad
Thom. p. 325. acerbissime in censorem nostrum inveni-
tur; ἑξεπιπολῆς Aristotelem dixisse. (de Gen. Anim. II. 7.
637. B. sed longe saepius ἐπιπολῆς), Diodorum (V. 38.) et
Lucianum, scriptores, ut ipsi videntur, politissimos; ad-
dere debebat Philon. de Praem. et Poen. p. 920. C. Plu-
tarch. VII. Symp. Quae. III. 2. 296. Galen. Isag. c. XIX.
p. 597. A. Dion. Cass. LXXV. 6. 1260. Dion. Chr. Or.
XII. p. 391. quibus iisdem uti poterat testibus, si contra-
riam causam tuendam suscepisset. Veteribus illis, unde
emendatae locutionis exempla petimus, ἐπιπολῆς adverbii

Ἐνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον. ἔνδον γὰρ ἐστὶ, καὶ ἔνδον εἰμὶ, δόκιμον. Δεῖ οὖν εἰσω παρέρχομαι λέγειν. εἰσω δὲ διατρίβω, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἔνδον διατρίβω. †)

vicem fuit, Herod. I. 187. Aristoph. Plut. 1207. Eccles. 1108. Thucyd. VI. 96. et compluribus Xenophon. Neque ejus substantivi alius tum casus in usu fuit. Sed deterior aetas Macedonica per omnes positiones inclinavit: ἀπὲς κύλλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολὴν Eustath. 854. τῆς ἐπιπολῆς Galen. de Administr. Anat. VII. 11. 159. D. T. IV. ταῖς ἐπιπολαῖς Id. de Venar. Art. Sect. IX. 240. A. 14. τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς γεγενημένον Plutarch. V. Dion. XXXIV. p. 201. T. VI. quibus locis substantivum ἐπιπολὴ, a Lexicis omissum, satis stabilitur. Et cum aliis praepositionibus: ἀπὸ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς Diog. La. X. 48. 623. ἐπ' ἐπιπολῆς Strabo III. 2. 394. IV. 6. 81. δι' ἐπιπολῆς Athen. IX. 470. et Schol. Ven. ad 'A. P. 599. ubi homericum ἐπιλλύδην interpretatur ὅσον δι' ἐπιπολῆς, μὴ εἰς βάθος, plane ut Sozom. Hist. Eccl. IX. c. 10. ἐξ ἐπιπολῆς ἐπληξε τὸν τράχηλον, et translate Aristid. Aegypt. p. 351. διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς (obiter) ἀπεκρινάμην. Εξ ἐπιπολῆς in oratione soluta praesertim non minus vitiosum quam κατ' ὄναρ, πρὸς χάριν, hac noctu.

†) Thomas h. l. dissentit a Phrynicho ac docet tribus exemplis Demosthenis, Aristidis et Libanii, τὸ εἰσω in statu dici. Responderi fortasse posset Thomae, εἰσω non significare statum ἀπλῶς et κατ' ἑαυτοῦ, sed cum genitivo conjunctum. Nam si quis rogetur ποῦ ἐστὶ τις; non respondebit εἰσω praecise, sed cum adjunctione εἰσω τῆς οἰκίας, aut ἔνδον tantum. Nunnes. Thomas frustra est in redarguendo Phrynicho; nam exempla illa non curasset Grammaticus, sicuti etiam non curasset ea, quae Ammonius adducit, sed ita ut κατὰ κράτος agnoscat. Quod Nunnesius ad eam excusandam comminiscitur, non est ullius momenti. Pauw. Hic acute vidit Pauwius. Ceterum ex hoc loco clare apparet, Grammaticos in verborum spectatione non consuetudinis regulam, sed incorrupta rationis iudicia sequutos esse. Itaque non veriti sunt hoc, quod per se naturae repugnat, ut εἰσω pro ἐνδον; intus pro intro ponatur, licet diuturna con-

suetudine firmatum esset, barbarum et soloecum appellare (Quint. I. 5.). In quo neque Homeri auctoritas eos absterruit, εἶσω pro ἔνδον usurpantis, v. Ilgen. ad H. H. in Merc. 6., neque Tragicorum exempla, v. Valcken. ad Phoen. 727., neque summorum in oratione soluta auctorum. Εἶσω τοῦ ἱεροῦ Herodo. II. 91. et Hellanic. Athen. XV. 25. 477. τοῦ παιδίου εἶσω ἐόντος Hipp. de Morb. Mul. I. 25. 745. σώματα εἶσω νεοσσηκότεα Plato Rep. III. 304. οἱ οἰκοῦντες εἶσω τῆς ἀγορᾶς Demosth. de Halonn. 87. εἶσω ὧν Aristot. H. An. VIII. 9. 357. εἶσω μένει de Gen. An. III. 10. 661. E. T. II. εἶσω διατρίβει H. A. IX. 29. 476. εἶσω τρέφεται Philostr. Imag. II. 17. 839. neque est omnino ullus recentiorum ab hac labe intactus. Similiter εἶσω pro ἐκτός dixerunt Thucyd. VIII. 67. τὸ ἱερὸν ἐστὶν εἶσω τῆς πόλεως. Id. VII. 58. οἱ εἶσω Σικελίας. Isocrat. Archid. 16. 188. οἱ εἶσω Πελοποννήσου κατοικοῦντες. Plat. Legg. XI. 147. οἱ εἶσω τῆς συγγενείας. Dem. c. Conon. 1257. οἱ εἶσω Πυλῶν, οἱ τε εἶσω. Lycurg. c. Leocr. 144. οἱ εἶσω τοῦ πράγματος λέγοντες. Ceteros non colligam.

Contrario modo ἔνδον pro εἶσω inductum est: ὠθεῖται ἔνδον Aelian. H. An. IX. 61. εἰσαγαγὼν ἔνδον Id. V. H. XIII. 2. εἰσπεπήδηκεν ἔνδον Aristaen. Ep. I. 5.

Illud tralaticium, adverbium in θεν pro primitivis usurpari; quae συνέμπτωσις hodie ne tirunculis quidem molestiam facessit, olim vel barbato magistro obstupescit. Quantopere enim illud Demosthenis Olynth. II. 21. πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δοκεῖ (v. Schol. Bav. p. 27.) atque ὁ κάτωθεν νόμος Id. c. Aristocr. 629. inter veteres Criticos agitata sunt, qui ne illud quidem attenderunt, multorum adverbiorum in θεν terminatorum primitiva nulla esse, ut ὑπερθεν, ἐνερθεν etc., quae necessario in utraque significatione assumpta sunt, eoque etiam reliqua vi quadam cohaerentiae secum traxerunt. Nec Taylorus debebat in Dem. c. Aristocr. 671. ἡ ἀνωθεν Φορὺλα tanto fastu rejicere; ἀνω, quod hic codd. plures exhibent, et ille optabat, etiam in Or. c. Leochar. p. 1099. a librariis substitutum est, in hanc partem proclivibus, ut ἐγγύς et ἐγγύθεν Strab. IX. p. 457. (errat Tzschuckius p. 624. hoc praeferens), ἐνταῦθα et ἐντεῦθεν, v. Bast. Ep. Crit. p. 277. commutantur.

*Κληρονομεῖν τόνδε: οὐχ οὕτως ἢ ἀρχαία χρήσις,
ἀλλὰ κληρονομεῖν τοῦδε. *) †)*

a) Ed. Pr. V. *Κληρονομεῖν τοῦδε, οὐ τόνδε.* „Utrumque bonum est; nam et in re et in persona obtinebat diversitas ista.“ Pauw. Phavorinus: *Κληρονομῶ τόνδε ἢ ἀρχαία χρήσις οὐ λέγει, ἀλλὰ τοῦδε.*

†) Thomas plerumque ait jungi cum genitivo, semel ab Aristide cum accusativo. Suidas ait, quum significat capere aut participem esse, genitivo adjungi, alioqui accusativo, ut quum significat invenire aut habitare. Sed exempla, quae affert, videntur potius Alexandrina quam Attica. Nunnēs. Locus Suidae mutilus est in istis: „Ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν φίλων τοῦ κηδεστοῦ. scribendum — τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων. Verba sunt Demosth. Or. p. Cor. (p. 329.) Pauw. Phrynichi Thomaeque praecepta non satis apertum est utrum ad accusativum personae an rei, an ad utrumque referenda sint. Cum accusativo personae certum est veteres nunquam illud verbum conjunxisse; quod fecit v. c. Plutarch. V. Syll. II. 177. T. II. ἐκληρονόμησε τὴν μητριάν, Alciph. I. Ep. 59. τὸν πατέρα, Posidon. Athen. V. 48. 315. et Artemid. I. 79. 177. τὸν ἀποθανόντα, et adjuncto genitivo rei κληρονομεῖν τινὰ τῆς οὐσίας Dio Cass. XLV. 47. 449. (similiter XLV. 3. 421. τὸν πατέρα διεδέξατο τοῦ κλήρου). Oratores attici, ut docet Schol. Lucian. adv. Ind. XII. 14. T. 8. cum genitivo rei copulant, Demosth. fals. leg. 444. c. Arist. 690. c. Eubul. 1313. Nomen testatoris tum in secundo casu collocari necesse est, non a verbo pendens, sed a genitivo rei, ut in illo Demosthenis loco, quem Pauwius citat. Accusativo rei recentiores potissimum uti, multis exemplis constat, v. Sturz. p. 140.; sensu participandi subjecto etiam Lycurgus c. Leocr. p. 197. T. IV. hoc modo construxit: ὑπὲρ ἧς (ζῶντες add.) οὕτω σφόδρα ἐσπούδαζον, δικαίως ταύτην (terram) τεθνηῶτες ἐκληρονόμουν.

Θριδακα Ἡρόδοτος ἰάζων εἶπεν. ἡμεῖς δὲ θριδακίην, ὡς ἄττικοί. *) †)

Ἐπίκλιντρον ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον. ††)

a) Ed. Pr. V. et Phavor. omittunt εἶπεν. Vasc. ὡς οἱ ἄττικοί, Phavor. ὡς ἄττικοί.

†) Helladius (p. 965. B.) Μάζης μὲν εἶδος οἱ παλαιοὶ θριδακίην καλοῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θριδακα. Οἱ δὲ ἱατροὶ θριδακα μὲν τὸ ἡμέτερον λάχανον, θριδακίην δὲ τὸ ἄγριον καλοῦσιν. ubi legendum est sine dubio τὴν τε βοτάνην θριδακα: nam θριδακίην attice et maza et herba. Pauw. Correctio haec loci, a Sebero ad Poll. VI. 46. indicatī, inutilis est. Θριδακίην Atticos de placentaē genere usurpasse, id quod Lexicographi tacitum habent, testis est Athenaeus III. 82. 445. quem locum Stephanum male de lactuca interpretari observat Nunnesius; in eandem rem Pauwius citat Poll. VI. 46. Etym. et Hesych. Lactucam Atticos θριδακίην, Epicharmum θριδακα appellasse, testatur Athen. II. 79. 265. ex quo sua mutuatus est Nicephorus Greg. in Glossar. Min. Matthaei Vol. I. p. 4. et Hermanni Fragm. Lexx. p. 323. Epicharmo accedunt Herodo. III. 32. (unde citat Antiattic. Bekk. p. 99.) Hippocr. Morb. Mul. I. 88. 783. E. T. VII. de Vict. San. II. 7. 46. T. II. Mack. Theophr. Caus. Pl. III. 20. H. Pl. VII. 2. Plutarch. Cat. Min. XLVI. 98. T. IV. Lucian. Asin. XVII. 150. T. VI. quibus omnibus primitivum θριδαξ placuit. Θριδακίην rursus Hipp. de Morb. Mul. II. 25. 814. F. Theophr. H. Pl. IV. 7. et saepius, Aristid. Or. Sacr. III. 317. T. I. et similiter apud recentiores medicos et botanologos utraque appellatio in usu est; de quo notavit Galenus de Comp. Med. p. Gen. I. 4. 648. D. T. XIII. ὁ τῆς θριδακίης χυλὸς, ὃ τε τῆς ἀγρίας καὶ ὁ τῆς κηπευομένης, ἣν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες οἱ νῦν οὐ θριδακίην ἀλλὰ θριδακα καλοῦσι, τὴν ἀγρίαν μόνην θριδακίην ὀνομάζοντες. v. Bode. ad Theophr. p. 778. Aliam vocabuli formam θιδραξ Hesychius servavit s. Ἀγαμεμνόνῃ et θιδρακίην, eamque scripturam Schweighauserus Arriano Epict. II. 10. 218. vindicare studuit.

††) Pauwius: „Ἐπίκλιντρον est pars κλίνης, in quam caput acclinat; quae ideo fortasse rectius ἐπίκλιντρον quam

ἀνάκλιντρον ex sententia Phrynichi. Idem dicit Pollux VI. 9. τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπὶ κλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. τὸ καλούμενον significat τοὺς πολλοὺς. Locus Aristophanis extat IX. 72. ex Anagyro Fr. XVI. 221. petitus. Alter ex Thesmoph. (scribe Eccles. 907.) huc plane non pertinet; aliud enim exhibet ἐπὶ κλιντρον, quod sibi supponebant vel substernebant mulieres Veneri operaturae; ideo ἀποβάλοις dixit comicus, et Schol. explicuit εἶδος κοσμίον (jam dudum κλισμοῦ correctum) γυναικείον. Viri eruditi errant; plura alias. Hoc est solemne notarum Pauwianarum exodium. Photius p. 126. Κλινὴ ἀμφικέφαλος ἢ ἔχουσα ἐκατέρωθεν ἀνάκλιντρον, pro quo apud Hesychium ἀνακλιντήριον legitur, forma non contracta, significatione eadem. Sic σημαντρον et σημαντήριον, κάλλιντρον et καλλοντήριον, et a verbis puris κήλητρον (Hesych.) et κηλητήριον, θήρατρον et θηρατήριον (Idem s. ἀγιστρον), σινιατήριον et σινιάτρον (Syntipas Du Cang. p. 1573.), quibus plerisque Lexica carent. Eadem facilitate conciliatur πίστρον cum πιστήριον (Hesych.), πίστρον cum πιεστήριον, σπάστρον cum σπαστήριον, *) μέλικτρον cum μελικτήριον. Schol. Nicand. 493. ὕλιστήριον ἢ καὶ ὕλιστρον. Neque recte Schneiderus θάλητρον suspectat, quod cum θάλητρον aequè bene constat, quam φίλητρον cum φίλητρον (Hesych. s. κήλητρα), quod et ipsum nonnullis intutum videbatur. Et quoniam semel hunc locum attingimus, addam etiam illud tanquam corollarium, non solum σάρωτρον dictum esse (ut ψιλωτρον, τετάνωτρον), sed etiam σάρωτρον Thom. M. p. 547. neque, si θύρετρον plura exempla habet, idcirco θύρετρον (ut παρύγετρον) Hesychio eripi debere, quum et in uno eodemque vocabulo modo μίστρον scribatur, modo μίσητρον, et ea etiam, quae sibi constant, tamen a congeneribus discordent, ut φάρωτρον, φόβητρον, κόσμητρον, ἀκύνητρον, κόρητρον, μέλητρον, ἔλκητρον etc.

Verum de ἀνάκλιντρον dicendum est. Pollux X. 34. Μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα καὶ ἐπὶ κλιντρον τὸ

*) Ἡβητρον autem, quum non sit ex eorum genere, quibus instrumentum vel pretium significatur, quae promiscue in τρον, θρον et ηρον terminantur (v. Cattier. Gazoph. p. 33. et Valcken. Observ. ad Orig. Graec. p. 292. Lips.), merito Kuestero ad Suid. s. h. v. suspicionem movit. Pro πομαστήριον apud Hesychium πομαστήριον requiri videtur; pro στεγαστήριον s. λαρίδος Albertius ἐτίγαστρον proponit.

Ἐπίδοξον, τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλπίζομενον
ἐρεῖς, οὐχ, ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον.*†)

a) Ed. Pr. τὸ προσδοκώμενον et τὸ ἐπίσημον.

μέντοι (lege τὸ μὲν) ἐπικλιντήριον ὑπὸ Ἀριστοφάνους εἰρη-
μένον. Σοφοκλῆς δὲ ἔφη ἐν ἡλίαις. Idem VI. 9. τὸ
κυλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπικλιντήριον Ἀριστοφάνους εἶπε, τὸ
δὲ ἐν ἡλίαις κλιντήριον, in quibus explicandis Hemsterhu-
sius frustra operam consumpsit. Pollucis sententia haec
est: partes lecti (et scimpodis) duas esse, unam (prima-
riam) τὰ ἐν ἡλίαις, quo nomine quatuor spondae denotan-
tur, alteram vulgo vocari ἀνάκλιντρον, acclinatorium s.
reclinatorium (v. I. Alstóph. de Lectic. vett. p. 49.), il-
lam Aristophanem κλιντήριον dixisse, hanc ἐπικλιντήριον,
ut et Phrynichus praescribit. Similiter Galenus Comm.
I. in Hipp. de Artic. p. 502. D. T. XII. τὸ ἐπικλιντήριον τοῦ
θρόνου, *fulcrum dorsuale*, et Geoponn. XIII. 14. 96.
Sponda lecti τὸ κλιντήριον τῆς κλίνης dicitur Athen. IV.
20. 55. T. II. quo nomine etiam lectulum ipsum compre-
hendi docet Poll. X. 33. Schol. Venet. E. 88. οἱ μὲν ἔχον-
τες ἀπέρεισιν τοῖς ὤμοις, κλισμοί· οἱ δ' ἄλλοι, θρόνοι· ἀτ-
τικοὶ δὲ κλιντήριον τὸ μικρὸν κλινίδιον. Illud confirmat
Apollonius Lex. p. 484. Κλισμός, θρόνος ἀνάκλιντρον ἔχων,
pro quo Villosionus, re non satis perpensa, ἀνάκλιντρον
emendat, et Hesych.: Κλισμοί, θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα. Eu-
stath. p. 1855. 23. κλίσιν νῦν τὸ ἀνάκλιντρον. Superior
sponda habet τὸ ἀνάκλιντρον; cathedra cum duplici ana-
clinterio ἀμφικέφαλος dicitur, pro quo Salmasius in Ety-
mol. et Hesychio ἀμφικνέφαλος substituit; *) quam emen-
dationem vanam esse arguit καθέδρα ἀμφικέφαλος (mulie-
rum) Synes. Epist. III. 160. C. Nicet. Ann. XVII. 7. 343.

†) Idem censent Thomas et Ammonius p. 53., qui ἐπί-
δοξος tantum de προσδοκίμῳ s. προσδοκησίμῳ (quae forma
e Moschopul. Ἀἰξ. ἀττ. s. ἐπίδ. et Phavorino Lexicis ad-
denda) usurpari, recte nos admonent. Ἐπίδοξος ἀπόρρη-
σις Hipp. de Fract. III. 2. 231. A. T. XII. κατὰ ἐπίδοξον
Herodo. IV. 11. ubi interpretes plura hujus significatio-
nis exempla ex Atticis scriptoribus proferunt. Lycurg. c.

*) Salubriorem Artemidoro I. 74. et II. 9. 147. medicinam invenit,
a Reiffio neglectam.

Μάμμην, τὴν τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα, οὐ
λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ τίτθην. Μάμμην
μὲν οὖν καὶ μάμμιον τὴν μητέρα· ἀμαθὲς οὖν
τὴν μάμμην ἐπὶ τῆς τίτθης λέγειν. *) †)

*) Pro τίτθην Ed. Pr. et Phavor, τίθην (Vasc. τίτθην), quod

Leocr. pag. 141. μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι
τοιοῦτον μηδὲν, μηδὲ ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γε-
γενῆσθαι, pro quo Reiskio ἀνγενησεσθαι, mihi γενέσθαι,
omissa particula ἀν, scribendum videtur. Hoc enim ad-
jectivum saepe aoristo conjungitur in significatione fu-
turi; ut Aeschin. c. Ctesiph. p. 555. ἐπίδοξος ἦν ἡ πόλις
ἀλῶναι. Hic si quis contendat, illos, de quibus loquitur
Aeschines, non hoc timuisse, ne capiatur urbs, sed ne
jam capta sit, alia sunt ejusdem generis multa: Isocr. Ar-
chid. III. 176. ἐπίδοξος ὧν τυχεῖν, et Appian. Bell. Civ. I.
31. 46. Μεμμίου ἐπίδοξότερον ὄντος τυχεῖν τῆς —, quod in-
epte reddunt, quum Memmiius esset nobilior. Τὰ δὲ σοὶ
ἐπίδοξα γενέσθαι Herodo. I. 89. "Ἄν δὲ ἐπίδοξος ἡ κρίσις ἢ
γενέσθαι Aristot. Rhetor. ad Alex. c. XXIX. 5. 113. (αἶμα
φύηται προσδόκιμόν ἐστι Galen. Comm. II. in Epid. p. 60.
E.) Haec nisi ita essent, infinitivis futurorum, ut ad
depravandum facillimis, minus fiduciae habendum foret,
v. c. ἐπίδοξος ἦν διαπραξασθαι Plutarch. Amat. XVI. 54.
T. XII. praesertim quum idem longe saepius futurum ad-
junxerit, V. Cat. Maj. XVII. 412. Pyrrh. XIII. 20. Brut.
IV. 228. προσδόκιμοι ἐπαναστρέψαι ἦσαν Anna Comm. VII.
202. A. de quo aoristi usu plura ad V. Μέλλω dicenda
erunt. In Procop. Bell. Pers. I. 15. τὴν ὁδόν, ἣ ἐνδοξοί
ἦσαν ἐπιθῆσεσθαι, legi debet ἐπίδοξοι.

Ut ad alterum veniamus, pro glorioso et illustri apud
procures illos atticae eloquentiae nunquam, apud recen-
tiores persaepe usurpatur. Primum hic nominabo, pace
Rudolphii, Ocellum illum Lucanum II. 6. 44. atque hu-
jus fratrem geminum Pseudoplutarchum Apophth. La-
conn. p. 175. et 219. T. 8. tum magnum numerum homi-
num proborum, qui nunquam bene attice scribendi lau-
dem appetiverunt, Diod. Sic. XIII. 81. Helioc. X. 21.
Zosim. Hist. I. c. 55. Euseb. in Hierocl. XXXIII. 454.

†) Priusquam de ipsa re dispoiamus, locus est abster-

Pauwius in *τήθη* mutat. Pro *Μάμμη* μὲν οὖν Pr. V. et Phavor. *μάμμη* δὲ καὶ *μάμμιον* (hoc accentu) concinnius, ut putat Pauwius. Moeris in eodem praecepto p. 258. *μάμμη* καὶ *μαμμίαν*, non *μάμμιον*. Ante τὴν *μάμμη* ἐπὶ Vase. et Phav. articulum τὸ inserunt.

gendus maculis adhuc insidentibus. Ac pro *τίτθην* nobis dubium non est, quin ille *τήθη* scripserit; nam etsi *τήθη* et *τίτθην*, duo illa antiquissima vocabula, reapae una sunt, tamen usus invaluit, ut *τίτθην* s. *τιτθή* (nam accentus variat) fontem illum mortalium vitalem, τὸν *τιτθόν*; dehinc etiam nutricem ipsam significaret; quo sensu *τίτθην* legitur Plato. Rep. V. 28. Demosth. c. Everg. p. 1155. c. Eubul. 1164. Theophr. Char. XVI. *τιτθή* acute Dem. c. Eubul. 1312. (cod. Bav. *παροξυτόνως*) Athen. XII. 40. 469. ubi Edd. *τιτθή* (ut in Plat. Rep. I. 179.) MS. *τίτθην*. Nutricem igitur *τίτθην* dixerunt, non *τήθη*, ut et in Athen. XIII. 44. 103. et Ammonio scriptum legitur. *Τήθη* enim censemus fuisse aviae nomen (quam Dorienses *μαίαν* dixere, v. Jamblich. V. Py. XI. 56. 114.) tum paternae tum maternae, honoris et reverentiae causa tributum; eoque sensu reperitur Aristoph. Lys. 549. Acharn. 49. Andocid. de Myster. p. 63. Menand. Athen. II. 86. 277. Plutarch. de Curios. II. 131. T. X. Dio. Cass. LXXIX. 11. 1360. Julian. Or. in Const. p. 8. Lips. Liban. Ep. CCXXXII. 112. (cum scholio *μάμμη*). Et sicubi hac significatione *τίτθην* offertur, ut in Plat. Rep. V. 28. Demosth. c. Eubul. 1304. et bis in sequentibus, ubi cod. Aug. *τήθη* exhibet cum scholio *μάμμη*, nemo deprecabitur, quominus in *τήθη* transmutetur vel *τηθή*; nam et hoc fluctuat. Eustathi. p. 1565. *καθὰ πάππος, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως ἢ τηθή ὀξύτόνως* alioque loco p. 971. *ὀξύνοσι τὸ τηθή, πλὴν κοινοτέρα ἢ παροξυτόνησις*. Hort. Adon. p. 95. a. *τὰ εἰς θην βαρύνονται (πλὴν τοῦ κριθή, ποθή) σάθη, πόσθη, τηθή (l. τίτθην) ἢ τροφός, τήθη (l. τήθη) ἢ μάμμη*. Quemadmodum avia *τήθη*, sic matertera et amita *τηθίς* dicitur, quasi parva avia, in quam scripturam plerique loci consentiunt, Demosth. Or. I. c. Aphob. p. 818. c. Marc. 1059. Plutarch. Vit. X. Orat. IV. 240. T. XII. Dio Cass. LXI. 17. 996. quod si nonnunquam *τιτθίς* scribitur, librariis culpam assignandam puto, ut in Libanii locis, quos Thomas citat, Plutarch. Quaest. Rom. VI. 514. T. VIII. Joseph. Antt. XVI. 10. 814. XVII. 1. 827. et Hierocl. ap. Valck. ad Amm. p. 135. Mendi suspicionem movet plerumque ipsa scripturae diversitas, ut in Joseph.

Ἐσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἰσχυρώτατον, εἰ καὶ
μάρτυρα παρέχοι τις. *) †)

*) Ἐσχυρώτατον et παρέχει ed. Fr. Hunc locum in angustum contraxit Phavorinus.

Antt. III. 12. pro *τίθαις* codd. *τήθαις*, *τιθίαις*, et, quod unice rectum est, *τηθείς* praebeant. Amitam vulgo *τήθην*, ab Atticis *τηθίδα* vocari tradit Eustathius p. 971. His de causis non dubito Nunnesio assentiri, qui apud Phrynichum *τήθην* reponit, et materteram vel amitam non *τιθείς*, sed *τηθείς* dictam esse censet. Ceterum longa ejus adnotatione nihil continetur, quod non plenius accuratiusque a Stephano et in notis ad Thom. et Moer. expositum sit. Hoescheli in Basilii Ep. ad Neocaes. pag. 515. et 526. pro *τίθην* utrobique *τήθην* legi in MS. Aug. docet, itemque in Dionis Epitoma; a *τίθην* autem, h. e. *τιθήνην*, esse *τιθεύουσαν* ap. Plutarch., et *τιθηνεύειν* (leg. *τιθην*.) ap. Clementem Alex. Pauwius denique significat, ap. Moeridem, in extremis verbis *Ἕλληνες τὴν μάμμην*, non opus esse iis, quae Hudsonus infercit. „*Hellenes τὴν μάμμην sensu vulgari, id est aviam, τὴν μάμμην οὖν, quae nunc μάμμη dicitur.*“ Phrynichi praescriptum plerique recentiorum neglectum reliquere, *aviam μάμμην* dicentes, Joseph. Ant. X. 11. 559. Plutarch. V. Agid. IV. 153. T. V. Appian. Bell. Mithr. XXIII. 675. Herodian. V. 3. 184. Artemid. IV. 69. Basil. Ep. ad Virg. Laps. pag. 14. C. Photius Excp. Ctes. 43. 820. Schol. Paris. ad Apoll. Arg. I. 747. neque adversari videtur Pollux III. 17. *ἡ δὲ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ τήθην καὶ μάμμη καὶ μάμμα*. Sed cum Phrynicho faciunt acriores vitiorum inolescentium animadversores, Aelius Dionysius, Helladius, Moeris, Photius, Suidas.

†) Ἐσχυρώτατον Aristoteli excidisse, ἰσχυρώτατον Xenophonti in Hellenicis, notarunt jam pridem alii. v. Sturz. ad Matt. p. 44. Ceterum *παρέχειν μάρτυρα*, quod Corayus negabat recte dici pro *παρέχειν* (ad Isocr. p. 89.), etsi facile *παρέχοι* in *παράγοι* mutari possit, tamen nullo modo sollicitari debet.

Εἰ ποιητὴς εἶπεν ἄμεινότερον, χαίρετω· οὐδὲ γὰρ
καλλιώτερον, οὐδὲ κρείσσοτερον ῥητέον. συγκρι-
τικῶ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. Λέγε αὖν
ἄμεινον καὶ κάλλιον καὶ κρείσσον. ^{a)} †)

Μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρα-
τίνος γὰρ μονόμματος εἶπε τὸν Κύκλωπα. ^{b)} ††)

a) Forsitan ὁ ποιητὴς scripserit ille; Homeri haec licentia est 'Ἠ.
O. 513. οὐδὲ γὰρ καλλ. — Ed. Pr. γὰρ omittit et unum ἄμεινον
habet in fine.

b) Ed. Pr. Phavor. et Moschopul. Σὺλλ. ἀττ. s. ἑτερόφθ. a vulgato
discrepant, Κρατίνος δὲ μονόφθαλμον exhibentes, quod Nunnesius
in textum recipi volebat. Pauwio nihil mutandum videtur, quod μο-
νόφθαλμον pro μονόμματος subrepsisse credibilis sit, quam hoc pro
illo substitutum esse, idque etiam a particula δὲ praesidium habere.
Prorsus idem censet Valckenarius ad Ammon. II. 85. nixus etiam hoc
argumento, quod Cratinum μονόφθαλμος usurpasse aliunde constat.
Mihi fateor hoc totum de Cratino ab aliena manu adscriptum videri,
eandemque sententiam habere, quam Ammonius et Grammaticus
Bekk. p. 280. profitentur, eos, qui unoculi nati sint, Cyclopes, Ari-
maspos, recte μονοφθαλμοις dici, ut dixit Herodotus, Philostratus,
Strabo II. 189. Paus. I. 24. 92. Hos poetae μονομμάτους, μοννώ-
πας et μονόδοντας appellant, ἑτεροφθαλμοις nemo.

†) Poetas hoc genus iteratae comparationis et superla-
tionis frequentare, vulgo notum est. In orationem nu-
mero solutam si quid ejusmodi inciderit, vitiosum vide-
bitur. Καλλιώτερον a Needhamo proscriptum, quum codd.
tueantur plures, non immerito reduxisse videtur Nicola-
sius Geopp. II. 23. 157. eoque Hesychius s. αἰρετώτερον,
aliique recentiores (v. Du Cang. p. 894.) cum similibus,
μειζότερος, ἐλαχιστότατος, usi sunt. Sed Thucydidi, quem
ad testimonium citant, nihil tale tribui potest, dudum-
que codicum consensu summo IV. 118. κάλλιον pro καλ-
λιώτερον restitutum oportuit.

††) Photius: Ἐτερόφθαλμος, οὐ μονόφθαλμος, quicum
Moeris congruit et Thomas. Hic quum Polybium, Apol-
lodorum, Lucianum et Artemidorum in auxilium vocant,
nihil agunt; horum enim omnium causa illi manum non
verterint. Cum Atticistis stant Demosthenes c. Timocr.
p. 744. atque Leptines, cujus nobilissimum consilium,
ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα ποιῆσαι μὴ ἔαν, retulerunt plu-

Ἑωνησάμην· εἰς λόγος περὶ τοῦ ἀμαρτήματος.
 ἔνθα ἂν μὴ δυνήθῃς τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην
 θεῖναι, ἐκεῖ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐώνημαι τάττε· ἔνθα
 δ' ἂν τὰ ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, φυλάττον θάτε-
 ρον. Οἶον, ἐώνημαι οἰκίαν· ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ
 τὸ ἐπριάμην· οὕτω χρήση, ἐπριάμην οἰκίαν.
 Πάλιν, ἐτυχον ἐωνημένος οἰκίαν ἢ ἀγρόν· ἐν-
 ταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι·
 μένει τὸ ἐωνημένος δόκιμον. Πάλιν δεῖ λέγειν
 πριάμενος· τὸ γὰρ ὠνησάμενος ἀδόκιμον· οὕτως
 οὖν καὶ τοῦ Ἑωνησάμην· παρὸν γὰρ ἐπριάμην
 εἰπεῖν, μὴ εἰπῆς ἐωνησάμην· ὁ γὰρ τοῦτο λέ-
 γων ληρεῖ. *) †)

a) Τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην. Ed. Pr. pro priore πρίαμαι. mon
 post ἔνθα δ' ἂν male omittit articulum τὰ ante ἀπὸ τοῦ πρ. re-
 ctius vero eadem καὶ μένει τὸ ἐωνημένος. Proxima Πάλιν δεῖ —
 εἰδοκίμον omittit rectius; eadem enim significant sequentia οὕτως
 οὖν — — pro quo Ed. Pr. οὕτω καὶ. Desunt etiam ultima ὁ γὰρ
 τοῦτο — ληρεῖ.

res. v. Aristot. Rhet. I. 95. T. IV. Buhl. Post hos ἑτερό-
 φθαλμοι usurparunt Aristot. de Incess. An. XVII. 172.
 T. II. Diodorus, Plutarchus V. Lucull. XII. 295. T. III.
 de Educ. XIV. 41. T. VII. Aelian. V. H. XII. 45. Aristi-
 des, Diogenes. Atque eodem modo ἑτερόπους dicitur,
 qui altero tantum pede valet, Philostr. V. Soph. I. 21. 515.
 Alciph. III. Ep. 27. Ἑτερόπους, quod Valckenarius in
 eundem rem affert, scripturae vitium est. v. ad Hes. s.
 ἑτερόπους. Ἑτερογλαύκους Aristoteles de Gener. An. V.
 1. equos nominavit eos, quos alii ἑτεροφθαλμούς appel-
 lant. v. Niclas. ad Geop. XVI, 2. 1109.

†) Moschopolus in Sylloge: ὠνούμαι, ὠνήσομαι, ἐώνη-
 μαι, ἐπριάμην. Schol. Aristoph. Plut. [v. 7.] Atticos πρία-
 μενοι dicere, non ὠνησάμενοι, notat. Nunnes. Ἐνταῦθα
 οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι] Quare non? Et (si
 pro ἐώνημαι οἰκίαν dicere licet ἐπριάμην οἰκίαν, cur pro
 ἐτυχον ἐωνημένος οἰκίαν dicere similiter non licet ἐτυχον
 πριάμενος? Non assequor; neque mihi mens est Gram-

matici subtilis et seria. *Pauw.* Ταμ alto hic Phrynichus demersus est luto, ut omnes transpositionis machinae movendae sint, adhibitis prius extremarum syllabarum, injuriae maxime obnoxiarum, correctionibus. Sic enim scribendum esse iudico: *Ολον ἑανοσύμην οἰκίαν· ἐνταῦθα ἐγγωρεῖ τὸ ἐπριάμην· οὕτω χρήσῃ, ἐπριάμην οἰκίαν. Πάλιν ἑώνημαι οἰκίαν ἢ ἀγρόν· ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγγωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πριάσθαι, μένει τὸ ἑώνημαι δόκιμον. Πάλιν δεῖ λέγειν ἑτυχον πριάμενος, τὸ γὰρ ὀνήσαμενος ἀδόκιμον. οὕτως οὖν* — *Lenis*, credo, medicina, in ejusmodi praesertim loco, qui similitudine vocabulorum identidem vix observabili diversitate iteratorum libreriorum oculos delusit. Imperfectum quidem *ἑανοσύμην* Demosth. Fals. Leg. 528. 11. c. Nausim. p. 987. 6. Andocid. de Myst. p. 66. Xenoph. Oec. XX. 26. non tam contemnere Phrynichus, quam alteri *ἐπριάμην* non praeferre videtur. Nam et de perfecti usu quae addit, magis ad perspicuitatem praecepti utilia, quam ad cautionem erroris, qui in perfectum non cadit, necessaria sunt. Sed omnia tela in aoristum diriguntur. Herodianus Phil. p. 453. *πριάσθαι, οὐχὶ ὀνήσασθαι· ὅπου δὲ μὴ δυνατόν κλίνει τὸ πριάσθαι, τότε τῷ ὀνεῖσθαι χρήσῃ, οἶον ἐπριάμην. ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου ἑώνημαι etc.* Etiam haec se non bellissime habent, sed tamen ad intelligendum sunt aperta, ad assensionem plausibilia. Magis turbat Helladius p. 951. Gronov. *Διονύσιος φησι μὴ λέγειν τοὺς Ἀττικοὺς ἑωνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην· καίτοι καὶ ἀνεῖσθαι καὶ ὀνήσατο καὶ ὀνοῦμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας, qui, nisi admodum desipit, ὀνήσται et ἑωνημένος scripsisse valet.* De Scholiasta Aristophanis guttam boni consilii non habeo, sed videtur in eadem, qua illi, sententia fuisse. Unus Pollux, ceteris indulgentior, III. 26. *ὀνήσασθαι, ἀγοράσαι, πριάσθαι* eodem loco et numero habet. Neque dici potest hoc inclinamentum Atheniensium auribus insolitum fuisse, quorum in sermonibus proverbium illud ab Eupolide commemoratum, *Χίος δεσπότην ὀνήσατο*, Athen. VI. 91. 521. jactabatur. Sed ab hoc si discesseris, nullum invenitur hujus temporis exemplum, cujus in locum illi, ut et Moschopulus observat, aoristum *πριάσθαι* subrogarunt. Quamobrem Schneidero, qui Xenophontem Anab. III. 1. 20. *ὀνησαίμεθα* scripsisse censet, non concedam. Sed qui proximis post Alexandrum M. seculis graece scripserunt, hoc vitio cumulati sunt, Philo in Flacc. 984. C.

Παρασίτους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνειδούς,
ὡς νῦν, ἀλλὰ κόλακας· καὶ δράμα ἔστι Κόλα-
κες τοιούτων ἀνθρώπων. *) †)

Εὐρασθαι οὐκ ἐρεῖς προπαροξυτόνως διὰ τοῦ α,
ἀλλὰ παροξυτόνως διὰ τοῦ ε, εὐρέσθαι. ††)

*) Ed. Pr. pro *ὡς* *νῦν* habet *ὡς* *εἰ* *νῦν*. Euripidis nomen clam
se subduxisse videtur.

Plutarch. V. Nic. X. 367. (ὠνήσατο) V. Cic. III. 307.
(ἐωνήσατο.) Strab. IV. 34. T. II. Pausan. III. 4. 344.
Luciani, Herodiani, Synesii et Heliodori locos a Ste-
phano et Dorvillio ad Charit. p. 547. collectos praeter-
mitto.

†) Pollux τοὺς κόλακας scribit a recentioribus παρασί-
τους appellatos; Thomas inquit, παράσιτον usurpari ab
Atticis de his, qui in Prytaneo alebantur et in assenta-
toribus. Athenaeus L. VI. docet, parasiti nomen olim
fuisse honestissimum et in sacris et magistratibus adhi-
beri solitum. *Nunnes*. De his mihi proprius erit dicendū
locus, quum Cobalos meos, quos jam diu parturio, in
lucem produxero.

††) Hoc factum per syncopam ab εὐρήσασθαι, ut ob-
servat Moschopul. in Sylloge. Eustath. Odyss. A. negat
omnino usitatum esse εὐρασθαι; apud Pausaniam tamen
legitur. *Nunnes*. Syncope revera a natura abscedit:
sed quid si εὐρασθαι antiquius, quam εὐρήσασθαι? Vi-
debimus alibi. *Paum*. Ille adulterinus aoristus qua aeta-
te susceptus fuerit, quibusve auctoribus, vix satis defi-
niri posse videtur; ut ab ultimo repetam, ex Hesiodo
Fischerus, e Demosthene Dawesius sustulit; Pindaro
et Timocli Comico (Athen. XIII. 33. 74.) reliquit
Schweighaeuserus, improbante haud dubie Buttmanno,
qui eam formam Atticis abjudicat. Inobservata manse-
runt adhuc haec: ἄδειαν εὐράμενος Andocid. de Myster.
p. 8. pro quo paulo post p. 17. rectius legitur ἄδειαν εὐ-
ράμενος. Διάλυσιν τῆς δίκης εὐρασθαι ap. Aeschin. c. Ti-
march. p. 88. Reiskius edidit pro ἔρασθαι, partim recte,
partim secus. Sic Dion. Hal. IX. 46. 1869. pro ἔραντο

χρόνον codex unus εὔρατο, alter εὔρουτο praebuit, qui VI. 58. θρίαμβον εὐρέσθαι pro ἀρασθαι substituit. Eadem obsequutus Reiskius VI. 10. 1084. ἔδειαν εὔρατο pro εὔρε inferisit, eadem ratione ductus, quae ap. Dem. c. Androt. 596. pro ὁ δίκαιον ἢ εὔρεῖν reposuit αἰτεῖν. Contra Schmiederus, quaelibet librariorum purgamenta consectans, ap. Arrian. Alex. III. 77. 188. ex optimo suo χαλεπῶς εὔρον δεόμενοι παρ' αὐτοῦ φόρους — ἀποφέρειν pro εὔρατο edidit. Dawesianus canon de formae utriusque proprietate quibus terminis circumscriptus sit, docuit Schaeferus ad Sophocl. T. I. p. 245. Eodem pertinet Atticistae Bekkeriani exceptio T. I. 95. εὐρίσκειν τιμὴν, ὡς καὶ τῇ συνηθείᾳ. Sic χάριν εὐρίσκειν in libris sacris ex vulgari consuetudine legitur; qua imbutus libarius in Aesch. c. Ctes. 432, pro προξενίας εὐρημένοι ad εὐρηκότες aberravit. Contra Paus. V. 14. 60. τὴν λεύκην εὔρετο παρὰ τὸν Ἀχέροντα vel sine cod. reponendum erat activum. Sed his omissis reliqua aoristi praecoqui exempla, nondum a Grammaticis enotata, subdam, ut pateat, hunc usum, ex quo semel coeptus fuerit, nunquam intermissum esse: Philo de Temul. 248. E. de Migr. Abr. 390. C. Plut. de Glor. Athen. II. 83. Paus. VII. 274. Lucian. Astrol. XXVII. 228. T. 5. Philostr. V. Soph. I. 25. 535. Aristid. T. I. 218. Dio Cass. XXXVI. 106. XXXIX. 63. et reliqui.

Postremo augmenti vitium, quod Matthiae non plus uho Aristophanis loco adhaesisse putabar, longius grassatum esse annotabo: *Ἡρώμεθα* Iph. T. 777. *ἡρώμεθα* Polyb. X. 7. Aristid. Panath. T. I. 146. Paus. VII. 13. 282. Plutarch. de Malign. Herod. XXXII. 320. T. XII. Philo de Abrah. p. 352. A. Galen. de Simpl. Med. L. I. 21. 16. B. T. XIII. Diod. Sic. XIII. 90. Synes. de Provid. p. 113. A. Num haec multitudo peccantium (et poteram multo plures proferre) nobis dubitationem afficeret, ne in hoc genere Graecis plus denegemus, quam ipsi tulerint? Ab Elmsleyo quidem nuper Euripides Heracl. 305. *ἡρώμεν* recepit, sed vereor ne ingratis. Et enim plerisque eorum, qui superioribus aetatibus libros graecos typis vulgarunt, idem accidisse arbitror, quod Havercampio, qui quum Josephi Antiquitates ederet, suo arbitrio et in vitis codicibus ubique *ἡρώσκον*, *ἡρώμην* etc., ne indicio quidem mutatae lectionis facto, ex-

Ῥάφανον ἐπὶ τῆς ραφανίδος μὴ θῆς. σημαίνει γὰρ τὴν κράμβην. †)

Εὐνως ἔχει μοι: μὴ λέγε, ἀλλ' εὐνοϊκῶς. ††)

primi jussit, nempe ne quid res grammatica damni acciperet; donec apud Stephanum, non sine stupore legit, verbum illud augmento destitutum esse, v. ad L. V. 14. 4. 8. Qui nisi errorem et agnosset et correxisset, nonne religiosum haberemus misellorum Grammatistarum obsequio tot luculentis exemplis repugnare? His et talibus auctoritatibus Blomfieldius sese tueatur, si propter ἡῦρον inter communia ambigui augmenti exempla relatum in judicium vocetur.

†) Idem affirmant Hesyc. Sud. Ammon. Schol. Aristoph. Poll. et alii. Addit Hesyc. ραφανίδα vocari raphanos parvos doricæ. Ammon. vero et Thom. adjungunt, ionice ῥέφανον nominari τὴν ραφανίδα. Aristot. Hist. V. 17. 219. etiam ῥάφανον ait ab aliis κράμβην nominari. Nunnes. V. Interpp. ad Thom. p. 776. Stapel. ad Theophr. H. Pl. VII. c. 4. Niclas. ad Geopp. XV. 1. 1048. quibus quod addam, nihil reperio.

††) Idem in App. p. 38. Εὐνοϊκῶς δόκιμον, τὸ δὲ εὐνως φεύγειν χρῆ. Adjectiva ἀγγλίνους, εὐνους, δύσνους apud antiquos Atticos in magno fuerunt usu; adverbia hinc derivata non aequè omnia probata sunt. J. Pollux, mitior plerumque censor, neque antiquis illis atticæ eloquentiæ exemplaribus unice affixus, εὐνως, κακόνως, ἀγγλίνως in ordinem recepit, τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, inquit, βλαιότερα II. 230. aliisque locis δύσνως, κακόνως V. 115. et c. 113. hoc ipsum, quod Phrynicho offensæ fuit, εὐνως ἔχειν πρὸς τινα, sine ulla dubitatione, ut bene graecum, admisit. Rigidius fuit de hoc Phrynichi iudicium, a quo non multum me abhorreere profiteor, propterea quod hoc totum genus adverbiorum antiquius quidem prosematum esse, sed, veluti summo solo sparsum, non admodum altas radices habuisse perspicio. Ipsum quidem εὐνως Stephanus nullo cujusquam testimonio confirmare potuit, quod usurpavit docta Imperatrix in Alex. II. 49. B. VII. 193. D. XIII. 393. C.

Hoc aliquanto deterius est εὐνόως M. Anton. III. 11. 48. Plutarch. Vit. X Oratt. IX. 269. T. XII. V. Galb. VIII. 357. T. VI. cuius in locum Bryantius immodico atticae elegantiae studio εὐνοϊκῶς suffecit. "Ανρς nunquam fortasse lectum est, pro quo Pollux in isto recensu adverbiorum ἀνοήτως proponit. Ὀμονόως Xenoph. Agesil. I. 37. Cyrop. VI. 4. 15. Diog. La. IV. 22. quod cum Platone potius Phaedr. 263. A. ὁμονοητικῶς dicendum erat. Δύςνωσ, omissum a Lexicographis, Nicet. Ann. XVI. 2. 312. D. κουφόνως Appian. Syr. XII. 531. Bell. Mithr. XXX. 684. κρυφίνως Poll. IV. 51. παρόνως Arist. Ran. 856. et Aelian. H. An. V. 39. Utrum autem haec una an duabus syllabis terminanda sint, inter ipsos Graecos non satis convenisse videtur. Quorum si qui εὐνοοι scribebant et δύςνοοι, his consentaneum erat etiam εὐνόως, δύςνόως scribere. Illa autem adjectiva, quae Grammatici ὀλοπαθῇ esse volunt, jam pridem vel librariorum indulgentia vel prave loquentium remissione contractionis necessitatem subterfugerunt: εὐνοος Herodian. I. 10. 2. τῷ ἐννόῳ Galen. de Opt. Doctr. c. III. p. 18. δύςνοοι Xenoph. Hell. II. 1. 2. εὐνοοι Mechann. vett. p. 94. τῶν εὐνόων codd. aliquot Thucyd. V. 64. τῶν κρυφινῶων Xen. Ages. XI. 5. τοῖς κακονόοις Cyr. VIII. 2. 1. Τοῖς ἀπνόοις Theophr. de Caus. Pl. III. 27. εὐπνόων VI. 24. "Αχροον Theophr. H. Pl. III. 10. 160. εὐχροον Geopp. VII. 13. 491. εὐχροοι Xen. Rep. Lac. V. 8. καπόχροοι Aristot. H. An. X. 16. 435. ὁμόχροοι VII. 10. 262. Galen. Definn. Med. p. 237. C. μανόχροοι Theophr. de Sud. p. 457. ἐτερόχροοι Caus. Pl. V. 5. 526. τῶν μανοχρόων Arist. H. An. III. 1. 114. τοῖς ἀχροοῖς Adamant. Phys. II. 46. 448. πολυχρόους Aelian. H. An. XVI. 41. 915. ὁμοχρόους Mechann. vett. p. 265. (Lexicis insere θειόχρους Dioscor. IV. 118. 298. a. et λαμπρόχρους Eustath. 591. pro ὁμόχρων vero [καὶ σύμφωνον] Aristid. Smyrn. p. 251. T. I. ὁμόθρονον corrige.) Ἐτεροπλόω Dem. c. Phorm. 916. (recte cod. Aug. ἐτερόπλω.) σύμπλοοι Ephorus Suidae s. Κωρυκαῖος, cui loco apponendus est Strab. XIV. 52. 556. ἐμπνόους Appian. Bell. Mithr. XVIII. 666. Diog. La. VII. 157. 465. εὐπνοοι Longus Past. II. 25. 200. ἀπνόω Adamant. Phys. II. 27. 427. ἐπίνποοι Aelian. H. An. XI. c. 10. Ἐπίπλοον (δέετρον) Aristot. Part. An. IV. 1. 540. E. et sq. de quo paucis verbis notabile iudicium tulit Galenus: ἐπίπλοον δὲ λέγουν ἢ ἐπίπλοον οὐδὲν διοίσει de Venar.

Art. Diss. I. 226. C. T. IV. τὸν ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν
 παλαιῶν διττῶς ἐπιπλέον τε καὶ ἐπίπλεον de Admin. Anat.
 VI. 5. 136. B. quo testimonio lubrica librariorum fides
 haud mediocriter sustentatur, etsi in totum suspicione
 absolvi nequeunt. Illa igitur diacresis quum semel in
 consuetudinem venisset, magna et in adverbiorum scrip-
 tura et in comparativis formandis exitit haesitatio. Εὐ-
 ρώς Arrian. Epict. I. 4. 27. Sext. Emp. adv. Eth. p. 711.
 ἀντιπρός Tzetz. ad Lyc. 739. ἀντιξός Philostr. V. Ap.
 VII. 36. 515. et rursus ἀντίξως trisyllabum Anna Comn.
 I. 39. XIV. 444. C. ut et epitheton ἀντίξως in recentio-
 rum scriptis frequentissimum est; sed iidem ἄθρους usur-
 pantes, tamen ἄθρους scribere reformidarunt. Sed in
 motione horum adjectivorum planissime apparet quanto-
 pere trepidatum sit. Εὐρωότερος Dionys. de Comp. Verb.
 c. 19. 153. Liban. Antioch. T. I. 351. εὐρωώτατος Max.
 Tyr. XXVII. 49. δυσρύτερος Galen. Comm. in V. Aphor.
 p. 216. E. εὐρύτερος de Simpl. Med. V. 22. 137. A.
 ἀρύτερος Theophr. H. Pl. VI. 6. εὐχεώτερος forma
 Hippocratea Xenoph. Cyr. VIII. 1. 14. εὐχεώτερος Ge-
 minus de Prasin. in Bibl. Matrit. p. 451. Geopon. XVIII.
 8. 1183. Galen. Introd. X. 369. E. εὐπνοώτερος Poll. II.
 177. εὐπνούτερος Plut. de Curios. I. 129. T. X. Heliod.
 VIII. 15. 342. Suidas: Ἀπλοτέρως θουκυδίδης λέγει τὰς
 ἀπλόους sed Thucyd. VII. 60. nunc ἀπλωτέρως legimus.
 Ἀθροώτερον Theophr. Caus. Pl. I. 17. Dio Cass. LVI.
 18. 819. Galen. de Semin. II. 5. 225. A. T. III. Themist.
 Or. XIV. 181. A. ἀθρούστερος Or. XXVI. 321. D. Athen.
 III. 17. 515. Plutarch. V. Caes. XX. p. 582. T. IV.
 Cleomed. Cycl. Theor. p. 18. Εὐνωώτερος adeo Philoxeno
 rectius videbatur quam εὐνούστερος Etym. M. 594. 4.
 quod solum usu comprobatur est.

Sed haec jam satis patefacta videntur. Phrynicho ne
 quis diffidat, addam, εὐνωίχως apud scriptores classicos et
 assiduos frequentissimum esse, v. Plat. Hipp. p. 291. E.
 Xenoph. Cyr. VIII. 3. 19. Demosth. c. Nausim. 985.
 Isocr. Busir. I. 365. atque etiam ea aetate, qua εὐνως
 increbescere coepit, tamen illud quasi principatum ob-
 tenuisse, Plutarch. V. Caton. XXI. 66. T. 5. Polyb. V.
 50. Lucian. Amorr. 46. 309. T. 5. Aristid. Or. de Conc.
 553. T. I. Paus. IV. 22. Julian. Encom. Const. p. 9. etc.
 Sed ex eo, quod Grammatici hanc in adverbio formam ra-

Εὐθύς: πολλοὶ ἀντὶ τοῦ *εὐθύς*. διαφέρει δέ. τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστίν, *εὐθύ* Ἀθηνῶν, τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. †)

tam habuerunt, nonnulli inducti videntur, ut ne in gradibus quidem adjectivorum aliam tolerandam censerent. Antiattic. Bekk. p. 110. Προνούστερος ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος Σοφοκλῆς Ἀλάντι. v. 119. quem locum certatim, ut a nobis alio in opere demonstratum est, Grammatici antestantur, adjectivum illud admirati, quod nunc demum apparet qua de causa Scholiastes inusitatum dixerit. *Εὐνοϊκός* Procop. Anecd. I. 5. C. *εὐνοϊκώτατος* Liban. T. IV. p. 747. *εὐνοϊκώτερον* adverbii loco Demosth. Cor. trier. 1228. Amphib. Athen. XIII. 7. 17. Adde Lexicis *περίλους* (*περινούστατος* Sext. Emp. adv. Log. VII. 434.) et *πρόνους* ex Photio et *προνουστικώτερον* Schol. Venet. Σ. 249.

†) Antiquos Graecos id quod directo in aliquem locum fertur *ἰθύς ἵναι* s. *φέρεισθαι* dixisse, homerica carmina demonstrant, quae summa constantia plus quam quadraginta locis hanc scripturam servant, proprium et peculiare Ionicae Musae insigne: *ἰθύς τῆς ἀρχῆς ἔλῃν* Herodot. III. 58. *ἰθύς ἐπὶ Αἰβύης* II. 19. *ἰθύς ἐπὶ Θεσσαλίας* V. 402. ubi *ἰθύ* praefert Wesselingius, quod et in secundo loco invenit Plutarchus, et recentiorum nonnulli adoptaverunt, v. c. τῶν Σκοπίων *ἰθύ φέρεσθαι* Nicet. Ann. XXI. 5. 399. A. In Atticorum sermone dominatur *εὐθύς*, pro quo ubi *εὐθύς* offertur, id, nisi qua metrica ratio obstat, (ut in Euripidis loco Hipp. 1192. ad quem Monckius veteres suas excultatasque merces expedit *),) curabile videtur. Aristophani certe Valckenarius hunc naevum abstersit ad Amm. p. 91. a quo Eratosthenes Atticorum consuetudinem tam longe distare iudicavit, ut, quum *εὐθύς* pro *εὐθύ* in Pherecratis Metallicis inventum esset, hoc ipse argumento doceret, falso huic poetae hanc inscribi fabulam. v. Phot. s. h. v. Residet adhuc *εὐθύς* σφῶν Thucyd. VIII. 96. nam *εὐθύς* Φασήμιδος

*) Idem et Menandri versus pervertit *τῶν ἐνθίνδε πᾶς ἐλευθέρων ἄπαισιν εὐθύς*, adsutis Ammonii verbis *ὡς ταχὺ*, et Grammatici sententiam explicando obscuriorem reddidit.

Ζωρότερον ὁ ποιητής, σὺ δὲ λέγε, εὐζωρον κέρα-
σον καὶ εὐζωρότερον· ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρα-
τῖνος καὶ Εὐπολῖς. †)

c. 88. ex pluribus Codd. correxit Dukerus, et κατ' εὐθὺς Plat. Crit. p. 563. D. *) unde Abreschius Dilucid. Thucyd. ad L. VIII. p. 797. conjecturam duxit, εὐθὺς de tempore aequae, ut de loco, usurpatum esse (ut latinum protinus et protenus), εὐθύ autem de loco tantum (et id quidem probante Poppio ad Thucyd. p. 40.), quorum neutrum de Atticis concessero. De iis autem, qui nulli classi adscripti sunt, non magnopere cavendum puto, ne quid contra hanc legem peccent. Atque εὐθύ pro statim reperitur Aristot. de Gener. Anim. I. 22. 606. Antiphan. Athen. VI. 224. D. **) Callim. H. in Apoll. 103. (incaute Abreschius hic εὐθὺς ἐ μήτηρ corrigebat.) Theocr. XXVI. 15. Maneth. V. 52. Epigr. ἀδσπ. CCI. Lucian. Amor. XLII. 305. T. 8. et pluribus aliis hujus libelli locis, Dio. Cass. LXVIII. 12. 1129. LXXII. 5. 1206. Appian. H. R. VI. 88. 210. Himer. Or. XVI. 258. Philo in Flacc. 974. Joseph. Antt. XIX. 5. 944. quo loco Coccejus, perditus Atticista, εὐθὺς restituendum censuit, aliorum locorum, ad quae nihil offendit, oblitus. Diodori et Luciani aliquot exempla protulit Wesselingius ad Diod. XII. 12. Talibus, ut mihi videtur, nixus Antiatticista Bekk. p. 96. εὐθύ ἀντί-τοῦ εὐθείως. ***) ferri posse credit. Contrarium vitium rarius est; εὐθὺς τοῦ Πειραιῶς κατέχον Polyaen. IV. 7. 6. 137. et Heliod. II. 18. quo loco Corayus εὐθύ supposuit; alii aliis.

†) Imperativus κέρασον indicat, Phrynicho homericum

*) Κατ' εὐθεία, quod Lexica omittunt, Apoll. Lex. 434. Anna Comn. XII. 350. D. κατενθύ Athen. III. 361. Pausan. V. 11. 45. VII. 23. 323. Philo Resip. Noe p. 277. E. Cyrill. c. Julian. III. 81. E. Ἐπεὶ εὐθὺς καταγμένους Nicom. Ger. II. p. 44. Wech. melius disjungitur.

**) In exitu senarii comici λίδινος εὐθείως γίνονται Antiph. Ath. VI. 224. D. facilius toleratur, quam in Eur. Fr. inc. XXVI. εὐθὺς εὐθὺς προσδύκα. In panthemimeri Eur. Syl. Fr. V. εὐθὺς πείραν εὐθύ λαμβάν promptam habet medicinam.

***) Quod nonnulli inter εὐθὺς et εὐθείως aliquid interesse volunt vanum est; tantum in certis formulis εὐθείως ἀπ' ἀρχῆς, εὐθὺς γινόμενος et similibus alterum excluditur.

K

Χειροῖν ἀδοκίμως, χειρὸν δέ. †)
 Εὐέριον μὴ λέγε, ἀλλ' εὐερον ἱμάτιον τρουλλά-
 βως καὶ χωρὶς τοῦ ἰ. *) †)

a) Ed. Pr. et Phavor. χωρὶς τοῦ ἰ pro ἀντὶ τοῦ ἰ.

versum ζωρότερον δὲ κέραιε obversatum esse. Hoc poeti-
 cum verbum et consuetudine omissum, lingua vulgaris,
 ex omnium dialectorum colluvione nata, in lucem retu-
 lit. Positivo utitur Synes. Enc. Calv. p. 69. Α. τοῦ ζω-
 ρον γεύσασθαι. Comparativo (cui positivi vim tribuit Plu-
 tarchus Symp. V. Qu. 4. 4. 215.) Lucian. Symp. XIV.
 p. 56. T. IX. Saturn. VII. 8. Navig. XLV. 197. T. VIII.
 Theophr. Char. IV. 35. Aelian. V. H. XIII. 4. Dioscor.
 VII. 4. 341. b. utuntur et alii, neque id solum in home-
 ricis locutionibus. Verum auctoritate testium vincit εὐ-
 ζωρον, Aristoph. Eccl. 137. Eur. Alc. 761. εὐζωρότερον
 Hippocr. de Exsect. Foet. p. 550. B. T. XII. (pro quo
 ejusdem dialecti auctor Herodotus ζωρότερον dixit VI.
 84.) Lucian. Lexiph. XIV. 192. T. 5. Liban. Decl.
 T. IV. p. 628. εὐζωρότερον Antiphanes Athen. X. 22.
 p. 48. Ephipp. II. 70. 251; quod Eustathius p. 746. men-
 dose ζωρότερον scribit.

†) Nullum cognovi Graeca lingua loquentium hoc
 modo ὀπίσθοντα, neque intelligo, quomodo recta appella-
 tio vocabuli, in communi omnium usu positi, in obli-
 vionem venire potuerit. Cur autem a φθειρὶ quidem
 φθειραί, sed neque a χεῖρ χειραί, neque a κείρω κείρω
 duxerint, ratio aperta est.

††) Mirum: ἥρος, ἥριον: hoc minus, illud majus. Sed
 an ideo εὐέριον minus probavit auctor? Diminutio scilicet
 vim voculae εὐ attenuat. Hoc verum esse potest.
 Pauw. De εὐερος idem praecipitur in App. Soph. p. 39.
 et Schol. Aristoph. Avv. 121. usuque Cratini et Aristopha-
 nis confirmatur. In Soph. Trach. 675. jam dudum mo-
 nuimus (ad Aj. p. 342.) pro εὐερος, quod Elmsleyus reti-
 net ad Heracl. v. 693. Add., scribendum esse εὐερος.
 Photii Glossam: Εὐερον, εὐέριον, aliorum spectare ar-
 bitror; est enim hoc ionicum magis quam atticum. Ap.

? Herod. a d
 scilicet. 72.
 negat.

Hipp. de Morb. Mul. II. 58. 832. A. T. VII. pro *ἐπειράματα* Foesius recte *ἐνπειράματα*, ut in L. de Infoc. IX. 849. C. *ἐν εἰρήνῃ Μελίσις* *ὡς ἐνπειράματα*. Eidem de Artic. IV. 465. B. T. XI. et de Fract. 217. C. T. XII. de Morb. Mul. II. 40. 822. D. pro *ἐπινέω* reddendum est *ἐπινέον* (ut Herod. I. 195. 95.) et in Mechan. p. 110. *ἐπινέους* pro *ἐπινέους* (*πόκους*). Pro *ἐπειούς*, quod Lexicographi falso ex *ἐπειός* contractum putant, vulgaris quaedam forma *ἐπειός* Levit. XIII. 47. ipsius Platonis textum foedat in cod. Gudiano Cratyl. 589. B. cognata illa cum *χεύσεις*, *κεράμειος*, aliisque, quae recentiores Graeci partim confinxerunt, partim ex alio genere τῶν μεταναστικῶν traduxerunt. *Κεράμειον* (*ἀγγεῖον*) Geopp. IV. 6. 281. VI. 5. 458. (cod. *κεράμιον*) X. 7. 657. Plutarch. de Gen. Socr. V. 505. T. X. quam formam, veteribus ignotam, agnoscit Suidas: *Κεράμειον ἀγγεῖον. τὸ δὲ κεραῖον κεράμιον διὰ τοῦ τ, εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον*; contra quam regulam τὰ κεράμια peccat Dio Cass. XLII. 26. 521. v. Schaefer. ad Bos. p. 15. Falso plerumque accento *κεράμια* loquar Dio Cass. LXV. 5. 1062. Paus. VIII. 29. 443. Dioscor. V. 105. 293. a. et saep., *σκεπή κεράμια* Plut. Symp. VI. Q. V. 258. Paus. VIII. 18. 404. Athen. XI. 41. 241. etc. et falsa insuper scriptura *κεράμια* scribitur Polyb. X. 44. et deterius etiam *κεραμιαῖον*. Philo de Legg. special. p. 722. C. et Ed. Basil. Geopon. II. 17. 140. ubi Needhamus aut *κεράμειον* aut *κεραμεικόν* *) legendum censet. Eodem errore *χυτραῖος* scribitur pro *χυτρεύς* apud Hesychium s. h. v. et Poll. X. 50. et 67. ubi in Aristophanis versu pro *τὴν ἐπτακότυλον τὴν χυτραῖαν*, τὴν κάλην scribendum videtur *τὴν χυτρεῖαν*, τὴν ἀγγύλην (epithetum vasis non ineptum. v. Hesych. s. v.) vel aliud quiddam trisyllabum. Nihilo melius est *πορυτραῖος* Palaeph. LXII. et *λιναῖος* Hipp. de Morb. II.

*) Hoc ferri nequit; *κεραμεικόν* non *ficile* dici posse, docet ipsum τρύχος *κεραμεικός* (quem nemo *κεραμεικόν* vocaverit), a *κεραμειός* derivatum, ut ab *ὄρεός* *ὄρεικός*, ab *Εὐβοεύς* *εὐβοικόν*, cuius ad similitudinem a dissimili origine *βοεινός* deflexum est. Ab iisdem fontibus etiam *κεραμειός*, quod Tschutschius in Strab. VII. p. 371. T. II. illi sine justa causa praefert, et *ὄρεικός* fluxerunt. *Κεραμειὰν* *κύλινδρον* Plato. Lysis 219. B. *πλινθοὶ κεράμιοι* Xenoph. Anab. III. 4. 7. atque aliis locis ad *κεραμειός* referenda sunt. *Κεραμειόν* male citat Galen. de Theriac. XIII. 950. C. de Comp. Med. p. Cap. V. 11. 791. A. et saepius, contra distinctam Grammaticorum *praesciptionem*.

Νεομηνία μὴ λέγε, Ἰώνων *) γὰρ, ἀλλὰ νομηνία. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. cum articulo τῶν Ἰώνων. Cretenaisibus tribuit Proculus. v. ad Greg. p. 354.

11. 563. B. de Infoec. IX. 849. F. T. VII. Aeneas Pol. 20. Ut προῤῥατος, sic etiam χρύσειος significatione con- substantiali (si fas est τὸ μετουσιωτικόν sic dicere) nonnulli usurpant, ut στέφανον χρύσειον Appian. Bell. Civ. II. 91. 301. ubi Musgravius χρύσειον malit, sed sic etiam σκεῖος χάλκειον Geopp. XI. 22. 618. atque illa, quae modo retuli, exorbitantis Graecitatis devortia. Ἐρίντος, ut istuc revertar, cum ἐρεοῦς eodem modo conjunctum est, quo ὕελινος cum ὑελούς, κεράμινος cum κεραμεοῦς, μολιβδίνος cum μολιβδοῦς seu μολιβούς, quam formam ignorant Lexica *); μολιβδὺν Polyæn. VIII. 36. 279. Athen. XIV. 15. 249. Mechan. velt. 248. 259. (solito errore μόλυβα βάρη p. 23. et μολίβοις p. 59.) Gregor. Naz. Or. IV. 153. A. Tzetz. Chil. V. 966. Hesych. s. στάθμη, quo loco male μολιβδοῦν atticam scripturam (Pheretrat. Schol. Arist. Eqq. 759. Theophr. de Odor. p. 449.) inculcant. Neque feliciter Albertius in ejusdem Glossa Φύλοι φοινικά (leg. φοινικᾶ) in φοινικικά mutat; γράμματα φοινικᾶ punica Diod. V. 68. φοινικῇ (leg. φοινικῇ) ἱστορία Porphy. Abat. H. 56. 201. φοινικικοὶ ἐργοφάνται Jamblich. V. P. III. 14. p. 38. sine causa tentatum. v. ad Herodo. VI. 458. Etiam, quod paene praeteriti, ἐργα ἑμάτια Artemid. II. 131. communi errore (v. ad PoH. VII. 28.) scriptum est pro ἐρεᾶ. Ἐριώδης Hipp. de Artic. III. 594. B.

†) Phryn. App. p. 52. Νομηνία οὕτω λέγουσιν οἱ ἀντι- πολ, τὸ δὲ νεομηνία ἀτιμάζουσιν. Idem Thomas p. 626. Νεομηνία non contractis primoribus syllabis perrarum est etiam in vulgari Graecitate: Joseph. Antt. VI. 11. 541. Dionys. Art. Rhet. IV. 2. 249. Galen. de Theriac. ad Pamphil. I. 9. 961. B. Alciph. III. 61. Phot. Bibl. 114,

*) Zonaras Lex. p. 1366. Οἱ Ἀντικεὶ μόλυβδον καὶ μολιβδίνον. τὸ δὲ μολιβδὺν ἰσχυρῶς βάββαρον; de quo injusto suspicatur Tittmannus.

Ἡς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε οὖν ἦςθα. ὀρθότε-
ρον δὲ χρῶτο ἀν. *) ὁ λέγων, εἰάν ἦς ἐν ἀγορᾷ. †)

Ἠκηκόεσαν, ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοή-
κεσαν ἐρεῖς· ἀλλ' οὐ σὺν τῷ ι, ἠκηκόεσαν. ††)

a) Ex Ed. Pr. et Phavor. restitui εἰν, quod Nanneus praeter-
misit. Vulgo ἐρθεύεσαν.

292. Geopon. L. IX. 16. 607. XIV. 36. 922. idque cod.
Guelpherbitanus L. I. 7. 50. et pluribus locis offert. Sed
hi omnes, quos nominavi, scriptores etiam νομηνία, et
plerique longe saepius usurpant.

†) Quum ἦς veteribus concesserit Phrynichus,
inexpectatum mihi accidit hoc ejus de v. ἦς judi-
cium, quae illa retenta non videtur repudiari posse. Sed
tamen nescio quo pacto factum est, ut praeter Eur. Iph.
A. 340. ubi ἦςδ' legendum, nullum ejus formae exemplum
neque in diverbiis scenicorum poetarum, neque in so-
luta Atticorum oratione reperissetur. In vulgari autem
dialecto fere ordinarium est. v. Joseph. Antiq. XVII. 5.
838. Plutarch. V. Cic. VI. 3. 2. T. V. de Virt. Mul. pag.
283. T. 8. Quaest. Rom. XXV. 326. de Curios. VIII.
158. T. 10. Lucian. Gall. XIX. 319. T. 6. Amorr. III.
260. T. 5. Philostr. Ep. LXVII. 946. Arrian. Epict. II.
4. 184. Synes. Ep. CXXVIII. 263. A. Xenoph. Eph. IV.
85. περὶ ἦς Liban. Ἡθ. π. 1028. παρὲς Lucian. Dial.
Mort. VII. 147. Dio Cass. XLVI. 27. 467. D. Hermog.
de Invent. IV. 72.

††) In nostris libris si quid fidei ponendum esset,
plusquamperfectis illis διφθογγογραφουμένοις sua consta-
ret auctoritas. In Thucydide quidem VIII. 75. προσι-
στήκεισαν, quum nullum reperiatur in hoc scriptore ge-
minum exemplum, nisi quod L. VII. 75. codex unus
ἀπηνομολήκεισαν suscepit, quis non formam probatiorem
restitui sinat, quae in Platone etiam fere sine rivali do-
minatur; nam pro ἐγεγόνεισαν Gorg. 516. A. Heindor-
fius (238.) e cod. ἐγεγόνεισαν reposuit. Ad alteram Xe-
nophon proclivior: ἀπιστάλκεισαν Hell. V. 4. 9. ἦδειςαν
V. 4. 22. Anab. VI. 3. 51. ἐηλότευεισαν Hell. VI. 5. 50.

Ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος. †)

Anab. IV. 2. 12. Cyrop. VII. 1. 6. ubi cod. Guelph. diphthongo nos liberat; ἐδωδωκείσαν Anab. III. 5. 12. Porsono monitore Schneiderus e cod. Paris. vitio exemit. Sic et παρεσκευάκεισαν Dem. de Cor. 305. 20. Augustanus in —εσαν mutavit. sed ἀπολώλεισαν Fals. Leg. 379. 18. ἐπιπόνθεισαν c. Theocr. 1330. 22. ἐληλύθεισαν c. Euerg. 1159. 16. διηρπάκεισαν Or. III. c. Aphob. 835. 15. c. Eubul. 1318. 21. τετελευτήκεισαν Aeschin. c. Timarch. p. 167. relicta sunt. Haec, si non omnia, at certe magna ex parte a casu negligentiaque depravata esse probabile est. Nam ut a veteribus quoque nonnunquam titubatum esse credam, adducit me Antiatticistae Bekk. testimonium: Ἐληλύθεισαν μετὰ τῆς Θᾶ Εὐπολῆς p. 91. ubi μετὰ τῆς εἰ scribendum videtur. Longum sit de recentiorum inconstantia dicere, quae tanta est, ut in neutram partem aliquid constitui possit: εἰώθεισαν Plutarch. V. Lucull. XLII. 341. V. Alex. XVI. 270. T. IV. sed εἰώθεισαν V. Nic. VII. 363. T. III. V. Crass. VII. 412. ᾗθεισαν Aelian. H. An. II. 6. et ᾗθεισαν II. 18. ᾗθεισαν Sext. Emp. c. Math. IV. 223. ᾗθεισαν c. Rhetor. II. 292. ἐδωδωρήκεισαν Dio Cass. XXXIX. 196. δέδωροδοκήκεισαν XXXVII. 133. C. Poteram ejusmodi centena proferre. Itaque nec Corayum probo Heliodoro εἰστήκεισαν reddentem, ut familiarius, p. 725. neque Irmisco adsentiar, qui ad Herod. I. 15. (p. 639.) Graecos varietatis quaerendae causa modo hanc, modo illam terminationem ascivisse, in certis autem verbis alterutram praetulisse censet.

†) Ὁ ῥύπος Atticum esse Aristophanis et Alexidis Athen. IV. 52. 128. testimoniis constat, eoque genere etiam vulgo usi videntur; ὁ ῥύπος Lucian. Icarom. 30. 43. de Gymn. 29. 20. T. VII. Bis accus. VIII. 58. Monostich. Brünck. 139. Schol. Ven. VI. 506. Schol. Acharn. 17. τὸν ῥύπον Euseb. Hist. Eccl. IV. 30. 195. Socrat. Schol. H. E. I. 6. 12. Alex. Trall. III. 3. 184. τοὺς ῥύπους Eustath. p. 421. τὸ ῥύπος neutro genere in casibus dixit Hipp. de Morb. Mul. I. 63. 765. D. T. VII. generaliter Gregor. Naz. p. 141. ab Hoeschelio productus: τὰ τῶν ψυχῶν ἐντὴ καὶ μολύσματα, et Etym. M. s. ἀπολύ-

Ἀλεῖν ἐρεῖς; οὐκ ἀλήθειν, καὶ ἤλει, οὐκ ἤληθαν, αἰοῦσα, οὐχὶ δὲ ἀλήθουσα. †)

Μέθυσος ἀνήρ, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναικα δὲ ἐρεῖς μέθυσον καὶ μεθύσην. ††)

αἰνῶ, pro quo inepta ratione V. D. in Misc. Obs. Vol. I. T. III. p. 420. masculinum reducit. Τὸ ῥύπον Suid. s. Γου et Photius p. 254. usurpant, quod et Eustathius in Theocriteo loco scriptum invenerat, in quo et scriptura et genus vocabuli ambiguum est. v. Passow de Emend. rat. Lexx. p. 73.

†) Consentit Thomas p. 31. contra quem Theophrastum et Diodorum advocant damnati vocabuli assertores; et vero aderant plures, Hipp. de Vict. San. I. 20. T. II. Mack. Pherecrates ap. Suid. s. v. *Ἀνὴρ (δὲ) γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει* (Lex. Rhel. Bekk. p. 406.) et Geoponn. VII. 35. 514. In Alexidis autem versu Athen. XIII. 57. 154. pro *ἀλήθων*, quod metro contrarium est, *ἀλέτων* (*ἀλετών*) nunc legitur, ita ut contra Phrynichi sententiam nullum adhuc satis validum argumentum inventum sit; nam Pherecrateum illud numeri herodici excusationem habet. Attici homericam formam *ἀλεῖν, ἀλέσαι*, ab Herodoto IV. 172. et Hecataeo Athen. X. 13. 30. adoptatam, in civitatem receperunt; quorum locos citavit Stephanus, eamque etiam posteriores retinent: *ἀλῶντες* Athen. IV. 152. T. II. *καταλῶντες* Arrian. Ind. p. 534. *ἀλέσαι* Paus. III. 20. *καταλέσαι* Dioscor. I. 174. 69. s. Geop. VII. 12. 488. pro quo nusquam *ἀλήσαι* legitur. Quorsum igitur spectat Antiatticistae adnotatio p. 78. *Ἀλήθειν, οὐκ ἀλεῖν?* quod non solum exemplis illis falsum esse arguitur, sed etiam similitudine reliquorum verborum, *σῆθειν, νῆγειν, κνῆθειν, ψῆγειν, σμήγειν, ἀροτριᾶν*, quorum prototypa Atticae dialecto propiora sunt. Itaque ille aut palam mentitur, aut aliud quiddam scripsit, quod minus contrarium vero: *Ἀλήθειν, οὐ μόνον ἀλεῖν*. Pari illé modestia p. 88. *Νῆθειν, οὐ μόνον νεῖν*.

††) Summo consensu Philetaerus, Thomas, Gramm. Bekk. p. 107. ebrios et ebriosos *μεθυστικούς* et *μεθύοντας*, feminas *μεθύσους* et *μεθύσας* dici tradunt. Ab hac regula primum descivit Menander, τοὺς μεθύσους dicens Athen.

"*Ἥμην, εἰ καὶ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ.*" a) †)

a) Phavorinus: *Ἥμην οὐκ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀλλ' ἦν ἐγώ.*

X. 59. 120. quod cavillatur Pollux VI. 25. sed recentiores Graeci, Plutarchus V. Cat. XXIV. 69. T. V. Lucianus, Julianus, Sextus Emp. Hyp. III. 24. 175. Basilus Ep. 181. p. 194. Theophyl. Ep. LII. alique a prioribus citati, sine dubitatione virili sexui hujus vocabuli honorem concesserunt. „*Μεθύσης* Athen. L. XV. (c. 53.) „manere potest; nam ibi non Alexis, sed aliquis ē Di- „pnosophistis sermocinatur. Cur autem ap. Arrian. „*μεθύσης* in *μεθύσης* mutari debeat, nescio: nam *μεθύσης* „bonum est et Theopompi *μεθύσις* ap. Poll. aperte tue- „tur et Hes. *μεθυράδης*." Pauw. Haec contra Graevium valent, quem nuper pluribus verbis refutavit Schweighaeuserus ad Athen. T. VIII. p. 185. *Μεθύσης* Agath. Ep. IX. et Schol. Bav. Demosth. p. 29.

†) Simpliciter damnant Moeris, Thomas et Grammaticus Aldinus in Hort. Adon. p. 73. a. ad quos refutandos duos (neque plures poterant) in aciem producunt locos, unum Xenophontis, alterum Lysiae. v. Sturz. Dial. Al. p. 169. quos utrum Phrynichus aliter scriptos invenit an paucitatem eorum despexerit, propter lectionum discrepantiam judicari nequit. Quod autem Buttmannus in Gramm. Gr. p. 288. scribit, hoc imperfectum plerumque cum particula *ἄν* conjunctum reperiri, fortuitum fuisse arbitror, ut in ejusmodi locos incidere vir praestantissimus; quales sunt Plutarch. V. Pomp. LXXIV. 236. T. IV. Alex. XIV. 268. Liban. Decl. p. 766. T. IV. Non adjunxerunt Xenophon et Lysias, non Lucianus Dial. Mar. II. 95. Mort. XXVIII. 231. Asin. XV. 147. T. 6. non Longinus II. T. IX. 20. non Alciphro III. 13. Libaniusve T. IV. 218. Ex scriptoribus sequioris aevi plures jam commemoravit Sturzius l. c. quibus adde: *συνημην* Xenoph. Eph. III. 55. *παρήμην* Longus II. p. 154. Hermog. de Inv. IV. 172. Reliquarum personarum deprehendi nullam, ac ne tertiam quidem pluralem, ab Homero in alia forma usurpatam (*εἰατο*), cui nonnulli etiam *ἡμην* tribuerunt. v. Heyn. ad Il. 24. p. 84.

ᾠδῆκεν, οἰκοδόμηκεν διὰ τοῦ ᾧ ἄριστα ἐρεῖς *),
ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ οἰ, οἰδῆκεν, οἰκοδόμηκεν. †)
Ἐνίστατο †) λέγε καὶ μὴ ἡνίστατο. ††)

a) Ed. Vasc. ἄριστα διὰ τοῦ ᾧ ἐρεῖς; de Ed. Pr. tacet Pauwius.

b) In Ed. Pr. pro ἐνίστατο legitur ἀνίστατο; illud reponendum curavi ex Thoma, non ἀνίστατο, nam, ut docent qui scribunt de dialectis, Attici praepositionis ἀνά primum ᾱ mutant in ἡ, ἡνίστατο-
μην. Nunnes.

†) In ipso Homero ᾤδεις et in Hippocratis libris ἐπῳδαί, ἐπῳδῆσαι assiduum est; ᾤδῆσαι Plato Phaedr. 251. B. Plutarch. Quom. Adul. ab Am. 24. 192. T. VII. ἐπῳδῆσαντα Theocr. I. 43. διῳδῆσαι Diog. La. VII. §. 176. ἐπῳδῆκναι Theophr. H. Pl. III. c. 7. et 12. διῳδῆκει Philostr. V. Apoll. IV. 44. 185. Dioscor. VII. 5. 545. a. Euseb. H. E. VIII. 26. 402. Nicet. Ann. XVI. 5. 310. ἐπῳδῆκναι Aristid. de Concord. p. 568. Lucian. Dial. Mort. IV. 2. Quid multa? equidem nulla aetate hoc verbum ἀναύητον fuisse reperio; quanquam Lascaris docet, οἰδαίνω a. οἰδάνω a nonnullis inter ἀτρεπτα numerari, quibus assentiens Herodianus Hist. VIII. 8. 289. διοιδαινὼν scripsit; sed illud ad κοινολογίαν refert Moschopolus περὶ Σχεδ. p. 152. ᾠδῆ-κῶς ὁ ἐξωγκωμένος παρ' ἀττικοῖς· ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς οἰδῆ-κῶς λέγεται. Οἰκοδόμησαι Sturzius e linguae macedonicae monumentis protulit; οἰκοδομήθη Joseph. Antt. VIII. 5. 452. nunc e MSS. augmentum recepit; οἰκοδομημένος legitur Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 143. et quae ab eodem capite derivata sunt ὑποικνύσαι Plutarch. V. Pomp. XLII. 194. T. IV. κατοικοφθόρησαι V. Alcib. XXIII. 51. In ejusdem V. Eumen. VII. 49. T. IV. pro φκτίσαστο codex οἰκτί-σαστο habet, quod et Philo de V. Mos. III. p. 679. B. usurpat, sed illud legitimum est. Ὁλιακοστρόφονν nuper Blomfieldius Aeschyle Pers. v. 773. de suo gratificatus est.

††) Ἐνίστατο qui scripserunt, aliorum verborum, quae ab immutabili inducuntur, ἡφίλει, ἐκάθειζε, ἡμπισχε, analogiam secuti videntur. Hac licentia transponendi augmenti quum veteres parce et restricte usi fuissent, recentiores Graeci, terminos ab antiquitate fixos inverecunde egressi, quod illi paucis concesserant, hoc prodi-

B. m.

ge omnibus impertiverunt, v. c. ἐπαρηγορήθη Hipp. Epid. H. 140. B. T. XI. ἐκατηγόρησε cod. Paris. in Dem. Or. de Cor. 228. 6. ἡφηνιαπόσιν Suid. (quo loco etiam ἡφωρίσθαι et ἡφώρισε leguntur.) ἐδιηγήσαντο Anna Comn. VII. 198. B. quo loco margo διενίσταντο exhibet, verbum affirmandi, hic scriptoribus usitatissimum, διενίστατο λέγων VIII. 224. A. διενίσταντο ἀκριβῶς εἰδέναι IV. 104. C. VI. 171. D. ἐνιστάμενος ἀληθῆ λέγειν XIII. 378. D. Niceph. Bryen. I. 14. 28. A. Porro διεδιηγῆται Procop. Bell. Goth. III. 52. 541. Ann. Comn. XIII. 398. B. Et sunt fortasse multa hujusmodi, quae nos, inter faeces Byzantinas reperta, vix tollere dignamur, veteres vero Grammatici, si reviviscerent, ex interiore Antiquitatis gaza repetita esse agnoscerent. De ἐσύνηκεν expressum habemus Grammaticorum testimonium; δεδιώκημαι in Aesop. Fab. CCXLII. a Graeco semibarbaro, qui πεπαρώνηκα, δεδιήτημαι, δεδιήκονηκα ante oculos haberet, novatum crederemus, nisi Gramm. Sang. (ad Tim. p. 11. et in Anecd. Bekk. p. 88.) Antiphanem nobis testem sisteret, quo fortasse respexit Eustathius p. 1325. 25. duplicis incrementi exempla exponens δεδιώκηται, ἡνώχλησα etc. quorum nullum satis stabile est, atque ipsum δεδιώκηται simplici sed inverso augmento dixit Macho Athen. 341. C. Contra communem consuetudinem ἡνώχλει legitur Aeschin. c. Ctes. pag. 434. Diod. Exc. L. VII. 18. T. 4. Philostr. Ep. XXXI. 927. ἡνώχληκα Liban. Ep. 583. p. 282. pro ἐπολυοχλεῖτο Strabo VIII. 263. T. 3. in cod. πολυοχλ. quod Tzschuckius male cum εὐάνδρει comparat. Ἐπαροῖνον Dem. c. Conon. 1257. 13. rectius cod. Aug. ἐπαρώνουν, eademque discrepantia est in Dion. Cass. XLV. 26. 437. Joseph. Antt. XVII. 5. 841. Ἐξανώρθωσας metrum tuetur Eur. Alc. 1141. ἐπαύορθοῦτο Polyæn. Strat. VI. 4. 195. ἀνώρθοῦντο Eunap. V. Proaer. p. 116. Commel. ἀνώρθωται Liban. Decl. p. 800. ἀνώρθωσε p. 850. sed idem cum aliis ἡνώρθωκει Ep. 959. p. 448. ἀνήρθωσε Aristid. Or. Fun. in Alex. p. 84. T. I. Hic ubi Reimari recordor, qui, quum contra omnes Edd. ἐπηνώρθωσε in ἐπανώρθωσε mutasset, laudem sibi meruisse videbatur (ad Dion. Cass. XLIV. 52. 255.), non possum non vereri, ne editores librorum graecorum Grammaticae inscitia saepe in hoc genere peccarint, et quae integrā invenissent, ea corrupta reliquerint. Neque tamen hoc eo dico, ut Graecos ipsos omni inconstantiae culpa liberem, qui mihi, quam viam insisterent, non ubique con-

sultam habuisse videntur. Omnium maxime insidiosum
 fuit verbum ἔγγυον, a quo ἡγγύων inclinarunt Xenoph.
 Anab. IV., 1. 17. Lys. c. Agorat. 459. Dem. c. Zenoth.
 890. Soph. Oed. C. 94. Polyb. I. 76. Porph. V. Pyth. 52.
 62. ἡγγύησα Andoc. de Myst. p. 22. Dem. c. Neaer. 1358.
 ἡγγυήθη ib. 1361. Lys. c. Pantal. 735. et ἡγγυημένη Dem.
 fals. leg. 594. Thucyd. III. 70. Joseph. Ant. IV. 8. 241.
 quae sola probanda videntur. Sed hic nonnulli, praepo-
 sitionem ἐν huic verbo inesse rati, eamque separabilem,
 inauspicato ἐνεγύων et ἐνεγύησε invexerunt in Edd. Princ.
 Appian. Bell. Pun. X. 315. et in cod. Aug. Demosth. c.
 Nicostr. 1254. 28. obvia, quibus locis nunc ἐνεγγύησε non
 minus prave legitur. Aoristo ἐνεγύησα adaptatum fuit
 perfectum ἐγγεγύηκα, ἐγγεγύημαι Dem. c. Apat. 900. 5.
 (cod. paulo melius ἐγγύημαι) Plat. Leg. XI. 145. Dio Cass.
 LI. 15. 645. LVII. 19. 867. Phlego Trall. Mirab. VII. 68.
 et plusquamperfectum ἐνεγεγυήμην in codd. Demosth. c.
 Apat. p. 901. et omisso augmento ἐγγεγύητο Appian. H. R.
 VI. 37. 145. Aliis rursus prima vocalis pro augmento syl-
 labico fuit; ex quo errore ortum est ἐγγύα (ut ἐκκλησία-
 ζον) Dem. c. Spud. 1032. (cod. ἐγεγύα et ἐνηγγύα) παρεγ-
 γύησε Anon. Suid. s. v. et Isaeus ap. Harpocr. s. h. v. Ἐγ-
 γυήσατο Dem. c. Androt. 609. 21. διεγγυήσατο Isocr. Tra-
 pez. 8. 629. διεγγυήθη Diod. Sic. XII. 57. 119. ἐξεγγυήθη
 cod. Vind. Lys. c. Pantal. 735. (vulg. ἐξηγγ.) Et hic in-
 venti sunt, qui praepositionem dupliciter, et seorsim et
 verbo assimilatam, referrent, ἐνεγγύα scribentes, ut ἐξεκ-
 κλησίαζον, unde est illud insitivum verbum ἐξεκκλησιαάζειν,
 de quo Schneiderus disserit ad Arist. Oec. pag. 44. Hoc
 ἐνεγγύα et ἐνεγγύησε legitur Dem. c. Spud. 1029. c. Neaer.
 1366. c. Apat. 901. Aristaeon. Ep. II. 8. 85. Dion. Hal. IV.
 4. 642. T. II. Synes. Ep. IV. 166. D. Priscus Rhet. p. 59.
 C. Menand. Prot. p. 109. et in margine Phot. Bibl. LXV.
 62. pro κατηγγύησε adscriptum κατενεγγύησε. Hoc loco
 praetermittere non possum, quin verbum ἐνεγγυῶν, unde
 V. Cl. Matthiae in Gramm. Gr. 201. cuncta ista derivata
 censebat, omnibus modis impugnem; quod mihi neque
 in Graecia natum videtur. (in Joseph. Antt. XVI. 7. 806.
 κατενεγγυῶν vitiose, puto, scribitur pro κατεγγυῶν) neque
 generando ejusmodi imperfecta ἐνεγγύα aptum. Certo
 oportuit ἐνηγγύα scribi, ut ἐνηγγύησε Appian. Mithr. II.
 644. quod et in Syr. XIII. 552. cod. Aug. pro ἐνεγγύησε
 praebet, ἐνηγγυημένος Bell. Mithr. CXI. 811. Sed et

Βρώμος: πάνυ ἐξήτηται, εἰ χρή λέγειν ἐπὶ τῆς δου-
ωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται, ἄχαριν ὀσμὴν
χρή λέγειν, ὥσπερ κωμωδοποιοί. ^{a)} †)

Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμιστοκλέα, ἐπεκτείνων τὴν
ἐσχάτην λέγε, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν καὶ Περικλῆν
καὶ Θεμιστοκλῆν. ^{b)} †)

a) Nunnesius edidit ἄχαριν δοῦν εἰ χρή λέγειν. Instuli particulam;
ex superiore εἰ χρή λέγειν repetitam. Sed offensio gravior est in le-
ctionum discrepantia. nam Edd. Pr. et Vasc. sic scripta exhibent:
Βρώμος, πάνυ ἐξήτηλον (hoc in ἐξήτηται vertit) εἰ χρή λέγεσθαι
ἐπὶ τῆς δουωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται, ἐπὶ τῆς δουωδίας ἄχαριν
ὀσμὴν λέγε. Phavorinus: Βρώμος ἐξήτηλον. εἰ χρή λέγεσθαι ἐπὶ
τῆς δουωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται ἐπὶ δουωδίας, ceteris elapsis.
Scaliger pro μέχρι οὖν necessarium judicabat μέχρι οὖν legi; quod
recte improbavit Pauvins.

b) Ed. Pr. Vasc. sub V. ὥσπερ hunc articulum referunt: ὥσπερ
οἱ κωμωδοποιοί, Ἡρακλέα, Περικλέα etc. quo patet, textum harum
Edd. primigenium e codice fluxisse, qui ordine literarum nullo hunc
articulum praecedenti Βρώμος subiunctum haberet. Vulgatam sequi-
tur Thomas p. 423.

haec arbitror librarios non ab illo commenticio ἐνεγγνώ
derivata habuisse, sed, quum ἐγγνώ et extrinsecus ange-
ri et intrinsecus posset, viae ancipites utrinque auxisse
et prodigiosum hoc ἐνηγγύα protulisse.

†) A vulgari orationis genere non abhorruisse hoc vo-
cabulum, ostendunt Galen. de Sympt. Caus. III. 1. 86. B.
T. VII. Dioscor. VI. Praef. pag. 319. b, Schol. Nicand.
Alex. 518. βρώμος usurpantes, et βρωμώδης Galen. de Se-
min. I. 15. 203. A. T. III. Aelian. H. A. VII. 5. Athen.
III. 344. Hesych. α. φηλαῖδες. ὑπόβρωμος Diosc. I. 78. 32.
b. III. 155. p. 189. b. atque hinc Graeci novelli βρωμίζειν
(Du Cang. p. 250.) et Latini bromosum dicunt. Βρώμος
legitur Galen. Defin. Med. p. 254. E. et Hesych. cf. nott.
ἄβρωμος Athen. VIII. 51. 308. unde Schneiderus ἄβρωμος
citatur; βρωμώδης Strabo V. 195. T. II. Athen. III. 40. 355.
Diosc. VI. 30. Nonn. c. 277.

††) Addit Thomas et Ἡρακλῆ et Θεμιστοκλῆ dici posse
extrito N. Nunnes. Θεμιστοκλῆ Aeschin. Fals. Leg. p.

Ἀνέωγεν ἡ θύρα σολοικισμός, καὶ γὰρ λέγειν ἀνέωπται. †)

193. cod. Mead. Θεμιστοκλῆα. Ῥοακλῇ Aelian. H. V. I. 24. Ῥοακλῇ Plutarch. Symp. I. Q. VI. 5. 58. T. XI. Philostr. Imag. II. 22. 847. 25. 849. Διοκλῇ Plut. Sept. Sap. Conv. XI. 26. T. VIII. Sed hunc locum, satis admodum pertractatum, omittam.

†) Thomas docet multis testibus clarissimis, ἀνέωγεν tam dici active pro ἤνοιγε, quam passive pro ἠνεώχθη, etsi ad extremum observari velit, ἀνέωγε semel tantum pro ἠνεώχθη lectum; participii tamen ἀνεωγώς pro ἀνέωγμένος usum laudat ex Atticis. Adjungit autem se dissentire omnino a Phrynicho, qui ἀνέωγε noluerit usurpari pro ἤνοιξε, quum Attici elegantius pro illo dicant ἀνέωξε, quod ille convincit multis testimoniis atticis; qui locus, fieri potest, ut legeretur in alio opere Phrynichi aut in hoc exciderit. Nunnes. An Phrynichus scripserit, ἀνέωγα dici pro ἤνοιξε vel ἀνέωξε, cum Nannesio nescio; nihil enim tale hic habemus; sed cur id ἀδύνατον vocet Thomas, non magis scio; nam ad σημασιάν activam respexerit Grammaticus, quid in eo ἀδύνατον? ἀνέωγε praeteritum, medium active sumitur et active sumi debet e mente Phrynichi: non igitur ἀνεωχθη significat, sed ἤνοιξε, vel ἀνέωξε idem quod ἀνέωχε; idne sumere debuerat Grammaticus, neque aoristo uti poterat pro praeterito? Sane balbutiasse mihi videtur Thomas. Attende, attende! διέφθειρεν et διέφθορεν sequuntur statim similiter plane et alia id genus habemus alibi saepe. Ista Thomae in fine articuli: σημειῶσαι δὲ καὶ τοῦτο, τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεώχθη ἀπαξ εὐρίσκεται, ab alio adleta sunt. Pauw. Plus semel Thomas ausus est Phrynicho refragari, sed nunquam injustiorem causam habuit, quam hoc loco, quum neque id dixerit Phrynichus, quod cum dixisse insinuat, neque, si praeceptum in hunc modum terminasset, τὸ δὲ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἤνοιξε, (videtur autem Thomas tale quiddam h. l. legisse) dubitari posset, quin hoc tantum significare voluerit, ἀνέωγεν esse tempus historicum significatione activa. Ita haec tempora componit etiam Suidas: Ἀνέωγεν, οὐκ ἤνοιξεν, quanquam in Anecd.

Οἱ ἥρωες οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἥρωες τρισυλλάβως.
ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, δισυλλάβως τοὺς ἥρωες.
ἀπαξ βιασθεῖς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ
ἥρωες εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.^{a)†}

^{a)} Ed. Fr. Vasc. Phavor. postrema alio ordine referunt τῷ ἠναγκασμένῳ δὲ οὐ χρηστέον. Thomas p. 425. vulgatam servavit, quam et Lascaris ob oculos habuisse videtur; haec scribens in Gramm. III. sect. 2. ὁ. 7. οἱ ἥρωες καὶ κράτος ἥρωος, οἷς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνίσι, οἱ γὰρ ἥρωες ἐγγύς εἰσιν. τῷ δ' ἀπαξ ῥηθέντι διὰ τοῦ μέτρου οὐ χρηστέον.

Bekk. p. 399., quae omnia pleniora habent, ἤνοιγες legitur. cf. Wyttenbach. ad Phaedon. pag. 118. et Zonar. Lex. pag. 213.

Activa forma est ἀνέρωγα ap. Dem. c. Phaen. p. 1048. et Menandrum in Anecd. l. c. cujus nomen excidisse docent eclogia fabularum Menandrearum, Thessalae et Thrasykleontis; ἀνέρωγες veteres Atticos pro imperfecto habuisse, in confesso est; pro perfecto medio reperitur Hippocr. de Morb. IV. 6. 601. F. T. VII. de Cord. p. 270. C. T. IV. neque quidquam fuisse extra Atticae fines frequentius ostendit exemplorum frequentia, Plutarchi, Arrian. Tact. p. 78. Blanc. Maxim. Tyr. VII. 7. Strab. V. 3. 6. Galen. de Us. Part. V. 4. 400. A. inter quos ne ii quidem vitium effugere potuerunt, qui, quantum ingeniorum et temporum diversitas pateretur, veteribus in scribendo semulati sunt, velut Alciphro Ep. III. 44. Aelian. H. A. I. 45. Lucian. Nav. IV. 159. T. 8. (ἀνέρωγνῖα παλαιότερα). Gall. VI. 298. T. 6. (ἀνέρωγότες ὀφθαλμοί), quanquam is in eo libro, quem contra soloecos scripsit, negat recte dici ἀνέρωγεν ἢ θύρα, unde inducor ad credendum, vitii odorem in hac una formula celebriori haesisse, plerisque (ut fit) praecepti verba, non vim tenentibus; itaque Plutarchum Quaest. Rom. LXXXI. 558. T. VIII. Niceph. Greg. XI. 11. 250. C. et si qui alii ἀνέρωγεν ἢ θύρα dixerunt, non gravius, sed cum majore attente audientium offensione peccasse.

†) Addit Thomas, contrarium valere de accusativis, τὸν ἥρωα dicendum attice, non ἥρωα, et, τοὺς ἥρωας, non ἥρωας. Nunnes. Contra Phrynichi praeceptum neminem

ἱεροθύτον οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀρχαῖον*) θεόθυτον. †)

a) Ed. Pr. et Phavor. ἀρχαῖως. „aptius quidem, sed eodem sensu.“
Nunnes,

eorum, qui orationis poliendae curam aliquam habuerunt, deliquisse arbitror; saepius autem in hanc partem peccatum est, ut eorum casuum, quos Thomas et Moeris paribus syllabis declinari iubent, formis uterentur imparisyllabis. Τοῦ ἥρω Paus. X. 4. 153. 10. 178. cod. Mosq. ἥρωας. τῷ ἥρω Plato Com. Athen. X. 58. 119. ubi turpiter labitur Schweighaëuserus ἥρωι corrigens, Arrian. Peripl. Eux. p. 154. Himer. Decl. I. 352. τὸν ἥρω Plato Rep. III. 271. (p. 71.) Min. 156. (ἥρωα Legg. V. 227.) Demosth. de Cor. 288. 17. e duobus codd. Reiskius edidit. Paus. X. 10. 178. (cod. Mosq. ἥρωα, quod I. 32. 125. expressum) X. 4. 153. VI. 6. 148. Alciph. III. 37. Synes. Enc. Calv. p. 83. A. (ἥρωα Ep. CVIII. 256. B.) Zosim. Hist. I. 6. 408. Maxim. Tyr. VII. 100. Liban. Prog. T. IV. 931. Themist. Or. VIII. 111. D. Phlego. Trall. Mir. XIV. 16. Franz. τοὺς ἥρωας Paus. I. 32. 124. Poll. IV. 128. cod. ἥρωας, quod paullo infra legitur et in Lucian. Encom. Dem. IV. 135. T. 9.

†) ἱεροθύτον δάπεδον est Aristoph. Avv. 1268. quod ibi rectum; nam θεόθυτον δάπεδον non conveniret. Strictè accipiendum est de victima, quod hic Phrynichus dicit. Pauw. Phrynichus App. p. 42. θεόθυτα, ἃ οἱ πολλοὶ ἱερόθυτα καλεῖται. Κρατῖνος τὰ τοῖς θεοῖς θνύμενα ἱερεῖα. Photius: θεόθυτα, ἱερόθυτα. Poll. I. 29. τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν ἀρεὰ θεόθυτα καλεῖται. De carne igitur immolaticia non recte Aristot. Oec. II. 20. 15. Plut. Symp. L. VIII. Q. VIII. 3. 376. Athen. XIV. 79. 404. Cyrill. c. Jul. VII. 229. C. ἱερόθυτον usurparunt; apud sacros et ecclesiasticos scriptores δαίμονόθυτα et εἰδωλόθυτα vocantur. Pro ἱερόθυτον θάνατον in Pindari loco ap. Plutarch. de Glor. Athen. VII. 94. T. 9. quid supponendum sit, ωραιότατον an ἱερώτατον an aliud, statuat Boeckhius. ἱεροθυτεῖν, quod in dubiis numeratur, Lex. Rhet. p. 265. Bekk. et Tim. p. 11. a suspitione vindicant. τὸ ὀνομαζόμενον ὑπὸ Μεσσηνίων ἱεροθύσιον Paus. IV. 32. 572.

Διεφθορὸς αἷμα· τῶν ἀμαθῶν τινὲς ἱατρῶν οὕτω
 σολοικίζοντες· δῖον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα.
 τὸ γὰρ διεφθορε, διεφθειρεν. *) †)

a) Articulus hic in prima editione Calliergi recensetur sub litera Φ, quia pro διεφθορὸς in MS. perperam fuit φθορὸς. Ibi autem et λί-
 γασσι post ἱατρῶν et δέ post δῖον. Pauw. Omnia cum pulviscula
 abstulit Phavorinus s. φθορὸς.

†) Eustathius (p. 191.) διεφθορας passive positum di-
 cit, sed Atticos active illud usurpare, quod confirmant
 multis eorum testimoniis Ammonius et Moschopulus in
 Sylloga; quare mirari satis nequeo Thomam, qui singu-
 lariter dici voluerit διεφθορε pro ἐφθειρε: passive autem
 pro ἐφθάρη docet idem adhibitum esse a Luciano, nisi
 quis locum Thomae contaminatum putet, et pro διεφθορα
 reponendum διεφθαρε. quam suspicionem videtur con-
 firmare, quod sequitur ap. illum de usu etiam participii
 διεφθαρκῆς, quasi de ejus indicativo διεφθαρεν locutus
 fuisset. Nam qui poterit negare, διεφθορα active dici,
 quum tam multis testibus convincatur? In MS. Thoma
 nostro legitur hic locus ut in vulgato. Nunnes. Locus
 Thomae haud dubie est corruptus, sed ita emendari non
 potest, ut censet Nunnesius. Scribendum suspicor: Δι-
 φθορεν ἀντὶ τοῦ ἐφθειρεν — ἀπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη
 — ἐστὶ δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐνεργητικὸς ἐν χρήσει.
 Sophoclis locum adduxit ex multis post ἀπαξ, et istum
 Luciani singularem; ἐνεργητικὸς aperte deest, et scriba-
 rum incuria neglexit. Ap. Lucianum in libris nostris pro
 διεφθορῶς nunc rectius ad Atticismum scribitur διεφθα-
 ρένος. Pauw. In Thoma omnia sanissima sunt; quum
 dicit ἐστὶ δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει, sane activum aut
 intellexit aut significavit praeteritum, sed illo ordine ὁ
 παρακείμενος ἐνεργητικὸς scribere non potuit. Thomae
 interpretes in transversum egit adverbium ἀπαξ, quod non
 semel, sed raro, interdum significat.

Διεφθορε Atticos activa significatione dixisse, magno
 consensu tradunt Ammonius p. 41. Phrynichus App. p.
 55. Lucianus Pseudos. c. 3. Moeris p. 127. Zonaras et
 Moschopulus, quorum testimonia conscripsit doctissimus
 Barkerus in Critico Diario T. XXIII. 93. Neque alio
 modo reperitur in libris veterum Atticorum, quos uno-

Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν. *) †)

a) Hic locus bis iisdem verbis conceptus, hic et in ipso initio libri tertii legitur, sed eo loco in Ed. Pr. omittitur.

in consilium adhibuit Phrynichus, Aristophanis, Pherecratis, tum etiam Tragicorum poetarum, v. Musgrav. ad Eur. Iph. T. 719., usque ad Theophrastum. Sed huius aetatis flexu e vicinia subrepit *διεφθορά* ad passivam significationem tractatum, jam inde ab Homero (v. Heyn. ad O. 128.) et Hippocrate, qui *αἷμα διεφθορός* de Morb. Mul. II. 23. 813. D. T. VII. *γυναικὶ διεφθορῶν* ib. c. 5. 797. E. scripsit. Hinc apud recentiores scriptores atque Atticistas ipsos haec significatio ita praevaluit, ut altera propemodum exolesceret. Didymus *περὶ παρεφθορίας λέξεως* citatur Athen. IX. 5. Josephi, Plutarchi, Philostrati, Luciani, Synesiique locos enumerarunt Graevius et Sallierius; adde Dio. Chr. II. 91. Themist. IX. 122. C. Heliod. II. 19. Socrat. Epp. VI. 9. Hanc credo causam fuisse, cur Thomas, qui vocabulorum momenta non Phrynichæ statera, sed quadam populariore trutina ponderabat et maiorem cum Atticistis novellis, quam cum antiquis auctoribus familiaritatem habebat, *διεφθορά* magis passiva quam activa potestate sumi diceret, cuius expertus fere illis temporibus erat memoria. Inter paucos Aristid. Or. Plat. II. 89. T. 2. et Theophylact. Ep. LXXIX. *διεφθορά* dixerunt transitiva significatione, velut ad usurpationem antiquitatis. Pollux vero, verborum pensitator subtilissimus, quum L. IV. 140. *διεφθορός* *ἄλλος* usurparet, populariter (ut et Lucianus) loquutus est.

†) Convenit Poll. I. 114. In App. p. 34. Phrynichus idem sed paulo copiosius dixit: *Διατοιχεῖν τὸ εἰς τὸν ἑταρον τοῖχον ἢ τῆς νεῆς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοῖῳ* (f. ἐν τῷ πλῶ); *ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντοιχεῖν λέγουσιν.* Sed *ἀνατοιχεῖν* verriorem esse scripturam exempla docent, quorum praesidio *ἀντοιχεῖν* caret. Quonquam autem neutrum horum verborum, de quibus nostro loco disquiritur, crebro usum tritum est, tamen, quid veteres probaverint, non obscurum esse potest. Antiatt. Bekk. p. 89. *Διατοιχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν* *Εὐβουλος Κατακλῆμενος*. Aristidi: Leutr. IV.

I.

"Ἡνυστρον λέγε, μὴ ἔνυστρον.

Ἐνυστρον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἥνυστρον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον. *) †)

Ἐλλύχνιον: καὶ τοῦτο τῶν εἰςκομασάντων ταῖς Ἀθήναις. Θρυαλλίδα οὐκ ᾔητέον.

Ἐλλύχνιον: Ἡρόδοτος κέχρηται. Ἀθηναῖοι δὲ θρυαλλίδα λέγουσιν. **) ††)

a) Priori articulo alterum subiungi ex initio libri tertii huc provocatum. In illo Ed. Pr. Vasc. et Phav. ἀλλὰ μὴ ἔνυστρον. hunc omittunt.

b) Etiam hic alterum articulum ab Ed. Pr. omissum ex fine libri secundi huc transtuli.

462. T. I. καὶ μὴ, τὸ τῶν πλεόντων, μεταστρέψαι πρὸς τὸν ἐλάττω, διατοιχοῦντας εἶ.

†) "Ἡνυστρον Aristoph. Eqq. 556. Aristot. Part. An. III. 14. 557. T. II. H. An. II. 12. 73. Alexi's Athen. II. pag. 190. Aelian. H. An. V. 41. Nunnes. "Ἡνυστρον Philo p. 57a. (de Sacerd. p. 832. E.) sed in MS. ἔνυστρον, ut et M. lach. II. et Joseph. Orig. V. 4. 205. Basil. M. Hom. IX. in Hexaem. et Suid. Hoeschel.

††) Ἐλλύχνιον funalium reddit Gloss. Poll. X. θρυαλλίδα, ἔλλύχνιον et φλόμον ut synonyma proponit; θρυαλλίς et φλόμος videntur nomina facta ex herbis, quae usui sunt ad ellychnia. Nunnes. Ἐλλύχνιον ὅστις τὸ τοῦ Δημοσθένους ἐνδυμήματα Pytheas dixit Aelian. V. H. VII. 7. Plut. V. Dem. VIII. 269. T. 5. θρυαλλίς et funiculum illum (αὐτὴ θρυαλλίς ἐν τοῖς λόγγοις Galen.) et lucernam significat (αὐτὴ ἐκ τῆς θρυαλλίδος λαμπηδὼν Clem. Al., ἔλατον ἐν ταῖς θρυαλλίαις Synes.). Hinc τὸ θρυαλλίδιον Lucian. Hoeschel. Pro ἔλλύχνιον testes faciunt Hippocratem, Herodotum, Theophrastum, Galenum (de Comp. Med. p. Leo. I. 7. 347. E.) et Dioscoridem VI. 16. 327. a. v. ad Them. 455a et Moer. 186. ab Atticis vero destituuntur.

Θυμέλην: τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀντὶ τῆς θυμίας
ἐτίθουν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐν τῷ θεά-
τρῳ, ἐν ᾧ αὐλῆται καὶ κιθαριῶδοι καὶ ἄλλοι τι-
νὲς ἀγωνίζονται. σὺ μέντοι, ἐνθα μὲν κωμῳδοὶ
καὶ τραγῳδοὶ ἀγωνίζονται, λογεῖον ἐρεῖς· ἐνθα
δὲ οἱ αὐλῆται καὶ οἱ χοροὶ, ὀρχήστραν· μὴ λέ-
γε δὲ Θυμέλην. *) †)

*) Pro ἐτίθουν Ed. Pr. ἐτίθειον, pro ἐν ᾧ αὐλῆται Ed. Pr. αὐ-
ον, Thomas ἰφ' οὗ, pro ἀγωνίζονται Edd. ἡγωνίζοντο, et deinde
σὺ δὲ ἐνθα μὲν τῶν τραγῳδῶν καὶ κωμ. ἀγων. τὸν αὐλῆται καὶ χο-
ροὶ sine articulis, postrema ὀρχήστραν καὶ μὴ Θυμέλην. Primam
h. articuli partem pene ad verbum transcripsit Thomas 458.

†) Pollux IV. 125. scenam facit histrionum propriam.
chori vero orchestram et in orchestra thymelen, sive is-
gradus esset, sive ara (v. Musgrav. ad Electr. 715.). Phry-
nichus autem scenam vult appellari λογεῖον, cui videtur
consentire Pollux, quum scribit τὸ ὑποσκήνιον (sub scena)
ὑπὸ τὸ λογεῖον fuisse. Itaque aut erit scena τὸ λογεῖον,
aut certe pulpitum in scena, ut Vitrov. V. 8. docet. Ho-
tatius tamen A. P. pulpitum vocat, quam Poll. thyme-
len, cum de ribicine ait *transit — per pulpita vestem*. Etym.
ait, thymelen fuisse mensam, in qua olim atantes cane-
bant, ante perfectam Tragoediam. Vitruvius vero cum scri-
bit 1. 6. scenicos Graece etiam thymalicos separatim dici,
videtur τὸ λογεῖον appellasse thymelen; sic et Martialis
nomen illud usurpat (Hallucinatio est; nam ap. hunc no-
men est mimae, non λογεῖον theatri. Scalig.) et in Glossa
θυμηλικοὶ scenici histriones, θυμέλην scena. Sudas item
thymelicos exponit histriones et aram Baechi post orche-
stram ait thymelen dictam fuisse. In Proleg. Arist. Nub.
legitur orchestram vulgo nominatam eo tempore λογεῖον.
Quam haec omnia inter se discrepant! Addit Thomas,
θυμέλην esse speciem musicae; fortasse intelligit eam,
quae in orchestra aut in ludis scenicis adhibebatur, aut
eam, quae in τῷ κώμῳ utebantur, quod ἡ θυμέλη ap. Eurip.
etiam ἀντὶ τοῦ κώμου exponatur. Nunnes. Θυμέλη pro
orchestra apud veteres non memini me legere, praeter
quod Pratinas Ath. XIV. 8. 236. Διονυσιάδα πολυπάρτα
θυμέλην in hunc sensum dixisse videtur; saepius apud re-

Θυεῖαν λόγε, μὴ ἔγδην. *) †).

a) Ed. Pr. ἔγδην pro ἔγδην.

centiores pro scena et re scenica atque musica occurrit, ut Plut. de Pyth. Orac. XXII. 286. T. 9. ὥσπερ ἐν θυμῷ, tanquam de scena, et ὁ ἀπὸ τῆς θυμῆς, poeta comicus, V. Demetr. XII. 16. T. VI. V. Galb. XIV. 363. T. VI. Lucian. Salt. LXXVI. 166. T. V. Schol. Arist. Pac. 753. Τῶν τις ἐν θυμῷ πεπορευμένων, mima, Procop. Anecd. I. 3. Αἱ μίμους γυναιεῖ καὶ κωμικοῖσι καὶ θυμῆσι ἀνθρώποις Plutarch. V. Syll. XXV. 234. τοῖς ἐπὶ τῆς θυμῆς χοροῖς Novell. CV. c. 1. ὁ κωμικῶν τῶν θυμῶν χορὸς, histriones, Eunap. V. Proaer. p. 117. τοῖς ἐν τῇ μουσικῇ διαγομένοις, τοῖς καὶ θυμῆσι καλουμένοις Joseph. Ant. XV. 8. 766. Generatim dicuntur οἱ ἀπὸ σκηνῆς καὶ θεάτρων Plut. V. Syll. II. 176. οἱ ἀπὸ σκηνῆς τῶν γὰρ Suid. s. Γόργια, ubi Kuesterus ἐπὶ emendat. Sed utraque praespositio locum habet. Hesychius: Τῶν ἐπὶ σκηνῆς, τῶν θεάτρων. Greg. Naz. Or. VIII. 224. B. αἱ ἐπὶ θεάτρων. Id. Or. XVIII. 335. B. αἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Clemens Const. Apost. c. 52. 150. οἱ ἐπὶ σκηνῆς. Τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ludii scenici, Liban. Ep. 1454. 665. Eodem modo dicuntur οἱ ἀπὸ λόγου καὶ σοφίας, docti, Plut. V. Cicer. XXIV. 558. T. V. ὑποκρίματα ἐποίησαν τοὺς ἀπὸ τῆς γλώττης τοῖς ἀπὸ τῶν ὅπλων Themist. Or. IX. 125. B. similiterque οἱ ἀπὸ παιδείας, οἱ ἀφ' ἑρῶν. v. not. ad Poll. X. p. 190. Werner. dorf. ad Himer. Or. XXIII. 779. Denique οἱ περὶ σκηνῆς Plut. V. Galb. XVI. 365. T. VI. οἱ περὶ τὴν σκηνὴν τεχνῶναι Dio Cass. LX. 23. 961. v. Bast. App. ad Ep. Gr. init.

†) Quare? an quia ἔγδην erat nimis castum? ex Solone et Antiphane adducit Pollux [X. 103.] et si verba comici consideres, non improbable videtur, vocem fuisse ea aetate minus notam. Adscribamus ea: Γύναι, πρὸς αὐτὸν ἦλθες ὁρμήσῃ πάλιν τὴν ἔγδην (ἐστὶ μὲν ὅδ' ἔγδης καὶ ὁρμήσεως σχῆμα· ὁ δὲ παῖζων πρὸς τοῦτομα κωμικός ἐπήγαγε) τὴν θυεῖαν ἀγνοεῖς; Τουτέστι τὴν ἔγδην. (Haec postrema non sunt poetae.) Pauwius: Nescio quid harioletur; res minime in opinione et conjectura posita est, sed Sexti Emp. testimonio liquido constat, ἔγδης a vulgari usu tam remotum fuisse, ut ne

intelligeretur quidem ab indoctis; τὸ αὐτὸ, inquit, ἀρε-
φώριον καὶ πανάριον λέγεται, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ περὶ φρίον
καὶ ἀμίδιον, καὶ ἑγδῖς καὶ θυλά. Ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ
καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ ἐπιγελασθῆναι ὑπὸ
τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν, πανάριον
ἔροῦμεν καὶ εἰ βάρβαρόν ἐστι, ἀλλ' οὐκ ἀροπορίδα, καὶ
ὑταμνίον, ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυλάν μᾶλλον ἢ ἑγδῖν. —
ὥς γὰρ ἡ φιλολόγος συνήθεια γελᾷται παρὰ τοῖς ἰδιώταις,
οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις adv. Gramm. c. X.
p. 265. Itaque non argutatus est Phrynichus, ut Hemi-
sterhusio videbatur ad Poll. c. 1., in hoc vocabulo, ne-
que id, quia novitium, sed quia obsoletum est, repudiavit.
Θυλά plurimis Aristophanis locis, tum in Antiphanis
Athen. Paral. L. II. 87. 278. Anaxipp. IV. 68. 156. T. II.
Platonis XV. 2. 426. versibus trisyllabum est. In soluta
oratione modo θυλά, modo θυλά scribitur et θυλά, „neo
aliter ferme in MSS. et publicatis sub typographiam na-
tam libris edi solet“ Hemsterhusii verba sunt. Illam
scripturam Atticis assignat Etymologus: τὰ ἑρεια καὶ
εὐκλεια ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὴν τόνον καὶ τὸ ᾠ ἐκτείνου-
σθ. τριούτεον καὶ τὸ θυεῖα· ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ᾠ καὶ
τὴν τόνον καταβιβάζουσι p. 462. 5. Accommodate ad hanc
rationem in Hipp. de Intern. Affect. V. 574. E. LIII. 677.
B. T. VII. θυεῖν scribitur, sed in aliis ejusdem scripto-
ris locis mirandum in modum variatur. Θυλῆ bisyllabum
est in versibus Andromachi ap. Galen. de Antid. I. c. 5.
877. D, Non minor est alterius vocabuli ambiguitas: ἑγ-
δῆ Hipp. de Mul. Morb. I. 100. 792. A. T. VII. Clemens
Alex. Paed. II. 164. Damocrit. ap. Galen. l. c. H. 5. 904.
C. T. XIII. Dioscor. V. 104. 294. Suid. s. αἰθρία (ἢ
θυλά). ἐν ἑγδῇ Athen. IX. p. 505. cod. ἑγδῆ, eademque
scripturae diversitas notatur in Ep. Agathiae LIII. Ve-
terrimos Atticos ἑγδῖν dixisse satis apparet ex Antiphanis
et Solonis versibus, quos ita emendandos censet Pauwrius:
Πόρουσι (sic) δὲ οἱ μὲν ἑγδῖν, οἱ δὲ αἰσφίον, οἱ δ' ὄτος, re-
jecta Casauboni conjectura Σπυδουσι pro vulgato σπυ-
σίδ' reponentis. Longe verte aptius hoc Pauwiano com-
mento,

Ἰστών λέγε, μὴ ἰστέων. ἀμαρτήσεις γὰρ τῷ λέ-
γοντι ὁμοίως καλαμεών, ἵππεών, ἀνδρεών,
δέον καλαμών, ἱππών, καὶ τὰ ὅμοια. *) †)

a) Ed. Pr. et Phavor.: Ἰστών λέγε ἀλλὰ μὴ ἰστέων, et sic reliqua accentu notata non suo. Sic Strab. IV. 180. τράχων, in Edd. antiquis Athen. IV. 152. T. II. μέλων editum. De nominibus propriis regionum, Ἀτρεών, Ἀδίων etc. olim disceptatum est, v. Tzschuck. ad Strab. L. VIII. p. 109. id virilibus sibi constant: Ἀφρον, Ἀμπελών etc. — Καὶ τὰ ὅμοια omissum in iisdem Edd.

†) Contraria omnia tradit Eustathius p. 1573. 25. Ἀμπελών τρισυλλάβως κοινότερον, καὶ τετρασυλλάβως ἀμπελέων, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, ἀναλόγως τῷ ἀκανθέων. Similiter Βολεών Nicander ap. Harpocr. s. h. v. Atticis tribuere videtur, cujus auctoritatem Maussacus plus apud se valere proficitur, quam Phrynichi iudicium. Eustathius p. 1404. 65. Βολεών ἄττικῶς, ὃ ἐστὶ κοπρών. Ἀνδρῶν quidem apud Tragicos, Aristophanem Eccl. 676. Xenophontem atque alios plurimos bisyllabum est, γυναικῶν eodem modo ap. Xenophontem, παρθενῶν apud Aeschylum, Euripidem, Demosthenem c. Androt. 597. 9. ξενῶν Plat. Legg. XII. 201. T. 9. μυλών Thucyd. VI. 36. κοπρών Arist. Thesm. 485. Pac. 99. Demosth. I. c. Aristag. 785. 13. Eubul. Athen. X. 25. ἱππῶν et οἰνῶν Xenophon, πιδῶν Eupolis Poll. VII. 165. ἀχυρῶν Arist. Vesp. 1310. *)

In hoc numero plura sunt, quae apud recentiores in εων terminantur: οἰνεῶν Geopon. VII. 7. 477. πιθεῶν VI. 11. 455. et Diod. XIII. 85. καπρεῶν Theophr. H. Pl. IV. 1. παρθενεῶνες codd. omnes tenent Aelian. H. V. XIII. 4. neque hi, quos dico, recentiores idcirco atticae formae usum intermiserunt: οἰνῶν Procop. de Aedif. Just. IV. 10. 89. C. πιθαῖνες καὶ σιτῶνες Anna Comn. II. 54. C. πευκῶν Schol. Ven. Ἰλ. Σ. 376. κωδωνεῶν Suid. θυρεῶν Hesych. s. κοῖλος, ἀχυροβολῶν Eustath. 1698. 30. (προμυνῶν 1502. 20.) ταφρεῶν Euseb. V. Const. III. 26. 593. ἐριφρεῶν (non ἐριφῶν, ut Bentleyus scribit ad Horat. Od. I. 17.) in Gloss. sub v. ἐριφοστάσια, quae fere omnia Lexicis desunt. Ex illis vero conjecturam duco, Atticos in universum quidem

*) Phrynichus App. Soph. p. 7. Ἀχυρεῖς — σημαίνει τὸν ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν ἀχυρῶνα καλούμενον, in hoc Aristophanis loco ἀχυρῶν scriptum invenisse videtur, quod hinc citant Hesych. et Suidas.

Ἀνταύλης μὴ λέγε, ἀλλὰ ψιλὸς αὐλητής, ἐπεὶ καὶ
ἕτερος *) κύκλιος αὐλητής. †)

a) Vulgo ἄντερος (ἄντερος) ἕτερος. Ed. Fr. ἄντερος. recte Pauwius.
diversas lectiones in unum conflatas esse statuit.

huic generi terminationem in -ων adsignasse, neque ta-
men antiquae et ionicae scripturae vestigia penitus abo-
levisse, itaque et Φαλλεῶνα atticum, et βολεῶνας fragran-
tissimae urbis cum aliis nonnullis formam antiquitus im-
pressam per omnes aetates retinuisse. Sic περισσεῶν
Plat. Theaet. p. 197. C. (unde citat Pollux IX. 16.) Geo-
pon. XIII. 8. 944. haud scio an nunquam aliter dictum
fuerit; περγασῶν in Demosth. c. Pantaen. 974. 16. Gram-
matici omnes, Harpocratio, Suidas, Lex. Rhet. p. 271.
Bekk. agnoscunt. In Xenoph. Anab. VII. 8. 13. Schnei-
derus e cod. Guelph. προμαχεῶνας restituit pro προμαχῶ-
νας; utramque formam usurpavit Procop. de Aedif. Just.
IV. 6. 81. D. et 10. 89. A.; προμαχῶνες, quod postremo
loco legitur, vulgarius est, v. Tzetz. ad Lyc. 290. Eust.
903. 54. v. Suid. Ἰσπεῶν Pollux VII. 28. non disyllaba
ἰσπῶν (ut Schneiderus judicat), sed utrumque macedonico
ἰριουργῶν praefert. Polyaen. Strat. VI. 5. 192. ἐν τοῖς
ἰσπῶσι τῆς ταλασιουργίας (leg. ταῖς ταλασιουργίαις) ἐπιμένου-
σα. Κалаμῶν ex Homil. VI. Macarii affert Hoeschelius.
Κалаμῶν in Herodiani loco, quem Bastius protulit ad
Greg. pag. 225., legendum est pro Λαμῶν, atque ibidem
pro κλανθῶν, quod periecticum dici non potest, κεν-
θῶν.

†) Ἀνταύλης videtur nominari, qui αὐτῷ αὐλῶ i. e.
ψιλῶ utitur, h. e. qui non canit tibiis, ut ad eas alii sal-
tent. Sic Arist. Poet. αὐτῷ τῷ θυμῷ μιμοῦνται χωρὶς ἁρ-
μονίας οἱ τῶν ὀρχηστῶν, i. e. solo gestu et staticulis utuntur
saltatores ad imitandum. Nam illud χωρὶς ἁρμονίας expe-
gesis videtur τοῦ αὐτῷ. eodem modo ἀνταύλης dicitur
is, qui tibiis tantum canit, ut differat ἀπὸ τοῦ κύκλιου
αὐλητοῦ, qui adhibebatur choro cyelio, i. e. dithyram-
bico. Sic Athen. XII. οἱ αὐληταὶ τὸ πρυθιόν dicuntur
primum cecinisse, deinde μετὰ τῶν χορῶν, quasi αὐληταὶ
possint dici et qui assis tibiis, et qui admista voce hu-
mana tibiis canerent. Nisi, ut φιλονεικεῖς oppenit

τοῖς κιθαροδοῖς, sic τοῖς ἀσπλοδοῖς τοὺς ἀνταύλους opponit, ut ita sit legendum apud Athen. ex hoc loco. Quid si πιθικόν legas, ut sit τὸ πιθαύλον, ut primum tibiis utriusculi inflet, deinde adhibeatur choro? Sed πιθικόν retinendum e Poll. IV. 10. ubi docet ἄχορον αὐλῆταιν sic appellatam. Nunnes.

φιλὸς αὐλητής] Ita et φιλομετρία dicitur Arist. Poet., cui harmonia non adhibetur, ut epica. Sic et Athen. XII. φιλοκιθαριστής, qui assa cithara utitur, cui idem opponere videtur τὸν κιθαροδόν, quasi ad citharam voce humana addita. Pollux φιλοὺς κιθαριστάς separatim nominat et L. 14. τῇ φιλοκιθαρίσει (scr. φιλῇ κιθαρίσει) opponit ἑναύλον κιθαρίσιν, ut haec addita tibia fiat. eodem modo φιλὸς αὐλητής appellabitur, qui solis tibiis canet. τὸ φιλὸν in voce assum dixerunt Romani, ut Nonius docet. Nunnes. P. Burmannus ad illa Petronii: *nescio quid Asia dis habuisse*, quae N. Heinsius eleganter correxit, tertium addit *nescio quid assi a dis*; quo jure, mihi plane incompertum est. Pauw. Omitto reliquam hujus hominis disputationem, cujus summa haec est; Burmannum vulgo credi latine eruditissimum, sed in Graecis summam ejus esse imperitiam, qui et in Not. ad Petron. *asilum pisciculum* confinxerit, quem Nereus Nereique filiae oculis non viderunt unquam, tum in Syll. Epp. Vol. II. Ep. 815. *κρηγέτας κολιούς*, inauditum genus avium, protulerit, denique in Ep. Camerarii Vol. I. 3. pro ἐκ κυμάτων γὰρ αὐδῆς αὐ γαλήν' ὁρᾶν rescripserit ἐκ τῶν κυμάτων αὐδῆς οὐ γαλήν' ὁρᾶν. Hinc Pauwius ad scholiastas, qui Hegelochi memoriam injecerunt, corrigendos digreditur. In primis versibus Strattidis scribendum esse: *Εὐριπίδου δὲ δρᾶμα δεξιώτατον Διέκναις*, 'Ορέστην 'Ηγέλοχον τὸν Κινυάρον μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν. Orestem enim esse primam personam dramatis, eumque ita loqui. Secundum Strattidis fragmentum sic ordinat: A. Ποῖ, ποῖ γαλήν' ὁρᾶ; B. Τί; A. Ποῖ, ποῖ, πρὸς θεῶν, γαλήνᾳ; B. γαλήνᾳ; ἐγὼ δὲ γαλήν' σ' ᾤμην λέγειν. Tertium Sannyrionis sic: A. Τί ἂν γινόμενος εἰς ὄπην 'Ενδύσομαι; B. φέξ' εἰ γένοιτο μὲν γαλή; A. 'Αλλ' 'Ηγέλοχος με μηνύσειεν ὁ τραγικός. 'Ανακράγοι τ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς μέγα etc. Denique idem Pauwius ap. Petron. c. 59. pro *mel* habuit *praxim*, non, ut Burmanno visum, *melleam* habuit *ba-xim*, sed *Feracula* ista *mei* habent *praxim*. „*Feracula*, inquit, pro *fercula*; *mei* habent *praxim*, vitae meae con-

Καταπροιζεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον κατα-
προιζεται.

Καταπροιζεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον κατα-
προιζεται λέγειν ἀδιαιρέτως. ^{a)} †)

a) Secundum articulum ex initio libri tertii huc retuli. In prioro Ed. Pr. καταπροιζεται, ut et in Hesychio legitur; alter omissus est.

ditionem exhibent: ἐμοῦ πρᾶξιν, *mei praxim*, ut Astrologi loquuntur. Maneth. V. 75. τὴν πρᾶξιν παρέχει. Sed jam dudum mihi manus extorpuisset his ineptiis transcribendis, quas quum omittere non possem, saltem, ut quam brevissimae essent, operam dedi. *Αὐταύλης* neque in Lexicis invenitur, neque in lectione veterum mihi oblatum est; φιλήν καθάρισιν καὶ αὐλήσιν Plato Legg. II. 94, commemorat, multique praeterea alii. v. Rhoer Fer. Daventr. pag. 200. Heindorf. ad Plat. Phaedr. pag. 553. Schaefer. ad Dion. p. 136.

†) Iones hoc vocabulum dividunt, ut docet Etym. v. Schol. Arist. Eqq. 432. Hesych. Suid. et Thomam. *Nunes*. Καταπροιζεσθαι Themist. Or. XIV. init. sed ἀδιαιρέτως καταπροιζεσθαι Eustathius 'Od. N. quod verba καταπρήσεισθαι (i. e. προδοῦναι) assimilat. Καταπροιζῇ Herodian. I. 17. καταπροιζει Arist. Theam. *Hoeschel*. Οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, quia acil. a προίξ ionicum est et καταπροιζεται ad ἔξεται et ἔχεται accedit. Eo sensu Thomas Καταπροιζεται (ita Ed. Pr.), κατὰ τινος προαχθήσεται καὶ καταφρονήσεται, unde apparet, eum improbasse καταπροιζεσθαι, et verbum non a προίξ, sed ἔχεσθαι derivasse. Plura alias. *Pauw*. Verbum illud ab Ionibus derivatum, sed ab Atticis tantummodo in sermone plebejo et vernaculo usurpatum (v. Valck. ad Herod. III. p. 215.), quem in ore atticae plebis modulum habuerit, ostendunt loci Aristophanei. In Plutarch. de Educ. Lib. XIV. 38. T. 7. Themist. Or. II. 25. B. Synes. de Provid. II. 121. D. diaeresis signa apparent,

Αἱ νῆες ἐρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς. πόλοισιν γάρ. ἡμαρτα
 γάρ Φαβωρίνος, Πολέμων καὶ Σύλλας, αἱ ναῦς
 εἰπόντες. τὰς νῆας οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ τὰς ναῦς.
 Λολλιανὸς δ' ὁ σοφιστὴς ἀκούσας παρὰ τινος,
 ὅτι οὐ χρὴ αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆες, ᾗ-
 θη δεῖν λέγειν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὁμοίως τὰς
 νῆας. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εὐ-
 θείας δισυσλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς μονο-
 συλλάβως. *) †)

*) Ed. Pr. V. Phavor. ἡμαρτὲ μὲντοι pro γάρ. Commune harum
 Edd. vitium *Λολλιωρός* δὲ etiam Philemon Lex. MS. ap. Villosis.
 Anecd. p. 668., quum hunc locum fere totidem verba transcriberet,
 ad se transtulit.

†) De Phavorino, Polemone et Lolliano Philostrate. in
 Vitt. Soph. et Sud.; Sylla qui sit, adhuc quaero. Sullae
 cujusdam meminit Hesyc. in *Πυρόραία* (jam dudum *Σουτῶας*
 correctum.). *Nunnes*. Phrynichi praeceptum confirmant
 Moeris et Thomas. Contra veterum usum ναῦς πλησίον
 Philo de Cherub. p. 114. D. πολλὰι ναῦς Joseph. Antt.
 VIII. 7. 439. αἱ ναῦς Diod. II. 17. XI. 60. quo utroque
 loco in codd. αἱ νῆες servatum est, sed illa nominativī
 forma etiam Plutarch. V. Dion. XXV. p. 190. T. 6. Dio
 Chrys. Or. VII. 228. Pausan. VII. 3. 137. Arrian. Exp.
 Alex. IV. 50. 228. Aelian. H. An. XIII. 28. Zosim. Hist.
 II. 22. Hippocr. ad Damag. p. 24. Hesych. ε. ὄχοι, s. προ-
 κρόσσαι et s. σαμιακός, usi reperiuntur, ita tamen raro,
 ut, quum omnibus fere paginis αἱ νῆες recurat, vix sin-
 gulis libris singula alterius formae exempla extent, ne-
 que id sine corruptelae suspitione, sed incerta illa nec
 vincibili. Τὰς νῆας Homeri et Tragicorum exemplo sac-
 pius Polybius V. 2. XIII. 4. XIV. 2. et 11. Nicet. Ann.
 L. II. 7. 36. D. III. 1. 51. D. Anna Comn. IV. 108. C.
 XIV. 425. A. et ex Thucydide L. 48. eandem formam af-
 fert Suidas; quo loco et ceteris omnibus ναῦς legitur, fa-
 cile ut appareat, his recentiorum Grammaticorum testi-
 moniis quid pretii statuendum sit.

*Κνημίδα, πινακίδα, καρίδα: βραχέως τοῦτω τὴν παρατέλειτον. τὴν μέντοι φακίδα ἐκτείνουσι καὶ συστέλλουσιν. *) †)*

a) Pro *φακίδα* Ed. Pr. (Eclogam vocat Nunnesius) *φαρμίδα* exhibet, huic et Pauwio probatum. Eiusdem sententiae auctor Scalliger, „Quomodo, inquit, attici ἐκτείνουσι καὶ συστέλλουσι, si ne omnino quidem utantur, sed pro eo habent βολόνην? Sed non dubium, quin legendum sit *φαρμίδα*, quod plane Atticum ἀντὶ τῆς προέμβης, tum etiam ἀντὶ *φαρμάκου*.” Confirmat hoc Athenaeus II. 48. 217. *φαρμίδες καὶ ἐντεταμένως καὶ κατὰ ἐντελὴν λέγεται παρ' Ἀττικοῖς.* v. Draco p. 80. *Κνημίδα* autem quum omnes longam penultimam habere clament, Schaeferus ad Long. p. 347. suspicionem injecit, ne hoc totum ex librariorum oscitantia conflatum sit; cui assentiens Spohnius Comment. de Odys. p. 176. *παραμίδα* a Phrynicho scriptum esse conjecit. Id (si qua emendatione opus est) mihi quoque omnium aptissimum videtur, quum ex multis similibus, *μηλὶς, κρηλὶς* etc. nullum sit in oratione soluta tam umbratum, ut Phrynichus de eo cavisse videatur. *Αρκίδα* in mentem venerat Pauwio.

†) Praetereo verbosam Nunnesii et Pauwii adnotationem, Grammaticorum sententias enumerantium, quae longe enodatius a Spitznero de Vers. Graec. Her. p. 49. et Spohnio p. 169. sqq. expositae sunt; eoque etiam mihi longioris disputationis compendium facere posse videor. Tantum adjiciam, Athenaei praeceptum III. 67. (106.) *Καρίδες βραχέως οἱ ἀττικοὶ ἀναλόγως, ὡς παρὰ τὸ γραφή, γραφὶς, βολή, βολὶς· οὕτω καὶ παρὰ τὸ κάρη καρὶς. Ταυθίσης δὲ τῆς παρατελευταίας, ἰταθῆ καὶ τὸ τέλος, καὶ ὁμοίως λέγεται τῷ ψηφὶς, κρηπὶς, καὶ τευθὶς, hoc igitur Schweighauserum perversae interpretari. Athenaei sententia haec est, *καρὶς*, ut paronymon, a brachycatalecto *κάρη* ductum, ex regula brevem ultimam habere; sed, quod *καρὶς* etiam prima longa diceretur, factum esse, ut *καρὶς*, similitudine macrocatalectorum, a nonnullis brevi ultima pronuntiaretur. Hinc esse *καρὶς, καριδάριον*, prioribus longis. Sed ex eo non sequitur id, quod Schweighausero videtur, si brevis sit ultima, necessario corripere priorem. Namque ista non sic recipiuntur, ut, si longa sit prima, longa sit ultima, et si brevis sit secunda, brevis sit prima. Hoc ipsum admonere non necesse erat, quum in Eupolidis versu *καρίδες* dactylicam habeat mensuram. *Κνημὶς* autem quum denominativum sit, (in quo genere jota breve est) non primitivum aut*

Κλαδῶν ἀμπέλους φαθί, ἀλλὰ μὴ κλαδεύειν. ^{a)} †)
Πολίτης λέγε, μὴ συμπολίτης. ^{b)} ††)

a) Κλαδῶν etsi in Thoma et Phavorino quoque legitur, tamen Hemsterhusium judico Addend. ad Thom. p. 555. recte κλαῶν emendasse. Pro φαθί (φαθί scripsi) Phavor. λίγ.

b) Ed. Pr. et Phavor, ἀλλὰ μὴ συμπολίτης.

primitivi simile, ut σφραγίς, βαλβίς, non video, quibus rationibus Phrynicho occurri possit, si in sententia constet, poetarumque modulos neget in libero solutoque sermone persequendos esse,

†) Clemens Al. καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἀμπελος. *Hoeschel.* Moeris: Κλάσαι ἀττικῶς, κλαδεύσαι ἑλληνικῶς. Scribendum κλαδάσαι vel κλαδῆσαι ἀττικῶς. *Pauw.* Κλαῶν usurparunt Theophrast. *Caus. Pl. I. 17.* Philostratus, Dio Cass., Longinus, aliique recentiorum, quos indicat Hemsterhusius l. c. Nonnus Dion. XLVII. 794. 2. κλάσαι βοθρῆσαι τε βαλεῖν τ' ἐν κλήματα γῆρης (γύροις). Κλαδεύειν tantum apud scriptores inferioris ordinis et aetatis reperitur. Ad κλαδοῦν referendum videtur participium κλαδῶν Nicet. Ann. XVII. 10. 352. D. κλαδῶν ἦν ὡς ἀμπέλους τὰ τοῦ σώματος ἀρωγήρια, quo Arriani κλαδοῦσι, ab Hemsterhusio in κλαδεύουσι mutatum, defenditur.

††) Idem Schol. Aristoph. Pac. (909.) et Herodian. (475.) *Nunnes.* Herodianus πολίτης, φυλέτης, δημότης, Thomas praeterea (201.) στασιώτης, Lucianus πατριώτης sine praepositione dici jubent, neque Euripidis auctoritas tantum apud Pollucem valuit, ut συμπολίτης reciperet III. 51. quod ex Josepho et Aeliano profert Graevius ad Soloe. p. 462. T. 9. συμφυλέτης ex Isocrate scienter sustulit Corayus Addend. p. 359. quo impune utuntur Eust. 1037. 19. Suid. s. v. De συνθιασώτης, quod Suidas proscribit, v. Dorvill. ad Char. 565. In eadem culpa sunt συνακόλουθος, συνέταιρος, συγκόπας, συγκασιγνήτος, συνομαίμων. Lexicis ex hoc genere compositorum desunt adhuc haec: συναθλήτης Euseb. H. Eccl. III. 4. 92. συμβασιλεύς X. 8. 488. συνθεράπων Socrat. H. Ecol. I. 7. 16.

Τύλην, εἰ καὶ εὐροῖς που, σὺ κνέφαλον, λέγε. *)†)

a) Ed. Pr. V. Τύλην καὶ εὐροῖς που· σὺ δὲ κνέφαλον λέγε, quod Pauwius suspicatur in nonnullis libris sic scriptum fuisse: Τύλην, τυλίον, καὶ εὐροῖς που· σὺ δὲ κ. τ. λ. Inepta est conjectura. Phavorinus: Τύλην καὶ εὐροῖς που, σὺ κνέφαλον λέγε. Schneidero, qui κνέφαλον vitiosum pro κνέφαλον scribi contendit, non obsequar.

ἑνὸς Niceph. Greg. III. 5. 42. B. συμπενθερός Anna Coman. I. 28. συμπενθέρα II. 54. συμπενθερία I. 27. C. et Constant. Porph. XXX. 95. C. συμπενθερία id. Adm. Fil. XIII. 65. C. συμπλανήτης Nicet. Ann. I. 9. 21. C. συννομοθέτης Gregor. Naz. XII. 249. A. συσπουδαστής Nicet. Ann. I. 9. 22. D. σύντεκνος (compater) Constant. Porph. Adm. XXVI. 82. σύμπτωχος Synes. Ep. LXVII. 214. D. συγχορηγός Demosth. Or. I. c. Aphob. 853. συγκασιγνήτη Eur. Iph. T. 800.

†) Τύλην] Eupolin hoc nomine usum esse refert Poll. VII. 192. (τὰ τύλη corrigunt). Hyperides ab hac notione τυλεφαντες nominavit culcitarum textores et Antiphanes τύλης κενός, ut sit τύλη non tomentum, sed culcita. Hesychio tamen videtur, quae vulgo τύλη vocabatur, ab Atticis τυλίον et πύλον nominari, quod necesse est tomentum esse. Pollux ibid. a Sophocle τυλίον s. τυλίον (ut alibi scribitur ap. eundem) culcitam dictam observat; nam περὶ τοῦ κνέφαλου plane idem L. X. docet pro culcita accipiendum esse: semel tantum pro tomento ap. Theophrastum reperiri in fabula Pantaleontis, ubi tomentum scribit vulgo κνέφαλον vocari. Nunnies. Τύλη scilicet ionicum, τυλίον vero et τυλίον atticum; Hesychius s. Κνέφαλον et Poll. X. 59. Eupolis ἰάων dixerat τύλη et Sophocles λινοῦράφης τυλία s. τυλίον. Pollux eodem l. et VII. 192. ita enim constituenda sunt ista. Moeris: Κνέφαλον ἄπτιξος, τύλη ἑλληνικῶς. Ionismus in Graecia obtinuit; ita Pollucis κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν X. 40. intelligi potest. Pauw. Nunniesius praeterea: „Κνέφαλον „Hesyc. cum s. scribit. recte vero cum κ, nam cum γ atticum non est, ut observat Thomas; sic κναφεύς atticum, non γναφεύς.“ Ut tandem ipse, verbis ultro citroque habitis, sermonem capessam: Τύλη et hinc derivatum verbum ἐντυλίσσειν perantiquum est et ab ipso Ari-

(*Strophane* usurpatam primaria significatione *tuberis*; ex eo traductum ad *culcitas* molitione leni, sed non necessaria, quum idem significetur vocabulo communiter recepto: *κνέφαλον*. Etenim *κνέφαλον*, etsi promiscue tam *culcitam*, quam *tomentum* significat, tamen communior et, ut sic dixerim, atticior est significatio *culcitae*, ut et Pollux, quum concederet etiam *tomentum* hoc nomine appellari posse, nullum idoneum testimonium praeter Theopompi fabulam, eamque disceptabilem, proferre posset. Quum igitur Atticistae vulgo *τύλην*, attice *κνέφαλον* dici iubent, *culcitam* intelligunt. Accedit, quod *τύλη* in vulgari sermone non *tomentum*, sed *culcitam* significat. v. Artemid. V. 8. Ammian. Ep. XIX. *τύλη ἐπακλίνθη*, ἣν οὐδεὶς μὲν ὕφηνε. Atque eadem significatione Sophocles *λινωδέαφῃ τυλεία*, et ipse Pollux *τυλείον σαepius de culcita usurpavit*, opponens τῷ ἐμβαλλομένῳ πληρώματι, cui immansit vetus appellatio *γνέφαλλον*. Iam putō clarum esse, quo sensu Pollux apud Antiphanem *τύλην* reperiri dixerit κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν, nimirum pro *culcita*, quam probatissimi Atticorum *κνέφαλον*, liberiorēs *τυλείον* nominabant. Ac si hunc Antiphanis locum, in quo *τύλαι*, *στρώματα*, *κλίνει* deinceps enumerantur, cum Aeliani H. An. II. 11. contuleris, ubi primum *κλίνει* (*lectus*), post *τύλλα* s. *τυλεία* (*culcitae vel pulvinaria lecto imposita*), denique *στρωμνὴ* (*stragulae s. acubitalia, quae lectis injiciebantur*) ponitur, manifestum erit, Stephanum errasse, quum *τύλας* illic de *tomento* acciperet; quod nego unquam hoc habuisse nomen, neque ab Hesychio significari censeo. Verba illa: *Κνέφαλον, τύλη*, ἣν δὲ ἤπεις *τύλην*, ἄττικοι *τυλείον*, hoc significant: *Κνέφαλον* *culcitam* significare; *culcitam* autem ab Atticis *τυλείον* dici, iis nimirum, quos Pollux ante oculos habuit. Illis quod additur: καὶ πῖλος (cf. Bos. et Poup. in Suid. T. I. p. 79.) καὶ προσκεφάλαιον, hanc sententiam habet, his nominibus non solum induvium s. experimentum, quo *tomentum* continetur, sed etiam *tutum pulvinum* significari. Ex quo etiam Suidas *τύλην* generalius *στρωμνὴν* et Gloss. MS. Hemsterhusii *pulvinar* interpretantur.

Τὸ δάκτυλον οὐκ ἐν χορήσει· χρώ οὖν τῷ κρείτ-
τονι· τὸ γὰρ τὴν γνάθον πλατεία τῇ χειρὶ πλη-
ξαι, ἐπὶ κόρῃς πατάξαι Ἀθηναῖοι φασίν. *) †)

*) Ed. Pr. V. χρώ οὖν τῷ τὴν γνάθον πλατεία χειρὶ πληξαι, ὃ
ἐπὶ κόρῃς etc. Non inepto profecto: nam ipsum ἐπὶ κόρῃς πα-
τάξαι ambiguum est et vagum. Suidas: Ἐπὶ κόρῃς, ἐπὶ κεφαλῇ
ἢ γνάθου, ἢ κροτάφου· κόρῃς γὰρ ὅλην τὴν κεφαλὴν οὖν τῷ αὐ-
τῷ λέγουσι. Τότες δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμ-
βάνειν τοῦτο μέγεθος καὶ τὸς κροτάφους. Ita legendum forte ibi. Har-
pocration: Ἐπὶ κόρῃς τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγουσιν ἐν τῷ βίβ-
λῳ ῥάπισμα. Commode igitur Ed. Pr. phrasin bonam et perspicuam
præmittens commendat. Pausan. In his mica bonae frugis non inest.

†) Quod latine *colaphum ducere* s. *incutere*, videtur
vulgo idem quod Graece ἐπὶ κόρῃς πατάξαι. Illud tamen
me dubium facit, quod Eust. et Thom. observant, κόλα-
φος, κόλασιμος, κόλασιζω attica non esse, sed pro his
κονδύλος, κονδύλιζω usurpari, haec autem constat e Poll.
II. *pugnum* significare et *pugnum ingerere*, non manu
lata pulsare. Accedit huc illud Terentii in *Adelph.* *cola-*
phis tuber est totum caput, quod non tam videtur con-
venire ei pulsationi, quae manu lata fit, quam illi, quae
fit compressa manu in pugnum, i. e. τοῖς κονδύλοις. In
Gloss. *ῥάπισμα* convertitur *expalmare* et *alapare*, quo
propendet item Sud., κόλαφος vero *colaphus* et *ἀλαπάξει*
alapatur, quae nostram sententiam confirmant, ut a
palmā (pars manus lata) *expalmare* dicatur. *Alapandi*
verbum fortasse ab ἀλαπαδνός, quod imbecillior pulsatio
fit lata manu quam compressa. *Nunnes*. Graeci non
habent vocem, qua illud *πλατεία χειρὶ πληξαι τὴν γνάθον*
exprimant; nam κόλαφος et κονδύλος de pugno dicun-
tur, ῥάπισμα vero de fuste vel virga. An *alapa* rem ex-
primit? immo sane, si ab *ala* et *apo* (manum aptó) ve-
niat. Sed de his elias. Pausan. Credo *Panwium*, si fata-
lissimum, etiam illud ad liquidum perducturum fuisse,
quod *Nunnesius* quaerebat, *an caput alapis tuber fieri*
possit? quod per facile erat experiri cupienti. Sed omit-
tamus hunc tetricum locum de alapis et colaphis, qui
jam dudum inter stili sacri vindices notatus est. v. Fa-
scher. Prolus. III. de Vit. Lexx. N. T. a quo et illi quae-
stioni responsum et simul hoc demonstratum est, ῥάπισμα
a nullo attice loquentium usurpatum esse. Verbum *ῥάπι-*

Παροψίς τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον, ὡς κινεῖται
τοῦτο δὲ τρύβλιον ἢ λεκάριον καλοῦσιν. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. Παροψίς τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον. τοῦτο δὲ τρύβλιον (hoc accentu, de quo infra dicetur). Pro λεκάριον Nunneius (et Pauvius) λεκάνιον scribi maluit; «λεκάνη»; nam sic, inquit, Attici loquebantur, ut Sudas observat; communis vero dialecti erat λεκάνη, quamvis in Schol. Arist. Avv. male legitur λεκάνη utroque loco, et ap. Phavor. fortassis non recte λεκάνιον κενόν, sed λεκάνη, ut ap. Sudam. Nam et idem Phav. citat λεκάνιον ex Aristoph. qui norma est attici sermonis. «Λεκάριον» tuentur Hemsterhusius ad Poll. X. 87. et Schweighauser Animadvv. in Athen. T. II. p. 500.

ξεν ex antiquioribus Hippocrax ap. Tzetz. Chil. V. 746. Xenophanes ap. Diog. La. VIII. 36. 519. Demosth. c. Aristog. I. 787. 25. Timocles Athen. XIII. 27. 26. Aristot. de Anim. II. 8. 32. D. T. II.

†) Athenaeus L. IX. docet multis veterum testimoniis, παροψίδος nomen tam in opsonia aut condimento quam in acetabulo et patella dici. Pollux X. 87. hoc sensu rarius quidem sed tamen ab Antiphane usurpari docet. Latini fere pro vase usurpant. Nunnes. Παροψίς pro vase Hoeschelius in N. T., Xenophonte et Plutarch. τοὺς μὲν γὰρ περὶ Φιλόξενον τὸν Ἐρῴτιδος — λέγονται ἐναπομένει τεσθαι ταῖς παροψίδων, additque in Aristot. Ἐρῴτιος λέγει «quod miror quosdam mendi arguere, quam et alia in eis exeuntia nomina propria bifariam obliquos forment, ut Not. ad Phot. ostendi.» Notavit hanc nominis hujus diversitatem Berglerus ad Aristoph. Ran. 961 Phrynichus App. p. 60. παροψίδες τὰ ὄψα, καὶ οὐχὶ, ὡς οἱ ὀνόματι ἐπὶ τῶν λεκανίων, quem sequuntur Moeris. 297. Thomas. 694. et Photius. De vase usurparunt praeter Xenophontem (v. Lex. Xenoph. s. v.) et mediae comoediae poetas, quos Athenaeus nominavit, Archestratus ib. II. 64. 245. (ubi pro στεγνοσώματων κύτος corrige στεγνοσώματων.) Plutarch. de Vit. aer. al. II. 208. T. 12. Quom. Adul. XIII. 175. T. 7. An virt. doc. poss. II. 588. T. 9. Alcibi. phr. II. 20. παρόψιον e Demetrio citat Dugangius *), si-

*) Προσέφημα in Schol. Aristoph. Vesp. 962. et Hesychio s. v. «Ὀψον in προσέφημα mutant; succurrit illi παρῑφήμα. Himer. Or. XIV. 652. (παρῑφήμα τὴ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας, ut παροψίνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς Aesch. Ag. 1457.).

Κρούσαι τὴν θύραν, ἴσως μὲν που ^{a)} παραβεβία-
σται ἡ χοῆσις· ἄμεινον δὲ τὸ κόπτειν τὴν
θύραν. †)

a) Revocavi lectionem Ed. Pr. et Vasa. etiam a Phavorino servatam, nisi quod is pro μὲν που scripsit μέντοι. Nannesiuss edidit Κρούσαι μὲν τὴν θύραν ἴσως που.

milique translatione κόγχος dicebatur βρωμάτιόν τι λοπα-
δενόμενον Antiatt. p. 105. atque cibus in patella apposi-
tus λοιπός, in sartagine τάγηνον. v. Interpr. ad Athen. XI.
pag. 31.

†) Κόπτειν dicitur, qui pulsat fores, ut comici lo-
quuntur, ψοφεῖν vero intus, qui aperit, quum fores
crepuerunt. Schol. Arist. Nub. 132. Suid. Ammon. Mo-
schop. *Nunnes*. Ἀττικὸς ἀγὴρ τὸ κρούειν καὶ τὸ πλήττειν
κόπτειν φησὶ Eust. 1256. 9. „Quod scribit Schneiderus
„Epim. ad Mem. p. 291. eum, qui intrare domum velit,
„τὴν μέστυλον pulsasse, quod Graeci dixerint κρούειν,
„exeuntes contra κόπτειν, hoc ego discrimen observavī
„nusquam. Ceterum improbatum Phrynichè κρούειν, per-
„inde atque κόπτειν τὴν θύραν apud optimos scriptores de
„introituris reperiri constat.“ Heindorf. ad Protag. p. 479.
Hi sunt Aristophanes Eccl. 317., Plato, Xenophon, in
quorum utroque Grammatici singularem hujus verbi
usum notarunt; de Xenophonte Aristides Rhetor. II. 12.
524. T. II. τὸ δὲ κρούσας τὴν θύραν παραπεφύλακται μὲν
ὅτι οὐ κόψας μόνον ἀλλὰ καὶ κρούσας λέγεται· ἔνιοι δ' οὐκ
οὕτως οἰοῦνται. ὅτι δὲ ἑλληνικὸν ἐστίν, οὐ δεῖ διαφέρεσθαι.
Ad Platonem (Protag. 310. A. vel 314. D.) pertinere vi-
detur judicium Grammatici in Hort. Adon. p. 126. a.
Παρίμενος ἐν ταῖς Πλάτωνος ἀπολογίαις ἀντὶ τοῦ παραστησά-
μενος· ἐν δὲ ταῖς πολιτείαις τὸ ἔκταρ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς, τὸ ἐπι-
ώτατο ἀντὶ τοῦ ἐξελέτατο καὶ ἔκρουσε τὴν χεῖρα (leg. τὴν
θύραν) ἀντὶ τοῦ ἔκρουσε. Etiam in Plat. Symp. c. 30. pro
θύραν κροτουμένην omnes, ut Bastius testatur (Versuch
p. 155.), codices κρουομένην exhibent. v. ad Moerin p. 211.
hoc praeterea utuntur Posidipp. Poll. X. 22. Athen. XIV.
3. 225. Liban. Decl. T. IV. p. 165. T. I. p. 47. Eunap.
v. Sopat. p. 129. Basil. Ep. CXLI. 168. C. Sed major
pars exemplorum Phrynichì sententiam confirmat. v. De-

Ἐνήλατα κλίνης ἢ σκίμποδος οὐ χρη λέγειν τῶν
Ἀττινίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. V. mutilatae ἐνήλατα κλίνης ἢ σκίμποδος οὐ χρη + +
τὸν ἀττινίζοντα, ἀλλὰ + +, quod Phavorinus ex parte supplevit:
Ἐνήλατα κλ. ἢ σκ., οὐ χρη λέγειν τὸν ἀττιν. omissis extremis.

mosth. c. Euerg. p. 1156. Andoc. de Myst. p. 25. Xenoph. Anab. VII. 1. 16.

†) Eustathius p. 598. docet, ἐνήλατα quoque nominari clavos, qui inseruntur modiolis rotarum et gradus scalarum aut potius graduum in scala extremitates. Scholiastes vero Eur. Phoen. 1186. Hipp. 1255. (quem Eustathius exscripsit) non gradus, sed ligna recta, quibus gradus infiguntur, et paxillos, qui inseruntur modiolis rotarum (τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνια Eust., τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνια ὅσαι Schol. Hipp. ἀξονίδια Phryn. App. p. 58.). Hoc tamen spondae sunt, ut convertit Glossarium. Nunnes. Quemadmodum igitur in scalis ἐνήλατα significant scapos (μηρούς), ita in lecto vel scimpode spondas. τὸ ἐνήλατον τοῦ θρόνου Joseph. Antiqq. VIII. 5. 435. Philo de Somm. L. III. 140. Artemid. I. 74. 104. Hesych. s. Ἐρμης et ἐνήλατα, et in Sophoclis versu, a Polluce citato X. 34. Lex. Sophocl. pag. 718. ἐνήλατα ξύλα τριγόμενα διατορεῦσαι σε δεῖται, quem Pauwius (et multo ante Hemsterhusius) ita corrigendum putabat: ἐνήλατα ξύλα τριγόμενοις διατορεῦσαι δεῖ, τριγόμενοις magnos et validos clavos interpretans, διατορεῦσαι autem i. q. διατορεῖν s. διατορεῖν, perforare, trajicere; Valckenarius ad Phoen. 1186. ἐνήλατα τριγόμενα διατορεῖν σε δεῖ, quorum omnium nihil probari potest. Quid potissimum requiratur, lubrica est conjectatio; vel: ἐνήλατα (ξύλουργα) γόμοις διατορεῖν σε δεῖ vel: ἐνήλατα ξύλλοις διατορεῖν etc., i. e. spondas prius ad eum finem perforatas συγγόμεναι. His ita quomodocumque explanatis restat, ut, κραστήριον quid sit, inquiramus; quod, ut Pollux docet, proprie dicitur de vacerra, in praesepibus suspensa, unde jumentis fenum (κράσις a κρᾶω, v. Heyné ad Il. 21. 12. et Coray ad Hipp. de Aër. et Aq. p. 21.) decerpendum proponitur; quae quum quatuor constaret temonibus, quae spondarum speciem referrent, et funiculis

Κρίβανος οὐκ ἔρεϊς, ἀλλὰ κρίβανος διὰ τοῦ ῥ. δια-
τὸ δοκεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφήν
εἶναι κριθάς. *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. et Thomas p. 554. διατὸ τὴν πρώτην τροφήν
τῶν ἀνθρώπων κριθὰς εἶναι. Mihi hoc totum subditiuum videtur.

transvernariis, qui institarum loco essent, non video,
cur Pauwius negaverit, nomen hoc ad spondas lecti trans-
ferri posse. Is modo transponi vult verba Phrynichi:
Κραστήρια οὐ γρη λέγειν, ἀλλὰ ἐνηλάτα, modo servato
pristino ordine pro κραστήρια ponit κρατήρια, retinacula,
testemque citat Hesychium: Κρατήρια, τῶν ἐνηλάτων αἱ
κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα, in quo ambigit utrum
κρατήρια scribendum an κρατηρία etiam Phrynicho red-
dendum sit, sed postremo ipsam formationem et sermo-
nis indolem intuens κρατήριον praeferendum censet, quod
ipsa formatione et sermonis indole redarguitur, neque
enim, ut κεντήριον, sic a κρατήω κρατήριον dici potest.
Recte Nunnesius ap. Hesych. κραστήρια reponit; ap. Pol-
lucem VII. 142. idem κρατήριον pro πατήριον, quod nunc
in textu legitur.

†) Ἀτικοὶ μὲν διὰ τοῦ ῥ λέγουσι κρίβανον, Ἡρόδοτος δὲ
(II. 92.) κλίβανον Athen. III. 75. 428. κρίβανίτην φασίν
Ἀτικοὶ διὰ τοῦ ρ Lex. Hermannii p. 526. (editum in Mat-
thaei Gloss. Min. Vol. I. p. 4.). Apud Aristophanem At-
tica forma dominatur Acharn. 86. 1125. Plut. 765. Anti-
phan. Athen. III. 78. 436. κλίβανος in Aeschyli versu
Ath. IX. 17. 387. et Amipsiae exemplo confirmat Antiatt.
p. 105. Recentiores scriptores hanc doricam formam et
latiniensem cum altera promiscue usurpant. Κρίβανος
Paus. IX. 39. 126. Galen. de Antid. III. 870. C. Alex.
Trell. III. 8. 206. Jul. Afric. Cest. c. II. p. 279. b. κλί-
βανος Philo p. 356. ed. Turn. ubi Hoescheliuss notat pro
ἐπιτυφόμενοι rectius in MS. ὑποτυφόμενοι legi, Galen.
Theriac. I. 13. 949. D. T. XIII. Dioscor. II. 202. p. 128.
b. Artemid. II. 10. 150. Sext. Emp. adv. Astr. V. 347. ut
eos praeteream, quos Matthaerius p. 5. Sturzius p. 176.
et Thomae interpretes citarunt. Neutro genere τὸ κρίβα-
νος Pherecratem dixisse auctor est Schol. Arist. Ach. 86.

Κυνίδιον λέγε. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἀπαξ
 πού κυνάριον εἶπεν.

Λιδάριον πάνυ φυλάττου· λιδίδιον δὲ λέγε. *) †)
 Ἐδεδίεσαν· καὶ τοῦτο τῆς Λολλιανοῦ μούσης. σὺ
 δὲ λέγε τετρασυλλάβως ἄνευ τοῦ εἰ, ἐδεδίεσαν. ††)

a) Conjunxi ambos articulos, diversis antehac locis positos. In altero Ed. Pr. *Λιδ. π. φυλάττον λέγειν· λιδίδιον δὲ. „dure. vide quae ad v. Παράβατον noto. Ex λέγε fortasse factum λέγειν. Nisi scriptum: Λιδάριον π. φ. λέγειν, λιδίδιον δεῖ.“* Paus. In Ed. Nunn. sequitur articulus *Καθώς· Γαῖος τις* etc. quae Phavorinus stultissime cum illo praecepto conuincit.

†) Hic ut renunciemus Phrynicho, cogit nos Plato; nam κυνάριον usurpat bis in Euthydemō pag. 298. (mox ad κυνίδιον revolutus), cui Xenophōntem, Theophrastum, Lucianum aliosque permultos addunt. v. ad Thom. pag. 557. Wetsten. ad Matth. XV. 26. Neque perstitit in sententia Phrynichus; nam in App. p. 49. *Κυνάριον καὶ κυνίδιον δόκιμα*; illud ex Alcaeo comico (non κωμικῶς) affert Antiatt. p. 104. De multis aliis hujus generis diminutivis inter ipsos Atticistas controversia fuisse videtur. Phrynichus App. p. 49. *Κλινάρια, οὐ μόνον κλινίδια, Ἀριστοφάνης* (Poll. X. 52.). Idem p. 45. *Ἰππίδιον, οὐ μόνον ἱππάριον*. Ap. Hesych. *Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον*, corrigi debet *ἐυλάριον*.

Alterum *λιδάριον*, Thomae improbatum, nullum auctorem habet Theophrasto antiquiorem H. P. III. 8. quem sequuntur Philostr. V. Soph. II. 1. 559. Alexand. Trall. I. 15. 29. Dioscor. I. 85. 37. a. Geop. II. 4. 78. *λιδίδιον* Plato, Lucianus, Themistius, Or. I. 17. C. Lexicis deest *λιδιον* Paus. II. 25. 270. ubi pro *πάλαι* legi debet *πολλά*.

††) Quemadmodum videmus nonnullis libuisse *διδόκειν*, *διδόατε* dicere, ita fuerunt, qui perfectis puris, quae terminationem ipsi radici conglutinatam habent, vocalem ex alieno interserent. Hinc nata sunt *δεδίαμεν* et *ἐδεδίεσαν*, quae librarii nitidissimis scriptoribus affricuerunt. *Δεδίαμεν* legitur Lucian. Dial. Deor. XX. 57. T. 2. *δεδίατε* Revivisc. XVIII. 155. In Thucyd. III. 55.

οὐδείς, ἀπὸ τοῦ θ, εἰ καὶ Χρύσιππος καὶ οἱ
 αὐτὸν οὕτω λέγουσι, σὺ δὲ ἀποτρέπου
 λέγειν· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ θ λέγουσιν,
 οὐδεῖς. *) †).

a) Ed. Pr. Vasc. α' et οὐδεῖς omittant; Phavorinus illud servat,
 hoc transmissit.

codex haud testatae fidei δέδιμεν sublegit, a Dio-
 nysio propagatum, cui Schaeferus [Imo Sylburgius.
 G. H. S.] pag. 99. δέδιμεν largitus est. 'Εδεδίσαν tur-
 pat eundem scriptorem IV. 55. V. 14. et Xenoph. Anab.
 V. 6. 36. Hellen. IV. 4. 16. Lys. c. Agor. 462. Isocr.
 Areop. 12. 226. Quando hoc vitium grassari coeperit,
 liquido definiri nequit. 'Εδεδίσαν quum Lolliano ar-
 riserit, nulla est ratio, cur aliis aequalium aut ae-
 quiorum denegetur, Joseph. Ant. IV. 3. 199. V. 7. 296.
 Arriano Alex. I. 1. 7. Dion. Cass. XXXVII. 139. XLI.
 8. 269. Procop. Anecd. XXIII. 66. C. Niceph. Greg.
 VII. 4. 139. E. XIV. 10. 458. D. Niceph. Bryenn. XVI.
 5. 519. Nova errore ἐδεδίσαν Priscus Rh. Hist. p. 57.
 A. et Menander p. 115. B. Recte δέδιμεν Thucyd. III.
 56. Synes. Ep. XLIV. 186. δέδιτε Thucyd. IV. 126. Ar-
 rian. Alex. V. 25. 341. ἐδεδίσαν Plato Legg. III. 124.

Αελλίανος Μούσης] Similiter Max. Tyr. XXXIII. 142.
 λόγον ἐπιχώριον τῆς Πλάτωνος Μούσης.

†) Aeolicum est δ in θ mutare et contra, v. Eust. 1841.
 22. Ammonius p. 105. οὐδέν nihil, οὐδέν neque unum si-
 gnificare tradit, unde Zenodotum reprehensum esse, qui
 in Gnoma Homeri οὐδέν ἀκιδνότερον γαῖα τέρεται ἀνθρώ-
 ποιο, reposuerat οὐδέν. v. Eustath. ad h. l. et Gramm. de
 differ. son. Zenobius (Etym.) contendit, οὐδεῖς compositum
 esse ex οὐ et δεῖς, i. q. τίς, τῷ δὲν neutro usum esse Al-
 caeum. Nunnes. In Etym. 1909 s. Οὐδέν Pauwius haec
 novat: μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως, ἔνθεν συγχωρεῖς, οὐδέν
 καὶ τροπή etc. Δεῖς ab εἰς deduxit et syncopon ab οὐδέν
 abegit: Sylburgius perperam et audacter. Photius; Οὐ-
 δεῖς οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ θ, οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ τοῦ θ.
 Quum οὐδεῖς, μηδεῖς apud antiquos atticos omnibus pa-
 ginis, οὐδεῖς rarissime occurrat, v. c. Thucyd. VI. 60. et

66. quo utroque loco codd. plures οὐδείς repraesentant, Plato Alcib. II. 141. C. 141. D. 144. A. 150. C. Eur. El. 1354. Iph. T. 1220. v. Lex. Xenoph. s. οὐδείς, quis non Grammaticorum iudicium laudet et pauca illa exempla partim a librariis partim ab editoribus principibus extrinsecus invecta putet, praesertim quum vel nostra aetate Fischerus in Theophrastum, Langius in Isocratem, quantumvis repugnantibus codicibus, οὐδείς et μηδείς ut ἀντικώτερα intulerint? Apud Demosthenem neutrum horum legitur, nisi quod Dionysius, pravam seculi sui consuetudinem sequens, in locis ex eo citatis genuinam formam oblitteravit; quam labem saepius sensit Aeschines Fals. Leg. p. 192. c. Timarch. p. 153. 178. et 101. ubi Reiskius οὐδέν e cod. Mead. reduxit. In Aristotele autem et Theophrasto vitium illud tam altas radices egit, ut ingenitum esse videatur, quanquam vix tolerabile videtur in eodem versu ac membro v. c. Arist. H. An. II. 3. 52. οὐδέν — οὐθέν, II. 9. 65. οὐδείς — οὐθέν, de Anim. I. 2. 7. D. T. 2. οὐθέν οὐδέν scribi. Sed ejusdem desultoriae levitatis centena sunt in recentiorum libris exempla: οὐδείς οὐδέν ἀγοράσας Athen. IV. 19. 53. οὐθέν οὐδέποτε ib. p. 58. μηδενός — μηδένα — μηδέν Dion. Hal. VII. 46. 1414. ubi tamen cod. Vatic. μηδέν; οὐδέτερον — οὐδέτερον Sext. Emp. c. Eth. 724. Οὐθένεια Hoeschelius citat e Philone (de Nom. mut. p. 1052. C. quis rer. div. haer. 485. D.) et Basilio, ἔξουθενέω Amos. VI. ἔξουθένημα Ps. XXI. 6. Adde ἔξουθενεῖν Euseb. H. Eccl. V. 1. 209. Socrat. H. E. II. 3. 81. Phot. Bibl. 75, 165. Theophyl. Instt. reg. II. 7. 206. A. Suid. s. Μνηστῆρι. Gregor. Or. XVI. p. 304. D. codd. aliquot ἔξουθενεῖν; παρεξουθενεῖν Euseb. X. 7. 487. ἔξουθένημα Nicet. Ann. XVI. 1. 292. ἔξουθενοῦν Eustrat. in I. Nicom. p. 9. b. Etym. M. s. v. ἔξουθένωμα Const. Porph. de Themat. I. 7. 12. A. Ἐξουθενώ cum derivatis idem Hoeschelius e LXX profert; illud est etiam Basil. Ep. 61, 91. A. Schol. Thucyd. V. 28. ἔξουθένωσις Gregor. Naz. Or. II. 50. C. ἔξουθένωμα Hesych. s. Προπηλακισμός. ἔξουθενικός Diog. La. VII. 119. 459. quae a Lexicographis partim omisa partim in controversiam vocata sunt.

*Ἀφείλατο ὅσοι διὰ τοῦ λα λέγουσιν, ἀσχημονοῦσι,
 δέον διὰ τοῦ λα λέγειν, ἀφείλετο· καὶ ἀφείλο-
 μην δεῖ λέγειν διὰ τοῦ ὁ, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ἄ. †)*

†) Lex. Rhetor. p. 469. Bekk. *Ἀφείλομην διὰ τοῦ ὁ*
καὶ δὲ βάρεβα διὰ τοῦ ἄ, ἀφείλάμην etc. Idem pronun-
 ciant Herodianus Herm. p. 314. Zonaras p. 557. et Hesychius
προεῖλετο, εὐ προεῖλετο, quem perversissime inter-
 pretantur. In contrariam partem Antiatticista Bekk. p.
 95. Herodotum attulit: *Ἐξαφείλατο (ἀνείλατο cod. in L.*
VII. 594.) Ἡρόδοτος πρῶτον, quod mihi non legisse vi-
 deor, et Suidas *Ἀφείλετο* — — *καὶ ἀφείλατο διὰ διφθόγ-
 γου*, pro quo Abreschius in Miscell. Observ. V. 1, 111. *δι*
α φθόγγον legendum putabat, quod graecum non est,
 Nunnesius autem in MS. *ἀφείλατο* scriptum esse prodit.
Εἰλατο in fragmento Simonidis Hermannus ad l. c. in *εἰ-*
λατο mutandum esse censebat, Schaeferus autem ad Ju-
 lian. 56. non videtur suspectum habuisse. Verum a De-
 mosthene recte eam formam exclusit Reiskius, quan-
 vis saepe ab Augustano codice, omnium fidissimo, obla-
 tam, Fals. Leg. 514. 16. c. Timocr. 756. 17. 740. 50. 1171.
 23. Eadem nuper etiam in Xenoph. Anab. I. 9. 19. co-
 dicum auctoritate expulsa est. Sed quo longius ab illis
 Graecitatis fontibus delabimur, tanto plus de severitate
 illa remittendum est. In Diodori codd. primum labea
 increbescit. v. L. V. 57. XI. 5. et Wesseling. ad l. 276.
 et 576, Polybio adeo *ἐπανεῖλατο* codicum sponte restituit
 Schweighauserus VIII. 14. ut Havercampius, qui ne
 Josepho quidem hanc licentiam indulserit pluribusque
 locis XII. 5. 596. XIII. 10. 662. *ἀφείλαντο* sustulerit, in-
 epte delicatus videatur. Personam secundam, quam Dor-
 villius se vidiisse negabat, *εἰλα* affert Himer. Ecl. IV.
 p. 10. *προεῖλα* Themist. Or. XVI. p. 204. D. *ἀφείλαν*
 Liban. Progymn. p. 898. Julian. Orat. in Const. p. 56.
 Dio Cass. XLI. 65. 302. XLVI. 51. 487. Athen. XII. 22.
 440. (Edd. *ἀφείλοντο*) 65. 528. multaue alia in monu-
 mentis inscriptionum, in Judaeorum scriptis sacris et
 profanis et apud christianos doctores (Wernsdorf. ad Hi-
 mer. p. 100.) hujus aoristi exempla exstant.

Λάγνης διὰ τοῦ ἦ, ἀλλὰ μὴ λάγνος φάθι. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. φάθι omittit.

†) Facilior, ut plurimum, Pollux VI. 188. ὁ μαινό-
μενος ἐπ' ἀφροδίσια λάγνης ἂν καὶ λάγνος ῥηθῇ, sed
Phrynicho adstipulatur Photius: Λάγνης οὐ λάγνος ὑπὸ
τῶν Ἀττικῶν λέγεται. τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγ-
καίως ἔχει Παρασχεῖν (leg. πάσχειν), ὅταν λάγνην τὸν
ὀφθαλμὸν φορῇς. ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς
Κράττητα p. 147. Eodem spectat Suidae glossa: Λάγνης
ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ λάγνος. Indifferenter dici statuit
Moschopolus Λέξ. Ἀττ. s. v. hac una cautione adhibita,
ut λάγνος in viris, in feminis μάχλος dicatur, de quo jam
olim disceptatum est ad Hom. II. 24. 30. *) Λάγνης Ae-
lian. Ep. IX. rarissimum, λάγνος contra in vulgari con-
suetudine tritum est, Aristot. H. An. VII. 21. 296. Aelian.
H. A. III. 16. VIII. 17. V. H. X. 13. Alciph. Ep. I. 6.
Sext. Emp. Hyp. III. 24. 176. Sed eadem est praeceptio
Moeridis et Thomae de ἀδόλεσχης et ἀδόλεσχος, quorum
illud atticum et est et perhibetur. v. Arist. Nub. 1485.
Fragm. Ταγ. XVIII. Eupolis ap. Olympiod. ad Phae-
don. p. 65. Plato Rep. VI. p. 79. Cratyl. 401. B. Theae-
tet. 195. B. Sed ἀδόλεσχος jam in Aristotelis scriptis hic
ibi emicat et paucis seculis post ita divulgatum est, ut
v. c. Plutarchus in commentatione περὶ ἀδολεσχίας sexies
ἀδόλεσχης, ἀδόλεσχος autem plus quam vicies usurpave-
rit; neque Pollux VI. 119. unum prae altero probasse vi-
detur. Lexicis adde λέσχος e Timone Phliasio et Etym.
s. Νάνη, μετεωρόλεσχος (μετεωρολόεσχος Plato Rep. VI.
p. 80.) Anna Comn. VI. 165. C. et ἀδολεσχικῶς Eustath.
173. pro κυνολέσχος autem scribendum κυσολέσχος. Et-
iam φιλογύνης a nonnullis magis probatum esse quam φι-
λόγυνος conjicere licet ex Antiatticista Bekk. p. 115. Φι-
λόγυνος, οὐ μόνον φιλογύνης. cf. Piers. ad Moer. p. 391.

*) Λαγνστάτη contra hoc praeceptum Aelian. H. An. IV. 11.
neque magis discrimina sexus in ceteris vocabulis certo generi
adscripitis servari solent; de μεθυσας supra expositum; ἀσελγής
in feminarum libidinibus, contra quam Thomae placitum, dixe-
runt Plutarch. Lucull. XXXVIII. 337. T. III. Lucian. Dial.
Meretr. VI. 223. T. 8. ἀσελγεια Alciph. Ep. III. 69. Xenoph.
Eph. III. 73.

quorum secundum probat Pollux II. 46. vicissim γυναίκοφιλος improbens VI. 168. *) Idem II. 47. sq. ἀγνύτης, μισογύνης. Ἀριστοφάνης ἄγνυνον τὸν ἀγύνην. Φοῖνιχος δὲ ἀγύναικος. **) Conjuncta cum his sunt praecepta de adjectivis secundae et tertiae declinationis. Ἀλουργόν, οὐχ ὥς οἴονται, ἀλουργὲς μόνον Antiatt. p. 81. Hoc usurpant Plato Phaedon. §. 136. p. 232. Heind. Aesch. Agam. 955. Philostr. Imagg. II. 8. 822. Themist. Or. XXIV. 304. C. contra ἀλουργός Plato Rep. IV. 346. T. 6. Aristot. de Sens. III. 66. D. Alciph. III. 46. Plutarch. de Cupid. Divit. VIII. 159. T. X. Itaque, quum in ejusdem L. de S. N. V. 9. 255. ib. pro ἀλουργοῖς cod. ἀλουργέσι prae-
bat, quumque in Athen. XII. 55. 505. ἀλουργὰς στολὰς, barbara scriptura, a recto tantumdem absit, arbitrium erit, utrum quisque velit, eligere, neque satis caute Corayus in Heliod. III. 112. pro ἀλουργόν ex una Ed. Basil. ἀλουργή recepit. Eadem varietate νεουργόν ἱμάτιον Plato Rep. VI. 93. T. 7. et νεουργὲς ὑπόδημα Plutarch. V. Aemil. V. 174. T. 2. v. ad Tim. p. 185. λυκουργός et λυκουργός Athen. XI. 784. B. ἐνεργής et ἐνεργός. ***)

*) *Μισογυνία* huic generi vocabulorum pene propria est. Auctor περὶ στήμ. in Bibl. Matr. p. 374. τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως ἀναιδέα τρεῖς, ὡς παρὰ Σοφοκλῆ· οἱ γὰρ γυναῖκες etc. ἀπὸ τοῦ ἀνδρόγυνος, quae Brunckius Lex. Soph. p. 716. e Tryphone MS. protulit. In Hippocr. de Vict. San. I. 10. 23. pro ἀνδρόγυνος cod. reg. ἀνδρόγυναι; ἀνδρόγυνος (l. ἀνδρόγυνος) Lysias in Schol. Vict. v. Heyn. ad Hom. Vol. VI. 645.

**) Ἀγύναιος Dio Cass. LVI. 1. 809. Manetho I. 173. Porphy. Abst. IV. 17. 360. Suid. s. ἄγνυνος et μονότροπος, suspitione liberandum; ἄγνυνος eodem sensu Dio Cass. LIV. 50. 761. LVI. 8. 812. In Gloss. Steph. non καταγύναικος, ut Schneiderus scribit, sed καταγύναιος legitur. φιλογύναικος Aristae. Ep. I. 12. 30. ἡμιγύναικος Simonid. Ep. CVI. 80. ἡμιγύναικων Schol. Vict. ad II. 24. 6. non magis nominativum habent quam παλόεσσι, γυναικάνδρες etc. de quo diximus ad Βιβλιαγράφος.

***) Ἐνεργός, actuosus, Mechann. vett. p. 93. sed plerisque locis eodd. ἐνεργής offerunt, v. Diod. Sic. XII. 67. et Indicem Polyb. Lexicis addi potest βαρυνεργής Appian. Bell. Civ. I. 83. 125. v. nott. apud eundem ταχυεργής et ταχύεργος commutantur, v. nott. T. III. p. 778. στενωχερής, quod in dubiis ponitur, Aristot. de Gener. An. III. 4. 652. A. T. II. ut contrarium στενωχερής H. A. II. 12. 75. Paus. I. 44. In ejusdem L. VIII. 21. 409. τῇ πόλει τὸ μὲν ὄνομα ἀπὸ τοῦ παιδὸς ἐτίθη τοῦ Ἀλάνος, οὐκ αἰτίας δ' ἐν ὀμαλῇ, legendum videtur τοῦ Ἀλάνος οἱ, αἰτίας δ' ἐν —. Ὀμαλός ille et ὀμαλῆς promiscue, ut permulti alii, usurpare solet.

*Λαγώς, ὁ Ἀττικὸς. διὰ δὲ τοῦ ὁ λαγός ὁ Ἰων. τὰ
λαγῶς δὲ οὐκ ἔστιν. ^{a)} †)*

a) In Ed. Pr. postrema τὰ λαγῶς δὲ οὐκ ἔστιν desunt. Cyrill. Lex. ad Thom. citatum p. 564. τὸ δὲ λαγῶς. *Λαγῶν ἔστιν*, quae hic quoque a Phrynicho scripta censet Sturzian Dial. Mac. p. 178.

Tertia forma *λάγνις*, quae duobus tantum Libanii locis nititur Decl. T. IV. p. 615. et 617. neque iis sat certis (nam utroque loco codd. *λάγνης* exhibent), tamen tum propria est eorum, quae vitiosam quandam consuetudinem significant, *λατρίης, γαστρίης, στόμης* etc., tum similitudine superiorum exemplorum quodammodo defenditur. Nam ut praeter *φιλόγυνος* et *φιλόγυνης* tertium *φιλόγυνις* (c. Suid. addendum Lexx.) extitit; longe illis signatius, ut praeterea *ἐνδοχος, ἐνδοχής* et *ἐνορχις* variant*), ita illud quoque in ordinem recipi potest.

†) Hesychius, nisi mendosus sit, *λαγῶς* ait dici in lepore terrestri, *λαγός* brevi ὁ in marino aut fluviatili. *Nunnes.* *Λαγῶς* atticum, *λαγός* s. *λάγος* ionicum esse Grammatici consentiunt. v. Fisch. ad Vell. I. 575. Interpret. ad Greg. p. 165. et Sturzium l. c. quibus nihil habeo quod admetiar. *Τὸν λαγῶν* Aeschyl. Aristoph. Dio Cass. LXXII. 6. 1207. et circumflexa ultima Dem. de Cor. 314. quam scripturam aliquando in usu fuisse ostendit Tryphonis reprehensio ap. Athen. ideoque nulla erat causa Poll. V. 67. *λαγῶ* mutari. Accusativum *τὸν λαγῶν* et *τὸν λαγῶ* pariter probat Herodianus, quorum posterius Gaza et Phavorinus Atticis vindicant, Lucianus autem, locupletior testis, soloecum esse iudicat Pseudos. c. 3. neque apud Aristophanem aliud quam *τὸν λαγῶν, τὸν λεῶν, τὸν νεῶν* scriptum vidimus; sed illa forma inde a Xenophonte et Aristotele magis magisque evicit. v. Bast. ad Greg. l. c. *Λαγός* Sophoclem et Epicharmum usurpasse auctor est Athenaeus, unde ductum *λάγινος* et *λαγειος*, illud poeticum, hoc recentiorum usus adscriptum; vetus et oratorum est *λαγῶς*. Photius p. 147. *Λαγῶα τὰ λάγεια*

*) *Ἐνορχος* et *ἐνορχος* Hipp. de Vict. Sen. II. 5. 44. T. 2. οἱ *ἐνορχοι* Dio Cass. LXXV. 14. 1268, Pro *ἐνδορχῃ* Aristoph. Avv. 569. codex exquisitus *ἐνορχον* praebet; quo accusativo utitur Lucian. Dial. Deor. IV. 8.

Λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ συνμαρμένον λίβανωτόν· εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. Ἀμεινον δὲ Μένανδρος ἐν τῇ Σαμῖα φησὶ· Φέρε τὴν λίβανωτόν· σὺ δ' ἐπέθες τὸ πῦρ Τρύφῃ. *) †)

a) Post διὰ τὴν ποιητικὴν, quod Numanus vult, potius causa, excidisse videtur ἀδεια. In Menandro verum Ed. Fr. et Vasc. τὸν λίβανωτόν et τρύφῃ, Munroii codex τὴν λίβανωτόν et τρύφῃ, pro quo ipso quidem τρύφῃ, frusto, felicius autem H. Junius ad Hesych. s. Συρίας, et J. Scaliger, ille quidem Τρύφων, hic autem Τρύφῃ (Τρύφῃ) proposuit.

κρία ὀνομάζουσιν. Λαγώνεος apud Hesychium pro λαγώνεος (Oppian. Cyn. I. 490. 518.). Denique λαγώνεος, quod Phrynichus obelo confodit, non designati sunt communis dialecti scriptores, Aristot. H. An. IX. 27. 398. Plutarch. V. Arat. XXVI. 518. T. 6. Dio Chr. Or. IX. 293. Philostr. Imagg. II. 17. 840. Aristid. Or. Plat. I. 94. T. II. Dio Cass. LXII. 6. 1006. atque alii de faece rhetorum.

†) Ammonium p. 89. quam Phrynichum hic sequi maluit Thomas p. 577. qui, ut λίβανος pariter de arbore quam de lacryma dicatur, concedit, λίβανωτόν nisi de thure dici vetat; cui Theophrastum opponunt λίβανωτόν etiam de arbore dicentem. cf. Stapel. ad p. 910. Sed neque is magnam in hac re auctoritatem habet, neque multum valet ad sententiam Phrynichi oppugnandam, si Eurip. Bacch. 144. Anaxandrid. comicus Athen. IV. 7. 16. atque recentiores Diod. Sic. III. 41. Herodian. IV. 8. Galen. Theriac. ad Pamph. p. 964. B. T. 15. aliique ab Albertio Observ. Phil. p. 9. citati, thus, quod Aristophanes et Plato λίβανωτόν dicere solent, arboris nomine vocaverunt. De singulis locis nemo praestet, quum saepe codices inter se dissentiant, Herodo. IV. 75. Joseph. Antiq. III. 6. 136. sed liberiore fuisse huius vocis usum vel ex eo colligi licet, quod similiter χελώνη de supellectile testudinea (χελώνη χελώνης Philo de Vit. Contempl. p. 896. C.) et σαρδῶ pro sardoniche Philostr. Imag. L. I. 6. 770. et μέλισσα pro melle usurpatur Soph. Oed. C. 481. ut notiora praeteream. Tum etiam ipse

Τὴν λιμόν Δωριεῖς, σὺ δὲ Ἀρσενικῶς^{a)} τὸν λιμόν
 φάθι. †)
 Ἐλουόμεν, ἐλούου, ἐλούετο, λούομαι, λούεται,
 ἐλουόμεθα, ἐλούντο, λούεσθαι πάντα οὕτω
 λεγόμενα, ἀδόκιμα. Εἰ δὲ δοκιμα βούλει αὐτὰ
 ποιῆσαι, τὸ ἔ καὶ τὸ ὁ ἀφαίρει καὶ λέγε λούσθαι
 καὶ λούμαι, λούται, ἐλούμεν, ἐλούτο, ἐλού-
 μεθα, ἐλούντο. οὕτω γὰρ αἱ ἀρχαῖαι λέγου-
 σιν. b) ††)

a) Ἀρσενικῶς omittit Phavorinus, hunc locum transcribens.

b) Sustuli vitia Editionis Nunnesianae, in qua post λέγει λούσθαι
 Menander Athen. IX. 35. 423. ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέῃ λι-
 βανίδιον. Hoc totum ad ἀκυρολογίαν refert Polybius Sar-
 dianus in Bibl. Matrit. p. 148. εἴ τις λέγει λιβανωτὸν μὲν
 τὸ δένδρον, λίβανον δὲ τὸ θυμίαμα. Λιβανοπώλης post
 λιβανωτοπώλης legitur Poll. VII. 197. a Lexicographis
 praeteritum, quibus etiam notandum erit femininum ge-
 nus ἡ λίβανος, a Pindaro, ut refert Photius, usurpatum,
 et, quae Hoeschelius citat, λιβανῶ Maccab. III. λιβα-
 νίτης κέδρος Apollin. Ps. 91. v. 23. λιβανήτιος μόσχος Ps.
 28. v. 12. a monte cognominata.

†) Idem Thomas et Etym. s. v. Eustathius utroque ge-
 nere usurpari ait. Nunnes. Λιμοῦ ὑπ' ἀργαλέης Hom. H.
 in Cer. 311. quod unum protulit Spitznerus de Versu
 Her. p. 74. et Epigr. Palat. in Act. Monac. T. I. Fasc.
 II. 144. sed Quintus λιμῶ ἀργαλέῳ V. 407. λευγαλέῳ VIII.
 177. ἀνιηρῶ X. 35. χαλεπὸν Callim. H. in Cer. 61. Fe-
 mininum genus recte doriensi dialecto adscribi patet ex
 eo, quod Aristophanes Megarensim hoc genere utentem
 facit, quodque Sparta in Apollinis templo Λιμός erat
 διὰ γραφῆς ἀπομεμιμημένος, ἔχων γυναικὸς μορφήν Athen.
 X. 75. 175. Ex versione Alexandrina Mattaerius p. 57.
 v. Valcken. Adnott. in N. T. p. 292. T. II. Lips. e Sexto
 et Malela Wetstenius ad Luc. IV. 52. exempla hujus ge-
 neris protulit, quod etiam in Platonis Symp. c. 15. co-
 dex Vindob. errore graphico intulit. v. Bast. Versuch
 p. 126. ἡ λιμός Suid. s. βούλιμος.

††) Ita Eustath. p. 1560, 50. observat attice λούμενος

non καὶ λούεσθαι legitur, sed omissa καί, λούμην, λούτο, λούμαι, λούσαι, λούμεθα, λούνται. quorum quid genuinum sit, ambiguum est. Repraesentavi igitur lectiones Ed. Fr., nisi quod καὶ λέγεται, quod ea omittit, retinui. Phavorinus, qui hunc locum integrum in Lexicon suum transtulit, haec habet: καὶ λέγεται λούεσθαι καὶ λούμαι, ἐλούτο, λούμαι, ἐλούμεθα, ἐλούνται. Λούσαι aperte corruptum esse judicat Pauwius.

sine ὀ dici. *Nunnes.* Brevius haec complexus est Thomas pag. 584. λούμαι ἄντιτοι καὶ λούμενος καὶ λούσθαι, quod sapientibus abunde satis erat. Photius p. 169. Λούσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι etc. Eadem libertate, qua Homerus modo λούσθαι modo λούεσθαι usurpavit, etiam Herodotus, si qua fides est exemplaribus nostris, nunc λούνται I. 199. II. 37. IV. 75. (cod. Arch. λούονται) λούσθαι III. 124. ἐλούτο 125. nunc λούόμενος III. 23. praetulit; Attici constanter rectum tenuere, ἐλούμεν Arist. Plut. 657. ἀπέλου Vesp. 118. λούμενος Pac. 1159. Pherecrat. Poll. X. 181. λούσθαι Nubb. 1044. Dem. c. Polyel. 1217. 14. Plato Legg. XII. 178. idemque Cratyl. p. 405. E. ἀπολούντος; dixit, non reveritus ambiguitatem, quam ridet jocosus conviva Athen. III. 52. 380. Vestigia gliscentis labis in Xenophontis aetate incidunt, λούόμενος Hell. VII. 2. 22. et Memm. III. 13. 5. pari numero contrariorum exemplorum λούται — ἐλούντο Cyrop. I. 3. IV. 5. λούεσθαι Lysias p. Eratosth. p. 15. Aristot. H. A. IX. 8. 563. λούονται V. 25. 238. XI. 23. 394. cui adversatur λούνται X. 36. 489. Hoc si concedam correctione non indignos videri, tamen operam impendi nolim emendandis recentioribus, qui casu modo in hanc modo in illam feruntur partem; nominabo aliquot potiores: ἔλου Lucian. Neyerom. VI. 9. λούεται Philostr. V. Apoll. V. 29. 212. λούόμενος III. 17. 108. saep. λούσθαι I. 17. 21. λούόμενος Aristid. Or. Sacr. I. p. 274. T. I. λούεσθαι in Put. Aesc. p. 252. et rursus λούμενος Or. Sacr. II. 293. λούσθαι p. 301. ἐλούμην p. 307. ἐλούτο Dio Cass. LXXVI. 17. 1285. (cod. ἐλούτο), cui convenit λούσθαι LIV. 29. 759. disconvenit λούόμενος LXII. 6. 1007. LXXII. 22. 1223. et λούεσθαι LXIX. 8. 1156. Omitto Plutarchum, Lucianum, Dionem Prusaecum, ceteros, ejusdem inconstantiae reos.

δυσωπεῖσθαι. Πλουτάρχῳ μὲν ἐστὶ περὶ δυσωπίας βιβλίον, τοῦτο ὅπερ οἰεταὶ δηλοῦν, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ μὴ ἀντέχειν δι' αἰδῶ. *) Ἀλλὰ σημαίνει ἡ δυσωπία παρὰ ταῖς ἀρχαίοις τὴν ὑπόφρασιν καὶ τὸ ὑποπτεῦειν. †)

a) Ed. Pr. *ἔστι δυσωπίας βιβλίον* et *μὴ αἰδῶ* Vasc. pro *δι' αἰδῶ*.

†) Harmenopolus quoque in L. de Syntaxi idem observat. de usu vario hujus verbi apud antiquos. τὸ *δυσωπεῖσθαι* declarat pudore eo affici, qui non patitur nos intueri, qui a nobis aliquid petunt. Poll. II. 52. *δυσωπεῖσθαι ὑποπτεῦειν τι ἰδόντα.* pro *φοβεῖσθαι* Harpocr. et Sud. ab Atticis usurpari docent. Addit Etym. adhiberi etiam pro judicare et condemnare, quia condemnati misere oculis conflictantur; Sud. adjungit, etiam pro supplicare et hortari positum legi, sed pro *pudore affici* non inveniri. Plato Phaedr. *δυσωπούμην* ex Ibyco pro *ὑβλαβούμην* adhibet, ut docet h. l. Hermias. (Falsum hoc. v. Ruhnk. ad Tim. p. 90.) *Nuannes.* Idem pronunciant Moeris p. 125. Suid. s. v. Zonar. Lex. p. 585. et Thomas p. 255. neque errant. *δυσωπεῖσθαι* et ionicum *εωπεῖσθαι*, quantum ex etyma intelligi potest, proprie de oris confusione dicitur, quae ex variis perturbationibus, metu, suspitione, pudore existit. Sed veteres illi tantum de praesensione instantis periculi vel molestiae usurparunt. Sic et Plato et Xenophon et Demosthenes Philipp. III. 127. 25. *τοὺς — οὐκ ὀρέσθω, ἀλλὰ δυσωπούμαι*, quem locum perperam interpretatur Stephanus. Aristot. de Part. Anim. I. 5. 481. D. T. I. *οὕτω καὶ πρὸς τὴν ζήτησιν προστίναται δεῖ μὴ δυσωπούμενον*, i. e. *μηδὲν δυσχεραίνοντα*. Pudorem, religionem, scrupulum incutere *δυσωπεῖν* significat ap. Philon. Decal. 756. E. Joseph. Antiqq. XII. 4. 600. Lucian. Asin. XXXVIII. 177. T. VI. (*ὥστε μὴ με ἀποκτεῖναι ἢ θεὸς αὐτοὺς ἐδυσωπήθη*.) Galen. de Temperam. I. 56. E. T. III. (*δυσωπεῖσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων*.) *) et jam Ion Chius Athen. XIII. 81. 187. *ἐνωπή-*

*) Adde Lexicis compositum *ἀντιδυσωπεῖν* (pro *ἀνθίστασθαι*) Euseb. de Vit. Const. IV. 33. 644. Plura cumulat Schaeferus ad Schol. Apoll. p. 246.

Σαλπικτής: τὸ δούμιον διὰ τοῦ α, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ σ, καὶ τὸ σαλπίσαι διὰ τοῦ σ παραιτοῦ, ἀδόκιμον γάρ. διὰ τοῦ ξ δὲ λέγε. α) †)

α) Ed. Vasc. et Phavor. διὰ δὲ τοῦ ξ λέγε. de Ed. Pr. nihil admo-
net Pauwius, multa in h. l. moliens: *Ut Phrynichus dicat, quod
dicere voluit, scribendum Σαλπικτής: τὸ δούμιον διὰ τοῦ γη —
et διὰ τοῦ γῆ δὲ λέγε. Thomas: Σαλπίζω, σαλπίζω, οὐ σαλπ-
ισαὶ καὶ σαλπικτής, οὐ σαλπιστής. Θεοφύλακτος καὶ σαλπικταί
etc. Σαλπίζω α σαλπίζω doricum foret.*

δη τῇ ἐπιφθασίῃ. Hesychii Glossa: Ἀνάπιστον, ἀόρα-
τον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον, quae ex diversis verbi
ὀπίσθαι significationibus conflata est, non meruit, cur
ab Hemsterhusio tentaretur.

†) Ex tribus illis σαλπικτής maximam habet ab exem-
plorum multitudine et vetustate auctoritatem; nam prae-
ter Thucydidem VI. 69. etiam Demosthenes de Cor. 284.
26. Xenoph. Anab. IV. 3. 29. VII. 4. 15. tum Dion. Hal.
Ant. VII. 59. 1450. Diod. Sic. III. 36. XIII. 45. Plu-
tarch. V. Aristid. 21. 573. T. 2. V. Crass. 32. 458. T. 3.
Praec. reip. ger. 27. 188. T. 12. Paus. V. 22. Lucian.
Navig. 30. 181. T. 8. Aelian. H. V. H. 44. Dio Cass.
XLVII. 45. 521. LI. 9. 639. Artemid. I. 122. et unus-
quisque horum identidem usurpavit. σαλπικτής Edd. vett.
in Plat. V. Lucull. X. 290. T. 3. idemque in illo De-
mosthenis loco et Appian. Annib. VII. 41. 279. codex
unus tenet, semel in textum admissum Hisp. VI. 93. 216.
in quo saepius σαλπικτής occurrit. Σαλπισαί praeter
Theophrastum Dion. Hal. IV. 18. 680. 681. Charit. VIII.
2. 10. et cod. Diod. III. 36. Verbum σαλπίζω Xenophon,
Archipp. Ath. VII. 118. 182. σαλπισα N. T. et Moshan.
vett. p. 201. σαλπίσαι Joseph. Ant. VII. 11. 308. ἐνσαλπ-
ισαί Galen. de Comp. Med. p. Loc. III. 1. 408. ἀπεπισάλ-
πιστος Synes. Καταστ. p. 302. B. ἐπισαλπιστός Anna
Comn. VII. 211. A. quae tria desunt Lexicis. Non sine
ratione igitur Dorvillius ad Char. c. l. σαλπικτής ceteris
praetulisse videtur, neque renitar Pauwio Phrynichum
in eandem sententiam trahenti. Nescio tamen, quid con-
tra mussitet Photius: ἀπὸ τῆς τοῦ ψεύδους καὶ λαπῆ-

Ἀφιερῶσαι: καὶ τοῦτο Φαβωρίνος. σὺ δὲ καθιε-
ρῶσαι λέγε. ^{a)} †)

a) Postremum λέγε omittit in hoc articulo Phavorinus.

κτης (cod. λαμπιτήν) διὰ τοῦ κ, ὡς σαλπικτήης, συριγκτήης·
οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ, λαμπιστήν, ubi Albertius λαπί-
τειν, λαπικτήης, σαλπικτήης et συρικτήης *) emendat; de Do-
ribus (qui certe loco non suo inducuntur) nihil expedit.
Pauwii rationem confirmat Pollux IV. 87. σαλπικτήης·
τὸ δὲ ῥῆμα σαλπίζω.

†) Philo de Somn. p. 408. καθαγιαίξουσai δὲ (ψυχαι)
καὶ καλλιεργεῖν (MS. καθιεροῦσαι posset (immo debet)
pro illo etiam legi καλλιεροῦσαι) τὸν ἑαυτῶν βίον καθιε-
ρεῦν, quod in Lexicis ἀδέσποτον, a Philone usurpatur
p. 650. ubi pro καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια στήσαντες in MS.
melius νήσαντες. Hoeschel. Ammon. ἱερεῦσαι et καθιε-
ρεῦσαι dici ait in victimis, quae mactantur, ἱερῶσαι vero
et καθιερωῦσαι in donis, quae dedicantur. Nunnes. Dio-
dorus, Plutarchum, Philonem, Lucianum verbo illo,
cui Phrynichus notam adscripsit, usos esse, commemo-
rat Hoeschelius, quorum locos designarunt Interpp. ad
Thom. p. 485. Adde, ut series sibi constet, Athen. III.
74. 427. Anton. Lib. XL. 177. Olympiod. Hist. p. 10. A.
Etym. s. Ἀρεστήρ. Veteres καθιεροῦν probarunt, Plato
Legg. II. 67. Dem. de Cor. 414. Aeschin. c. Ctesiph. 414.
Aliorsum spectat Aesch. Eum. 448. πάλαι ταῦτ' ἀφιερῶ-
μεθα.

*) Hoc nomen apud Atticos non reperio. Sed σύριγμα Arist.
Aeth. 554. et συριγμός Xenoph. Symp. VI. 5. et verbum συρί-
ζειν Aesch. Prom. 555. Polyb. VIII. 55. Paus. VIII. 36. Apol-
lod. III. 10. 2. contra Gregorii praeceptum p. 154. τὸ συρίζειν
συρίττειν λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί). συρίζας Arist. Plat. 689. συ-
ρίσω futurum Mehan. vett. p. 194. Similiter quod Photius
tradit, Atticos ὀλολύττειν pro ὀλολύζειν dixisse, binis Demo-
sthenis locis, ut nunc quidem leguntur, refellitur. v. ad γ-
παῖξαι.

Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρῃ ἡ μὲν^{a)} ἄλλη διαλέκ-
τος λέγει· οὐ φροντὶς Ἐπικουρίδῃ φασί· σὺ δὲ
ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. †)
Νύμμα ὁ πολὺς λέγει, ἡμεῖς ἀπόνιπτρον λέγομεν,
ὡς Ἀριστοφάνης^{b)} καὶ οἱ ἀμφ' αὐτόν. ††)
Νῆ τὸ θεῖον· ὄρκος γυναικὸς, οὐ μὲν ἀνὴρ τοῦτ'
ὀμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο. †††)

a) Ed. Pr. V. εἰ μὲν — recte pro ἡ μὲν. Pauwius, „car, inquit, dialectum non nominavit? Miror et videndum.“

b) Ed. Pr. et Phavor. ἡμεῖς δὲ — illa ὁ Ἀριστοφάνης.

†) Satis est Homerum, Aristophanem, Platonem (v. Hemst. ad Luc. Dial. p. 270.), Aristotelem (Quaest. Mech. XIV. p. 769. E.) Lucianumque pluribus locis κόλλοπας dixisse; κολλάβους praeter Lucianum reperimus de verticillis s. epitoniis usurpatum Mechann. vett. p. 273. Theon. Smyrn. Math. I. 8. ed. Bulliald. et Hesych. s. κερσάβεια. De dialecto quod scribit Phrynichus, fortasse explicandum ex eo, quod Schol. Aristoph. Ran. 510. cinaedoa tradit a Sicyonis κολλάβους vocari, quos Attici (v. Lex. Bekk. p. 103.) κόλλοπας nominant.

††) Athen. IX. ait, sordes, quae eluebantur e manibus et pedibus, ἀπόνιπτρον dici ab Aristoph., quin et ἀπόνιμμα proprie appellari aquam, quae mortuis fundebatur. Pollux VII. scribit, νίπτρα ab Aeschylo vocari lavacrum pedum, ab Aristophane vero ἀπόνιπτρον. Nunnes. Ἀπό-
νιμμα pro sordibus elutis Clemens Alex. Paed. II. c. 3. Hoeschel. Simplex νίμμα (et νιμμός Zonar. 1401. Moschop. κ. Σγ. 172.) ne in recentiori quidem Graecitate frequentatum, v. ad Thom. p. 100. veteribus autem plane ignotum fuisse videtur. Ὁ πολὺς, vulgus imperitorium, Synes. de Prov. p. 100. A. et Muson. Epist. ad Pancrat. ὁ πολὺς ἀνθρώπος Photius in Exe. Dionis p. 9. Reisk. ὁ πολὺς ὄμιλος Herodian. I. 1. et Lucian. de Luct. II. 206. T. 7. ὁ πολὺς λιώς id. Rhett. praec. XVII. p. 236. Heliod. IX. 562.

†††) Photius: Μὰ τὸ θεῖον, γυναικίος ὄρκος, ἀνδράσι δὲ οὐ πρόκειται τοῦτο ὀμεῖναι. cui concinit Schol. Arist.

*Μεσοδακτύλα: ἤναυτιασα τοῦτο ἀποόσας τοῦνομα.
ἐγὼ μὲν οὖν, εἰς μέσα τῶν δακτύλων. *) †)*

a) Pro *ἤναυτιασα*, quod est in Ed. Pr. Vasc. et Phavor., Nunnesius *ἤναυτιασα, ῥεπυγναυ*, edidit, quod correxerunt Scaliger ad h. l. et Kuenterus Praefat. ad Jambl. p. 3. vid. Edit. nuperam p. 48. quo loco eadem est literarum *ε* et *σ* concertatio. *Ναυτιᾶς* quidem vulgatissimum est, Atticisque probatum, Plat. Theaet. p. 197. A. Legg. I. p. 34. Aristot. Rhetor. M. 4. 325. T. IV. Theophr. de Sud. p. 460. Philostr. V. Apoll. IV. 15. 151. Aristid. de Paraphth. p. 365. *ἡ ναυτιᾶ* Aristot. de Part. Anim. III. 3. 518. B. T. 2. Athen. XV. 18. 462. Themist. Or. XXI. 259. Ad Hippocratis vocem *ναυσιώσις* de Fract. p. 202. A. Galenus notat Comm. II. p. 202. C. T. XII. *ναυσιᾶς τῆς ναυτιᾶς οὐ μάζουσιν οἱ Ἴωνες*; itaque recte *ναυσιώσις* in Nicand. Alex. 83. e pluribus codd. editum, quod in dubiis numerabat Schneiderus. — Pro *ἐγὼ μὲν οὖν* Ed. Pr. V. Phavor. *λέγομεν οὖν*, non *λέγω μὲν οὖν*, quod Nunnesius in istis legi affirmat.

Ecl. 155. Contra venit Hesychius: *Μὰ τὸ θεῶ, οὐ μόνον γυναῖκες ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὤμνον*, quem Albertinus putat de Spartanorum consuetudine loqui. Mihi probabilius est, hoc eum ab Antjatticista quodam refractario accepisse, qui exemplum vel ad speciem vel re ipsa contrarium sibi invenisse videretur. Sic per jocum Cynulcus Athen. VII. 29. 47. *νῆ τὸ θεῶ* jurat. In Plat. Apophth. Lacon. p. 175. T. VIII. *νῆ τὸ θεῶ* sunt Castores. *Κατὰ ταιν θεαιν ὀμνόναι* etiam viris licuit. In Nunnesii nota nihil inest dignum lectione, nisi forte hoc est, quod a Carisio observatum docet, apud Romanos etiam iurjurandum proprium virorum fuisse *Medius fidius*, ut foeminarum *Aedepql, ecastor, ejuno*.

†) Vellem narrasset nobis nauseator Phrynichus fabricatorem vocabuli, cujus tanta est raritas, ut Lexicographis plane non innotuerit. Reperimus tamen Diosc. IV. 188. p. 259. a. *φαγάδες ἐν μεσοδακτύλοις*. Ceterum analogiam servat; nam et *τὰ μέσα τῶν μηρῶν* (Moschio de Affect. mul. p. 16.) et *τὰ μεσομήρια*, *τὸ μέσον τῶν ὀφρύων* Melamp. de Palp. Div. p. 460. et *τὸ μεσόφρενον* dici solet; in quo genere multa habentur sat antiqua, ancipiti pleraque forma; sic *μεταπύργιον* Thucyd. II. 22. quod plerique *μεσοπύργιον* Polyb. IX. 41. Arrian. Alex. I. 21. Joseph. Ant. XIII. 5. 674. ubi Hen. gaudinam, ut puto,

Λάστανρος μὲν οἱ πῶν *) χρῶνται ἐπὶ τοῦ ποτη-
ροῦ καὶ αἰίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ
καταπύγωνος. †)

a) Ed. Pr. rectius οἱ μὲν πῶν.

formam μεταπύγωνιον habet; in Mechan. p. 80. sq. utraque
variat. Μεταλχιμιον atticis adscribere videtur Eustath. p.
384. οἱ μὲθ' Ὀμηρον μεταλχιμῶν φασιν ἀναεὶ μεταλχιμιον ἐ-
πὶ τῇ τροπῇ, ὡς μεσόριον μεθόριον. Μεσαλχιμιον in Eur.
Phoen. 1250. membrana exhibet pro μεταλχιμιον; quae est
utique usitatior scriptura Aristot. de Part. Anim. III. 14.
539. B. Appian. Syr. p. 585. Aristid. Or. Lenctr. IV. 476.
T. I. Synes. de Insomn. p. 139. et confirmatur ex eo, quod
Moeris p. 264. μέταυλος ἀττικῶς, μέσαυλος ἑλληνικῶς dicitur
tradit. Ex utroque mistum est μέσαβον et μεσαπύγων
Agatharch. de Mar. rub. p. 65. omissum Lexicis.

†) Eust. pathicos sic appellari a comicis ait; sic Hesyc.
et Sud. Nummes. Etymologus: Λάστανρος παρὰ τὸ λᾶς
οὐδὲν γὰρ τί σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. λάστανρος igitur,
cui lapis est pars illa corporis, dum nihil sentit in-
star lapidis, i. e. pathicus. Sylburgius locum tentavit
perperam; λάσιος nihil ad pathicum. Qui a λα intenden-
te et τῶρος repetunt, errant; nam sic λάτανρος dicendum
esset; rectius recentiores a λα et σταυρός, qui est dignus
cruce. Paus. Inepte. Λάστανρος pro homine improbo
generaliori sensu usurpasse videntur Theopompus Athen.
IV. 62. p. 148. ab Hoescheho citatus et Alciphro I. 37.
Καταπύγωνος Aristophanes metri necessitate coactus
dixit, sed καταπύγωνα Alciphro. Ep. III. 45. Lucian. Lo-
ciph. XII. p. 191. Schol. in Aeschin. p. 742. in καταπύ-
γωνα mutandum putem, quod ced. Poll. H. 184. servandum.
Photius: Καταπύγων, ἡ γενικὴ καταπύγωνος (Suidas male κα-
ταπύγωνος), ἡ κατὰ τὴν καταπύγωνα. cf. Etym. a. Κερήβιον
et Laec. III. 9. lit. 7. Longam vocalem qui praeceptae
sunt, similitudinem ampliatiuorum γάστρων, γνύπτων,
πόστων etc. secuti videntur.

Μάλη οὐκ ἐρεῖς, ὑπὸ μάλην μέντοι. ^{a)} †)
 Μεγιστάνες· Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς βιβλίον τι ὑπέ-
 γραφεν Ἀγοράν ἐπιγραφόμενον· ἔνθα τοῦνομα
 ἔθηκεν, ἴσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας· οὐ γὰρ
 δὴ τινι τῶν ἀρχαίων· ἡμεῖς δὲ οὐ μεγιστάνες,
 ἐπόμενοι τοῖς ἀρχαίοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μέγα
 δυναμένους λέγομεν. ^{b)} ††)

a) Ὑπὸ μάλην edidit Nunnepsius, de epitome nihil notans; sic et Phavor. ὑπὸ μάλην, οὐ μάλην. Ed. Vasc. ὑπὸ μάλης μέντοι, quod conjectura reposuerunt h. l. Sallier. ad Moer. p. 261. et Oudend. ad Thom. p. 594.

b) Ed. Vasc. Μεγιστάνες. Pro ὑπέγραφεν ex Ed. Pr. scribendum χέγραφεν. Ἀνδράσιν omittunt. Verba ἐπόμενοι — ἀνδράσιν post ἀλλὰ collocanda videntur.

†) Μάλη nulli praepositioni adjunctum tantum apud recentiores legitur; Melampodem citat Bernardus, Nunnepsius Gloss. Philox.: Μάλη ἀνθρώπου, subraca (sub brachio emendat), sub ala. Idiotis tribuit hunc usum Pollax II. 139. Veteres ὑπὸ μάλης dixerunt, tum proprio tum translato sensu (v. Lex. Bekk. p. 194.), quorum exempla exposita sunt. Longe rarius est ὑπὸ μάλην, Anna Comn. IX. 254. C. Nicet. Ann. XX. 3. 378. Phot. s. v. Lex. rhet. Bekk. p. 315. (ubi μασχάλας ex illo revocandum) et Thomas. Itaque haud assentiar Porsono ὑπὸ μάλης apud Polyaeum et Hesychium reponenti, praesertim quum habuerint illi, quod sequerentur, ὑπὸ κόλπῳ φυλάττειν Lucian. Disp. c. Hesiod. p. 148. T. 8. (ὑπὸ κόλπῳ alibi) et Hesych. α. μασχάληται. Eustathius p. 1631. 54. κα- τακρύπτει ὑπὸ κόλπῳ — τινὲς ὑπὸ κόπρου ἀπικαί- ρον, ὅποιον καὶ τὸ φέρειν αἰ ὑπὸ κόλπῳ, ὑπὸ μάλης. Sed ὑπὸ κόλπῳ Theocr. XVI. 16. ὑπὸ μασχάλη Hoff. H. in Merc. 242. Paus. V. 27. 121. ὑφ' ἑρασιν Eur. Hel. 1590.

††) Μεγιστεύς minus fortasse displicuisset, ut ab ἀγ- στος ἀγγιστεύς. Nunc quantum memoria repeto, non est vox in Graecia nobis nota, quae ita formatur a superla- tivo μέγιστος, μεγιστάν. Pauwius. Apellonius de Adv. p. 570. Bekk. docet, sic a ξυνός ξυνάν, a νέος νεάν, ab ἔτης ἐτάν duci, quae in excerptis Vossii gravantur, μεγιστάν,

ἐόντων, in Bastii ad Greg. p. 904. acuuntur, perispome-
 νος (ut Ἀναγνάν Edd. vett. Xenoph. Anab. IV. 8. 18.)
 Etym. s. ὠτῶν, quem excrispsit auctor Lexici in Matthaei
 Gloss. Minu. p. 49. addito Ἐρωῆς Ἐρωῶν. Accentum
 in ultima ponendum esse docet Stephanus Byz. pag. 44.
 Αἰνῶν, ὡς μέγιστος μεγιστάν. Idem Ἀνιάων contrahi no-
 tat in Ἀνῶν, quam contractionem circumflexio non
 sequitur, Πάων Πάν, Ἐρωῶν Ἐρωῶν, Ἀλκυῶν. In
 Hermanni Canon. Prosod. pag. 425. Παιῶν, Παῖανος,
 ὡς μαστιγῶς, μαστιγῶνος, lege μεγιστάν, μεγιστάνος. Μεγ-
 ιστάνες eodem errore, quo Εὐρυτάνες in Strabone, passim
 in Josepho editum XI. 3. XX. 2. Ceterum vocabulum
 hoc non ante Macedonicum aevum in Graeciam immi-
 grasse, abunde demonstratum est ab alijs. v. Sturz. Dial.
 Maced. p. 182. Μεγιστάνος casu recto Anna Comn. XI.
 524. C. cujus formae alia exempla attulit Du Cangius. In
 Etym. M. v. Ἐγκώμιον, Pauwius, libri, inquit, antiqui
 discreparunt et duo (sic) lectiones coaluerunt perperam;
 in quibusdam post ἀμφόδα scriptum fuit τὴν γὰρ νύκτα
 ἤρχοντο τινὲς καὶ ἔλεγον ὅστις ἐποίει κατὰ πράγματα καὶ ἐκα-
 νολόγουν αὐτούς, in alijs vero ἤρχοντο γὰρ τῇ νυκτί, ὅτι-
 νες παρὰ τινος μεγιστάνος ἐβλάβησαν.

Μέγα δυνάμενος Hom. Ὀδ. α. 276. Herodo. V. 97.
 Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 15. Andocid. c. Alcib. p. 116.
 tum etiam οἱ δυνάμενοι Thucyd. VI. 39. δυνάμενος τοῖς
 χοήμασι Lysias c. Andoc. 248. δυνηθεῖς, potentiam nactus,
 praevalens, Pausan. VII. 1. 255. οἱ πάνν δυνηθέντες Dio
 Cass. XXXVII. 118. ἐπὶ μέγα δυνηθεῖς Joseph. Ant. XVII.
 10. 857. pro ἐπὶ μέγα δυνάμεως προήκων. In Strab. IX. 11.
 564. (427.) pro μέγα Edd. quaedam μεγάλα δυνάμενοι, quod
 est Xenoph. Eph. IV. 81. Sic dicitur μέγα λέγειν et μεγάλα,
 v. Not. ad Ajax. p. 281. μέγα πνεῖν Philo de Vir. Mos. 626.
 C. Philostr. V. Apoll. IV. 21. 160. et μεγάλα Liban. Decl.
 p. 791. T. IV. μέγα βλέπειν Lycurg. c. Leocr. 184. et
 μεγάλα pag. 216. T. IV. cujusmodi alia commemoravit
 Tzschuckius ad Strab. 1. c. Πολλά δυνάμενος Argum. in
 Dem. c. Mid. p. 511. 9. T. I. etiam Alciphroni I. 9. pro
 πολλοῦ δυν. restituendum videtur.

Λόγιος. ὅς οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ εἶ-
πεῖν καὶ ὑψηλοῦ ὅδ' τιθέασιν δι' ἀρχαίον, ἀλλ'
ἐπὶ τοῦ τὰ ἐν ἐκάστῳ ἔββει ἐπιχώρια ἐξηγου-
μένου ἀμειψίως. †)

†) Recte Thomas et Moeris ab Atticis λογίους dici τοὺς
πολυίστορας contendunt, a vulgo scribentium τοὺς λεκτι-
κούς. Hoc sensu Philo de Cherub. p. 127. D. τὸ στόμα
τῶν πάντων λογίων ἀπέδρασε λόγιος ἐξ ἀφώνου γενόμενος. Plu-
tarch. V. Pomp. Ll. 207. V. Cicer. XLVIII. 379. Lucian.
Gall. II. 291. T. 6. ἡ λογιότης, facundia, Plut. Apoph. Regg.
p. 163. T. 8. Philo Vit. Mos. p. 615. A. ἡ ἀνθρωπίνη λο-
γιότης κατὰ σύγκρισιν τῆς θείας ἀφωνία ἐστὶ. Tum etiam
viri prudentes et periti λόγοι dicuntur Dion. Hal. VI. 1.
1037. ubi male interpres *magnanimios* dicit; ἱατρὸς λόγιος
Heliod. IV. 7. 146. et Procop. Pers. XVI. 154. B. Goth.
IV. 10. 590. A. denique etiam, qui literis et artibus ex-
culti sunt, τὸ λόγιον γένος Heliod. III. 19. 134. Philo V.
Mos. 603. A. Constant. Or. de Them. p. 221. D. ὅσον
ἐχαιρε λογιότητι Nicet. Ann. VIII. 5. 137. A. ex quo dii
quoque literarum et artium praesides θεοὶ λόγοι vocari
solent. Pro λογιώτατος male λογικώτατος substitutum est
in Alcidad. Or. Ulyss. p. 75. et Philon. de Charit. p. 716.
ut et λογιότης Athanas. c. Gent. c. 32. p. 35. E. e cod.
pro λογικότης recipi debet. Sed λογικότης, *rationalitas*, ex
Eustath. 1953. 44. et λογικεύομαι ex Eustrat. in I. Ni-
com. p. 18. a. 30. b. addenda Lexicis. Rursus cum λόγι-
μος confusum est Herodo. II. 3. IV. 46. et Plut. V. Syll.
VII. 187. neque videntur omnes horum vocabulorum ter-
minos longe dissitos nosse. Sic Stephanus λόγιος et λόγι-
μος pro synonymis habuit, alii ap. Dion. Cass. LX. 19.
956. pro λόγιμος ἐλλόγιμος substitui volunt, quae prorsus
idem significant; longum foret de interpretum erroribus
dicere.

Καὶ ὑψηλοῦ] Demetrius II. Ἐσμ. μεγαλοπροεπής, ὃν νῦν
λόγιον ὀνομάζουσι. Nunnes.

ἔξιδιαισθαι καὶ τοῦτο Φαβερὸς λέγει κακῶς:
"ἰδιοῦσθαι" γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρ-
χαῖοι. †)

a) ἔξιδιαισθαι, quod Thomas dicit Atticis pro ἔξιδιαισθαι placuisse, Oudendorpius etiam apud Phrynichum reponendum censet.

†) Antiquissimum, quod quidem hodie extet, verbi ἔξιδιαισθαι exemplum est Diphili, ab Antiatticista citatum p. 96. Aetate proximum Theophrasti, non ex libro quodam in publicum edito, sed in tabulis a Diogene transcriptis sumtum. Hos sequuntur neque numero neque auctoritate valentes Diodorus I. 23. V. 77. Polyb. III. 24. VIII. 27. Strabo (ἔξιδιασμός), Niceph. Greg. VIII. 4. 185. A. Hesychius: ἰδίαζεται, νοσφίζεται. Plerique enim vel ἰδιούσθαι, Plato Rep. V. 255. VIII. 191. Dio Cass. LVII. 20. 854. vel ἔξιδιούσθαι, ut Xenophon, Isocr. Panath. 16. 463. Strabō VII. 7. 455. Ioseph. Ant. IV. 6. 223. recentiores potissimum ἰδιοποιεῖσθαι, Diod. Sic. V. 13. Athen. XV. 15. 452. Synes. de Insomn. 143. A. Olympiod. Legg. p. 5. C. ἔξιδιοποιεῖσθαι Isocr. Paneg. ab Hoeschelio citatus, Diod. V. 57. Apollon. de Synt. III. 4. 199. Recentissimum est, neque a Lexicographis notatum οἰκειοποιεῖσθαι Candid. Is. Hist. p. 18. B. (pro ἐταιρῖζεσθαι) Phot. Bibl. LXXIX. 173. Schol. Thucyd. I. c. 33. ἰδιοποιεῖν idem ad I. 174. ἰδιον ποιεῖν Gregor. Naz. Or. XXIV. 448. D. quod et veteribus usitatum, sed forma media, εἰ ἰδίας ποιησάντο Ἀθήνας Xen. Hell. II. 4. 29. ἰδιον αὐτοῦ ποιεῖσθαι Plutarch. de Malign. Herod. 37. 331. ἰδίας κατασκευάζειν τὰς νήσους Diod. V. 81. 435. Idque in universum tenendum est, quae seorsim dixerint veteres, ea pleraque recentiores in unum conflasse, et, ut quisque studiosissime orationem a similitudine vulgaris et quotidiani sermonis avocare quaesierit, ita saepissime vocabulorum conjunctorum compagem solvisse atque in artus suos distinxisse. Sic apud Himerium Or. VII. 520. ποιητὴς ἢ λόγων συνθέτης, quum codex romanus λογοσυνθέτης praebet, facilis est conjectura, utrum genuinum sit, praesertim quum eadem verba ποιητὴς ἢ λόγων συνθέτης etiam Ecl. XIII. 228. legantur. [Cf. Pausan. X. 26. 1. G. H. S.] Ex eo ad multos alios locos judicandos nota quaedam ducitur veri falsique, pro

ingenio et aetate scribentium, obscurior expressiorve. Sic ap. Euseb. H. Eccl. VII, 361. non recipiam, quod pro vulgato ὑψηλὰ φρονεῖν tres codd. afferunt, ὑψηλοφρονεῖν contra arridet quod Diod. Sic. IV. 67. 195. οὓς υἱοὺς ἐποιήσατο manu scriptum est pro υἱοποιήσατο, quam υἱοποιήσασθαι IV. 59. non lacessam, quum et veteres videam *liberos procreare modo παῖδας ποιεῖσθαι*, Dem. c. Eub. 1512. modo *παιδοποιεῖσθαι*, Plat. Legg. IX. 34. T. 9. Aeschin. c. Timarch. p. 145. *), et Thucydidem VII. 59. eodem capite *ἀριστον ποιεῖσθαι et ἀριστοποιεῖσθαι*, Xenophontem autem saepius *δειπνοποιεῖσθαι* quam *δειπνον ποιεῖσθαι* dixisse, inter quae fluctuare solent librarii, Thucyd. IV. 105. Plut. V. Agid. 25. 182. Ita in Joseph. Ant. III. 9. 169. pro *καθαροποιεῖν*, quod recentiores usurpant, Schol. Arist. Ach. 506., elegantius est quod in cod. legitur *καθαρά ποιεῖν*, pariterque Stephanus Dionysii Hal. commodo consuluit, quum pro *τοὺς ἐχθροὺς φιλοποιούμεθα* Ant. VIII. 34. 1581. diceret *φίλους ποιούμεθα*; compositum post ap. Diod. Polyb. et recentiores reviviscit, Socrat. H. E. VI. 10. 324. Menand. Prot. p. 107. B. neque maiorem auctoritatem habere puto *ισχυροποιέω* Longin. Subl. XII. p. 48. Plut. Placc. Phil. II. 23. 410. T. 12. neque *ἀγαθοποιῶ, συνθηκοποιεῖσθαι* (quod Schneidero sine causa suspectum, v. Hes. s. σύνθεο) novitatis suspicione carent. De hoc genere veteres Atticistas praecepta quaedam dedisse, apparet e Phrynicho vv. *σύναρος et σιτομετρῆσθαι* et Thomae iudicio, quum scribit, *εὐ λέγει καὶ κακῶς λέγει* praestabilius esse quam *εὐλογεῖ καὶ κακολογεῖ*, similiterque *εὐ πράττει et κακῶς πράττει* magis probari quam *εὐπραγεῖ et κακοπραγεῖ*, quae tametsi apud scriptores veteres reperiuntur, tamen non videntur nullo discrimine distincta fuisse. Quippe alia horum compositorum, a vulgari usu remota, a scriptoribus vetusta et obsoleta amantibus subinde renovata sunt; alia, populari consuetudine profanata, idcirco defugerunt; saepe etiam variandae orationis causa composita distinxerunt, soluta rursus coarctarunt. Sic Platoni placuit Legg. IX, 3. T. 9. nunc *σύλησιν ἱερῶν*, non *ἱεροσυλίαν* dicere; sic Aristidi Or. Pl. I. 112. T. II. elegantius visum *χροόνους τρεῖν* quam *χρονοτριβεῖν*, neque aut Themistio ratio defuit, cur *ἐν ὁδῶν πορείας* Or. XXII, 272. B. quam *ὁδοιπορίας*, aut Philo-

*) Cod. *παιδοποιεῖν* nullo, certe inter recentiores, discrimine.

Μὴ λῆγε, ἀλλὰ μύκηται. a) Ψ
 Αὐτότροφος μὴ λῆγε, ἀλλ' οἰκότριβας, ὡς Ἀθηναῖος
 μὴδ' οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβας. μῆποτε δὲ καὶ
 τὰ οἰκογενῆς ὡς δοκίμῳ χρηστέον. b) ††)

a) Ed. Pr. pro μύκηται addit. εὖ μαντεύσας, nescio an ita ipse Phrynichus; nam μαντεύσας et εὖ μαντεύσας repentina, Pauw.

b) Pessimo Ed. Pr. Εὐτροφος μὴ λῆγε μῆποτε καὶ Ἀθηναῖος. μὴδ' οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβας, μῆποτε δὲ καὶ τῶν etc. Neque dubito, quin manus posterior adiecerit μῆποτε δὲ καὶ τῶν οἰκογενῆς εἰς δοκίμῳ χρηστέον. Non ita Phrynichus, qui longo erat confidentior et tam facile non mutabat iussu sua. Οἰκογενῆς de servo displicent forte Phrynicho, quia οἰκογενῆς de cognata etiam dicitur. Hesychius: Οἰκογενῆς, δοκίμῳ ἢ πωγῶν. Alia οἰκογενῆς optimus est et signatus eius natura quam οἰκότριβας. Pauw. Valckenarius ad Ammon. III. p. 175, lectionem vulgatam et primigeniam e coalitione duarum lectionum ortam putat, sic coniungendum: Αὐτότροφος μὴ λῆγε, ἀλλ' οἰκίστοισι, καὶ Ἀθηναῖος. c) Εὐτροφος μὴ λῆγε, μὴδ' οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβας.

strato V. Apoll. VIII. 7. 346., quod ἀνδραπόδων καπηλὸς pro ἀνδραποδοκάπηλοι dicere mallerent. His rationibus Did. I. 30. vulgatum κάλλει χώρας contra lectionem Venetam καλλιχωρία, et ἱεροὶ φύλακες Eur. Iph. T. 1027. contra eos defendam, qui ἱεροκήρυκας praeferunt. Sic Pollux IV. 87. ἱερὸς σαλπικτήης praestantius esse iudicat quam ἱεροσαλπικτήης; ἱερὸς κήρυξ Aristid. Or. Sacr. IV. 332. T. I. quem non dubito in Or. Plat. II. 129. T. II, scripsisse id quod codex praebet κωμῶδίας διδάσκαλος pro κωμῶδιοδιδάσκαλος. Interim ad Ἐξιδιάζεσθαι revertimur, cuius simplex ἰδιάζειν et ἰδιάζεσθαι Atticis exterisque, ipsique Phrynicho App. p. 43. probatum est, sed alia significatione intransitiva pro ἰδία s. κατ' ἰδίαν τι πράττειν.

†) Utroque modo inflecti docent Hesychius et Eustathius p. 1017. ib. non admovent tamen, an atticum sit; Nubias. v. Schol. Venet. ad O. 302. μύκαι Epich. Ath. II. 57. 235. Aristias ib. 56. 231. Diocl. 58. 235. Nicand. IX. 14. 376. μύκαι μέλαιναί τῶν λύγαν vitiosae editum Theophr. Sign. Temp. p. 438.

††) Perdifficilis est in tanta rei subjectae obscuritate verborum coniecturae. Αὐτότροφος ipsum praeterquam

in hoc l. non occurrit, sed, quod huic anteposit Phrynichus, οἰκόσιτος, id ita explicuit Athen. VI. 52. 449. Οἰκόσιτος καλεῖται ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Suidas: Οἰκόσιτος, ὁ ἑαυτὸν τρέφων, μισθωτὸς μὴ μισθωτὸς emendat Kuesterus, sine causa, ut arbitror, neque adnuentibus Hesychio et Eustathio p. 1423. 5. οἰκόσιτος ὁ οἰκοθεν ἦτοι τὰ ἑαυτοῦ ἐσθίων ἢ μισθωτὸς τρέφων ἑαυτὸν. Etenim si, ut hodie sunt, qui nulla mercede pacta tirocinii causa reipublicae inserviunt, quos volones appellamus, in Graecis quoque civitatibus fuere, qui gratis et sine mercede magistratibus se ministros praeberent, vel ut molestiorum munerum immunitatem nanciscerentur, vel ob alia commoda qualiacunque, hi οἰκόσιτοι dici potuerunt, προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετοῦντες, de quibus loquitur Athenaeus, aliorum acceptus a Casaubono. Contra qui privatim civibus operam suam mercede locabant ad aliquid, sed de suo obsonabantur, οἰκόσιτοι erant s. αὐτόσιτοι, sed iidem etiam μισθωτοί, v. Theophr. Char. XXII. sic et στρατιῶται οἰκόσιτοι Plutarch. V. Crass. XIX. 431. alii contra alimentarii, qui pro mercede victum acciperent, ἐπισίτιοι (Plato Rep. IV. init.), οἱ ἐπὶ σιτίοις μισθὸν λαμβάνοντες.*)

His perfectis de altera articuli parte quaerendum est. Οἰκογενής est verna, οἰκογ. δοῦλος Diod. Sic. I. 70. Philostr. V. Apoll. III. 31. 121. θεράπαινα Philo q. rer. div. her. 487. B. τοὺς παρὰ σφίσι γεννηθέντας, οὓς οἰκογενεῖς καλοῦσι Dio Chr. Or. XV. 457. Niceph. Br. IV. 20. 99. B. tum quilibet alius e familia, Plutarch. Quaest. rom. LII. 343. T. 8. liberi et servi, (quos veteres communiter οἰκεῖς et οἰκέτας appellabant, v. Eust. 1423. 5. unde Photius corrigendus est.) ne animantibus quidem exclusis, οἰκογενής κύων Plut. de Am. Frat. V. 40. T. 10. οἰκ. ἀλεκτροῖδες Arist. H. An. VI. 1. 243. ὄρνυες Arist. Pac. 788. αἰλουρος Agath. Ep. 84. quo sensu etiam οἰκουρός κύων Paus. III. 15. νῆσσαι Arat. Diosem. 970. πελαργὸς οἰκέτης, qui in domestica arca alitur, Aelian. H. An. VIII. 20. μύες οἰκέται IX. 41. οἰκοδιανοὶ ἀλεκτρούνοες Galen. Theriac. I. 2. 931. F. quod deest Lexicis. Denique etiam adventicio et alieno opponitur, οὐκ οἰκογενής, ἀλλ' ἐπὶ πηλὸς ἐπίπνουα

*) Hos fortasse Aeschylus dixerat αὐτοφόρους. Zonaras p. 342. Αὐτοφορὸς, αὐτοφάγος. Ἐξέμακον δὲ τινος φαρμάκου δὲ τὴν αὐτὴν ἀνταντιμίαν, ἥτις φαρμάκῳ τὰ αὐτὰ ἐπὶ λήγοντα.

Τὸ ὀλοσφύρατον ἐσθλὸν καὶ ἥτοι σφραγίλατον λέγει
 ἢ ὀλοσφύρον. *) †)

a) Rectius est σφραγίλατον quam ὀλοσφύρατον id quisque animadvertit. Sed cur rectius ὀλοσφύρον quam ὀλοσφύρατον, id ego nō inuenior. Ὀλοσφύρον, quod totum est malleus; quid in eo quid ὀλοσφύρατον vincat? Ὀλοσφύρατον plus dicere potest, totum malleo ductum, quod sic altitum vincat longum. Ne quā diuissimū, suspicor legendam forte ἢ ὀλοσφύραλατον. id gemellum est σφραγίλατον et sincerius haud dubie utroque et ὀλοσφύρον et ὀλοσφύρατον. Scriptura contracta facile decipere potuit minus attentus. Fess. Mihi nihil hic commissum videtur, quare ad istam rationem perfringatur.

Plut. Amat. XVI, 50, D. 12. Sed οἰκόνειον (παρεστίνοντι
 πρὸς ἄλλον Διονόσιον Euseb. 1854. 16.) propria fuit Atti-
 corum vox: τὸν οἰκονεῖν δούλων εἰ ἀπαιεῖ οἰκόνειον φασί
 Etym. M. 599. 14. quo utuntur praeter Aristophanem
 Demosth. Syntact. p. 175. 16. Philo de Nobil. 904. A. et
 1899. Pseudon. Athan. V. 51. 522. Plut. Amat. IX. 15.
 Aelian. V. H. XII. 127, etc.

Ex his, quae disputavimus, manifestum est, τὸν οἰ-
 κόνειον cum veteribus nihil commune habere, duasque
 ἁπλῶς glossas librariorum culpa in unum confluxisse. Al-
 terius initium an recte constituerit Valckenarius, vehē-
 menter dubito; quanta ὀλοσφύρος hac, quam οἰκόνειον habet,
 significatione usurpatum non videam; satiusque fuerit
 statim praeceptionem ab his verbis tolli: οἰκονεῖν
 πρὸς ἄλλον, ἢ οἰκόνειον. Οἰκονεῖν certe nullus Grammaticus
 inter Atticae lexis numerat; et si Pollux III. 76. οἰκόνειον,
 οἰκόνειος, οἰκονεῖν, uno eodemque loco habet, id non
 dubitat, quominus unum horum prae ceteris praetulerint
 natives Attidis exaratores. Οἰκόνειος e Soph. Oedipo
 Coloniensi citat Schol. Ven. E. 550. sed in Oed. Tyr. 1125.,
 quem locum significat, οἰκὸν πρὸς ἄλλον legitur, longe illud
 παρρησιώτερον.

†) Photius p. 746. et Hesychius: ὀλοσφύρος, ὀλοσφύ-
 ρατος; ὀλοσφύρατον e Plinio 35. 4. ὀλοσφύρατον e Sirac.
 50. 30. et Epiphanio citant Nannestius et Hoeschel. Verum
 ap. Sirac. ὀλοσφύρατον vulgatum est, quod et ap. Hesych.
 ὀλοσφύρατος legitur, ὀλοσφύρατος autem Joseph. Antt. XIV.
 7. 694. Causa huius ambiguitatis posita est in flexu fu-

tutorum. Nam non solum ἀλοήσω (unde ὁ ἀλοητός), sed etiam ἀλοάσω, quod Atticistis magis placet (v. Thom.), in usu fuit, unde ὁ ἀλουτός, quae forma Xenoph. Oecon. XVIII. 5. plurimorum Codd. consensu restituenda, Lexicisque adhibenda est. Pro πεινήσω etiam nonnulli labente Graecitate πεινάσω dixerunt, quod doricā τροπή effectum tradunt Grammatici, v. Etym. s. Βοήσω, Draco p. 15. Schol. in Dion. Gramm. p. 807. hinc πεινάσας Lucian. Gall. VIII. 361. T. 6. Liban. Decl. T. I. p. 132. Zonar. Lex. s. Ἐβουλίμασε et in cod. Guelph. Xenoph. Cyrop. VII. 5. 81. πεινάσαι Aesop. Fab. 129. p. 69. πεινατικός Plutarch. V. Pomp. LI. 207. T. IV. Apophth. Regg. p. 161. T. VIII. in Lexicis omissum. Ut duplici flexu θοίνη et θοίνα dicitur, sic θοινήσασθαι Justin. Hist. p. 153. B. Gregor. Naz. Or. II. 17. A. Niceph. Gregor. VII. 1. 132. C. Suid. s. Λαφύξαι θοινήσονται Stob. Ecl. Ph. I. 52. 958. Heer. ἐθοινήθη Eudoc. p. 212. θοινάσσομαι Eur. El. 836. Cycl. 547. θοίναμα idem, θοίνημα Athen. IV. 153. B. θοινάτηριον et θοινητήριον, θοινητικός et θοινατικός, quod in Xenoph. Oec. IX. 7. multorum MSS. auctoritate sustentatur. Ποινάσσομαι Eur. Iph. 1435. Schneiderus minus recte ad ποινάζω retulit; ποινάτωρ Aesch. Ag. 1292. Eur. El. 25. et ποινητής Aesop. Fab. CLXIII. 555. Εὐνήτης Hesych. εὐνητοῖα Soph. Trach. 918. (vitiose Aludus εὐνήστοια, quod una cum εὐνάστωρ e Lexicis ejiciendum est.) εὐνατήρ et εὐνάτειρα prostant; εὐνατήριον Aesch. Pers. 155. cui in cod. ἡ superscriptum est, communis formae index. Α σπειράω συνεσπείρασα Galen. de Usu Part. IV. 7. 636. E. συνεσπειρακώς (sic) Nicet. Ann. VI. 5. 101. D. παρεσπειραμένος Plut. V. Agesil. XXXI. 118. T. IV. Diod. IV. 48. Apollod. I. 4. 2. quod idem pro παρεσπ. reponendum III. 14. 6. συνεσπειραμένος Xen. Anab. I. 8. 21. Aristot. H. A. IX. 27. 465. Polyaen. IV. 1. 2. συνεσπειράδην Xen. Hell. IV. 4. 18. Aristid. T. I. 555. συνεσπείρασάμενοι Eunap. V. Proaer. p. 111. atque hinc est σπείραμα Aesch. Choeph. 245. ubi Heathius dorismum veritus σπείρημα corrigit, Apollod. I. 12. 15. Galen. de Fasc. XIV. 484. D. XVII. 478. C. T. XI. Hesychius et Phot.: Μήρυγμα, σπείραμα, ubi inconsulte σπείρωμα reponunt. *) Rarius, neque tamen rejectitium est σπείρημα

*) Σπειροῦν pro σπειράν usurpari mihi dubium est; ἐσπείρωσος Paus. X. 53. 278. facile unius literae E ad ductum simillimae additione depravari potuit; contra apud Suid. legendum est ἐσπεί-

ap. Suid. quod binis Diadori locis, III. 55. servavit cod. Claramontanus; *ακμωρόν* Joseph. Antiq. II. 12. 106. A *φωράω* ex regula *φωράω* ducitur, quo utuntur Attici *), Aesch. S. c. Th. 48. *ἀταφωράται* Plat. Tim. 595. Theophr. de Od. p. 445. Athen. III. 109. 488. *φωραύμενος* Arist. Nub. 979. *πεφωράται* Avv. 462. *πεφωραμένος* Thesm. 75. Athen. IV. 89. *φωραθίσα* Plato Theaet. 147. C. unde *φώρασις* et *φώραμα*. Neque tamen multum repugnam, si quis ap. Hesychium *Στραπτόν, φλημέ τι ποίόν*, contendat *φώραμα* legi debere, ut *φώρητή* (*māsa*) et *προφωρητόν* commemorantur, et *συμφωρήται* Phlego Trall. XV. 90. pro quo Xylander *συμφωρήται* substituit. Verum hoc, quia non satis exemplorum mihi suppetit, in medio relinquam. Illud testatius, pro *πόρησιν*, unde *πεπορημένοι* Lycurg. ap. Suid. Strabo VII. 294. Exod. XXXIX. 5. *συμπεπορηθέν* Suid. s. *θώραξ*, *ἐμπεπορημένοι* Polyaen. IV. 14. 445. Cor., etiam *πορηάω* (Aesch. Prom. 61.) adscitum esse. Hinc non solum *πόρημα* Aristoph. Fragm. Thesm. VIII. Eur. Rhes. 442. (cod. *πόρηασμα*) Nicet. Ann. IV. 5. 71. D. *ἐμπόρημα* XV. 8. 507. B. *ἐμπόρησις* ibid. addendum Lexicis, sed etiam *πόρημα* Eur. Herc. 959. Electr. 820. *ἐμπόρημα* Platonis Com. Poll. X. 190. quod ne quis solis Doriensibus licuisse cum Aelio statuat (Eust. 995. 54. *ἐπαπλῆς, ἣν οἱ Δωριεῖς ἐμπόρημα*), obstat Aeschylī *προπεπορητός* Prom. 141. Verum ex hoc loco, quem mediocriter inchoatum aliis perpoliendum relinquo, tantum profecimus, quantum opus erat ad intelligendum, illi

φωρήτες pro *σκιωρήμενοι* (τοῖς *φανοῖς*), ut Nisest. Ann. XX. 2. 377. D. *φανοῖς ἐσκιωρήμενος* (unde Suidas fortasse accepit) pro *ἐσκιωρήμενος*. *Συμφωρήται* male Dio Cass. XL. 30. 501. pro *συνεπιφωρήται*.

*) Antiquiorem formam *φώρα* iidem, sed translata potissimum significatione, Plato Hipp. 149. H. Gorg. 465. Legg. XII. 194. T. 9. Xenoph. v. Lex. Sturz. s. v. In Thucyd. III. 49. praeferam codd. lectionem *ἦν πεφωραμένην*. Sic ut *φώρα* et *ἐφώρα* s. *ἐφώρα* crebro confunduntur, neque in promptu est dignoscendi ratio. Canon. Hermannii p. 324. *τὸ ἐφωρῆν καὶ τὸ ἐφωραῖν καὶ τὸ ἐφωραῖν ἐν χορείᾳ εἰσι παρὰ τοῖς ὁμοῖοις, Δωριεῖσι δὲ καὶ Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ἄλλοις*. Phavorinus: *ἐφωρῆν καὶ ἐφωρῆν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν χορείᾳ καὶ δούλοισι λέγουσι*. Severior Thomas: *ἐφωρῆν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐ ἐφωρῶν, neque injuria; certe ἐφωρῆν Sophocl. Aj. 786. Aristoph. Thesm. 215. Plato Rep. I. 176. T. 6. Alexis Athen. XIII. 18. 40. plus auctoritatis habere videtur; apud recentiores nihil horum non occurrit, atque Athen. XIII. 18. 39. non sine molestia *ἐφωραῖν* et *ἐφωρῶν* in eodem tummate.*

Ὀπωροπώλης· τοῦθ' οἱ ἀγοραῖοι λέγουσιν, οἱ δὲ
 πεπαιδευμένοι ὀπωρώνης, ὡς καὶ Δημοσθένης.†)
 Νόσας, νοσάσιον· ἀμφὸν λείπει τὸ εἶ. διὰ τοῦ-
 το ἀδόκιμα. Λέγε εὖν νοστίος, νοστίον, ἵνα
 ἀρχαῖος φαίῃ. νοσάριον ἐκβλητὸν τελείως.††)

α) Ed. Fr. V. Phavor. νοσάσιον; illas νοστίος καὶ νοστίον, et
 νοσάριον. Ἀττικὸς φαίῃ. Phavorinus καὶ omittit, sed Ἀττικὸς ser-
 vat. Pro νοσάριον illas νοσάκιον, non improbane Pauwio;
 Phavorinus tribus postremis vocabulis caret.

quid sequuti fuerint, qui ὀλοσφύρατον vel ὀλοσφύρητον
 usurparunt, quod a verbo σφύραω, commenticio illo ma-
 leque graeco, analogiae errore productum est. Itaque
 ratio Phrynicho constat. Ὀλοσφύρον legitur in Alcida-
 m. Ulyss. p. 75. T. 8. Niceph. Greg. VIII. 6. 138. Artemid.
 II. 5. 137. ubi cod. σφυρήλατος, quod praeter Platonem,
 Strabonem aliosque, v. Steph. s. v. Graev. ad Luc. En-
 com. Dem. p. 413. T. IX. et Ast. ad Phaedr. p. 250., usu-
 pat Aristid. Plat. I. 38. Polyae. VII. 35. 240.

†) Thomas: Ὀπωρῶν ἀνήτωρ οἱ ἀγοραῖοι, οὗ δὲ ὀπω-
 ρώνης, qui quum cetera e Phrynicho hauserit, mirum
 mihi est, unde illud ὀπωροπώλης omiserit, vocabulumque
 nunquam lectum, neque plebeji coloris, ἀνήτωρ ὀπωρῶν
 aublegerit. Photius ὀπωρώνας ἀνήτας ὀπώρας interpreta-
 tur. Non minor est de Phrynichi mente dubitatio, qui
 si tantum hoc dicit (quod perparum est), ὀπωρώνης ideo
 praeferendum esse, quia Demosthenis (de Cor. 314.) au-
 ctoritate nitatur, refutari quidem nequit; si autem plus
 contendit, plurimis exemplis, προβατοπώλης, σιτοπώλης,
 (quem nemo σικώνην dixerit) ἐλαιοπώλης, quae omnia an-
 tiqua sunt, refellitur. Sic et Pollux VI. 128. ὀπωρώνης
 et ὀπωροπώλης eodem loco habet, neque θεατροώνης et
 θεατροπώλης, ἐλαιώνης et ἐλαιοπώλης differunt; quod valet
 de omnibus, qui coemunt aut conducunt per aversio-
 nem, quae singulis divendant.

††) Nihil eorum, quae hic a Phrynicho reprehendun-
 tur, in Attici sermonis monumentis cernitur. Νόσασον
 (leg. νοσάσιον aut νοσάσιον) ἡμεῖς καὶ δὲ Διογένης Antiatt. p.

Χρῦσα, ἀργύρεα, χαλκία, κυανὰ; ταῦτα ἰσχυρὰ
διακρίνοντα. Χρῦ οὖν λέγει χρυσᾶ, ἀργυρᾶ,
κυανᾶ τὸν ἀντικρίνοντα. τὸ γὰρ χρῶστος ἰσχυρὸς
ὁμοίως δὲ καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ
χρυσοῦς καὶ χαλκοῦς καὶ κυανοῦς καὶ τὰ ὅμοια†).

a) Longe rectius Ed. Pr. duobus hæc dividit articulis, quorum prior sic habet: Χρῦσος — τὸν ἀντικρίνοντα. Alter: Χρῦσος λέγει τὸ γὰρ χρῶστος ἰσχυρὸς. αἰσῆτος καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος. χαλκοῦς, κυανοῦς καὶ τὰ ὅμοια. Neque dubitandum tamen, quin unus modo ex illis duobus articulis sit ab ipso Phrynicho, qui ita his eadem non repetiit certe. Hic, scilicet etiam discrepant libri et ex annotata discrepantia orta est geminatio. Pauw. Phavorinus utrumque articulum descripsit, in priore nihil discrepans; secundum hoc modo: Χρῦσος λέγει καὶ ἀργυροῦς καὶ χαλκοῦς καὶ τὰ ὅμοια. τὸ γὰρ χρῶστος, ἀργύρεος καὶ χαλκοῦς ἰσχυρὰ.

109. Νεστός dissyllabum est in Menandri versu ap. Suid. a. v. Pravae scripturae exempla Sturzius Dial. Mac. pag. 185. e Josepho et versione Alexandrina protulit. Ἐνδοσύν Diod. I. 6. III. 68. sed ἔνδοσα V. 43. ut et in Herodoto I. 159. II. 68. III. 111. scriptura variat. E Pauw. IX. 50. 93. νοσεῖα nuper ed. Mosc. auctoritate sustulit Facius. Adde Lexicis νοσοσποῖα Dioscor. II. 60. 79. b. et ἔνδοσύν Steph. Byz. s. Κράνων. In Oppian. Cyn. III. 128. ἔντορα, λυσιόμων θαλάμων ἀπολόμην δεσμοῦ, leg. νοσομόρων. Pro νοσοῖα, nidus, Arist. Avv. 641. Theophr. Caus. Pl. II. 24. etc. rectius scribitur νοσεῖα, ut ἐφημῖα.

†) Idem vitium a Moeride p. 409. et 414. Thoma 925. Suid. s. Ἀργυροῦν, s. Θεινικᾶ, Anecd. Bekk. p. 425, notatum est; quod qua ætate vulgari coeperit, et quam late dimanaverit, tam utile scitu foret, quam cognita difficile est. Ex scriptoribus, qui ætatem tulerunt, prope nullas reperitur tam antiquas, tamque incorruptas, quin velius vel libriorum culpa eo declinarit. Χρῶστος Xenoph. Ages. V. 5. Plutarch. V. Lucull. 37. 356. Sertor. 25. 30. Parall. V. 415. T. 8. Lucian. Navig. 59. 190. T. 8. Apollod. II. 5. 10. Himer. Or. XXI. 740. Jamblich. V. P. c. 19. 200. Χάλκτος Dion. Hal. IV. 16. 677. Plutarch. de Gen. Socr. V. 305. Aeschin. Axioch. 44. Apollod. II. 4. 1. Diod. XII. 10. 28. Strabo VIII. 7. §. 2.

Ἐντρώσαι καὶ ἑντρώμα ταῦτα φάσκει, λέγει δὲ ἐξ-
 ἀμβλώσαι καὶ ἀμβλωμα καὶ ἀμβλῖακει.
 Ἐξέτρωσεν ἡ γυνή μὴ λέγει ἐξήμβλωσα δέ. ἑντρω-
 μα; μὴδὲ τοῦτο λέγει. ἐξάμβλωμα δὲ καὶ ἀμ-
 βλωθρίδιον. *) 1)

a) Haec, quas Nunneius locis disparavit, sub uno conspectu po-
 suit. Putida est eorumdem vocabulorum repetitio, orta ex librorum

Dio Chr. Or. VII. 272. Σιδήρεος Philostr. V. Apoll.
 VIII. 19. 365. ὁ σιδήρεος Acachin. c. Ctesiph. 554. quod
 hinc Aristides citat Rhetor. I. 450. et Philo ex-
 pressit de Legat. ad Caj. 1004. B. ὁ σιδήρεος καὶ ἀνελέ-
 στατος; σιδάρεοι, nummi Byzantii, etiam ab Atheniensi-
 bus doricè appellati sunt, Arist. Nub. 249. Κράνος
 Aristot. H. An. X. 14. 431. Diod. Sic. IV. 22. Philostr.
 V. Ap. III. 1. 95. Imag. I. 19. 793. Icon. I. 9. 874. Lu-
 cian. Catapl. 28. 211. Aelian. H. An. XII. 24. XIV. 24.
 Athen. IX. 40. 435. XII. 155. 504. Polyæn. Strat. IV.
 3. 24. Haec quum apud eosdem scriptores multo saepius
 contrācta legantur, magni interesset scire, utrum aucto-
 res ipsi scientes a se desciverint, an inviti aberrarint, an
 denique a librariis depravati fuerint. Cui suspicioni in-
 primis illi loci affines sunt, in quibus utraque forma bre-
 vissimo intervallo refertur, cujusmodi est Heliod. III. 3.
 113. χρυσοὶ — κνάνεοι. Plutarch. de Placit. Phil. III. 5.
 426. κνάνεον — πορφυροῦν — φοινίκιον — φοινικοῦν. Dio
 Cass. XLIV. 7. 385. στήλας ἀργυρᾶς χρυσοῖς γράμματα.
 Philostr. Imag. I. 6. 770. κνάνεα καὶ φοινικά. Aelian. H.
 A. H. 11. χρυσοὶ καὶ ἀργύρεοι. Sext. Emp. Hyp. III. 24.
 177. ἀργυρέους ἢ χρυσοῦς. Quanquam enim ne nos qui-
 dem, quum aliquid latine vel nostra patria lingua exara-
 mus, nisi admodum attendimus, (quod faciunt perpauci)
 in vocabulis ambiguae scripturae certam regulam servare
 solemus, sed currentem stilum sequimur; tamen coartata
 tam angusto spatio discrepantia vix quemquam falleret;
 sed librariorum, ventis remisque ad aenum illud *Explicit* pro-
 pterantes, ac neque prorsum neque sursum respicientes,
 aenime probabile est ex uno tramite in alterum transi-
 luisse.

†) Thomas addit, nec ἑντρώσας atticum esse; Hes-

discrepantis. * Rectius Ed. Pr. duobus articularis (imo tribus): 'Εκτρώ-
σαι: τοῦτο φεῦγόν (φεύγαντες legitur). λέγει δὲ ἐξαμβλώσαι καὶ ἀμ-
βλώσαι. — 'Εκτρώμα: μηδὲ τοῦτο λέγει, ἐξαμβλώμα δὲ καὶ ἀμ-
βλώματιδον. (Et tertio loco: 'Εξέτρωσεν ἡ γυνή, μὴ λέγει, ἐξήμ-
βλωσεν δέ.) Pauw. Aliam lectionem ante oculos habuisse videtur
Phavorinus: 'Εκτρώσαι: τοῦτο φεῦγαν λέγει ἐξαμβλώσαι καὶ ἀμ-
βλώσαι: reliqua omittens.

chius tamen id videtur Sophocli adscribere. Pro his τρώ-
σκεσθαι Hippocrates. 'Αμβλώσιν pro abortu affert Poll.
e Lysia, et ἀμβλωθείδιον. Eustathius p. 1175. 41. ob-
servat, τὸ ἀμβλώσαι et quae ex illo ducuntur, dici, quum
mater interimit infantem in utero: at ἐκτρώσαι, et quae
ab illo flectuntur, quum formatus nondum est fetus. Ita
Nonius adnotat, *abortum* dici in primis mensibus, quum
conceptui exordium factum est, *abortum* vero prope tem-
pus pariendi. *Nunnes*. Hoeschelius ἐκτρώσαι e Diodoro
et LXX affert et in Philonis loco p. 37. ἂν δὲ καὶ δοκῇ
προσφέρειν, ἀμβλωθείδια εὐρίσκεται καὶ ἐκτρώματα, MS.
Augustanum ἃ δ' ἂν καὶ δοκῇ προσφέρειν exhibere, an-
notat. Pauwius ἀμβλώσκω ideo Phrynicho magis pla-
cuisset censet, quam ἀμβλίσκω, quia illud ab ἀνάβολου
derivetur.

Vocabula illa, a quibus Phrynichus refugiendum esse
dicit, magnam certe antiquitatem habent, quando Hip-
pocrates τρωσμός de Nat. Mul. II. 682. B. XII. 64. 714.
F. τρωσμός I. 27. 746. F. T. VII. ἔκτρωσιν Morb. Mul.
II. 15. 803. D. ἐκπιτρώσκεσθαι de Aer. et Loc. II. p. 10.
Cor. quo et Herodotus utitur III. 52. Hinc etiam ad
Atticos transfluxit, non veteres illos et incorruptos, sed
Macedonici aevi tanquam aura afflatos, velut Aristot. H.
A. ἐκτρώσμοι VIII. 3. 324. ἔκτρωμα X. 27. 463. ἐκπιτρώ-
σκειν VIII. 5. 330. Quid jam commemorem Diodorum,
Apollonium Dyscolum et recentiores medicos, quos mul-
tos citant Thomae interpretes et Sturzius Dial. Mac. pag.
164. Ad probandam Phrynichi sententiam satis argu-
menti est, quod Aristophanes, Plato (v. Ruhnck. ad Tim.
p. 107.) eorumque aemulatores semper ἀμβλίσκειν et ἐξαμ-
βλοῦν dixerunt; idque proprie atticum esse observat Ga-
lenus Comm. I. in Epid. VI. 556. C. ἃ λέγουσιν ἄμβλω-
σιν οἱ Ἀττικοί, τοῦτο συνήθως Ἰπποκράτης ἀποφθεράν
(διαφθορῆν, v. Lennep. ad Phalar. p. 93.) ὀνομάζει —
— τὸ δὲ ἀμβλώσκειν κατὰ τῆς ἀτελοῦς τῶν ἐμβρύων ἐκ-

Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν· δυεῖν δ' ἔστι μὲν δο-
κιμον, τῷ δὲ ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαι τινας,
ἐπιταράττεται· ἐπὶ γὰρ μόνῃς γενικῆς τίθεται,
οὐχὶ δὲ δοτικῆς. *) †)

a) Male Ed. Pr. τὸ δὲ ἀλλοκ. pro τῷ, et ἐπὶ γὰρ μόνῃς γενικῆς
καὶ δοτικῆς τίθεται. In duos articulos, nescio an recte, hunc locum
dispercit Phavorinus: Δυεῖν δύο· ἔστι μὲν δοκιμον· τὸ δὲ ἀλλ. —
ἐπιταράττεται, et post suo loco: Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν, ὡς φρά-
νχος.

πτώσεως ἐπιφέρουσι καὶ τὰ φάρμακα τὰ τοῦτο ἐργαζόμενα
καλοῦσιν ἀμβλωτικά.

Scriptura verbi notum est quantopere variet. Ἀμβλι-
σκω, ἀμβλισκάνω qui dicebant, communem verborum
paragogorum in σκω formam sequuti sunt; cui apposita
est alia in σω, ἀμβλώω, ἀμβλώσκω. Ἐξαμβλώπτειν Dios-
cor. II. 194. 125. mox cum εξαμβλώσκειν permutatur pag.
126. a. quod et in Geopp. XIV. 11. 1004. legitur; sim-
plex ἀμβλώσκω praeter Phrynichum usurpavit Synes.
Dion. p. 56. D. Lexicis tam illud quam hoc deest. Ἀμ-
βλῶναι in MS. Poll. II. 17. unde ἐξήμβλω ἡ ἔννοια ap.
Suid. s. v. Qui autem ad congenitum ἀμβλὺς respiciebant,
ἀμβλύσκειν protulerunt, ut ab ἄστν alii ἄστυκός, alii, si-
militudine adjectivorum in ικος moti, ἄστυκος, ab ὄξος
plerique ὄξις et ὄξωος, non ita multi ὄξυς et ὄξυνος. *)
Ita apud Hesychium pro Ἀμβλύσκει, εξαμβλωί, nihil opus
erat ἀμβλίσκει refingi. Ac mihi credibilis est hanc ver-
borum familiam ab eadem stirpe originem trahere, unde
ἀμβλὺς progenitum est, quam illud, quod Eustathio in
mentem venit, ab ἀναβλώω dici ἀμβλώω et cetera; quod
Corayum amplecti video ad Aelian. V. H. p. 338.

†) Thomas p. 253. reprehendit hunc locum Phrynichi
ac docet, dici etiam ab Atticis τὸ δυοί, quamvis melius
sit τὸ δυοῖν. Nunnes. Δυσὶ apud Hippocratem non rarum

*) Ὀξίζειν et ὄξυζειν saepe variant in Geoponn. II. 7. V. 29. VI.
425. v. Hemsterh. ad Poll. X. 92. Neque magnopere necessa-
rium erat apud Hesychium ἀστυκός in ἀστίτης, et contra s. Ἀλ-
μυρόν, ἀλικόν in ἀλικόν, et Plutarch. Symp. VI. Q. VI. 2. 261.
κρονόδατ in κρονόδας mutari.

Ἄτοις μὴ λέγε, ὥς τινες τῶν γραμματικῶν, ἀλλ' ὠσί. †)

est, de Intern. Affect. XLV. 671. T. II. de Nat. Mul. XXXIII. 702. A. etc. in Platone et oratoribus atticis nunquam obvium, semel in Thucydide VIII. 101. ubi mihi certum est δυοῖν scribi oportere, quod ab illo tantum accentu discrepat; sed cum Aristotele de Anim. III. 2. 45. C. T. III. de Incess. An. III. 156. C. T. II. Hist. An. IV. 1. 151. etc. et Theophrasto Caus. Pl. III. 1. VI. 21. fixam sedem obtinuit, itaque in omnes partes diffundi coepit, nullum ut locum intactam reliquerit. In communi omnium labe minime opus est estiatim circumeundo singulos producere noxios.

De δυοῖν et δυεῖν quae Nuancesius exposuit, longe copiosius nunc ab aliis pertractata sunt. v. Lennep. ad Phal. p. 42. Heindorf. ad Cratyl. p. 117. Schol. Viteb. ad Eur. Hec. 45. δυοῖν ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, δυεῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς; atque sic etiam Phrynichum scripsisse, suspicionem affert lectio Ed. Pr. decurtata.

†) Quam Moeris p. 288. et Thomas p. 664. contra ὠρίων disputent et id multo recentiorum usu celebretur, credibile videri possit, Phrynichum dativo ὠρίοις, in quem forte incidisset, obelum apposuisse. Sed quum etiam Herodianus Hermanni p. 309. nonnullos ambigere scribat, utrum ὠρίοις an ὠσί dicerent, (quod ὠρία, plurale tantum, ambiguum haberet declinatum) horum errorem a Phrynicho castigari mihi tanto probabilius videtur, quod h. l. Grammatici nominantur auctores. Quanquam enim hi quoque ὠρίων usurpant, v. Apollon. Lex. Hom. p. 530. Suid. s. Ἀοβός et Οὐός, Etym. s. Κονέλη, Eustath. p. 710. Cyrill. in Matthaei Gloss. Mss. Vol. I. 49., tamen id illis non singulare, sed cum multis aliis commune est. v. Arrian. Epict. I. 18. 101. Athen. III. p. 94. C. Procop. Bell. Vand. II. 28. 304. C. Meinhann. vett. p. 163. 195. Theophylact. Institt. Reg. II. 16. 208. D. Malamp. de Div. Palp. p. 468. Nicet. Ann. II. 6. 48. C. Sic plerisque corporis partibus vulgaris dialectus formam deminutivam tribuit, τὰ ὀνύλα (nares) Aristot. Physiogn. III. 57. τὸ ὀμμάτιον III. 46. (utrumque docet Loxisio), στήθεδιον, χε-

Μειρακες καὶ μεῖραξ: ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα· τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν, τὸ δὲ μειρανίσκος καὶ μεῖρακιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. *) †)

*) Ed. Pr. brevius μῆρακες καὶ μεῖραξ ἐπὶ γυναικὸς λέγουσι· τὸ δὲ μεῖρακιον ἐπὶ ἀρσενικῶν. Pro μεῖρακες Oudendorpius ad Thom. p. 605. μερκανίσκη legendum putat. Falso.

λύνιον, σαρκίον (corpus) — Ὀτλα (unde neograecum αὐτίον. v. Coray ad Heliod. p. 345.) ipsi Menandro restitueretur conabatur Adr. Heringa Observ. XXIX. 252. quod in versione Alexandrina et libris christianorum sacris suum et proprium locum habet; ὠτάρια Alexis Athen. III. 69. 416. et Anaxandrides ib. 48. 371.

†) Eadem docent Ammonius, Lucianus Pseudos. V. 225. Etym. M. Eustath. 1590. neque quidquam contra dici potest. Nam in Cratini versibus, quos affert Pierseus ad Moer. p. 262. dubitari nequit, quin illi μεῖρακες per jocum et ludibrium dicantur pathici, et fortasse ipsi ejus Malthaci, πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν, ut verbis utar Schol. ad Arist. Eccl. p. 69. Sed recentiores promiscue de utroque genere: ὁ ἐν μεῖρακι *) πρεσβύτης Ἰουλιανός Eunap. V. Maxim. p. 69. ἐς μεῖρακας παραγγέλλας Anna Comn. I. 19. C. νέος τὴν ἡλικίαν καὶ ἐς μεῖρακας ἄρτι παραγγέλλων **) X. 277. B. ὁπηνίκα τὸν νεανίσκον ἢ τὸν μεῖρακα παραλλάττομεν Geminus de Prasin. in Bibl. Matr. p. 431. ***), in eodem genere Heliod. IV. 19. Ni-

*) Sic ἐν παιδὶ ποιμαίνων Herodian. VI. 8. ἐν ἐφήβῳ ἐπιλοσόφῳ Philostr. V. Apoll. I. 11. 10. ἐν μερκανίῳ Dio Cass. XXXVI. 93.

**) Μῆκω δὲ τὸν ἐφηβον παραγγέλλας Niceph. Greg. II. 5. 16. F. τὸν πατέρα (addo εἰς) μεῖρακιον παραγγέλλαντα Anna Comn. Proleg. p. 4. Unde ductum sit hoc loquendi genus, apparet ex simili: παραγγέλλοντες εἰς τὴν ἐρωσίνην Anon. Suid. s. παραγγέλλ. pro τελούντες. In Plat. Menex. p. 249. A. ἐπεὶ δὲν ἐς ἀνδρῶν τέλος ἴωσιν, nisi exemplis demonstraretur, veteres isto modo loquutos esse, simplicius τελίσωσιν scribendum videtur; ap. Suidan autem Ἐξανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν εἰς ἀνδρα ** lacuna supplenda est participio τελῶν.

***) Ἄρτι τὸν μεῖρακα παραλλάττον Heliod. X. 422.

cet. Ann. ~~XXXV~~ 7. 405. XV. 7. 505. Tuetz. Posth. v. 525. Gramq. Villosani Anecd. T. II. p. 83. (ex quo loco μειρακικός accedat Lexicis) et Hesych. s. *Ἐφηροδάλιας*. "Ἀγ-
 τειμὶς φιλομειράς ob viciniam gymnasii Paus. VI. 23. pag.
 220. Quae autem sit *μειρακος* s. *μειρακίου* aetas, ex Pla-
 tonis loco: *μειράκιον ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν*,
 ostendit Hoeschelius. Cum quae convenit Sentus c. Phyc.
 I. 636. Epicurum scribens *κομιδῇ μειρακίσκων* ad philosophi-
 ae studia animum applicuisse; qui ipse ap. Diogenem
 narrat, se nondum annum aetatis decimum quartum atti-
 gisse, quum se ad hanc disciplinam daret. Sic etiam
 apud Philon. de Joseph. p. 544. D. haec est ἀκολουθία
 aetatum: *βρέφος, παῖς, πάρεσος* (l. *ἔφησος*), *μειράκιον*,
νεανίας, ἀνὴρ, γέρον, et in egregia Alexionis notatione
 Eustath. 1788. 52. *βρέφος — παιδίον — παιδάριον —*
παιδίσκος — παῖς — πάλληξ ἢ βούκαις ἢ ἀντίκαις ἢ μελ-
λέφης — ἔφησος — μειράκιον ἢ μείρας — νεανίσκος —
νεανίας. Apparet jam, hos gradus non ab omnibus accu-
 rate servari. Sic Aeschin. c. Timarch. p. 52. *τῶν παιδῶν*
— τῶν μειρακίων — τρίτον δ' ἔφεξῆς περὶ τῶν ἄλλων ἡλι-
κίων. Scholion ad h. l. ita scribendum est: *παῖδας τοῦς*
ἀνέβους — μείρας τοὺς ἀρεαμένους ἡβῶν, ὥς ἂν ἐκ
τῶν ἐφήβων ἐξελθόντος ἐς ἀνδρας ἐγγραφεῶσι.

De *μειρακίσκος* dubitatum, utrum de puero dicatur atti-
 ce; Thomas negat; Phrynichus hic affirmat; eique assen-
 titur Ammonius; quem qui de pathico explicant (Reitzius
 ad Pseudos. T. IX. p. 467.) errant. Nam de puero et sexu
 virili sentit haud dubie γενικῶς, ut Phrynichus. Apud
 Thomam rectius distinxis *καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστο-*
φάνης. ἐν Πλάτῳ σὺ δ' ἄπειθι etc. non continue *Ἀρι-*
στοφάνης ἐν Πλούτῳ. Ραῖων.

Παῖς τὰ τοιαῦτα] πεπαιγθαί τις ἂν οἰηθείη τὴν λέξιν
Athen. XI. 104. 365. Ὁ Εὐπόλιδος πλούτος πέπαικται Poll.
III. 109.

Ἀναθίσθαι: κατὰ τὴν ἰδίαν ἀναβάλλομαι φησὶν. οἱ γὰρ ἐπὶ τοῦτον τὰντοντες τὸ ἀναθίσθαι ἀμαρτάνουσι. λέγουσι γὰρ ἀνατίθεμαι εἰσαυθίς τὸ πρᾶγμα· ἀγνοοῦντες, ὡς τὸ ἀνατίθεμαι δύο σημαίνει· ἐν μὲν τὸ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς εἴρηκε, καὶ ἄρρητα ποιεῖν, ἕτερον δ' ἀνατίθεμαι τὸ φορτίον. *) †)

a) Insigniter hic discrepat Ed. Pr. V. *Ἀναθίσθαι* κατὰ τὴν ἰδίαν φησὶν· οὐ δὲ ἀναβάλλομαι φησὶ· οἱ γὰρ — quod Paurvius juxta rejicit; deinde ἕτερον δὲ τὸ ἀνατ. cum articulo, rectius.

†) Facilem hic Phrynichus habet ad obtinendum causam, etsi nullum praeter Suidan adiutorem nactus: *Ἀναθίσθαι* οὔτε τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει, οὔτε τὸ ἀνακινῶσθαι. Hac enim significatione a paucis, iisque villioribus usurpatur: σκοπεῖν ἀναθησόμεθα, *quaerere differam*, Max. Tyr. XXIV. 469. εἰς ποῖον καιρὸν ἀνατίθεται τὴν τῶν λόγων ἀλήθειαν; Synes. de Insomn. p. 157. D. οὐκ ἀνανεύσαντος, ἀλλ' ἀνατιθεμένου τὴν χάριν Themist. Or. VII. 93. C. ἀναθεῖόν τὴν ἄμνην Plut. Praec. reip. XXII. et Appian. Bell. Pun. VIII. 86. Cív. II. 117. Polyaen. VIII. 62. Athen. XIII. 57. 134. Joseph. Ant. III. 5. 129. Gregor. Naz. Or. XVIII. 532. ubi cod. rectum ἀναβάλλεσθαι servavit. Eodem judicio evertitur substantivum ἀνάθεσις, cujus exempla in Lexicis extant. Pollux autem, qui vocabulorum momenta magis ad praesentem usum, quam ad antiquitatis auctoritatem dirigit, neque tam ut bene attica sint, quam ut ne eviluerint, requirere solet, is igitur non obstat, quominus quis et ἀνατίθεσθαι et ἀνάθεσις hoc modo adsciscat, IX. 156. 157. sed ὑπερθέσις nomine εὐτελείας damnat, quod et ipse arbitror veteribus ignotum fuisse; recentioribus non insuetum est, Philo Decal. p. 756. D. de Joseph. 564. B. Plutarch. V. Cic. XXVI. 341. Polyb. IV. 21. Basil. Ep. CCLVIII. 256. E. Schol. Arist. Vesp. 849.

σταθερός ἄνθρωπος: οὕτως οὐ χρῶνται οἱ ἀρ-
χαῖοι, ἀλλὰ σταθερὰ μὲν μεσημβρία λέγουσι
καὶ σταθερὰ γαλήνη· σταθερὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ-
δαμῶς, ἀλλ' ἐμβριδής. οὐ καλῶς οὖν Φαβωρί-
νος σταθερὸς ἄνθρωπος εἶπεν. †)

†) Σταθερὰ μεσημβρία Platonis est, de quo permulta
collegit Ruhnkemius ad Tim. 255. addo σταθερὸς ἥλιος
Jul. African. Cest. 28. 500. a. σταθερὸς αἰθήρ Max. Tyr.
XVI. 290. σταθερὰ εὐδία Plut. V. Dion. 58. 205. νυκτός
τὸ σταθερώτατον Eunap. V. Proaer. 103. tum etiam pro
στάσιμον acceptum, σταθερὸν ὕδωρ Appian. Bell. Pūn.
VIII. 99. 442. σταθερὰ γαῖα, v. Jacobs Add. et Emm. ad
Anth. p. 12. σταθερὰ ἦβη Aristoph. Phot. 394. hinc lon-
gius tractatum ad corporis animive habitum: σταθερὸν
βάδισμα Philo de Merc. Meretr. 863. A. βλέμμα de Abrah.
374. C. ὄρεξις Legg. Alleg. II. 86. C. βούλευμα Polemo
Phys. I. 5. 193. quorum fere nihil veterum auctoritate
fultum est. Ὅσοι σταθερωτέρας γνώμης ἦσαν Anna Comn.
IX. 255. A. quem locum ideo produco, quia Matthiae
Gramm. Gr. p. 498. Graecos negat genitivo qualitatis
usque esse. Contrarium affirmat Priscianus XVIII. pag.
1126. Quando habere aliquid vel consequi per geniti-
vum Graeci ostendunt, nos ablativo utimur, ut μεγάλης
ἀρετῆς ἀνὴρ latine magna virtute vir. Παις φύ-
σεως ἐργαστοῦρας Liban. Ep. 677. 324. φύσεως ἦσαν λα-
χούσης τὸ ἀπάνθρωπον Cyrill. c. Jul. IV. 155. A. γυναῖκες
σωφροσύνης τῆς ἀνωτάτω Euseb. H. Eccl. VIII. 5. 416.
ἀνθρώπους κίβδηλον καὶ φανυλότης ὑπάρχοντας ὕλης Por-
phyr. Abst. III. 2. 295. Etym.: Στερόδουρής, ὁ στεριάς
φίσεως. Herodo. I. 107. οἰκίης μὲν ἰόντα ἀγαθῆς, τρόπου
δ' ἡσυχίου. Paus. IX. 56. 115. οὐδὲν ὄντα ἐλάσσονος θαύ-
ματος, cuius ad exemplum VIII. 7. 367. θαύματος δὲ ἔτι
πλέον ἐστὶ ζέον ὕδωρ corrigi debet πλέονος. *) Eandem

*) Etiam IV. 35. 589. ὅσαι μὲν πηγαὶ θαῦμα ἰδεῖν, τοσαύτας δια-
σάμενος οἶδα· ταῖς γὰρ δὴ ἐλάσσονος θαύματος παρήμι men-
dose editum ἐλάσσονας. IV. 2. 459. ὅξυ ὄρεον, ὡς καὶ διὰ σι-
λέοντος δροῦ ὥς θεῶν ex diversis lectionibus δροῦς et
ὄρεων conflatum videtur; in c. 14. 505. πρὸ γὰρ δὴ τῶν πα-
ρόντων τεθνάναι αἰρετώτερον νομίζοντες pro πρὸ τῆς αἰρε-
σίδος; in Charit. V. 5. 144. δεῖ δὲ πρῶτον τῶν λόγων ἀπαντας
παρῆναι requiruntur πρὸ τῶν λόγων.

Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. εἰάν δ' ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀθύρῃσαι, *) καλῶς· οἷον ἀνέπεσεν ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἡθύρῃσεν. †)

Ἀνάκειται: καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει· ἀντ' ἄλλον δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριάς καὶ ἀναδήματα, καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκέτι, ἀλλὰ κεῖται, ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. Phaenor. τάττουσαι et pro ἀθύρῃσαι substituunt ἀθύρονῃσαι.

b) Ed. Pr. ἀνάκειται γὰρ ἀνδριάς. Pro postremo καίτα Valcken emendationem adhibeam Antagorae Ep. I. 2. "Ἀνδραγόμοφροσύνας μεγαλήτορες, ὧν ἀπὸ μῦθοι" Ἐρξενσαν — pro ὁμοφροσύνα μεγαλήτορες — ἦεισαν. [In Theopomp. autem vv. Athen. IV. 81. 190. προμάλοιο τετυγμένον αἰζήντος legendum videtur ὀξήντος.] Sed, ne longius abeam, praeter σταθερός etiam σταθηρός, sed multo rarius usurpatur: Philo de Creat. Princ. 755. C. Dion. de Comp. XXIII. 190. Photius Bibl. XIII. 12. Themist. I. 7. A. Socrat. H. Eccl. IV. 23. 240. Poll. I. 107. (cod. σταθερόν.) Niceph. Br. III. 8. 74. D. σταθηρός Eustrat. in X. Nicom. p. 181. σταθηρότης Id. in I. 26. a. Lexicis et haec desunt et σταθεροποιεῖν Euseb. H. E.

†) Idem praeceptum proponunt Athenaeus I. 42. 87. Thomas p. 60. Suidas s. v. Nicephoras in Matthaei Gloss. Vol. I. p. 4. vel Hermann Gramm. p. 323. „Athenaeo tamen videtur ἀναπεσεῖν pro recubare positum in „Enr. Cyclope, fabula tamen ludica, et apud Alexin.“ Nunnes. Praeter Lucianum et Polybium Diodorus IV. 59. Synesius Ep. 114. ab Hoeschelio citatus, Theophylactus Ep. XIV. pro ἀνακλιθῆναι, i. e. ad mensam accumbere, vel etiam humi jacerē resupinum, posuerunt, significatione novitia, sed propinqua ei, quam Cratinus et Xenophon huic verbo tribuunt, reniges, quum resupinantur, ἀναπέπτειν dicentes.

††) Pluribus haec persequutus est Athenaeus I. 42. 87.

*Ἀντιβάλλειν καὶ τοῦδ' ἕτερον τι σημαίνει καὶ ἕτερον ὑπὸ τῶν πολλῶν λέγεται. σημαίνει γὰρ τοιοῦτόν τι, ὅποιον τὸ ἀνατιθέναι· λέγεται δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνταναγκῶσαι. *) †)*

varius ad Ammon. *ἀντιβάλλειν* conuertit, commentante Abraschio Auctar. Diluce. p. 393. qui Phrynichum accumbendi et decumbendi significatum huic verbo detraxisse, non etiam recumbendi, arbitratur. Quod in textu legitur *παρ' αὐτοῖς*, quum in H. Pr. V. *ἀνατιθέναι*, in posterioribus *σταθερός* huic praesenti rubricae praecedat, in neutro autem Atticorum mentio occurrat, a Phrynichio, neque hunc Nunnesianum, neque illum abecedarium ordinem institutum esse apparet.

a) Ed. Pr. *Ἀντιβάλλειν*, et *ἕτερον* pro *ἕτερον*, omisso *τι*, postremo *ὅποιον τι τὸ ἀνατ.*

qui Sophoclem et Aristotelem proprios huius verbi terminos confudisse, et ad accubitionem epularem transtulisse notat. Hoc sensu, quem etiam Herodianus p. 441. negat huic verbo inesse, dixerunt Polyb. XIII. 6. Athen. VII. 35. 58. Basil. Ep. 409. 428. A. Greger, Nōz. Or. XIV. 268. B. eoque etiam aberrarunt librarii in Xen. Cyr. II. 2. 3. Nunnesium ὑπὸ τῶν πολλῶν a multis reddentem reprehendit Scaliger; *quod improbandum est*, inquit, *ἐπὶ τῶν πολλῶν usurpari dicitur, quod prebandum, id ὑπὸ τῶν κλειφῶν.* Ad haec Pauwius: „Frustra distinctionem secretiorem inter τοὺς πολλοὺς et τοὺς κλειφῶς hic sibi confinxit Scaliger. Πολλοὶ pro multis ita habes in V. Εὐθύ, quanquam non deerunt, qui etiam ibi pro πολλοὶ scribendum esse existimabunt οἱ πολλοὶ, *vulgus.*“

†) In Cornu Amaltheae (p. 15. b.) legitur diserte, τὸ ἀντιβάλλειν βιβλίον barbarum esse, elegans τὸ ἀνταναγκῶσαι, aut ἀντεξετάσαι βιβλίον. Sed mirum, quod addit, idem valere τὸ ἀντιβάλλειν atque ἀνατιθέναι, nisi ait, quod τὸ ἀντιβάλλειν est cum altero commutare et ὁμογενέσθαι prius consilium cum posteriori commentat. Nunnes. Recte Nunnesius; ἀντιβάλλειν est aliud pro alio dare et anum pro altero substituere; ἀνατιθέναι simile praecipue in ludo et ψήφοις. Pauw. Apertum est omnibus, ἀντιθέναι legendum esse, non ἀνατιθέναι, quod cum verbo ἀντιβάλλειν nihil commune habet. Eustath. p. 1406. ἀντιβάλλειν τὸ ἀντιτιθέναι. Exemplaria scripta recognoscere

Συνορίζεται: Ἑσπερίος μὲν ποῦτο λέγει "Ἴων ὦν·
οἱ δ' Ἀττικοὶ σκεδάννυνται φασί." †)

a) Correxī vulgatum Ἴωνων. Ed. Pr. V. Ἀττικοὶ δὲ pro οἱ δ' Ἀττικοί.

atque inter se conficere παραναγινώσκουσιν dicitur, ut ap. Plat. Theaet. p. 172. E. ὑπογραφή παραναγινώσκουμένη, similiter in Ep. Socrat. XXX. p. 59. cf. Toup. ad Longin. Fragm. VI. 3. Pro simplici ἀναγνῶναι legitur Apollod. II. 4. 9. Hoc munus antiquariorum διορθωτικόν recentiores duobus verbis ἀντιβαλεῖν et ἀντιτετάσαι significare solent, quae Phrynichus etiam alio loco App. Soph. p. 27. negat pro ἀντιαναγνῶναι bene graece dici. Ita Lexicon περὶ πνευμάτων a Valckenario editum: ἀντιγράφοις διαφόροις (alternis lectionibus), ἀντιβληθὲν καὶ ὁρθωθὲν p. 207. "ἵνα ἀντιβάλῃς δ' ἀντιγράψῃ καὶ κατορθώσῃς πρὸς τὸ ἀντίγραφον Euseb. H. Eccl. V. 20. 238. cf. Salmas. ad H. A. p. 785. T. II. Burmann. Nott. ad Vales. de Crit. p. 180. Neque id solum in comparatione librorum in exemplaria transcriptorum dicitur, sed etiam si quis quaelibet alia παράλληλα ἐξετάσῃ, ut v. c. ἓνα πρὸς ἓνα ἀντιβαλεῖν Damasc. Suid. s. Ἐπίκτιτος, quod, qui integre et sincere loquuntur, ἀντιπαρεβάλλειν dicere solent, Isocrat. ad Philipp. 60. 165. Plato Apol. p. 41. B. Aristot. Rhet. I. 9. 108. T. IV. Plutarch. de Glor. Athen. V. 92. T. IX. Apud Hesychium pro Παραμήνας, παραναγνόντες, scribendum opinabar παραννείμας, i. q. παρανανείμας.

†) Atticae genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguae incrementa extra ionicae dialecti fines avogatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. VI. 6. 326. tum Plutarchus V. Timol. IV. 229. T. II. Lucianus Asin. 32. 170. T. 6. (ubi mulierem loquentem inducit) Strabo IV. 4. 6. 63. Aelian. V. H. XIII. 46. Geopp. II. 33. 72. XV. 5. 2014. Photius Lex. p. 106. Etym. s. ἐνάλισσιν, et simplici et composito διὰ σκαρίσκου usi sunt. Lexicis addatur περιουσιάζειν Olympiod. ad I. Meteor. p. 24.

Κατασχάσαι: ἰατροὶ μὲν κρωμένον ἔχουσιν ἀπολα-
γίαν, ὡς ὄντος παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ἔχον
ἐντὶ τοῦ ἔσχατον καὶ ἐκέρτου. *) ἀλλὰ κατα-
σχάσαι ἡμεῖς λέγομεν. †)

a) Ed. Pr. V. ἰατροὶ μὲν τοῦτο λέγουσιν ἔχοντες ἀπολαγίαν ὡς
ὄντος π. τ. α. τοῦ ἔχον (sic) καὶ ἔσχατον καὶ ἐκέρτου etc.

†) Difficilis est plerumque verborum σχάσαι, σχίσαι,
λῦσαι, νῦσαι, ἀρρῖσαι, ἀνύσαι *) distinctio, quibus res
simillimae, scarificatio, incisio et sanguinis detractio,
significantur. Σχάζειν τὴν φλέβα Hipp. de Affect. c. II.
620. B. Xenoph. Hell. V. 4. 58. Aristot. H. An. IX. 21.
390. Plutarch. V. Ages. 27. 112. Dio Cass. LXIII. 17.
1059. ubi Leunclavius σχίσαι malebat. Schol. Arist.
Nub. 408. ἔσχατον ἀπικρῶς, ἔσχατον, quod fortasse respexit
Phrynichus. Pro ἀποσχάσειν, quod Suidas e Platone
comico, e Cratete Pollux producit, quodque Hipp. de
Morb. I. 11. 547. C. T. VII. Aristot. H. An. III. 4. 98.
Strabo III. p. 453. παύσαν, ἀποσχάειν legitur Hipp. de
Morb. II. 12. 563. F. et Hesych. s. Ἀποσχάειν, ἀναίρειν,
pro quo non διαίρειν, sed ἀφαιρεῖν legendum est. Con-
sentiens cum Phrynicho, Pollux IV. 179. κατασχάσειν re-
centioribus tribuit, veteres autem σχίσειν vel ἀποσχίσειν
dixisse. Pro κατασχάσουσι (καὶ στελέχη) Theophr. II. PL
I. 8. Ed. vetus κατασχάσουσι praebet, i. e. κατασχάσει; κα-
τασχάειν apud Hippocratem, κατασχάσειν et κατασχασμός
apud recentiores medicos saepius legitur. v. Poesium, s.
Σχάσαι.

*) In Geopp. XVII. 19. 1159. περί τὴν νόσον ἀνέχοντες περίοδο
placet quam MS. νύσαντες, neque displiceat ἀνέχοντες. Lexi-
cis addo παραμύσαι, i. q. παραχαράττειν, Galen. de Comp.
Med. p. Loc. IX. 2. 604. D.

ῥέει, ζέει, πλέει. Ἰωνὰ ταῦτα διαιρούμενα. λέγε
 ὄν ρεῖ, ζεῖ, πλεῖ.
 Ἐδέετο, ἐπλέετο. Ἰωνικά ταῦτα. ἡ δὲ Ἀττικὴ
 συνήθεια συναίρει, ἐδεῖτο, ἐπλεῖτο, ἐρρέετο.
 Προσδεῖσθαι λέγε, ἀλλὰ μὴ προσδέεσθαι διαιρών,
 ὡς Φαβωρίνος λέγων ἀμαρτάνει. ^{a)} †)

^{a)} Dispersos articulos contraxi, quorum postremum omittunt Ed.
 Fr. V.

†) Magni haec notatio momenti est ad intelligendum,
 quantae corruptelae viridem vegetamque Graecitatis se-
 nectam invaserint. Pravae consuetudinis, a Phrynicho
 reprehensae, scaturigines jam apud antiquiores hinc inde
 emicant, ut πλέει Thucyd. IV. 28. quo loco unus codex
 integer mansit vitii, δέεσθαι et προσδέεται e Xenophonte
 protulit Matthiae Gramm. Gr. p. 50. ἐδέετο Hell. VI. 1. 6.
 ἐπλεε 2. 27. πλέειν Aristot. Oec. II. 37. 28. ὅτε Aristot.
 H. An. VIII. 24. 1. Sed et huic Sylburgius contractam
 formam reddidit, et multo magis antiquiores Attici a li-
 briorum dehonestamentis vindicandi sunt. Sed eorum,
 qui sequuntur, nullus tantam habet elegantiae opinio-
 nem, ut in vitis codicibus ad rectam rationem reduci de-
 beat. Ἀποδέει Plut. Symp. VII. Q. I. 3. 286. et Paus.
 IX. 4. 13. δέει Philostr. Ep. XLVII. 935. δέεται Apollon.
 Synt. III. 52. 282. Aelian. H. An. I. 43. Liban. Epogr.
 p. 1062, T. IV. Sextus c. Log. II. 489. ἐπιδέεται Philo de
 Agricult. p. 191. E. ἐδέετο Aristid. de Soc. II. 498. δέε-
 σθαι Sext. c. Mus. V. 363. Tertiae imperfecti personae,
 quam Phrynichus exempli loco proposuit, ut maximus
 usus, ita plurima sunt exempla: Ἐδέετο Dio Cass. XL.
 41. 248. LIV. 30. 761. LVIII. 18. 896. Xenoph. Eph.
 III. 1. 53. Socrat. H. Eccl. V. 25. 304. Euseb. H. Eccl.
 V. 2. 211. Anna Comn. VII. 209. C. Grammaticorum
 exempla collegit Schaeferus ad Greg. p. 431. isque ipsis
 Atticis ionicae formae usum aliquem condonandum cen-
 set, connivente etiam Antiatticista Bekk. (p. 94. ἐδέετο
 ἀντὶ τοῦ ἐδεῖτο.

Sed ut etiam contraria comparemus, de verbo δέω, i. e.
 δεσμεύω, quod veteres docti praecipuiunt, id ex optimo-

rum scriptorum usu collectum derivatumque, sed a recentioribus non minus saepe migratum est, sive ipsi sunt in culpa, sive librariorum manus peccarunt. *Συνδόμεν* Plut. de Exil. VI. 371. T. X. *περιδόμεν* Praec. Polit. XXXII. 202. T. XII. *συνδόμεν* Aelian. H. An. III. 13. Galen. de Oss. XXV. 24. D. T. IV. *συνδόμεν* Plut. de Superst. III. 57. de Is. et Os. 60. 186. saep. *δόμεν* Philostr. Icon. X. 879. Heliod. III. 113. VII. 5. 260. Plut. π. Πο-
λυμ. p. 297. T. VII. *περιδόμεν* Appian. Bell. Pun. LXIII. 384. *συνδόμεν* Plut. Quacat. Rom. LXVII. 350. *συνδόμεν* Diog. La. IV. 54. *συνδόμεν* Praecop. Aedif. I. 4. 14. B. *περιδόμεν* Athen. VII. 128. 198. *συνδόμεν* Plut. de Is. 43. 165. *περιδόμεν* Ath. XV. 16. 455. qui omnes subinde ad contractam formam, quam solam apud Atticos reperi-
re videor, recurrunt. Portus autem, quum Dion. Hal. VIII. 29. 1569. T. IV. pro *ἀνεδόμην*, quam for-
mam ille frequentat, *ἀνεδόμην* proponeret, fecit aperte, quod fortasse multi pristinorum editorum clam et furtim. Blomfieldius, qui *θρούμενος* binis Aeschyli locis resti-
tuit ad Sept. c. Theb. p. 10., mox etiam inveniet, cui *φού-
μενος* et *πλούμενος* impertiat.

Alterum erat *ἐπλεε* et *ἐπλέετο*. *Πλέε* Max. Tyr. XXIX. 82. Suid. s. *Περγ.* *Πλέειν* Polyb. X. 9. huic scriptori insolitum, ideoque hoc loco magis suspectum est, quam apud Achill. Tat. IV. 12. 364. ubi pro *περί τὰς νομάς πο-
λὺς ἐγκάθεται* scribendum est *πῆλός*. *Πλέε* Liban. de Fort. sua T. I. p. 24. *πλέετω* Plut. V. Alcib. XIX. 26. *Ἀναπλέε* Zosim. II. 26. 144. *παραπλέειν* Lucian. Calumn. n. cred. XXX. 55. T. 8. *ἐπλεε* Max. Tyr. XXIX. 77. *πλέεται* Ar-
rian. Erythr. p. 155. Huic adjungimus *ἐμπνέε* Lucian. Amor. XXXVII. 300. T. V. *ἀναπνέε* Dial. Deor. XI. 35. T. II. *διαπνέεσθαι* Callistr. Statt. XIV. 907. *ἐμπνέεται* — *ἐμπνέεται* Galen. de Diffic. Resp. I. 13. 204. B. T. VII. *καταπνέεσθαι* Schol. Eur. Phoen. 1174. et quod Thomas p. 366. cum omnibus similibus proscribit, *ἴδε* Herodian. V. 6. 197. Plut. V. Marc. XX. 315. T. II. *κατέθεε* Heliod. II. 12. *παραθέειν* Anna IX. 246. B. *συμπαρίθεε* Zosim. III. 19.

Tertio memorandum est *δέν* non contractum Arrian. Alex. III. 29. 215. 30. 219. IV. 6. 267. VII. 21. 462. (sed idem etiam *δέν*.) Metagenes Ath. VI. 98. 534. Philostr. Imag. II. 2. 811. 29. 853. Achill. Tat. II. 11. 156. Geo-

Ἀρτοκόπος, ἑδδοκίμων. Χοῆ δὲ ἀρτοκόπος ἢ ἀρτοποιός λέγειν. †)

ponn. II. 6. 97. περιδοῦναι Schol. Thucyd. I. 106. παρὰδοῦναι Zosim. II. 18.

Addit Thomas, non *ἔχει*, sed *ἔχει* dicendum esse, quod praeter scriptum plerique servant, non evitata illa ambiguitate, cujus causa Bottmannus putat diaeresin inductam esse. Ac si quis eo inclinaret, ut *ἔχει* imperfecti, *ἔχει* aoristi esse censeat, ut *κατέχει* Arist. Nub. 74. Dem. c. Steph. 1124. Aristid. Rhod. p. 546. T. I. Alciph. III. 53. *συ-ἔχει* Plat. Rep. II. 262. T. 6. Plat. V. Pelop. 25. 29. et saep. Paus. IV. 16. *ἐνέχει* Pherecrat. Ath. p. 430. D. Laecian. Bis accus. 34. 97. *ἔχει* Dial. Meretr. XV. 268. T. 8. Themist. II. 27. A. Synes. Insemin. p. 159. B. etc. etc., si igitur in his locis formam non contractam aoristi esse contendat (quem sane multi videntur pro imperfecto habuisse), tamen non diffitebitur, vitiosam diaeresin certis indicis argui: *ἔχει* Doroth. Ath. IX. 78. 519. *ἐπλήχει* Diosc. I. 59. 25. a. 63. 27. a. et saepius, una cum contracto *ἐπλήχει*, *κατάχει* II. 87. 87. b. Clidem. Ath. IX. 78. 518. Zosim. V. 32. *καταχέει* Galen. de Diff. Febr. I. 12. 125. E. T. VII. *μεταχέει* Geopp. II. 8. 114. *συγχεῖν* Eust. p. 388. Quid horum genuinum sit, tantum in iis scriptoribus probabiliter judicari licet, quorum aut codices multi et accurate recogniti extant, aut stilus nobis notior est; ut v. c. Aeliano, quem constat oratoria cacozelia atque nimia ornate dicendi cupiditate vocabulis poeticis avide inhiasse, delicias suas relinquemus, neque aegre feremus, eum *δέεται* H. An. I. 45. *ἔχει* II. 50. *καταχέει* IX. 14. (fort. *καταχέει*) *πλέειν* XIII. 18. *ἔχειν* XIV. 16. et rursus *ἐνδεῖ*, *πλεῖ*, *προσγεί* etc. scripsisse. Sed *οὐτόνται* Athen. XIV. 65. 369. et *ἔοντα* Apollod. III. 10. 3. venia indigna sunt.

†) Phrynichus App. p. 22. Ἀρτοκοπήν: οὕτως Ἀρτιστὶ διὰ τοῦ π. leg. ἀρτοκόπον. Scholion MS. ad Aristidem ab Abreschio prolatum: Ἀρτοκόπος ἀπὸ τοῦ πέττειν καὶ ἀρτοκόπος ἀπὸ τοῦ κόπτειν ἀρχαιότερον τὸ διὰ τοῦ π. Sed haec scriptura tam molesta fuit librariis, ut fere omnibus

Ἐνθάκη: τὸ μὲν *παρενθάκη* ὅπως ὑπὸ *Ἡροδο-*
του *) εἴρηται, ὕστερον ὀνόμαθα τὸ δὲ *ἐν-*
θάκη, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀτοπον. ἀφορμὴν
γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. †)

*) Ed. Pr. παρ' *Ἡροδοτῆ*. Phavorinus cum vulgata consentit, sed postrema ἀφορμὴν — ἀρχαῖοι omittit.

locis, quos pro ea Grammatici in testimonium adhibent, nunc ἀρτοκόπος vel ἀρτοποιός legatur; mansit vetus lectio in codice Libanii de Fort. sua p. 219. A Phrynicho autem non ἀρτοκόπος, cujus idoneos testes citat Pollux VII. 21., sed ἀρτοποιός damnatum esse, idque vocabulum primo loco, ἀρτοκόπος postremo reponi debere, mihi persuasum habeo. Nam hoc et Herodotus usus est binis locis I. 51. IX. 82., quorum in altero Athenaeus IV. 15. 41. ἀρτοποιός scripsit, idemque Xenophonti Anab. IV. 4. 21. et Plat. Gorg. 508. B: nuper e codd. pro ἀρτοποιός redditum. *) Athenaeo autem XIV. 57. 551. Schweighauserum ἀρτοποικίος nulla idonea causa pro ἀρτοκοπικός restituisse iudico.

*, Ἀρτοκόπος est qui panes discindit, κόπτει, elegantius igitur ἀρτοποιός. s. ἀρτοκόπος a πέπω, πέπτω, πέσσω. Πέω, πέσσω, πέψω unde πενδρία, ἡ ἀρτοθήκη, et πενθείς, ἐψηθείς ap. Hesych. quae vel unus vel nemo hodie intelligit. * *Ραῦω*. Certe non intellexit Pauwius. Apud eundem s. *Ἀκριστιν*, κλέπτριαν, ἀλετρίδα, legi debet πέπτριαν, quod s. Σιτοποιός occurrit, nullo jure sollicitatum; ἀλευρα πέψαι Plato Rep. II. 236. T. 6.

†) Locus, quem indicat, infra legitur in *παραθήκη*, ex quo haec quoque loco *παραθήκη* legendum videtur. *Nunnes*. *Ἐνθάκη* est merx navibus imposita, in qua negotiantur homines; id ἀφορμὴ a veteribus dicebatur, quo nomine etiam pecunia occupata foenori, aut in qua ne-

*) Confiteor, etiam haec in suspensionem trahi posse. I. ex. Rhet. p. 447. *Ἀρτοκόπον καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες τὸν ἀρτοποιόν. ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποικίον ἐν Μονοκράτῃ Φρυνίχου*. ex quo ipso Pollux l. c. ἀρτοποικίον citat. Lexicis adde ἀρτοδαΐα Procop. Bell. Vand. I. 13. 21.

ἔξυπνισθῆναι οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἀφύπνισθῆ-
ναι. †)

Βαλανοκλέπτης μὴ λέγε, ἀλλὰ βαλανειοκλέπτης. ††)

gotiantur; occasio (ut vertit Nunnesius) hic locum non habet. *Scaliger*. Παραθήκη hic non quadrat; v. Mauss. et Vales. ad Harpocr. s. Ἀφορμή. *Ραυμ.* Ἀφορμήν οἱ Ἀτικοὶ λέγουσιν ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην *Argum.* in *Dem. Or.* p. Phorm. p. 944. cf. *Anecd. Bekk.* p. 472. *Turneb. Advers.* VIII. 9. et quos *Gesnerus* in *Thesouro* s. *Entheca* citat. cf. *Heusing.* ad *Vechner.* *Hell.* p. 19.

†) Ἐξυπνίσαι uno ore damnant *Herodianus* *Philet.* p. 448. *Moeris* p. 61. *Thomas* 154. *Ge. Lecap.* p. 59. *Lectt. Mosq.* Id non solum apud Alexandrinos, ut *Sturzius* perhibet p. 167., sed etiam ap. *Plutarch.* V. *Anton.* 30. 99. T. 6. M. *Antoñin.* VI. 31. 119. *Emath. Ism.* I. 30. *Gregor. Naz. Or.* II. 62. B. *Basil. Epp.* T. II. 29. B. P. *Patric. Excerpt.* p. 28. C. *Aesop. Fab.* 284. 186. legitur. Apud Atticos *Hemsterhusius* ad *Xen. Eph.* p. 278. rarius quidem, sed tamen reperiri scribit; in quo haud dubie fallitur. Lexicis adde ἐξυπνοῦν, edormire, *Schol. Ven. K.* 98. (ἐξυπνωκώς), quod idem v. 186. et alii recentiores ἀφύπνιον s. ἀφύπνισθαι dicunt, v. *Coray* ad *Helliod.* p. 295. et ἀφύπνιόντιν *Niceph. Bryen.* II. 54. B. sed *Nicet. Ann.* II. 6. 48. B. ἀφύπνιον et *Id.* VII. 1. 113. D. *Anna Comn.* II. 51. D. ἀφύπνιόντιν pro obdormire (καθυπνιόντιν veteres) usurparunt. Ἀφύπνιον in *Epiet. Socrat.* in ἀφύπνιον mutandum videtur.

††) Sic et *Thomas* monet non dicendum esse βαλλαντοκλέπτης, βαλλαντοτόμος, sed βαλλαντιοκλέπτης etc. *Nunnes.* *Βαλλαντιοκλέπτης* legendum esse in *Ed. Paris.* anno praeterito notabamus, et βαλλαντιοκλέπτης. Nam quam ridiculum esset βαλανειοκλέπτης? id enim non esset qui in balneis furatur (fur balnearius. v. quos *Taylorus* citat ad *Dem.* p. 788. T. I. *Nott.*), sed qui balneas furaretur. quamvis in *Gloss.* βαλανοκλέπτης exponatur, quod non mirum est. Usurpatum enim suo aevo fuisse *Phrynichus* docet et reprehendit. *Scaliger.* Ubi in *Gloss.* βαλανοκλέπτης fur balnearius exponitur, male *Scaliger* reponit βαλλαντιο-

Βασίλισσα: οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασιλίσσια ἢ βασιλὴς. Ἄλλως Βασίλισσαν Ἀλκαίον φασὶ τὸν κωμωδοποιὸν καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὀμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι. σὺ δὲ βασιλικὸς ἐπιστολεὺς ἐπιφανεῖς ἀνάλογον τῇ σαντοῦ παρασκευῇ γεννηκώτατον ἥρην ἐκόμισας μάρτυρα τὸν συγγράψαντα τὸν κατὰ Νεαίρας ὅς διὰ τε τὰ ἄλλα ὑπωπτεύθῃ μὴ εἶναι Δημοσοθένους, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀδοκίμων ὀνομάτων. Τοῖς πλείουσιν οὖν παιθόμενοι βασιλίσσαν ἢ βασιλίδα λέγωμεν. οὕτω γάρ ἂν διακρίνειν δύναμεν τὸ τε καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν. *) †)

a) Hoc modo ambo articuli continuantur in Ed. Pr. et Vasc. alterum omisso voc. ἄλλως divulgum a priore Nunnesius edidit in ea parte libri, quam inscripsit *ἐπιστολὴ τοῦ ἀντιπ.* Puvvius, „Incepta, inquit, repetitio; an haec descripta ex integro opere? Ita nunc videtur.“ Phavorinus tantum priorem articulum transtulit; in secundo Ed. Pr. ἀπομνημονεύμασι pro ἀπορήμασι *), quod tuncur Antiatt. Bekk. p. 84. eosdem auctores citans. Eadem recte pro ἐπιφανεῖς exhibet ἀπομνημονεύμασι, quod et infra si ἀπομνημονεύμασι in simili aversione positum est. Vulgatum γυναικώτατον ceterum; in fine Ed. Pr. ἂν post, δόξαιμεν reject.

ἀλέπτῃς et βαλλαντοκλέπτῃς, ipseque sibi in postremis contradicit. Βαλανειοκλέπτῃς est, qui in balneis furta exercet, qui balnea expilat, ratione metonymica, quam servat nostrum *Kerck-dief*. Non absimiliter *νυκτοκλέπτῃς*, qui noctu furatur, non qui noctem. *Ραυω*. Mihi recte sensisse videtur Scaliger; pro βαλλαντουργός, quod ex Alciph. Ep. I. 2. affert Hoeschellius, nunc βαλανστιουργός legitur.

†) Βασίλισσα etiam Athenis in vulgari sermone receptum fuisse verisimile fit ex Triballi oratione semibarba-

*) Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ Aristotelis Laertius memorat; in vita Aristot. quae praeposita est Ammonii Comment. in Categg. προβλήματα Ὀμήρου appellantur; in veteri translatione vitae Aristotelis copiosae et eruditae, quae apud nos MS. in membranis servatur; ex hac nostra vita contracta est ea, quae vulgata est ab Aldo graece ante hypomnema Ammonii in Categorias, et satis quidem praeposita, ut aliquando videmus. *Nunnes.*

Σικχαίνομαι: τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοῦνομα
ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος. ^{a)} †)

Γελάσιμον μὴ λέγε, ἀλλὰ γελοῖον.

Γελάσιμον: Στράτιν μὲν φασὶ τὸν κομωδοποιὸν
εἰρηκέναι τοῦνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἀπαξ εἰ-
ρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολ-
λάκις κεχρημένοις: κέχρηται δὲ τὸ γελοῖον. ^{b)} †)

^{a)} Ἀθηναῖος Ed. Nunn. et Phayor. Ἀθηναῖος Vasc.

^{b)} Secundus articulus non est in Ed. Pr. et incepta est geminatio;
quae librorum discrepantiam aperte prodit. *Paum.* Ex inferiore lo-
co alterum huc retraximus.

ra Arist. Avv. 1678. Καλάνι κόραννα καὶ μεγάλη βασιλίσσα-
ναῦ, ut Brunkius edidit pro βασιλινναῦ, et ex eo quod
archontis regis uxor hoc nomine vocata est, non apud
Demosthenem solum, sed apud omnes qui de sacerdotio
illo mentionem injecerunt. Quanquam in Or. c. Neaer.
1370. 16. MSS. exhibent rariorem formam a Menandro
usurpatam βασιλίννα, quae inelinent etiam vulgatae olim
in Aristoph. lectionis vestigia βασιλινναῦ. De regina gene-
ratim usurpat Aristot. Oecon. IX. cui et ipsi βασιλίσσα
reddi malit Sturzius p. 151. quod equidem neque huic ne-
que cuiquam posteriorum pervicacius offerendum puto.
Interpretes sacri centenos enumerant detractatores; cu-
mulum addidit Sturzius.

†) Σικχαίνωμαι Aquila Exod. c. 1. σικχαίνω Genes.
XXVII. *Hoeschel.* Moschopul. in Sched. ait βδελύττομαι,
quod lingua communi σικχαίνω et σικχάζομαι, fastidio.
Nunnes. Hesychius; Σικχος, ὁ μικρόσικτος ἢ ὁ ἀγῆς. So-
pingius ibi pessime ἀσθενής pro ἀγῆς. Plura alias. *Paum.*
Verbi nulla antiquior memoria quam in Callimachi Epi-
grammate; hinc accedunt Arrianus et M. Antoninus V. 9.
87. Neque plus auctoritatis habet primitivum σικχός Plut.
de Util. Inim. 271. T. 3. Athen. VI. 80. 503. σικχασία
Moschio de Aff. Mul. p. 3. σικχότης Eust. 972.

††) Adjectivorum a fataris ductorum magna est in

Græca lingua copîa, *ἀρώσιμος*, *θηρώσιμος*, *λάσιμος*, *ὀνήσιμος*, *ἐγλώσιμος*, *περώσιμος* etc. quæ vocalem futuri servant; variant autem, quorum futura ambigua sunt: ut ab ἀρώσῳ ἀρώσιμος Philo de Mund. Opif. p. 8. B. Theophr. Caus. Pl. III. 2. 266. Strab. VI. 2. 269. IX. 5. 19. Zosim. I. 69. Heliod. IX. 5. 555. Nicoph. Greg. II. 6. 24. C. Etym. s. Νσίος, Suid. s. Πλήθρον. v. Nott. ad Max. Tyr. V. 71. *) Sed obliti quidam, ut videtur, propriæ futuri formæ **) ἀρώσιμος protulerunt, quorum et Sophocles est et Philo de S. Mirac. I. 6. et Maxim. Tyr. V. 21. 71. ubi Marklandus præter necessitatem ἀρώσιμος reponit. Cum illo aliquatenus comparari licet αἰδέσιμος apud Orphen, nisi illud quoque αἰδέσιμος scribendum est, ut ἀτίσιμος scribitur apud Maximum. Namque hæc omnia brevem retinent substantivi vocalem, ἐφώσιμος, βήσιμος, ἰνδόςιμος, ἀποδόςιμος, προσβάσιμος Priscus Hist. p. 41. D. Lexicis omissum, quorum ad similitudinem etiam ἀρώσιμος dicendum erat.

Ut ad rem veniam: *Γέλωσιμος* (*catagelasimus* Plant.) ante Lucianum Jup. Trag. 51. 284. T. 6. non videtur occurrere, neque causa erat movendi, quum *γέλωσιος* s. *γέλωσιος* ***) publice esset receptam. Verum ut pro αἰδέσιος, quod poetis cesserunt, αἰδέσιμος substitutum est, ita etiam illud, sed paucorum assensu, insinuavit. Similiter κούσιμος et κωρώσιμος, προσδόνσιμος et προσδοκήσιμος (ex Nicoph. Br. III. 16. 79. D. Anna I. 38. A. addendum

*) *Ἀρώσιμος*, quod Lexica ignorant, Aelian. H. An. VII. 8. XVI. 14. Procop. Aedif. IV. 73. C. Suid. s. v. *Ἀρώσιμος* Arist. Pac. 1158. Procop. V. 7. 117. A. quam formam Atticis tribuit Suid.: *Ἀρώσιμος* ἐν τῇ θρηνηματικῇ οἱ ἀνέμωι, ἀλλὰ τὰ ὑπερβόλαια, ubi male scribitur ἀρώσιμος.

**) *Ἀρώσιμος* Theophr. Caus. Pl. III. 26. 290. et ἀρωήσιμος Philostr. Icon. X. 278. non magnopere me movent, nec codex Vatic. in Ep. αἰδῶσι. 450. ἀρώσιμος pro ἀρώσιμος exhibens; ἀρώσιμος Apoll. Rh. III. 497. ἡρώσιμος et ἡρώσιμος Soph. Oed. T. 1497. et 1485. παρώσιμος Plut. Polit. Praec. 27. 190. T. XII. etc. sed illam ditto-graphiam testatur Hesychii *Ἀρώσιμος*.

***) De diversitate accentus Nunnesius ex Schol. Aristoph. Ammon. et Eustath. varias Grammaticorum sententias refert, quorum alii *γέλωσιον* attico, *γέλωσιον* vulgariter scribi, alii eum qui risum moveat, ut mimes aut actor urbicus, *γέλωσιον*, sed risu dignum *γέλωσιον* dici tradunt; quosdam contraria omnia censere docet, et modo *γέλωσιον* antiquis Atticis adscribere, *γέλωσιον* recentioribus, modo *γέλωσιον* eum qui risum moveat, *γέλωσιον* qui risu dignus sit, dici velle; quæ hodie admonitione non indigent.

Ἀλεκτορίς εἰρίσκειται ἐν τραγωδίᾳ καὶ ποιμαδίᾳ *),
λέγει δὲ ἀλεκτροῦν, καὶ ἐπὶ θήλειος καὶ ἐπὶ ἄρ-
ρένης, ὡς οἱ παλαιοί. †)

*) Ed. Pr. V. ἐν τραγωδίᾳ πον καὶ ποιμαδίᾳ.

Lexx.) copulata sunt; quo loco non alienum est animad-
vertere, ut decrepita Graecitas adjectivis fixis deforma-
tisque in novas species traducendis luxuriata fuerit. Sic
pro σκληρός σκληρώδης Galen. de Typ. IV. 153. E. T. VII.
Maneth. IV. 325. pro κρύφιος κρυφιώδης Nicet. Ann. III.
3. 54. C. XVI. 5. 322. et simili abundantia σατηριώδης
Galen. Theriac. I. 10. 944. E. T. 13. Heliod. X. 16. 415.
Phot. Bibl. CCXXII. 597. Tages Brontoso. p. 249. Rut-
gers. γελοιώδης Procop. Bell. Gotth. IV. 21. 626. C. Me-
mand. Prot. p. 106. B. Schol. Arist. Vesp. 564. θυώδης
Philostr. Imagg. I. 27. 802. ἀκαλώδης Galen. An Arter.
Sang. cent. II. 155. C. T. 5. σκαιώδης Schol. Arist. Vesp.
857. quae fere omnia a Lexicographis neglecta neque a
Passowio V. Cl. de Em. Lexx. Rat. p. 115., qui haec ac-
curate copioseque tractavit, observata sunt. Neque ἐχ-
θρώδης, ἀτεραμνώδης, στενώδης, στρυφιλώδης etc. Atti-
cistis placuisse arbitror, etsi haec productio nonnunquam
ad notionem adjectivi circumacribendam paene necessa-
ria atque ab antiquis scriptoribus (ut ab Hippocrate
μαλθακώδης, ἀκινδυνώδης, στειρώδης, φιλυποστροφώδης)
cum ratione ascita est. Neque incommode adjectiva non-
nulla in ικος et ακος a principalibus producta sunt, ἀσθε-
νικός, σωφρονικός, αὐθαδικός, ληγουικός (Antiatt. Bekk.
p. 100.), ἐμπειρικός (Idem pag. 95.), ad quae, ut rariora,
Grammatici digítum intendere solent. Ex hoc genere
Lexicis accedant ἀνδραγαθικός Hipp. de Artic. IV. 464. F.
δυοστρυπτικός Schol. Rann. 840. μεγαλικός Schol. in Gramm.
Dionys. p. 800. κακοπραγματικῶς Gregor. Naz. Or. XXIII.
435. A. De illis autem quid sentiam, ex comparatione
latiorum vocabulorum *dubiosus, ridiculosus, decorosus,*
controversiosus, perfidiosus, nocturnalis, occidualis, ma-
uifestarius, perspicere volo, inter quae nonnulla sunt vel-
uti privilegaria, quibus exemplo optimi cujusque uti li-
cet, quamvis ex universo genere novitas quaedam red-
deat.

†) Par vocabulorum ἄλκυρος et ἄλεκτορίς, quorum alte-

Γλωσσίδας αὐλῶν ἢ ὑποδημάτων μὴ λέγε, ἀλλ', ὡς οἱ δοκιμοὶ ^{a)}), γλώττας αὐλῶν, γλώττας ὑποδημάτων. †)

a) Ed. Pr. οἱ δοκιμώτατοι. Phavorinus vulgatum retinet.

rum Thomae poeticum, alterum ne graecum quidem videtur, sat magnam antiquitatem habet; ἀλέκτωρ praeter Pindarum et Simonidem usurperunt Hippocr. Intern. affect. I. 639. C. T. 7. Aristoph. Vesp. 1490. (e Cratini cantilena decerptum) Plato Com. ap. Eust. 1479. 45. σὺ δὲ κοκκύων (adde ἔρῳ) ἀλέκτωρ προκαλεῖται. Hinc in communem dialectum transiit; de quo ad Thomam satis multa dicta sunt. Ἀλεκτορίς Epicharm. Athen. II. 50. 220. Democrit. ap. Plutarch. de Sanit. p. 588. T. 7. Hippocr. de Nat. Puer. 36. 158. T. I. Aristot. de Gener. An. II. 7. 636. C. T. II. Hist. An. VI. 1. Dioscor. III. 50. 156. b. Plutarchus, Aelianus, Galenus, Alciph. I. 27. Porphy. V. P. XXXVI. 68. Nemes. Nat. Hom. XXV. 248. etc. quorum nullus Phrynicho nocet. Lexicis adde ἀλεκτρονόμιος (κρέας ἀλ.) Hipp. Int. Aff. X. 645. A. ἀλεκτορίσκος Babrii ap. Suid. s. Ταναγραῖοι, et ἀλεκτορίδης, cujus plurale fortasse Athen. IX. 15. 577. pro ἀλεκτορίδας restitui debet; pro ἀλεκτροφωνία, quod Schneiderus affert, scribendum est ἀλεκτροφωνία Aesop. Fab. 79. 516. Niceph. Greg. IX. 14. 284. C. Anna Comn. II. 52. A. III. 88. C.

†) Phrynichus App. p. 52. Γλώτται αὐλῶν καὶ γλώττας ὑποδημάτων, ἃ γλωττίδας λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς. Plato Com. Athen. XV. 19. 466. καίτοι φορεῖτε γλώσσαν ἐν ὑποδήμασι ambiguitate ludicra; γλώσσαι αὐλῶν Aristot. de Audibil. pag. 786. E. T. II. Theophrast. H. Pl. IV. 12. 469. Dioscor. I. 115. 46. b. Philostr. Imagg. I. 20. 794. contra γλώσσις αὐλοῦ Lucian. Harmon. I. 137. T. 4. Theo Smyrn. Math. 13. 94. Schol. Arist. Ach. 681. Hesych. s. Παρεξηλημένος et Eustath. p. 1330. γλώσσις σάλπιγξ Mechann. vet. p. 171. et 227. conf. Casp. Bartholin. de Tib. p. 61. Musgrav. ad Eur. Orest. p. 147. Quod Pauwius ambigit, ne Phrynichus non ipsum dominativum, sed scripturam γλώσσις pro γλώττις reprehenderit, tam inepta est dubitatio, ut ipse se tollatur.

Γρύτη: *) καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων. τὰ γὰρ τοιοῦτον ἅπαν γρυμέαν συμβέβηκε καλεῖσθαι. †)

Διώρυγος, διώρυγι, διώρυγα, οὐ. †) οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχι, διώρυχα. ††)

a) Ed. Pr. et Phavor. pro γρύτη perperam γρύτη.

b) Pro οὐ Ed. Pr. V. διὰ τοῦ χ, κακῶς. Apud Phavorinum, qui haec ad verbum descripsit, neque hoc, neque οὐ legitur.

†) Schol. Arist. Plut. 17. γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη, *frivolula*, unde γρυτοπώλης, quod veteribus non esse in usu ait, sed ρυτοπώλης aut γρυτάρης. [Pauwius h. l. γρυτάρης, ut novitium vocabulum; cum γρυτοπώλης connectendum putat. v. Hemsterh. ad l. c.] Apud Hesyc. ρωπεύειν et ρωποπώλειν (*scrutariam facere*). Nunnēs. Pauwius apud Hesych. ita legendum suspicatur: Γρυμέα ἐσθῆς καὶ ἀγχειόν, σκευοθήκη, ἐν ᾗ ἡ γρύμη, ἥδη δὲ καὶ etc. „γρυμέα ἐσθῆς, vilis nempe et exigui perquam pretii; γρύ *hilum*, γρύμη *vile et frivolum*, γρυμέα *vas*, in quo reponitur γρύμη; illud γρύμη dictum quoque γρύτη et ipsum γρυμέα etiam pro frivolis et γρύμη ac γρύτη sumtum. Attici γρύμη et γρυμέα maluerunt, quam γρύτη et γρυτέα. Apud Phavor. et in libris quibusdam Pollucis γρυμαία pro γρυμέα, dubito an satis bene.“ Pauw. Phrynichus App. 53. Γρυμαία, ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην. Δίφιλος ἄνευ τοῦ τ γρυμέαν. ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πῆρα τις γρυμέα καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκεύη ἐστὶ. Γρυμαιοπώλης (leg. γρυμιοπ.) inter affectata numerat Lucian. Lexiph. III. 180. T. 5. θαλασσίαν γρύτην Geopp. XX. 7. 1242. ut Apulejus *frivolos pices*.

††) Thomas M. 245. Διώρυξ [διώρυξ nusquam apparet] διώρυχος — ὡσαύτως καὶ διωρυχή, οὐ διωρυγή. Διώρυξ, διώρυχος per χ semper apud Herodotum (uno loco excepto) et Platonem scribi monuit Valckenarius in Nott. Posth. ad Thom. p. 157. itemque scribitur ap. Thucyd. I. 109. IV. 109. Xen. Anab. I. 7. 11. Theophr. H. Pl. IV. 8. 4+8.

Plutarch. V. Ages. 59. 151. T. IV. V. Caea. 49. 420. Arrian. Alex. III. 6. VII. 18. Dio Cass. XLII. 41. 530. Heliod. IX. 5. etc. Altera forma *διώφυγες* (Hipp. de Aer. et Loc. V. 85.) in Atticorum scriptis non deprehenditur; sed recentiores, Pelybium, Diodetum, Strabonem, Pausaniam, partim ea sola, partim utraque communiter uti Hemsterhusius ad Thom. et Eschuckius ad Pomp. Mel. Vell. II. P. III. 297. docuerunt. Sic etiam *κατώφες* (et *βωλώφες* laconicum Hesych.) ab Aeschilo et Sophocle perhibetur; neque aliter *κατώφυγος* (vitiose *κατώφης* Meibhan. vet. p. 82.) et *κατώφης*, quod perperam ad *κατώφες* referunt, et *νωτώφης*; per γ rursus *ἀνώφης* Geopp. V. 18. 359. et Hesych. s. v.

Restat ut de scriptura substantivi dicam. Simplex primitivum est *ὄφες*, cuius obliqui apud Vitruvium et Palladium per γ scribuntur; hinc est diminutivum *ὄφύγιον* e Suida s. *Σαπῆν* addendum Lexicis; hinc sunt duo vocabula, pariter neglecta, ὁ *ὄφυκός*, *fuscor*, Aesop. Fab. 418. 272. Cor. et *ὄφυκός*, instrumentum poliorceticum, Anna Alex. XIII. 580. G. *διόφυκίδων χελωνῶν* etiam meminit Apollodorus Poliorc. p. 14. ubi margo *διόφυκίδων* exhibet. v. Not. ad v. *Σμῆγμα*. Denique substantivum *ὄφυγῆ* (ut *πρυγῆ*), *fossio*, Philostr. V. Apoll. IV. 24. 163. V. 7. 194. Plut. Symp. III. Q. V. 1. 190. Appian. Syr. LVIII. 624. pro quo *ὄφυγῆ* Dion. Hal. IV. 59. 785. T. 2. Dioscor. IV. 151. 239. s. Tetz. Chil. I. 915. Nicet. Ann. XXI. 4. 396. A. quam formam a Stephano crutam omisit rursus Schneiderus. Suidas: *Διωρυγῆ, διανοίξις τοῦ λαν ἢ χωμάτων, διορυγῆ δὲ ἢ ὄφυξις*; quo non significationis, sed scripturae diversitas traditur. *Διωρυγῆ* brevi ο et γ Philo somn. mitt. a deo. p. 517. B. Liban. Decl. T. I. 190. T. IV. 417. *διορυγῆ* brevi ο et γ Themist. Or. II. 36. D. Apollod. Poliorc. p. 14. Tertium est *διωρυγῆ* Dem. de Halonn. p. 86. Polyaen. IV. 18. 148. Aristid. Rhod. 546. Smyrn. 253. et Panath. p. 150. ubi cod. quartam speciem *διωρυγῆ* praebebat, quae legitur Plutarch. V. Fab. c. I. quo loco Stephanus Thes. T. II. p. 1481. D. veteres libros *διόφυγες* scriptum habere refert, et in Xenoph. Eph. III. 9. 68. Hic Locella aut *διωρυγῆν* ad Thomae praeceptum aut certe *διορυγῆν* scribendum censet, quorum neutrum fieri debet. Pari errore Bernardus ad Joseph. Ant. I. 9. 97. pro *διωρυγῆς* s. *διωρυγῆς*, ut in codd. legitur, aut *διορυγῆς* scribendum aut vulgatum *διόφυν*.

ως retinendum esse decernit. *) Διωρυγή pro διώρυγῃ usurpatur haud incommode; non item hoc pro illo. Schol. ad Gregor. Naz. Or. I. p. 54. Montac. Διώρυγῃ ἐστὶν αὐτὸς ὁ πορθμὸς, διωρυγή δὲ αὐτὸ τὸ διορύσσειν, ἵνα διώρυγῃ ἢ (leg. διορύγη) πορθμὸς. Λέγεται δὲ καὶ ταύτην ἔχειν τὴν διαφορὰν ἢ διωρυγή πρὸς τὴν διώρυχα, ἣν ἔχει ἢ ἐλευθέρωσις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Hujus igitur generis libera est mensura; in longioribus autem quaeritur apta longitudinum et brevitatū vi-
cissitudo. Cyrillus in Matth. Gloss. p. 20. φρεώρυγῃ καὶ φρεώρυχος — φρεορύκτης δὲ μικρὸν. Suidas: Φρεορύκτης, φρεωρύχος δέ. καὶ φρεατορύκτης καὶ φρεωρυκτῶ ὄημα, φρεορύκῳ δέ. Ratio contrarium exigit: φρεορυκτῶ ὄημα, φρεωρυκτῶ δέ. Zonaras p. 1618. ὀίωρυκτῶ, ὀίωρυκτῶ δέ, quae minime sollicitari debebant. Et sic φρεωρυχεῖν, ὀίωρυχεῖν, χρυσωρυχεῖν ubique scribitur. Apud Suidam et Etymologum male τοιχωρύκτης editum pro τοιχορύκτης; sic χρυσορύκτης Socrat. H. Eccl. VII. 17. 364. Basil. Gramm. p. 609., νεκρορύκτης, φρεατορύκτης, quod e Suida et Etym. 799. 41. addendum Lexicis. Novitiam esse hanc terminationem ex eo conjicio, quod in crebro usu alterius formae, τοιχωρύχος, τυμβωρύχος, ταφωρύχος (Diog. La. IV. 23. 241.), ὀφθαλμωρύχος (tam belle sibi in accentu constant), neque exempla ejus apud veteres reperiuntur, neque propagines hinc ducuntur ullae, sed ab illa potius terminatione μιλωρυχία, τοιχωρυχία, φρεωρυχία, tum χρυσωρύχιον Agatharch. Mar. Rubr. pag. 23. Strabo V. 1. 12. 119. Arrian. Erythr. p. 117. vel χρυσωρυχίον Strab. III. 2. 390. (146.) χαλκορυχίον Theophrast. de Lap. p. 395. et 398. et vitiose σιδηρωρυχίον Ptolem. Geogr. II. 11. 53. Montan. quo Lexica locupletari possunt; adde etiam γεωρυχία Aelian. H. An. VI. 43. βολβωρυχεῖν Phryn. App. p. 50. φρεωρυχικός Eustath. p. 1533. 10. et Etym. s. τορός. Διώρυγῃ contra a Stephano et Schaefero ad Schol. Apoll. p. 214. probatum subvereor ne his patronis non satis dignum reperiatur; neque sincerius videtur Ἀπόρυγῃ Hesychii.

*) Etiam Hoeschelius suspicatur Joseph. Origg. II. 5. τὸν ποταμὸν οὕτως διωρυχὰς διατεμεῖν legendum esse διωρυχὰς, ut L. VI. 39. de Exc. Hieros. Idem haec notavit: „Ἀπόρυγῃ, γος, Athen. L. III. διώρυχος Esai. 19. 33. et hoc quidem cap. contra quam alibi genere masc. Ἡ κατώρυγῃ, γος, Procop. Goth. IV. Aliud est διωρυχὴ φρεάτων, puteorum effossio, Philo de Somn. διορύγη autem fossa, Plut. V. Fabii.“

Δικρανον: τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι *δικροῦν* καλοῦσιν. †)

†) *Δικρανον* Erotianus interpretatur εἰς δύο διχρημένον, εἶν δὲ διχρῆλα καὶ δικρόεσθαι. eodem fere modo explicant Schol. Aristoph. Sud. et Etym. Thomas admet, praefereundum esse *δικροῦν* sono inflexo in ultima, non *δικρουν*, quia sit ex *δικρουν*. Nuncius. *Δικρουν* contractum ex *δικρουν*, Ariste. *Δικρόα* πινέβ. Clem. Al. Paed. II. 10. de lepori: ἔχει τὴν δεύτεραν *δικρόαν*. Haeschel. *Δικρανον* est a κρό- γον, *δικρόον* a κρός pro κρας, unde etiam κροβάτης, κροβύλιος. Et sic *δικρόον* de bifidis emaculatus est quam *δικρανον*. Pauw. Grammatici veteres hoc *δικρός* modo a κρός s. κρας dixerant, modo e *δίκρας* amputatum, modo e *δίκρος* transpositione elementorum ortum esse volunt; nobis, ut *διεσπῆλα* a πῆλα, sic a κρός *δικρός* deducendum videtur, quod cum *δικρωής*, *δίκρας*, *δίκραιος* et *δίκρανος* communem fere significatam, sed non parem posteritatem habet. *Δικρός* εἰρημῇ aucter parvae Iliadis in Schol. Venet. ad O. 142. *δικρός* ἄρδις e Lesche citat Scaliger ad Euseb. MCCCLX. p. 82. *δικρόον* εἰς ἀματιόν Eur. El. 775. fortassis pro *δίκρουν* scribendum. *Δικρουν* non contractum Aristot. H. An. IV. 2. 139. *δικρόον* 4. 151, sed longe frequentior est contractio, plerumque in codd. servata, v. IV. 2. 137, 4. 150. et nott. Theophr. H. Pl. IX. 9. Cans. Pl. IV. 7. *δίκρους* τίνων Galen. de Oss. Nat. I. 7. 39. B. de Us. Part. II. 5. 319. E. et saepius. Τὸ *δίκρουν* Plato Tim. 78, A. Aristot. H. An. X. 5. 416. τῷ *δίκρῳ* τίνων Galen. de Oss. Nat. III. 4. 74. (*δικρός* I. 4. 35.) T. IV. *δίκροι* καὶ παχύται de Us. Part. XII. 16. 608. D. *δίκροις* Aristoph. Pac. 657. (unde ap. Pollucem modo *δίκροις*, modo *δίκροις* scribitur.) Pro *ξύλον* *διπλοῦν* Plutarch. Quaest. Rom. LXX, 351. T. III., *fuream* significans, sibi *δικροῦν* scripsisse videtur, ut *δίκρουν* *ξύλον* Athen. VI. 42, 432. et Hesychius a παραβάλα. Idem Schaeferus Artemidoro V. 74. pro *δίκρουν* restituit. Femininum sibi magis constat, *δικρόαν* γλαύσαν Aristot. Part. An. II. 18. 510. D. et saep. *δικρόα* ὑγρόα H. An. III. 1. 86, etc. *δικρόα* ξύλα. Fuit igitur Phrynicho satis rationis, cur *δικροῦν* magis probaret quam *δικρανον*, quod praeter Grammaticos usurpavit Lucianus.

Mirabilis autem accentus inconstantia orta est ex con-

fusione canonum. Alii enim, ut διπλός διπλούς, sic δι-
κρός δικρούς scripserunt, et in feminino δικρόα, ut ἀθρόα;
alii vero, compositorum communium exemplum sequen-
tes, ὁ et ἡ δίκροος s. δίκρους scribendum putarunt; alii
denique originis ignorantia ad δίκρος δίκρα aberrarunt.
Δίκρος bis ap. Etymol. legitur p. 276. 21. et 587. 43. δίκρα
ὄψις pro διπλή ex Aeschylo refert Hesychius, δίκρη Apoll.
Rh. I. 1463. v. Brunck. ad IV. 1613. Ceterum Grammaticos,
recentiores praesertim, in hoc toto genere τῶν ὁλοπαθῶν saepe,
quid sequerentur, parum exploratum habuisse, depre-
dendere licet ex eo, quod alias ἀθρούς, alias ἀθροῦς scribe-
bant, itemque inter ἐϋζόον (ut εὐνόον) et ἐϋζοῦ (ut χρυσοῦ),
v. Schol. Ven. ad K. 373., inter ἀλίπλοα et ἀλίπλόα, v. ad M.
26., ancipites haerebant. Tzetzes ad Lyc. 521. Διπλοὶ πε-
ρισπαστέον, διπλός δὲ κυρίως καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοὶ ὀξυτόνως,
unde διπλότερα Appian. Praef. H. R. IX. 13. et Matth.
XXIII. 15. quam ipsam scribendi rationem a recentiori-
bus quibusdam Grammaticis probatam esse ex simili Phi-
lemonis p. 50. decreto a Zonara T. I. p. 868. repetito
colligitur: Ἐρεοῦν καὶ λινοῦν περισπᾶται τὰ πληθυντικά
τούτων συστέλλουσι, λινὰ καὶ ἐρέα (ἐρεά): οἱ δὲ ἀττικοὶ τὰ
οὐδέτερα πληθυντικά ὁμοίως τοῖς ἐνικοῖς περισπᾶσιν, ἀργυρᾶ,
πορφυρᾶ etc. In hac haeresi plures fuerunt antiquarii,
qui πορφυρά *) Lucian. Merc. Cond. 41. 264. male de-
fensum a Dorvillio ad Char. pag. 533. λινή Joseph. Antt.
XX. 977. Apoll. Tyan. Ep. VIII. 387. Olear. λεοντή Lu-
cian. Necyom. init. et id generis alia inquinamenta ad-
vexerunt, illecti fortasse similitudine comparativorum,
πορφυρώτατος, χρυσότερος, qui duobus exemplis innotuit,
v. Demetr. Phal. de Eloc. c. 127. et Schneideri notam.
Ex illo genere multa recentior Graecitas delibavit, διπλός,
χρυσόχρος, v. Coray ad Isocr. p. 278. quibus nomina pro-
pria et appellativa antiquitus insita, Φέρεκλος, Ἰφικλος,
Καλλίνος, μέσαβος, δίκλις, χεῖμαδός, νωδός, ἀντηρίς (si-
quidem Grammatici verum dicunt) exemplum et auctori-
tatem dederunt. [Conf. praefat. ad Schol. Apollon. Rhod.
p. XV. G. H. S.]

*) In Athen. X. c. 18. βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος Euripides πορ-
φυρέως scripsisse videtur.

Διοσκουροί, ὁρθότερον Διοσκούροι γελᾶται· οὐ
τοὺς σὺν τῷ ὕ λέγοντας. †)

†) Veteratoris quædam subtilitate Herodianus Phillet. p. 445.: Διοσκουροί σὺν τῷ ὕ, ὅταν πληθυντικῶς λέγωνται, τὸ Διοσκόρῳ δὲ ἄντι τοῦ ὕ. Nimirum enim natura ita comparatum est, ut dualis numeri longe major sit usus, apud veteres præsertim, quam plurativi nominis. Διοσκόρῳ Eur. Or. 459. Arist. Pac. 285. Conc. 1069. Amphio Ath. XIV. 49. 330. Lucian. Gall. 20. 320. Dial. Meretr. 14. 267. Atque hæc ipsa causa fuit, cur atticismus in hac formula, in qua fixus et fundatus erat, diutissime retinebatur; certe Themistius inter delicias Atticiorum numerat τὸ δῆπουθεν καὶ τὸ κᾶπτιν καὶ τὸ Διοσκόρῳ Or. XXI. 255. D. Genitivus est in illo Menandri versu a Grammaticis decantato ὁ θάρτερος μὲν τοῖν δυαῖν Διοσκόρῳ. Τῶν Διοσκόρων Plato Legg. VII. 796. B. sed Διοσκούρῳ Plat. Euthyd. 293. A. Διοσκούρῳ Thucyd. III. 75. unico codice germanam scripturam servante. Διοσκούρειον (cod. Διοσκούριον) IV. 110. et Dem. fals. leg. pag. 590. 26. ubi uterque Augustanus Διοσκούριον tuetur. In recentiorum scriptis exempla hujus generis ita apiscantur (vid. Dion. Hal. VI. 15. 1068. Diod. IV. 53. Philo Legat. ad Cæs. p. 1003. B. Plutarch. V. Romil. 23. 201. Græch. II. 204. Lucian. Navig. IX. 162. T. 8. Charidem. III. 270. Philostr. Imag. II. 15. 852. Aristid. Plat. I. 56. T. II. Himer. Or. 25. 786. etc. etc.), ut attica forma ne tum quidem satis tuto reponatur, ubi ex uno aut altero chirographo emergerit, velut Diod. IV. 42. Liban. Ep. MEXL. 543. DCCLV. 363. Himer. Or. V. 478. cf. Schaef. ad Greg. p. 300. Ac perrarum est, ut in ea libræ editi et scripti conspirent, ut Plut. V. Coriol. III. 61. Lysand. XII. 143. Alex. L. 322. Dio Chr. XI. 325. — Verum ista scripturae discrepantia ab ipsis vocabuli stirpibus progenita est: κόρη in pedestri sermone tritissimum hac una forma gaudet; κόρῃς et κόρησος tantum in certa formula usurpatur: κόρησος καὶ κόρη Plat. Legg. VI. 785. A. cui statim succedit rectius κόρησος. κόρην καὶ κόρησος VII. 793. D. κόρησος καὶ κόρησος pag. 796. B. κόρησος καὶ κόρησος Plutarch. Inatist. Laconn. p. 254. T. 8. Dio Chr. Euboica VII. 274. τοὺς κόρησος καὶ τὰς κόρησος Poll. VIII. 107. ubi MS. κόρησος, eoque modo κό-

ἔφη: ἔστι μὲν κατὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀλλ' ὀλίγον
το δὲ πλείστον ἔφηθα. *) †)

a) Phrynicor, ab ὑπερβόλῃ. Chrysippan: τὸ δὲ πλεον ἔφηθα.

ρους καὶ κόρας Apollod. III. 12, 3. 15, 8. Harpocr. s. Κυ-
φοπέδους, Schol. Arist. Acharn. 146. Diod. 8. IV. 61
et 77. κόρους ἔφη καὶ τὰς ἰσας κόρας, quorum priore lo-
co eod. κόρους tenuit. In Tragicorum diverbiis attica for-
ma tantam habet constantiam, ut Valckenarius non dubi-
taverit in Eur. Fragm. Meleagri VI. pro κούροι reponere
κούροι. Mansit veteris dialecti nota in voco: Κουρεῶντις,
Κουρεῖν, Κουροτρόφος; atticae prolationis proprietatem
servat Λεωκόριον; discrepant nomina propria Διοσκουρίδης
Philostr. V. Apoll. IV. 39. 178. et Διοσκουρίδης V. 45.
327. Dioscorias et Dioscurias, v. Tschucke ad Melan-
Nott. Crit. P. I. 609. Hoescheliu notat, in Philon. p. 513.
pro Διοσκόρους ἐκάλειοντο περὶ τῆς ἐτερημέρου ζωῆς αὐ-
τῶν προεστεραυνόμενοι διήγημα in MS. legi Διοσκούρους
ἐκάλειον, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν π. δ.

†) Ἐφης tam pauca habet idoneae auctoritatis exempla
(Plato Gorg. 466. E. 496. A. Xenoph. Cyrop. IV. 1. 235
Isocr. Bus. 3. 367.), ut et Phrynichi mirer verecundiam
(praesertim cum affine ἦς, quod nihilo melius est, tam
grave subierit iudicium) et Marklando succenseam hanc
formam Lysiae inculcanti Areop. p. 279. Posterioris ae-
tatis scriptores eam neque cupide arripuerunt neque val-
de repudiarunt, sed libere, quo stylus ferret, sequuti
sunt; ita ἔφης Dio Chr. XIV. 458. Plutarch. de Sanit.
327. T. 7. Lucian. Dial. Meretr. VI. 221. Fugitiv. V. 310.
et permultis aliis locis, Aristid. Plat. II. 244. Athen. III.
52. 388. Callistrat. Stat. II. 892. Liban. Ep. 18. 6. etc.
idemque etiam forma auctiore uti solent. Ex quatuor
illis, quae Grammatici Atticis nominatim tribuunt, quae-
que etiam apud Homerum illam proparalepsin, sive ma-
lumus, παρασχηματισμόν habent, duo absolvimus. Toti-
dem restant: οἶδης Arist. Lys. 376. Comicus Athen. IX.
412. Xenoph. Mem. IV. 6. 6. Gorgias p. Palam. p. 114.
T. 8. Philemon Ath. IV. 77. 180. Dio Chr. II. 77. IV.
148. Philo Migr. Abr. 389. E. de Carit. 704. B. Plutarch.

ὑστερεῖται τῷ καιρῷ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑστερεῖται
τοῦ καιροῦ. Φαβριῖος δὲ οὐχ ὑγιῶς κατα-
τιμῇ συντάττει. ^{a)} †)

a) Hic articulus binis locis legitur in Ed. Nunn. Priore loco Ed. Dr. *ὑστερεῖται δὲ τοῦ κ. pro ἀλλ' ὑστερ. κ. κ. et contra δυνάμιν*, quod vulgato *καὶ contra δυν.* praestuli. Alterum sub initium libri tertii e suo cod. edidit Nunnesius, fidei verbis comprehensum, nisi quod pro *οὐ λέγεται* scribitur *οὐ λέγουσιν* *οὕτως* et *οὕτω συντάττει* in fine.

V. Anton. 18. 97. T. 6. Philostr. V. Soph. II. 5. 574. Lucian. Catapl. II. 173. Alciphr. Ep. I. 29. etc. cf. Monk. ad Alcest. 796. et ἡδύς Arist. Theom. 554. Nub. 329. Dem. de Cor. 293. 8. 314. 15. Comicus ap. Plut. Consol. p. 340. T. 7. Plut. V. Lucull. 41. 340. Lysand. 25. 164. Pomp. 75. 236. et saepissime apud Lucianum et Libanium; in quae quantum sibi librarii erogaverint, hodie judicari nequit. Eadem dubitatio est de *διεξέτης* Dem. de Cor. 252. Lucian. Apol. p. Merc. Cond. I. Athen. I. 3. 8. etc. *περιέτης* Dinarch. c. Dem. p. 28. Aeschin. c. Ctesiph. 551.

†) Tempus definitum modo in dativo ponitur, *ὑστερεῖται μὴ ἡμέτερον τῆς συγκαμμένης* Herodo. VI. 89. ut *προσέρχεται ἡμέτερος τρεῖς ἡμέραι* Theophr. H. Pl. VIII. 3. et *προσέρχεται εἰκοσὶν ἡμέραις* VIII. 8. *ἡμέτερον μὲν ὑστερεῖται μάχης* Aristid. Panath. 141. T. L. modo in accusativo, *ὑστερεῖται τῆς μάχης πέντε ἡμέρας* Xen. Anab. I. 7. 12. Res autem, in qua quis deficit, in dativo: *ὑστερεῖται τοῖς λόγοις τινός* Aristot. Rhetor. ad Alex. pag. 16. T. V. *ὑστερεῖται ἐμπειρίᾳ* Plato Rep. VII. 178. T. 9. *ὑστερεῖται τῇ διώξει* Thucyd. I. 134. *τῇ βοηθείᾳ* Dem. c. Theocr. 1346. *καθυστερεῖται τῇ διώξει* Plut. V. Crass. XXIX. 453. T. 3. ut *ὀφείλει εἰς βοήθειαν* Eustath. p. 249. Sed quod plerumque, in quo quis deficit, id non obtinet, ad commune illud verborum ca- rendi et privandi regimen transitur: *τοῖς καιροῖς ἀνελευθεῖν καὶ μηδενὸς ὑστερεῖται* Dem. c. Timocr. 730. *τῆς διώξεως* Apollod. I. 9. 24. *τῆς παρουσίας* Polyb. V. 20. ut *ἐφύλαττε τῆς ἀναγωγῆς* Heliqd. V. 22. 204. et quo expressior est haec carendi significatio, tanto magis hic requiritur casus: *ὑστερεῖσθαι τῆς ἐτέρας χιρῶς* Socrat. H. Eccl. I. 29. 66. v. Ruhnck. ad Tim. p. 51. *μήτε εἶναι μήτε ὑστερεῖσθαι*

Παραβόλιον: ἀδελφόν τουτο. τῷ μὲν οὖν ὕματι οὐ χρεώνται οἱ παλαιοί, τῷ δὲ ῥήματι. φασὶ γὰρ οὕτω, παραβάλλομαι τῇ ἑμάντου κεφαλῇ. ἐχρῆν οὖν κατὰ τούτων λέγειν, παραβάλλομαι ἀργυρίῳ. ^{a)} †)

Στατός, ὁ τῶν αὐλητῶν χιτῶν οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρίνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος χιτῶν. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. et Phavor. προῤῥηματι exhibet pro ῥήματι, et οὐ αἰχρήνται pro χρεώνται, et φασὶ γὰρ οὕτω pro γὰρ, et ἐχρῆν κατὰ, omisso οὖν.

b) Articulus hic omisus in Ed. Pr. et Phavor.

ρηθῆναι Joseph. Antt. XV. 7. 759. Ex his concluditur, ὑπερέλκεν τοῦ καιροῦ Dem. de Cor. 260. 15. Agatharch. Mar. Rubr. Arrian. Alex. IV. 13. 251. melius dici quam τῷ καιρῷ Plut. V. Caes. XXXVII. 504. T. 4. Joseph. Antt. q. XIX. 1. 918., si hoc significatur: occasionem rei gerendae praetermittere.

†) Polluci παραβόλιον est sportula, quae in provocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponerebatur. Nunnes. Παραβόλιον proprie significat pignus, in quod sponsio fit, ut non solum ex istis Phrynichi colligitur, sed etiam ex veteri libro Astrampsychi, in quo crebro hoc iteratur: παραβόλιον δέξ, depone pignus, in quod sponsio fit. Ovidius: et ut credas, pignora certa dabo, παραβόλιον θήσω. Scaliger.

††) Eadem στάδιος χιτῶν Callimacho ap. Eustath. Hanc rectam tunicam prima apud Romanos dicitur texuisse Caecilia, Plin. Est autem ὀρθοστάδιος χιτῶν, ut Pollux ait VII. 49., tunica, quae non est cincta, quam ὀρθοστάδιον appellavit Aristoph. Vide, an haec sit tunica soluta Tibulli. Hesyc. Sud. Eustath. p. 1166. 50. aliam tunicam faciunt στατόν, quae est recta, aliam εὐρετόν, quae est fortasse ea, quae laxa fluensque ab Ovidio appellatur. Ο στατός χιτῶν habebat ὑπόκομμα, i. e. aliquid concisum, qua parte, opinor, caput exserendum erat. Nunnes. Apud Hesych. logo ὑπόκομμα οὐκ ἔχοντες, non habentia repli-

Παιδίσκη: τοῦτο ἐπὶ τῆς θαλαπείρης οἱ νῦν τρεφάσιν. οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἷς ἀκολουθητέον. †)

cat. In Gloss, *Replica*, ἀνακολαφίς, χιτῶν ὀρθοστάδιος, qui a rectis et stantibus texitur superne deorsum. Itaque totus est ἄρραφος, ut tunica Jesu Christi. At alii πρῶτες intercisae erant in loco praecincturae, i. e. habent φαφὴν in praecinctura, ut saga hodierna. Hesych. vocat ὑπόκομμα, quia revera aliae tunicae erant intercisae, tanquam inferiores partes superioribus assutae. At στατὸς χιτῶν totus planus et perpetuus superne deorsum erat. Ideo recte χιτῶν μὴ ζωννύμενος exponitur a Polluce; non quod singulo stringi non posset, sed quia locum praecincturae non habet. Insecta animalcula ita dicta sunt, quia habent ὑπόκομμα. Sunt enim quasi in medio intercisae. *Scaliger*. De his rectius *Salmasius* ad *Tertulliani Pallium*. *Paul.* Στάδιος χιτῶν *Callim.* Fr. LIX. στατὸς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον κέσμον *Plut.* Alcib. 32. 47. κιδάραν καὶ ὀρθοστάδιον καὶ κοδερνούς *Dio Cast.* LXIII. 22. 1042. v. ad *Hesych.* s. Ὀρδοστ. et *Κιμβερικά*. De re jam a multis tractata non est quod plura addam.

†) *Thomas* p. 671. Atticos ait παιδίσκη et παιδισκάριον tam in libera quam in serva, ceteros vero Graecos in ancilla tantum; eosdemque Atticos τὸ παιδάριον in filiis et filiabus dicere, ceteros autem in maribus solum. *Nunnes*. Phrynichus minime omnium negat, puellam servilis conditionis παιδίσκην appellari, sed hoc breviter dicit, quod *Moeris* p. 319. et *Thomas* pluribus verbis, aetatis hoc esse proprium πατηγόρημα, non conditionis. Itaque παιδίσκη ingenua puella dicitur *Xenoph.* Anab. IV. 3. 11. *Menand.* p. 110. *Plut.* Praec. Conj. p. 415. T. VII. V. *Cic.* XLI. p. 566. T. V. *Polyb.* XIV. 1. *Lucian.* Dial. Mer. XIII. 261. T. VIII. Asin. LI. 195. Sed quia παιδίσκη, ut *Ammonius* scribit, πᾶσα ἢ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἔχουσα dicitur, nulla ratio vetat, etiam servas juvenes hoc nomine insignire, quemadmodum fecerunt *Herodo.* I. 95. *Lysias* Apol. *Erat.* p. 14. c. *Agorat.* 489. *Dem.* c. *Neaer.* 1351. *Isaeus* de *Philoct.* p. 134. Neque aliter nos famulas non admodum vetulas puellas vocamus, eademque Graeci familiariter θυγατέρας salutant. *h. Leonor.*

Παῖσαι: Λογρεῖς διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$, ὁ δὲ Ἀττινός καὶ
οὐκ. καὶ παῖδατε καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$
ἐρεῖς. *) †)

a) Idem Phavorinus, apud quem rectius legitur ἐρεῖ tertia persona. Nunnes. Ερεῖ bonum est, si ab Ἀττινός separaretur et tribuatur lectori, quo pertinet punctum post παῖσαι in Ed. Pr. quae et καὶ παῖδατε διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$ καὶ συμπαίστης exhibet, hoc operarum manifesto errore. Pauw.

ad Phalar. p. 360. Quis jam ex hoc concludat, ancillas quaslibet et in omni genere et loco sermonis *filias* et *puellas* nominari? Ita concidunt omnia, quae a viris doctis contra Phrynichum et Thomam disputata sunt, apud quem ὁπλῶς non ad Ἕλληνες, sed ad παιδίσκην pertinet. Verum Hesychius contra Phrynichi praeceptum peccavit, haec scribens: Σηκίλλαι, αἱ ταμίαι (male ταμεῖον reponunt) παιδίσκαι, et, quomodo mihi quidem videtur, etiam Hippocrates Epid. VII. 125. p. 594. D. τῷ μερικίῳ τῆς παιδίσκης, cum Theophrasto in testamento Diog. V. 54. 297. Eumathio Ism. VI. p. 252. IX. 404. ed. Teuch. omnibusque iis, qui quum proprie servas significare volunt, illo communi servarum et ingenuarum utuntur nomine. Πασδάριον puellam dici quum negaret Sallierius, non meminit Arist. Thesm. 1205. recentiores autem potissimum παιδάριον, *servulum*, opponunt τῷ παιδίσκαριῳ, *servae*, Athen. V. 32. 274. v. Coray ad Heliod. p. 21. et collatos Athenaei et Diogenis locos in Schweighaeuseri Nott. ad L. XIII. 15. E.

†) Cum Grammaticorum praescriptis, ab Hemsterhuis collectis ad Plut. 1056., congruunt clarissimorum auctorum, Platonis et Aristophanis, testimonia. v. Brunch. ad Thesm. 1227. et Ruhak. ad Tim. p. 222. Sed postquam brevis ille Graecitatis flos, veluti tristi quodam medicamine tactus, defluxit, exemplo cohors peregrinarum flexionum ingruit: παῖσαι Plut. Conv. II. 5. T. 8. Philo de Plant. Noe p. 238. A. Dio Chr. II. p. 78. Philostr. II. Soph. X. 6. 590. Jamblich. V. Pyth. XIII. 61. 104. Polyaen. III. 74. 406. Achill. Tat. VII. 5. etc. παῖς Plut. V. Dem. IX. 271. T. 5. πεπαιγμένον de Prof. Virt. sent. I. 258. T. 7. παῖδά de Sanit. p. 375. quibus

inexpectatum supervenit *προσπαιστέον* Symp. VII. Q. VII. 1. 321. *Συμπαίκτης* tamen, ut Nunnesius observat, etiam in Xenophontis limatissimo opere Cyr. I. 3. 14. inhaeret, sive quod illa Attica Siren inter strepitus castrenses aliquantulum irrausit, sive a librariis peccatum est, in quos omnem culpam inclinat Schneiderus, *συμπαίστω* corrigens. *) *Lysiae* certe redhibenda sunt, quae in Pollucis codd. latent, *ψηφοποιεῖν* et *ψηφοποιήτης*; neque de nihilo est, quod in uno Platonis loco (v. Ast. ad Polit. p. 509.) Scholiastes *φιλοπαισμιον* servavit. Ac vel solis grammaticis rationibus evincam, ut Platonem, sic Aeschinem c. Ctes. p. 614. non *ἀρπαγμα*, quod etiam in Plat. Legg. X. c. 13. liber Stephanianus suscepit, sed *ἀρπασμα* scripsisse, et Sophoclem Antig. 511. *ἀρπάσῃτε*, non *ἀρπάξῃτε*. De Herodoti libris et vulgaris dialecti monumentis ad similem constantiam revocandis omnem spem abieciimus: *ἀρπαγμός* Plut. de Educ. pag. 44. T. 7. *ἀρπαγμα* de Fort. Alex. IX. 41. T. 9. *ἀρπασμός* Symp. II. Q. X. 2. *ἀρπασμα* V. Cat. XIII. 405. T. 2. sed in Paus. III. 18. 412. propter creberrimum atticae formae usum *ἡρπασμένην* scribendum esse conjicio. Ex tribus illis confinibus, quae Gregorius p. 154. Atticis adscribit, *ἀρμόττω*, *συρίττω*, *σταλάττω*, **) primum tam saepe apud Atticos occurrit, ut paucis contrariis exemplis (Tragicos omitto) mascula crisi medendum sit, ut Arist. Avv. 564. Aristoteles autem, vulgaris dialecti praecursor, tam in hoc verbo de Part. An. IV. 5. 551. D. de Genet. Anim. I. 7. 583. D. quam in ceteris inconstantiam communis sermonis sequutus est.

*) Eadem confusa sunt a librariis in Epigr. Meleagri CXIV. et Leonidae XXX. Lexicis adde *ἐγκαταπαίξεν* Euseb. H. Eccl. II. 15. 63. *καταπαίγμός* Apollon. Lex. s. *μωμήθονται*, et *ἰουστὸς παικτῆς* Eustrat. in I. Nicom. p. 3. a. 4. b. *ἐμπαικτής*; *ἐμπαιγμα* et *ἐμπαιγμός* Alexandrina aetas protulit. In Zonarae Lex. p. 1515. *Παιστέον* τὸ *πραντέον* genuinum videtur: οὐ *παικτέον*.

**) Pro *οἰμάρτω*, *οὐκάρτω*, quae prorsus ab hoc loco alienae sunt, Koenius *βράττω*, *εφεττω*, *βλίστω* (Etym. s. *βλίστω*) et *βλίστω* addere debebat, quae passim in Atticorum scriptis inestauranda sunt. Neque *βλίστω* apud Comicum satis in tuto est.

Παλαιστρικός: "Αλεξιν φασιν εισημέναι· ὁ δὲ ἀρ-
χαῖος παλαιστρικὸν λέγει. †)

†) Thomam, ejusdem sententiae auctorem p. 675., Sal-
liertius Theophrasti testimonio Char. V. αὐλίδιον παλαι-
στρικόν (soloece Fischerus παλαιστρικὸν κόνιν junxit) ele-
vare studet; quod si vel Plato dixisset, tamen Phryni-
chum a sententia non depelleret. Nam aut xystum aut
pulverem palaestrae παλαιστρικὸν dicere ne ipsi quidem At-
ticistae sustinuerint. Verum homines ex verbo παλαιστι-
κοί denominantur Aristot. Rhetor. I. 5. 71. T. IV. Lu-
cian. Deor. Dial. XX. 14. Diog. La. VI. 4. 319. Poll.
III. 149. Schol. ad Lucian. Jov. Trag. XXI. 249. T. 6.
et ars ipsa ἡ παλαιστρική Paus. I. 59. 150. Schol. in Dio-
nys. Gramm. p. 652. παλαιστρική μηχανή Eustath. 1527. 8.
ισχύς Plut. de Sanit. p. 591. T. 7. quae quid differant, non
satis considerasse videtur Hemsterhusius ad Luc. l. c.
Attamen ars et locus, in qua exercetur, tam sunt sibi
prope juncta, ut non mirandum sit, si vocabula ex
utroque derivata ab hebetioribus nonnunquam inter se
confundantur; ita οἱ παλαιστρικοί, palaestrici, Plut. Symp.
II. Q. V. 2. 83. T. XI. Suid. s. τριαχθῆναι, Antiatt. Bekk.
p. 115. σχῆμα παλαιστρικόν ib. p. 527. ἀπάλειστος et
ἀπάλειστος, quorum postremum Reiskius Meleagro reddi
volebat Ep. XCVII., variant in Stratonis codd. Ep. LXIV.
v. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 101. εὐπάλειστος et εὐπά-
λειστος Longin. π. T. XXXIV. 2. ubi cf. Toupil notam.
Ceterum ob eandem causam confunduntur etiam ὀρχηστι-
κός et ὀρχηστρικός, ληστικός et ληστρικός, de quo notum
est quid suadeant Grammatici *).

*) Praecepto ab iis proposito congruunt haec exempla: τὸ ληστι-
κόν, praedones, Liban. Ep. 1468. 671. Appian. V. 6. 99. τὸ λη-
στρικόν σύστημα Zosim. III. 7. τὸ λ. τάγμα V. 25. sed repu-
gnant rursus τὸ ληστρικόν Liban. Decl. T. IV. p. 525. ληστρική
δύναμις Plut. V. Sert. XVIII. p. 44. ληστρικός στόλος Apollod.
II. 7. 1. nullaque certa ratione nititur Abreschius ap. Aristid.
Rhod. p. 540. τὸ ληστρικόν reponens. Plus fiducia est in Thuc.
I. 4. τὸ ληστρικόν καθήρει (cod. καθάρει) ἐν τῇ θαλάσῃ, ubi
plerique codd. contra ληστρικόν consentiunt; sed ex duobus lo-
cis hinc expressis, uno Himerii, τὸ ληστρικόν ἐκκαθήρας (quod
nititur illa lectione καθάρει) Or. II. 386. cod. Vindob. ληστι-
κόν tuetur, alter vero Polyaei V. 14. 171. τὰ ληστρικά τῇ

Ἐπακοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἀμφοτέρων. *) λέγει οὖν
ὁρθῶς ἠερδὴ ἐπὶ τῷ διαφρούμενον ποιητι-
κόν. †)

*) Οὐχ ἀμφοτέρων, quia scilicet est ἰδιώτης. Sed acumen hoc incongruum, ubi ἀπλῶς sequitur λέγει οὖν, non addita voce, quas ἐπὶ ἰδιώτης opponatur. Quare scribendum puto vel ἰδιώτης λέγων ἀμφοτέρων, vel ἰδιώτης λέγων, οὐτως ἀμφοτέρων. Pauw. Hic sanis calceum adhibet; mihi petapicium est, interpolatorem Phrynichi aculeos retulisse.

sequuntur verbi ductum: κλιστικὸς, κονιστικὸς, σφαιρι-
στικός, ἀκασσιτικός etc.

†) Phrynichus App. p. 58. τῷ ἑπακοιδῇ καὶ αἰοιδῇ οὐ
χρησίων, καὶ Ὀμηρος εἶπεν. Ionica forma in omni ge-
nere et parte sermonis poetici locum habet, neque iam-
bicum aenacicum, si paullo altius exurgit, dedecet. Ion
Athen. XIV. 36. 502. καὶ αἰοιδῶν ὕμνων αἰοιδοὶ et Phry-
nichus eodem loco παλαιῶν ἀρτίστων αἰοιδόντες μὲν.
Sed ultra non exceditur. Vitiose Aelianus quater in H.
An. I. 19. et III. V. 52. XVII. 6. ἑπακοιδῇ ponit, sive
poetarum imitatione, sive contagione quadam sermonis
vulgaris. Nam ἑπακοιδῇ et ἑπακοιδός, quae Thomas pari-
ter damnat, in sermonibus vulgi versata fuisse osten-
dunt versio Alexandrina (v. Biel. Thea.) et Canones eccle-
siastici. Hinc etiam ἑπακοιδός Philoni adhaesit de Migr.
Abr. p. 401. A. (ἄνω ἑπακοιδῇ dicitur) ἑπακοιδῇ Euseb. H.
Ecd. VII. 10. 322. Heliod. IX. 21. Joann. Zonar. Ann.
I. 54. C. Phot. Bibl. c. 63, 68. Arrian. Epict. I. 27. 139.
Suid. s. v. et Ammon. p. 142. αἰοιδεῖν vel in Longo fe-
rendum esse negat Schaeferus III. 376. et Eustathius
p. 9. αἰοιδῇ, inquit, ἀργεῖ ἐν κοινῇ διαλέκτῳ. Lexicis
adde ἑπακοιδῇ Symm. Ps. LVII. 6. et θυρεοπῶδες Suid. s.
ἐπακοιδῇ. Apud Jamblichum V. Pyth. XXV. 114. p. 244.
ἐστὶ δὲ καὶ ὅτε ἀνευ λέξεως μελισμάτων ἐπακοιδῇ καὶ πάθη
καὶ νοήματα τινα ἀφνύλαζον, nihil ad sensus integritatem
requiram, si hoc modo scribatur pro vulgato ὅπον δέ.

Θαλασσοῦ ἀναίρων (καθαίρων scribendum videtur) ad vulgarem
consuetudinem deflexit.

Διδούσιν· ἐν τῷ περὶ Εὐχῆς Παρθενίας οὕτως λέ-
γει, δέον διδοῦσαι τὸ γὰρ διδοῦσιν, ἄλλο τι
σημαίνει, τὸ δεῖν. *) †)

a) In hoc extremo loco legitur δεῖν corrupte, ut arbitror. Tho-
mas omisit haec verba; Phavorinus retinet τὸ δεῖν, praepostere qui-
dem, si locus integer. Reponendum videtur pro τὸ δεῖν, διδόν,
infinitivus aor. II. verbi δεῖω, timeo, ut sit διδοῦσιν dativus plura-
lis ejusdem aoristi aut certe prima aut tertia pluralis futuri secundi.
Nunnes. Immo optime legitur τὸ δεῖν; nam διδοῦσαι rectum est, si
a διδῶ, non a διδωμι deduxeris; διδῶ et infinitivus διδεῖν est τὸ
δεῖν, vincere. Aliter διδωμι γὰρ δεσμεύει. Eustathius in illud Ho-
meri διδῆ, ἡγουν ἐδέσμευι, ἀπὸ τοῦ διδωμι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰστέμει
ἴστη. Scaliger. Etiam ab hoc capite Attici διδάσκει, quam διδοῦσαι
ducere maluerint. v. ad Greg. p. 619.

†) Transmigravit haec forma ex Iade in vulgarem,
quam dicere solentius, linguam, omnium dialectorum
communis diversorium. Nam quod Antisthiciستا Bekk.
p. 88. narrat, διδοῦσιν, οὐ διδδῶσιν, Ἀριστοφάνους Μητρο-
φῶντι, in quemvis alium cadere magis potest quam in
Aristophanem. Facilius crediderim, Antiphanem in ἱεργ-
φῶντι (si is hoc nomine inscripsit fabulam) hanc sibi ma-
culam adpersisse; idque adeo pro certo affirmarem, si
recte V. Cl. Jacobsius in hujus poetae vv. ap. Athen. VI.
p. 370. διδοῦσαι emendasset pro διὰ διδοῦσαι: sed melior le-
ctio est διδοῦσαι. In Aristotelis Rhetor. II. 23. 274. δι-
δοῦσιν exhibuit Camotiana; rectius alii διήσουσιν; sed
in Epicuri sententia Diog. La. X. 131. 657. ὁδὸν καὶ
κατὰ τὴν ἀποδιδόντι ἀποδιδούσιν ἡδονήν, nihil variari ve-
leō. Inde jam multiplicantur exempla: ἐκδιδούσαι Appian.
Alex. V. 6. 305. ἀποδιδούσαι Apollon. de Synt. IV. 7. 341.
et Anon. Suid. s. Βασιλεῖα. Διδούσαι Dio Cass. LXV. 13.
1069. (Maneth. II. 45.) Schol. Arist. Eqq. 488. σὺν
διδούσαι Themist. Or. VII. 101. C. ἐνδιδούσαι Mechani-
cett. p. 54. προσδιδούσιν Paus. III. 26. 449. quod quum
tam a consuetudine Pausaniae alienum, quam ad sensum
inexplicitabile sit, recte censeo Valckenarium προσδιδούσιν
emendasse; eodemque modo in Herodian. VII. 5. 275.
pro γρησμοί τινες ἐδιδόντο corrigam ἡδόντο (paullo post
p. 280. φῆμαι ἐδιδόντο Sylburgius mutat in διεδιδόντο).
Ita in illis quoque exemplis unum aut alterum librario-
rum culpa corruptum videri, facile patior. Sed qui apud

Προάλω: τούτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοῦτο-
μα. ἀγινῶμαι δέ, ὅτι ἀνὴρ λόγου ἄξιος κέχρηται
αὐτῷ Φαβωρίνος. τοῦτο μὲν οὖν αποδιοπομπαί-
μεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν προπετῶς. *) †)
Πηχῶν, πήχως †): δεινῶς ἐκότερον ἀνάττικον, δέαν
πηχέων καὶ πήχεος. ††)

*) Articulum hunc ignorant Ed. Fr. et Vase.

b) Pauwio, cui πήχως non satis δεινῶς ἀνάττικον videbatur, ve-
hementer placuit, quod in Ed. Fr. legitur πήχες pro πήχεος scilicet;
sic ὁμιλῶς ἀνάττικον habemus, verc.

Hesychium Διδούσιν in διδόασιν mutant, certissime laterem
lavant, quum et Suidas s. Ἀναβράσσουσι et Photius s.
Προάλιον ionica forma uti non erubuerint.

In contrarium vitium incurrunt recentiores Graeci,
quum ad similitudinem tertiæ personae, incustodita ob-
servatione analogiae, etiam διδόαμεν, διδόατε inclinant,
ἐπιπλάττων νομίζοντες, ut acribit Grammaticus Hort. Adon.
p. 208. Hac fallaci specie parilitatis circumductus Aspa-
sius in II. Nicom. p. 52. b. et Michael Ephes. in V. 69.
a. Schol. in Lept. p. 20. ed. Wolf. διδόαμεν protulerunt,
Niceph. Schol. in Synes. p. 420. A. ἀποδιδόαμεν, Lex.
Rhet. Bekk. p. 288. ἐκδιδόαμεν, Διδόατε Geminus de
Prasin. ad Caes. p. 429. μὴ ἐκδιδόατε Anna Comp. VII.
194. C. His adde Theodoretī exemplum, quod quum
in promptu fuit Sturzio ad Matt. p. 169, et προσπιθέμεν
Moschion. de Aff. Mul. p. 14.

†) Προάλω: repeto cum sono inflexo in ultima ex
Thomae MS. quod postulat et origo a nomine προαλής.
Apud eundem Thom. in προπετῶς deleo illa verba καὶ
Συνέσιος, quae recte absunt a MS. Nunnes. Προάλω
Synes. Ep. 145. προαλής Sirac. 50. Hoeschel. Ita καὶ
Συνέσιος manere potest apud Thomam, ut vides. Pauw.
Apud Atticos neque adjectivum invenitur, neque adver-
bium; προαλής praeter Lysidem Apollonius de Pron.
p. 26. Cyrill. c. Jul. V. 154. B. προαλής γλώσσα (i. e. πρό-
λαλος) Pollux VI. 120.

††) Thomas et Moeris nil nisi de genitivo plurali ad-

monent, *πηγίων*, οὐ *πηγῶν*. De quo primum exponendum erit; quanquam res ita se habet, ut praeter exemplorum enumerationem nihil requirat, ac ne haec quidem propter summam scripturae mutabilitatem multum auctoritatis afferant. *Πηγῶν* igitur, quod Piersonus p. 327. Xenophonti invito attritum censet, Polybius, Diodorus, Plutarchus, Lucianus, et qui his finitimi sunt, saepissime scripserunt, raro et velut dicis causa formam canonicam interponentes. v. Aelian. H. An. XVII. 6. Appian. Mithr. XXX. 684. ea inconstantia, ut ap. Plutarch. de Is. et Os. c. 43. T. IX. una pagina 162. *πηγίων* (hoc tono insignitum), altera 163. *πηγῶν* legatur. *Πήγειον* s. *πηγίων* Herodotus, Plato Tim. 398. T. 9. Aristot. H. An. II. 2. 92. et poetae, quibus in hac causa paene solis testimonii dictio est, scenici.

De genitivo singulari praecipit etiam Photius p. 316. *Πήγειον οὕτως, οὐ πηγῶν, ὡς καὶ πήγεις, οὐ πηγούς.* Etym. M. et Hort. Adon. p. 142. b. *Πήγεις καὶ πηγούς κλίνεται πρίσβους καὶ πρίσβους ἀντικῶς, σελήμιαιται καὶ τοῦτο, ὡς πῆγος πήγεις, κλέκους, πέλκεις,*).* Ab Herodiano haec tracta esse docet Constant. Lascaris Gramm. L. III. p. 8. *Πήγεις* igitur, ut ab hoc *ὀφθαλμῶν*, Plato Alcib. I. p. 51. T. 5. Aristot. H. An. VIII. 27. 398. Philo de Vit. Mos. III. 667. A. Aelian. H. An. III. 3. IV. 52. et saepius. *Πήγεις* Herodot., Polyb. X. 44. Galen. Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 221. F. Lucian. Philops. 22. 273. T. 7. Sext. Emp. c. Ph. I. 616. atque ex hoc credibile est, nonnullos *πηγούς*, ut Photius scribit, contraxisse, idemque etiam Phrynichus h. l. notasse videtur, non *πήγεις*, quod unde natum sit, nemo intelligit. Sed ad illud quomodo aberratum fuerit, ostendit vicinum *ήμισους*, quod scriptoribus communis dialecti familiarissimum est: Joseph. Ant. III. 6. 132. VIII. 3. 425. *πήγεις καὶ ήμισους ἔχοντες τὴν διάμετρον*, ubi male *ήμισιν* corrigunt; *τριῶν καὶ ήμισους μνῶν* Dion. Hal. IV. 17. 680.

*) *Πέλκεις* Eur. El. 160. Plut. Conviv. 13. 29. T. 8. non opus erat Hesychio affingi pro *πέλκεις* s. *Υπελκή*; neque tentem τοῖς *πέλκεις* Aelian. H. An. XVII. 44. et alio loco XIV. 29. *πέλκεις* legitur, quo ceteri utuntur, Arrian. Tact. p. 17. Ac. Alan. p. 108. Himer. Or. XVII. 700. τοῖς *πέλκεις* Procop. Bell. Goth. 448. C. Τοῦ *Θηλέως* Joseph. Antt. III. 6. 134. τῶν *Θηλέων* omnes Ed. Instit. Theophyl. I. 10. 169.

T. II. *μυριάδων ἐπὶ ἡμίσεος* *) Plut. V. Mar. 54. 110.
 T. III. *δυσὶν δραχμῶν καὶ ἡμίσεος* Athen. VII. 108. 550.
ὥρων τεσσάρων καὶ ἡμίσεος Strab. II. 5. 536. quae propter
 generis neutrius usum enoto **); praeterea haec forma
 genitivi a Grammaticis reprehensa legitur Diod. IX. 59.
 Dio Chr. VI. 221. Philo de Mund. Opif. p. 3. Archimed.
 de Sphaer. p. 5. quo in libro etiam τὸ ἡμίσειον c. 29. 72.
τῷ ἡμίσειῳ, τῷ ἡμίσειᾳ, minimum decies repetitur. Τοῦ
ἡμίσεος rarissimum est, Herodo. II. 126. Plato Charin.
 168. C. Thuc. II. 78. IV. 104. Diog. La. II. 51. Sext.
 Emp. c. Math. IV. 535. usitatius *ἡμίσεως* Thucyd. IV.
 83. Dem. c. Aristocr. 691. 16. (cod. *ἡμίσεος*) c. Olymp.
 1166. 10. (idem cod. *ἡμίσεος*) Xenoph. Oecon. XVIII. 8.
 Plato Hipparch. 231. D. Tim. 559. T. 9. (*ἡμίσεος* Bekke-
 rus edidit p. 56. E.) Aelian. H. An. IV. 52. Arrian. Tact.
 p. 68. Liban. de Fort. T. I. 97. neque casu huc declina-
 tum esse puto, sed consilio et opera dedita. Namque
 genitivos adjectivorum in *us* tam saepe in *ewos* inflexos
 esse reperimus, ut dubitari non possit, quin haec ali-
 quando in vulgus valuerit, opinio, recte scribi *πρὸ βρα-
 χέως* Theophil. Paraphr. I. Tit. 13. 3. Nicet. Ann. V. 5.
 92. C. Athen. IX. 24. 400. Jamblich. V. Pyth. XXV. 112.
 240. *περὶ βραχέως* Thucyd. I. 140. *ἐκ βραχέως* Plut. V. Syll.
 19. 210. Appian. Pun. XIV. 521. *διὰ βραχέως* Mithr. LVII.
 725. Niceph. Br. IV. 51. 103. *τοῦ θήλεως* Aelian. H. An.
 VII. 26. Paus. X. 19. Agatharch. Mar. rubr. p. 25. Galen.
 Prooem. in Hipp. de Nat. Hom. p. 106. A. T. III. *τοῦ
 γλυκέως* Theophil. Caus. Pl. VI. 4. et 25. etc. Qui autem
ἐκ τοῦ εὐθέως scripserunt Paus. VII. 12. 277, Procop.

*) Schol. Venet. *Δ. 109. κέραι δύο ἡμισὺν πηχῶν*. Heynius in Ad-
 dend. copulam interponit minime necessariam.

**) Paene inducor ad suspicandum, ex hoc crebro genitivi *ἡμίσεος*,
 omnibus generibus adaptati, usu nonnullos in hanc opinionem
 tractos esse, ut et *ἡμίσεος* dici posse arbitrarentur. Quid
 enim est illud Platonis Menon. p. 355. T. IV. *ἀπὸ τῆς ἡμίσεως*,
 et Thucyd. VIII. 8. *τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν*, ubi tamen quater
 codd. *ἡμισείας* praebent, ut Paus. V. 3. *τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν*?
 et si quis tam haec depravata putet, quam illud, quo Buttmannus
 utitur, *ἀπέχονσα ἡμίσεος* (Edd. vet. *ἡμίσεως*) *ἡμίσεος πλοῦν*
 IV. 104. (eodem modo apud Hippocr. Vict. Acut. XVI. 280.
ἐρεκεν ἡμίσεος ἡμίσεος διαίτης μεταλλαγῆς) facile reparabile di-
 cat, certe recentioribus hanc licentiam non denegabit, qua in
 Geopp. L. I. 7. 31. in pluribus codd. per totum caput pro *ἀπὸ
 ἡμισείας* *ὥρας* constanter *ἀπὸ ἡμίσεος* scriptum est.

Σύμπτωμα πολλάκις εἶρον κείμενον παρὰ Φαβ-
ρίων ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν λόγῳ. Πόθεν δὲ λα-
βὼν ἔθηκεν, οὐκ οἶδα. Χρὴ οὖν συντοχίαν λέ-
γειν, ἢ λύσαντας οὕτω, συνέπεσεν αὐτῷ τόδε
γενέσθαι. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῷ κατὰ Διο-
νυσόδωρον ^{a)} ἅπαξ εἶρηκε τοῦνομα. †)

a) Pro Διονυσιοδώρον, ut Ed. Fr., et Διονυσιδώρον, ut Nunnesing
edidit, Διονυσόδωρον scripsi.

Hist. Temp. II. 6. 100. B. Bell. Goth. I. 26. 376. C. III.
16. 501. D. *) et ἐκ τοῦ ὁξέως Joseph. Antt. XVII. 2. 829.
7. 847. XVIII. 8. 904. XIX. 1. 909., ambiguum est, utrum
pro genitivo hoc dederint an pro adverbio; nam ut dici-
tur ἐκ τοῦ παραχρημα, sic faisse puto, qui ἐκ τοῦ εὐδέως
dici posse arbitrarentur, quo etiam refero illud, quod in
Thucyd. IV. 17. codd. aliquot et Edd. vett. ἐκ τοῦ εὐκό-
τως præbent; quotum omnium nullum non dico indi-
cium sed ne suspicio quidem in veteres atque antiquos
scriptores cadere potest. Sed summus ille in eodem er-
rore consensus conjecturam affert, quæ fuerit illa ætate,
unde exemplarium nostrorum forma ducta est, gramma-
ticae disciplinae ratio.

†) Stephanus in Thes. etiam exemplum habet ex Thu-
cydide. An hoc postremum assutum quoque a manu
recentiore? sane οὐκ οἶδα id videtur indicare. Pauw,
Nescio, quid sibi velit Pauwius; illud certum videtur,
vocabulum, tam ad usum commodum, unico Thucydidis
testimonio (IV. 56.) et Demosthenis (p. 1295. 21.) non
satis excusari, quod si communiter probassent Attici,
multo, reor, plura ejus cerneremus vestigia. Sed Ari-
stotelis ætate jam obfirmatum inveteratumque fuisse,
exemplorum multitudo arguit Hist. An. X. 25. 449. Rhet.
I. 9. 105. T. IV. Polit. II. 9. 84. de Gener. An. IV. 4.
659. Theophr. H. Pl. V. 5. Caus. Pl. III. 24. Epicur. ap.
Sext. Hyp. III. 17. 161. Missos facio Diodorum, Poly-
bium, Plutarchum et alios hujus ætatis, qui et hoc et

*) V. Schmieder. VV. LL. Arrian. Alex. II. 18. 125. (Ib. 16. 125.
ὡς τοῦτο ἀπαλλάτταν γυναικας. 128. γενομένην.) Pro διὰ
ταχέως Aelian. V. H. XII. 3. Corayus recte pluralem substituit.

Ἐνθεμα βάρβαρον· ἐν δὲ λέγει πρόγραμμα. †)

cetera composita, παράπτωμα, παράπτωσις, περιπτώσις, σύμπτωσις, veteribus minus probata, frequentant, neque his contenti, συγκύρημα et σύμβαμα invexerunt. Lexicis adde ἀπερίπτωτος (παντός νοσήματος) Galen. Ther. ad Pamp. I. 961. B. et συμπτώω, cujus participium τὸ συμπτῶν usurpat de ruina Procop. Aedif. II. 10. 42. C.

†) Πρόγραμμα interpretatur Hesychius nomine communis dialecti ἐνθεμα. Nunneq. Πρόγραμμα δημόσιον Basil. Ep. 249. (ut et προγράφει, promulgare. v. Abresch. Lectt. Aristae. Add. p. 341.) Demosth. c. Aristog. I. 772. quibus Hoescheliu addit Philonem, Lucianum, Herodianum et Zosimum. Ἐνθεμα, cujus exempla Sturzius p. 163. et Thomae interpretes p. 739. ex Alexandrinis protulerunt, quoque etiam Polybius utitur XXXI. 10. et Theolog. Arithm. p. 51., rejiciendum esse ipsa forma prodit Atticis insueta. Moeris p. 28. Ἀνάθημα ἀττικῶς, ἀνάθημα ἑλληνικῶς. Thomas p. 51. Ἀνάθημα, οὐκ ἀνάθημα, εἰ καὶ Φιλόστρατος λέγει. Idem p. 544. Ἐπίθημα, οὐκ ἐπίθημα, cui praecepto ab omnibus attice scribentibus paritum, a ceteris non obtemperatum est. Διάθημα Sext. c. Astrol. V. 546. Anna VI. 164. C. Ἐπίθημα Hipp. de Nat. Mul. 34. 704. A. Aristot. H. An. IV. 4. 149. Philo de Profug. p. 465. A. Diod. III. 15. qui idem etiam altera forma utuntur; apud Pausaniam persaepe ἐπίθημα, bis ἐπίθημα legimus I. 2. et IX. 21. Πρόσθημα Hipp. de Nat. Mul. pluribus locis, sed et πρόσθημα XK. 698. F. T. VII. usurpavit; σύνθημα Socrat. H. Eccl. VII. 3. 358. Zosim. IV. 22. quod hic quidem σύνθημα dicere solet; unde est συνθεματίζειν Nicet. Ann. VI. 3. 102. D. Lexicis omissum Ἐνθεμα Theophrasto obhaesit saepius; ἀνάθημα Plutarch. V. Pelop. XXV. 201. ubi ἀνάθημα rescribere malim. Similiter comparata sunt reliqua, quae a verbis in μι derivantur. Ἐνθεμα tantum in medicina repperit vulgarem formam obtinuisse, quis miretur? πάθημα in mundo muliebri commemorat Nicet. Ann. XK. 5. 382. D. cujus atticam scripturam servavit Poll. V. 98. Ἀφθεμα Alexandrini usurparunt, qui et ἐπίδομα et ὑπόθεμα. πρόδομα ex Hesych. s. Ἀφθεμα addo Lexicis.

Κατορθώματα· ἀμαρτάνουσι κατὰ αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα δοκιμον, τὸ κατορθῶσαι· τὸ δ' ἀπὸ τούτου ὄνομα ἀδοκιμον, τὸ κατορθῶμα. α) λέγειν οὖν χρὴ ἀνδράγαθῆματα. †)

α) Ed. Pr. Vass. alio ordine τὸ δ' ἀπὸ τούτου ὄνομα, τὸ κατορθῶμα, ἀδοκιμον.

Eorundem est ἀφύλρεμα Joseph. Antt. XVII. 2. 531. Nicet. Ann. XVII. 2. 331. quod in indice vocabulorum hellenisticorum reponere neglexit Sturzins; διαλρεμα, vulnus hians, Eust. p. 462. deest Lexici cum φέρεμα Socrat. H. Eccl. VII. 13. 558. Suid. et Phot. s. Φάκιλος. In Niceph. Greg. XIX. 1. 584. βιβλος ἐμφόρημα πᾶσων αἰρέσεων et ejusdem Schol. in Synes. p. 355. Α. πάσης μαθήσεως καὶ σόφιας ἐμφόρημα lege συμφόρημα, congeries, ut Schol. Venet. K. 252. ἄστρον ἐστὶ συμφόρημα ἁστέρων. In Xenoph. Hieron. c. VIII. 10. ubi de tyrannorum satellitibus loquitur, pro φέρεμα satius videtur δορυφόρημα reponere.

†) Ὁρθοῦν et erigere et dirigere notat; signate dicitur illud ἀνορθοῦν, hoc διορθοῦν. utrique affine est ἐπανορθοῦν, quod locum habet in iis, quae ad pristinum statum, unde luxata erant, redeuntur; omnibus autem subest notio mutationis in melius; quamobrem usum promiscuum habent. Sic v. c. Plato Rep. X. 302. ἀεὶ ἐὼς ἀποδοῦναι τὸ πᾶν καὶ νοῆσαι. cf. Ast. ad Polit. I. 376. Lysias Epitaph. p. 124. T. 5. ἐπηνόρθωσαν τὰ ὑφ' ἐτέρων δυστυχήματα. Paus. IV. 7. ἐπανορθοῦσθαι τὰ ἐπτασιμένα (quo refellitur etiam illud, quod Ammonius contendit, τὸ ἐπανορθοῦν ἐπὶ μόνων λόγων.) sed eodem sensu Diod. I. 75. ἡ διορθωσις τῶν ἀμαρτημάτων et Joseph. Antiq. X. 4. 517. τὰ ἀμαρτηθέντα διορθοῦν. Quum porro correctio eorum, quae vitiose scripta sunt, vulgo ἐπανόρθωσις dicitur, ut βιβλους ἐπανορθῶσαι Dio Cass. LXII. 25. 1021. Liban. Ep. 630. p. 300. τὸ γραφέντα ἐπανορθῶσθαι Id. Decl. T. IV. p. 755., tamen ille apud Plutarchum Grammatista V. Alcib. VII. 9. Ὁμηρον ὑφ' ἑαυτοῦ διορθοῦμεν (Ἰλιὰς διορθωθείσα Eustath. p. 1724. 30.) crepat,

"Ἰπαιθρον μὴ λέγε, τὸ δὲ ὑπαιθρὸν") τετρασύν-
 λλως. †)

a) Ed. Fr. et Phavor. τὸ δὲ γὰρ ὑπαιθρὸν:

quem paulo ante professus fuerat *ἱπαιθρῶν*, similiter-
 que Strabo I. 4. 167. modo *διόρθωσιν Γνωστικῆς* pro-
 mittit, modo *ἱπαιθρῶσιν*, quorum alterum correctio-
 nem, alterum restitutionem pristinae vel nativae integri-
 tatis significat. Denique *κατορθῶν* de quolibet successu,
 neque solum bellico, ut Thomas opinatur, sed et de cau-
 sis forensibus (*κατορθ. τὴν δίκην* Dem. c. Pant. 967.) et
 quodcumque demum vel scripto vel verbis explicatur. v.
 Winstanley ad Aristot. Poet. c. XIV. et Sallier. ad Thom.
 p. 517. Itaque τὰ τῆς ψυχῆς κατορθώματα Xenoph. Eph.
 I. 2. non tam nove inusitateque dictum est, quam Locel-
 lae videbatur; αὖ τοῦ νοῦ κατορθώσεις Philo de Conf. Ling.
 346. B. Substantivum ipsum *κατορθώμα* apud Diony-
 sium Antt. V. 44. IX. 14. Diodorum V. 29. Plutarchum
 V. Alcib. c. IX. V. Pyrrh. X. 71. Polybium, Strabonem,
 Lucianum et qui hos gradatim sequuntur, tritissimum,
 veteribus intactum est. Itaque hactenus a Phrynicho
 juste damnatur, licet multos habeat affines indubiae au-
 thoritatis: *διόρθωμα* Hipp. de Artic. p. 545. A. et 560. A.
ἱπαιθρῶμα Plato Theaet. p. 185. A. Protag. p. 540. A.
 Dem. c. Aristog. I. 774. de Halon. 84. *κατορθώσεις* Ae-
 schin. Fals. Leg. p. 534. Demad. π. Λωδίκ. 268. Pro
 illo passim antiqui *ἀνδραγαθήματα*, *ἀριστεύματα*, τὰ κα-
 τορθούμενα, Thucydides etiam τὸ διορθούμενον dixit, qui
 hunc simplicis verbi usum cum Tragicis communem
 habet.

†) Hinc Vitruv. *hypæthrae ambulationes*, Catull. in
sereno dixit. Nunnes. Imo Cato in libro de re rustica.
Scaliger. Idem Thomas tradit p. 867. sed Photius utrum-
 que probat: Ἰπαιθρον καὶ ὑπαιθρον ὁμοίως. Illud Pind.
 Ol. VI. 104. Aesch. Prom. 115. Herodo. II. 62. Thucyd.
 I. 134. Xenophon, Aristophon comicus Ath. VI. 54.
 414. Theophrast. H. Pl. IV. 12. 469. Lucian. Asin. 27.
 164. Philostr. V. Apoll. VI. 6. 235. Aristid. T. I. p. 535.
 alique multi; ex altero genere ὑπαιθρος εὐνή Hipp. de
 Vict. Acut. p. 72. D. κρήνη Paus. II. 5. ἄστρα Lucian.

Τὸ μὲν κοιτῶν ἀδύκμων, τὸ δὲ προκοιτῶν οὐ δύ-
κμων. *) ἡμῖν δὲ καλὸν χρῆσθαι τῷ ἄττικῳ ὀνό-
ματι· προδωμάτιον γὰρ λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ δω-
μάτιον τὸν κοιτῶνα. †)

a) Ed. Fr. et Vasc. *Κοιτῶν μὲν ἀδύκμων, τὸ δὲ προκοιτῶν οὐ δύ-
κμων*: quod ego probare non possum propter commendatum mox
προδωμάτιον. In vulgata *ἀδύκμων* et *οὐ δύκμων* idem significant.
An ita variavit fortasse apctor de industria, quia Menander *κοιτῶν*
barbarum dixerat? Pollux I. 79. *τῶν οἰκῶν πρόδομος καὶ δώμα καὶ*
δωμάτιον καὶ κοιτῶν... *οἱ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν*
οἶσται, πισυότατος καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης etc. Sed suspectus
est mihi hic locus, neque credo Menandrum pro barbarā habuisse vo-
cēν *κοιτῶν*, quae analogica formata est et Atticismum apprime sa-
pit; *κοιτῆ* lectus, *κοιτῶν* locus, in quo lectus. Fortasse nomen pro
nomine irrepsit; vel Menander aliquis Grammaticus intelligendus est.
Aristarchi discipulus Menander notus est e Suida. Paus. Haec me-
tuo ne insomnia sint. Scribi debet τὸ μὲν κοιτῶν ἀδύκμων, τὸ δὲ
προκ. ἀδύκμων etc.

Demon. I. 231, T. 5. Themist. XIII. 163. B. ἀρόμοι ὕπ.
Arist. in Smyrn. p. 261, T. I. πράξεις Plutarch. V. Cat.
XVI. 408. T. 2. etc. etc. Quod e Xenophonte afferunt ad
Thomam refellendum, ἐν ὑπαιθρῷ, id nunquam aliter
scriptum reperi, neque id fortasse excluserit Phrynichus;
praeter exempla a Schaefero citata ad Bos. Ell. p. 484.
ἐν ὑπαιθρῷ s. ἐν τῷ ὑπαιθρῷ legitur Dion. Ant. IX. 70,
Diod. II. 21, Dio Chr. III. 125. Plut. V. Lucull. II. 278.
Paus. II. 2. Philo V. Mos. II. 660. B. Joseph. Ant. XV.
5. Appian. Pun. VIII. 71. Aristid. Or. Sacr. II. 307,
Apud Sextum c. Rhet. II. p. 292. ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαιθρου
dele γῆς et in Dion. Hal. VIII. 68. 1670. εἰς τὸ ὑπαι-
θρον s. τὴν ὕπ. restituas pro masculino τόν.

†) Quemadmodum oubiculum attice δωμάτιον dicitur,
vulgo autem κοιτῶν, sic antithalamum illi προδωμάτιον,
vulgares προκοιτῶνα dixere. Δωμάτιον Plato Rep. III.
269. T. 6. (p. 70.) Lysias Apol. Erat. p. 20. Aristoph.
Lys. 160, Eccl. 8, Dio Cass. LXXVII. 2, 1289. Aristid.
Or. Sacr. III. 313, Achill. Tat. I. 6. 36, (ἐνθα μοι καθέν-
δαν ἔθος). v. Ast. ad Theophrast. p. 150. Δωμάτιον οἱ ἄτ-
τικοὶ τὸν ἐφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον Derotheus in Schol.
Ven. I. 90, vel Porphyz. in Schol. a Valckenario edd. ad

Σμῆγμα καὶ σμῆσαι καὶ τῶτα ἀνάττω· τὸ γὰρ
ἄττικόν σμῆμα καὶ σμῆσαι· τὸ μὲν ἄνευ τοῦ
γ, τὸ δὲ διὰ τοῦ σ. †) †)

ay Bd. Pr. V. καὶ τὰ ἐσθλὰ ἀνάττω, τὸ δὲ ἄττικόν — Po-
strum τὸ μὲν — τοῦ σ. omittunt.

Ammon. p. 102. Hoc argumento est, κοιτών, quamvis
ab ipso Aristophane usurpatum, tamen vulgaris magis
quam urbani sermonis proprium habitum esse, neque Me-
nandro poetae causam defuisse cavillandi vocabuli, utut
hac aetate frequenti usui circumlati. v. Matro Athen. IV.
15. 31. Callixenus ib. V. 38. 289. Diod. XI. 69. Lucian.
Asin. II. 155. T. 6. Dio Cass. LXXVI. 14. 1282. etc. Idem
significatur a Galeno de Praenott. p. 455. Basil. Χαρίλαμ-
πος τοῦ κοιτώνιου, ὡς ἅπαντες οἱ νῦν Ἕλληνες ὀνομά-
ζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς οἱ περιφρῶς ἀπικλίζοντες.
Ex hoc ministerio πρωτοτύπου τῶν κοιτώνων τοῦ βασι-
λέως Socrat. Hist. II. 2. 80. οἱ ἐπὶ τῷ κοιτῶνι τεταγμένοι
Zosim. IV. 22. ὁ προσετώς τῶν βασιλικῶν κοιτώνων V.
47. qui etiam προκοίτοι et οἱ προκοιτούντες vocantur.
Προδάματιον apud Hesychium, προκοιτών apud Pollucem
X. 43. et Varronem R. R. II. Praef. v. Schoettgen. ad h. l.
Schneider. Epim. ad Xen. Memm. p. 285. Irmisch. Exc. ad
Herod. T. I. p. 909. et Galeni descriptionem ab his prae-
termisam L. I. de Antid. III. 870. D. T. X. In Chioni-
dae iambis a Polluce citatis pro πολλοὺς ἔγωγε δ' ἀκούω κατὰ
ἐὶ νεανίας legendum est πολλοὺς ἔγωγε καὶ κατὰ ἐὶ —.

†) Pervetustum esse formae paragogicae usum, numeri-
ca carmina testantur Od. 5. 226. et Hipponeratis σμῆγμα
de Morb. II. 5. 555. C. T. VH. σμῆγματῶδης de Vict.
Acut. III. 86. E. T. XI. quod ex Aretaeo profert Hoesche-
lius; idem σμῆγισθαι et γῆν σμῆγισθαι de Morb. Mul. II.
60. 852. D. pro quo σμῆγισθαι citat Phavorinus. Plurima
vero apud scriptores vulgares exempla suppeditant: σμῆγμα
Plut. V. Demetr. 27. 32. T. 6. Diosc. IV. 160. 244. a. Arist.
Or. Sac. III. 51. Galen. Comp. Med. p. Loc. I. 3. 342.
D. Alex. Trall. I. 10. 34. σμῆγισθαι Strabo III. 164. (458.)
Paus. V. 6. Porphyri. de Abst. IV. 11. 354. Themist.
XXXII. 559. C. Polyæn. II. 3. 54. ἐσμῆγμένον Arrian.

Epict. I. 27. 139. *διέσκηται* Plut. Symp. VI. Q. VII. 2. 266. Sed hercule etiam apud hos nonnulla fuit atticae consuetudinis memoria; *σμάιντες* Diod. Sic. V. 28. *ἀποσμάιν* Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 8. 351. C. *ἀποσμήσαι* Eunap. V. Aedes. p. 42. *σμήμα* Athen. IX. 77. 576. Hic quum Edd. vet. *σμήμα* exhibeant, suspicio oritur, etiam in prioribus nonnullis locis, eorum praesertim, qui proprias Atthidis elegantias consecrari solent, vulgarem formam a librariis introductam esse, quos rubiginem suam etiam Atticis affricuisse non uno exemplo cognovimus. v. Interpp. ad Thom. p. 802. et Moer. p. 355. et Schweighaeus. ad Athen. T. V. p. 271. In Arist. Pac. 1231. pro *σμήχετε* Suidae beneficio *σμάχετε* recepimus; sed *διασμήχθεις* Nubb. 1257. excusari potest, et multo magis *ἀσμηκτος* Pherecratis Poll. II. 35. quam speciem omnia a perfecto derivata impressam habent, *νεόσμηκτος* etc. Similiter a *ψάω*, *τρίχες* *διεψημέναι* Poll. IV. 152. ubi codd. partim *παρεψημέναι*, pars *περιψηγμέναι* praebent; quod quum Jungermannus *βεβαμμένας* interpretaretur, *παρηψημένας* in animo habebat. Litera sibilans recurrit in *συνεψηθή*, quod Suidas ex LXX interpretibus suscepit, ubi et hoc et rectius *συνεψηθή* legitur, v. ad Hesych. s. *συνψηθείς*. tum majore jure in *ποδόψηστορον* et *καλμψηστον*, quae omnia a *ψάω* ducuntur, inserto sigma, ut *νενησμένοι*, *χηρωστής*, *ἐπαλωστής*, *ἀφορηστής*, *ἐσπηστής* (v. Etym. s. v.), *ορηστής* (Eust. 384. 9.), *δαμψηστής*, de quorum constitutione alibi agere proposui. A *ψήω* est *ψήκτρα* (non *ψήκτρα*) Arist. ap. Poll. X. 55. *ψήγμα* Aeschyl. Agam. 455. et ipsum *ψήγειν* legitur Xenoph. Hell. II. 4. Plato Legg. II. 87. T. 8. Tim. 84. B. Aristoph. ap. Etym. s. *Βουνέφαλος*, Soph. Trach. 693. et Eur. Hel. 1583. etsi *ψήν* s. *ψήν* atticius, ut ita dicam, meraciusque est et *περίψημα* illis proprie assignatur. v. Suid. s. *ἀπόψημα* et Harpocr. s. *χλήδος*. Sic etiam *κνήν* s. *κνήν* et *κνήθειν* apud eosdem Atticos in usu fuerunt, unde *κνήμα* et *κνήσμα*; quocum conferri licet *πλήμα* et *πλήσμα*, cujus primaria forma (*πλέω*) intercudit. Deinde etiam pro *ἄρουν*, quod Moeris et Thomas (cf. Antiatt. Bekk. p. 446.) inter Atticae dialecti insignia referunt, recentior forma irrepsit *ἄροτριάν*, quae jam in Theophrasto apparet de Caus. Pl. IV. 14. 317. sed semel tantum, ut furtim illata videatur; postea autem paulisper insuevit, Appian. Pun. I. 144. Quint. Cal. V. 62. Artemid. I. 75. ubi unus cod. in vetere et homerica scri-

Quoniam supra γὰν ἀμφωλὶδα pro ἀμφωλὶδα scriptum praetorimus, hio breviter repetendum erit. *Μυδωλὶδα* *στεινωλὶδες* Antiphanis Athen. III. 7. 296. cf. XV. 18. 465. γὰ *στεινωλὶδες* ββλσρ Plut. V. Ages. 36. 127. T. IV. hic Heiskio, illic Schweighaeusero offensioni fuerunt, maxime quod Theophrastus H. Pl. V. 10. (et Schol. Ven. P. 51.) *στεινωλὶδες* scribit. Schneiderus contra in Lex. Gr. apud Polyaenum p. 140. Cor. pro *λβανωλὶδα* e Plutarcho *λβανωλὶδα* reponendum censet, quae mihi potior videtur ratio, quod vocabula vas vel instrumentum significantiā, quae propriis in τὰ et τὸν terminantur, ex hac similitudine litteram Eretriacam trahere solent, velut *κωλὶδες*, *λυστὶς*, *ἐυστὶς*, *οὐρετὶς*, *καστὶς*, *λαμπετὶς* (Suid.), *διακωρετὶς*, *σηματὶς*, *ἀμφωτὶς*, *ἐπιστὶς* (v. Nott. ad Xen. Symp. IV. 38. et quos Jacobius citat ad Anthol. T. XI. 92.), *λουτὶς*, *χαστὶς* Mechann. Vett. p. 97., quod Eustathius cum βαστρεῖν, ἑλαστρεῖν confert, *ἑσωτὶς*, *στεινωτὶς* (Herodo. I. 194. minime dubium est), *ὑπακωτὶς*, *μηλωτὶς* **). Quaedam tamen forma ambigua sunt, ut *θερμαστὶς* et *θερμαστὶς*, *ἰχθυοντὶς* et *ἰχθυοντὶς* in Poll. v. 38. v. nott. *ἑφαντὶς* et *ἑφαντὶς* (utrumque Joseph. Ant. III. 7. 156.), *περονήτης* et *περονήτης* (v. Valcken. ad don. v. 21.), quorum illa, quae feminarum personalium

Paene indignor, Galenum, virum in grammatica disciplina non ignobilem, eo prolepsim esse, ut *ἡγλαρωσε* et *ἡγλη* et *ὄρε* compositum diceret de Comp. Med. p. Gen. L. I. c. 655. A. T. XIII. Quod cum illo componit *κρησσειον*, hoc et Etym. M. utitur ad demonstrandum literae *ϕ* pleonasmum s. *διπλα*.

formam imitantur, mihi valde suspecta videntur. Causa, cur eadem litera in nonnullis personalibus adsumatur, non alia est. Ex *αὐλητῆς*, *δεχιστῆς* in *αὐλητοῖς* (Etym. 170. 15.), *δεχιστοῖς* transmigravit, quorum ad exemplum Brunckius Arist. Nub. 728. *ἀποστερητοῖς* e duobus codd. pro *ἀποστερητῖς* scripsit. In iisdem erratis sunt *μαθητῖς* in Coll. Gronov. Moeridis p. 263. et *ἡγητῖς* Schol. Lucian. Dial. Mort. IV. (*δεχιστῖς* nuper ex Athenaeo ejectum. v. Schweigh. T. III. 51.) Recte *μαθητοῖς* Philo Quod Deus immut. p. 294. C. *προμνηστῖς* Xenoph. Memm. II. 6. 36. *καλαμητοῖς*, v. Valcken. ad Schol. Leid. p. 65. Lips. *καλητοῖς* et, quod unum mihi ex genere brachyparalectorum nunc succurrit, *ἀλειτοῖς*. Hoc fulcrum non recipiunt paronyma, *πολητῖς* Leonid. Ep. VIII. *πλενῖς*, *ἀλῖς*, quae tono a verbalibus distinguuntur, neque verbalia, quae non in *ῖς* exeunt, sive a disyllabis veniunt: *δάπτῖς*, *κλέπτῖς*, a Bastio inventum ad Greg. 259., *αὐτόπτῖς* Schol. Ven. X. 460. *συφοῖντῖς*, *προσαῖτῖς* Suid. s. *λάτῖς*, sive ab hyperdisyllabis: *αἰρέτῖς*, *ἀφαιρέτῖς*, *ὀλέτῖς* Analect. Parall. p. 628. ab oxytonis: *ὑβρίστῖς*, *βούλευτῖς*, quae duo Etymol. M. 395. 36. retracto tono scripsit; *εὐρετῖς* Diod. V. 76. *) eodem, quo masculinum *τεσημειωμένον*, accentu notatum est. Justa fultura carent *πλυντῖς* (*πλύντης* Grammatici in usu fuisse negant **)), *νηκτῖς* Poll. VI. 45. *ναυτῖς* VII. 190. Phot. p. 212. quae vel accentuuncula in suspicionem adducit. ***) Contra pro *θεραπευτοῖδες* ap. Phis-

*) Idem alio loco *εὐρέτρια* contra Elmsleyanum canonem ad Med. p. 108. a quo etiam *ὑφαιρέτρια* descivit. Lexicis *δαμάστρια* codd. Paris. Suidae s. *δαμάτεια*, *οκαῖπτρια* Procop. Anecd. X. 28. B. *δανειστρια* Niceph. Greg. XVIII. 7. 567. D. *γεννήτρια* Constant. Or. ad Coet. VI. 681. *κηδεστρια* Euseb. V. Const. III. 52. 607. *δουλεύτρια* Eustath. 1660. 47. atque nonnulla e superioribus addi possunt.

**) Id moneo propter atticam *τοῖωνσιν* liquidorum quorundam, *φαίνοντῖς*, *καλλυντῖς*. Apud Suidan s. *ψάλτῖς* pro *Εὐφρατῖς*, *εὐφραάντῖς* scribendum ex Etym. M. 436. et sub *ἀήτῖς* pro *ἡγήτῖς*, *ἡγητῖς* ex Eustath. p. 1724. 30.

**) *Λεπαστῖς* (ne quis erret) paronymum est τοῦ *λεπαστή*, ut *παλάκη*, *πάλλανκῖς* δὲ Suid. *λαβή*, *λαβῖς*, *ὀλπή*, *ὀλπίς*, *καλπή*, *καλπίς*, v. Schweigh. ad Athen. T. VI. p. 80. in quorum accentu Edd. omnibus paginis dissonant. *Λεπαστῖς* autem tau formale habet, ut *κώστῖς*, *ἔστῖς*, *φίστῖς*, actualia *μῆστῖς*, *λῆστῖς*. Etym. M. *Λεπαστῖς* καὶ *ἀρυστῖς*, quod et *ἀρυστῖς* scribitur inserta ea litera, quam vocabulis huius significationis propriam esse dixi.

Ἀντιφ. Ἀντιφ. οὐκ ἔστι δὲ κ. Ἀντιφ. δὲ δὲ
 (ἔστ. 4) t)

a) Ed. Pr. δὲ δὲ κ. οὐ δ' Ἀντ. δὲ ἐνός.

lon. de V. Cont. p. 889. C. et Eusebium Suidas s. Θεραπευ-
 τῆς rectius, ut mihi videtur, θεραπευτῆς scripsit.
 Καρπετῆς, ἰγυτῆς, ἑφαστῆς, quae Hesychius
 composuit, rho non nisi suscepto sigma recipere potue-
 rant; simplicior forma est καρπῆς et καρπῆς, quod
 Valckenarius l. c. sine idonea ratione illi praefert. Sed
 ἑφαστῆς omissio rho etiam accentum mutaret; cujus
 illa ratio in λυστῆς, λυστῆς, pro quo male quidam in
 Plutarch. Thes. c. IX. λυστῆς reponunt. v. Coray Σημ. p.
 558. Verum hunc locum, in quem improvisus imparat-
 usque incidi, aliis percolendum relinquam.

t) Etymologus σάνκος inter quatuor nomina numerat,
 quae in κκος terminantur. Schol. Aristoph. Ach. 822. ubi
 Sycophanta Atticus loquitur, τὸν σάνκον scribi inquit,
 (ut et Eccl. 502.) supra autem (v. 745. in oratione Mega-
 rensis) σάνκον. Thomas 789. Moeris 554. Suidas, Pho-
 bus et Eustathius pag. 940. 16. Atticos σάνκος uno κ scri-
 psisse referunt. Nunnes. Si a σάσσω fit σάνκος, simplex κ
 melius convenit, σάσσω, σάξ, σάνκος, ut σάσσω, σάξ, σά-
 νος, θάσσω, θάνκος, νάσσω, νάνκος. Pauw. Nunc ubique
 σάνκος, σάνκον, σάνκῃς legitur, atque adeo illis ipsis
 locis, quos Grammatici ad probandam alteram scriptu-
 ram proferunt. v. Valcken. ad Herodo. p. 291. et Interpr.
 ad Poll. III. 155. Σανχυφάντης Demosth. c. Olymp. 1170.
 27. sic scriptum repetunt Grammatici. Lexicis adde ἐν
 σάνκῃς Nicet. Ann. XV. 1. 510.

Hesychius: Ἀντιφ. καὶ λάντις, legendum Ἀντιφ. Ἀλαβ-
 οῦς et ἀλαβαστῆς, quae variant Athen. V. c. 59. 294., ab eodem
 Ἀλαβαστος derivari possunt.

Πέπων. τούτο καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι τιδύμενον
 ὀφ. σημαίνει γὰρ τὸ ὄνομα πᾶν τὸ ἐν πε-
 πάνσει ὄν. τιθέασι δὲ αὐτὸ οἰκείως ἐπὶ τῶν
 σικύων. χρῆ οὖν οὕτω λέγειν, ὡς ὁ Κρατῖνος,
 σίκυον σπερματίαν, ἢ, εἰ θέλεις, πέπων σίκυον.
 καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πέπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὴ τι-
 θεῖς. *) 1)

a) Ed. Pr. Κρατῖνος sine articulo et mox μὴ τιδύμενον pro μὴ τιδύμενον.
 Locis Cratini est Athen. II. 23.

†) Πέπων, quod in quovis maturo fructu dicitur, Eu-
 stathius p. 625. dicit vulgo separatim usurpari in quadam
 specie σικύου suavi ad edendum, quae tamen sit, non
 alio nomine exprimit. Pollux docet VI. 46. σίκυον πρᾶ-
 cise dici et cum adjunctione σίκυον πέπων, quem et σπερ-
 ματίαν nominabant. Suidas neutro genere σίκυα dicit, et
 interpretatur τετραγύονα, quae, ut apparet ex Simōne
 Sethi, cucumeres sunt, nam et vulgus Graecorum αγγυ-
 ρι eos appellat. Miror illud Hesych. σίκυος σπερματίαν,
 ὃν ἡμεῖς μηλοπέπωνον. Nam melopepo est aliud ve-
 teris scriptoribus et suavius cucumere, nisi fortasse in-
 tellexit genus illud melopeponis, quod nostrates Valentini
 ex gente Edetanorum *Albudecam* nominant, alii vero
 Hispani *Badeam*. Videant VV. DD. quid de his censen-
 dum et an idem sit σικυοπέπων Galeni conjuncte et σίκυος
 πέπων, an diversum. σίκυος sane silvestris fructum fert
 similiorem cucumeri quam cucurbitae et melopeppi, ut
 dubitandum non videatur, σικύου nomine proprie cucu-
 merem significari. cucumeri autem silvestri colore simi-
 lior videtur ὁ δρακοντίλας Athenaei, a similitudine serpen-
 tis sic nominatus, a nostris *Alficos*. Alter vero, qui ex-
 albescit magis, figura quidem similior est silvestri, sed
 mollior multo quam δρακοντίλας, ut hic proprie videatur
 esse ὁ σίκυος πέπων. Nunnes. In principis Nunnesius vi-
 detur sentire, πέπων veterum esse eosdem cum illis sua-
 vissimis, quos eodem nomine hodie Pepones et Melones
 vocamus. Sed hic praestantissimus fructus veteribus igno-
 tus fuit; Pepones et Melones veterum sunt, quas *Alba-
 degas* Hispani vocant frigidissimi succi. *Sculiger*. Phry-

Ἐπαριστίτερον οὐ γὰρ λέγουσι, ἀλλὰ σκαλιόν. †)

nichus App. p. 63. Σίκκος σκαλιόν, ὃν οἱ πολλοὶ πί-
πωνν οὐκ ὀφείλεις λέγουσι, τὸ γὰρ πίπωνν κατὰ πολλῶν (πάν-
των) φέρεται τῶν εἰς πίψιν φθασάντων. Σίκκος πίπωνν
Hipp. de Morb. III. 16. 594. F. Epid. VII. 586. B. Plut.
Symp. VIII. Q. IX. 3. p. 588. T. IX. Actuar. de Diast.
II. 6. 87. Fisch. πίπωνν ἀσκήτως Bacchyl. Ep. XX. οἶνος
πρὸς Aristoph. Athen. I. c. 56. Ex vulgari consuetudine
Galenus de Comp. Med. p. Loc. IV. 8. 454. B. ἡ πίπωνν
ἢ σκαλιόν, et Nicet. Ann. XVII. 1. 526. B. τῶν σκαλιόν
καὶ τῶν πίπωνν; quod est genus illud cucumeris sativi,
cui subjecti sunt et Pepones et Melopepones, v. quos
Schweighauserus citat ad Athen. T. I. p. 457. Voss. ad
Virg. Georg. IV. 122. et omnium uberrimas Latini Lati-
nij Lucubratt. p. 254. sq. Hoescheliuss πίπωνν citat ex Num.
XI. et Philon. p. 344. quo loco perperam legi περιδοινοῦντα
pro περιδοινοῦντα τὰς κόρας et φιλίας pro φιλίας.

†) Pollux II. 160. scribit; τὸ Ἐπαριστίτερον idiotarum esse,
καὶ τὸ Ἐπαριστίτερον atticum. Nannas. Ἐπαριστίτερον Xiphil.
V. Commod. Eustath. II. α. σκαλιόν καὶ Ἐπαριστίτερον Ἐ-
πικρινος. Hoeschel. Quomodo δὲ δὲξίος et ἐπιδέξιος,
quae apud Homerum tantum de locis dextram sitis dicun-
tur, postea ad ea translata sunt, quae dextro et ex ordi-
ne sunt (ἐπιδέξιος γράφει Aeschin. Fals. Leg. p. 294.), ita
etiam ex diversa Ἐπαριστίτερον usurpari coeptum. Sic Plu-
tarch. de Aud. Poet. XI. 118. T. 8. et Synesius de Provid.
p. 90. hominem sinistra notant; Ἐπαριστίτεροι Κάντες,
ἐπικρινος Catonis imitatores, Plut. V. Cat. 19. 415. Dio
Cass. LXXII. 19. 1229. (qui saepius hoc sensu ἀριστίτερος)
Athen. V. 4. 208. Maneth. III. 374. Themist. Or. XXVI.
363. ἀρα ὁ τοιοῦτος δεξιὴν ἂν ποτὶ δυνάμειν ἀφίμενος
τοῦ σκαλιόν καὶ Ἐπαριστίτερον τρόπον ἐπὶ δεξιὰ ἀναβάλλε-
ται; ubi ἐπιδέξιος corrigit Petavius, quod permultis aliis
locis pro ἐπὶ δεξιὰ neglecto accentu invexerunt. v. Bast.
Ueber Plat. Gastm. pag. 158. Bruck. ad Ar. Avv. 1563.
Pac. 957. Heindorf. ad Theaet. p. 175. E. Homerus tan-
tum ἐπὶ ἀριστίτερον usurpat sensu locali, ut ἐπὶ τὰδε, ἐπὶ ἐκεί-
να, (rectius hyphen ἐπείκεινα, ἐπείκεινα) ἐπὶ θάττω. Sic
et Plato Euthyd. p. 297. C. ἐκ τοῦ ἐπὶ ἀριστίτερον. *) Trans-

*) Minus recto τὰ ἐπὶ δεξιὰ, καὶ ἐπὶ ἀριστίτερον Plato Parm. 129.
C. Dio Cass. I. XXIII. 7. 1248.

Πλοκίον· ἐπὶ ὑποθέσεως πεπλεγμένης· ὅθεν καὶ τι-
θέασιν. θαυμάζω οὖν, πῶς ὁ πρῶτος τῶν Ἑλ-
λήνων δόξας εἶναι θαυροφύκτος ἐχρήσατο ἐν συγ-
γραμμάτων ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σα-
φροσύνης. *) †)

*) Ed. R. ἀχρησάτω ἐν ἐπιγραμμοῖσι περὶ τῆς Δημάδους σαφροσύ-
νης: quod Pauwio sedulo, ut ait, considerandum videtur; „in δη-
μάδους, inquit, certe lenocinia mihi inesse videntur.“ Mihi ista le-
nocinia salivam non movent.

late Ephippus Ath. XIII. 27. 62. ἐπαρίστη ἐν τῷ στόματι
τὴν γλῶτταν φέρεις. Theognetus XV. 11. 444. ἐπαρίστη
ἐμαθες, ὃ πόνησε, γράμματα, quae Phrynichum arbitror
sub diversis accentibus legisse. Sed ἐπαριστερώς τὸ πρᾶγμα
λαμβάνειν Menand. ap. Plut. de Tranq. Anim. V. 7. T. 10.
(Gnom. Brannk. v. 190.) Hesych. Ἐξέμπλην, ἐπαριστη-
σεως, et substantivum ἐπαριστηρότης apud Afistocleem non
potuerunt non et Phrynichus et Thomae p. 795. vehementer
displicere. Ut ἐπαριστηρὰ vulgo scribitur pro ἑ-
στῶ, sic etiam ἐναριστηρὰ. Helasian. L. XVIII. 1182. Ἀλλὰ
ἐνδία καὶ ἐναριστηρὰ ἀντιπαρὰ ἑαυτὰ ἀδελφικῶς
προφέρουν. Similiter nos dextra illum et sinistra illum,
Gramm. Seguer. p. 445. Bekk. Ὀδυσσεύς — ἐναριστηρὰ, ἀπὸ
τὴν ἄσπτον ἔχων λαμπρότητα. ἔως ἐν ἀνέφερα, quod loco male
editum ἐστὶ ἀφιστέρ' et ἀνευφέρεται.

†) „Eustath. p. 1742. 23. μύθους πλοκίους appellat τοὺς
πεπλεγμένους κ. σχολικοὺς. Considerandum autem, quānam
appellet Phrynichus ὑπόθεσιν πεπλεγμένην, an eam, in
qua status duplex est, ut cum de duabus personis est con-
troversia, ut in conjecturali, aut de duobus nominibus,
ut in definitiva constitutione; an eam, quam Hermoge-
nes κατὰ συμπλοκὴν nominat in statu absoluto, nos autem
L. II. Institt. Rhetor. ex conjunctione interpretamur; an
eam, quae in controversiam venire (συμβιβασθαι) potest,
quod in ea συμπλέκονται duae qualitates personarum aut
res et persona.“ Cetera Nunnesii omitto; quis enim ho-
die istos σκαριφισμούς doctrinae jam pridem sepultae de-
siderat? v. Ernestii Lex. Rhetor. p. 326. sqq. Pauwius
„Πλοκίον, inquit, proprie de coma pexa dicitur; id trans-
„ferre ad scriptionis argumentum affabre plexum, opico-

Στυπκείνον τετρασுλλάβως οὐ ἔρη λέγειν, ἀλλὰ
ἀνευ τοῦ εἰ τρισυλλάβως στυπκινον^{a)}; ὡς οἱ ἀρ-
χαῖοι. ταῦτα φυλαττόμενός τις βελτίων καὶ δο-
κιμώτατος εἴη ἄρ. †)

a) Ed. Fr. et Phavor. Στυπκείνον et στυπκινον, et posuit in Ed.
Basil. Phavorini στυπκινον.

,rum est. Ita hoc accipiendum; Nunnesius non intellexit.
„xit.“ Si quid in hoc obscurissimo loco intelligi potest,
certe illud Nunnesius recte intellexit, πλόκιον esse adje-
ctivum,

†) Στυπκείνον forte legendum Levit. 15, 47, ubi mul-
tum codd. variant; Ed. Complut. et Plantin. στυπκεί-
νον, Romana στυπκύνον, Ald. et Aleman. στυπκύν-
ον. Eadem est prototypi varietas. Nam Judic. 15,
14. in MS. Aug. legitur στυπκείον, in alio MS. στυπ-
κινον, in nonnullis editis στυπκίον. Gloss. στυκίον. Po-
lyb. et Lucian. στυκείον. Et cap. seq. 16, 9. cod. Aug.
vetus et nonnulli editi στέμμα στυπκύνον, Plantin. κλάσμα
στυπκείον, alter MS. κλάσμα ἀποτινάγματος. Et, quod
mireris, Esai. 1, 51. pro καλάμη (Symmach. ἀποτίναγμα)
στυπκίον sive, ut alii, στυπκείον, MS. Aug. habet καλάμη
στυπκίον. Hoeschel. An a στυπκίον est στυπκείον? ita
sensisse videtur Hoeschelius. An recte, dubito; nam ita
formari non solent adjectiva. Suspicio, pro στυπκη dixis-
se quosdam στυπκῆ et inde factam esse στυπκείνον, ut a
στυπκη στυπκινον. Juvat Hesychius: Στυπέα, στέλεχος
et Στυπή ὁ στύπος ἢ στέλεχος: Στύπη, στύπεα. ita dividen-
simode, ut στύπη, στυπέα, στυπκῆ. Guietus recte ibi
στυπέα, ut de numero singulo et genere melius constet;
qui de plurali cogitant, errant et male negligunt στύπος
post στυπή et alia singula. Pauw. A στυπή, longe ὤ,
seu στύπη, stupa s. stuppa (stuppa scribi in veterimis
quibusque libris observat Heinsius ad Valer. I. 28, et Ad-
vers. II. 3.) est adjectivum στύπσιος, cujus neutrum
στυπκείον (ut ἀργύρειος, ἀργυρεῖον) substantivi vicem ge-
rit Herodo. VIII. 52. Xenoph. Cyr. VII, 5. 25. Menan-
der ap. Cosm. Indopl. L. V. 197. (quem locum improspe-
re tractavit Wesselingius Probab. p. 252.) Plutarch. V. Cic.
XVIII. 329. T. 5. Lucian. Asin. 31, 168, T. 6. Anon. Suid,

s. Συνταλίδες, Poll. VII. 72. Mechan. vett. p. 90. Aesop. Fab. CLXIII. 99. Ejus alia forma est *συνπιόν* Dem. c. Everg. 1145. 6. Polyb. V. 89. Mechan. p. 94. Appian. Annib. XXXIV. 269. Illyr. XI. 845. σκάφας φρυγάνων καὶ *συνπιών*, ubi ἐμπλήσαντες, quod Schweighaeuserus addendum putabat, non magis necessarium est quam in Xenoph. Hell. I. 1. 35. πλοῖα σίτου, Dion. Antt. X. 16. ἀγγεῖα αἰσφάλτου, Quint. Cal. V. 635. ἀμφιφορῆας ἀλείφατος. v. Passow ad Long. p. 302. Pro utroque nonnunquam prave *συνπτειόν* et *συνπιόν* editum. Adjectivum *σύνπινος* ad regulam factum legitur ap. Diod. I. 55. Mechan. vett. p. 102. Phryn. App. p. 53. *συνπείνος* qui protulerunt, similitudinem adjectivorum *ιτέινος*, *κρανείνος* (Herodo. VII. 92. etiam Straboni reddendum pro *κρανάινος*), *πτελείνος*, non accurate observata origine, imitati videntur. Similiter illi *ὀστέινος* rejiciunt. Poll. II. 232. *ὀστέινος καὶ τὸ ἀττικώτερον ὀστίνο*s. Photius p. 257. "Ὀστινον, οὐκ ὀστέινον. Convenienter huic regulae *ὀστινον* scribitur Aristoph. Ach. 863. sed *ὀστέινον* Herodo. IV. 2. Plato Tim. 73. D. E. 74. A. 75. E. Aristot. H. An. I. 9. 23. Paus. VIII. 18. 404. quod in Platone certe ad Atticistarum voluntatem reformandum videtur. In Galeni libris utraque forma tot nitiitur exemplis, ut nihil contra fieri possit. Neque *κράνινος* damnem cum Schneidero, quod in Paus. I. 21. 79. legitur, nisi etiam *μέλινος* improbetur.

Τὰντα φυλαττόμενος] In his verbis plane cernitur clausulam esse libri. Nunnēs. Haec ab Ed. Pr. (Vasc. et Phavor.) absunt et hic collocantur male; nam totum opus ita finire debebat auctor, non partem ejus primam. Nihil apertius. Pauw. Sequitur in Ed. Nunnēs. Τοῦ αὐτοῦ ἐπιτομή.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ.

NOTICE TO THE PUBLIC

TO THE PUBLIC

Ἀντιδόξῃσιν μὴ λέγε, ἀντιλογίαν δέ. †)

†) Phrynichi iudicium et Pollucis *ἀντιλογία* V. 155. et *καίρεα* confirmatur; nam *ἀντιλογία* apud Thucydidem, Platonem et Demosthenem, *ἀντιδόξεις* demum apud posteriores, Diod. I, 58, Plut. V, Demetr. 27, 34. de Audit. IV. 133. Philo Quod mund. corr. p. 961. Galen. Hist. Phil. c. IX. 30. Longus III. 18. 360. Eunap. V. Chrys. p. 151. Diog. La. VII. 165. 471. Phot. Bibl. 50. 38. et saepissime in Sexti libris *ἀντιδόξεων*. Sunt autem haec exempla (ne quis ob Stephani inopiam de celebritate huius vocabuli secus existimet) minima pars eorum, quae in adversaria retuli. Lexicis deest *ἐναντιλογία* Annae Comae XV. p. 489. A. *γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πρὸς ἐναντιολογίαν ἐχούσιν*: quae dicendi forma e Platonis fontibus derivata est, *γυμνῇ τῇ κεφαλῇ περισσώμεναι ἀπαδοῦναι τὴν πάλιν* Phaedr. 242. B. multorum illa imitatione celebrata, *γυμνῇ τῇ κεφαλῇ χερσὺν πρὸς πᾶσαν παρενομίαν* Gregor. Naz. Or. II. p. 22. ὅσοι γυναικὶς ταῖς κεφαλαῖς ἐκφορτοῦν ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ σοφίᾳ Themist. Or. XIII. 162. A. *γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐντιμωρύνειν* Euseb. H. Eccl. III. 52. 128. cf. Ast. Addit. ad Plat. Phaedr. p. 647.

Εὐαγγελίζομαι σε. Καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκηπτόμενος ἐπὶ συχνὸν δὴ τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ συντακτέον αὐτὸ πτώσει, εἴτε ὁδοτικῇ, εὐρίσκω κατὰ ὁδοτικὴν ἡρμοσμένον Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἰππεῦσιν. Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι. Φρυνίχου δὲ τοῦ κωμικοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως. Ὅτι ἢ πρὶν εἰλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλήν ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγεῖλαι τὰ κάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν, ἐγὼ δ' ἀπέδραμ' ἐκείνον δευριανὸν δεῖ. Καὶ οὕτω λέγουσιν Εὐαγγελίζομαι ἢ εὐαγγεῶ. οὐ ὁ Πλάτων τὸ δευτέρου πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. *) †)

*) Ed. Pr. αὐτὸς εἰς καὶ ὁδοτικῇ et pro αὐτῷ αὐτὸς αὐτὸς habent utrumque αὐτὸς αὐτὸς. Illud vulgato melius, haec pejora; neque placet, quod Pappus in nonnullis libris fuisse suspicatur αὐτὸς αὐτὸς. In Phrynichi versibus, quos Favorinus ut inexplicabiles omisit, coram aperta vitia sunt pro δεῖ et ἀπιδραμ', quod et Ed. Pr. exhibebat, pro ἀπιδραμ'. Reliqua intacta reliqui, quae Ed. Pr. imrepresentat: ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγεῖλαι εὐαγγεῖλαι πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν. ἐγὼ δὲ ἀπιδραμ' ἐκείνον δευρὶ ἀνδραγαθῶν δεῖ.

†) Postremam illud δευρὶ ἄνρον hoc modo interpretatur Nunquid: „Quasi dicat huc hanc manum; alioqui non scio, qui sensus elici possit (id merito reficit Alberti ad Hesych. s. γέλοφος, probatum antea in Peric. Crit. p. 74. perperam assentiente Kuehnio ad Aelian. p. 123.). Fortasse ἐκ ἀπαγγεῖλαι facienda εὐαγγεῖλαι, ut sit thema batytonum εὐαγγεῖλαι, non εὐαγγεῖλαι circumflexum.“ Ad haec Scaliger, Nemo, inquit, Hellenismi paullo peritior concedet, εὐαγγεῖλαι graecum esse. Nam τὸ εὐ καὶ τὰ αὐτορητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Itaque εὐαγγεῖλος recte dicitur, unde verbum εὐαγγεῖλω, non εὐαγγεῖλαι, quod est absurdissimum. Barbarum sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανεῶ, item δυσπροςέσθαι Achilles Tatii, a quibus tanquam a scopulo vitandum. Phrynichi versus ita digerendi et legendi:

Ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει,
καὶ ταῦτ' ἀπαγγέλλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν
ἦκον. ἔγω δ' ἀπέδραμ' ἐκείνον. δευρὶ νῦν
οὐ δει.

Antea (τὸ πρὶν non est his antequam, sed antea) oportebat
ipsum ad senatum aut in consilium venire, et postquam
ad senatum haec denuntiasset, postea ad deum reverti.
Ego vero contra hominem fugiebam. Quum ille me de
fuga revocare vellet ita clamans: Accede huc nuno. Ego
contra respondebam: Atqui opus non est, aliud cura.
Audiamus nunc Pauwium: „Inepte Scaliger; nam propter
ἐπαγγέλλεσθαι locum adduxit Grammaticus. Scribendum
suspicio plane:

Ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει
καὶ ταῦτα μοί' (sic) ἐπαγγεῖν πρὸς τὸν θεὸν
ἦκον δ' ἔγω ἀπέδραμ' ἐκείνον. δεῦρο δὲ
ἐνθρονον.

Val ἦκον ἔγω δ' — Ἐπαγγεῖν aperte statuminet καὶ
οὕτω λέγοντες. ἀπέδραμ' atticum est; δευρὶ secundam pro-
ducit, ideo δεῦρο scripsi. “ Horum quum nihil probare
possem, quumque mihi ipsi de prioribus plura, de pos-
tremis nihil, quod satisfaceret, occurreret, ante hos
sex annos Hermanni sententiam percontatus sum, qui
mihi difficile esse factu rescripsit, ut et trimetri retine-
antur et vulgata non admodum deformetur; posse au-
tem refingi in hunc modum:

Ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει τοιαῦτα
ἐπαγγεῖσθαι. πόλει πρὸς τὸν θεὸν
ἦκον. ἔγω δ' ἀπέδραμ' ἐκείνον δεῦρ' ἴοντα νῦν δὲ.

Ad reliquorum similitudinem etiam medium revocari
posse verum, addito sub finem τὸ πρῶτον. Equidem et
bene optabo, qui et trimetros retinuerit, φράσεις ὅσας
ἔτι convenientes, et verbum ἐπαγγέλλεσθαι cum casu
suo eo loco illigaverit, ut neque antea neque post illud
plura, quam necesse erat ad causam probandam, inclu-
centur.

Abreschius in Nott. ad Xenoph. pag. 215. Observ.
Miscell. Vol. X. T. I. commemorato hoc Phrynichi ca-
none, „Satis, inquit, imperite, ut solent scilicet hi

„magistri, ubicunque agitur linguae indoles. Scire debant, haec ut structura, ita significatione differre; „illud esse *laeto te nuncio impartio, nuncio te exhilaro*; hoc simpliciter, *nuncio tibi, nuncium tibi affero*. Optime Suidas, quanquam nec ipse ab interpretibus intellectus: *Εὐαγγελίζομαι σε αἰτιατικῇ. εὐαγγελίζομαι δὲ σοι χάριν* (Luc. Ev. II. 10.).“ Haec tota criminatio ex vano est. E Suidae testimonio nihil concludi potest, nisi utramque constructionem aliquando in usu fuisse; et posse verbum *εὐαγγελίζεσθαι* cum casu quarto construi ipse significat Phrynichus; sed non illud quaerebat, quid dici posset, sed quid ab iis dictum esset, quibus vetus aetas verborum arbitrium jurisque dictionem concessit. Quorum exempla ad unum omnia dativum habent, Aristoph. Eqq. 642. (ubi nunc *πρωτον* legitur) Demosth. p. Cor. p. 332. 9. Lycurg. c. Leocrat. p. 149. T. IV. Joseph. Antiqq. V. 1. 265. Plutarch. Quaest. Rom. IX. p. 316. Lucian. Icarom. XXXIV. p. 46. T. VII. Phalar. Epist. CVII. p. 308. Diog. Ep. XXII. Gregor. Naz. Or. XI. 246. Contrario quidem modo locuti sunt Alciphro Ep. III. 12. (*ταῦτά σε εὐαγγελίζομαι*) Heliod. II. 16. p. 64. Euseb. de Vit. Const. III. 26. 592. Sed hi omnes, si cum universis comparantur, quam pauci, si cum singulis, quam novitii reperiuntur? Facessat jam hinc cum indole sua Abreschius et, qui huic succinit, Oudendorpius (ad Thom. 379.).

In Thomae loco pro *Chariclide* Nunnesius e suo MS. reponit *Chariclea*, quam emendationem dudum a P. Leopardo praeceptam esse Emendd. IV. 1. notat Pauvius. Locos Demosthenis et Antiphontis, in quibus Nunnesius *εὐαγγελίζεσθαι* cum accusativo rei construi ostendit, non Thomas citat (ne quis errēt cum Britannis Editoribus Vol. I. P. IV. 370.), sed Stephanus in Thesouro, a quo quae sumsit ille, nolui recudere. Hoeschelius in Phil. de Joseph. p. 382. καὶ φθάνοντες ἐδήλουν τῷ βασιλεῖ, librum MS. *εὐηγγελίζοντο* pro *ἐδήλουν* exhibere scribit; activa autem terminatione Xiphilinum Nerone (Dio Cass. LXI. 13. 993.) dixisse, *ὅτι σώζοιτο, εὐηγγελίκει δὲ θέν αὐτῷ*. *Εὐηγγέλιζε* legebatur etiam ap. Polyæn. V. 7. ubi Corayus e cod. medium praetulit, longe illud frequentius et solum, ut arbitror, veteribus usitatum.

ἑκαθέσθη, καθέσθεις, καθέσθησθαι καὶ τὰ πλη-
θύντικα καθέσθησονται, ἔκφυλα. Λέγει οὖν κα-
θέσθαι, καθέσθῃμαι, καθέσθῃς¹⁾, καθέσθῃ-
ται, καθέσθῃμενος^{†)}

40 s) In B. A. Pri et Phav. καθέσθῃς omissum non misit, ut censet
Pauwius, qui etiam in principio καθέσθῃς pro tertia persona, ut
καθέσθῃς ei respondeat, legendum existimat. Sed hoc ipsum κα-
θέσθῃς ab hoc loco alienum est, neque a Zonara p. 1170. Phry-
nichi locum, ut mihi videtur, subsequente, agnoscitur.

Ceterum est hoc verbum in iis, quae intus augentur,
ut observat I. Lascaris de Cogn. Temp. f. 5. ἐνὶ ἡγυῖαι
Pausan. IV. 19. 524. Longua III. 586. IV. 452. Jamblich.
V. Pyth. c. II. 12. p. 34. Synes. de Provid. p. 96. A.

†) Lucian. Soloec. τὸ καθέσθῃς ἡκουόν σου (leg. του)
ὡς ἴστω ἐκφυλόν. Hoeschel. Hic ne quis verborum simi-
litudine fortuito nimis moveatur, notabo, ἔκφυλα ἐκφυλόν
etiam Philostr. V. Soph. I. 8. 578. Lucian. Lexiph. 24.
202. T. 5. et Suidan s. οὐκ ἀνασχέσθαι usurpasse; ἔκφυ-
λόν παραβασίω Longin. I. 64. De re ipsa consentit Thomas
p. 485. Participio soristi Josephum, Apollodorum, Lucia-
num et horum similes alios usos esse, demonstrarunt Grae-
vius ad Luc. p. 498, T. 9. et Dorvill. ad Charit. p. 212. In-
dicativo ἐκαθέσθη Longua III. 5. 290. περικ. Eunap. V.
Jamblich. p. 29. ἐκαθέσθη Geopp. VI. 17. 465. καθέσθῃς
Paus. IX. 3. 11. καθέσθῃναι Liban. Decl. T. IV. p. 315.
ἐκαθεδ. Euseb. H. Eccl. VI. 29. 294. cf. Reitz. Gloss.
Theophil. s. Καθέσθῃσαι. Futuri exemplum a nemine
allatum video, quod ex eo scriptore producam, qui
Phrynichi circulos non mediocriter turbaturus videtur,
Aeschlinem dico c. Ctes. p. 558. προσκαθεσθήσῃ usurpan-
tem; nisi pro eo (quod mihi maxime probabile est) προσ-
καθεσθήσῃ scripsit, forma germane attica, unde καθέσθῃς
sumsit Dio Cass. LXIII. 5. 1029. aut προσκαθεσθήσῃ,
cujus tertiam personam καθέσθῃσεται (ut μαχήσεται) Fische-
rus ad Vell. III. 113. ex Diogene attulit, cum καθέσθῃ-
σεται omnibus fere literis congruentem et suspicione vix
carituram. Συνέσθῃσαι Hesychius suggerit.

Ἀνέκαθεν: φιλονεικίαν ἐπὶ χρόνου λέγειν, ὡς ἂν ἀνέκαθεν μοι ἐστί φίλος. ἐπὶ γὰρ τόπου τάττουσιν αὐτὰ Ἀθηναῖοι, λέγοντες ἀνέκαθεν κατέπεσε. λέγειν οὖν χρόνῳ, ἀνέκαθεν ἐστὶ φίλος εἰμι· εἰ δέ τις φαιή παρα' Ἡροδότῳ ἐπὶ χρόνου εἰρησθαι τούνομα, ἀληθῆ μὲν φησὶ· εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τῷ ὑφ' Ἡροδότου εἰρησθαι, τὰ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται. *) †)

a) Idem articulus in fragmento libri tertii legitur, paucis mutatis; post λέγειν omittitur εἶον, deinde scribitur οὐ Ἀθηναῖοι — ἐπὶ χρόνου παρ' Ἡροδότῳ — εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τὸ δόκ. τ. χρ. παρέχεται· οὐ γὰρ Ἰωνικῶν καὶ Δωρικῶν ἱερέας ἔστιν ἐνομασίων, ἀλλ' Ἀττικῶν, ὡς καὶ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως κρίνεται. Editio prima, quae tantum priorem articulum exhibet, in his cum Phavorino a vulgato textu discrepat: λέγοντες εἶον ἀνέκαθεν κατέπεσαν — οὐ μὴν τῷ ὑφ' Ἡροδότῳ εἰρησθαι τὸ δόκιμον, ὥς περ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται, οὐ γὰρ Ἰωνικῶν καὶ Δωρικῶν ἱερέας ἔστιν ἐνομασίων, ἀλλ' Ἀττικῶν· omisissis reliquis. Pannwitz veterem illam cantilenam de librorum dissimilitudine occidit, triplicem commentus scripturam, unam in Ed. Pr. aliquatenus expressam: εἰρησθαι et εἰρηται, tum: τὸ δόκιμον ὥς περ καὶ τὰ ἀδόκιμον παρέχ. οὐ γὰρ Ἰων. — ἀλλ' Ἀττικῶν; alteram in libro tertio servatam: εἰρησθαι et εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τὸ δόκ. τ. χρ. παρέχεται. οὐ γὰρ Ἰων. — ἀλλ' Ἀττικῶν, ὥς περ καὶ τὸ δόκ. τ. χρ. κρίνεται; tertiam eam, quam Nunnecius representavit. Τὸ δόκιμον καὶ τὸ ἀδόκιμον Illo loco scriptum fuisse non improbabilis conjectura est; pro ὥς περ — κρίνεται scribendum videtur ὥς περ — κρίνεται, de quorum recto usu agitur; praeterea etiam τὸ ὑφ' Ἡρ. optiū est quam τῷ. Abreschius Animm. ad Aeschyl. T. I. p. 246. ipsa Herodoti verba ἀνδρες δόκιμοι ἀνέκαθεν (Il. 43.) post εἰρησθαι excidisse putabat; sed eadem ratione quemlibet alium Herodoti locum, in quo ἀνέκαθεν legitur, ut I. 170. VI. 53. huc inspicere liceat.

†) Phrynichus App. p. 18. Ἀνέκαθεν εὐρίσκεται ἐπὶ τόπου εἰρημίνον, οὐκ ἐπὶ χρόνον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ. Hic omnes fiduculas intendunt Abreschius et Sallierius, turbam exemplorum e Josepho, Luciano, Themistio excitantes, quibus ego non tantum honoris habiturus sum, ut propterea Phrynicho fidem abrogem. Illis addere poterant Polybium, Strabonem V. 2. 127. Pausaniam II. 18. V. 25. aliosque hujus sectae bene multos. Quae in Anecd. Bekk. pag. 395. s. Ἀνεκὰς leguntur, e Plut. V. Thes. c. 33. et Suid. s. h. v. corrigenda sunt; ἀνεκὰς Atticos scripsisse auctor est Apollonius de Adverb. p. 570.

Κεφαλαιωδέστατον· τοῦτο τοῦνομα εὗρον ἐν ἀρχῇ
τῶν Πολέμωνος τοῦ ἰωνικοῦ σοφιστοῦ Ἱστοριῶν
κατὰ προσίμιον, καὶ θαυμάζω Σεκουνδου τοῦ
συγγεγομένου αὐτῷ γράμματικοῦ, πῶς ὦν τὰ
ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγ-
γράμματα τοῦ σοφιστοῦ, τοῦτο παρῖδεν ἀδέ-
κμον ὄν. *) †)

Ἰσοδ' ὅπη· αὐτὸς πείθεσθαι οἱ αὐτὸ λέγοντες, δὲ
ἔστιν ὅτε λέγειν, οὐκ ἂν τις εἰπάσκειν, ἀλλ' ἢ
τοῦτο μόνον, δεῖ ἡμελημένοι εἶναι οἱ τοῦτο
τῷ ὁρᾷτε γράμμενοι. b) †)

*) Ed. Pr. κατὰ τὸ πρῶτον, quod repromi meruit, et max. mu-
tato ordine prioris et alia deest. ἐπὶ δεξ. ὄν. quem Phavorinus ce-
quatus est.

b) Articulus hic non est in Ed. prima.

†) Κεφαλαιωδέστερον Lucian. de Salt. LXI. 155. T. 5.
Apollon. de Adv. p. 581. Marcian. Peripl. p. 54. T. 1.
Heliodor. ap. Longin. Fr. III. 170. Geopp. L. II. 67.
κεφαλαιωδέστερον Pseudo-Hipp. de Dec. Hab. c. III. 554.
A. T. 2. Lucian. Pseudol. X. 67. T. 8. Diog. La. X. 85.
638. Euseb. H. Eccl. I. 2. 4. Socrat. Hist. L. I. 9. 54.
Cyrill. c. Jul. I. 21. D. Κεφαλαιώτατον e Platonis Gorgia
citāt Aëtia. Bekk. p. 104. Lexicis addo συγκεφαλαιώμα
Nicom. Ger. I. 25. et συγκορύφωσις Theolog. Ariethm.
p. 27. Hoeschelius κεφαλαιωδέστερον e Philon. de Decal.
p. 510. citans pro τὸν ἀριθμὸν δεκάδι τῇ παντελείᾳ περα-
τευμένων vulgatum librum vitiose περιουμένων exhibere
notat.

††) Plato Rep. VI. 73. T. 8. Ἰσοδ' ὅπη ἂν ἄδικος γένοιτο.
Aeschin. c. Ctes. 601. οὐκ ἔστιν ὅπη ἀναπτήσομαι. Aesch.
Agam. 67. ἔστιν ὅπη νῦν. quae Phrynico non dispi-
cuisse censo; sed de tempore usurpari non vult, quod
fecerunt Héroclianus IV. 7. 156. (ubi cod. Bavar. Ἰσοδ'
ὅτε) VI. 5. 217. Galen. de Usu Part. VIII. 14. 504. C.
T. IV. Aristaeon. Ep. V. 30. Nicet. Ann. XXI. 2. 390. D.
Niceph. Schol. in Synes. p. 352. B. Ἰσοδ' ὅπη — Ἰσοδ' ὅπη
Euseb. H. Eccl. VIII. 7. 384. Pro aliquatenus, aliqua.

Βάκῃλος: ἀμυρτάνουσιν οἱ τάρττοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλακός. σημαίνει γὰρ ὁ βάκῃλος τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν *Βιδυνοὶ* καὶ *Ἀσιανοὶ* *Γάλλον* καλοῦσι. λέγε οὖν βλάξ καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. ^{a)}†) οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ βιβλίῳ τῷ 1007 ὅτι καὶ οὕτως ἐστὶν ὁ βλάξ καὶ οὕτως ἐστὶν ὁ βλάκιον.

a) Apud Thomam, qui haec exscripsit p. 138., et in Ed. Vasc. pro κατὰ legitur ἐπὶ, apud Phavorinum (qui plura intervertit) ἀντί. Ex his ατα a Phrynicho profectum putem; μέλι τὸ κατὰ πάντων πρόσρημα ἔδωκε Plato Tim. 366. T. 9. τίθειν καὶ αὐτοῦ κλησὶν ἡμετέροιον Galen. de Morb. Temp. VII. 302. ἐπῆται καὶ ἐξέφρονες, τὰ κατὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς λεγόμενα Aristid. in Nept. III. 27. καδ' ὧν τέταται τὸ ὄνομα Artemid. IV. 80. 391. τὰ κτηνικὰ κατὰ τεθνηκός θέλει παραλαμβάνεσθαι Etym. s. Κεφαλίων. v. Fischer. ad Vell. T. IV. p. 178. Schaefer. ad Dion. p. 123. Wakefield. Sylv. Crit. P. III. 64. et Abreschium Anim. ad Aesch. p. 270. res diversissimas una regula colligantem. — *Βιδυνοὶ* τε καὶ *Ἀσιανοὶ* Phavorinus et Thomas, pro βλάκιον Ed. Vasc. βλακίον, Phavor. βλακίων, Thomas βλάνα καὶ βλάκιον; unde Normannus βλακίον emendat, quod mihi praeferendum videtur Oudendorpii conjecturae βλακίονα rescribentis, quum neque, cur de comparativo adjecerit Phrynichus, intelligam, neque comparativum hunc in usu fuisse sciam.

ex parte Plutarch. de Gen. Socr. XXI. 542. εἰ μὴ λίαν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅση ψαύει τῆς ἀληθείας et Philostr. II. V. Soph. 18. 598. Herodian. VI. 1. 207. ubi Bav. ἔσθ' ὅποι.

†) Hesych. et Sud. βάκῃλον magnae staturae sed stupidum, remissum et mulierosum, tum etiam castratum, spadonem, Suidas etiam effeminatum interpretatur. Etymologistae dicitur quasi ἀκῃλος, pleonasmō τοῦ β. Nunq. Βάζω, βάξ, βακῃώ, βάκῃλος, ἀβακῃώ, ἀβακῃῶν. Βάκῃλος proprie significare potest garrulum et loquacem, hinc et Βάκῃς locutor et κατ' ἐξοχήν de celebre illo vate. Βάκῃλος forte dictus exsectus, quia nihil restat ei praeter verba, quibus Venerem colat. Inquires, id longe petatum; sed quid εὐνοῦχος? idne petatum minus longe? — — Pro βάζω etiam βαβάζω dixerunt, unde βαβαξ et Latinum *babaculus* ap. Petron. 57. nam ita legendum pro *babaeculus*. Pauw. Βάκῃλος nonnullos pro stupido, dixisse fidem faciunt Lexicographi Graeci; pro molli s. pathico usurpare videtur Antiphanes Athen. IV. 12. 27. οὐχ ὁρῶς ὀργούμενον καὶς χρεὶ τὸν βάκῃλον, quod loco. ex

ἔκων εἶναι: καὶ περὶ τούτου ἰδιώτης μὲν οὐκ ἂν
ῥηταίσι τῶν δὲ σφόδρα προσποιουμένων ἀρ-
χαιὰ φωνὴ περικριμένη χρῆσθαι, τὸδε ἁμαρτήμα
τοιούτων ἐστίν. οἱ μὲν παλαιοὶ οὕτω συντάτ-
τουσι τὸ ἔκων εἶναι, ὥστε πάντως ἀπαγόρευ-
σιν ἢ ἀρῆσιν ἐπιφέρειν ἢ προστιθέναι. οἷον,
ἔκων εἶναι οὐ μὴ ποιήσω. οὕτω καὶ οἱ νῦν
εὐ φρονοῦντες. ὅσοι δὲ ἐπὶ καταφάσεως τιθέασι
τὸ ἔκων εἶναι, οἷον, ἔκων εἶναι ἔπραξα,
ἔκων εἶναι ἐπεβουλευσάμην, οὔτοι δὲ
μάλιστα ἁμαρτάνουσιν. α) †)

α) Ἀρχαίη φωνὴ περὶ ἰντερπονendum videtur καὶ φωνὴ περικ-
ρίνη, οὐκ ἔστιν δοτὰν et probatum, Poll. VII. 111. Suidas: Ἡρώων
ἔργων περικριμένων ὀνομάτων βιβλία τρία. τὸ περικριμένον τοῦ λέ-
γον Philostr. Ep. I. 916. atque ipsi classici scriptores οἱ περικριμένους

tat facitissima Schweighauseri emendatio τοῖς γουσί;
denique etiam exsectos sic dici probavit Bosius. cf. Lu-
cian. Crœnois. XII. 16. T. 9. Hæc variae significationes
quo vinculo copulentur, facile perspicui potest; nam et
Gallorum, i. e. exsectorum, nomen nonnunquam in mol-
libus dicitur, ut Diogen. Ep. XI. γάλλους καὶ κιναιδολό-
γους conjunxit, et cognata nomina γύννης (Athen. X.
c. 45.) et ἀπόκοπος (Phavor. s. v. *) in eos transferun-
tur, qui muliebri morbo laborant. Εἰς αὐτὴν, quod
Etymologus recte a μαλακός derivat, eodem pertinere
tum ipsa hæc origo docet, tum quod Nicetas in Mur-
zuphl. I. βλακείαν καὶ μαλακίαν conjungit. His quæ sit
inter se affinitas, sciunt, qui norunt, quid in Poeniten-
tialibus τῆς μαλακίας crimine significetur, et in qua foe-
ditate Graeci hodierni verbum μαλακίζειν usurpent.

†) Thomas addit, in interrogatione adhiberi etiam
posse τὸ ἔκων εἶναι, quia in interrogatione latet negatio.

*) Ex Eudemo hunc locum transcriptum esse apparet ex excerpto
Du Cangii Append. Gloss. p. 22. Γάλλος pro eunuchis Joseph.
Antt. IV. 8. 248. Arcesil. ap. Diog. La. IV. 43. 252. Artemid. II.
69. 251. quo loco notandum est voc. σπάδων inclinamentum σπά-
δοντες, quod et in Plut. V. Demetr. XXV. p. 31. T. 6. legitur;
ἐπεσπάδοντες Zonar. s. v. σπάδος Steph. Byz. s. v.

vocantur Poll. IX. 153. X. 60. Sequentia in Edd. sic continentur: τῶν — προσποιουμένων χρησθαι τὸδε ἀμ. τοιοῦτόν ἐστι, quod ut stare possit, scribi debet τὸ ἀμάρτημα τοῦτό ἐστι, vel τὸδε ἀμάρτημα ἐστι, nisi quis malit genitivum τῶν προσπ. ab omisso τινός suspensum esse, et post χρησθαι novam periodum inchoari: Τὸ δὲ ἀμάρτ. τοιοῦτόν ἐστι, quod justo operosius videtur. Πάντως edidi ex Ed. Pr. pro vulgato πάντων. Quae sequuntur, Ed. Pr. sic exhibet: ἀπαγορεύουσιν ἢ ἀρνησθαι ἐπιφέρειν ἢ προστιθέναι, Phavorinus: ὥστε πάντως ἀπαγορεύουσιν ἢ ἀρνησθαι ἐπιφέρειν ἢ προστιθέναι. Melior vulgata lectio, nisi quod προστιθέναι desideratur. Ad extremum Ed. Pr. et Phav. rectius μάλιστα ἀμαρτάνουσιν, omisso οὗτος δέ, quod nonnullis propter particulae δέ usum offensioni fuisse videtur. Eustathius p. 81. *Δὲ ἀπὸ τοῦ δὴ πολλὰς καὶ ἐν τῇ νεωτῇ ὁμιλίᾳ.* v. Schaefer. Melet. pag. 59. Heindorf. ad Phaedon. pag. 72. Haner. ad Thucyd. V. 16. et jam multis ante saeculis Budaëus Comm. p. 1164. a Vigero expilatus, de hoc usu admonuerat.

Aristidem tamen etiam in affirmatione adhibuisse, item Herodotum; sed hic non est Atticus. Eustathius item monuit, in negatione abundare τὸ εἶναι, si adjungatur τὸ ἐκὼν. Nunnes. *Ἐκὼν εἶναι* et in numero multitudinis ἐκόντες εἶναι Atticos potissimum in enunciatione negativa usurpasse, multi testantur Thucydidis (v. Mattair. p. 787.), Xenophontis (Lex. Xenoph.) et Platonis loci Gorg. 499. E. Protag. 335. A. Phaedo 80. E. Lys. 210. B. Hipp. 300. D. Phaedr. 239. C. eamque rationem sequuntur etiam recentiores, Joseph. Antt. XIX. 1. 921. Plut. V. Demosth. VIII. 270. Aristid. Or. Pl. II. 221. Themist. XXI. 257. C. Marin. V. Procl. X. 4. Synes. Dion. p. 44. B. Procop. Pers. I. 5. 17. D. in quibus omnibus particula negativa vel antecedit vel subsequitur. Quod autem Oudendorpius affirmat ad Thom. p. 292., id etiam nulla negatione adjecta satis crebro occurrere, mendacium est. Duos tantummodo locos protulit Abreschius, unum Platonis e Legg. I. 573. G. *θανμάζομεν ἂν, εἴ ποτέ τις ἐκὼν εἶναι ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται*, in quem Thomae illa ratio quadrat; alterum Antisthenis, hoc est novitii declamatoris, in Ulixis et Ajacis jurgio p. 54. T. 8. *οἱ γὰρ διαθέντες τὸν ἀγῶνα βασιλεῖς, ἐκόντες εἶναι περὶ ἀρετῆς κλῖναι ἐπέτρεψαν ἄλλοις*, ubi quum Paris. habeat οὐκ ὄντες, Reiskius excogitavit οὐκ ὄντες ἱκανοί, emendationem haud necessariam. Tertium Andocidis (p. 80. T. 4.) si diligentius considerasset Abreschius, huc non pertinere intellexisset. His deductis relinquitur Herodoti locus VII. 164. duobus aliis VII. 104. VIII. 32. contrarius. Sed neque hunc scriptorem ad Atticis leges adigi par est,

Ὁρθρος νῦν ἀκούω τῶν πολλῶν τιθέντων ἐπὶ τοῦ
πρὸ ἡλίου ἀνίσχοντος χρόνου. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ὀρ-
θρον καὶ ὀρθρεύεσθαι τὸ πρὸ ἀρχομένης ἡμέ-
ρας, ἐν ᾧ ἔτι λύχνη δύναται τις χρῆσθαι. ὁ
τοῖνυν οἱ πολλοὶ ἀμαρτάνοντες λέγουσιν ὀρθρον,
τοῦθ' οἱ ἀρχαῖοι ἔω λέγουσιν. *) †)

a) Ed. Pr. V. ἡλλεν ἀνασχόντες et ἀμαρτάνοντες οἱ πολλοί.

aeque recentiores a domestico sermone degeneres, Ari-
stidem, Lucianum, Eusebium in Hierocl. V. 432. Pro-
cop. Anecd. I. 4. A. Inter hos Nicephorus Greg. illud
ἐκὼν εἶναι cum omnibus numeris et casibus componit, ut
L. IX. 10. 276. E. τὸ γὰρ ὅπως οὖν ἐκὼν γε εἶναι
διωφθορόσι διδόναι τρόποις, οὐκ ἀπογορεῖ κακίας. XII. 6.
568. A. οὐ γὰρ πάνυ μοι φαίνεται δευτέρων προδιδόναι τὴν
ἐκὼν τις ἐκὼν γε εἶναι ψυχὴν. XIV. 8. 452. E. ἐαυτοῖς
τε καὶ ἀλλήλοις ἐκὼν γε εἶναι τὸν ἰσχυρόν ὀλεθρον πραγ-
ματίζεσθαι. Ceterum consuetudine, non ratione, hoc
praeceptum regi, perspicuum fit ex aliis locutionibus
affirmativis, in quibus veteris infinitivi usus vesti-
gia supersunt: ὡς παλαιὰ εἶναι, v. ad Thucyd. I. 121.
τὴν πρώτῃν εἶναι Herodo. I. 155. 74. τοσοῦτον εἶναι
Aristot. Polit. VIII. 3. 520. ubi Schneiderus εἶναι alior-
um trahit, τὸ ἐπὶ τοῦτον εἶναι Lysias c. Agor. p. 481.
Dion. Hal. VII. 45. 1409. pro quo perperam τούτῳ repo-
nunt, παρὼν εἶναι νῦν Lucian. Enc. Dem. p. 171. T. 9.
ad quem Schol. ἐπισκοπητέον δὲ, εἰ ὁμοιον τῷ ἐκὼν εἶναι.
ἐπεὶ γὰρ ἀπαγορεύσεως (leg. ἐκείνο γὰρ μετ' ἀπ.) τίττεται.

†) Hic interprete utamur ipso Phrynicho, qui in App.
p. 54. plenius tempora nocturna et diurna definit: "Ὁρ-
θρος ἐστὶν ἡ ὥρα τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἀλεκτρυόνες ἔδουσι.*)
ἄρχεται δὲ ἐκείνης ὥρας καὶ τελευτᾷ εἰς διαγελωσαν ἡμέραν —
ὥς δὲ τὸ ἀπὸ (δια—) γελώσεως ἡμέρας ἄρχῃς ἡλίου ἐξίσχον-
τος διάστημα. πλήθοντα δ' ἀγορὰ ἀλφειῶν (corrigere ἀμφὶ
τῇ) τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ (—ην) ὥρα (—ν). Sic Plato de
Legg. XII. 197. T. 9. συλλεγόμενοι ἀπ' ὀρθρου, μέχρις ἡ-

*) Theophr. XXIV. 63. ὁρῶντες τρίτον ἄρτι τὸν ἰσχυρόν ὀρθρον
ἔχοντες. Euseb. Chron. p. 1054. ὀρθρον ὑποφωτισμένον καὶ
ἀλεκτρυόνες ἔδοντες.

Μαγειρείον; τὸ μὲν μάγειρας δόκιμον, τὸ δὲ μαγειρεῖον οὐκέτι, ἀντὶ δὲ τούτου ὀπτάνιον λέγουσιν ^{a)}, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξύτονον μένης, τῆς δὲ τρίτης συστέλλομένης. †)

a) Ed. Pr. et Phayor. *ὀπτάνιον λέγουσι*, ommissis sequentibus.

αὐτὸς ἡλιος ἀνίστη, et plerique alii nocti adnumerant. Dio Cass. LXXVI. 17. 1285. νυκτὸς ἀπὸ τὸν ὄρθρον. Joseph. Antt. XI. 6. 573. πυνθανόμενος, τίς εἴη τῆς νυκτὸς ὥρα, ξυμαθεν, ὡς ὄρθρος ἐστὶν ἤδη. Paus. IV. 29. περὶ ὄρθρον — ὡς δὲ ἡμέρα ἐπέσχε. Schol. Arat. Phaen. 505. ἐπὶ τῆς ἐσχάτης νυκτὸς, ἤρουν ἐπὶ ὄρθρον. cf. Duker. ad Thucyd. III. 112. Abresch. Lectt. Aristaen. I. 148. Kypke Obs. sacr. T. I. 335.

†) *Μαγειρείον* tum de foro coquino tum de culina usurparunt Aristot. H. An. X. 50. 478. Antiphanes Poll. IX. 48. Theophrastus, Philo, Longinus c. 45. Appianus Hisp. VI. 96. Aesop. Fab. XXXIV. 21. et Grammatici a Thomae commentatoribus p. 591. et Sturzio p. 178. producti, qui quod *μαγειρεῖον* recte et attice de loco, unde coqui conducuntur, non recte autem de culina usurpari existimat (in quo assentatorem nactus est Weiskium ad Long. l. c.), nullo argumento nititur, neque a Phrynicho vel levissimo indicio significatum est. Etym. M. *ὀπτάνειον* διὰ διφθόγγου· πρῶτον μὲν ὅτι λέγουσιν *ὀπτανήϊον*, δεύτερον δὲ τῷ λόγῳ τοῦ βάλανειον. Ὁ δὲ Ἡρόδιανός λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνηται (hinc corrigendi Hort. Adon. p. 112. a.). *ὀπτάνειον* vulgo obtinuisse pluribus exemplis demonstravit Hemsterhusius ad Thom. l. c. adde Plut. V. Crass. VIII. 413. T. III. Praec. Polit. 51. 197. T. 12. Callixen. Athen. V. 41. 198. Lucian. Asin. XXVII. 165. T. VI. (Scholii δοχεῖον, μαγειρεῖον, prior pars ad καταγώνιον p. 162. pertinet.) Alciph. I. 28. Aesop. Fab. XXI. 91. Rochef. Sed ὀπτάνιον in omnibus veterum comicorum locis metri ratio partim fert, partim exigit, Philemon. Ath. IV. 70. 165. Damoxen. III. 60. 399. (ubi post προσπαρέτω προ ὡς μοι κέχρηται legendum ἐστί ex v. 35. et v. 15. πτωθώσας.) Hegesipp. VII. 56. Nicom. 57. 65. So.

Τυχάνω: καὶ τοῦτο προσεκτεῖν· οἱ γὰρ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρός μοι τυγχάνεις. δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὦν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὦν. οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. *) †)

*) Τούτῳ pro τοῦτο recte emendat Pauwius. Post ἀμελεῖς Ed. Fr. V. φίλος μοι τυγχάνεις, φίλος σοι τυγχάνω. δεῖ δὲ τὸ ὦν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, reliqua omittens.

sipator IX. 22. 597. Aristoph. Eqq. 1033. v. Valcken, ad Phoen. 668. Schweigh. ad Athen. T. II. 201. In Aristoph. Pac. 891., ubi Pauwius τούτῳ δ' ὁρᾷ ὀπτανίον, ὑμῖν αὖ καλὸν corrigebat, nuno salvis Grammaticis legibus attica forma, quamvis contra dicente Hemsterhusio, in possessionem restituta est.

†) Tschiffior Thomas p. 866. concedit, participium verbi substantivi omitti posse. Neque fas duco, etsi in proclivi plerumque emendatio, tot tamque gravia testimonia in dubitationem devocare: τυγχάνει καλῇ Plato Hipp. p. 506. ἀνδρῶν ὁδῶν. p. 120. T. 4. βαδίων Alcib. p. 56. T. 5. v. Heindorf: ad Phaedr. p. 306. Schneider. ad Xen. Hell. IV. 3. 3. εὐτυχούς τυγχάνει Aristoph. Eccl. 1141. Avv. 761. Alexis Athen. IV. 60. 143. Hinc immensum crescit exemplorum numerus, Grammaticis in supervacuum tumultuantibus: Theophr. M. Pl. VII. 1. Caus. Pl. V. 25. Epist. Secr. VI. p. 12. Plutarchus, Philostratus, Lucianus, et nullus aequalium et recentiorum hoc, ut videtur Phrynicho, errore vacat, qui ab Homero proseminalatus (Od. x. 87.), a Tragicis propagatus est, quos eximere frustra Porsonus studuit, v. quos Hermann. citat ad Aj. v. 9. *). (In Eur. Fr. Inc. 50. μακάριος ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν ἐσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβὼν, sic opitulandum est: ὅστις ἂν τύχη — δυστυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβὼν.) Thomae sententiae aliquid momenti adjicit verbum διατελεῖν, quod illi adjungunt Grammatici. v. Ge. Lecap. in Lectt. Mosq. Vol. I. p. 62. Nam id quoque nonnunquam ἀπόλυτον est. Thucyd. I. 54. ἀσφαλέστατος ἂν διατελοῖη. Xen. Hell. VII. 3. 1. ἀλκιμαὶ διατέλεσαν. Aristot. Polit. VII. 6. 280. ἐλεύθερα διατελεῖ. etc. cujusmodi in locis

[*) Notavi ad Sophocl. T. I. p. 228. et 256. G. H. S.]

Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε σύγγραμμα *τι* τῶν αὐτοῦ *Σύγκρισις* Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. καὶ θαυμάζω, πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος καὶ σαφῶς εἰδώς, ὃ, *τι* ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷδε καὶ συνέκρινεν ἡμάρτηται. *χρή* οὖν ἀντεξετάζειν καὶ παρὰβάλλειν λέγειν. *) †)

a) Ed. Pr. τόνδε τῷδε omittit. Thomas p. 622. πρὸς τὸν δεινὸν τόνδε, et in extrema parte παρὰβάλλειν καὶ παρεξετάζειν καὶ παρὰτιθέναι.

quum Fischerus ubique verbum substantivum addendum putaret, recte tum Sturzius Lex. Xenoph. T. I. p. 706: tum Schaeferus ad Dion. p. 200. intercesserunt. Major est deliberatio, an post nomen neutrius generis omitti possit: Paus. III. 15. 595. Οἰωνός, ἡλικίαν μὲν μειράκιον, Athen. XIII. 78. 180. ὃς μειράκιον εὐμαρσπον, ubi Schweighaeuserus ὃν inserit, et maxime in nominativo, qui dicitur, consequentiae, ut Dio Cass. XLIV. 47. 412. καί-τοι χαλεπώτατον. Liban. Decl. IV. 621. ὥστε φαῦλον. Heliod. I. 34. τὴν ξένην, ἣν δυνατόν ἐμαυτῷ με δοῦναι βέλτιον ἡγαῦμαι λαβεῖν παρὰ τοῦ —. Aesch. Agam. 893. ὥστε σύγγονον βοτοῖς. v. Interpp. ad Thucyd. II. 35. Ast. ad Plat. Polit. c. 4. 336.

†) Haec quoque labes temporibus Alexandri M. nata est. Primus, quod constet, Aristoteles Rhetor. I. 9. 104. T. 4. Buhl. συγκρίνειν *τι* πρὸς *τι* pro ἀντιπαρὰβάλλειν usurpavit, Polit. IV. 9. 162. Hist. An. X. 26. 455. hinc verbi usum accepit Theophrastus Caus. Pl. IV. 2. cujus aequalis, Philémonem, σύγκρισις usurpasse contra Phrynichii mentem notat Berglerus ad Alciphro. I. 34. Nihil jam in scriptis Graecorum frequentius quam hoc vocabulum: Polyb. VII. 47. Philo de Münd. Opif. p. 22. A. Joseph. Antt. XI. 4. XIX. 5; Strabo V. 4. 203. Lucian. Asin. LVI. 199. T. 6. Aristid. Rhet. II. 12. 528. συγκρίνειν Diod. III. 52. Dio Chr. XXXI. 634. Lucian. Paras. 51. 143. v. Schleusner Lex. N. T. s. v. In librorum elogiis id fuit unum celebratissimum; sic olim legebatur Chryssippi *Σύγκρισις* τῶν

Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ: παρὰ μὲν ἄλλω τῶν δοκίμων οὐχ εὔρον. ἡγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ ἢ μετὰ τοῦ ἀνδρου εἰρημέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. καὶ ἐγὼ μὲν φυλαττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ', ὅτι Θουκυδίδης εἴρηκε, θαρρόοιη εἰς χρῆσθαι, χρῆσθω μὲν σὺν τῇ ἀρετῇ.") †)

a) Ed. Pr. et Phavor. alio ordine: Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ. καὶ ἐγὼ μὲν φυλαττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ', ὅτι Θουκυδίδης εἴρηκε, θαρρόοιη εἰς χρῆσθαι, χρῆσθω μὲν, σὺν δὲ τῇ ἀρετῇ, παρὰ μὲν γὰρ ἄλλω τῶν δοκίμων οὐχ εὔρον. ἡγοῦμαι δὲ κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Pauwius putat, „quosdam illum locum Thucydidis adduxisse, ut probarent, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ dici posse et libros etiam quosdam Thucydidis articulum ignorasse.“

τροπικῶν ἀξιωματῶν Diog. La. VII. 194. Caeciliani Siculi Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αλεξάνδρου Suid. Meleagri Gada-roni λευίδου καὶ φακῆς Athen. IV. 45. 112. Plutarchus ipse comparationem Graecorum et Romanorum imperato-rum σύγκρισιν vocat V. Flamin. 21. 700.

†) „Thomas p. 502. Thucydidem ait κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ semper cum articulo dicere, quasi crebrum sit in „Thucydide hoc loquendi genus, apud quem semel idque „nonnihil addubitans se legisse dicit Phrynichus. Sed „non memini me vel libro VIII. vel usquam alibi in hoc „scriptore legere κατ' ἐκεῖνό τοῦ καιροῦ, semel tantum L. „VII. 2. ἐν τῇ κατὰ τοῦτο καιροῦ ἔλθω“ Duker. Praef. XXV. Apud veteres nullum aliud hujus formulae exem- plum cognovi, sed recentiores promiscue κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, Plutarch. de Virt. Mul. p. 506. T. 8. V. Alex. 52. 298. T. 4. Herodian. I. 12. Synes. Ep. 70. 218. A. Justin. Hist. p. 148. A. Schol. Venet. B. 104. v. Abresch. Dilucc. pag. 720. Schaefer. ad Greg. 775. et κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Ae- lian. H. An. XVII. 37. Euseb. H. Eccl. II. 13. 62. Cum aliis praepositionibus: πρὸς τοῦτο καιροῦ Dem. Olynth. II. 20. ἐς ἐκεῖνο καιροῦ Plutarch. V. Demosth. 19. 284. T. 5. V. Brut. 22. 248. T. 7. ἐς τοῦτο καιροῦ Dio Cass. XLIV. 24. 596. rursus cum articulo ἐν τῇ τοσούτῃ (Dan. τοῦτῃ) τοῦ καιροῦ Thucyd. VII. 69. ἐν ἐκείνῃ τοῦ καιροῦ Anon. Suid. s. Βάρβριος. εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ Euseb. H.

Ææcl. I. 6. 20. εἰς τοῦτο περιήκων τοῦ καιροῦ Plut. Ages. 35. 125. T. IV. *) et cum aliis nominibus: κατ' ἐκείνο τῆς ὥρας Joseph. Antt. VII. 7. 379. Alciph. I. 21. v. Toup. ad Longin. p. 293. τηνικάδε τοῦ χρόνου Procop. Anecd. 28. 81. A. Aelian. H. An. XII. 35. τηνικάυτα τοῦ θέρους Arist. Pac. 1171. sine articulo τηνικάυτα καιροῦ Theophylact. Legatt. pag. 177. C. οὐποτε καιροῦ Nicet. Ann. VI. 9. 111. D. οὐδεὶς πῶ χρόνου Arist. Eqq. 944. ἐνταῦθα λόγου Plat. Rep. IX. 273. ἐνταῦθα τοῦ λόγου Legg. X. 87. Rep. I. 179. cf. Legg. IV. 379. V. 219. VII. 336. T. 8. Jam non obscurum esse potest, ad summam nihil interesse, utrum articulus omittatur an adjiciatur, neque in ipsa formula, de qua Phrynichus loquitur, sed in mente et voluntate scribentis positam esse variandae pro tempore constructionis rationem. Sic Thucydides VII. 57. ὡς ἐκαστοὶς τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον ἢ ἀνάγκης ἔσχη, alteri addidit articulum, alteri, quod est minus definitum, subtraxit. Valet hoc de omnibus similibus, quorum ex magna copia pauca tantum delibabo: εἶδους εὖ ἔχουσα Paus. VII. 22. 218. πονήρως ἔχουσα τοῦ εἶδους Philostr. V. Soph. II. 25. 610. ἀνθρωπικώτερον ἔχων λήματος Liban. Decl. p. 606. T. 4. ἐκκειμένως τοῦ ἥθους ἔχων (Philostr. c. 1. II. 17. 597. σκέπης ἐν καλῷ εἶναι **) Aelian. H. An. VII. 25. καλῶς παράπλου κεῖται Thucyd. I. 56. τοῦ παράπλου κείσθαι καλῶς Paus. VII. 18. 302. ἐν καλῷ τῆς διόδου κειμένη Procop. Aedif. II. 10. 50. B. In Dionys. Antt. VIII. 4. 1512. ἐν καλλίστῃ κείσθαι συνόδῳ ταῖς ἄλλαις propter illa exempla scribendum est ἐν καλλίστῳ — συνόδου. Sic ἐν καλῷ καλύψεως κείμενον IX. 7. 1754. ἐν καλῷ τῆς σχολῆς Lucian. Encom. Dem. 154. T. 9. τῆς θείας Aristid. Or. Pl. II. 161. καλῶς κέονται τοῦ ἡλίου καὶ τῶν πνευμάτων Hipp. de Aer. et Loc. II. 8. Cor. In Arist. Panath. p. 184. T. I. ἐν καλλίστοις κεῖται γῆς καὶ θαλάττης, singularem nu-

*) Sic Solanus scripsit pro τῷ καιρῷ, quod et ipsum tolerari potest, si demonstrativum ἀπολύτως accipitur, ut in his locutionibus: ἐπὶ τοσοῦτο προέβη τῇ δόξῃ Diod. IV. 25. ταῖς προθυμίαις ἐπὶ τοσαῦτα (leg. τοσοῦτο) προέβησαν XI. 8. ἐπὶ τοσοῦτο διατείνει τῆς φιλοκερδίας V. 35. e codd. pro τῇ φιλοκερδίᾳ nunc editum.

**) Pro genitivo in hac formula usitatissima Aristid. de Societ. I. 485. ἐν καλῷ γεγονόσιν ἀλλήλαις ἐπὶ τῶν χρειῶν αἱ πόλεις. Dion. Antt. VI. 4. 1044. καλῶς ἐν παράῳ κειμένων ταῖς ἀγοαῖς.

Ἐπέστησε καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ ἠπόρησε καὶ ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα. οὐ-
τω χρωμένων τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων πολλὰ-
ν ἀπήκου· εἰ δὲ καὶ ἀρχαίως ἢ δοκίμως, ἄξιον
ἐπιστάσεως. †)

merum restituendum esse judico. Matthiae emendatio-
nem in Plat. Legg. IX. 17. T. 9. πῶς ἔχῃς τῆς συμφωνίας
articulum delentis Gramm. Gr. p. 433. probabilem esse
concedo, necessariam esse non arbitror. Sic idem cum
alijs plurimis saepissime ἐνταῦθα et εἰς τοῦτο ἡλικίας et ve-
το etiam cum articulo usurpat Rep. I. 149. T. VI. ἐνταῦ-
θα εἰ τῆς ἡλικίας, et Lysias c. Call. p. 186. 4. T. V, εἰς
τοῦτα τῆς ἡλικίας ἀφικται. Phalar. Ep. CII. Ald. εἰς τοῦτο
προσέχθῃσθαι τῆς ὀργῆς. Synes. Calv. 77. D. εἰς τοῦτο τῆς
τόλμης προήγαγεν, Philo Vit. Mos. I. 641. C. ἐπὶ μέγα τῆς
εὐκλείας προσεχόμενος, quae omnia plerumque sine arti-
culo dici solent.

†) Valerius Maximus I. 15. de Theodectis Aristotelis
loquens, hoc genus dicendi expressisse videtur, quum
inquit, proprio volumina quibusdam rebus insistens pla-
nius sibi de his in Theodectis dictum esse adjecit, qua-
si dicat, de quibusdam rebus subtiliter dubitans. Atque
ita locum accipiendum puto, non de Rhetoricis ad Ale-
xandrum, ut in ora Valerii Pighiani annotatum est, (satis
enim accurate docuit Victorius, illum librum falso adscribi
Aristoteli, Anaximenisque potius Lampsaceni esse) sed
de Gryllo ejusdem, de quo Quintil. II. 17. Aristoteles
quaerendi gratia quaedam subtilitatis suae argumenta ex-
cogitavit in Gryllo. In Gryllo autem de Rhetoricis dis-
putabat Aristoteles. v. Laert. in Vit. Nunnus. Ἐπιστῆσαι
τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν, ἑαυτὸν, vel etiam nudum ἐπιστῆ-
σαι pro animum advertere, cogitationem defigere, (et
contrarium ἀπεστῆσαι τὴν διάνοιαν) non illi quidem mas-
culae eloquentiae principes, Plato aut Thucydides aut
comoediae veteris auctores, sed tamen Isocrates Encom.
Evag. c. 26. Epiorates comicus Athen. II. 54. 229. (ἐπέ-
στησαν καὶ διεφρόντισαν), Aristoteles ejusque auditor Theo-
phrastus, quorum locos citarunt H. Stephanus Thes. I.
1763. Hemsterhusius ad Luciani Nigr. 17. 255. T. I. et

Εὐστάθεια ἢ εὐσταθής: πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν εἰσερόρη, ἀδοκιμώτατα ὄντα, φροντίδος ἄξιον. Ἀλλὰ σὺ ἐμβριθεῖα λέγε καὶ ἐμβριθής. *) †)

a) Ed. Pr. ἡ ante εὐσταθής omittit; Phavorinus *καὶ* pro eo inferat. In iisdem φροντίδος ἄξια elegantius et ἐπιστάσις pro ἐμβριθεῖα, quod ferri nequit. Thomas hunc articulum et quas sub v. *Ἐκδορὸς* tradita sunt, non inepte in unum contulisp. 301.

Bosii interpretes p. 62. Nihil jam opus videtur inferiores, qui legem ab Atticistis latam rupere, huc arcessere, Polybium, Dionysium, Diodorum, Plutarchum, aliosque, quos Abreschius Addend. ad Lectt. Arist. p. 542. contra Phrynichum educit, qui quo longius ab illo limpido fonte Atticismi descendunt, eo intemperantius hoc verbo utuntur; sic ei *notandi, docendi* significationem subjecit Proculus V. Marin. 25. *πρῶτος ἐπίστηας, primus intellexit*, Eustath. pag. 281. *Προφύριος ἐπιστά, annotat.* Ceterum translatio haud immodesta videtur, neque ab ingenio Graecorum abhorrens, qui affinia vocabula *προστέχειν* et *ἐπείχειν*, scil. τὸν νοῦν, in eundem fore intellectum deflectere solent, ut Herodotus ἐπ' οὓς ἐπείχε στρατηλατεῖν. v. Nott. ad L. I. 80. p. 40. *ἐκαστὴ τῶν μιμήσεων ἐπιστῶν* Lucian. de Saltat. 78. 167. T. 5. Palaeph. 42. p. 195. et simili ellipsi *προσβάλλειν*, sc. τὴν ὄψιν. y. ad Gregor. p. 57.

Substantivum *ἐπίστασις* post Aresan Stob. Eccl. Ph. I. 52. 852, primum apud Theophrastum de Vertig. p. 462. hoc sensu usurpatum reperio: *ἐν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀπεισμάτῳ. Ἐπιστάσεως ἄξιον* Polyb. XI. 2. *ἐπιστάσεως δεόμενον* Plut. de Fort. p. 309. T. VII. Antig. Car. c. 24. Apollon. de Adverb. p. 612. *ἄξιον ἐπιστῆσαι* Mechann. vett. p. 154. quod ipsam fortasse Phrynicho reddendum est pro *ἐπίστηας*: sed Plato Theaet. p. 201. A. τοῦτό γε βραχέας ἐπέμειν, scil. ἐστὶν vel δαίται. *βραχέας ἐπετάσεως δεόμενον* Lucian. Catapl. c. 25. Aristot. de Mot. An. II. 112. C. *ἄξιον ἐπιστήσαντας ἐπισκέψασθαι*.

†) Propria potestate Homerus *εὐσταθὲς μέγαρον*, Hippocrates figurate Epid. III. 513. A. *εὐσταθὲς θέρος* et *εὐσταθὲς Aphor. III. 97. E. Vetus Atthis* usum hujus vocabuli plane omisisse videtur, quem ante omnes renovavit

Epicurus. Hujus inter solocismos multiplices et inverrecundos Cleomedes Theor. Cycl. II. 90. ed. Balf. etiam hoc exagitat: *σαρκὸς εὐσταθῆ καταστήματα καὶ τὰ περὶ ταύτης πιστὰ ἐλπίσματα καὶ λίπασμα ὀφθαλμῶν τὸ δάκρυον ὀνομαζόντος καὶ ἰσθὶ ἀνακρανγιάσματα καὶ ἄλλας τοιαύτας ἄτας, ὧν τὰ μὲν ἐκ χαραινυπλίων ἂν τις εἶναι φήσῃ, τὰ δὲ ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὲρ τῶν θεωρηματιζουσῶν γυναικῶν, τὰ δὲ ἀπὸ μύτης προερχοῦν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ προσαιτούντων, Ἰουδαϊκά τινα καὶ παρακεχαγμένα.** Ex eodem fonte fluxit verbum: *ἑαυτοῦ ἐστὶ κατὰ τοῦς Κυρηναίους καὶ Ἐπιστορικούς εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δαιμονίων ἰσομεταίς* Schol. Venet. E. 2. Vitiosum exemplum mox sequenti sunt non singuli aut pauci, sed gregatim omnes: *εὐσταθεῖν* Dionysius Hal., Plutarchus Quaest. Rom. 72. 553. T. 8. Joseph. Antt. XV. 5. Appian. H. R. VI. 9. 110. M. Anton. V. 18. VI. 10. Arrian. Epict. I. 29. 163. Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 52. 940. *εὐστάθεια* Philo, Plutarch. V. Demetr. 38. 35. T. 6. Themist. Or. XIII. 164. Jamblich. V. Pyth. So. 185. *εὐσταθῆς* vero ex iisdem et Luciano in Nott. ad Thomam et in Lexicis citatum videmus. Veteres in hoc *ἐμβριδῆς* usurpant et *στάσιμος*. In Annas Comn. XV. 463. B. *ἀνδρεία καὶ στάσιμος τὴν φρενα* malim *ἐδραία*, ut Maxim. Tyr. XXXI. 99. *σοφία στάσιμος καὶ ἐδραία*, et Eustrat. in I. Nicom. p. 25. b. *ἐδραῖος καὶ στάσιμος* pro *βέβαιος*, etsi hoc quoque non ignoro nonnunquam τὸν *βεβηκότα* significare. Porro in Themist. Or. XIII. 169. *τῶν κοῦφων καὶ ἐνέδρας ἐγγυημάτων* corrigendum *ἀνεβράστων*. Et quia aemul nos in conjecturae aleam commisimus, etiam hoc addatur, Theocritum Id. XXII. 15. *πολύς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος νυκτὸς ἐπιβρίσας*, non *ἐφερπύσας*, scripsisse, neque in I. Homeri Hymno in Apoll. v. 159. *χευσῶ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα* — *βεβρίθει* — *ἤνθηδ'*, ὥς ὅτι το

* V. Casanb. ad Diog. La. X. 605. Koppiera. Observ. Phil. XII. 172. Epicurum, quem vulgo *doctum* vocabant ob librorum multitudinem, quum esset illiteratus et humanitatis expertus, verbis inconditis et abjectis orationem dehonestasse, communiter et philosophi queruntur et grammatici. v. Fabricium ad Sext. Emp. c. Math. I. 215. et Epicuri hac in causa defensorum Gellium II. 9. Ex hac fabrica est adjectivum *πλεοναχός*, v. Coray *Stag. περὶ τῆς Ἑλλ. Γλ.* p. 4. tum illi *καταγυγισμοί* et *ἐπεντρομὰτα*, quas isto crebro inculcabat, v. Athen. XII. 67. 530. *βερύκομοι*, *προεδόρυες*, *τριπύλλοι*, atque alia hujus voluptuosae doctrinae, verbis non minus quam rebus lascivientis, schismata.

Πάλι: οὕτω λέγουσιν οἱ νῦν ῥήτορες καὶ ποιηταί,
 δεόν μετὰ τοῦ ὦ πάλιν, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγου-
 σιν. ^{a)} †)

a) Articulus hic non est in Ed. Pr. et Phay. Lexico.

ῥίον οὐρεος ἀνθεῖν ὕλης, quidquam novandum videri
 praeter hoc postremum: ἀνθοῦσ' ὥς ὅτι τε ὄλον οὐρεος
 ἀνθεῖν ὕλη. Sic in Hy. in Bacch. V. 8. ὑπαζον ὄρος ἀν-
 θέον ὕλη. quod etiam Alcmani in Schol. Soph. Romania
 ad Oed. Col. 1248. restituendum pro Πικάν ὄρος ἐνθεον
 ὕλης Fr. CXXIII. Ed. Welckeri pro Scholiis Romania
 Triclinium nominantis.

†) Propria est haec Phrynichi observatio, neque ab
 ullo Atticistarum repetita; vitium ipsum hodie nusquam
 in rhetorum scriptis apparet. Sed non dubito, quin non-
 nulli, ut in adverbis localibus, ita etiam in hoc Ἐπει-
 κυστέον, praesertim ante consonam, detrahi posse credide-
 rint. Choeroboscus in Hort. Adon. p. 216. b. Τινὲς ἐν
 τοῖς ἐπιθέμασι, τῷ ἀνωθεν, κάτωθεν, οὐρανῶθεν, γῆθεν
 καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐφεκκυστικὸν διαλαμβάνουσι τὸ Ἰ. Ὄθεν
 καὶ συμφωνοῦ ἐπαγαμένον οὐ γράφουσιν αὐτῷ, οὐρανό-
 θε τὸ φῶς, γῆθε τὰ ἀνθη. ἡ δὲ συνήθεια πάντοτε
 μετὰ τοῦ ὦ τὰ τοιαῦτα γράφει. Aliter existimat Etym. M.
 p. 385. 47. coll. Zonar. Lex. p. 896. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι
 τὸ ἐκτοσθε καὶ προτέρωθε καὶ τὰ ὅμοια χωρὶς τοῦ ὦ γρά-
 φεται, εἰ μὴ φωνῇ ἐπιφέρουτο, quod sequitur Tzetzes
 ad Lyc. 482. Itaque nihil dubii relinquitur, hujus scri-
 pturae vestigia non ex errore graphico, sed e Grammatico-
 rum quadam haeresi ortum habere. Hinc sunt ἐκαστέρωθε
 Plutarch. V. Phocion. XIII. 15. T. 5. Strabo VIII. 6. 22.
 p. 273. Athen. IV. 93. ἔωθε Lucian. Dial. Meretr. III.
 206. T. 8. ἐκσε Palaeoph. Prooem. p. 9. πρόσθε Aristid.
 Panath. T. I. 144. Plato Legg. XI. 131. Xen. Cyr. III.
 3. 25. Liban. Ep. 904. 421. ἔμπροσθε Plato l. c. p. 137.
 Joseph. Antt. VI. 13. 552. Paus. X. 32. 272. Aristid.
 Leuctr. III. 452. T. I. Liban. Decl. T. IV. p. 282. ἐπ-
 πρόσθε Joseph. VI. 7. 329. Paus. X. 26. 245. ὀπίσθε Ari-
 stot. H. An. IV. 1. 131. Lucian. Asin. XVI. 149. T. 6.

Ἀπόστασις ἔργων: καὶ τοῦτο τῶν ἡμελημένων. ἐπὶ πολὺ δὲ παρὰ τοῖς ἐργολάβοις τῶν ἔργων. ζητοῦντες δὲ, τί ἂν ἀντ' αὐτῶν ἀρχαῖον θεῖημεν ὄνομα, οὐ φράδιως ἄχρι νῦν εὐρίσκομεν. εἰ δ' εὐρεθαι, ἀναγεγράφεται. *) †)

*) Ed. Pr. ὑπόστασις et ἡμελημένων, ut Scaliger correxit pro vulgato ἡμελημένων, cui articalum praefixi de theo; item ἂν adjecti ante αὐτὸν, pro quo commodius videtur αὐτοῦ. Vulgo soloece ἀρχαῖον θεῖημεν τοῦτομα. recte Edd. vett. ὄνομα. Τῶν ἔργων Νῦν αὖτις abundare videtur πλεονασμῶς. Scaliger huic similem pleonasmum tragicorum ἀναμύνασις γὰρ αὐτῶν comparat. Ego e superioris verum male iteratum puto.

Amorr. XVI. 275. T. 5. Aelian. H. An. IV. 26. et saepius apud Pausaniam. ἔξοπισθε Plut. Symp. VIII. Q. VI. 1. 512. Aristid. Or. Sacr. I. 276. V. 359. ὑπερθε Athen. II. 60. 240. καθ' ὑπερθε Thucyd. V. 59. ubi plures codd. meliorem scripturam custodiverunt. Neque enim, si recentioribus hanc libertatem concedam, idcirco etiam vel Schneidero assentiar in Xen. Cyr. II. 5. 22. ex uno cod. πρόσθε reponenti, vel Reiskio ad Lys. c. Pantaci. p. 729. Tzschukioque ad Strab. VIII. p. 275. nihil interesse affirmantibus, utrum hoc modo an illo scribatur. Nam et haec vitiosae consuetudinis exempla, quamvis multa sunt, tamen contraria respicientibus, pauca, corruptelae facilitatem considerantibus, (v. Seidler. ad Tread. 501.) levius videri debent. *) Sed de recentioribus, ut dico, nihil definitum.

†) Si ὑπόστασις retineas, erit fortasse *factus operum*; quia ἐργολάβοι sunt mercenarii, qui vilia et abjecta ope-

*) In Herodoteis libris vehementer nutatur, eademque inconstantia epicorum et stencorum poetarum editores in illud finale in clausula numerorum modo omittunt, modo addunt, ut v. c. in penthemimeri αὐτῇ δ' ὀκισθε Eur. Iph. T. 1334. αὐτῇ δ' ὀκισθε Rhes. 705. δεῖλος παροιθε Electr. 899. ἀλλ' αὖτε πρόσθε Arist. Eqq. 751. et Ζεὶ τὰς ἐκείθεν Eur. Iph. T. 1409. ἔργων ἀνισθεγ Troad. 1243. πολλοὶν παροιθεν Aesch. Ag. 1583. δεῖνος ἀνισθεγ 1590. ἔργων ἀνισθεγ Arist. Pac. 1243. Vesp. 204. Acharn. 433. quam diversitatem breviter tetigit Elmsleyus ad Heracl. 583. cf. Brunck. ad Thesm. 678. In Moschionis vv. ap. Stob. XCIII. p. 561. quos Jacobinus tractat Emm. in Ath. p. 25. δεῖνος αὐτῇ δ' πρόσθε καὶ γὰρ μέγας corrigi debet πρόσθε δὲ —.

Γεννήματα: πολλαχού ἀκούω τὴν λέξιν τιθεμένην ἐπὶ τῶν καρπῶν. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα ἀρχαίαν καὶ δοκιμον οὔσαν. χρὴ οὖν ἀντὶ τοῦ γεννήματα καρποὺς λέγειν ἐξηρους καὶ ὑγροὺς. †)

ra tractant. *Locus est obscurus; ego ἀπόστασιν malo.* deest in MS. prima litera, ut minio possit notari. *Nantes.* Retinendum ὑπόστασις; qui redimunt opus faciendum, dicuntur ἐπίστασθαι τὸ ἔργον, nam ἐπίστασθαι est suo periculo aliquid in se recipere, quod faciunt οἱ ἐργολάβοι. nulla hic est obscuritas. *Scaliger.* Pauwius etiam ὑπόστασις retinet, sed Scaligeri interpretationem rejicit: „Nam sic, inquit, Phrynichus facillime ex lingua anti-
„qua et proba producere potuisset, quo rem apte exprimeret; notissimum enim τὸ ἐργολαβεῖν. Aliud igitur la-
„tet; credo ὑπόστασιν ἔργων denotasse operum substan-
„tiam et modum; operum faciendorum descriptionem ac-
„curatam, quae redemptoribus proponitur et in quam fit
„redemptio. Sic habemus aliquid, quod alia voce anti-
„qua exprimere non potuit quaerens Phrynichus.“ Has caligines alii discutiant.

†) Verba hinc expressit Phavorinus, sensum Thomas p. 190. quem stili sacri defensores catervatim invadunt, nullo alio nisi Diodori et Polybii auxilio freti, quibus si addideris Zosim. Hist. III. 28. Apoll. Dysc. Hist. c. 15. Geopp. II. 18. 156. IX. 17. 608. Gregor. Naz. Or. XVI. 503. D. Schol. Ven. N. 580. et quos Du Cangius citat p. 244., facillime, quid de hoc toto censendum sit, judicabis. Neque ἐπιγέννημα, quod Philosophi et Medici usurpant, antiquum videtur. Σύμπτωμα νοσήματος, ὅπερ ἔνιοι τῶν ἱατρῶν ἐπιγέννημα καλοῦσιν ἄλλὰ τοῦτο τὸ ὄνομα οὐ πάνυ σύνηδές ἐστι τοῖς Ἕλλησι Galen. de Differ. Sympt. I. 1. 30. A. T. VII. De animantium subole tum Plato γεννήματα dixit, tum alii.

ἵνα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἵνα ἀγάγωσιν.
Ἐὰν ἄξης οὐδεὶς ἂν φαίη, ἀλλ' ἐὰν ἀγάγῃς. *) †)

a) Secundum locum, qui in Edd. post *Βραχέμεναι* legitur, huc re-
posui.

†) Thomas idem, sed addit primum aoristum verbi
ἀγω omnino inusitatum τοῖς λογογράφοις, quae vox deest
in editis libris. (v. Philem. Lex. p. 135.) *Nunne*. Per-
vulgatum est Atticistarum de hoc aoristo praeceptum, cu-
jus temporis apud recentiores paene innumera, apud ve-
teres vero tam rara sunt exempla, ut Attici illud neque
funditus ignorasse neque admodum probasse videantur.
Unicus est in suo genere locus Thucydidis II. 97. φόρος
— ὅσον προσῆξαν, quo exemplo ii refelluntur, qui in Po-
lyb. V. 30. sincerissimam lectionem δυσχερῶς προσῆγον τὰς
εἰσφοράς, ut male graecam, sollicitare ausi sunt. Sed duo
alii ejusdem scriptoris loci vitium contraxerunt; nam L.
V. 6. pro ἄξαντα sensus requirit tempus futurum, quod
liber MS. praebet; in altero L. VIII. 23. τῷ σφετέρῳ αὐ-
τῶν κέρει προεξάξαντες, codicum fere omnium consensu
reponendum est προεξάρξαντες. Neque dubito, quin id
jam dudum in sedem suam receptum fuisset, nisi voca-
buli raritas, a nullo Lexicographorum commemorati,
scrupulum inieciisset. Hujus ego testes plures citare pes-
sum, non luculentos quidem, sed tamen in hac causa sa-
tis idoneos: οἱ τούτων προεξάρχοντες Syntip. Fab. 242. p.
160. οἱ τῆς εὐφημίας προεξάρχοντες Anna Comn. VI. 167. C.
A Thucydide ad Xenophontem transgredior, ejus alter
locus Memm. IV. 2. 8. nuper perfectum recepit συνῆκας,
quod etiam si nullum haberet in Edd. vett. praesidium,
tamen ratio exigeret; alterum Hellen. II. 2. 12. (40.) τοὺς
φυγάδας κατὰξαντες ambiguum reddit Plutarchi locus pa-
rallelus, in quo τοὺς φυγάδας ἀνέντες legitur. Tragicos
hoc aoristo uti negavi ad Aj. 443. ubi Hermannus paullo
amplius progressus generatim Atticis abjudicat, nihil, ut
videtur, Aristophanis exemplo tribuens, quo Matthiae
usus est. In Lycurg. c. Leocrat. p. 227. pro κατὰξαντες
εἰς τοῦτο τὴν τιμωρίαν, quod Reiskius nescio quo pacto
tuetur, praestat κατὰξάντες, a Stephano propositum.

Συνήντετο καὶ ἀπηνέτετο ποιητικά. χρη οὖν ἀπηνέ-
της λέγειν καὶ συνήντησεν. a) †)
Σίναπι οὐ λευτέον· νάπυ δέ, ὅτι ἄττικον καὶ δό-
κιμον. b) ††)

a) Ed. Pr. V. et Phavor. καὶ post συνήντετο et λέγειν post ἀπηνέ-
της omittunt. λέγειν etiam omissum in Etyr. s. ἀπηνέτετο, ubi
haec iisdem verbis traduntur.

b) Ed. Pr. V. σίναπυ οὐ λευτέον· νάπυ δέ, ceteris omisiss.

Ὅπως μὴ προαξώμεθα Demosth. Phry. I. 60. et similia vitia
consuetis remediis curantur. V. Parerga.

†) Συναντόμενοι Anton. Liber. XXX. 156. ὑπηνέτετο He-
rodian. IV. 11. 165. VIII. 7. 289. utroque loco vestigia
melioris scripturae ὑπηνέτατο in codd. cernuntur, qua idem
aliis in locis uti solet, I. 17. II. 5. V. 4. VIII. 1. et sae-
pius; quanquam Luciano ne hoc quidem adlubescit, Le-
xiph. c. 25. τὸ ὑπνέτατο καὶ τὸ ἀπηνέτατος καὶ τὸ καθι-
σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. cui consen-
tiens Corayus Praef. Polyaen. p. 8. medium ἀπαντᾶσθαι,
a Polyaeno et Polybio usurpatum, (adde συναντάται Ari-
staen. Ep. I. 12. ἀπηνέτητο Sext. Emp. Pyrrh. II. 16. 115.)
activo deterius esse iudicat.

††) Σίνηπι Moeris 271. Thomas 622. σίναπι Philemon
p. 67. et Athen. IX. 367. impugnant; variantibus passim
codd., omnes autem attice νάπυ dici profitentur. Σίνηπι
Archigen. ap. Galen. Comp. Med. p. Locc. V. 1. 460. D.
Artem. V. 5. 401. σινῆπιως Galen. I. c. II. 2. 385. E. Alex.
Trall. I. 15. 116. III. 6. 190. Dioscor. II. 170. 117. Geopp.
XIII. 2. 934. σινῆπιος Polyaen. Strat. IV. 3. 52. Σίναπυ
Diocles Athen. II. 78. 264. σινάπιος*) Xenocr. de Aquat.
VIII. 27. σίναπι Archipp. Com. Athen. IX. 68. 498. σίνα-
πιστέον Dioscor. VII. 5. 341. b. σινάπιος (quod Lexicis
deest) Galen. de Med. Simpl. V. 4. 171. E. σινάπιως Alex.
I. 12. 59. Nicet. Ann. XVII. 5. 337. similiterque Lasca-
ris Gramm. III. 5. 7. quatuor barbarica πέπερι, κίσι, κόμ-

*) Sic τοῦ βοδόνος Jul. Afric. Cest. 16. 204. τοῦ μίονος et τοῦ μι-
ονος apud materiae medicae scriptores, itemque σέριως et σέ-
ριως.

ὄνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν: ταῦτ' ὁ σημαίνει ἐκτέ-
ρα, καὶ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ
δ' ἀπονυχίζειν τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων
ἀφαιρεῖν σημαίνει. Ἐπειδὴ δ' ὁ πολὺς συρφε-
τος λέγουσιν ὀνυχισὸν με καὶ ὠνυχισάμην, διὰ
τοῦτο σημαίνεμεθα τὰ ὀνόματα καὶ φαμέν, ὅτι,
εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὀνυχας ἀφαιρεῖν τίθησιν τις,
χρήσαιτο ἂν τῷ ἀπονυχίζειν: εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀ-
κριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ ὀν-
χίζειν χρήσαιτ' ἂν. *) †)

*) Ed. Pr. et Phavor. ἐκτέρα ταῦτ' ὁ σημαίνει — pro ὑπερα-
ύξεσι habent αὐξήσεις, pro σημαίνουσι autem σημαίνεμεθα, quod
in textum recepi, significans σημαίνεμεθα. Postremo pro εἰ δὲ ἐπὶ
τοῦ Ed. Pr. ἐπὶ δὲ τοῦ; Phavorinus autem cum vulgato consentit.

μῖ, κιννάβαρι vulgo in ἰοῖ, attice in εἰς, ἰονice in ἰος
deflecti tradit, neque sic tamē omnem hujus generis va-
rietatem complexus est. Nam κόμμι partim indeclinabile
est, τοῦ κόμμι Hipp. de Art. p. 538. τῷ κόμμι p. 345. E.
Galen. de Med. Simpl. VIII. 19. 256. C. T. XIII. de Fasc.
62. 488. A. T. XI. Dioscor. I. 63. 27. a. Herodo. II. 86.
unde κόμμιδι citat Antiatt. Bekk. p. 104. partim inclina-
tur, κόμμιως Hipp. de Art. 558. F. Schol. Nicand. v. 99.
κόμμι Galen. Comp. Med. p. Loc. V. 5. 428. E. Κομμίδιον
Steph. Byz. s. Ἠλεκτρίδης addendum Lexicis, Νάπυ Ari-
stophanes, Eubulus Athen. IV. 69. 160. Theophrast. H.
Pl. I. 19. Lucian. Asin. 47. 188. Plinius XIX. 8. a Nun-
nesio citatus: Athenienses napy appellantur.

†) Pollux (II. 146.) et Suidas ajunt utendum potius
τῷ ἀπονυχισαῖν, quam τῷ ὀνυχισαῖν. (cum de unguum
resectione dicitur.) Ὀνυχισαῖν autem est unguis deme-
re; vide, an idem sit Plauto *exungulare*; aliud certe est
Horatio *ungues cultello purgare*. Ut autem hic usurpari
dicimus τὸ ὀνυχίζειν et ἐξονυχίζειν, sic Horat. *homo ad*
unguem factus, eodemque modo Servius interpretatur il-
lud II. Georg. *in ungues positia arboribus*, i. e. ad per-
fectionem. Thomas ait, τὸ ἐξονυχίζειν idem valere, quod
ἀκριβολογεῖσθαι, aut πρὸς μνήμην διανίστασθαι. Hesy-

T

Ὁ νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἀμαρτάνεται. οὐδε-
τέρως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δοκίμως ἂν λέ-
γοιτο. ^{a)} †)

a) Extrema καὶ τὰ νῶτα — λέγοιτο Ed. Pt. omittit.

chius: Ὀνυχιῖ, ἐπιμελῶς ἐξετάσει. Harmenopulus de Synt. observat eandem differentiam horum verborum, quam hic tradit Phrynichus. *Nunnes*. Eadem Herodianus p. 443. Phrynichus App. Soph. p. 13. et Gramm. Anecd. Bekk. p. 432. tradunt: ἀπονυχίσσθαι τὸ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖσθαι, sed ὀνυχίζειν et ἐξονυχίζειν translate ἐπὶ τοῦ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς. Cratinum tamen Phrynichus notat ὀνυχισμένος de circumsecto posuisse, cf. p. 55. Ἀπονυχίσσασθαι (τὰς χεῖρας) Hippocr. de Morb. Mul. L. I. c. 69. p. 770. B. T. VI. et Theophrastus Char. XXVI. ἀπονυχιστική Schol. in Dion. Gramm. p. 651. (ubi Μυρμηκίδου legendum.) ὀνυχίζειν hoc sensu Heeschelius ap. Athanas. T. II. p. 9. 2 Regg. 19. Deuter. 14. Julian. Misop. (ὀνυχίσσθαι Jamblich. V. P. 28. 154. p. 322.) translate in Clem. Al. Stro. III. reperiri notat. Sic et Artemid. IV. Prooem. p. 306. οἱ ὀνυχίζοντες πάντα, et Suidas: Ὀνυχίζεται, ἀκριβολογεῖται, οὕτως Ἀριστοφάνης.

†) Ὁ νῶτος Polemo Physiogn. XXI. 275. Melamp. de Palp. Div. p. 490. τὸν νῶτον Paus. X. 27. 245. Plutarch. V. Mar. 55. 108. T. 3. Athen. IX. 59. 341. 52. 462. (utroque loco Edd. τὸ νῶτον. v. Nott. T. V. 181. et T. VII. 155.) Aristot. H. An. III. 2. 91. V. 10. 196. (hic Rhen. τὰ νῶτα.) Galen. An in Art. Sang. cont. V. 158. E. T. III. Aesop. Fab. 412. 269. Cynosoph. c. 2. 29. Julian. Caes. III. 4. Heus. qui omnes longe saepius neutro genere utuntur, nullo hominum brutorumve discrimine, quod Philetaerus eadem subtilitate commentus est, qua Latini Grammatici tergum, tonsillas et barbam hominis, tergus vero, glandulas et barbas pecoris esse volunt. De graeci vocabuli genere ultro citroque disputarunt interpretes ad Thom. p. 637. Moer. p. 267. et Fischer. ad Vell. II. 173. quos Alciphroni τὸν νῶτον eripuisse nollem.

Βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν ἔν τινι κωμωδία ἀρχαία
προστιθεμένη Τηλεκλείδῃ τῷ κωμωδῷ ἐστὶν οὐ-
τως εἰρημένον: ὅπερ εἰ καὶ γνήσιον ἦν τὸ δρᾶ-
μα, τὸ ἅπαξ εἰρησθαι ἐφυλαξάμεθ' αὖν. ὁπότῃ
δὲ καὶ νόθον ἐστί, παντελῶς ἀποδοκιμαστέον
τοῦτομα. *) †)

Λάμυρος: οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι
σημαίνουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸν ἰταμόν καὶ ἀν-
αιδῆ. b) ††)

a) Ed. Pr. Βρέχει ἀπὸ τοῦ ὕει, ἔν τινι κωμωδίᾳ. Pro προτιθε-
μένη de Salmasii sententia de M. U. προτιθεμένη conjecti; pro τὸ
ἅπαξ εἰρησθαι malim τῷ, i. e. διὰ τὸ.

b) Λαμυρός scribitur in Ed. Vasc. apud Thomam p. 568. et alios;
μὲν omittit Ed. Pr. V.

†) Suffragantur Thomas p. 171. et Moschopulus s. v.
neque licet dissentire. Nam quamdiu Graecia in fastigio
eloquentiae stetit, verbum βρέχειν a communi usu sejun-
ctum poetis aptum fuit, (unde est Pindaricum βρέχει
χρυσάϊς νιφάδεσσιν pro ὕει χρυσόν,) postea autem evuluit
proletarii sermonis commerciis. Sic primum Polyb. XVI.
12. οὔτε νίφεται οὔτε βρέχεται, Arrian. Epict. I. 6. 30. et
pluribus versionis Alexandrinae et N. T. locis. In eadem
culpa sunt substantiva βροχή, pluvia, Geopp. II. 59. 191.
Georg. Pisid. Hex. v. 1599. Schol. Ven. O. 170. Eust. p.
317. et ἀβροχία pro ἀνομβρία Joseph. Antt. VIII. 13. 458.
Sextus c. Ph. I. 505. Auctor de sign. stell. p. 21. in Ca-
merarii Astroll., Etym. M. s. εὐδία. οἰετοβρόχιον ἢ ἀπε-
φιλάλητος γλῶσσα τὴν χύσιν τῶν οἰετῶν καλεῖ Eust. p. 770.
Βροχή pro βρόχος, v. Adnott. ad Schol. Thucyd. pag. 580.
Lips., ignorant Lexica.

††) Λαμυρός principio eam, quam λάβρος, significatio-
nem habuit, ex quo λαμυρά θάλασσα dicitur, quod per-
peram vastam interpretantur Lexicographi, λαμυρά ὕλη
Synes. Hy. I. λαμυροὶ ὀδόντες Theocr. XXV. 234. v. Ruhn-
ken. Ep. Gr. I. 89. hinc traductum est ad proterviam ho-
minum importunius se ingerentium, ut λαμυρόν λέγειν
Xen. Symp. VIII. 24. λαμυρώτερον εἰρηται Aelian. H. An.

Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς· οὕτω μὴ λέγε,
ἀλλὰ καταδέσμος· οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπίδεσμον
καὶ τὰ ἐπίδεσμα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. V. Phavor. οὕτω et ἀλλὰ καταδέσμος omittunt, quod Pauwius Thomam putat in libro suo reperisse. Nam ille, inquit, nisi fallor, ex ipsaq. Phrynicho: *Καταδέσμος, καὶ ἐπίδεσμος· ἐπίδεσμον δὲ οὐδετέρως* etc.

I. 14. προσβλέψας λαμυρόν τι καὶ γεγηθός Plut. V. Mar. 58. 118. T. 3. ubi cod. glossam τοληρώς exhibet, et λαμυρία i. q. *ιταμότης* saepissime ap. Plutarchum V. Anton. XXIV. 90. (καὶ βωμολοχία) V. Syll. XXV. 254. T. 3. Lucull. VI. 284. Caes. XLIX. 420. T. 4. Denique etiam vernilitatem cum lepore conjunctam declarat, unde Glossographi λαμυρόν, εὐλαλόν et εὐτραπέλον reddunt, tunc suavitatem, longe a procacitate sejunctam. Hoc sensu ὑπόθεσις λαμυρῶς ἀπηγγελμένη καὶ δεξιῶς καὶ πολλήν τὴν Ἀφροδίτην ἐπαγομένη Synes. Dion. p. 36. B. quo ne quis γλαφυρῶς subrogandum putet, obstant reliqua. Τὸ περὶ τῶς καλῆς καὶ λαμυρῆς τῆς παιδὸς διελχθέντες Eunap. V. Aedes. p. 49. ὁ βασιλεὺς εὐγλωττίαν εὐννητικῶς οὐ λαμυρῶς ἐπέστειλε μόνον (non *elegant* solum) Nicet. Ann. VIII. 5. 137. A. Thomas p. 568. Λέγεται καὶ λαμυρία ἡ ἡδύτης καὶ ἡ καθαρότης, ὅθεν καὶ λαμυρὰ πηγὴ ἡ καθαρὰ καὶ ἡδεῖα παρὰ Θουκυδίδην. ἕτεροι δὲ καὶ λαμυρὰ γοσφὴ λέγουσιν. οὐδεὶς μὲντοι τῶν φηγορικῶν τῷ ὀνόματι ὅλως ἐχρήσατο. quo ipso claret, Thucydidis nomen librariorum errore illatum esse frustra quoque Hemsterhusium quaevisisse, in quem locum illud reponeret. Quod autem Pauwius λαμυρός ex λα et μυρῶν compositum esse putat, is hanc ineptam (ut et Hemsterhusio videtur) etymologiam Eustathio suffuratus est.

†) Τὸ ἐπίδεσμον cum certi generis designatione praeter Aelianum (plurali utentem) Galenus de Comp. Med. p. Gen. IV. 5. 746. Simplex τὸ δέσμα in usu fuisse negant, neque τὸ ἐπίδεσμα, quod Bastius ad Gregor. p. 874. Lexicis addi jubebat, hoc in numero repertum; sed τὰ ἐπίδεσματα apud Hippocratem crebrum est. v. Coray ad L. de Aer. et Locc. p. 226. et Interpp. ad Thom. p. 502. Ὁ ἐπίδεσμος Galen. Comm. in Hipp. de Off. Med. III. 76. F. Arrian. Epict. I. 18. 101. Plutarch. de Audit. IX. 152.

Τὸ σκάτος: καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμα-
θὲς· γενικῆς γάρ ἐστι πτώσεως, τοῦ σκατός, ἡ
δὲ εὐθεία τὸ σκῶρ. ἀμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ
τὴν μὲν ὀρθὴν τὰ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γε-
νηκὴν σὺν τῷ ὤ, τοῦ σκάτους. †)

Φλοῦς: καὶ τοῦτο ἡμάρτηται· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι
φλέως λέγουσι. καὶ τὰ ἀπὸ τούτου γινόμενα
φλέινα καλεῖται. α) ††)

α) Reduxi lectionem Ed. Pr. φλέως pro φλίως et γινόμενα pro λε-
γόμενα exhibentis.

T. 7. de Gen. Socr. XVII. 331. T. 9. Meehann. vett. p. 96.
Hesych. s. Ἐγγηλος et alii, quos Bernardus citat ad Nonn.
p. 101. nullus antiquus et classicus auctor; nam quod
Trillerus Hippocratis libellum de Offic. Med. cum summa
jactatione profert, constat subditicium esse foetum nul-
liusque auctoritatis. Lexicis adde προεπίδοσμος Galen.
Comm. in h. l. II. 45. D. T. XII. ἐπιδοσμός Id, Isag. XX.
398. A. T. II. et σύνδεσμα e pluribus Euripidis locis.

†) Ego non dubito, quin olim caesus primus fuerit
σκάς, quod simile τῷ κράς et similiter fortasse inflexum:
σκάς, σκατός, σκατί, σκάτα genere masculino, et σκάς, σκα-
τός, σκατί, σκάς genere neutro. In Schol. Arist. Plut.
706. σκατὰ ἡσθιον scribendum forte σκάτα. Pauw. Ad-
modum memorabile est Zonaræ testimonium Lex. p. 1656.
Σκῶρ τὸ κάπρον (καπρίον)· τῶν κατ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδο-
ξότατος ἐν τινι τῶν λόγων τῶν ἐαυτοῦ γέγραψε τὸ σκάτος.
ἀγνοήσας, ὅτι ἡ ὀρθὴ πτώσις ἐστὶ τὸ σκῶρ, αἱ δὲ πλάγιοι τοῦ
σκατός καὶ τῷ σκατί (σκάτει male Phavor.). ὄντως σὺν σκατο-
φάγου τὸ ἀμάρτημα. quod nescio quid Tzetziarum caput,
Poll. V. 91. σκῶρ, αἱ πλάγιοι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει. ubi
σκατός et σκατί scribendum. Vulgari forma τοῦ σκάτους
usus Sophro Athen. VIII. 65. 336. Tertiam formam τὸ
σκατόν, quae in μυόσκατον apparet, et memorat (nisi le-
ctio fallit) et damnat Photius p. 589, unde in Schol. Arist.
l. c. (τῷ) σκατά. Argumentis, quibus Sturzianus Dial. p. 53.
contra Phrynichum pugnat, respondere non difficile
fuerit.

††) Nunnesius notat e Poll. X. 178. φλοῦς ionice, at-

Πεποιθήσεις οὐκ εἰρηται, ἀλλ' ἦτοι πιστεύειν
πεποιθέναί. †)

tice φλέως dici; Suidan autem inflectere φλέων, φλέω, sed illud haud dubie erratum esse pro φλέως. Utrumque apertum est de junco, aquatico loqui, quod genus apud Aristophanem, Aristotelem H. An. X. 27. et Theophrastum ὁ φλέως dicitur, sed varia declinatione et scriptura, τοῦ φλέω Arist. Rann. 246. quo loco cod. Paris. φλέως exhibet, qua genitivi forma etiam Metagenes comicus Athen. VI. 14. 379. Theophrastus et Dioscorides utuntur. v. Nott. ad H. Pl. p. 453. Accusativus est in Arist. Fragm. Amphiar. IV. 218. πόθεν ἂν λάβοιμι βύσρα τῶ πρωκτῶ φλέων, tomentum significans (ἀνθήλην). φλοιός dicitur in Peripl. Scylacis p. 52. ubi φλέως emendant. Photius Φλύην (φλοῖνην) τήν ἐκ φλοιού Ἡρόδοτος juncinum quiddam intelligens. Cum verbasco confundit propter similitudinem paniculae Schol. Arist. Ran. 1531. φλέως, ὃν οἱ ἰδιῶται φλόμον. Scirpum igitur Phrynichus, non corticem intelligit, id quod clarius significatur in App. p. 70. φλέως δυσλλάβως τὸ ἐν ἔλεσι φυτῶν. In numeris dactylicis φλόον usurpare. licuit Cratino. In Etymologi loco, quem Sturzius in Lex. Xen. I. Φλοιός refert: Φλοιοῦντα παρὰ Ξενοφῶντι ἀρσενικῶς, perspicuum est, Phliuntem urbem intelligi.

†) Ex quatuor illis substantivis, quae Eustathius pag. 1450. 20. propter retentum perfecti augmentum cum εἶμα comparat, ἐγρήγορσις, πεποιθήσις, ἀντιπεπόνθησις et ὀπωπή (huic adde usitata ἀγωγή, ἀκωχή, ἐδωδή et ἀνοκωχή), Attici nullum magnopere appetuisse inveniuntur. Omnium frequentissimum et ab ipso Polluce I. 43. in ordinem receptum est ἐγρήγορσις, Hipp. Epid. VI. 22. 590. C. T. IX. de Viet. San. I. 7. ubi cod. Mackii p. 16. ἐγερσις ostendit, Aristot. Hist. An. IV. 10. 172. de Anim. II. 1. 19. E. et saep. Philo Migr. Abr. 417. E. de Joseph. p. 547. C. Marin. V. Procl. c. 30. Aristid. Palinod. p. 265. T. I. Synes. de Prov. p. 104. D. ἐγρηγόρησις Aristot. de Gen. Ann. V. 1. 695. B. Galen. Art. Med. 23. 217. Anna Comn. XIV. 421. B. (γρήγορσις, quod ap. Phil. Rer. div. haec. p. 517. B. et Eumath. Ism. IX. 396. legitur, adden-

Παλαιστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ
 τοῦ ι' ἀμαθεῖς δ' οἱ λέγοντες σὺν τῷ ι' καὶ σὺν
 τῷ σ', παλαιστής, ὁμωνύμως τῷ ἀθλητῇ· ὁ μὲν-
 τοι ἀθλητῆς παλαιστής ἀρσενικῶς καλεῖται. *) †)

a) Ed. Pr. καὶ ante θηλυκῶς omittit. Postrema δ' ἄντοι — κα-
 λῆται Pauwius dicit limbum esse ab imperito adtextum. „Nihil, in-
 „quit, ineptius aut otiosius; idne lectorem ignoraturum credebat mi-
 „ser? sed παλαιστής forte somniantis animo obversabatur vel παλαι-
 „στής pro palmo femininum censebat. Engo, eugo!“ De addita-
 mento illo praestare nolo.

dum Lexicis). Non maiorem auctoritatem habet alte-
 rum πεπολθῆσις, quod etiam Thomas damnat p. 717. apud
 Joseph. Antt. I. 5. 12. Phil. de Nobil. p. 910. A. Zosim.
 I. 18. Sext. Pyrrh. III. 24. 137. Euseb. de Laud. Const.
 IX. 738. Basil. Ep. CCCIII. 296. et in libris sacris Ju-
 daeorum et Christianorum; et tertium ἀντικειμένῃσις
 Nicom. Geras. Arithm. L. I. p. 9. adeo rarum est, ut
 manus scrutantium eluserit.

†) Hoc plane confirmat lectionem Poll. II. 157. quae
 in melioribus libris est: τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιστή θηλυκῶς
 καὶ παλαιστής ἀρσενικῶς. Thomas p. 674. in Ed. Pr. par-
 tim cum Phrynicho partim cum Polluce consentit: Πα-
 λαιστή θηλυκῶς τὸ μέτρον, παλαιστής δὲ ἀρσενικῶς ὁ ἀθλη-
 τῆς pessime in Ed. nova excusum ὡς ἀθλητῆς. Pauw-
 Hoeschelius ὁ παλαιστής Exod. 25. III. Reg. 7. 2. Paral.
 4. idemque apud Philon. p. 540. in MS. pro παλαιστή
 legi notat; adde Apollon. Lex. s. Δῶρον, Schol. Ven. A.
 109. Sext. Emp. c. Ph. I. 610. 615. c. Mus. VI. 369. et
 Glossographos. Usitatus est femininum. Μῆζον τὸ δέος
 παλαιστής Cratippus Phot. 271. ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ πα-
 λαιστή καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος Synes. Ep. 135.
 272. A. quod et ipsum ex Comoedia expressum videtur;
 παλαιστή Ctesias Exc. Phot. 25. 832. Aristot. H. An. IX.
 27. 398. Diod. I. 55. Polyb. I. 22. Aelian. H. An. XVII.
 6. Dio Cass. LXVI. 1082. Geopp. IX. 11. 601. Alterius
 formae, quam Phrynichus praefert, vestigia ita oblite-
 rata sunt, ut Perizonius ad Ael. V. H. XIII. 5. neminem
 reperiret ei obsecundantem. Sed translucet adhuc in ho-
 merico παλαιστήσασα, ut nonnullis scribere placuit, 'Οδ.

*Ἐγγιον ἐπὶ τοῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτε-
ρον ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ γῇ, οἷον ἐγγειον κτή-
μα, εἴτις χρῶτο, ἀριστα αὖ χρῆσαιτο ὡς καὶ
Δημοσθένης ἐγγειον τόκον λέγει. *) †)*

a) Restitui lectionem Ed. Pr. Nunnesius edidit *ἐγγειον χρῆ κτήμα*, quod *χρῶ Scaliger e χρέος*, Pauwius e dittographia *χρῆμα et κτήμα* relictum putabat. Sed notum est *χρῆμα* eo sensu non dici in hoc genere sermonis. v. VV. DD. ab Orellio laudatos ad Epp. Socr. p. 183. Ultima verba, *ὡς καὶ Δημοσθένης* — *λέγει*, a Graculo quodam inferiori seculi Phrynicho supposita esse, suspicatus est Salmasius de M. Us. p. 83.

A. 252. et in scriptura Medicei Herodo. I. 50. *ἐξαπάλα-
στα, τριπάλαστα καὶ παλαστικάα*, quae et hic in ceteris
codd. et II. 149. in omnibus jota destituuntur; denique
in monumento attico Chandleri p. 38. *πεντεπάλαστον*.
Novitia forma *δέκαπαλαστικάιον* Geopp. IX. 10. 593. T. II.
efficta ad similitudinem simplicis *παλαστικάιον* Joseph. Ant.
VII. 3. Dioscor. IV. 150. 237. b. *Σπιθαμή*, quod non-
nulli palmo (*παλαιστή*) aequiparant, plerique autem palmo
majori s. *spannae*, (Aristot. H. An. I. c. Leonid. Ep. XX.
159. T. 1.) Moeris p. 131. proprie atticum esse negat;
neque id Alcibiades Platonicus I. p. 126. D. satis de-
fendit.

†) Nunnesius notat, ap. Etym. Hesych. et Phavor. *ἐγ-
γιος* legi pro *ἐγγειος*, et contra, Suida auctore, *ἐγγειον* pro
proprius usurpari. Et haec deliramenta Pauwio perpla-
cent, cui admodum credibile videtur, quosdam minus ac-
curatos et *ἐγγια κτήματα* et *ἐγγειον προσῆλθε* dixisse. He-
sychium et Etymologum pridem reconcinnaverat Sylbu-
gius; Suidas, brevitatis aemulus, *ἐγγιον* cum *ἐγγειον* com-
prehendit, sententiam suam nemini obscuram fore ratus.
In Zonarae Lex. p. 602. *Ἐγγιον (ἐγγιον) δὲ καὶ ἐγγιστα
οὐ λέγουσιν, ἀλλ' ἐγγύτερον καὶ ἐγγύτατα*, denuo aberrat
Tittmannus, illud *ἐγγιον* et Phrynicho et Thomae inge-
rens, quasi ab *ἐγγύς ἐγγιον* aut a *ταχύς ταχύν* derivari
possit.

Ἐγγιον pro *ἐγγύτερον* Hipp. de Vict. San. II. 3. 40. 9.
50. Mak. Polyb. XVI. 17. Plut. de Fat. VII. 288. T. X.
Strabo II. 215. Phalar. Ep. CXIX. Porphyry. de Abst. IV.

12. 358. Sext. c. Lag. Stob. Ecl. Ph. I. 52. 382. IV. II. Geopp. II. 6. 107. Théophyl. Inst. Reg. II. 10. 205. C. ἐξ ἑγγίονος ὀρμώμενος Joseph. Antt. XVII. 2. 829. κινδυνον ἑγγιον προσέροποντα καὶ σχεδὸν οὐδ' ὅσα γόνυ κνήμης αὐτοῦ ἀφιστάμενον Nicet. Ann. XXI. 10. quod in communi proverbio versatum est, γόνυ κνήμης ἑγγιον (*Tunica prior pallio* Plant.). Hoc quum Aristoteles Nicom. IX. 8. ntatur, satis manifestum est, hanc comparativi formam ipsa Athenis cognitam, neque tamen ab elegantioribus admissam esse.

* Ἑγγειον contra est terrenum s. terrestre, (φυντά) ἑγγεια Plat. Rep. VII. 84. VIII. 188. T. 8. Aristid. Plat. II. 180. Themist. XIII. 168. B. proprie vero dicitur ἑγγειος οὐσία Dem. p. Phorm. 945. quae et φανερά nominatur opponiturque τῇ ἀφανεί, rebus moventibus, χρήματα ἑγγεια Aristid. 524. T. I. ἑγγειοὶ τόκοι Dem. c. Phorm. 914. δαυεῖσματα Poll. III. 84. Unde in Glossis Nomicis Bekk. p. 190. Κεφάλαιον τὸ ἑγγύς, τὸ ἐν τῇ γῇ κείμενον excidisse videtur ἑγγιον, mendose a recentioribus scriptum pro ἑγγειον. Altera forma χρήματα ἑγγαία Lex. Rhet. p. 251. συμβόλαιον ἑγγαίων Dem. c. Ap. 393. ἑγγαίους κτήσεις Polyb. VI. 45. eademque scriptura etiam in Dem. c. Onet. I. 872. in margine notata, sed hac quidem significatione minus legitima est; recte vero ἑγγαία ἦβη pro ἐνδάπιος Aesch. Pers. 918. ἑγγαίων γένος, inferi, Suppl. 163. Leonid. Tar. Ep. 68. τῶν λίθων τὰ ἑγγαία μέρη Plut. Symp. VII. Q. II. 3.

Haec scripturae ambiguitas totam stirpem permeat, neque Grammaticorum decretis satis coerceri potuit. Phrynichus App. p. 47. Κατάγειον, οὐχὶ κατάγαλον διὰ τῆς αἰ διφθ. cui conveniunt κατάγειος οἰκησις Xenoph. Anab. IV. 5. 19. Plato Rep. VII. 127. T. VII. Diod. IV. 87. Strabo V. 4. 191. Aristid. Paneg. 240. T. I. Athen. V. 204. F. sed κατάγαίος οἰκησις Liban. Epitaph. T. I. 599. χώρα Synes. de Insomn. p. 140. οἰκαδόμημα Paus. II. 23. 265. concedente Suida: Κατάγαλον οἰκημῶ καὶ κατάγειον. Aliam in partem nutat oppositum ἀνώγαλον Xenoph. An. V. 4. 16: quo e loco Suidas ἀνώγειον, Lex. Bekk. p. 405. ἀνώγαλον citat, i. e. ἀνώγειον, ut Coprogenitus Magister scribendum esse defendit ap. Suid. s. Ἀνώγαλον. *) Idem et

*) Et hoc et ἀνώγειος (Philo Contempl. Vit. 894. C.) Lexicis desit,

Philémo Villeis. ad Apoll. p. 766. ἀνώγειον exhibet; κατώγειος Geopp. IX. 22. 616. τοῖς κατωγείοις Galen. Med. Simpl. IV. 4. 100. B.

Quemadmodum haec alba, ut dicitur, linea signata sunt, ita etiam quae cum adjectivis componuntur, mutuo cursu fallunt, v. c. μεσόγειος, μεσόγαιος, et μεσόγειος, quod Corayo ad Heliod. p. 282. plane inusitatum, Schweighausero in Appian. L. VI. 59. 172. adeo abjectum visum est, ut μεσόγαιον ab unico cod. proditum ei praeferret p. 107. Sed idem legitur in Callim. H. in Dian. v. 37. Joseph. Antt. I. 5. 20. et Thucyd. III. 95. quo loco plures codd. μεσόγεια exhibent, sicut εὐγείως et εὐγαιος Max. Tyr. VIII. 141. ὑπόγειως et ὑπόγαιος Paus. II. 36. λευκόγειως et λευκόγαιος Strab. IX. 643. Tzsch. commutantur. Similiter in Plat. Phaedon. p. 111. A. pro ἐν μεσόγειᾳ Stobaeus μεσόγαιᾳ profert, quod ne reciperet Heindorfius, se similitudine reliquorum βαθύγειος, μελάγειος, λεπτόγειος, absterritum ait. Verum is metus vanus erat; namque etiam λεπτόγαιος dicitur, λυπρόγαιος, et ipsum μεσόγαιος Thucyd. V. 268. Strabo IV. 190. Paus. VII. 22. Appian. Syr. 28. 577. Ptolem. Geogr. I. 16. 16. Deinde neque illi neque cuiquam Lexicographorum in mentem venisse videtur substantivi ἡ μεσόγαια Thuc. VI. 88. Paus. I. 26. Arrian. Alex. III. 3. 152. etc. quod substantivum esse non tam terminatio arguit (nam μεσόγαιῃ certissime adjectivum est) quam accentus, quem plerique more compositorum retraxerunt, librarius autem Strabonis Moscoviensis eo loco posuit, quo simplex notatur, μεσόγαια (ut λυσιγνία) VII. 1. 319. VIII. 3. 27. IX. 4. 550. pro quo ubi μεσόγεια offertur, ut Callim. H. in Del. 163. Thucyd. I. 100. et passim apud Xenophontem et Polybium, variantibus plerumque codicibus dubitatio incessit, utrum Graeci ipsi vim vocabuli crebro usu hebetatam sensim everterint, an hoc totum librariis tribuendum sit, qui quum adjectivum ὁ μεσόγειος, ἡ μεσόγεια (Philostr. V. Soph. I. 25. 530.) commenti essent, huic, quod substantivi numerum obtineret, etiam

Ἀνώγειον Socrat. H. Eccl. V. 22. 299. Geopp. II. 27. 165. etc. vix satis atticum habetur. Idem Suidae reddendum: Ἀνώγειον, ἀνώγειον. log. ἀνώγειον, ἀνώγειον, non ἀνώγειον, ἀνώγειον, ut Abreschio placebat Lectt. Arist. II. 292. in soloecismum incurrenti.

ἔϋστραν μὴ λέγε, ἀλλὰ στλεγγίδα. *) †)
Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαδοῦν δέ. b) ††)

a) Calliergus hunc articulum sub littera *A* retulit, unde apparet, eum in codice suo ἔϋστραν reperisse pro ξύστραν. *Paus.*

b) Articulus deest Ed. Pr. et Phavor.

accentum hujus generis proprium assignasse videntur. Lexicis adde πρόσγαιος, Strabo I. 31. Joseph. Antt. III. 1. 120. et λευκόγειος, Philo de Jos. 551. A.

†) ἔϋστρα, quam vocem Polluci non displicuisse notat Nunnesius, equidem apud veteres haud mihi reperisse videor; pro στλεγγίς (quod Erotianus gravissimis testimoniis stabilivit) in Aelian. V. H. XII. 29. codex ξύστρα ex glossemate profert; medicorum locos collegit Foesius Oec. p. 442. cf. Boettiger Aldobrand. Hochz. p. 159.

††) Μαμμόθρεπος (longe per barbara secula celebratum nomen), quod Stephanus sine auctore citat, tantum in Schol. Arist. Rann. 1021. Acharn. 49. et Poll. III. 20. legere me memini. Quod accidit, quod Nunnesius non inescite submonet, Atticos, quum μάμμη de avia dicere subterfugerent, non potuisse facile μαμμόθρεπον denominare eum, qui ab avia educatur. Τηθαλαδοῦς, quod e Comici versu citat Eustathius p. 971. 40., varie scribitur in Glossis Grammaticorum, quas Stephanus collegit III. 1468. Ego illam scripturam tenendam puto, quae et plurimis testimoniis et ipsius Phrynichi loco App. p. 65. nititur, τύπω συγγενικῶ, in multis similibus, θυγατρίδους, ἀδελφίδους, ἀνεψιδοῦς, quamvis non accuratissime, ut fit in hoc genere plebejorum vocabulorum, signato. Quin ipse Eustathius, licet c. l. eos reprehendat, qui hoc vocabulum pro nomine affinitatis habent, et potius convitii loco dictum esse censeat, ut si quis quem vocet ἐμπληκταδοῦν, μωραλλαδοῦν *), tamen is non recusaverit, quominus τηθαλαδοῦς (quasi dicas aviae pulum) ad illorum similitudinem factum esse dicatur. Brevior, ut videtur, forma fuit τηθελάς. Schol. Arist. Ach. 29. τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμης καὶ τηθελάς τοὺς μαμμοθρε-

*) Ex syllabarum confusione μωραδαλλεύς natum.

Σίλφην: καὶ τοῦτο διεφθαρμένον. τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. ^{a)} †)

Ψύα: οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ υ. οἱ δὲ διπλῇ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ κίβδηλον, νεφροῦ οὖν λέγε. ^{b)} ††)

a) Hic locus desideratur in Ed. Pr. et Phavor.

b) Ed. Pr. ψυά pro ψύα acutum, deinde omittit οἷον ante ψοία, et postrema νεφρόν οὖν λέγε. Longius hinc distat Phavorini lectio: Ψυά, οἱ μ. ἀπλ. ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ υ γράφουσι. οἱ δὲ διπλῇ, διὰ τῆς ο καὶ ἰῶτα διεφθόγγον. ἔστι δὲ τ. δ. πολυκίβδηλον. Pauwius autem ita scriptum malit: Ψύα, οἱ μὲν ἀπλ. ἀμ. διὰ τοῦ ο. ,οι, inquit, post ο rectius sequitur, quam post υ, et ordinem istum ipsa natura commendat: ψύα Attici forte, ψοία et ψοία Iones. Apud Hippocratem certe ψοία, non ψύα, extat in plerisque libris et locis. Quod dicet πολὺ κίβδηλον, ostendit, eum ψύα habuisse suspectum, non improbasse prorsus; alias enim homo confidentior scripsisset saltem πάνν κίβδηλον. Locus est Euphronis comici ap. Athen. (IX. 399.) λοβός τις ἐστὶ καὶ ψύαι καλούμεναι, qui ψύαν attice stabilit. At sic vocam meliorem non dedit Phrynichus? fortasse non novit meliorem,

πρους. Nihil est Stephani τηθελή, qui non animadvertit, h. l. e Suida τοὺς pro τὰς reponendum esse, quum illud non feminarum sed marium convicium sit, τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τέτθαις τροφεύμενων Aelian. V. H. XIII. 1. in quos etiam μαμμάκνθος (aviae cunnus) et βλιτομάμμης dici solent.

†) Σίλφην blattam mollem nominat Plinius. Suid. σίλφη, quae et τίφη appellatur, e genere scarabaeorum. Nunnes. Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη Aristot. H. An. IX. 19. 381. (Camotus σίλφη) Aelian. H. An. I. 37. Lucian. Gall. 31. 338. T. 6, Dioscor. I. 38. 77. a. tum Galenus, Aetius, Paullus, quos citat Schneiderus ad Arist. T. II. pag. 641. cf. not. ad Alex. p. 117. τίλφη Lucian. adv. Ind. 17. 18. T. 8, tertia τίφη Arist. Ach. 920, 925. Poll. VII. 20. quae et Phrynicho restituenda videtur. Schol. Arist. Nub. 920. οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλῶσαι τὴν καλουμένην σίλφην.

††) Ψύα caro musculosa, aut pulpa lumborum, quae et ἀλώπηξ et νευρομήτρα (νεφρομ.) vocatur. v. Poll. II.

ut in: *ῥωσάσαι ἴσθον*. Quid tamen? si me cōsultuisset, audacter respondiſsem, recte partem illam, si *ψύα* non placeret, dici posse *νεφροῖνα*, h. e. quod *νεφρόν* continet, ut *ἰσθόν*, *καλαρίον*, attice. Suidas: *ψόας*, μέρος τοῦ σωματός ἐν ταῖς ὀστέων ὀφ' νεφροῖς. An forte sic scribendum in Phrynicho: *Νεφροῖνα εὖν ἴσθον*? nam *νεφρός* dici pro *ψύα* inauditum. Non placet. Renum nomine tota regio renalis et lumbaris, quam nostri medici vocant, significatur. v. Coel. Aurel. V. 2, de Ischiadicis et Psoadichis.

Athen. l. c. *Τὸ ψύα* ren a me latine dicitur, quia Phrynichus *νεφρόν* esse ait; at *νεφρός* ren convertitur a Carisio, quamvis ibi legitur *rien*. Nemesianus et Ausonius fortasse consuetudinem Graecorum imitati renes pro lumbis usurpant. *Nunnes*. Gravissimum in hac causa est Photii testimonium: *Ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπη χρη καλεῖται, παρ' οὐδενὶ ἀττικῶν ἔσθον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνάσας δλωρεκα προσαγορεύουσι*. neque aliunde confirmari potest, quod Pauwius suspicatur, Atticos *ψύαν* dixisse. Apud Aristotelem quidem Hist. Anim. III. 2. 92. Schneiderus e cod. pro *ψοίας* his emendat *ψυάς*; enimverò Polybi haec est vox, Aristoteles *νεφροῦς* vocat. *ψύα* Hippocr. de Nat. Oss. X. 7. E. T. IV. Melamp. de Divinat. Palp. p. 505. Franz., *ψόαι* Eustath. p. 410. Suid. s. *νῶτες*. Galen. in Hippocr. de Artic. p. 415. B. T. XI. et Isagog. c. XI. p. 374. D. T. XII. *ψία* Etym. s. *νοτάριος*. *ψείας* Lex. doricum in Bibl. Matrit. p. 146, v. Interpp. ad Hesych. s. *Ψύαι* et Athen. l. l. Quemadmodum a *κνέω* (*κνήμη*) *κνύα*, *κνύος*, alternantibus vocalibus, derivatur, ita *ψάω* *ψύα* *ψύη* (Etym. M.) descendit et *ψύα*, quorum illud a Foesio Oec. p. 689. perperam ionicam perhibetur. Contrario errore Koenius ad Greg. p. 345. *δωλύα*, *ἐγγύα*, *ματρία* doricè terminata dicit; quod non est ita; nam in communi quoque usu, quid quod etiam in Attico, haec terminatio occurrit. Hesychius: *Ἰνύα*, *σιπύα*, quod Photius et Harpocratio e Lysis, Eupolide et Aristophane citantes de hoc quidem fidem non praestant; nam Plut. 806. ἢ *σιπύη*, Eqq. 1297. *τῆς σιπνῆς* legitur, eademque scriptura in Theophylact. Ep. XXVI. Hesych. et Etym. obtinet. Variat lectio Poll. X. 162. Eodem statu est *ὀξύη* Eur. Heracl. 727. Theophr. H. Pl. V. 5. III. 6. Longus II. 206. quod *ὀξύα* scribitur Theophr. H. Pl. III. 10. V. 1. etc. sed prius Phrynichus tueretur App. p. 55. *ὀξύη* διὰ τὸ καὶ ἡ, ἀλλ' οὐκ ὀξύα, καὶ ὀξύινον. Altera terminatio in hoc genere sollemnis est: *καρύα*, *ὀστράα*, *οἰσάα*, quod Phrynichus App. 57. rectius in neutro τὸ *οἰσνον*

ἰδοὶ admonet *) Lycurgo opitulane, quem Schneiderus ob huius generis usum in vitii suspicionem adduxit. Etiam νορῶ olim apud Theophrastum scriptum fuisse videtur. His autem omnibus terminatio in υς adjuncta fuit: αἰπύς, δειλός, ολεός, ολατός, ἰνύς, ὀφρύς, σμινύς. Ὀφρύη, quod Photius ex Eur. Heracl. 365. excitat, et σμινύη, quod Galenus Comm. II. in Hipp. de Fract. p. 189. Atticos pro vulgari δίνελλα suscepisse tradit, conf. Ruhnk. ad Tim. p. 253., intra fines suos se continent. Sed ἰνύη, quod rursus falso ionicis adnumeratur, Lucian. Toxar. 60. 125. T. VI. (ubi non erat cur Graevius ἰνύα corrigeret) Schol. Ven. T. 543. et ἰνύα Aristot. H. An. III. 5. Galen. de Adm. Anat. II. 4. 50. D. Plutarch. V. Eum. VII. 48. Heliod. X. 31. 434. Diog. La. IV. 17. quae utraque forma in codd. Poll. II. 189. deprehenditur. De accentu quod traditur in Schol. Venet. N. 212. ἰνύην] ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον, ἐπεὶ τὸ ἀπόλουθον ἰγνυα εἶσιν, ὡς Ἡρώδιανός, non satis mihi clarum est. Apud Hesychium ἰγνύει καὶ ἰγνύην promissima est correctio ἰγνύει καὶ ἰγνύη. Similiter ἀφύη καὶ ἀφύα ἰδοὶ observat Gramm. Bekk. p. 475. quamquam Attici plurali potius numero usi dicuntur. In Molpidis loco Athen. IV. 141. D. E. primum ματτόη, post ματτώα legitur, et Κατύη vulgo, Κατώα Constant. Porph. Adm. XXVI. 85. Μαντώη καὶ Μαντώα Eustath. p. 302. 7. neque de his nominibus propriis unquam conveniri potuit. Et, ut ad illud demum veniamus, quo Koenius usus est, ἐγγύη etsi apud veteres ratum et stabile est, tamen διεγγύα Schol. Thucyd. III. 70. 493. vulgare magis quam doricum videri debet; insolito accentu ἐγγυή scribitur in codd. Poll. III. 34. et παρεγγυή Xenoph. Anab. VI. 3. 13. Eadem est sed aliunde nata tenoris diversitas in ψόα et ψοά, de qua in praesentia supervacuum fuerit admonere.

*) Tota causa aliquando diligentius pertentata fortasse elucebit, hunc quoque Phrynichi canonem non subito trium quatuorve exemplorum gratia fabricatum, sed longinqua observatione atticae consuetudinis sagaciter erutum esse. Illud certe non praetereundum est, pro ἰσθον inclinatum Graecitatem ἰσθή (Suid.) substituisse. Praeter ἡ καδύα Galen. Comp. Med. p. Loec. III. 1. 397. F. IV. 436. F. de Simpl. Med. VII. 13. 207. F., quod etiam Eustathius p. 1616. cf. 999. 34. ex Athenaeo citat pro καδία, neutrum reperitur καδύον Athen. XV. 27. 481. v. Schweigh. Lexicis et hoc deest et ex superioribus plura.

Γλιστήρ: τρυγόπιον τοῦτο καλοῦσιν οἱ βοσκόμενοι. *) †)

Πάπειρος: τοπάσειαν ἢ τις Αἰγύπτιον εἶναι τοῦ νομα' πολὺ γὰρ κατ' Αἴγυπτον πλαῖζεται. ἡμεῖς δὲ βιβλὸν ἐροῦμεν. b) ††)

Ἀφρόνιτρον· τελὲως ἐξέτηλον καὶ ἀδόκιμον. χυρὴ οὖν λίτρον λέγειν ἢ λίτρον ἀφρόν. †††)

a) Ed. Pr. hunc articulum non habet.

b) Etiam hic locus vacat in Ed. Pr. Pro πλαῖζεται Pauwius πλάσσειν corrigere tentabat.

†) Suidas monet, τρυγόπιος dicendum esse προπαροξ-
τώως. Polluci et ὑλιστήρ et τρύγοιες dicitur. Si dicas
cum ὁ, τρυγοίπους, non poterit esse proparox., ut vo-
luit Suidas. Nunnes. τρύγοιες dicendum, non τρυγοί-
πους, quod non est nauci. Scaliger. Photius: Τρύγοι-
πος, ὑλιστήρ. οὕτως Ἀριστοφάνης: recte. Τρύγοιες est
Plut. 1081. Pac. 535. Γλιστήρ Dioscor. II. 123. p. 102.
a. Geopon. VII. 37. 527. XX. 46. 1273. Pollux VI. 19.
eodem loco utrumque habet, nisi ὑλιστήρ isto loco a li-
brariis profectum est, ipse autem σάκος scripsit, quod in
membranis servatum. Lexicis adde ἀδιύλιστος Galen. de
Comp. Med. sec. Loc. IX. 613. E.

††) Πάπυρος Job. 8. Philo in Flacc. p. 666. βραχύ τε
παπύρον τμήμα τῆς ἐγγωρίου καθ' ὁδὸν ἐξέμμενον ἰδὼν
τις ἀναδίδωσιν. MS. Aug. ἰδόντες ἀναδιδόωσιν. Philo
ibid. βιβλὸν (ita MS., libri editi βύβλον) μὲν εὐρύνυντες
ἐπιτιθέασιν. Joseph. Orig. I. 5. πλέγμα βιβλινόν. Scri-
bendum esse per jota, ut discernatur ab urbe Phoeniciae,
Hyblo, docet Schol. Lyc. Hoesehel. Πάπυρος ubique
scribi, non πάπειρος, observant Pauwius h. l. et Sturzins
p. 93. Illo utuntur Plutarch. de Ia. 18. 125. T. 9. Strabo
V. 9. 142. Achill. Tat. IV. 12. 362. Nemes. de N. Hom.
III. 129. Geop. X. 14. 672. Dioscor. I. 116. 147. a.

†††) Distincte ἀφρός νίτρον Hipp. de Morb. Mul. I. 74.
774. C. T. VII. Dioscor. V. 131. 504. a. contra ἀφρονι-
τρον Galen. de Opt. Sect. 25. 520. B. T. II. de Med. Simpl.

IV. 20. 110. A. T. 13. Jul. Afric. Cest. III. 290. b. Geopp.
 II. 28. 170. utrumque autem idem significare et usus et
 ipsa ratio docet et aperte tradunt Plinius et Martialis;
 Galenus tamen, nescio quo pacto, distinguit: ἀφρόλιτρον
 ἀφρόνιτρον διαφέρει de Med. Simpl. IX. 3. 5. 260. E. 3
 τ ἀφρός τοῦ νίτρον καὶ τὸ ἀφρόνιτρον de Comp. Med. p.
 Gen. III. 2. 709. C. ἀφρόνιτρον καὶ ἀφρόλιτρον 2. 716. E.
 ἢ ἀφρός νίτρον ἢ ἀφρόνιτρον VI. 13. 823. B. Ita constat
 aliter χαλκοῦ ἄνθος dici, aliter χάλκανθος. Sed, si quis
 scitetur, quid Phrynichus pro sententia sua afferre pos-
 sit, ratio e longinquo repetenda est. Etenim in magno
 scriptorum atticorum, quos fortuna residuos fecit, nu-
 mero nullum est hujus corporis indicium, nec credibile
 videtur veteres Cōmicos eo nomine usos fuisse; quod si
 non identidem fecissent, non potuisset hoc pro lege va-
 lere. Verum ita sentio, Phrynichum non singulis exem-
 plis sed ipsa forma vocabuli in hanc sententiam ductum
 fuisse. Quippe haec vocabulorum, quibus notiones con-
 jugatae continentur, conglutinatio potissimum in vitae
 quotidianae usu regnat et forum et officinas et omnes eas
 artes pererrat, quae vitae humanae necessitatibus et com-
 moditatibus inserviunt. Sic pro ἄλός ἄνθος vulgo dicebant
 ἄλόςανθος s. ἄλόςάνθον. Galen. de Med. Simpl. XI. 2.
 7. 317. C. ἔνιοι μὲν ὡς ἐν ὀνόματι τὸ ἄλόςανθον, ἔνιοι δὲ
 διαίρωντες ἄλός ἄνθος, quod Lexica omittunt. Sic ἐν
 τοῖς κνυνοκάμασι Diosc. II. 98. 95. a. Noth. 381. b. quod
 saepius cum aliis dixit ἐν τοῖς ὑπὸ κύνᾳ κάμασι et bre-
 vius ἐν τοῖς ὑπὸ κύνᾳ V. 30. 270. b. Eustathius p. 1253.
 12. aestum canicularem, inquit, ἢ πολλὴ ὀμίλια κνυνοκά-
 ματὰ λέγει. Idem Dioscorides modo θηρίων δῆγματα,
 modo cum vulgo θηριοδῆγματα dixit II. 97. 93. b. Simi-
 liter pro ὀρθή πάλη (Ast. ad Plat. Legg. 351.) ὀρθοπάλῃ
 successit; et nomina affinitatis antiquitus disjuncta πα-
 τὴρ ἀδελφός, μητὴρ ἀδελφός etc. secutis temporibus coa-
 luerunt: πατράδελφος, fluctuante tono, μητράδελφος, v.
 Hier. Wolf. ad Dem. T. II. 9. 6. ἀνδραδελφός, γυναικα-
 δελφός, et ἀδελφόποις. Quorum quae communis usus
 recepit, ea poesis dedecet; quae haec sibi vindicavit,
 oratores non attingunt. Ita tenui et medio dicendi ge-
 neri πάππος et νιώνος congruunt; in sublimiori, quale
 spirant Tragicorum diverbia, aliquid electius anquiri-
 tur, πατὴρ πατήρ, παῖς παῖς; hinc aliquot gradibus
 altius ascenditur ad μητροπάτωρ et πατροπάτωρ, quae

Νίτρον: τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἶποι, *) ὡσαύ-
 οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τοῦ ν Ἀθηναῖος δὲ διὰ
 τοῦ λ, λίτρον. †)

a) Vitiōse εἶπῃ Vasc. et Phavor.

jam longe supra communem usum elata sunt. v. Poll.
 III. 16.

†) Quanta sit exemplarium typis exscriptorum depravatio, vel ex hoc aestimari potest, quod paene nullum atticae formae vestigium in libris editis superest, sic ut Atticistarum fides tantum codicum quorundam indicibus nitatur. Nam praeter Phrynichum idem tradunt Mœris 246. Photius 167. et Gregorius 148. quibus confusus Brunckius Aristophani ubique *λίτρον* reddidit, quam scripturam Pollux et Eustathius in omnibus, quos citant, Comici locis servant; eandemque Fischerus ad Vell. T. I. 182. in cod. Tubing. Platonis residere observat. *) Vulgaris forma, quae in Hippocratis scriptis una cum altera reperitur, Alexandri temporibus evicisse videtur: *ἐκνευιτωμένον* Alexis Athen. VI. 17. 384. XI. 108. 369. *λίτρον* et derivata apud Aristotelem de Sens. c. 5. 71. de Rep. 14. 147. E. T. 2. Theophrastum Caus. Pl. II. 7. et saepius (raro *λίτρον* VI. 7. et 14.) Diodorum I. 63. Plutarchum de Def. Orac. 41. 368. Aelian. H. An. IX. 48. et insequentes crebro leguntur. De re ipsa v. Ge. Altmanni Melet. Philol. p. 25. sq.

*) Sic nuper Porsonus Adv. pag. 156. atticum *πλειμὼν* Soph. Trach. 791. e cod. Harl. eruit, quod apud Platonem constanter *πνεύμων* scribitur; sed et hujus manum a librariis corruptam esse, ostendit locus a Longino citatus 32, 110. At enim fallimur; nam Blomfieldius avias illas nobis evellit, ostenditque, Helladium, Moeridem et Gregorium praecepta sua ex Aeliano, Libanio ceterisque Sophistis (quos novae Atthidis auctores esse docet) derivata habuisse, idque, quo majorem nobis, hoc neque antea suspicatis neque porro credituris, pudorem incutiat, etiam constare inter omnes affirmat ad Aesch. Sept. v. 61.

Ἐξάδελφος: ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιῶς δὲ ὀη-
τέον. †)
Ἰπάλλαγμα ἀμαθῶς τινες ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον. *) ††)

a) Ed. Pr. in fine addit λέγουσιν.

†) Pollux dicit, filios filiasque fratrum et sororum dici ἀνεψιούς, ex his prognatos ἀνεψιαδοὺς, ἀνεψιαδᾶς, tertio gradu ἐξανεψιούς, ἐξανεψιάς a Menandro dici. Ἀντα-
νέψιοι autem Poll. et Eust. sunt iidem, quos Eustathius
dicit vulgo ἐξάδελφους πρῶτους vocari. Thomas aliter
τὸν ἀνεψιὸν interpretatur τὸν πρωτεξάδελφον, i. e. pri-
mum τῶν ἀνεψιῶν, et ἐξανεψιὸν filium τοῦ ἐξάδελφου, quem
alii ἀνεψιαδοῦν dicunt. Hesychio ἀνεψιοί sunt fratrum
filii. Demosthenes filios fratrum aut sororum vocat ἀνε-
ψιούς, eorum filios ἀνεψιαδοὺς. Ammonius etiam sic ac-
cipi vult τὸν ἐξανεψιόν, additque, προπαροξύνεσθαι hoc
nomen attice. At is, qui collegit vocabula, quae sono-
rantum differunt, ἐξανεψιοί, inquit, consobrinorum filii,
προπαροξυνόντες; ἐξανεψιοί autem sonō acuto in ultima
consobrini. Nunnes. Ἐξάδελφος in versione Alexan-
drina et scriptoribus Christiania, Phot. Bibl. 64. 80. Ni-
cet. Ann. XVII. 7. 344. Tzet. Chik VI. 582. ad Lys.
340. ἐξάδελφὴ Annae Alex. II. 44. A. Lexicis adde πρω-
τεξάδελφος Niceph. Greg. XVIII. 6. 409. ἀνδραδελφὴ
Eust. 392. γυναικαδελφὴ Niceph. Greg. VI. 9. 125. A. et
θυγατρόπαις Nicet. XV. 6. 504. sine teste citantur μητρά-
δελφος Plutarch. Parall. XXVI. 428. T. VIII. Menand.
Prot. 110. D. πατράδελφος Themist. Or. XIII. 169. B.
Nicet. Ann. XI. 11. 550. E. quae attici oratores longe se-
posita habuerunt, poetae verò, qui obsoletis novitatis
colorem, abjectis auctoritatem conciliare sciunt, non
dedignantur interdum levi momento addito expromere.
Sic idem poeta, qui a vulgari nomine πάππος splendi-
dum ἀπαππος figuravit, etiam πατραδελφία protulit, πα-
τράδελφος, si quis offerre velit, enixe deprecaturus.

††) Aristotelis exemplo in Lexicis allato adde Por-
phyr. de Abst. II. 27. 150.

Πανδοχεῖον, οἱ διὰ τοῦ χ λέγοντες ἀμαρτάνουσιν· διὰ γὰρ τοῦ π καὶ λέγειν πανδοχεῖον καὶ πανδοχεύς καὶ πανδοχεύτρια. †)

Τὴν φθεῖρα λέγουσιν τινες καὶ τὴν κόριν· σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγει καὶ τὸν φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. *) ††)

a) Ed. Pr. Vaac. τὴν φθ. λ. τινέ, οἱ δ' ἀρχαῖοι ἀρσενικῶς καὶ τὴν κόριν. σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγει.

†) Idem Thomas praecipit 676. Etym. s. Δοχός. Τὰ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ χ . *) A vulgaribus scriptoribus contra hanc Atticismi regulam multis modis peccari videmus: Πανδοχεῖον Theophr. de Lapp. p. 399. Philo rer. div. haer. p. 491. C. Plat. de Sanit. p. 392. T. VII. Philostr. V. Ap. IV. 39. 180. Achill. Tat. VII. 3. Galen. de Antid. III. 870. D. C. Lucian. Philop. 9. 247. T. 9. πανδοχεύς Plutarch. l. c. sed iidem alias coeco, ut videtur, casu atticam formam repraesentant: πανδοχεῖον Plut. V. Crass. 22. 438. T. 3. Strabo V. p. 237. Palaeph. c. 46. Polyæn. IV. 2. 5. πανδοχεύς Arrian. Epict. I. 24. 124. πανδοχεύτρια Plut. de Def. Orac. V. 307. rursus ad vulgi consuetudinem πανδοδόχη Lucian. Icarom. c. 15. ἀλδοχεῖον Arrian. Erythr. p. 157. ἐνδοχεῖον Suid. ξενοδοξός Philo de Abr. 363. Longus II. 184. Achill. Tat. VIII. 7. 660. Charit. VII. 1. 152. λυστοδόχος Socrat. Hist. V. 18. 285. quod cum νεκροδόχος Eust. 1903. 63. deest Lexicis, ξενοδοχεῖν Max. Tyr. 32. 153. Dio Cass. LXXVIII. 5. 1311. ubi Xiphilinus antiquum ξενοδοχεῖν refert. Veteres Atticos firma stabilique ratione πανδόχος, ἐροδόχος, ξενοδοχεῖν, ἀγροδόχη et reliqua eodem modo scripsisse, vel ex Lexicis cognoscere licet, nisi quando librarii communem formam substituerunt. v. ad Poll. II. 32. Fischer. ad Palaeph. l. c. quibus an etiam ξενοδοχία Xen. Oec. IX. 10. Theophr. Char. XXIII. adscribendum sit, decerni posse despero. Δωροδόχος et propagata colorem semel ductum nunquam mutarunt.

††) Thomas: ὁ φθεῖρα ἄττικοι, ἡ φθεῖρα δὲ κοινόν. idem ὁ

*) Πανδοχίς et δοχί alijs legibus negantur.

Μόνον μὴ λέγε διὰ τοῦ κ· ἀδόκιμον γὰρ· ἀλλὰ
διὰ τοῦ χ. †)

Κατὰ κοιλίας ποιεῖν οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν. ὁπό-
θεν δὲ λαβόντες φασίν; ἄδηλον. οἱ γὰρ πα-
λαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν. *) ††)

Ἐπιόρκους: τοῦτο διὰ τοῦ π λέγε ἐπιόρκους. b) †††)

a) Verba ὁπόθεν δὲ λαβόντες. — ἄδηλον Edd. Pr. Vasc. et Phavor. omittunt; illae praeterea οἱ δὲ παλαιοί, Phavor. οἱ γὰρ. Vulgatum textum sequitur Thomas 504.

b) Ed. Pr. V. et Phavor. ἐπιόρκους in fine omittunt.

κόρις dicendum esse admonet, ut et Suidas: Κόρης (leg. κόρις) κόρεως ὀρεσενικῶς, διὰ τοῦ ἥ (leg. ἔ) Ἀριστοφάνης (Nub. 634. 699.). Κόρις δὲ κόριδος θηλυκῶς (ἐλληνικῶς). Haec Pauwius et Nunnesius. Glossae Iatr. MS. Bernardi ad Nonn. XLIII. 191. αἶμα κόρεως, τῆς κορίδος. cf. not. ad 258. p. 512. τὰς κορίδας Moschio de Affect. Mul. pag. 22. αἱ κόρεις Geopp. III. 14. 962. et codd. quidam in Aristot. H. An. V. 25. 236. quod genus usus scriptoris reprobatur. Feminina positione quenquam usum esse ad hunc usque diem tam inauditum fuit, ut ne in Lexicis quidem ejus generis mentio facta sit.

†) Vocabulum hoc adeo omni auctoritate destitutum est, ut in summa copia et varietate graecorum monimentorum, praeter illud Anacreonteum a Grammaticis in lucem evocatum (v. Fischer. Fragm. CXL. et Zonar. pag. 1512.), ne unum quidem exemplum proferre possim, ἢ μὲν νέον ἢ παλαιόν. Et omissus est hic articulus in Ed. Pr. et Phavor.; a Zonara autem hoc vocabulum cum vicino v. Πανδοχείον conjuncte recensetur.

††) Τὴν κοιλίην ὑπάγειν Hipp. de Morb. III. 16. 594. E. τὴν γαστέρα Athen. VIII. 519. T. 2. Illud mihi in-
deprensus latet.

†††) Hoc nomen olim in usu fuisse videtur, Lexicographi tamen ejus non meminerunt. Nunnes. Hoc ἐπιόρκους sermonis vitium mihi videtur apertum; de ἐφιαλτης,

Ψιεθος, μιερός, ὕελος, ἀμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ
ἐ λέγοντες. ἀδόκιμον γάρ. καὶ Κορίννα τὸν
ὑάλινον παῖδα θήσεις.

Ὁ πύελος διὰ τοῦ ἐ, καὶ μυελός φητέον. *) †)

*) Primum articulum Edd. Fr. V. et Phav. omittunt; Nunnesius
Καὶ Ἀπορίννα edidit, quod sic interpretatur, et *Corinna vitreum*
puerum facies, quae verba non Corinnae esse, sed alterius Corin-
nam increpantis, quod factura esset filium vitreum. Scaliger autem,
Indubitato, inquit, lege: καὶ ἡ Κόριννα τὸν ὑάλινον πεδαθήσεις,
in quendam dictum, qui fortasse argenteum vas aut aliud quid fu-
ratus pro eo supponebat vitreum. Pauwius denique: „ἡ Κόριννα
τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις, statuam pones pueri vitream, vel vi-
treum reddes puerum, facies, ut pelluceat vel splendeat sensu me-
taphorico.“ His omnibus nihil proficitur. Sive illo modo legatur,
sive θαλαῖ (i. e. ὄψει) placeat, sive (quod Toupio Append. ad
Theocr. p. 20. arridet) φησὶ, tamen apparot, hoc totum de Corinna
minime necessarium esse additamentum. Secundum articulum Ed.
Fr. hoc modo scriptum exhibet: Πύελος, μυελός. ὕελος φητίον.
ἀμαρτάνουσι γάρ οἱ μὴ διὰ τοῦ ἐ λέγοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ εἰ. In
oculis incurrit, haec non ab eodem Phrynicho scribi potuisse.

quod simile videri possit, alias. Pauw. Unicum simile
novi Hesychii: Ἐπιφορκήσαντες, ψευσάμενοι, fortasse ex
doricis monumentis ductum. v. Mattair. Dial. p. 225. Lips.

†) Ψιεθος, quod etiam Moeris p. 418. Atticis abjudi-
cat, apud Antigonum Car. et fortasse apud plures recen-
tiorum occurrit; namque ad hanc partem non satis atten-
tus fui; neque μιερός nunc dicere possum πού κίται. Τὰ
λος, non ὕελος, dicendum esse, uno ore tradunt Phryni-
chus App. p. 68. Dionysius Atticista, Photius, alii, v.
Sallier. p. 373. Neque Theophrasti auctoritas, quam ille
praetexit, tanta videri debet, ut grammaticorum senten-
tiae, Aristophanis et Platonis testimonio communiter,
idcirco abrogemus. Photius: Τάλος — καὶ ὕαλα σκεύη.
lege ὑαλᾶ, quam adjectivi formam Atticis, si satis memi-
ni, ignotam recentiores adamant; ὑαλᾶ σκεύη Strabo IV.
5. 69. Dio Cass. LVII, 21, 869. λιθία ὑαλῇ Arrian. Peripl.
Erythr. p. 145. Geopp. IX. 19. 616. Itaque apud Hesychium
s. Τριόπιος pro ὑαλούς non ὑαλίνοῦς, neque ὑάλου,
ut Salmasio visum, sed ὑαλαῦς reponendum. Ad postre-
ma quod attinet, πύελος Hemsterhuaius ad Thom. p. 862.

Οἱ χόλικες ἀμαθές· οἱ γὰρ δόκιμοι θηλυκῶς αἱ
 χόλικες φασίν. ^{a) †)}
 Χονδροκόπειον· ἀμαθές τὸ σύνθετον τοῦτο καὶ
 ἀλλόκοτον. ^{b) ††)}

a) Omittunt h. l. Ed. Vasc. et Phavor. de quo admenere neglexit Pauwius.

b) Abest hic articulus ab Ed. Pr. Nunnesius in suo, cod. χονδρο-
 κώνειον scriptum invenit, quod granum s. micam cicutae interpre-
 tatur, Scaliger autem χονδροκόπειον per v. scribit, crustamque supre-
 mam albarii operis intelligit, quae textorio operi inducitur, eorum
 id vocare Vitruvium. Vicit utrumque raro victor Pauwius, χον-
 δροκοπέιον corrigens.

ex Hesychio, μεμυαλωμένος Hoescheliuss e Ps. 65. idem
 τὸ μύελον e Greg. Naz. Apol. p. 26. profert.

†) Ammonius (p. 148.) et Moschop. Syll. χολάδας ap-
 pellant, quaevis intestina, χόλικες vero intestina boum.
 In Schol. Aristoph. Artemidorus interpretatur χολάδας,
 Euphronius autem intestina explicat una eum pinguedi-
 ne et membranis. Alibi idem Schol. intestina crassa et
 boum χόλικας esse ait. Nunnes, Moeris: Χολάδας οἱ πρώ-
 τοι Ἀττικοί, χόλικας οἱ μέσοι θηλυκῶς· τοὺς χόλικας ἀρσενι-
 κῶς Ἕλληνες. Pauw. Phrynichus App. p. 72. Χόλικες οἱ
 πολλοὶ ἀρσενικῶς· οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς.

††) Χονδροκοπέιον e Poll. III. 78. et VII. 19. citat Pau-
 wius, addita Hesychii Glossa: Χονδροκόπια, μύλων, ὅπου
 ὁ χόνδρος κόπτεται. In formam vocabuli suspicionem
 conferre vetat consimile ἀγγυρακοπέιον ab Antiphonte
 (Harpocr.), Aeschine Poll. VII. 103. Polyba Athen. V. 21.
 247. et Libanio T. IV. p. 136. usurpatum. Sed vitium
 interius latet, neque curationem recipit. Nam verbo κό-
 πτειν veteres neque frendendi neque secandi (foeniseccii)
 notationem tribuisse videntur, unde sequitur, ut χονδρο-
 κοπέιον non magis probetur, quam χορτοκοπέιον vel καλα-
 μοκοπέιον, quod Needhamus Geopp. II. 6. 104. restituit.
 Pertinet huc Pollucis adnotatio VII. 184. falcem foena-
 riam Atticos ποάστριον dixisse, non χορτοκόπιον. Illud
 fortasse χονδρεῖον dici jusserit Phrynichus, ut ab ἀλφιτον
 ἀλφιτεῖον, a ζέα ζητεῖον.

Ἐπεινῶς μὴ, ἀλλ' ἀντὶ αὐτοῦ θαυσιλῶς λέγει. ^{a)} †)
 Πρώτως: Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει. ὅστι
 δὲ διεφθαρμένον πάνυ τοῦνομα· οὐδὲ γὰρ
 δευτέρως καὶ τρίτως φασί. λέγει εὖν παρῶ-
 τον. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ θαυσιλῶς, omisso λέγει.

b) Media sedit γὰρ — φασί omittit Ed. Pr.

†) Phrynichus mihi non tam de adverbio privilegium
 ferre quam uno nomine hanc totam stirpem circumscribere
 videtur, unde quæ descendunt, ab oratorum veterum
 usu tantumdem absunt omnia. Ἐπεινῶς φίλος Aesch.
 Suppl. 990. Socrat. Stob. XCII. 512. tum sæpissime apud
 Philonem, Josephum, Polybium, Artemidorum III. 55.
 295. et qui horum ætatibus interjecti sunt, modo *intenti*
 modo *liberalis* significatione occurrit. Ἐπεινῶς Diod. II.
 24. Phylarch. Athen. III. 3. 287. Arcesil. Diog. IV. 44.
 252. Pseudo-Herod. V. Hom. VII. et XXVI. Agatharch.
 M. R. p. 29. Pollux, qui neutrum in censum referre du-
 bitavit III. 119. tamen substantivum ἐπίνεσις fastidivit,
 quo Phalaris Ep. LXVIII. Molpis Athen. IV. 19. 54.
 Apollon. Ep. LII. 398. et scriptores Alexandrini utun-
 tur. Quam prope hinc veteres afuerint, ostendit Xenoph.
 Anab. VII. 5. 7. ἐπίνεσις ἀπέρου τοῦ μεθός, a quo ἐπει-
 νῶς εὐχή in N. T. vix latum linguam distat. Sed ita ple-
 rumque recta et prava angusta linea sejunguntur.

††) Hic reprehensor noster in magnum veniet cum phi-
 losophis certamen, qui nullo pacto sibi hæc adverbia
 eripi patientur, neque solum cum Aristotele et Chrysippo,
 haud sane extimescendis *), sed cum principe Atticæ elo-
 quentiæ, Platone, et cum suis ipsius collegis, Ammo-
 nio, Moeride et Thoma conflictabitur, qui in significato
 qualitatis his adverbii uti concedunt. In Platonis libris
 πρώτως, δευτέρως, τρίτως et τετάρτως excusatissima sunt,
 neque apud alios artium scriptores suspicionem recipiunt.
 πρώτως Aristot. de Anim. I. 2. 4. C. Ocell. Lucan. II. 6.

*) „Chrysippi novimus τὸ εὐεπεινῶδες ex Seneca et Galeno.“ Ca-
 sanb. ad Athen. p. 9.

Παραθήκην Ἰππίας καὶ Ἰωῶνα τινὰ συγγραφεῖα φασὶν εἰρημέναι· ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἐροῦμεν, ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημόστρευσ. *) †)

a) Ed. Pr. breviter: Παρακαταθήκην καὶ μὴ παραθήκην λέγει. Ἰωῶνα τινὰ συγγραφεῖα de Herodoto accipere nolim, propter ejus celebritatem, nisi ita per contemptum locutus sit fastidiosus et ineptus Grammaticus. Pauw. De Herodoto recte accipit Wesselingus VI. 471. et 477.

24. Archytas Stob. Ecl. Ph. I. 43. 716. T. II. Heer. Gaden. de Morb. Diff. VII. 10. B. qui Grammaticorum callationes sibi non ignotas esse prae se fert de Symptr. Febr. I. 1. 31. F. T. VII. σημαίνει δὲ ταῦτό τὸ μὲν καὶ ἑαυτὸ τῷ πρώτῳ, καὶ εἴ τινες τῶν ἀντιτιζόντων φυλάττονται τοῦνομα, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς τῷ δευτέρῳ. Sed Aristophanem Lys. 316. hoc adverbio usum esse (id quod Brunckius statuebat) non facile putem, ac ne Isocratem quidem τοὺς πρώτῳ εὐρόντας τραγωδίαν ad Nicock. p. 50. τοὺς πρώτῳ τὴν πόλιν οἰκήσαντας Panath. 47. 456. contra communem oratorum atticorum consuetudinem scripsisse, cito credam. Sed recentiores rhetores, qui nulla ratione πρώτῳ quarto quoque versu pro πρώτῳ subiiciunt, ingenio suo frui patiemur. Diod. III. 58. IV. 24. Plut. de Glor. Ath. III. 89. Polyb. VI. 5. Lucian. Charid. XIX. 287. Dio Cass. XLIX. 11. LXXIV. 7. Ptolem. Geogr. I. 16. 17. Montan. Arrian. Erythr. p. 168. Eunap. V. Max. p. 78. Diog. La. X. 33. 617. Arrian. Epict. I. 14. 82. Themist. Or. 26. 316. B. quorum exemplorum tanta affluit copia, ut, si vel plura meliorum codicum opes amandentur, ut v. c. in Theophr. Caus. Pl. V. 20. 545. πρώτῳ pro πρώτῳ, in Aristot. Rhet. ad Alex. 57. 2. 161. pro πρώτῳ, ut Veneta habet, in multis ejusmodi locis, qualis est Zosim. III. 22. ὁ πρώτῳ ἀναδύς pro πρώτῳ surrepaisse videtur, tamen jactura facillime reparari possit.

†) Thomas contra, qui apud me est MS., παραθήκην melius quam παρακαταθήκην et παρατίθεται melius quam παρακατατίθεται. at vulgatus (684.) καὶ παραθήκην καὶ παρακαταθήκην, quam lectionem sequitur Phavor. et certe videtur recta, quia Thom. alterum Herodoti, alterum

Ἀπαράβατον παραιτοῦ λέγεται, ἀλλ' ἀπαραίτη-
τον. ^{a)} †)

Λυχνίαν ἀντὶ τοῦ λύχνιον, ὡς ἡ κωμωδία. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. ἀπαραίτητον δέ. Pauwius, durum putans hoc ἀλλ' ἀπαρ. post παραιτοῦ, Phrynichum ἀλλὰ μὴ ἀπαραίτητον scripuisse suspicatur, quod ab Oudendorpio ad Thom. 83. merito repudiatum est; et ipse alia id generis apponit: Ἰουσία — ἀδόκιμον, ἰουσία δέ. Χιρσὶν ἀδόκιμον, χερσὶ δέ. Εὐλείψας ἀδόκιμον, ἀλλὰ τὸ εὐλείπων.

b) Nunneius intelligendum putabat παραιτοῦ, scil. τὸ λυχνίαν. Bene et perspicue Ed. Pr. Λυχνίαν: ἀντὶ τούτου λύχνιον λέγει, ὡς ἡ κωμωδία. Pauw.

Thucyd. testimonio confirmat. Nunneus. Παρακαταθήκη Pauwius elegantius et signatius iudicat quam παραθήκη propter ipsum κατά. Hoc perleve est, exemplis uti decuit. Παρακαταθήκη defendunt Thucydides, Plato, Xenophon, Lysias, (v. Dorvill. ad Charit. p. 508.) Demosthenes, ceteri clariores, quorum et verbum est παρακατατίθεσθαι. v. quos Wyttenbachius allegat ad Plut. de S. V. p. 61. Contrariae partis caput est Plato Comicus, quem Photius p. 280. παραθήκη dixisse notat; hunc sequuntur, praeter alios, Sextus Hyp. III. 25. 189. Phot. Bibl. LIX. p. 57. Tzetz. Chil. IV. 243. παρέθετο epitomator Athen. XIII. 85. pro παρακατ. substituit. Lexicis adde παραθηκοφύλαξ Euseb. V. Const. I. 507.

†) Ratio convenit; nam παραβατόν vetus est, sed poeticum, ἀπαράβατον autem neque vetus neque oratorium. Id partim active significat, quod terminos constitutos non excedit, Joseph. Ant. XVIII. 8. 900. partim passive, quod mutari, declinari, aut precibus aut alia ratione nequit, ut λόγος θεῖος ἀπαράβατος Plutarch. de Fat. I. 279. ἀπερ-
τρεπτος καὶ ἀπαράβατος Symp. IX. Q. 14. 6. 425. T. 11. εὐτακτος καὶ ἀπ. Sext. c. Ph. I. 554. ἀπαρέγκλιτος καὶ ἀπ. Nicom. Ger. Arithm. II. 36. et similiter Jambl. V. P. 28. 135. Ocell. Luc. I. 15. Nemes. de Nat. Hom. 56. 501. Galen. Comm. I. in Hipp. p. 181. D. T. 12. Apud Hesychium Ἀπαράβατον, ἄπιστον, emendandum est πιστόν.

††) Poll. X. 115. λύχνιον, candelabrum, vulgo λυχνίας (immo λυχία) vocari, quod et Ammonius et Eustathius

Ἀγωγόν: τοῦτο τοῦνομα τὰττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινος ὁδὸν ἡγουμένου· οὕτω καὶ θου-
 πιδίδης κέχρηται. νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δεικαστήρια
 ῥήτορες ἀγωγούς καλοῦσι τοὺς ὁχετοὺς τῶν ὑδά-
 των. *) †)

a) Ed. Pr. et Phavor. ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου τινὸς ὁδὸν et deinde
 οἱ δὲ νῦν ἀγωγούς καλοῦσι τοὺς — ὑδάτων.

significant, qui λύχνιον προπαροξυτόνως pronunciandum
 esse dicit. Ammonius λύχνιον ait differre a λυχνούχου (sic
 enim lego, non λύχνου), ut λύχνιον sit ἡ λυχνία, et λυχνού-
 χος ὁ φανός. Est autem φανός fax, λυχνούχος vero la-
 terna Alex. Athen. qui ex alio poeta λύχνος περάτινος, ut
 sit idem fortasse etiam quod laterna. Ex his Hesychius
 emendandus videtur, apud quem λυχνίας legitur cum *ε.*
Nunnes. v. Jungerm. ad Poll. c. 1. *Pauw.* v. Wetsten. ad
 Matth. V. 15. et Oudend. ad Thom. p. 589. Phrynichus
 App. pag. 50. *Λυχνίον:* οἱ ἀμαθείς λυχνίαν αὐτὸ καλοῦσι.
 Eustathius p. 1842. 26. λαμπτήρες λέγει, ἃς νῦν οἱ ἀγο-
 ρικοὶ λυχνίας φασίν, ἐφ' ὧν δᾶδες κείμεναι ἀνάπτονται.
 Ἡ λυχνία, praeter scriptores sacros, Philonem (de Congr.
 quaer. Erud. pag. 425. B.) et Josephum, etiam Lucian.
 Asin. XL. 178. (*λυχνίον* idem Conviv. 46. 83. T. 9.) Ga-
 len. de Comp. Med. p. Locc. I. 2. 326. D. Artemid. I. 74.
 105. Hero Spirit. p. 212. *Λυχνίον*, Antiphan. Athen. XV.
 666. F. quod in Ed. P. et a Nunnesio, Eustathii vesti-
 giis inhaerente, proπαροξυτόνως scribitur, in plerisque
 locis paroxytonon est, eamque scribendi rationem tum
 in hoc vocabulo tum in similibus omnibus sequendam
 duxi consensu potiorum Grammaticorum, qui quae in fi-
 dem alterius scripturae afferuntur exempla, ἔχνιον, ἔχριον
 Etym. 631. 29. Eustath. 235. ea a diminutivorum numero
 excludunt, v. Schol. in Dion. Gramm. 856. Par repugnans
 in motu adjectivorum cernitur, μακρότερος, πικρότε-
 ρος, quae nuperus Platonis editor novo modo scribere
 instituit.

†) De hoc praecepto quae Hemsterhusius adnotavit ad
 Thom. p. 10. Atticistarum iudicio neque suffragans, ne-
 que refragans, ea nunc uberiora facere studebo. Ἀγα-

de canali præter Herodianum usurpant Galenus de
Us. Part. XVI. 1. 673. A. Procop. de Aedif. V. 9. 107. C.
Geopp. II. 7. 115. Georg. Pisid. Hex. v. 644. nemo eo-
rum, qui nonnullius sunt his in literis nominis. Sed ve-
teres *ῥύνας* appellant et *ἔχειους*, vulgus *ἑδραγώγους* &
ἑδραγωγεία, Latini *paragogia*. Quem autem Homerus
ἄγρον, hunc maturata Graecitas *ἄγωγόν* transnominavit,
Herodo. III. 26. Thucyd. II. 12. Plat. V. Lucull. 21. 308.
T. 5. Aristid. Pan. T. I. 144. Verum de hoc satis. Pollu-
cis autem iudicium III. 95. 'Ὀδοῦ ἡγεμὼν, ἄγωγός ἐστι
ῥεύς ἐυτελέστερον' *πληθυντικῶς δὲ ἄγωγοι καὶ ἄγωγεῖς ἑ-
κτόν*, quod Hemsterhusius inverecundae subtilitatis da-
mnat, hanc, opinor, habet sententiam, singularem hu-
jus nominis, in *funis* significatione defixum, ineleganter
de *duce* usurpari. Et ut nullum fere est vocabulum bi-
forme, a Grammaticis commemoratum, cuius non alte-
ram formam probarint, alteram rejecerint, ita etiam ex
his substantivis verbalibus, quæ modo in *ος* modo in *ας*
terminant, alia Atticorum propria, alia vulgaria et præ-
trita habent. Suidas et Zonaras: 'Ἀνάδοχος, οὗ ἀνάδο-
χία λέγουσι. [paullo mitius sensit Hesychius: 'Ἀνάδοχος
καὶ ἀναδοχὴς διὰ τὸ ἀλέγεσθαι, quod ineptissime interpreta-
tur Bauerus ad Thuc. VIII. 81. Ex his ἀνάδοχος satis usi-
tatum (Dion. Ant. VI. 84. Plat. V. Dion. 18. 184. Phla-
lar. Ep. XXII, Hesych. s. 'Εγγυον et Schol. Ven. X. 254.
cf. Valcken. ad Schol. Leid. pag. 75. Lips.) alterum o Plu-
tarcho Tittmannus producit. ἀποδοχὴς Themist. Or. XV.
192. C. ὑποδοχὴς Charit. III. 2. 59. Ammon. s. 'Εὐνείτωρ.
Apud Suidam: 'Προδόχιος, ὑποδοχὴς, quam glossam ad
Herodo. VII. 49. referunt, ὑποδοχῆς legendum, adjecti-
vum autem ὑποδόχιος prorsus obliviscendum videtur. Ex
eodem genere est Thomae et Moeridis præceptum: Με-
ταβολὴς, οὗ μεταβολός, quod Stephanus Byz. s. 'Ισείων, cf.
Biel. Thea. T. II. 338., præterea nullus luculentior scri-
ptor recepit. Tertio Eustath. p. 128. et 1406. 10. ὁ ἐκ τοῦ
παρὰ Πινδάρου διάβολος κινῶς διαβολεύς, cuius nullum
exemplum notavi præter Schol. Lucian. Peregr. 16. p.
283. T. 8. Ac ne prius quidem Polluci placet, qui V. 118.
synonyma βλάσφημος, λαιδωρός, διάβολος ad idiotismos
plebeji sermonis refert. Huic neque Comicæ exemplum
(Eqq. 45.) neque Xenophontis (Ages. XI.), viri militaris et
in verborum electione non nimis religiosi, auctoritatem
opponam; sed qua ratione Thucydidem sit amoliturus,

διαβόλως usurpantem VI. 15., conjectura assequi non queo. *) His fundamentis jactis tantum ea adstruam, quae aut in Lexicis omissa, aut alia de causa notatione digna sunt: ἀπαγγελεύς Maneth. II. 263. ἐπαρωγεύς Nicand. Alex. ἀνθοβαφεύς Basil. Hom. in Div. p. 55. C. (ἀνθοβάφος. Hom. in Hex. VIII. 68. E.) παροχεύς Phurnut. N. D. IX. p. 151. et Lex. Gr. in Matthaei Lectt. Mosq. p. 80. καθολκεύς Galeni de Fasc. XI. 476. C. et ex contrario genere καθολικός ibid. σχοινούμβολος Schol. Arist. Pac. init. μεταγωγός Schol. Od. E. 260. καταγωγός Jambl. V. P. XXXII. 228. ἐξαγωγός (i. q. ἐξαγωγίς, emissaria balnearum) Athén. XI. 104. 367. de quo genere hoc amplius addam; terminationem in εὺς sequi potissimum substantiva composita, προσαγωγεύς, ἐξαγωγεύς, συναγωγεύς, quae omnia gravissimis monumentis testata sunt. Veteres Grammatici hujus ionicae, ut a potiori appellant, διφορήσεως plura exempla recensent: πομπός et πομπεύς, ἡνίοχος et ἡνιοχεύς, ἄμορβός et ἄμορβεύς et cetera, quae pro numerorum ratione variantur. Unum novi τρόφος sic a τροφεύς disjungi, ut illud nutricem, hoc paedagogum significet. Sic recentissima adhuc aetate Theophilus distinguit Instit. I. Tit. VI. 5. ἢ τρόφος ἢ τροφεύς, quae et a poetis et a librariis confundi solent. v. Coray ad Aelian. V. H. XII. 1. Jacobs. ad Anthol. Vol. II. P. III. 225. Eur. Herc. F. 43. El. 409. Sed in plerisque duplex et nonnunquam etiam triplex forma ejusdem potestatis est, ut v. c. φαρμακός, φαρμακεύς et φαρμακευτής. Eustath. pag. 1415. φαρμακεύς ἢ κατὰ Πλάτωνα φαρμακευτής. ut βαλανεύς et βαλανευτής, ἄλιεύς et ἄλιευτής etc. quo ex numero προνομεύς Anna Comn. VI. 171. B. VII. 210. C. ὕδρευς Manetho IV. 251. μεταλλεύς Agatharch. M. Rub. p. 23. Them. Or. XI. 152. C. v. Schaefer. ad Apoll. Rh. I. 93. ἀνθρακευτής Aelian. H. An. I. 8, κεράμευτής Cyrill. c. Jul. IV. 120. C. μαγευτής Dio Cass. LII. 36, 689. πορθημευτής Synes. Hy. V. 8. μεθερμηνευτής Euseb. V. Const. IV. 52. 643. a Lexicorum conditoribus praeterita sunt. Neque nihilo aestimo quod Timaeus in Lexico, Platonem citans Soph.

*) Thueydidis exemplo Dio Cass. XLVI. 1. 451. Διαβόλως rursus et βλάσφημος Pollux III. 139. sine nota transmittit, λοιδορώς autem VIII. 81. ut εὐτελής respuit, eodem judicio damnans πανήρωε, (non damnaturus πανήρωε) et ταραχιδῶε VIII. 154. quod Isocratis ad Phil. XX. p. 133. auctoritate munitur; βλάσφημος satis stabilit Demosth. Philipp. III. 110. 9.

Κρύβεται φεύγει διὰ τοῦ β λέγειν καὶ κρύβεσθαι,
ἀλλὰ διὰ πτ, κρύπτεται καὶ κρύπτεσθαι
φάθι. *) †)

a) Ed. Pr. V. Κρύβεσθαι καὶ κρύβεται φεύγει διὰ τοῦ β λέγειν
κρύπτεσθαι δὲ καὶ κρύπτεται φάθι. φάθι pro φάθι, operarum vi-
detur error. Pauw. φάθι s. φάθι, omittit Phavorinus, cetera ca-
nem quae in Ed. Pr. Inter διὰ πτ articulus excidisse videtur.

218. E. pro ἀσπαλιευτῆς substituit ἀσπαλιεύς, quod si ex
universo genere aestimatur, speciem habet magis orato-
riam; de singulis existimare lubricum videtur, tacenti-
bus praesertim veteribus Atticistis, qui hunc locum tan-
tummodo strinxerunt. v. Moer. et Thom. s. Βραβευτῆς et
Προσεβευτῆς. Sed, quae sunt communissimi usus, ἐπεν-
τῆς, φονευτῆς, ἐρμηνευτῆς, ἀλιευτῆς, βαλανευτῆς (Suid.),
σταδιευτῆς, non nimium nobis arrogare videmur, si vel
sine illorum auctoritate Atticae finibus excludimus.

†) Ex barytonis primae classis nullum binis elementis
constans (ἄπω, ἔπω), perpauca trilicia vetustatem tula-
runt, atque illa quoque, quae suis ponderibus sustentan-
tur, quo fortius aures ferirent, accessione consonantium
aut aliqua circumductione dilatata sunt, ἄπτω, κλέπτω
(κλέπω Hesych. add. Lexx.), σέβομαι, σεβίζω, φοβέω etc.
Antiquati praesentis βλάβω, cujus forma media in Ho-
mero reperitur, imperfectum ἔβλαβε Quintus V. 509. ab
oblivione vindicavit. Κρύβω in sermone vulgari certius
radices fixisse, et recentiorum scriptorum consuetudo et
librariorum persaepe huc delabentium aberratio docet.
In Herodo. IV. 92. tres codd. κατακρύβει, in Athen. VII.
125. 188. unus κρύβεται praebet; κρύβειν Schol. Lucian.
Lex. I. 176. v. Alberti ad Hesych. s. Ἰδνεῖν, ἐκρυβε
Nonn. Dionn. XLVIII. 846. 23. ἀποκρύβει Georg. Pisid.
Hexam. 1132. κρύβομαι Batrachomyomachia barbara
v. 112. κρυβόμενος Hesych. s. Πτήσων, ὅταν κρύβηται
Lex. Rhet. Bekk. p. 261. qui si aut aetate sua excusan-
tur, aut jure poetico defenduntur, quaeritur, quousque
hujus licentiae (quid enim aliud appellem?) termini pro-
pagandi sint. Diodoro quidem, raro de via publica de-
cedenti, ἐγκρύβεται I. 80. aegre conceditur. Plutarcho

V. Crass. 25. 440. T. 3. pro κατέκρυβε Bryantius ex Ap-
 piano κατέκρυπτε restituit; ἐκρύβε Conon. Narr. 50. 54.
 ἐκρύβετο Apollod. III. 2. 1. Aesop. Fab. 65. 314. nihil
 satis firmi video, quamobrem reprohentur. Si κρυβεῖν,
 quod Niclasius Geopp. II. 24. 160. rescripsit, si ἐγκρυ-
 βούσα Apollod. III. 13. 6. (codd. ἐγκρύβουσα) vitio ca-
 rent, a κρύπτω, non a κρύβω, repeti debent; neque fidei
 absonum, a βλάπτω aliquos aoristum ἐβλαβε derivasse.
 Aoristi passivi ἐκρύβη exempla et suppeditant recentiori-
 bus, et non desunt Atticis; quanquam nonnullis persua-
 sum est, Sophoclem et Euripidem nihil istiusmodi, sed
 κρυφαῖς, κρυφήσομαι scripsisse, ab aspirato κρύφω, *)
 unde ἐκρυψε duxit Quintus I. 593. II. 478. Nonn. I. 535.
 III. 216. IV. 251. V. 318. VII. 47. XXIII. 252. XL. p.
 673. 25. qui et ἐβλαβε protulit VII. 154. VIII. 3. IX. 3.
 ἐββλεψε Oppian. Cyn. IV. 350. Πρό κατορυγῆναι Xenoph.
 Anab. V. 8. 11. cod. κατορυχθῆναι praebuit, Schneidero
 probatum, Aristophanemque Avv. 594. non κατορυγήσο-
 μαι, sed κατορυχῆσομαι scripsisse Elmsleyus suspicatur,
 qui et ψυχῆναι analogiae propius esse iudicat Diar. Crit.
 T. XVI. 459. Quin aspirata forma Atticorum auribus
 blandita sit, dubitare nos vetant Moeris et Thomas,
 quorum praecepta nescio an iuste interpretetur Matthiae
 Gramm. Gr. p. 229. Magis ἀναλογικῶς eam formatam
 esse, non ex vero dicitur. A ψύχω Aeschylus ἀπεψύχη
 derivavit apud Hesychium, de quo errat Albertius, ἀνα-
 ψυχῆναι idem et Suidas, ἀποψυχεῖσα Mechann. Vett. p.
 348. A ψύγω, quo praeter Dioscoridem Pollux VII. 144.
 Hesychius in Ταρσοί, Suidas s. Ἐγκαίνω, et Eustathius
 p. 1625. 14. utuntur, venit ψυχῆναι Diod. III. 13. (cod.
 ψυχθῆναι) Phalar. Ep. LXII. Galen. Vict. Acut. VIII.
 194. F. T. XI. Alex. Trall. II. 5. 149. III. 2. 181. Geopp.
 V. 38. 400. Jul. Afric. Cest. 27. 299. Basil. Ep. 204. 225.
 C. Ἐνθρύβομαι Harpocr. s. Ἐνθρυπτα, περιθρύβομαι
 Diod. III. 50. in Lexicis omissa sunt; unde διεθρύβη
 originem ducit. vid. Hesych. et Struvii Gramm. Graec.
 pag. 213.

*) Similiter variant ἀποκρυπῆ et ἀποκρυβῆ, quod Lexicis deest,
 Nicot. Ann. VI. 4. 104. v. Biel. Thes. nisi hoc ἀποκρυβῆ scriben-
 dum et ab altero sic distinguendum est, ut καλεῖται locale a
 παρακρυπῆ pragmatice.

Καρῆναι καὶ ἐκάρην φασίν, καὶ εἶναι τούτου πρὸς
τὸ κείρασθαι διαφορὰν. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ προ-
βάτων τιθέασι καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουράς· κεί-
ρασθαι δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὃ δεῖ φυλάτ-
τειν. *) †)

a) Verba ἐπὶ ἀτίμου κουράς et ὃ δεῖ φυλάττειν omittit Ed. Pr. Pro τούτου διαφορὰν. τὸ μὲν rectius legeretur τούτων et τὸ μὲν· quin et ἐκάρη emaculatus esset quam ἐκάρην. Pauw. Leve hoc est et opinabile; mihi illud φασίν — εἶναι nihil ex Phrynicho clare videtur.

†) Nunnesius addit, in Thomae loco p. 494. quo idem praeceptum continetur, verba τούτου κατακριθέντων et οὐκ ἐπὶ ἀτίμου in suo codice omitti, eaque pro Glossematis habet; deinde etiam in libro MS. Moschopuli legi ἐκάρην, ὃ ἀεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουράς, et hoc ἀτίμου etiam Phavorino inserendum esse.

Antiatt. Bekk. p. 103. Καρθεῖς (s. ἀκρεῖς) ἀντὶ τοῦ κειράμενος· καρῆναι γὰρ τὸ πρόβατον, κείρασθαι δὲ τὸν ἄνθρωπον φασὶ δεῖν λέγειν. Alteram hujus decreti partem, qua καρῆναι ad significationem ignominiosae tonsurae revocatur, apposuit Lucianus Pseudos. c. 6. neque idoneis exemplis refutari potuit. Nam Plutarchus V. Lyсанд. I. 151. T. 3. τῶν Ἀργυλῶν ἐπὶ πένθει καρέντων, et Julianus Antic. Ep. II. p. 700, τῷ σε χεῖ δρεπάνοις καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι, magis necessariam fuisse admonitionem probant, quam monitoribus obstant. Κείρασθαι autem non posse dici nisi in eo, qui sciens et volens tonsuram subit, cum natura temporis mediū conjunctum est. Dorvillius quidem ad Charit. p. 558. verum veteri monumento inscriptum Ἡμετέροις βουλαῖς Σάαρη μὲν ἐκείρατο δόξαν (Ἀδισπ. CLXXXIV. p. 155. T. IV.) argumenti loco esse putat, etiam huic temporis significationem passivam tribui; sed id ita demum verum esse potest, si est passio αὐτοενέγγητος, ut in illo versu, cujus sententia tum ab Isocrate (ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷ τάφῳ — κείρασθαι τὴν Ἑλλάδα Aristot. Rhetor. III. 10. 35.) tum a Lysia Aeschineque clarius expressa est. Similiter Phocyl. Nuth. 154. ἀφουρᾶι λήϊα κειράμεναι, Leonid. Tar. Ep

LXII. *χθονὶ τὰς πένκας περιραμένη*, Gregor. Naz. Or. XVI. 303. D. *γῇ καθυβρισμένη καὶ ἀποκειραμένη*, et a Procop. Hist. Temp. II. 30. 171. A. *ἀποθριζάμενος τῆς ἑρωσύνης ἤξιωτο βίᾳ* hoc significatur, *crines sibi attondendos prae-buit*. Itaque medio quidem uti licet pro passivo, ut *δεδῆσθαι αὐτὸν* (λέγουσι), ὅτε δὴ (adde καὶ) *κείρασθαι* (sc. ἐπ' ἀτιμίᾳ) Philostr. V. Apoll. VII. 35. 314. non item hoc pro illo. Sed circumferuntur ejus formae aoristi plures, passivam significationem ementiti: *δεδεμένῳ τε καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν* Philostr. V. Ap. V. 19. 202. apparet ex *κελευσμένῳ* detortum esse. In Platonis Epigr. XXII. Suidas *γεινάμενος* pro *γεννηθεὶς* accepit, ubi nostri libri *γενόμενος* exhibent; Aeliano autem H. An. XII. 32., cujus auctoritate Albertius ad Hesych. T. I. 808. utebatur, Schneiderus commode *γενόμενος* retribuit, quod et in Juliani Caess. p. 15. Heus. e codd. revocandum est; *γεννώμενοι* substituendum Himer. Ecl. XIX. 268. ἄτε ἐκ μέσων Διὸς στέρνων γεινάμενοι. Ἀπισφάζαντο Xenoph. Eph. I. 15. Hermannus de Em. Gramm. p. 236. ad ordinem redegit; passivum *ιάσασθαι* Heindorfius amolitus est ad Phaedon. p. 96. Pro *Ἰφι βιασαμένη* in Euphorionis versu Etym. M. s. *Ἰφίς* reponenda est homerica forma *βιαζομένη*. In Lycurg. c. Leocr. p. 166. T. IV. τοῦ στρατεύειν ἀφεμένους, quum hoc non perinde accipi possit ut *ἀφέμενος τοῦ παλ-λῆιν*, τοῦ μακρολεχεῖν etc., praestat *ἀφειμένους* scribere s. *ἀφιεμένους*, ut p. 164. contra in Isocrat. Nicocl. p. 45. τῶν ἄλλων ἀφελόμενος in *ἀφέμενος* mutandum, ut Archid. 15. 186. πάντων τῶν τοιούτων ἀφέμενος nec obsequendum Corayo in Isocr. Antid. p. 236. (p. 519.) ἡγοῦμαι τάχις ἂν ἀφέσθαι pro ἀφεθίσσεσθαι emendenti. Nulli istorum recte comparaveris verba περιεκτικά: *τάξασθαι μισθὸν φέρεσθαι* Plato Rep. III. c. 22. de quo cum Astio dissentio (p. 416.), *γράψασθαι*, *πιστευσασθαι τὴν διοίκησιν* Plutareh. Vitt. X Orat. VII. 250. T. XII. *σπεφανώσασθαι* etc. *Δεδίξασθαι* contra Atticorum consuetudinem (v. Piers. ad Moer. p. 118.) in *metuendi* significatione posuit Polyaeus Strateg. I. 12. 10. ut praesens ipsum Hipp. de Morb. Mul. I. 24. 745. *ἣν δεδίσσεται καὶ πύρηται*.

Κοχλιάριον: τοῦτο μίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμω-
δοποιὸς λέγει· καὶ ἐν δὲ οὕτω λέγει. ^{a)} †)
Δεξαμένη: φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς κολυμβήθρας
εἰρηκέναι· ἐγὼ δὲ οὐ φημι· ἀλλὰ δεξαμένη τῷ
τόνῳ εἶπεν ὡς ποιουμένη. χρηὸν οὖν καὶ ἡμᾶς
κολυμβήθρα λέγειν. ^{b)} †)

a) Hoc nihil ad Atticismum et linguam antiquam; articulus a Pr.
Ed. abest. Pauw. Praeterit etiam Phavorinus.

b) Ed. Pr. Vasc. Δεξαμένην φασὶ — χρηὸν οὖν ἡμᾶς κολυμβήθραν
λέγειν; accusativum etiam Phavorinus posuit, sed καὶ retinet, quod

†) Quam Pauwius h. l. infert suspicionem, Phryni-
chus ipse deiecit App. Soph. p. 51. **Μίστρον**, τὸ ἐν
τῶν πολλῶν κελύμενον **κοχλιάριον** quod Pollux VI. 87.
μυστῆριον vel **κοχλιάριον** dici jubet, plura congregans
synonyma L. X. 89. **μυστῆλοις** ἢ **μυστῆλαις** ἢ **μυστῆλοις**
ἢ **κοχλιάρυχαις** ἢ **μιστῆροις**; unde **μυστῆλος** et **μυστῆριον**
accedant Lexicis. Idem denotant **μύστρον** et **μύαξ**, Crito
ap. Galen. de Antid. I. 26. 895. C. T. XIII. cujus hunc
significatum omittunt. **Κοχλιάριον** Galenus de Medic.
Simpl. XI. 1. 8. 23. 511. A. de Pond. et Mens. II. 376.
E. (hic de mensura cochliari) Dioscorides II. 50. 78. a.
et pluribus locis, Geoponn. VII. 13. 491. Neque id hoc
solum significat, quod nos dicimus, sed etiam ligulam
et trullam et rutabulum, qua in re cum **μιστῶν** congruit,
quod et rutrum et hipalium et pistillum notat. Suidas:
δοῖδουξ, **κοχλιάριον** — ὁ ἀλετρίβανος. Idem: **Κοχλιάριον**
τὸ παρ' ἡμῖν· adde **τηγανιστῆριον**. Et rursus **πτύον** de
instrumento coquinario usurpatur. Photius: **μιστῶν**,
στρεγγύλον πτύον. Poll. VI. 89. ὁ νῦν **τηγανιστῆριον**, οὗ
πάλα μιστῶν ἢ **πτύον**· hic enim e cod. ἡ **πτύον** scribendum
est, non **πτύον**. Photius: **πτύον** λέγουσιν, οὐ **πτύον**
quod quum eodem modo Pollux praescribat X. 128., in
Schol. Ven. N. 588. τὰ δὲ εὐλινὰ καὶ τῶπον χειρὸς ἔχοντα,
οἷς καὶ τὴν γῆν μεταβάλλουσιν καὶ τὰς ἀστάχας ἀναδύπτοσιν,
φρίνακας φασί, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς **πτύα**, scribendum est
πτύα. Quod Nannesijs addit: „Suidas **κοχλιάριον** non esse
antiquam vocem et a Latinis ad Graecos manasse scribit, et
non video, unde erui possit.

††) Quemadmodum Grammaticorum praescriptum de
X

omitti, nunc Pauwius. Is et Nunneseianae Ed. epistolam ex *ἐπιστολῇ* emendavit et praeterea *ἀλλὰ καὶ δεξαμένην τὴν πόλιν* legendum esse conjecit, non modo *δεξαμένην* pro piscina non dixit Plato, sed et tunc alio scripsit *δεξαμένην*. Et quod Nunneseius opinabatur, illos, quos oppugnat Phrynichus, Platonis loco in Timaeo usos esse, ubi *δεξαμένην* dicitur materia receptrix formarum, Pauwius asseverat, neminem tam delirum esse potuisse, qui hunc Philosophi locum ad statuminandam piscinae *ἐμπλασιν* adduceret. Alius est locus, quem quaerere debes, si in libris superstitionis extet.

accentu nominum priorum, *Ἀξεσαμένως*, *Δεξαμένως*, *Τίσαμένως*, de quo v. Schol. Venet. ad *Π. Q.* 142. Philem. Lex. Techn. p. 6. Reiz. de Acc. Incl. p. 117. et Bast. Ep. Cr. p. 162., non raro neglectum est, adeo ut in eodem Homero nunc *Ἀξεσαμένοιο* l. c. nunc *Δεξαμένην* *Π.* c. 45. et *Δυναμένην* scriptum inveniantur. Similiter *δεξαμένην*, quum substantivi significationem habet, alii proprio accentu distinguebant, ut Herodo. III. 9. VI. 119. (quo loco citatur Antiatt. Bekk. p. 89. leviter corruptus) Aristot. de Color. V. 800. A. Diod. II. 9. Aelian. H. An. XII. 30. Aristid. Or. Saor. I. pag. 278. T. I. Dio Cass. XLVIII. 51. 565. Appian. H. Rom. VI. 55. 166. Diog. La. VII. 15. 466. Tzetz. Chil. II. 951. etc. non ita multi, quibus Phrynichus accedit, accentum suo loco relinquebant, Strabo III. 173. (sed p. 164. et V. 237. *δεξαμένην*.) Galen. de Us. Part. IX. 3. 508. E. T. IV. Philo de Mut. Nom. 1062. A. De *ἐλαμένη* quod Grammatici praecipiant, v. Etym. M. 328. 15., non servatur in *ἐννεαμένη* (patria), *κρηνημένη* (domina), *ἀγρόφων*, neque in masculinis, *ὁ ταχών*, *οἱ ἀμείβοντες*, *καλέοντες*, servari potuit. Illam vero piscinae significationem vulgari dialecto familiarem, Atticis non prorsus ignotam, vel certe ab his obscure praeformatam esse, e Platonis translatione auspicari possumus, binis Timaei locis *ἡ δεξαμένη* 57. B. et *ἡ δεξαμένη* 53. A. Critias 117. A. ad substantivi similitudinem traducuntis, quorum alterum in libris nostris eo accentu notatur, quo Phrynichus Platonem usum esse negat, sed ap. Stobaeum Ecl. Ph. I. 12. 318. aliosque eundem locum repetentes *δεξαμένην* scribitur. v. Wolf. ad Orig. Philos. p. 109. Piscinam si quis a Pauwio inductus in Platone quaeret, frustra tempus conteret.

Χθιζόν· ἀποβλήτιον, ὅτι ποιητικόν, ἀντὶ δὲ τοῦ
χθιζοῦ ἐροῦμεν χθεσινόν, πρὸς τὸ πολιτικόν
ἀποτορνεύοντες τὸν λόγον, ὡς καὶ Ἀριστοφά-
νης. *) †)

a) Ed. Pr. et Vasc. ἀποσβεστικόν exquisitius pro ἀποβλ. et χθε-
ζόν pro χθεσινόν, omisissis πρὸς τὸ πολιτικόν.

†) In contrarium tendunt Moeris et Thomas χθίς et
χθιζός attica esse, ἐχθίς et ἐχθεσινός communia; quos
Pauwius audiendos esse negat. „Χθίς, χθεσινός, inquit,
simplex et nativum. Χθίς, χθίς, χθεσινός, χθιζός durum
et coactum.“ Utrumque probat Photius: Ἐχθίς καὶ χθίς,
ἡμφοτέρα ἑλληνικά, καὶ χθεσινόν καὶ ἐχθεσινόν. quae scri-
ptura etiam apud alios Grammaticos reperitur. Phryni-
chus App. p. 75. Χθιζινόν καὶ χθεσινόν· τὸ δὲ χθιζόν Ὀμη-
ρος, et in Lex. Att. p. 438. clausula Menandrei senarii
profertur — μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινού. Pro χθεσινός Aristot-
phanis Vesp. 281. Hermannus de Metr. p. 504. χθιζινός
restituit, quod etiam Rann. 987., nondum intruso μοί,
lectum fuisse videtur. Neque valde reluctator, si quis
eandem formam hic sub Edd. vett. lectione χθεσινόν in-
clusam latere contendat. Χθιζός Athenis spreto pul-
sumque apud exoticos non occulte gliscit; Herodotum,
Diodorum, Lucianum, Longum, Heliodorum VI. 10.
eo, utos indicarunt priores. In eodem discrimine posi-
tum est πρωιζός s. πρωίος (v. Heyn. ad Il. II. 302.). In
Isaei loco, quem Suidas apposuit, pro πρωιζόν ex Ety-
mologo πρωινόν restituendum putem; χθιζά τε καὶ πρωιζά
Plato Alcib. II. 141. D. ex Homero ad verbum mutuatus
est; Attici χθίς καὶ πρώην, Dem. de Cor. p. 270. Plat.
Legg. III. 108. T. 8. vel ἐχθίς καὶ πρώην Gorg. p. 470.
D. Dem. Fals. Leg. 424. (cod. χθίς.) Isocrat. Archid. 9.
182. vel πρώην καὶ χθίς Dem. c. Leochar. p. 1093. *)
quorum quid optime atticum sit, aestimatu difficile. cf.
Wesseling. ad Herod. p. 129. Tryphon. ap. Apollon. de
Adv. p. 556. sq. et Atticist. in Anecd. Villos. II. p. 85.
Zonaras p. 1744.: Τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης
ἡμέρας, οὐδὲ τρίτη ἡμέρα· Μένανδρος ἡμέραν τρίτην ἐπινό-

*) In Lys. Κατήγ. Σύν. p. 311. T. V. νῦν ἤδη καὶ πάλαι men-
dosc editum pro νῦν τε —.

Βαθμός ἰακὸν διὰ τοῦ θ̄, διὰ τοῦ σ̄ ἀττικόν.†)†)

a) Διὰ τοῦ θ̄ scripsi ex Ed. Vasc. et Phav. pro διὰ θ̄. De Ed. Pr. Pauwius nos destituit; sed pro διὰ τοῦ σ̄ ἀττικόν eam διὰ δὲ τοῦ σ̄ ἀττικόν, βασμὸς, exhibere notat; quod etiam Vasc. et Phavor. offerunt.

μασεν ἡμῖν. — — Δημοσθένους· τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τοῦτο ὠραῖον τεῖχος πολιορκῶν· ubi scribendum est Ἡραῖον τεῖχος (Olynth. III. 29.) et in Menandri versu ἐπεκώμασεν. Προχθεσινός Etym. M. s. πρῶτον et Hört. Adon. p. 145. b. addendum Lexicis.

Ἀποτορνέοντες] Ex Platonis imitatione Phaedr. p. 234. E. ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτεορνεύεται· quod multis aliis usui fuit. Plutarch. de Audit. VIII. 147. T. VII. τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτεορνεύεται. Apsines Τέχν. Πητ. p. 713. (Longin. Fr. VIII. 198.) τὸ ἀποτεορνευμένον καὶ στρογγύλον τῶν λόγων Nicet. Ann. XVI. 4. 318. τοὺς λόγους ἀποτορνέειν εἰδώς v. Eichstaedt. Ep. ad Astium p. 177. Ernestii Lex. Rhet. Gr. p. 40.

†) Βασμὸς Callixenus Athen. V. 30. 270. Paus. VIII. 6. 365. καταβασμὸς Aeschyl. Prom. 817. ἀνάβασμα. Hesych. s. Σκάλα, quod praetermissum a Lexicographis; ἀναβασμὸς Paus. X. 5. 154. et 6. 198. Dio Cass. XLIII. 21. 355. LVIII. 5. 880. LX. 16. 953. LXVI. 6. 1081. ut appareat, Leunclavium in LVIII. 1. 875. haud recte hoc posthabito ἀναβαθμὸς introduxisse; quamquam haec forma et huic scriptori non insolita et in tota Graecia vulgarissima est; βαθμὸς Strabo p. 172. Lucian. Amor. LIII. 517. T. V. Appian. Bell. Pun. VIII. 130. 491. Themist. Or. XV. 93. B. Artemid. II. 42. 225. ἀναβαθμὸς Aelian. H. An. VI. 61. XI. 31. Dio Cass. LXV. 21. LXVIII. 5. ἀποβαθμὸς loci nomen Paus. II. 38. 325. quod Lexicographos fugit. Sic et βαθμῖς, βαθμηδόν et, quod in proverbio dicitur, ὑπερβάθμιον πόδα τείνειν, v. Boissonad. ad Marin. p. 94. Atticorum oratorum mihi nullum exemplum succurrit, quo Phrynichi, Moeridis et Thomae consentiens auctoritas vel confirmetur vel frangatur. Vicissitudo autem literarum dentalium huic

*Πυρία: τούτο τέττεσσι οἱ πολλοὶ ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς βαλανείῃς *) πύελου, καὶ ἔχει μὲν τὸ ἔτυμον ἀπὸ τοῦ πυροῦσθαι, οὐ μὴν τὸ ἀκριβές καὶ δόκιμον. πύελους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καλοῦσιν, ἀλλ' οὐ πυρίας. †)*

** Ἰπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ πον εἶη νεῖμενον ἢ δις. πίτεσθαι δὲ λέγε. ††)*

a) *Balanis* Ed. Vasc. *ballanidis* Phavor.

generi derivatorum antiquitas adhaesit, quorum alia, praesertim in vulgari Graecitate, biformia sunt, ut *κλανθμός* et *ἀνακλανσμός*, quod jam Sylburgius ad Dion. Hal. VI. 46. 1143, T. II. cum *βασμός* comparavit, alia sibi quidem constant, *δασμός*, *θεσμός*, *νασμός*, *ἀφισμός*, *θυσμή*, sed cum congeneribus, *σταθμός*, *λυθμός*, pugnant. Sunt, quae fulcimentum respuant, *δόμα*, *πόμα*, *δέμα*; sunt, quae dupliciter fulciantur, *ἄσθμα*, *ισθμός*; est etiam ut ad τ abeat, *ἄτμός*, *ἑστμός*, aut futura non necessaria inferatur, *σκαρθμός*, *ἄρθμός*, *πορθμός*, *κλανθμός* (cf. Jungerm. ad Poll. II. 64.),

†) Pollux VII. ait etiam *πυρίαν* adhiberi in balneo; Galen. in Gloss, aliter observat usurpari ab Hippocr. sed ea significatio non pertinet ad h. l. *Nunnes*. Nescio an ullibi apud scriptores antiquos *πυρία* pro *πύελος* dicatur, in quo aqua calida lavabantur. Pollucis et Galeni *πυρία* alia, sudatio sicca, ipsumque vas, qua ea ciebatur, v. Steph. Thes. *Ραιω*. V. quos Fischerus citat in indice Palaephathi s. *πυρία*. Novitia verbo *πυριάω* Moschiq de Mul. Aff. p. 4. et Hesych. s. *καρναβισθῆναι* utuntur.

††) *Ἰπτασθαι*, quod Lucianus quoque Lexiph. 25. 203; T. V. Pseudos. 7. 226, T. IX. et Thomas p. 473. rejicit, in recentiore Graecitate, quoquo oculos vertimus; invocatum occurrit: Philo Decal. p. 761. B. Plutarch. V. Timol. XXVI. p. 149, T. II. Achill. Tat. II. 6. 118. *ἱπτάμενος* Aristot. H. An. V. 8. 192, *ἀνίπτατο* Dio Cass. LVI. 41. *διπτάμενος* Lucian. Amorr. VI. 265. T. V. *ἐφῆπτατο* Appian. VIII. 100. 444. *ἐξίπτατο* Athen. V. 51, 272, *καδιπτάμεν* Liban. Decl. T. IV. pag. 153, *προεπιπτάμενος*

Νήστις βάρβαρον. τὸ δ' ἀρχαῖον νήστις διὰ
τοῦ ι. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. Vasc. Phavor. τὸ δ' ἀρχαῖον διὰ τοῦ ι, omisso νήστις.

Philo de Conf. Ling. p. 525. ἐπερίπτασθαι Maxim. Tyr. VI. 95. in Atticam receptum non est. Nam quod Bernardus ad Thom. l. c. in decimo Platonis de Legibus extare notat, neque verum est (nisi me oculi frustrantur), neque, si ita esset, sincerum judicarem. v. Ast. ad Polit. pag. 408.

†) Inflectitur νήστιδος, ut observat Moschop. in Schediis, ut sit plane νήστις in recto. Henricus in suo Thesauro νήστεως inflectit, sine auctore tamen. Nunnes. Νήστις Matth. XV. Marc. VIII. Basil. M. Ep. CXX. MS. ὅτε ἐβδοματικοῖς κύκλοις νήστις διατελῶν θεῶ προσεφίλοσφεις. ὁ νηστευτής Id. Or. I. de Jejūn. Hoeschl. Idem Moeridis praeceptum. Etym. M. Νήστις — κλίνεται νήστιος, quod non de masculino genere, ut Abreschio visum Animm. ad Aesch. p. 264., sed de antiqua declinatione Il. τ. 207. Ὀδ. σ. 369. intelligi debet. Ὁ et ἡ νήστις Aesch. Agam. 541. Anaxandr. Athen. VI. 41. 450. Aristot. H. An. IX. 4. 557. Plutarch. V. Cat. Maj. XXIII. 422. νήστιδι Hippocr. de Nat. Mul. 80. 717. D. T. VII. 41 νήστιδες Aesch. Agam. 1652. οἱ νησιτίδες (νήστιδες) Aristoph. Γηροῦ. VI. 250. Athen. VII. 79. 126. (ubi ab re consulit Schweighaeuserus). Phrynichus App. p. 52.: Νήστις καὶ τὸ πληθυντικὸν νήστιδες καὶ νήστις (leg. νήστις). Sic ἄνδρας νήστεῖς Polyb. IX. 22. Dion. Hal. Rhet. IX. 16. Poll. VII. 50. Sic ἦνιδες et ἦνεις (ἦνις), v. ad Hesych. s. v. et Eust. p. 627. αἰδρεῖς Theophan. Epigr. CC. 758. Paralipp. ἰδρεῖς Simon. Ep. XVII. et αἰδριδες, a Grammaticis reprehensum, sed ab atticis receptum, v. Etym. M. p. 42, 50. Schol. Ven. Γ. 219. qui similiter εὔνιδες (non ευνίδες) Aesch. Pers. 287. παραδεικνύδες, χάλιδες usurparunt; de γύννις, λάτρεῖς (quod Pollux III. 78. rhetoribus convenire negat), τροφίς nominatim praeciipiunt Grammatici, omninoque masculina barytona, praesertim macroparalecta, imparibus syllabis declinari docent; contra in Hippocratis libris dativus νήσται ionicus suo fungitur munere de Nat. Mul. c. 91. 719. C. 106. 726.

Κατὰ χειρῶν δεινῶς ἀνελλήνιστον, καὶ τὸ ἐπὶ χει-
ρῶν δέ· μιστὴ γὰρ ἡ κωμῳδία τοῦ κατὰ χει-
ρός. *) †)

Φάγομαι βάρβαρον. λέγε οὖν ἔδομαι καὶ κατέδο-
μαι. τοῦτο γὰρ Ἀττικόν. b) ††)

a) Hic articulus in Ed. Pr. Vasc. et Phavor. non legitur.

b) Etiam hoc articulo carent Edd. Pr. V. Phavor.

F. de Morb. Mul. I. 33. 739. C. etc. Vitiosa scriptura
νήστης Matronem usum esse Piersonus notavit ad Moer.
p. 270. unde νήστειρα Nicand. Alex. 150.

†) *Aquam manibus* converti ex Capro Grammatico.
Aristoph. Gramm., ut ait Athenaeus IX. 408. B., docuit
τὸ κατὰ χειρός ante coenam aut prandium usurpatum, τὸ
δ' ἀπονίσσασθαι, cum post cibum aqua manibus dabatur.
Sudas observat, non posse aliter dici quam κατὰ χειρός, ut
vult Phrynichus. *Nunnes*. Idem Photius p. 107. Moeris
236. et Thomas; quod praeceptum Heynius ad Apollod.
II. 7. 6. inani subtilitate excogitatum esse pronunciat.
Nimirum Philyllium et Menandrum κατὰ χειρῶν dixisse
narrant. Quid refert? Aristophanes et qui ejus choro
adscripti sunt, semper κατὰ χειρός usurpasse reperiuntur.
Sic etiam Plutarch. de Adul. ab Am. dign. V. 162. *) Lu-
cian. Asin. X. 142. (in se palaestrica cum perunctione
conjunctum) Athen. XIV. 49. 551. XV. 53. 501. Poll.
II. 150. VI. 92. Xenophontem plurali usum esse, fal-
sum est. In Philoxeni verss. Athen. II. 28. 77. facilius
toleratur, quanquam hic quoque Edd. singularem prae-
ferunt. Ἐπὶ χεῖρας IV. Regg. III. 2.

††) Thomas p. 265. Ἔδομαι καὶ κατέδομαι, οὐ βρώσο-
μαι, ἀλλ' οὐδὲ φάγομαι. H. Stephanus τὸ φάγομαι scri-
bit pro futuro medio usitatum, neque tamen auctorem
ullum laudat. *Nunnes*. φάγομαι vertendum *edam*, non
edo. v. Etym. *Pauw*. „Hoc praeceptum, si verum est,
„intelligi putabam de praesenti; nam futurum secundum,
„si compares Etym. (qui φάγομαι, ἔδομαι, πῆγομαι com-

*) Vulgatum κατὰ χεῖρας retinuit Wytenbachius.

Ἡμικεφάλαιον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἡμικρανόν. †)
 Ἐνάρετος: πολὺ παρὰ τοῖς Σταικοῖς συνλείται
 τοῦνομα, οὐκ ὄν ἀρχαῖον. ††)

ponit) recte sic dici videtur, quanquam nec hoc nisi in „LXX. et N. T. legitur. Praesens tantum Sirac. 36, 18,“ Sturz de Dial. Al. p. 199. Adde Apollon. Lex. p. 270. Δάσονται, φάγονται. Ad Lycophr. v. 383. γέσεται Glossa interlinearis φάγεται interpretatur. Zonaras: Ἐδονται, φάγονται. veteribus indictum, pro quo Sturzii exceptio admitti nequit.

†) Gloss. ἡμικεφάλαιον, aīnciput. Hesych. exponit ἡμικρανόν per ἡμικεφάλαιον, quasi hoc popularius sit. Nunnes. Ἀλλὰ ἡμικρανόν: ita Phrynichus; non minus Atticum ἡμικραῖρα Arist. Thesm. 234. Eust. ad Il. Σ. princ. In Polluce libri variarunt et morbus capitis dimidii ἡμικραῖρα et ἡμικρανία dictus fuit diversimode. v. L. II. 41. IV. 184. in quibusdam pro ἡμικρανία male irrepsit ἡμικραῖρα, L. VI. 160. in his ἡμικραῖρα, in illis ἡμικρανόν fuisse suspicor. nam ibi de capite dimidio potius sermo est, quam de capitis dimidii dolore. Quare pro vulgata ἡμικραῖρα eo loco scribendum puto ἡμικρανόν. Alias ἡμικρανία doloris etiam significatu legendum esset; in cauda vocum errores innumeri. Istam vero diversitatem hic locus Phrynichi aperte statuminat; absque quo, non diffitebor, magis atticum censerem ἡμικραῖρα, quam ἡμικρανόν et ἡμικρανία. Pauw. Quum apud Suidan et Poll. VI. 160. ἡμικραῖρα a librariis cum ἡμικραῖρα summutatum fuerit, illud autem non solum Aristophanes, Amipsias Athen. IX. 6. 359. et Crobylus IX. 35. 418. usurpent, sed etiam expresse grammatici cum Atticorum consuetudine convenire affirmant, v. Schol. Venet. Ἰλ. Σ. 3., non prorsus improbabilis est suspicio a Pauwio injecta, neque tamen credere necesse, Phrynichum sic scripsisse. v. Steph. Append. p. 1024.

††) Eustath. docet item, non ἐνάρετος, sed σπονδαῖος dicendum. v. Aristot. cap. de Qual. ubi negat, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς dici παρωνύμως ullum nomen. Ibi Simplicius τὸ ἐνάρετος adnotat non dici ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, sed ὁ σπονδαῖος. Ammon. aliud fingit, τὸ ἀρεταῖον. Nunnes. Eustath.

pag. 34. Οἱ φιλόσοφοι ἀρετὴν μὲν λέγουσιν, ἐξ αὐτῆς δὲ παρωνυμούμενον ἀρσενικὸν ὀκνοῦσιν εἰπεῖν, τὸν ἐνάρετον, σπουδαῖον δὲ φασὶ τὸν τῆς ἀρετῆς μετέχοντα. Ammon. in Categ. p. 15. οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς λέγεται ἐνάρετος, διότι· οὐδὲ ἐν ὄνείρου ἔχει τούτου οἱ παλαιοὶ μέμνηνται· ἀλλὰ τούναντίον, κακόσημον ἴσασιν οἱ ποιηταὶ τὸ ὄνομα Ἀ'ναρέτη, τίς σευ ἄλλος. Hoc ex Aristotelis sententia, qui ἀρετὴ in iis nominibus numerat, a quibus nullum duci possit denominativum; id ne quis vocabulis ἐνάρετος et ἀναρέτης redargui credat, prius neque antiquum, neque denominativum esse, alterum contrarium quiddam virtuti significare monent veteres interpretes. Simplicii verba in Categ. c. VIII, N. γ. b. turbata sunt: ἔστι δ' ὅπου τῇ μὲν ἔξει κεῖται ὄνομα, ὡς τῇ ἀρετῇ, τῇ δὲ κατ' αὐτὴν ποιῶ ἀνέκει, οὐδὲ γὰρ λέγεται ἐνάρετος· ὁ δὲ σπουδαῖος οὐκ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς παρωνόμασται, οὐδὲ ὁ ἐνάρετος, ὥσπερ οὐδὲ ὁ ἐγγράμματος ἀπὸ τῆς γραμματικῆς, quae ita sunt ordinanda: οὐδὲ γὰρ λέγεται ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος· ὁ δὲ ἐνάρετος οὐκ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς παρων. ὥσπ. οὐδὲ ὁ ἐγγρ. ἀπὸ τῆς γραμματικῆς (sed a γράμμα). Eodem modo Ammonius p. 73. ἀπὸ τῆς ἀρετῆς οὐ λέγεται ὁ μετέχων ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος. Hoeschelius affert in contrariam partem Aeschyli versus ap. Plut. Consol. ad Apoll. Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἀναρέτων καὶ σοφῶν Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι λίαν, ubi ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν in libris vulgatis exhiberi annotat Pauwius. Talia, inquit, haud dubie longe plurima, quae nunc a nobis leguntur aliter quam olim a Phrynicho lecta sunt, et quae si contra eum vivum et spirantem fuissent allata, diductis ille labiis risisset. Hoeschelius praeterea commemorat Lucianum [Dial. Meretr. X. 245.], Herodianum [II, 8.], Josephum [de Exc. Hier. VI. 7.], quibus si addantur Theano[Ep. II. 57. Orell. Philo Quod deus immut., pag. 295. B. Plutarch. Apophth. Lacaeen. pag. 262, T. VIII, Diog. La. VI. 11. Sext. Hyp. I. 33. Euseb. H. Eccl. V. 28. 251. XXIX, 451., quibus regionibus hujus vocabuli usus contineatur, perspectum erit. Etiam Pollux IV. 10. quum et nomina virtutum epumerasset et adjectiva ab his derivata, ἐνάρετος commemorare non dignatus est. Neque aut φιλάρετος, aut πανάρετος Lucian. Philops. p. 255, T. VII. Euseb. in Hierocl. XXIX. 451, aut ἀφιλάρετος Cyrill. c. Jul. V, 165, E., quo Lexica augentur, Atticis usitata sunt.

Γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλὰ κνήμην. *) †)

a) Ed. Fr. Vasc. et Phavor. hoc totum omittunt.

Στωικοῖς] Architectos vocabulorum M. Tull. vocat Stoicos. *Nunnes.* Κυκλείται] Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 359. T. VII. τὸ κυκλούμενον τοῦτο παρὰ πᾶσιν ἔπος, quod pro κυκώμενον sine haesitatione reponendum erat. Aristoph. Vesp. 492. ὥστε καὶ δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλινδεται. Niceph. Greg. III. 4. 40. C. πλείστα τούτων μαρτύρια καλινδεῖται παρὰ τοῖς —.

†) Pollux II. 190. τῆς κνήμης ἀπάσης τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθεν εἰς μὲν ἐπηρμένον, γαστροκνήμιον. *) "Ἐνιοὶ δὲ τὸ μὲν πρόσθεν κνήμην, τὸ δ' ὀπίσθεν ἀντικνήμιον ᾠήθησαν. probabilius tamen prius, quod et Aristoteles sequitur. *Nunnes.* (Stephanum exscribens Thes. II. 285.) Ubi ad ea, quae Nunn. notat, et rem ipsam attendo, vix mihi persuaderi sinam, sana esse haec Phrynichi verba. Nonne legendum γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντικνήμην? Sic secutus fuerit Phrynichus sententiam eorum, qui partem anteriorem tibiae vocabant κνήμην, posterioreν ἀντικνήμιον vel ἀντικνήμην. Alias dicendum, extitisse, qui posteriorem dixerint κνήμην, anteriorem ἀντικνήμην, illosque secutum Phrynichum; nam distinctio certe requiritur, quam κνήμη non inducit, de utraque parte acceptum. De ista autem sententia diversa non constat hactenus mihi, neque ea probabilis est sane: quare alterum abblauditur. *Paul.* Longe errat; neque γαστροκνημία, neque ἀντικνήμιον oratorium est. Haec sunt scholae vocabula; quae sermo vulgaris forte arrepta volvit, sed nemo cultior in rerum civilium expositione ad popularem sensum accommodata immiscet. Verum putidae in verborum delectu subtilitatis exemplum praebuit Nicetas Ann. L. IV. 5. 78. D. Γαστροκνημῖδας (leg. γαστροκνημίας) καὶ χεῖρας, καὶ ὅσα τοῦ σώματος ὁστώδη, διαθροβεῖς ἦν. Artis medicae scriptoribus ista non solum permissa, etiam necessaria sunt.

*) Ὡν (κνημῶν) τὸ μὲν ἐμπρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθεν γαστροκνήμη Galen. Isag. T. II. p. 371. B. τῆς κνήμης τὸ ὀπίσθεν γαστροκνημία Aristot. H. An. I. 11. 27.

θέμα: οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὐτε
Θουκυδίδης, οὐθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὐτε Πλά-
των, θέρημ δέ.") †)

a) Etiam hic articulus Ed. Pr. V. et Phav. deest.

†) Si nostris editionibus standum est, de Platone aliter se habet; nam in Theaet. p. 129. E. θέμα legitur, sed θέμα Timaeus h. l. invenisse videtur, ut Thucyd. II. 46. θέμαι ισχυραί, qua forma (ἡ θέρημ) etiam Ctesias usus ap. Harpocr. p. 260. Pherecrat. ap. Zonar. 260. Philo Resip. Noe p. 280. C. Arrian. Alex. II. 4. Lucian. Dial. Mar. XI. 115. Aristid. Δόγ. Ἰερ. II. 296. Aelian. Ep. II. Galen. Introd. XII. 378. A. Diosc. IV. 70. 216. b. Alex. Trall. I. 14. 60. Procop. Aedif. III. 6. 60. B. Georg. Pis. Hex. 267. Schol. Vesp. 1501. Actuar. de Diet. II. 15. 112. Eumath. Ism. III. 106. Teuch. Locum Menandri asservant Zonaras et Etymol., quem Pauwius citat, reprehendendus in eo, quod οἶον cum verbis Menandri coniungendum et pro canda, ut ait, praecedentis senarii habendum putat. Valde usitatum fuisse illud inclinamentum, a Zonara significatur: οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες, δε θέμα μὲν ἡ πυρεκτικὴ, θέρημ δὲ ἡ πόλις. Photius: θέμα ἡ πύρωσις, θέρημ δὲ ἡ πόλις. Τὸ θέμα, quod Ruhnkenius ex Aristophane protulit, mihi in hoc uno testimonio non satis praesidii habere videtur. Illius discrepantiae duo sunt alia exempla, τόμα et τόμα; quorum illud τόλημ scribitur ap. Theophyl. Ep. XLVIII. haud improbante Phrynicho App. pag. 66. Τόλημ καὶ τόμα, πρόμη καὶ πρόμα, νάρχη δὲ διὰ τοῦ ἡ. quod idem ille Menander recto itinere deflexit. Τὴν νάρχην Πλάτων μὲν ἐν Μένωνι (p. 549. et 557. T. IV.) διὰ τοῦ ἡ ἔφη, Μένανδρος δὲ διὰ τοῦ α, quod Athenaeus VII. 95. 150. neminem antiquorum fecisse asseverat, sed Diphilum Laodicensem eodem deerrasse; νάρχη et torpor et torpedo Aristoph. Vesp. 715. Aristot. H. An. III. 5. 102. Theophr. de Verb. resol. p. 471. Antig. Car. c. LIII. Artemid. II. 14. 167. multisque aliis. Homericum πρόμη Lucian. Jov. Trag. 47. 281. T. VI. Appian. Bell. Civ. II. 98. 310. Eumath. Ism. VIII. 526. quo multo usitatius est Atticis quo accipitur πρόμα, quod et Grammatici analogiae conveniens

Τεθελημέναι: Ἀλεξανδρεωτικὸν τοῦνομα. διὸ ἀφ' ἐ-
τέον Ἀλεξανδρεῦσιν καὶ Αἰγυπτίοις αὐτό· ἡμῖν
δὲ ῥητέον ἡθελημέναι. *) †)

Ψύλλος βάρβαρον. ἡ δὲ ψύλλα δόκιμον, ὅτι ^{b)} καὶ
ἀρχαῖον. ††)

a) In Ed. Pr. V. αὐτό inter Ἀλεξανδρεῦσιν et καὶ Αἰγυπτίοις col-
locatum; Phavorinus ordinem Nunn. servat. Ἀλεξανδρεωτικὸν Phry-
nichus possessivum, Ἀλεξανδρεῖς gentila ex Atticismi regula et prae-
scriptione dixit. v. Steph. Byz. s. v.

b) Edd. nihil variant; sed tamen pro ὅτι appositius videtur ἐστίν.

tius esse judicant, v. Hort. Adon. p. 145. b. Similiter
etiam τόλμα apud Atticos perinde ut extraneos rhetores,
quos hodie legimus, sub hac una specie invenitur, con-
trariumque τόλμη (Pind. Ol. XIII. 14.) a Suida veteris dia-
lecti monumentis adscribi videtur: νύμφα, νύμφη, ὡς τόλ-
μα, τόλμη. Τόρμα, quam formam Lexicographi praeter-
mittunt, Lycophr. 261, τόρμη saepius a Grammaticis di-
citur,

†) Junge Thomam s. Ἡθέληκα, ubi pro τέθεικα scri-
bendum est τεθέληκα. Pauw. Τεθέληκαμεν Moschio Παθ.
Γυν. p. 14. τεθέληκασι p. 19. τεθέληκοι Schol. Ven. I. 38.
τεθέλημέναι Sext. Emp. adv. Rhet. II. p. 296, ἐτεθέληκεσαν
Dio Cass. XLIV. 26, nisi is ἡθέληκεσαν scripsit, ut LXXIX.
2. 1551, XLVI. 47, 485. ἐθέληκει XXXVII. 126.

††) Ψύλλον Schol. Aristoph. (Phot. p. 477.) doricum es-
se declarat, ψύλλαν vero atticum. Ita Epicharmus et alii
virili genere protulerunt, ut Suidas inquit. At Eusta-
thius ex Aelio Dionysio genere feminino ab Atticis usur-
pari docet. Nunnae. Feminina positio inde ab Aristopha-
ne et Xenophonte Symp. VI. 8. (πόσους ψύλλης πόδας
ἔμαθ' ἀπ' ἐγχείς) omnibus viguit aetatibus. v. Aristot. H. An.
V. 25. de Gener. An. I. 16. 589. C. Theophr. H. Pl. VII.
5. Dio Cass. LX. 29. Eunap. V. Aedes. p. 35. Oenom.
Euseb. Pr. Ev. VI. 7. 260. A. Geoponn. XII. 4. 851. Ae-
sop. Fab. CCXCII. pag. 191. Masculinum genus, quod
Moeris pag. 418. in numerum communium aggregat, in
versione Alexandrina I. Reg. 24. 14. Anqn. Antiqq. Cstp.

Εὐσχήμων: τοῦτο μὲν οἱ ἀμαθείς ἐπὶ τοῦ πλου-
σίου καὶ ἐν ἀξιώματι ὄντος τάττουσιν· οἱ δ'
ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ συμμέτρου. †)

Ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ
κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν. α) ††)

Ἐγκάθετος: οὕτως Ἰπερίδης ἀπερῶμιμένως, δέον
δοκιμώτερον^{b)} χρήσασθαι τῷ θετός, ἢ εἰσποίη-
τος, ἢ ὑπόβλητος. †††)

α) Ed. Fr. εἶπεν ἀδοκίμως Ἀντιφ. et δέον εἶν. Phavorinus: εἶ-
πεν ἔδοκ. Ἀντιφ. ὁ κωμικός.

β) Apud Phavor. ἀπερῶμιμένος: δοκιμώτερον aut expungendum;
ut ex dissographia natum, aut cum δοκιμώτερον summutandum.

l. II. p. 26. A. p. 57. A. ubi alter codex φύλλαι offert, et
apud Aristot. H. A. IV. 10. 173. Dioscor. IV. 70. 216. b.
et Galenum de Administr. Anat. VI. 1. p. 130. A. T. IV.
multo crepius legitima forma utentem. cf. Bernard. ad
Nonni Epit. T. II. p. 310.

†) Εὐσχήμων — οὐχ ὁ πλούσιος, ἀλλ' ὁ κόσμιος Suid. et
Etym. quae eadem in Lex. Rhetor. Bekk. p. 259. legun-
tur. Pro divite et nobili scriptores sacros dixisse, notum
est; quo duce et exemplo, nescio. Nam apud germanos
Graecos nulla fuit hujus significatus suspicio.

††) Antiatt. Bekk. T. I. 96. ἐπίτοκον οὐκ ἀξιοῦσι λέγειν,
ἀλλ' ἐπίτατα. Hemsterhusius in Nott. ad Thom. pag. 357.
Hippocratem, Plutarchum, Pseudoherodotum et Aristote-
lem (Eratosthen. Catast. c. I.) ἐπίτοκος, ἐπίτεξ vero eun-
dem Hippocratem, Herodotum, Lucianum (adde Alci-
phronem et Libanium a Bastio citatos ad Greg. p. 155.)
dixisse demonstrat, neque Phrynico satis causae fuisse
judicat, cur illud, quasi impolitum, traduceret. Sed
quid tandem, ut peregrinum, reprehendi potest, si hoc
non potest, cujus nullus extat domesticus testis?

†††) De Hyperide idem tradit Antiatt. Bekk. p. 96. ne-
que facile alium hujus significatus, Lexicographis igno-
ti, auctorem reperias. Ἐγκάθετος, autem quum et ii di-

*Ἐνδυμένα: ἀμαθῶς· δέον διττῶς λέγειν, ὥς Ἐδ-
πολις Κόλαξε, σκευή τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ
ἐπιπλά. a) †)*

a) His articulus in Edd. Pr. Vasc. et Phav. desideratur.

cantur, qui in insidiis collocati aut in causarum actioni-
bus aliarumque rerum transactionibus (v. Hesych. s. ὑπο-
στῆσαι) subdole subornantur, Kypkius nostras Observ.
Sacr. T. I. p. 314. id satis esse putavit, cur Phrynicho re-
linqueretur. Sed etiam haec significatio Aeschin. Axioch.
c. 12. Demosth. Ep. III. 1483. Harpocr. p. 259. (κατήγο-
ροι ἐνετοί Appian. Bell. Civ. I. 22.) veteribus non admo-
dum trita, illi certe dissimilis est.

Adoptatos θετούς vocari, ποιητούς et εἰσποιητούς, igno-
rat nemo; illud praetermittunt, τὸν θέμενον vocari θετήν
apud Photium: θετής, ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινας. hoc
ultimum vereor ne germanam lectionem specie non dissimilem
expulerit vias. Tali abundantia θετόν νῖόν ποιῆσαι
dicitur Suid. s. τίωσαι, θετόν νῖόν ποιῆσθαι Herodot. VI.
57. Diod. Sic. IV. 39. (cod. ποιῆσαι) εἰσποιῆσθαι Anna-
Comn. III. 71. B. εἰσποιήτον ποιήσασθαι νῖόν Suid. s. Ἐδ-
νομιανός, quocum ἐνδοτον δοῦναι, ἐγγειρίδοτον δοῦναι con-
ferri potest. Apud Timaeum autem Ἐγκοταγ. ἐλθρόν, ἐν-
διάθετον, apparet ἐλθρὸν scribendum esse.

[Τροβλητος] Menander ὑποβολιμαῖον dixit, Latini sub-
diticium et suppositicium. Nunnes. Τροβολιμαῖος Philo-
de Mos. L. I. pag. 412. ubi pro σπάσασα εὐνοίας ἡδὲ in-
commode in MS. Aug. πᾶσαις εὐνοίαις νῖόν ποιῶται legi
videtur. Hoeschel.

†) Ἐνδυμένα legitur apud Suid. et Phavor. (in quo
Sturzius de Dial. Al. p. 165. binas lectiones ἔνδυμένα et
ἐνδομένα conflatas esse putat). ἔνδυμένα Polybius sine ἑ
pro amictu et vestitu [unde quidam ab ἔνδυμα derivanti
analogia nulla]. Scribendum Ἐνδομένα, quod ab ἔνδορ
μένειν recte deducit Guyetus (ad Hesych.). Supellex, res
mobiles, quae intus manent et domo non exeunt, ut ser-
vi, jumenta, alia; ἐν δόμῳ non potest praebere ἔνδυμε-
να, et Macedones δόμενον dixisse pro δόμον (quae fuit
Hemsterhusii opinio) suspicio est; quavis aura levior!

(Ἐμπροσμός: οὐτως Ἰπερίδης ἡμαλκμέντος, δίδον
ἐμπροσμός λέγειν. †)

Apud Hesychium est Ἐνδομαρία, ἡ πύλις ἢ παροικία; id
melius ad δόμον αἰ-δόμα referri potest; δόμα, δόμη, δόμα,
δομάριον, ἐνδομάριον, aediculae junctae sub uno tecto;
sic Scaligeri παροικία egregie quadrat et ἡ πύλις bonum
quoque paulo figuratius. Plura alias. Pauw. Eupolidis
locus in cod. Falckenburg. Pollucis X. 10. servatus est;
quem Pauwius ita legendum putat: ὁ γοῦν Εὐπολὶς ἐν τοῖς
Κόλαξι προειπὼν, ἄκουε δὴ σκεῦη τὰ κατ' οἰκίαν, ἐπήγαγε
παράπλησιον, θές σὺ, γέγραπται τοῖςδε τὰ πικία. Inanis et
irridenda est haec crisis, qua nec sensus, nec metrum
restituitur; ex vulgatis τεσσονεγραπται τοῖς τὰ ἐπικία hoc
exculpsit quaecunque Bentlejus: παραπλήσιόν τέ σοι γέ-
γραπται τῶπικία.

†) Idem Phavor. ex hoc loco repetit, nil ostendi. Nan-
nes. Locus Hyperidis est apud Poll. IX. 156. Longe
humanius Pollux, quam Phrynichus; nam omissa Hyper-
ide libros allegat, quorum plerique ἐμπυρισμόν pro ἐμ-
πρησμόν habent. Sic Phrynichi in doles tibi innotescit
magis. Pauw. Quis ferat hunc de inhumanitate queren-
tem? Pollucis autem humanitas in eo cernitur, quod du-
bitat, ne librarii Hyperidi invito hoc nomen impege-
rint, quo nullus Atticorum, aut eorum, qui Atticis si-
miles esse voluerunt, usus est. Sed illud etiam Antiatt.
Bekk. p. 97. in oratione pro Lycophrone invenerat. Prae-
ter versionem Biblicorum legitur ap. Polyb. IX. 4. XIV. 1.
Artemid. IV. 45. ὁ ἡρακλείτης καλούμενος ἐμπυρισμός
Olympiod. in II. Meteor. p. 31. b. et ap. Athen. de Ma-
chin. p. 4. pro ἐμπρησμάτων margo ἐμπυρισμάτων exhibet; non
plus attici saporis habet verbum ἐμπυρῆσιν, quod Stephe-
nus nullo exemplo communivit, Diod. II. 86. XIII. 85.
Gregor. Naz. Or. IV. 82. A. Euseb. H. Eccl. X. 4. 427.
Ioann. Zonar. Ann. I. 69. C. Schol. Arist. Avv. 1242. et
Lexicographi graeci. Id veteres ἐμπυρῆσιν et πυρπολῆν
dixerunt; ἐμπυριστής ex Eust. p. 1025. 26. accedet Le-
xici.

Ἡμικάκων: οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἡμιμόχθηρον φάδι.^{a)} γ)
 Ἐμελλον ποιῆσαι, ἔμελλον θείναι, ἀμαρτήματι
 τῶν ἐσχάτων, εἴτις οὕτω συντάττει. τετηρηται
 γὰρ ἢ τῷ ἐνεστῶτι συνταττόμενον ἢ τῷ μέλ-
 λοντι· οἷον ἔμελλον ποιεῖν, ἔμελλον ποιήσεται.
 τὰ δὲ συντελικά οὐδένα τρόπον ἀρμόσει τῷ
 ἔμελλον. Ἄλλως.

Ἐμελλον γράφαι: ἐσχάτως βάρβαρος ἢ σύνταξις
 αὕτη· ἀορίστῳ γὰρ χρόνῳ τὸ ἔμελλον οὐ συν-
 τάττουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἦτοι ἐνεστῶτι,
 οἷον ἔμελλον γράφειν, ἢ μέλλοντι, ἔμελλον γρά-
 ψειν. ^{b)} ++)

a) Ed. Pr. V. et Phav. ἀλλ' ἡμιλημένον φάδι. quod nescio quā
 probare potuerit Pauwius.

b) Secundum articulum, quem Nunnesius longo intervallo post
 Διονύσιον rejecit, in pristinam sedem restitui, quo magis appareret
 interpolatio; ἄλλως, quo in Ed. V. confinia utriusque capitis distin-
 guuntur, a Nunn. necessario omissum; pro ἐσχάτως βάρβαρον reduxi
 lectionem Ed. Pr. et V. βάρβαρος, etiam a Phavorino retentam, qui
 priorem articulum intactum reliquit.

γ) Ἡμιμόχθηρον e Platonis Rep. I. 588, D. Nunnesius
 citat; Hoeschelius Philonem adjungit in Livre προς δε-
 καστην (ita MS.) τὸ μὲν δωροδοκεῖν ἐπ' ἀδίκους, παμπουή-
 ρων ἐστὶν ἀνθρώπων ἔργον· τὸ δ' ἐπὶ δίκαιους, ἐφ' ἡμισί-
 πονηρουμένων· εἰσὶ γὰρ εὐπάρεργοι τινές, ἡμιμό-
 χθηροί, δίκαια δίκαιοι p. 719. hoc postremum interve-
 dum Lexicis. Illo etiam Galenus utitur de differ. Febr.
 II. 16. 146. E. Comam. II. in Aphor. 47. 85. D. T. IX.
 Synes. de Prov. II. 127. Suid. et Zonar. Ἡμικάκως, quod
 Nunnesius ex Arist. Thesm. 449. producit, cautio est,
 ne pro τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἢ κακῶς illatum sit; sed adjecti-
 vum ex Euthycle et Sophocle affert Pollux VI. 161. ex
 Alexide Antiatt. Bekk. p. 98. Ἡμικάκων τὸ κακὸν ἢ ne-
 scio quis ap. Suid. s. Σπάδων.

++) Cum aoristo junxit Thucydides L. V. p. 403. τοὺς
 μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε· τοὺς δὲ μηδὲ μέλ-
 λοντας γενέσθαι ἄκοντας ἐπάγεσθε. Hoeschel. Nunne-

Κραυγασμός: παρακειμένου τοῦ κεραιγμός εἶπεν,
ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός. *) †)

a) Hic articulus in Ed. Fr. V. et Phavor. non comparat:

sus nihil aliud nisi Thomae sententiam latinis verbis reddidit; de qua accuratius, quam hoc loco fieri potest, dicetur in Parergis.

†) Thomas adjungit, nec κραυγμός dici posse et κραυγήν usurpandum pro βοή. Suidas; Κεραιγμόν τὴν βοήν, Ἀττικοί. Nunnes. Apud Thomam βοή δέ est interpretamentum τοῦ κεραιγμός et non recte intellexit Nunnesius. Pauw. Hanc conjecturam merito explosit Oudendorpius ad Thom. p. 522. Antiquum verbi κραυγάζειν usum poetæ veteris testimonio ap. Plat. Rep. X. 508. T. VII. ἡ λακτοῦσα κύων ἐκείνη κραυγάζουσα cognitum habemus; novo inter oratores exemplo Demosthenes c. Conon. p. 1258. 26. κατὶδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγάζας, quod aut ignotum Grammaticis aut ob solitudinem suam contemptum fuit. Atticista Bekk. p. 596. ἀνέκραγεν, οὐκ ἀνεκραύγασεν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως; quae eadem in Suidae Lexico leguntur. Sed quum haec praecepta expromerentur, vitium jam ita inoleverat, ut extirpari non posset; multa sunt ejus in LXX interpretibus et libris sacris, multa etiam apud profanos indicia. v. Galen. de Locc. Affect. IV. 11. 475. D. Arrian. Epict. I. 18. 101. Nicet. Ann. IV. 7. 78. Anna Comn. XIV. 421. B. Hesych. s. ἰσχεῖν, Schol. Eur. Orest. 1350. Arat. Dios. v. 181. κατακραυγάζειν Suid. s. καταβοᾶ, quo Lexica carent. Substantivum κραυγασμός a Diphilo usurpatum esse docet Antiatt. Bekk. pag. 101. qui in hac causa non plus auctoritatis habet quam Epicurus, cujus ἐστὶ ἀνακραυγάσματα Cleomedes irridet Cycl. Theor. II. pag. 61. Pro κραυγμός ap. Procop. Bell. Goth. IV. 14. 606. cod. Vatic. κραυγή exhibet; in Parthen. c. V. pro ἀνακραυγούσης Bastio Ep. Cr. pag. 219. ἀνακραυγούσης, mihi potius dilatatis syllabis ἀνακραυγάζουσης, apud Herodotum vero L. III. non κραυγασόμενον, sed κραυγαζόμενον (ut κλαγγάνω) legendum videtur; Blomfieldio ad Pers. p. 189. placet κραυγαζόμενον. *) Cum illo cadunt etiam derivata vocabula κραυγα-

*) Quod ibidem tractat Euphorionis fragmentum;

Y

Κορυδαλός· Εὐβούλου τῷ κωμικοδοποιοῦ δράμα
ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστο-
φάνην πειθόμενος κόρυδον λέγε τὸ ζῶον.^{a)} †)

a) Etiam hunc articulum non habent Ed. Pr. V. Phavor.

σῆς Lex. Rhetor. p. 223. κρυγαστρία Hesych. s. μηκ-
δες, quorum neutrum in Lexicis reperitur, κρυγασός
Nicet. Ann. XV. 8. 308. et κρυγαστικός Enstatb. pag.
1126. 25.

†) Gloss. Κορυδαλός, *sculpicia*, *bardalia*, quae bar-
bara nomina videntur. Varro *galeritum* appellat, quod
plumam habeat elatam in capite instar galeri. Plin. *gale-
ritam* muliebri genere dixit, Agellius autem *caissitam*.
Nunnes. Κόρυδος Theocr. VII. 141. Plut. de Is. Galen.
de Med. Simpl. X. et Greg. Naz. Carm. Nicob. ad Patr.
v. 98. accentu in prima, sed Plato Euth. τοὺς κορυδοὺς.
Hoeschel. Thomas p. 549. κόρυδος — τὸ δὲ κορυδαλός κοι-
νόν. Aristophanis locus est Avv. 472. ubi Schol. *θηλυκῶς*
εἶρηκε τὴν κόρυδον, ὃ δὲ Πλάτων (Euthyd. 291. D.) τοὺς
κορύδους. Κορυδαλλός s. Κρυδαλός *) longo a, v. Babr.
Fab. CCCLXXIX. p. 155., primum occurrit in Simonidis
dicto apud Plutarch. V. Timol. XXXVII. p. 163. T. II,
ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὥς ἔοικε, πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίνεσθαι,
κατὰ Σιμωνίδην, sed integrrior scriptura servata est aliis
locis, L. de Util. ex host. cap. p. 283. T. VII. πάσῃσι κο-
ρυδαλῇσι χρὴ λόφον ἐγγένεσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ubi
Salmasius κορυδαλλοῖσι, Wytttenbachius e cod. Mosq. κορυ-

τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο,
καὶ οἱ πῆγες ἄκρον ὑπερβαίνοντο ταδίντες.

neque ὑπερβαίνοντο, quod illo, neque ὑπερνήχοντο, quod Mei-
neckius Cur. Crit. p. 46., sed aliquid exquisitius et magis Eupho-
rionium desiderat, hoc, ut puto: *ἀκρὺ ὑπερβαίνοντο*. v. nott.
ad Hesych. s. *ὑπερβαίνοντο*.

*) Scripturae forma tum in demi nomine, v. Holsten. ad Steph. Byz.
p. 169. et Tzschucke ad Strab. L. IX. p. 357., tum in aviculae,
v. Schneider. ad Arist. T. II. p. 128., summpere variat. Similia
ter *αἰγίδαλλος* et *αἰγίδαλός*, v. Interp. ad Anton. Lib. pag. 31.
κάρταλος et *κράταλλος*, Biel. Thes. T. II. p. 113. et quae cum
κορυδαλλίς conveniunt, *οὐκαλῖς*, *χρυσάλῖς*, *πυρκαλῖς*, *φυσάλῖς*,
saepe uno, alias duplici lambda scripta.

Καρμύνει: τοσαύτη κακοδαιμονία περί τινος ἐστὶ
τῆς βαρβαρίας, ὥστ', ἐπειδὴ Ἀλέξιος κέχρηται
ἐφ' καρμύνειν ἡμελημένως ἐσχάτως, αἰρεῖσθαι
καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν· δέον, ὡς οἱ ἀριστοὶ
τῶν ἀρχαίων, καταμύνειν. *) †)

*) Hunc locum ad integritatem restituit Nunnesii codex; in Ed. Pr.
V. vix lineamenta apparent: Καταμύνειν, οὐ καρμύνειν. Βαρβαρία
(si genuinum est) Lexicis addi meretur.

δαλλοὶ edidit, ut et in Praecept. Polit. XIV. 163. T. XII.
scribitur. Eunap. V. Orib. p. 240. ἀλλ' οὔτε κορυδαλλίς, ἢ
καρομμία φησὶ, ἄνευ λόφου, οὔτε Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθό-
νου. Hanc formam, ut poetis dicatam, Thomas communi
usu eximit. Notum Theocriti locum in medium affert
Galenus de Simpl. Med. XI. 37. 312. B. ἔχει δὲ ὁ κόρυδος
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὥσπερ τινὰ λόφον ἐν τριχῶν *) αὐτοφυῆ,
δὲ ὄν καὶ ὁ μῦθος, ὃν Ἀριστοφάνης ἔγραψεν, ἐπλάσθη.
(sequuntur versus 471 — 475. Brunck. nulla notabili di-
versitate, praeter μεμάθηκας et πρῶτην πάντων.) τοῦτο καὶ
φασὶ τὸν Θεόκριτον αὐλίσσεσθαι λέγοντα οὐδ' ἐπιτυμβίδαι κο-
ρυδαλλίδες ἢ λαῖνον τι (ἡλαίνοντι). Sublata igitur Simoni-
dis auctoritate rejectitiae formae nullus antiquior auctor
proferri potest Aristotele, qui in Histor. Anim. saepissime
κόρυδος, semel κορυδαλός X. 19. 438. usurpavit. Sed si
aliquot ab hoc gradus descendimus, larga exemplorum
sylva insurgit. v. Aelian. H. An. IV. 5. VI. 46. Galen. de
Adm. Anat. L. VII. 11. 158. F. T. IV. de Theriac. I. 9.
943. A. T. XIII. Dioscor. II. 59. 79. b. Aesop. Fab. XLVI.
26. Paragogae autem species ista multis communis est:
δαλδαλος, σανδαλον, σκάνδαλον etc. quae Iigenius ad Hom.
H. p. 416. apte huic inclinamento comparat, sed omnium
nostro simillimum est νεκύδαλλος.

†) Phavor. ait, hoc verbum factum esse a verbo κατα-
μύνω κατὰ τροπήν· aeolica certe est haec syncopa. Gloss.
Καρμύνω, conniveo. fortasse legendum conniveo. Nunnes.
Philo de Somn. p. 100. (p. 589. E.) μὴ μόνον τοῖς φητοῖς

*) Sic εὐφραίνω δειρὴν γὰρ Theocr. Adon. et Ἰδομεναι de plumis
Oppian. III. 123. et saepius.

ἐφορμῆν (MS. ἐφορμῆν), ἀλλὰ πᾶν ἡμεῖς καμῦσαντες τὸ τῆς
 ψυχῆς ὄμμα. *Hoeschel.* Haec contractio neque Atticis fa-
 miliaris neque a recentioribus, qui non pessime loquuti
 sunt, usu percepta est. Xenophontem quidem Schaeffe-
 rus ad Bos. Ellips. p. 368. καμῦσιν scripsisse existimat,
 non quod atticum esse illud probet, sed ut notam barba-
 riei a Phrynicho inustam allevet. Neque pro hoc scri-
 ptore magnopere deprecabor, quem constet etiam aliis
 vocabulis hanc vulgariam dedisse formam, ἀμβολάς, ἀμ-
 βάτης et ἀνάμβατος, quae quum singula vacillent, pro-
 miscua opera sustentantur. Ex his ἀμβάτης, quod etiam
 in Tragicorum diverbiis cum paucis aliis, ἀντέλλειν, ἀμβο-
 λή, ἀμπυχή, ἀμπνοή, observatur, usque ad Arrianum
 manavit Exp. Alex. V. 19. 328. VI. 74. 576. qui et Hero-
 doteum ἀμπαύειν ascivit de Venat. IX. 203. XXVIII. 29.
 compluries ad rectam rationem reversus, in qua libri
 Xenophontei sibi constant. Praeter ea, quae ne Attici
 quidem, distinguendis syllabis attentissimi, a prisca spe-
 cie advocare ausi sunt, unum reperio ἀμπῶτις in communi
 omnium consuetudine versatum fuisse, raro ἀναπῶτις re-
 sumente. Τὰς ἀναπῶτις offert cod. Diod. Sic. V. 22. τῆς
 ἀναπῶτεως semel, ni fallor, Polybius X. 14. quod brevi
 intervallo consuetior forma subsequitur. Τῆς ἀναπῶσεως
 correpta syllaba principali (contra quam praecipit Aelius
 Eust. p. 1716.) Olympiod. in I. Meteor. pp. 22. b. 25. a.
 Contra communem morem, contraque rationem nonnulli
 hoc imparisyllabis (quae Graeci vocant) adnumerarunt:
 ἀμπῶτιδος Agatharch. P. M. R. p. 67. (et eadem pagina
 ἀμπῶτεων) ἀναπῶτιδος id. pag. 64. ἀμπῶτιδι Dio Cass.
 XXXIX. 40. 211. ἀμπῶτιδος Longin. II. T. c. IX. 86. ἀμ-
 πῶτεσι Arrian. Ind. XXI. 114. ἀναπῶτις XXII. 123. XXIX.
 157. XXXVII. 194. — Alexidis locus, quem Phrynichus
 significat huic vitio auctoritatis quandam speciem conci-
 liasse, hodie non superest; καμῦσας, quod Spanhemius
 ad Call. H. in Dian. v. 95. Alexidi tribuit, Athenaeus X.
 446. A. ex Antiphane citat; sed illo loco codex primariae
 dignitatis μύσας exhibet, quod ad Atticismum propius,
 ceterum metro adversarium, nec ad sensum aptius est;
 quid enim hoc sibi vult μύσας πίνειν? contrarium ἀμυσί
 intelligerem, quod Antiphanem scripsisse puto. Longo
 post Antiphanem sed proximus intervallo Philostr. V.
 Apoll. IV. 10. 147. in vitium incurrit, nisi huic quoque
 librariorum injuriam fecerunt; nam inter aequales rhetores

Κεφαλοτομεῖν: ἀπορρίπτει τὸ ὄνομα καὶ Θεόφραστον κεκρημένον αὐτῷ λέγει δὲ *κατατομεῖν*. †)

Λάκαιναν μὲν γυναῖκα ἑρεῖς, *Λάκαιναν* δὲ τὴν χώραν οὐκ, ἀλλὰ *Λακωνικήν*, εἰ καὶ Εὐριπίδης παραλόγως ὥς ἡ *Λάκαινα* τῶν Φρυγῶν μείων πόλις. *) ††)

*) Τὴν χώραν οὐκ Ed. Pauwli, qui tamen haec adnotat: pro τῇ χώρῃ οὐ Ed. Pr. οὐδαμῶς et pro παραλόγως eadem παραλόγως ση- εῖ. Utrumque recepit Phavorinus.

nullum huc delapsum deprehendo. Athanasium c. Gent. VII, p. 7. et quos Sturzius producit p. 173. huic similes assertores non morabimur.

†) Sedem vitii accuratius designat Antiatt. Bekk. pag. 104.: *Κεφαλοτομεῖν* Θεόφραστος περὶ εὐδαιμονίας, qui non ita multos videtur imitatores reperisse. *Κατατομεῖν* majorem quidem sed non summam habet auctoritatem Eurip. Joseph. Antt. VI. 9. 335. Apollod. II. 4. 2. Herodian. I. 15. Lucian. Philop. c. 9. 247, T. IX. Zenob. Cent. I. 41. ἀποκατατομεῖν Nicet. Ann. VII. 5. 120. A. Apud veteres Atticos neque hoc mihi incidit quaerenti, neque unum ex synonymis, *πελεκίζειν*, *τραχηλοκοπεῖν*, *ἀπακφαλίζειν*. Nannesi: *Decollare* Plautus et Suetonius aiunt, *Scaliger*: *Decollare* apud Plautum longe diversum, significans excidere, tanquam onus, quod succollatum est et postea excutitur ex collo.

††) Eurip. locus, quem hic citat Phr., legitur in *Androm.* ita omnino ut in vulgatis, quem tamen Canterus immutat L. I. Nov. Lectt. Etiam Soph. *χόνα λάκαιναν*. *Nannesi*. Sic etiam *Λάκαινα κόρη* Theogn. 980. *λάκαιναι πόλινες* Aristoph. v. Porson. Suppl. Praef. in Hec. p. XLV. *λάκαιναι σκύλακες* Plato Parmen. p. 128. C. *λίθος* Lucian. Hipp. 5: 299. T. VII. Themist. Or. XVIII. 225. *πορφύρα* Aelian. H. An. XV. 10. et *λάκωνες πέπλοι* in Hedyllae Ep. VI. 234. T. I. *λάκωνος ὀστράκου* Geoponn. XIV. 11. 1005. quod ad illum locum de disparium generum conjunctione pertinet, quem in Nott. ad Aj. p. 270. explicuimus. *Γαῖαν Λάκαιναν* Euripides plus uno loco nominavit, *Troad.* 1110.

Μὲν οὖν τοῦτο πρῶτον· εἰς ἀνάσχοιτο οὕτως συν-
τάττοντός τινος ἐν ἀρχῇ λόγου; οἱ γὰρ δόκιμοι
τὸ μὲν οὖν ὑποτάσσουσιν, ἐγὼ μὲν οὖν λέγον-
τες, τὰ καλὰ μὲν οὖν, καὶ τὰ μὲν οὖν πρά-
γματα. ^{a)} †)

a) Non est in Ed. Pr. et hoc nihil ad Atticismum: nam ita in Graecia nemo humanior. Pauw. Ante ἀνάσχοιτο particula potentialis elapsa est.

Hel. 1489. et ap. Strabon. VIII. 5, 199. Οὐ γὰρ λόγοις Λά-
καινα πνυγοῦται πόλις Ion Chius ap. Sext. c. Rhet. II. p.
294. Λάκαιναν χώραν Herodo. VII. 235. et simpliciter ἡ
Λάκαινα Xenoph. Hell. VII. 1, 29. cui Alexin addit Attic.
Bekk. p. 106. Photius; Λακεδαίμονα τινὲς πᾶσαν τὴν Λά-
καιναν et rursus λακωνίδα γαῖαν Quint. Cal. X, 120. Quum
igitur eorum scriptorum, quibus severiores Atticistae
suffragium dant, nullus sese interponat, Phrynichi sen-
tentia non videtur attentari posse.

†) Satis exemplorum nobis praebent scriptores sacri, α
μενοῦν et μενοῦνγε saepe periodos exorsi, v. ad Hesych. s.
v. et Sturz. de Dial. Al. 203. ne quis admonitionem illam
inutilem fuisse credat. Nicet. Ann. XXI. 11. 415. μενοῦν-
γε οὐδὲ δι' ὅχλου τοῖσι γέγοναμεν. Schneiderus in Lex. Gr.
etiam Photii hanc fuisse sententiam putat, et quod nunc
legitur μέντοι, τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων,
ab eo contra μενοῦνγε pronunciatum esse. Μέντοιγε certe
Attici a Porsono sibi extorqueri non patiuntur, v. Plato
Hipp. M. p. 282. A. Rep. I, 151. Dem. de Cor. 265. c. Ti-
moth. 1190. Xenoph. Oec. XIV. 3. cf. Reisig. Conject.
in Arist. p. 295. καίτοιγε Lys. p. Erat. pag. 45. T. V. de
Evandr. 799. Plato Phaedr. 241. D. Xen. Mem. IV. 2. 7.
ἐπεῖτοιγε Demosth. Philipp. III. 111. Plato Hipp. M. 142.
H. Τόλυνν an periodum ordiri possit, olim dubitatum, v.
Stephanus de stylo N. T. p. 15. ed. Honert. hodie ne quis
ambigat, haec appono exempla: Ἐγὼ δὲ τοῖνυν συκοφάν-
την ἔξαγε Aristoph. Ach. 904. τοῖνυν, ἀδελφε, ἔσα ὑπομονητι-
κός Basil. Ep. I. 3. C. τοῖνυν γεγόνασι Cyrill. c. Jul. I. 7. D.
v. Apollon. Tyan. Ep. LVII. 200. Joseph. Antiq. VI. 3.
348. Galen. de Admin. Anat. V. 9. 125. E. T. IV. Aelian.

Μιαρία ἀδόκιμον· τὸ δὲ μιὰρὸς ἀρχαῖον. †)
Γαμψή μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοῖη διὰ τῆς οἰ, ὡς
νοοίη, φιλοίη· τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ
τρίτης τῶν περισπωμένων φημάτων εὐκταῖα διὰ
τῆς οἰ διφθόγγου λέγεται, οἷον τελοίη· τὰ δὲ
τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ω, οἷον νικίῃ, γελῶῃ.††)

a) Ed. Fr. (et Vanc.) pro τὰ γὰρ τῆς πρώτης habet καὶ γὰρ τὰ μὲν
τῆς πρώτης et οἷον τελοίη omittit; exasciatius, ut alia multa. Pauw.
Illam subsequitur Phavor., nisi quod in primo versu post διὰ τῆς οἰ
addidit διφθόγγον.

H. An. II. 7. Sext. c. Math. II. 218. Eumath. Ism. IV.
p. 148. cf. Abresch. Auct. Dilucc. p. 419. Pro τοίνυν Xe-
nophontem Hell. VII. 4. 3. συνθέμενος τοίνυν ἀποβιβάζει,
ἀποὶ αὐτὸς κελεύει, certum mihi est, τὴν ναὺν scripsisse.

†) Antiatticistes Bekk. pag. 108, μιὰρὸν λέγαντες, μι-
αρίαν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν. Thomas p. 615. Μιαρός — οὐ μι-
αρία δέ. contra quem Iaseum, Antiphontem et Lucianum
testimonium dixisse, notatum est; gravior testis Demo-
sthenes Or. III. c. Aphob, p. 845. 23. cui accedunt ex in-
feriore scriptorum classe Xenoph. Hell. VII. 5, 6. Dio
Cass. XLV. 38. 445. LXXIX. 17. 1365. Epist. Socr. XIV.
19. Joseph. Antt. XVII. 5, 858, Adamant, Phys. II. 18.
400. Ab adjectivis in ῥος ejusmodi substantiva induci ne-
que rationi contrarium, neque ab Atticorum usu abhor-
rens fuit, qui πονηρία, βδελυρία, φλυαρία atque alia ab
adjectivis communem quendam habitum denotantibus
propagata triverunt. Sed tamen longe maxima horum
vocabulorum pars recentiore demum aetate promergit:
σκληρία, γλισχρία, φθονερία, ψυχρία, σαπρία, αἰσχρία (quod
ex Eustath. p. 1855. 26. in Lexica transferendum), ψαφα-
ρία, ἐλαφρία, ut non adeo mirer, huic generi auram quan-
dam peregrinitatis afflatam esse. In Prisci Rhet. Hist. LIX.
60. ὅπερ πάντων ἂν εἴη ἀνιερώτατον ἐπὶ μισθῷ τοῦ ἀπὸ
νόμου τυγχάνειν corrigi oportet μιερώτατον.

††) Alio exemplo in eandem rem usus est Moeris pag.
524. ποιόην ἀττικῶς, ποιῶην ἑλληνικῶς. Gravis ab utro-
que error castigatur, neque is unius aut paucorum, sed

Ἐργοδοτῆς οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρὰ τινι
τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πει-
στέον. ^{a)} †)

Ἐντέχνως: πάνυ αἰτιῶνται τὸ ὄνομα καὶ φασὶ
τεχνικῶς δεῖν λέγειν· ἀλλὰ καὶ Λυσίαν, εἰρη-
κότα ἐντέχνως, παραιτοῦνται. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr., ut Pauwius notat, οἷς οὐ πιστόν, omisissia καὶ αὐτοῖς.
Ed. Vasc. et Phavor. non hoc solum a vulgata discrepant, sed etiam
pro κωμωδῶν dant κωμωδοποιῶν.

b) Ed. Pr. Vasc. Ἐντέχνως πάνυ αἰτιῶνται τοῦτομα καὶ φασὶ
τεχνικῶς δεῖν λέγειν, ceteris omisissia. Pariter Phavor. praeterquam

late sparsus et vix ulla censura vincibilis. Unus Josephus
mirabile est quantam exemplorum sylvam ostendat: φερ-
νῶεν Antiqq. V. 7. 295. καλῶντε 9. 505. συναπαστερώη
XV. 2. 745. ἐγχειρώη 4. 749. κρατῶη XV. 8. 768. περιπα-
τῶη XVI. 8. 808. ἐπιμελῶτο 8. 904. χωρῶη XVII. 12. 864.
ἀδικῶη XVIII. 6. 890. ἐκπολεμῶεν ib. in quibus modo
corrigendis modo servandis ridiculus est Coccejus, lima
Atticistarum. In hoc igitur scriptore illegitima forma,
quam codices raro repudiant, uno loco περιπατολή, altero
χωρολή exhibentes, tam penitus infixa est, ut evelli non
posse videatur. Levius haeret in aliis. An Bastius Ep.
Crit. p. 142. sat rationis habuerit, ut in Anton, Lib. c.
14. καλῶεν tolleret, disceptari potest; ἀποδημῶην Sext. c.
Astrol. VI. 358. τηρῶεν Procop. de Bell. Goth. I. 23. 569.
φρονῶεν Aesop. Fab. CCCXII. 206. ἀπαρῶη cod. Mosq. in
Strab. VII. 6. 554. Pro ἀποδράῃ Arist. Oec. II. 34. quum
cod. ἀποδράση exhibeat, ἀποδράην scribi oportet.

†) Gloss. Ἐργοδοτῆς, adventor, qui opera distribuit,
aut qui pensum dat, planius. Poll. VIII. τὸ ἐργοδοτεῖν ait
dici in eo, qui opus aliquod faciendum locat; cui repu-
gnat τὸ ἐργολαβεῖν. Nunquid. Xenophontem hoc vocabulo
usum esse, a Dorvillio observatum p. 424, cujus exce-
ptionem Phrynichus aut ignoravit aut non respexit. Mul-
tis seculis post Artemidorus I. 24. 58, memoriam voca-
buli paene oblitterati renovavit.

††) Antiatt. Bekk. p. 95. ἐντέχνως ἀποδοκιμάζουσι λέγειν.

Διδῶν καὶ διδῶνς: οὐδαίς τῶν Ἀττικῶν τούτου
τὸ εὐκτικὸν εἶπε διὰ τοῦ ὦ, ἀλλὰ διὰ τῆς οἰ
διφθόγγου. τεκμηριοὶ δὲ Ὅμηρος, ἐὰν μὲν ὑπο-
τακτικῶς χρῆται, διὰ τοῦ ὦ λέγων· εἰ δὲ καὶ
αὐτὸς ὁῶν εὐδὸς ἀρέσθαι. ἔστι δὲ, ἐὰν
δὲ σοι δῶ ὁ Ζεὺς. εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὕτως· Σοὶ
δὲ κεν θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι
μενοινᾷς. ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ
Σύρου σοφιστοῦ δῆν καὶ διδῶν λέγοντος ἐπὶ
εὐκτικῷ. *) †)

quod δὲ pro δὲ scripsit, Pauwius: „Ita scribere non solet Phrynichus, qui ipse loquitur, non alios inducit loquentes. Fortasse ipsa scripsit primum πᾶν αἰτιῶμαι τὸννομα, καὶ αἰνῶ, τεχνικῶς δὲ λέγειν vel δῶν λέγειν. tum et παραιτούμαι pro παραιοῦνται.“

a) Ed. Pr. et Vasc. alio ordine τούτου (fort. τοῦτο) τὸ εὐκτικὸν οὐδαίς τῶν Ἀττικῶν εἶπε διὰ τοῦ ὦ μαρτυρεῖται. In homerico versu Ἰλ. π. 87. Nunnecius edidit εἰ δὲ κεν αὐτὸς δῆν, ut in Thoma legitur. Ed. Pr. Vasc. εἰ δὲ κεν αὐ τοι αὐδὸς ἀρέσθαι, omisso δῆν.

quod confirmat Thomas p. 843. Adjectivum, unde hoc progerminavit, indubium est, v. Plato Phaedr. 277. B. C. Euthyd. 303. E. Polit. p. 295. D. etc. sed adverbio τεχνικῶς utitur ipse Phaedr. 271. C. Dem. c. Androt. 594. 22. c. Timocr. 708. 29. et aequales omnes ante Lysian, quem licet inter optimos novae Atthidis, hoc est ejus, quae Andocidis et Critiae aetate viguit, auctores numerent (Dion. Hal. P. II. p. 82.), tamen ex nostra ratione in Atticorum numerum venire non potest. Neque magis huc pertinent Aristot. Rhet. ad Alex. 36. 24. 155. 38. 1. 162. Diod. XIII. 45. Philostr. Vitt. Soph. II. 52. 626. Longus III. 11. 350. Diog. La. VIII. 47. 525. Demetr. Phal. de Eloc. c. 167. Cyrill. c. Jul. L. II. 39. A. 54. D. Cometas Schol. Ep. VI. 237. T. III. Basil. T. I. p. 23. D. Schol. Venet. A. 517. Schol. in Dion. Gramm. p. 652. Ἐντεχνής, quod Schneiderus in dubiorum numero ducit, posuit etiam Cyrill. c. Jul. VII. 251. D. idem L. III. 94. E. pro ἐντεχνέστατα restituendum, et in Justin. Hist. p. 153. pro ἀτεχνῶς, ἐντεχνῶς.

†) Thomas p. 526. refellit sententiam Phrynichi atque

In iisdem Edd. *ἔστι γὰρ ἴαν* pro *ἔστι δὲ ἴαν* — Thomas: *ἔστι γὰρ αἰ δ' ἴαν*. Alter versus *Ὀδ. Z. 180.* a Nunnesio vitiose editus *εὐδὲ κεν θεοί. Μανουῆς* Edd. eadem omittunt, in exitu vero *ἐπὶ τοῦ εὐκτακού*, inserto articulo.

docet τὸ δῶν optantis modo esse, factum more ionico ἐκ τοῦ δολῆ, eoque usos Alexandrum, Libanium et alios; elegantius (*usitatius* dicit Thomas) esse τὸ δολῆ. Moschopulus in Sylloga observat, unum tantum βιῶν, quod opponit Thomas Phrynicho, factum esse dorice e participio βιούς, βιοῦντος, diphthongo οῦ mutata in ᾠ, et esse subjungentis modo δῶν et διδῶν more poetico; certe ἐκ τῶν εὐκτακῶν δολῆν et διδολῆν flexa videntur, ut Etym. et Eustath. docent. *Nunnes.*

Idem vitium a Moeride notatum p. 117. Quae in contrariam partem afferuntur, partim paucitate sua partim lectionum ambiguitate infirma sunt, ut Euripidis Androm. 224. Xenophontis, Demosthenis, Platonis, cuius in Gorg. 481. A. Heindorfius non debebat Findeisenio reniti, δῶν pro δῶν corrigenti. v. Fisch. ad Vell. II. 346. In Lysia c. Andoc. p. 215. T. IV. ὃν ἡ θεὸς ὁπῆγεν, ἵνα δῶν δίκην et Dion. Cass. XLIII. 20. 555. ἂν μὲν ἀποδῶν — ἂν δὲ ἐμμεῖνῃ corruptela aperta est. Sed ista aetate, qua Phrynichus vixit, etiam ab iis, qui tum sibi tum aliis luculenter Graece scire viderentur, nonnunquam in hanc partem peccatum esse, Alexandri illud exemplum docet, hominis alias non inelegantis in dicendo. Quidni igitur hoc etiam aliis accidisse credamus, vel recta nescientibus vel (quod in plerisque locum habet) incogitantibus. Velut διδῶν Plutarch. V, Lysand. IX, 159. δῶν Laconn. Apophth. p. 244. T. VIII. ubi Turnebus δολῆν edidit, Themist. Or. XIII. 174. D. Lucian. Cyn. XVII. 211. Appian. Pun. XVIII. 324. B. Apollon. de Synt. II. 20. 151. Philostr. V. Apoll. I. 34. 43. Dio Or. XX. 497. XXXI. 615. Liban. Decl. T. IV. p. 395. Sext. Hyp. III. 10. 151. Procop. Ep. XLVII. et, ut ad externos veniam, Philo de Temul. p. 264. D. Joseph. Antt. XIII. 5. 646. ἀποδῶν Epist. Socrat. XXXII. p. 41. Basil. Ep. LXXII. 117. μεταδῶν Dio Chr. IV. 148. εἰ προσδῶμεν Apollon. de Synt. II. 14. 129. δῶντε Joseph. Antt. X. 1. 511. Liban. Decl. IV. 565. ἀποδῶντε Themist. Or. XXIII. 238. B. ἀποδῶεν Euseb. de V. Const. II. 31. 551. In his omnibus nullus est, qui non longe saepius ac nonnun-

Βρώσομαι, κατὰ τὸ Φαβωρίνοι. εἰ γὰρ Ἀττικῶς
ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται.
ἄριτον οὖν καὶ ἀπόβλητον τῶν αἰτιῶν φρ-
ων τὸ βρώσομαι ῥήμα. ^{a)} †)

a) Ed. Fr. ἀντ' αὐτοῦ ἔδομαι χρῶνται καὶ κατέδομαι, αἰτιῶν

quam nno eodemque sententiarum ambitu justam verbi
formam resumat, quod ad suspicionem movendam satis
est, ad convincendum perparum.

Jam reddam de ceteris, quae Georgius Lescapens in
Matthaei Lectt. Mosq. Vol. I. p. 59, cum hoc componit
Ἀλοῖη, δοῖη, γνῶη, διὰ διαφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς
Ἀττικοὺς. In Lucian. T. I. p. 757. τί ἂν πάθοι —; τῷ
διαγνώ, in Codd. διαγνῶναι legitur, quod Schaeferus Me-
let. p. 100. ex διαγνῶναι ἂν ortum putat. „Si quem, inquit,
haec forma optativi offendit, ut Hermannum videtur of-
fendisse, consulat is Aesch. Suppl. 250.“ Mihi vero
Aeschylus hic idem quod aliis locis, γνῶη, scripsisse vi-
detur, in recentiorum autem erroribus connivens; cum
γνῶη Galen. Comm. in I. Epid. p. 89. C. T. IX. in L. III,
203, B. Dio Chrys. Or. XXXII, p. 686. sed non sine ali-
qua contra librarios suspitione, qui semel infecti labem
ultra citroque diffuderunt. Sic in Dem. III. c. Aphob.,
p. 845. codex Bavar. καταγνῶναι exhibet, cui supra scri-
pta est οἱ. In Joseph. Antt. XX. 6. 968. ἐπεὶ δὲν ἐπιγνῶη
liber MS. recte ἐπιγνῶ. Γνῶης Hipponax Stob. XCV,
519. 51.

Etiam ἀλώη vereor ne Thomas merito suo Atticae fini-
bus eiecerit; ἀλοῖη Plato, Xenophon, Aeschines, Ly-
sias, ceteri; ἀλώη ap. Dem. c. Timocr. p. 756. et Anti-
phonem suspectum propter librariorum lapsiones. v. Var.
Lectt. in Herodot. IV. 127, Plutarcho, Aeliano, Arriano
de Venat. III. 193. Dioni Cass. XLII. 4. 507. XLVII,
50. 512, Libanio Ἐμφ. T. IV. p. 1106. hujus legis gra-
tiam facimus. De hoc universo genere quae a Buttmanno
et Hermannō in Museo Antiq. Stud. Vol. I. Fasc. I,
disputata sunt, omnibus, qui in hac arte versantur, nota
esse scio.

†) Futuri βρώσεται vestigia fere nulla extant in Graec-

* *Ἀγαγον*: καὶ τοῦτο εἰ μὲν τὴν μετοχὴν εἶχεν ὁ ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τινι ἦν. *Λεκτέον* οὖν ἀγαγε, καὶ γὰρ ἡ μετοχή, ἀγαγών, ὡς ἄνελε, ἀνελών. *) †)

reliquis, quae otium revera agunt. *Παρω*. Omittit etiam Favorinus, articulo ante *ἔδομαι* auctior.

a) Vulgo εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν ἀγάγας et deinde καὶ ἡ μετοχή γὰρ ἀγαγών etc. restitui lectionem Ed. Pr. V. sublato aperto vitio *εἶνας* pro *εἶχε*.

corum scriptis; unus nunc suppetit locus Eustrat. in VI. Nicom. p. 81. a. Plenius de hoc disseruit Phrynichus in App. Soph. 57. "Ἐδεῖ καὶ ἔδομαι καὶ ἔδεται καὶ ἔδονται. οἱ μὲν ἀμαθεῖς φάγῃ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ δὲ Φαβωρίνος τῷ βρώσομαι ἐχρήσατο,

†) Heusychius: 'Ἀγάγας ἀντὶ τοῦ ἀγαγών, ἀγαγον ἀντὶ τοῦ ἀγάγας. Apud auctores graecos nullum mihi hujus imperativi exemplum occurrit, sed Jo. Lascaris auctor est, Syracusanos secundas hujus modi personas in *ον* terminasse, λάβον. ἀνελον, δράμον, *servatō tenore communium aoristorum*, idque ob hoc ipsum λάβον addidisse videtur, quia Attici seorsum a ceteris λαβέ dicebant. In tribus vero illis trochaicis εὐρεῖ, ἐλδέ, εἰπέ haec attica ὀξύτονησις tam communis facta est, ut recte ille, quum docuisset, Syracusanos εἰπόν dicere, etiam hoc adjungeret, φυλάττοντας τὸν τόνον τῶν κοινῶν προστακτικῶν. Eoque accentu facile imperativum communem I. aoristi εἶπον, a doriensi secundo εἰπόν dignoscemus *). Haec est Characis sententia in Hortis Adonidis exposita; unde redintegrari poterit Etymologi locus s. εἶπον, omnibus ille

*) Schaeferus ad Gregor. p. 341. nihil impedire dicit, quo minus εἰπόν pro imperativo aoristi I. habeatur. Boeckhius ad Pind. Ol. VI. 92. εἰπόν Pindaro restituens, hoc etiam Atticum esse addit; Platonico loco usus, quem Matthiae Gr. Gramm. p. 391. in eandem rem attulit. Eo in loco Ed. Basil. εἶπον exhibet. Elmsleyus ad Med. p. 127. Atticos εἰπέ, non εἶπον dixisse contendit. Huic permulta obstant; illis auxiliatur Dionysius εἰπόν oxytonum Atticus tribuens, cui a Charace reclamatur, qui εἰπόν aoristo secundo adsignat, ex dorica dialecto in vulgarem translatum; neque commemini illos pro εἶπον εἰπόν dixisse tradi, neque tradito facile assentire.

Ἀναισθητεύομαι, τὸ μὲν ὄνομα ἀναισθητός ἐδ-
κιμον ^{a)}, τὸ δὲ ῥῆμα οὐκέτι. *Λέγει οὖν οὐκ*
αἰσθάνομαι. †)

Αὐθεκαστότης: ἀλλόκοτον. τὸ μὲν οὖν αὐθεκα-
στος κάλλιστον ὄνομα. τὸ δὲ παρὰ τοῦτο ^{b)}
πεποιημένον αὐθεκαστότης κίβδηλον. ††)

a) *Δέκιμον* pro *δεκιμώτατον* ex Edd. Pr. V. revocavi. Phavo-
rinus *δεκιμώτατον* scripsit.

b) Pro *παρὰ τοῦτο*, quod et Phavor. scripsit, Ed. Vasc. male
τοῦτον.

partibus disturbatus, qui Fischero II. 583. integerrimus,
Sturzio de Dial. Alex. p. 63. minus perspicuus visus est.

Ceterum ex his modorum et temporum metaplasms,
quos conjunctim tractare solent dialectorum scriptores,
nullus diutius vixit eo, quo tertiae aoristi secundi per-
sonae plurales ad similitudinem verborum in *μ* traducun-
tur, *εἶδον* Niceph. Greg. VI. 5. p. 113. E. Nicet. Ann.
XX. 4. 582. B. *εἶδον* Anna Comn. Alex. XV. 464. D.
μετήλθον Nicet. XXI. 7. 402. *παρήλθον* 9. 408. In-
scite P. Possinus Niceph. Bryenn. IV. 39. 108. A. pro
πατήλθον suo arbitratu edidit *πατήλθον*, cui etiam *ἐπὶ*
θας IV. 13. 100. C. e MSS. reddendum est.

†) Idem proditum a Thoma p. 51. Etym. M. p. 102.
Ἀναισθητῶ, ἀναισθητεύομαι. Contrarium exemplum ad-
huc nullum prolatum, neque aliunde, quam ab his Gram-
maticis, verbi *ἀναισθητεύεσθαι* notitiam accepimus; sed
in activa forma *ἀναισθητεύειν* Dioscor. L. VI. Praef. pag.
320. b. contra VII. 8. 343. b. *ἀναισθητεῖν*, quod e De-
mosthenis loco ambigue scripto de Cor. 302. 3. citat
Thomas. *Εὐαἰσθητεῖν* Tzet. Chil. IV. 451. *δυσαισθητεῖν*
Alexand. Trall. I. 13. 45. et *ἐξαναισθητεῖν* Porphy. de
Abst. I. 59. 66. inserenda sunt Lexicis.

††) Nunnesius varias hujus adjectivi significationes
ex Hesychio, Suida, Thoma et Moschopulo protulit,
quas et pro se quisque facile apud illos requirere potest,
et Hemsterhusius ad Thom. p. 123. sq. longe accuratius
exposuit. cf. Abresch. Anim. ad Aeschyl. I. 60. Val-

cken. ad Phocum. 407. Interpr. ad Heayeb. s. v. Νομὴν ἀντικειμένης ne in Lexica quidem relatum est, ut facile mihi ignoscam, qui nullum ejus exemplum vel ex ultima aetate proferre possim. Sed ne hunc locum plane indotatum destituere cogar, foris adsumam complementum atque Grammaticorum de aliis hujus generis et terminationis substantivis judicia referam. Hic autem adeundae erant philosophorum scholae, uberrimae novorum vocabulorum officinae; unde quae emissa sunt, partim paulum aliquid adnisa velut lucis et aeris impatientia conciderunt, partim etiam difficultates eluctata in perpetuum perduravere. Velut ποιότης Plato in schola usurpasse dicitur, v. Anon. Vit. Plat. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. V. p. 5. quod non solum vulgo receptum est, sed etiam ex se aliquid procreavit, ὁποιότης, quod una cum ὁποσότης e Nicom. Geras. L. II. p. 62. ed. Wech. addendum Lexicis. Ab eodem Platone etiam διαφορότης in usum inductum videtur, de quo Moeris p. 128. Διαφορότης Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ παρ' ἄλλω οὐχ εὑρον. neque nos invenimus nisi apud seriores, Philonem de Creat. Princ. p. 731. C. Josephum Antt. XVIII. 1. 871. Aelianum, Porphyrium, Jamblichum, Stob. Ecl. Ph. I. 52. 874. T. II. et qui hos excipiunt; neque illud incommode inventum, quum διαφορὴ significationem ambiguum habeat. Sed nonnunquam divini illi et rerum et verborum factores hominibus nasutioribus sui irridendi facultatem dederunt, ut illa e Platonis moneta τραπεζότης et κναδότης, a petreitate et bestieitate Scholasticorum non multum dissonantia, Diogeni cynico risui fuerunt. v. Diog. La. VI. 53. 541. Similiter Plutarchus Chrysippum notat philosophiam insolitis adpersisse vocabulis: χαριεντότης, ἐσθλότης, μεγαλότης, καλότης, ἐπιδεξιότης, de Virt. Mor. II. 392. quem in numerum aggreganda sunt illa quoque ejusdem scholae inventa: ἀνεικαιοότης et ἀματαιότης (quod Lexx. defit) Diog. La. VII. 46. 47. Sed nobis hac in re vehementer probatur Galeni judicium in simili causa latum: οὐ γὰρ χρηὸν μέμπεσθαι τοῖς ἀνδράσιν, εἰ σαφοῦς ἕνεκα διδασκαλίας ἐποιοῦν ὀνομά τι de Us. Part. VIII. 11. 498. D. T. IV.

Ἀγαθότης, ut breviter de singulis dicam, Thomas regit p. 951. quo praeter Philonem Zacharias Schol. usus est de Opif. Mand. p. 172. Αἰθερότης ad Platonem, au-

ctorem refert Pollux III. 23. unde accepit Galenus de Usu Part. VIII. 10. 497. E. *Ἰανότης* a Lysia repetit Antiatt. Bekk. p. 100. sed e Poll. IV. 23. patet, non tam novitatem vocabuli quam novum ejus in facultate oratoria usum notatum esse; *ἀνδρειότης* Poll. III. 120. ut praedicis vel addenda vel firmanda sunt *ἐγκαιριότης* Schol. Eur. Phoen. 474. *ἰνδοξότης* Schol. Ven. O. 441. *θηριότης* Id. ad H. 59. *νεκρότης* Gregor. Naz. Or. XIX. 571. D. *περιδεξιότης* Anna Comm. VIII. 225. C. *συμμετρώτης* Galen. de Humor. p. 152. A. T. III. *φιλοθηβαιότης* Id. Quod Qualit. Corp. VIII. 66. T. II.

Si quid autem refert vocabulorum aetates et incrementa cognoscere, quo melius constet, quid ex quoque genere ad cogitata eloquenda summe necessarium sit, quid ad commoditatem conducatur, denique quid sermo luxurie corruptus ex supervacuo advexerit, quaestio generatim informanda est. Eaque via ingressa vetus disciplina immensas graecae linguae copias in certos ordines et classes redegit; cujus partitionis vestigia videmus in Pollucis sexto libro (177—183.), quo substantiva potiora in *σις* et *μα* recensuit; ex priore genere magnum numerum confecit Suidas s. *Ἀπότρωσις*, qui locus in Lex. Rhet. Bekk. p. 458. et dimidio brevior apud Zonaram legitur p. 245. Haec non est farrago vocabulorum, ut quibusdam visum, temere corrassa, sed potius scitamenta antiquiorum Atticorum, vulgo ignota, velut *καμαρσις*, *ἐξνσις*, *ἀγώνισις* (III. 141.), *κούφισις* (III. 100. VII. 75.), *μέλλησις* (III. 12.), pro quo in Anecd. Bekk. *μελέτησις* editum, *παράγγελσις*, *ὄπισις*, *κάθεξις*, *πλάνησις*, *διάφωξις*, *ἐφορμησις*, Thucydidi partim propria atque etiam a Grammaticis ei asserta, ut *κάθεξις* et *ἐξνσις* a Thoma p. 505. 659. *ἀγώνισις* et *κούφισις* a Polluce III. 141. III. 100., partim cum paucis communia, ut nemo frequentius pro verbis substantiva verbalia summutavit. v. Dion. Hal. de Idiom. Thucyd. V. 795. et Judic. de Thuc. 29. 887. quo loco *πρόσθευσις* et *δικαλωσις*, ut poetica, culpatur. Alia ab eodem scriptore vel primum exco- gitata vel ab alijs seculis repetita passim Onomatologus in judicium vocat: *καταδούλωσις* V. 23. *ἐπικράτησις* IX. 142. *νόμισις* V. 126. *δόλωσις* IV. 50. quae partim coacta, partim abjecta esse dicit. Neque *σύνδεσις* probat VIII.

152. quamvis Platonis auctoritate fultum, de cuius primitivo fortasse ob similem reprehensionem admonuit Phrynichus App. p. 36. *Ἀείσις ὁ δεσμός, ὡς ἄρπασις ὁ ἀρπαγμός, λόγοις ὁ λογισμός;* ex quibus *διάρπασις* in illo Suidae recensens legitur, in Lexicis autem ne unum quidem comparet. *Ταπεινώσις* Pollux IV. 50. abjectum vocat, Platonis praescriptionem Legg. VII. 123. 375. T. VIII. vel nesciens vel contemnens. *Συγγένησις* Moeris p. 351. negat se praeterquam apud Platonem vidiase. *Ἀιδέσις* tanquam Demostheni peculiare enotat Antiatt. Bekk. p. 80. et p. 361. a quo Dio Cassius suum *αἰδέσιως* *ἄξιος* abstulit XXXVI. 107.

Haec de antiquorum Technicorum doctrina dicta sint, qui si nonnunquam in aestimandis vocabulis supra, quam fas erat, fastidiosi fuerunt, tamen vel his cavillationibus varia nobis ad verum quaerendum incitamenta afferunt. Lexicis ex hoc genere accedant haec: *ἀπογέννησις* Diog. La. X. 105. 647. *προσγέννησις* Eustrat. in I. Nicom. p. 26. b. (oppositum *τῇ ἀποβολῇ*.) *καθηδυνάθησις* Nicet. Ann. XV. 3. 296. *ἀνάωσις* XVI. 3. 312. *ἀντιπάλαισις* I. 10. 24. D. *ἀντάθησις* I. 10. 27. A. *δασμοφόρησις* I. 5. 12. A. *ἐπιβοήθησις* VII. 2. 117. D. *ἀντίωσις* Diog. La. X. 93. 642. *ἐκλόγησις* 144. 668. *ἐπάρθενσις* X. 100. 645. *ἐπείκηξις* 115. *καταμέρισις* 106. 647. *πρόσλαμψις* 109. *προκατανόγησις* 79. 636. *γέλασις* Etym. s. *φρύαγμα*. *παραλύπησις* Niceph. Greg. X. 4. 300. B. *παρακούςις*, *παρακοή* ἢ *παρακούσμα* Galen. de Caus. Sympt. I. 5. 51. B, T. VII. qui hac concervatione vocabulorum idem valentium significare videtur, *παρακούςις* non satis probatum esse, quod confirmatur Thomae iudicio *ἄκουσις* damnantis p. 22. et arguto Pollucis silentio II. 81. 82. *παρολλισθησις* Socrat. H. Eccl. I. 7. 16. Haec pleraque specie antiqua, usu fortasse novitia sunt. Illud mihi exploratius est, veteres neque *ἀγάπησις* usurpasse, quo utuntur praeter Alexandrinos Plutarch. Conv. Sept. Sap. II. 6. de Frat. Amor. XXI. 68. Athen. XII. 79. 558. Diog. La. VII. 1. 116. Aesop. XXVII. 94., neque *ὑπέρεθσις*, quod Polluci IX. 137. plebejum videtur, Philo de Abrah. p. 350. Heliod. VII. 21. Artemid. I. 58. Sext. Emp. c. Log. VII. 423. *εἰδησις*, quod idem V. 144. tacite improbat, apud recentiores saepissime inveni, Apollon. Tyan. Ep. LII. 398. Himer. in Excerptt. Phot. p. 16. Cyrill. c. Jul. III.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ: Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται. Ἐχρῆν δὲ οὕτω εἰπεῖν, τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἂν οὖν φαίη τις, ἁμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ ἀνθεσις, πάντα παραιτήτεια φητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. *) †)

a) Desunt in Edd. Pr. Vasc. Post ξενικὴ articululus excidit. Lysiae locum hinc in fragmenta retulit Taylorus p. 11. T. VII.

108. A. Theophylact. Hist. p. 190. C. Hippocr. de Decent. Hab. V. 55. Lind. Sirac. XLII. 25. apud antiquos nusquam; quod idem de θέλεις valet, nomine vulgario. v. Poll. V. 165. ἀθέλητος (quod veteres ἀνεθέλητος dicunt) ex Nicet. Ann. XIX. 4. 369. Hesych. s. ἀβούλητον, ἀθέλητως ex Aspasiae verss. Athen. V. 219. D. et ἀνεθέλητως Cyrill. c. Julian. IV. 145. B. Lexicis debentur.

De nominibus substantivis primae classis breviter tanquam in alieno loco expediam: Λυσιστέλεια a Moeride pag. 248. Polluce et Photio rejicitur; cujus prima occurrit mentio in Tabulis Theophrasti ap. Diog. La. V. 54. 297. Joseph. Antt. XVI. 9. 811. Diod. I. 56. Euseb. V. Const. II. 58. 564. neque magis probaverint ἀλυσιστέλεια a Polybio IV. 47. significatione maxime propria positum. φιλαυτία Atticistis displicuisse a Zonara discimus p. 1809. εὐποία Pollux V. 140. parum auctoritatis habere asseverat; qui haud scio an redargui non possit; Luciano certe et Alciphroni, quos Hellenistarum patroni obtendunt, cedere abnuet. v. Wagner. ad Alciphr. I. 10. Contra μισία causam dixit Phrynichus.

†) At Demosthenes in Androt. (608.) γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ, et Isocr. Plat. (8. 619.) τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἡναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μετ' ἡμῶν ἦσαν, *) et apud eundem saepe alias. Nunnes. Ea-

*) Hunc locum in usum suum convertit Dinarch. c. Dem. p. 15. τοῖς μὲν σώμασι μετ' Ἀλεξάνδρου — ἀκολουθεῖν ἡναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μετὰ Θηβαίων ἦσαν.

*Βιωτικόν: αἰδοῦς ἢ λέξις λέγε οὖν χρήσιμον ἐν τῷ βίῳ. *) †)*

a) Hic articulus in Ed. Pr. (Vasc. et Phav.) non est. *Αἰδοῦς* Nunnesius *insuavis* vertit ac si *αἰδοῦς* legisset. *Παυ.* Aut hoc aut *αἰδοῦς* scribi neposse est. Praeterea *ἐν* abasso poterat.

dēm syntaxi Aristophanem et Platonem usos esse in *Lex. Rhet. Bekk.* p. 368. notatum; Comici et Isocratis locos apposuit Priscianus *Gramm.* XVII. 2. 1104. et est tanta exemplorum copia, ut et Corayus ad *Isocr.* p. 53. non Lysiam sed correptorem ejus peccasse judicaverit, et nos in hoc Phrynichi judicio praeproperam quandam festinationem adgnoscamus. Sed quotusquisque nostrum non aliquando ad ea obstupescit, quae plus centies legit, praesertim si quid usus praeter rationem affinxit, ut quum verbis sequendi, *ἐπισθαι, ὀπηδεῖν, ὀμαρτεῖν, ἀκολουθεῖν*, praepositiones *σύν, μετά, ὑπισθεν, ἄμα*, ex abundantia superadduntur, *τάς μετ' αὐτοῦ ἐπισπομένους* Thucyd. VII. 52. *ἐν Χαλκιδεῦσιν ἠκολούθουν* *) IV. 124. *σύν τοῖς νικῶσιν ἐπονται* Ken. Cyr. V. 2. 35. v. Fischer. ad Vell. III. 401. Abresch. Adnatt. ad N. T. p. 580. Heindorf. ad Phaedr. pag. 262. Similiter Latini *Usinam tecum comitata fuisset* Inscript. CLXXI. in Reines. Synt. p. 791. et Graeci cum aliis verbis: Dem. de Cor. p. 530. *ἐπὶ τὸν συζῶντα μεθ' ὑμῶν*, quem locum idem Priscianus XVIII. 1205. citat *ἐπὶ* omittens. *ἐπιόρκων μετὰ συμπλεῖν* Eur. El. 1355. *ἐν μεθ' ἡμῶν ξυμπλῆς* Arist. Ach. 277.

†) *Χρήσιμον τῷ βίῳ* Galen. Defin. Med. Prooem. pag. 232. T. II. Lucian. Diss. c. Hesiod. I. 148. T. VIII.

*) Lexicis addendum *περικολουθεῖν* ο Polemonis Phys. I. 6. 208. *περικολουθεῖ τὴν νόρην*, quod si quis etiam Demostheni reddendum putet de Cor. p. 281. pro *ἐπὶ ἐν ζῶντας μὴ παρακολουθεῖς*, hoc non magis refelli poterit, quam illud probari, Polemonem *παρακολουθεῖ* scripsisse. Eadem est constructio in Damox. ap. Athen. III. 102. B. *τίς παρακολουθεῖ ταῦτα*, s. Schweighaeusero et hoc loco et apud alios (v. Nott. ad Polyb. T. V. 177.) incaute atque inconsulte vexata. Hesychius: *Κατ' ἄνθρωπος, κατακολουθεῖς τὰ ἴχνη*. Lucian. Asin. 51. 194. *ἐπὶ αἰνετο τὸ γέγονον*, ubi Guyetus *τῷ φαίγοντι* corrigit. *Θαεὶ δὲ μιν ἄνδρες ἐποντο* Quint. Cal. I. 341. Coluth. γ. 25. *ἐπὶ δὲ μεθ' ὀμαρτης* sed hic *τῶν δὲ* locum habere potest.

Βουνός: ὀθνεῖα ἢ φωνή τῆς Ἀττικῆς· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρησάμενος τῷ ὀνόματι, συνεῖς ξένως κεχρημένος, σημαίνεται ὡς ἀσαφῶς διαλεγόμενος· εἰπόντος γὰρ τινος

Βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν ἄνω τινά.

ὁ προσδιαλεγόμενος, οὐ συνεῖς τὸ ξένον τοῦ ὀνόματος, φησί

Τίς ἐσθ' ὁ βουνός; ἵνα σαφῶς σου μανθάνω.

ἐν δὲ τῇ Συρακουσαίᾳ ποιήσῃ καθωμίληται. ἀλλ' οὐ προσίεται ὁ Ἀθηναῖος τὴν ἀλλοδαπὴν διὰ λέξιν. ὅπου γὰρ ἀνεπίμιχτος καὶ ἄχραντος βούλεται μένειν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, Αἰολέων λέγω καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων, τούτων μὲν καὶ συγγενῶν ὄντων, σχολῇ γ' ἂν ἀδόκιμον μιξεοβάραρον πρόσκειτο φωνήν. ὁ δ' οὖν κεχρημένος τῷ βουνός ὀνόματι Φιλήμων ἐστίν, εἰς τῶν τῆς νέας κωμωδίας. ^{a)} †)

^{a)} Hic locus, quo nullus germanior est, in Edd. Pr. V. et Phae. Sext. c. Gramm. XIII. 281. χρῆσ. τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ Dio Cass. LXII. 29. πρὸς τὸν βίον Diod. V. 55. εἰς τὸν κοινὸν βίον IV. 1. ubi cod. πρὸς exhibet nullo discrimine. τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον Herodian. I. 6. εὖχρηστον τῷ βίῳ Sext. c. Rhet. p. 290. Lucian. de Paras. VII. 108.

Βιωτικός primum offenditur apud Aristot. H. An. X. 16. 434. hoc est in ea parte libri, quae plurima continet affectata et inusitate posita, non illa vulgari significatione, sed pro βιομήχανος s. εὐβλotos; tum saepissime apud Philonem, Diodorum, Polybium et Plutarchum, v. Raphael. Obs. T. I. 584. et quos Schleusnerus citat in Lex. N. T. Vulgatissimum est χρειὰ βιωτικὰ Philo de V. M. III. 677. A. Diod. II. 29. Artemid. I. 51. quae elegantius Strabo IV. 14. 35. τὰς τοῦ βίου χρειὰς dixit. Apud Plutarch. de Tranq. An. I. 1. οὐκ ἀκροάσεως ἕνεκα — ἀλλὰ χρειὰς βοηθητικῆς praestat βιωτικῆς scribere.

†) „Vox Cyrenaicis usitata; a Dorienaisibus in Sicilia

Μονθυλεύω: οὕτω τινὲς τὸ μολύνοντα ταρατταίν-
λέγουσι. καὶ ἔστι δυσχερές. ἀπόρριπτε οὖν καὶ
τοῦτο. a) †)

vor. desideratur. Pro συνίσι ξένως κεχημένους Pauwio ξένω scri-
bendum videtur; vulgatum πρόσειτο intactum reliqui, ambiguus con-
sillii, πρόσειτο an προσείτο scriberem, cf. Bast. Ép. Cr. App. p. 276.
neque Συρακονσίᾳ mutare sustinui. Sed in Philemonis versu τί δ'
ἔσθ' scribendum videtur.

a) In Ed. Pr. V. et Phavor. hæc desunt.

„vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaicis
„accipere potuerunt Alexandrini; recentiores Graeci
„quavis colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς;
„Aetoli veteres βωμούς.“ Valcken. ad Herod. IV. 351.
Eusth. p. 880. 30. Ἄλλιος Διδυμύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπι-
σκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, ἑτέροι δὲ, ὅτι βουνὸν ἐν
Νόθῳ ὡς σύνηδες τίθησιν, ἄλλοτε δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει.
Hinc ut per omnes gradus usque ad hanc recentissimam
aetatem descenderit, Polybii, Plutarchi, Strabonis et in-
feriorum indiciis, a Sturzio Dial. Al. p. 154. collectis,
cognoscere licet.

†) Pollux μονθυλεύσεις appellari ait apparatus exquisi-
tos luxus nimii; Schol. Arist. Eqq. καρυκῆ, inquit, κοι-
λία, quam vulgo μονθυλευτήν vocant. Ut καρυκεύειν,
quod proprie de confectione intriti dictum, pro συνταράτ-
τειν et ἀναδεύειν, ita etiam μονθυλεύω idem valet, contur-
bare et miscere. Νυκτες. Quid de ὀνθυλεύω dixisset
Phrynichus? Ego ὀνθυλεύω, non μονθυλεύω, intelligo, ὀν-
θός, ὀνθύλος, ὀνθυλεύω. Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκευα-
σαὶ ὀνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο. Μινθύλευσις
idem plane esset, quod ὀνθυλεύσις, a μίνθος. Μολύνοντα
ταράττειν ineptum hic, si ad Etymologiam alludat; nam
quid in μονθυλεύειν, quod ista promere possit? Παμν.
Haec Pauwiana μινθύλευσις, si nihil praeter sordidum
(τὸ δυσχερές) requiritur, omnes numeros habet; caetero
ineptissima est. De verbis illis, quorum similitudo ap-
paret in ὑραξ et ὑραξ (cf. Schneider. ad Nicand. Alex.
36.), ὀχλεύς et μοχλεύς, ὄσχος et μόσχος; a Lexicographis
satis multa dicuntur. cf. Adv. Heringa Observv. XXIV.
p. 207. Schweigh. Nott. ad Ath. T. I. p. 50.

*Βόλβιτον ὀλίγοι τινὲς λέγουσι τῶν Ἀττικῶν. ἀλλὰ
τούτου δοκιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τοῦ δευ-
τέρου β. *) †)*

a) Etiam hoc praeceptum in Ed. Pr. V. et Phav. omissum.

†) *Βόλβιτρον* cum *ρ* legitur in nostro exemplari, ceteri scriptores sine *ρ*, quod malim ex etymo τοῦ βοῦς λιβόν. Eustath. male βόβλιτον. Illud mirum, ap. Corinthum hoc nomine declarari σκήπτρον, nisi σπέλστρον reponendum, ut interpretatur Schol. Arist. malim tamen βολβίον reponere minima mutatione et σκήπτρον retinere; quod bulbus cum caule similis sit sceptro. Erotian. βολιτά pusillos bulbos interpretatur, nisi legendum βολβία; nam et Galen. in Gloss. βολβίον ut nominis Hippocratici meminit. Moschop. in Sched. neutra videtur facere βόλιτον et βόλβιτον. Festus ex hoc latinum *imbulbicare* ductum esse arbitratur. *Nunnes.* Βόλιτος forte a βάλλω, βόλβιτες, sterces equorum et aliorum animalium, quod ad formam bulbi accedat. βόλιτος proprie sterces omne. *Paul.* Βόλβιτος summa ratione rejiciunt Moeria, Gregorius, Thomas, caeteri. v. Sturz. ad Mattair. p. 1. Hippocrates quidem modo βόλιτον de Morb. Mul. I. 59. 761. C. T. VII. (cod. Vat. βόλβ.), modo βόλβιτον scripsit ib. I. 34. 704. E. 96. 721. B. (ubi Foes. et Cornarius βολβίον praeferunt) II. 74. 838. E. 78. 841. E. variat lectio in L. de Morb. Mul. II. 57. 855. B. 67. 841. A. ubi codd. βόλιτον et βόλβιτον offerunt. Ex Hipponacte βόλβιτον profert Antiatt. Bekk. p. 86. (male βότινον pro βολβίον scriptum) eamque speciem Etymologus Ionibus, Herodianus Doriensibus assignat. Atticis βόλιτος, βολβίνος placuisse, Aristophanis scripta indicant, neque in dubium venit, quin Eupolis ap. Schol. Arist. Lys. 575. Οὐκ, ἀλλὰ βόλιτα γλαυρά κῆσπῳτήν πατιν, non βόλβιτα, scripserit. v. Porson. Adv. p. 252. In Aristot. H. An. V. 17. 222. pro vulgato βολβίτοις Schneiderus e Vat. βολβίτοις edidit, sed βολβίταινα reliquit X. 25. et IV. 1, ubi Edd. vett. βολβίταινα, Athenaei autem codex quidam βολβιτώνη exhibet, pro βολβιτήν, quod ap. Hesych. s. Οσμήλη in βολβητήν abiit; βολβίταινα isthuc reducendum videbatur Schweighauesero ad Athen. T. IV. p. 384. Epicharmus βολβίτιν s. βολ-

Γογγυσμός καὶ γογγύζειν· ταῦτ' ἄδοκιμα μὲν οὖν ἔστιν, ἰακὰ δέ· Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχημέ-
ρον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφό-
δρα. Καὶ τόδε Φωκυλίδει· χρή τοι τὸν
ἑταῖρον ἑταίρῳ φροντίζειν ἄσ' ἂν πε-
ριγογγύζῳσι πολῖται. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν
ἴωσιν ἀφείσθω· ἡμεῖς δὲ τονθορυσμόν καὶ τον-
θορύζειν λέγωμεν, ἢ νῆ Δία σὺν τῷ ὃ τονθο-
ρυσμόν καὶ τονθορύζειν. *) †)

a) Neque hunc locum Ed. Pr. V. Phavor. susceperunt. Salmasius de Ling. Hell. scribit ὅσων πέρα γογγύζωσι, cui ego non assentior; nam longe signatius est illud. Περιγογγύζω ubique murem, ut περικομπῶ, περιβάω, περιάδω. Pro simplicibus saepe Grammatici offerunt composita; idque hic etiam factum a Phrynicho. Pauw. In Bastii codice ad Greg. p. 127. Γογγυσμός καὶ γογγύζειν ἰακὰ, πλὴν δόκιμα. ὃ δὲ ἄττικὸς τονθορυσμός καὶ τονθορύζω ἔστιν τῷ ὃ τονθορυσμός.

βίταιναν, Hippocrates βολβίτιον dixit. Βόλβιτον Theophr. H. Pl. V. 6, 550. βόλιτον Caus. Pl. V. 7. 33a. illa scriptura vulgo obtinuit: Galen. de Locc. Affect. VI. 2. 508. C. T. VII. M. Anton. III. 3. 37. Diog. La. IX. 4. 556. Dioscor. II. 197. 127. a. Geopp. XIII. 11. 959.

†) Vid. Thomam p. 856. et nott. Γογγυσμός ἀντὶ τοῦ τονθορυσμοῦ Ἀναξανδρίδης Νηρεῖ Antiatt. p. 87. Pro γογγύζειν Arrianum et M. Antoninum testes faciunt ii, qui N. T. stilum ad Atticistarum normam exegerunt; adde διαγογγύζειν Helioid. VII. 27. Socrat. H. Eccl. V. 7. 267. ὑπογογγύζειν Ulpian. in Dem. p. 110. A. Τονθορύζειν apud Aristoph. Acharn. 683. Vesp. 614. Lucian. Merc. cond. 26. 249. Aristaen. Ep. II. 6. Nicet. Ann. XVIII. 3. 358. B. quadrisyllabum est; trisyllabum non minoris aestimat Phryn. App. 67. τονθορύζοντες Oppian. Cyn. II. 541. pugnat cum τονθορύσσει III. 169. (v. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 624.) ubi codd. τονθορίσσει, quam scripturam Brunckius ad Arist. Ach. 1. c. librariis tribuit; Albertius ne Hesychio quidem concedendam putavit s. Σκογγύλας, γογγυσμούς, τονθορυσμούς. Τονθορύζειν cum jota Galen. de Adm. An. VIII. 7. 180. D. Liban. Decl. T. IV. 813. et in cod. Aristid. Or. Pl. II. 114. Hoeschel.: „Proverb.

Δύνη: εἰς μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ἢ, εἰς δὲ δύναμαι, εἰς δὲ δύνη, ὁρθῶς λέγεται· εἰς δὲ ὀριστικῶς τιθεῖ τις, δύνη τοῦτο πρᾶξαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τιθεῖ. ^{a)} χρὴ γὰρ λέγειν δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι. [†])

a) *Τιθεῖν*, non *τιθεῖη*, in Ed. Vasc. expressum video, de quo nihil notat Pauwius.

26. ἀνὴρ δὲ λείδορος, εἰς ταραχὴν μάχης. ibi Aquila τὸν θρασύτητος, Theodot. γογγυστήτος. et paullo post λόγοι περὶ κώπων μαλακοί, idem Aquila λόγοι τὸν θρασύτου γογγυτικοί. Symmachus λόγοι γογγυστοῦ. Idem γογγυσμός et γογγυστής ex LXX interpretibus, γογγυστικός e Naz. Hom. in S. Baptism. citat. *Nunnesius*: „Pollux τὸ γογγύζω tribuit columbis, quibus auctor Philomelae, et turdis gemere assignat, nisi locus mendosus.“

†) *Δύνη* factum κατὰ πάθος ex δύνασαι, ut docet Choeroboscus; quo verbo nullus classicus scriptor usus est ὀριστικῶς praeter Synesium, ut docet Thomas. *Nunnes*. Apud Thomam aut distinguendum est εἰς δὲ δύνη δὲ. Πλάτων κ. τ. λ. aut legendum ὡς ἂν δύνη δὲ, Πλάτων κ. τ. λ. *Pauw*. Atqui Atticum esse volunt; ut ἐπίστη apud Platon. in Euthyd., Num. XX. Jos. XIV. μέμνη pro μύμνησαι Theocr. Id. XXII. 41. δύνα dorice Id. X. 2. *Hoerschel*.

Choeroboscus ap. Etym. s. δύνασαι et in Hort. Adon. p. 210. a. his verbis scripsit: Τὸ δύνη καὶ τὸ ἐπίστη ἐκ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι κατὰ πάθος ἰαδὸς διαλέκτου. αὕτη ἢ χρῆσις παρὰ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλον ἐστὶ· παρὰ δὲ τοῖς ἀττικίζουσι σπανίως. Neque mihi plura sub manum sunt quam ἐπίστη apud Aeschylum, δύνη (δύνα, quod Porsonus praeferebat, fere evanuit) apud Anacreontem VII. 11. Sophoclem (v. Schaefer. ad Philoct. 798.) et Euripidem, qui in Hec. 255. et Androm. 208. ὅσον δύνη pro subjunctivo usus est, ut ὅσον θέλης Orest. 700. Eadem licentia δύνη pro δύνασαι scripserunt Polybius VII. 11, Aelian. V. H. XIII. 52. Epist. Socr. XIII. 16. Diog. Ep. XXIX. Schol. Lucian. Gall. I. 289. T. VI. Κάθη ἀντὶ τοῦ κάθη.

ᾠρκώσε καὶ ὀρκώτης δ' ἐγώ: οὕτω Κρατῖνος φησί.
 μᾶλλον διὰ τοῦ ᾠ λέγε ἢ διὰ τοῦ ι, ὥρμι-
 σεν. ^{a)} †)

a) Phavorinus φησί Κρατῖνος pro οὕτω Κρ. φησί. et μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ σ λέγε ἢ διὰ τοῦ ῶτα, ὥρμισεν. Ed. Pr. V. μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ε λέγε ἢ διὰ τοῦ ι, ὥρμισεν. *De illud, quo verborum tenor interrumpitur, prorsus abjiciendum atque haud scio an etiam οὕτω απολιendum sit. Haec enim est sententiae summa: ᾠρκώσε καὶ ὀρκώτης μᾶλλον διὰ τοῦ ᾠ ἢ διὰ τοῦ ι.*

σαι Ὑπεριδῆς (Ὑπερίδης) ὑπὲρ Κρατῖνου Antiatt. Bekk. p. 100. προκαθῇ Themist. Or. XIII. 17. A. τίθῃ Pallad. Epigr. LXXIX. 15. T. III. v. Etym. Leid. apud Koenigium ad Greg. p. 411.

Contrarium vitium ἀκροᾶσαι, κτᾶσαι, στεφανοῦσαι, ποροῦσαι, cujus exempla Hoeschelius proposuit Nott. ad Alexiad. fin. cummulata deinde ab aliis, id, si unum excerpseris ὀδυναῶσαι Aesch. Choeph. 572. librariorum culpa introductum, antiquorum scripta non intravit quidem illud, sed circa limina vagatum esse testantur crebrae Grammaticorum admonitiones. Phrynichus App. p. 18. Ἀνακτᾶ — οἱ δὲ ἀμαθεῖς ἀνακτᾶσαι λέγουσιν. Antiatticista Bekk. p. 77. Ἀκροᾶσαι ἀντὶ τοῦ ἀκροᾶ. Moeris p. 16. Ἀκροᾶ ἀττικῶς, ἀκροᾶσαι ἑλληνικῶς, ubi nescio quid glaucomae Piersono alias oculissimo objectum fuerit, ut imperativos ἀκροᾶ et ἀκροάσαι non posset dignoscere. Sed aliud aptius hujus verbi exemplum expromit Antiatt. p. 98. Ἠκροᾶσο ἀντὶ τοῦ ἡκροᾶ Ἀντιφάνης Ἐπιδάυρω. (ἡκροᾶσω male Koppiersius edidit Observ. Phil. pag. 16.) Credo equidem, ex ambiguitate verborum in μι, ἐτίθεσο et ἐτίθου, ἐπίστασο et ἐπίστω, illum errorem translatione quadam inductum esse. Πρίω Antiphan. Athen. XV. 40. 517. aliisque locis a Piersono p. 453. et Meineckio Cur. Crit. p. 60. citatis, qui indicio sunt, hanc contractionem non uni Acharnensium demo tam propriam fuisse, quam Scholiastae visum ad Ach. v. 34. sed usitatior utique Atticis altera ratio ἴστασο, ἴεσο.

†) Ex Thucyd. citantur aliquot loci, in quibus legitur τὸ ὀρκόω, si mendo tamen vacant. Nunquid. Si Phryni-

chum sequamur, Atticum magis ὀρκῶσε, quam ὀρκίσε, et ita scribendum ubique apud Thucydidem; libri MS. variant. Ὀρκῶν etiam apud Aristophanem est non semel. *Paul.* Diverse quidem a Phrynichi sententia Photius p. 253. Ὀρκίσει καὶ ὀρκῶν ἐκείνως. sed si optio detur, propter testium multitudinem alterum haud dubie praeferrī debet. Ex tribus Thucydidis locis duo V. 47. VIII. 75. omnium codicum consensu antiquam formam tenent; in tertio IV. 74. vulgatae lectioni a Thoma repetitae libri aliquot parum valide refragantur; totidem sunt Aristophanis testimonia Lys. 186. Thesm. 276. a suspitione liberissima; ὀρκῶν et ἐξορκῶν octies Demosthenes c. Mid. 535. 25. de Fals. Leg. 588. 46. 591. 27. c. Steph. 1119. 7. c. Callipp. 1245. 27. c. Neaer. 1369. 1571. 1572. ὀρκίσειν ter de Cor. 255. 28. c. Aristocr. 678. 5. et Fals. Leg. 450. 21. eodem loco ὀρκῶν et ὀρκίσειν a Georgio Lecap. citatum p. 73. Vol. I. Lectt. Mosq., pro quo Wolfius, tum Phrynichi, ut videtur, auctoritate impulsus, tum constantiae ergo ὀρκῶσαν scripsit, quem inclementer objurgat Taylorus; ἐξορκίσειν semel c. Conon. 1265. 6, sed ne id quidem satis firmum stat, quum Harpocratib. ex hoc ipso loco ἐξορκῶν referat, quod Valesius p. 303. non dubitat a Demosthene scriptum. Ita relinquuntur Aeschiniae duo loci de Fals. Leg. 262. 264. unus Xenophontis Symp. IV. 10. quibus Dukerus IV. 74. ad excusandum magis quam commendandum ὀρκίσειν usus est.* Atticae fines egressos excipit nos exemplorum frequentia per singulos gradus aucta: Diod. I. 21. III. 70. Polyb. XVI. 31. Plutarch. V. Eumen. XII. 56. Aristid. XXV. 379. Apollod. III. 10. 9. Charit. II. 10. Polyaen. V. 21. et ceteri ex ordine, v. Wetsten. ad Matth. XXVI. 63. Krebs. Observ. p. 59., non cessante interim altero. Photius p. 254: Ὀρκῶτας, οὐχὶ ὀρκίστας, οὐδὲ ὀρκωμῶτας λέγουσι. quorum illud apud Xenophontem aliosque legitimo accentu ὀρκωτής scribitur; secundum apud emendate loquentes non magis quam ὀρκισμός reperitur. Gorgias mihi ap. Aristot. Rhett. L. III. 3. 319. non ἐπιορκίσαντες καὶ κατενορκίσαντες, sed ἐπιορ-

*) Eadem ambiguitate καταποντοῦν et καταποντίζειν, ξινοῦσθαι et ξινοῖσθαι (Thom. p. 338.), καρποῦσθαι et καρπίζεισθαι (Antiat. p. 104.), εξαγυροῦν et εξαγυρίζειν (Etym. M.), μεροῦσθαι et μεροῖσθαι (Brunck. ad Arist. Eccl. 1117.), φορεῦν et φορίζειν (Coray ad Heliod. III. 121.), quas Grammatici, quos nominavi, non perinde dignantur.

Εὐκερματεῖν: ἀηδὲς πάνν. ἡδίστα ἂν εἰποῖς εὐπορεῖν κερμάτων. ^{a)} †)

Ἐνιαυσιαῖον καὶ τοῦθ' ὁμοίον ἐστὶ τῷ *Διονυσιαῖον*, κίβδηλον. λέγε οὖν πεντεσυλλάβως ἐνιαύσιον, ὡς *Διονύσιον*. ^{b)} ††)

a) Pro ἀηδὲς, quod Phavor. ad se transtulit, Ed. Pr. *δαδὲ*. rectius eadem ἡδίστα δ' ἂν εἴπῃς. pro hoc εἰποῖς scripsi.

b) Ed. Pr. Vasc. Phav. τῷ *Διονυσιαῖον*. Pro *ἄμειον* ratio exigit ὁμοίως, nisi hic quoque duplicis recensitionis vestigia latent. Pro πεντεσυλλάβως in Phav. et Ed. Vasc. nescio etiam an in Pr. πεντασυλλ. scriptum, invito certe Phrynicho, qui legibus dictis magis quam quisquam alius Atticistarum stare solet. Pro *Διονυσιαῖον* vero non dubito quin *ἐνεχυρματεῖν* reponendum sit ex alio articulo: *Ἐνεχυρματῖα οὐδεὶς εἶπε*, quem Nannestius tertio abhinc loco collocavit, in editionibus autem abecedariis huic rubricae antepositum fuisse necesse est. Haec una fuit causa erroris, altera *Διονύσιον*.

κῆσαντες καὶ κατεπισηκῆσαντες scripsisse videtur. Lexicis adde ὀρκικός Diog. La. VII. 66. et ἀνθορκίζεσθαι Anna Comn. I. 32. C.

†) Photius p. 51. *Εὐκερματεῖν*: Εὐβουλὸς πον κέρηται τῷ ὀνόματι. In flexu et compositione nihil inest, quod reprehendi possit, nisi forte κέρματα habere parum est ad ejusmodi conditionem, in qua τὸ εὐ commodè intelligi possit, qualis in *εὐκέρηματεῖν*, *εὐσωματεῖν*, *εὐλήματεῖν*, *εὐψυχεῖν* notatur. *Εὐπορεῖν* vero κερμάτων, quo copia duntaxat significatur rei per se vilis, sed ad usum necessariae, inculpatum est.

††) *Ἐνιαύσιος* paene a cunabulis graecae linguae deductum, Homeri, Hesiodi, Hippocratis, Herodoti, Thucydidis, Platonis, Demosthenis aliorumque multorum auctoritate comprobatum quum esset, quid tandem causae erat, cur novam speciem quaerere minime necessariam? Scilicet similitudinem adjectivorum intuentes, quibus quantitas temporis et loci declaratur, μηνιαίος, ωρεινός, πηχυαῖος, ad hoc exemplum id quod annum durat duravitve *ἐνιαυσιαῖον* dixerunt. Quod, ut pleraque alia peregre advecta, circa Aristotelis tempora lenes et veluti precarios accessus habuit. v. H. An. VI, 21, 297. V. 12.

Ἐξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφρο-
σύνην, φυλάττομενον χρηὸ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ
χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλίππιδης δὲ καὶ Μέναν-
δρος αὐτῷ χρῶνται.^{*)} †)

a) Non superest hic articulus in Ed. Pr. V. neque Phavorino usui fuit. Pro φυλάττομενον scribendum videtur φυλάττεσθαι. Pauwius: „An libri discreparunt (sic) et in quibusdam fuit φυλάττωμεν οὕτω λέγειν, in quibusdam φυλάττωμεν οὕτω χρῆσθαι et ex annotata lectionis discrepantia estor hic?“. Φυλάττωμεν, Pauwii heratactum, non videtur Phrynicho obtrudendum esse, etsi exempla activae formae significatione media reperiuntur sane nonnulla, ut Joseph. Antt. IV. 8. 250. φυλάσσετε αἵματι καὶ γυναῖκα ἀνδρὶ καὶ ἰσοῦ καὶ χρῆσθαι, et magis perspicue *) Sopater Διαιρ. Ζήτημ. p. 318. med. ἐφύλαξεν ὁ τοιοῦτόν τι δρᾶσαι. v. Heindorf. ad Gorg. p. 50.

200, ubi Schneiderus antiquam formam in codd. servatam restituit. Sed ab ea aetate deorsum progredientibus malum haud tacito incremento adgravescit: Diod. II. 24. XI. 69. Apollod. III. 5. 5. Dion. Hal. V. 74. VI. 89. Strabo III. 175. Aelian. H. An. IV. 31, (quem frustra Oudendorpius ad Thom. p. 311, hoc naevo liberare optat) Cleomed. Cycl. Theor. II. 54. Galen. de Comp. Med. p. Gen. IV. 2. 740. B. T. XIII. Menand. Prot. p. 114. B. Schol. Thucyd. IV. p. 675. Arat. Phaen. 455. Geopon. II. 16. 135. etc. non oblitterata tamen altera forma, quam nonnunquam libri MS. foveant, v. c. Diod. IX. 79. Herodian. I. 12.

†) Locum Menandri citat Suidas s. ἔξαλλάξαι perperam ibi Kuesterus τέρψαι pro τέρψαι substituit. Similiter nos utimur verbo *verasunderen*. Pauwius. Idem de Kuesteri emendatione sentiunt Stursius Dial. Alex. p. 38. et Bastius Ep. Crit. p. 241. a quo huius verbi usus in clariore luce positus est, allatis Antonini et Heracliti locis, conf. Addend. pag. 283. Alexandrinis hoc tribuit Lexicon S. Germani a Bekkero editum in Anecd. p. 96, in quo Bastius l. 1. Ἀλέξανδρος edidit.

*) Nam illud quidem eodem referri potest, quo Eur. Hel. 1369. ἵν μοι φύλαξεν, ὅπως ἂν Κλυταιμνήστρα μὲθ' ἐαδῇ.

Ἐνεχυριμαῖα οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. εἰ δὲ τῶν
 ἡμελημένων, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ ἐνέχυρα
 δέ. ^{a)} †)
 Ἐκλείψας ἀδόκιμον· ἀλλὰ τὸ ἐκλείπων. ^{b)} ††)
 Χρηστὸς τὰ ἥθη, πληθυντικῶς φαλάττου. οἱ γὰρ
 δόκιμοι χρηστὸς τὸ ἥθος ἐνικῶς φασὶ καὶ οὐ τὰ
 ἥθη. ^{c)} †††)

a) Neglectum hoc a Phavor. Ed. Pr. et Vasc.

b) Etiam hic locus in Ed. Pr. Vasc. et Phav. praetermissus.

c) Ed. Pr. Vasc. οἱ γὰρ δόκιμοι ἐνικῶς φασὶ χρηστὸς τὸ ἥθος,
 concinnius, ut videtur Pauwio.

†) Thomas p. 509. Ἐνέχυρα Ἀττικοί. — τὸ δὲ ἐνεχυρι-
 μαῖον λέγειν ἀδόκιμον. Hoc loco mirum quam turpe er-
 ratum adpersum sit Thomae. Nam cum Phr. dicat, si
 negligentes scriptores utuntur τῷ ἐνεχυριμαῖον, id non cu-
 rare Hippoclidem, Thomas extulit illud, quasi Hippocli-
 des usurpasset τὸ ἐνεχυριμαῖον. Nunnes. Hoc adjectivum
 senioris esse Graecismi et a Jurisconsultis inductum,
 Hemsterhusius docet ad Thom. l. c.

††) Eodem modo Thomas M. p. 284. Alius nobis lo-
 cus constitutus est ad hanc quaestionem pro copia per-
 solvendam.

†††) Antiatt. Bekk. p. 98. s. Bibl. Coisl. P. II. 482. Ἡθη
 πληθυντικῶς φασὶ μὴ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἐνικῶς. ἀλλ' Ἀντι-
 φάνης εἶπε πληθυντικῶς. quod cum hoc praeccepto con-
 junctum esse jam Bastius admonuit ad Gregor. pag. 297.
 Regulam a Phrynicho traditam firmant Plato: πρῶτος τὸ
 ἥθος Phaedr. 245. C. φιλόπολις τὸ ἥθος Thucyd. ap. Poll.
 IX. 26. βελτίων τὸ ἥθος Demosth. c. Lept. 461. 12. τὸ
 ἥθος ἀσθενής Aristot. H. An. X. 12. 429. χρηστὸς τὸ ἥθος
 Herodian. III. 3. ἀναιδής τὸ ἥ. Philostr. V. Soph. II. 10.
 590. ἐμβριθής τ. ἥ. Plut. V. Gracch. X. 214. ἀμείνων τ. ἥ.
 Lucian. Salt. 72. 164. ἡδὺς τ. ἥ. Dio Cass. 72. 8. cum
 tertio casu ἀγοραῖος τῷ ἥθει Theophr. Char. VI. ἀξιόλογος
 ἥθει καὶ βίῳ Galen. de Med. Simpl. X. 2. 286. D. T. XIII.
 ἐπιεικής τῷ ἥθ. Plut. Quom. Adul. X. 39. 217.

Adversariae factionis sunt hi: βάρβαρος τὰ ἥθη Heliod. I. 19. ἰμβριότης τὰ ἥθη Hipp. Ep. ad Abd. p. 14. T. I. κράτιστος τὰ ἥθη Diog. La. VI. 64. 345. ἐπιεικής τὰ ἥθη Damasc. Suid. s. Οὐλιανός. Eritis testibus facilis erit judicatio.

Adjectiva pluralia promiscue cum utroque numero componuntur: βλοσυροὶ τὰ ἥθη Plato Rep. VII. 169. χρηστοὶ τὰ ἥθη Philostr. Imag. I. 19. 794. βέλτιστοι τὰ ἥθη Athen. VIII. 48. 301. θάρρους ἥθεισιν Plato Legg. VI. 294. κόσμιοι τοῖς ἥθεσι Theopomp. ap. Polyb. VIII. 11. pro quo ap. Athenaeum VII. 77. 497. κόσμιοι τὰ ἥθη legitur; ἀπλοὶ τοῖς ἥθεσι Diod. V. 21. τοῖς ἥθεσι χρηστοὶ Artem. II. 69.

Cum singulari numero: τὰ θυμώδη τὸ ἥθος Aristot. de Part. An. II. 4. 492. B. εἰρηνικοὶ τὸ ἥθος Philo de Praem. et Poen. p. 925. E. μέτριδι τὸ ἥθη Dio Chr. XXXI. 582.

In ceteris ejusdem postestatis vocabulis nulla apparet distinctio. Δίκαιος τὸν τρόπον Demosth. c. Dion. 1283. μέτριος τ. τρόπον Dinarch. c. Aristag. p. 80. σολοικότερος τῷ τρόπῳ Xenoph. Cyr. VIII. 3. 21. ἀβέλαιος τῷ τρόπῳ Plut. V. Dem. 13. 276. βελτίων τοὺς τρόπους Arist. Plut. 105. χρηστός τοὺς τρόπους Eqq. 192. atque hac constructione Aristophanes constanter usus est. Adjectivum plurale: Διάφοροι τὸν τρόπον Thucyd. VIII. 96. ἀνδρόπορνοι τὸν τρόπον Theopomp. Athen. VI. 77. 498. αὐδέκαστοι καὶ τὸν τρόπον ὀμφαλαί Plut. de Lib. Educ. T. VII. 43. ubi lectio quorundum librorum ἄξενοι variantis scripturae ὄξιναι indicium afferre videtur. Cum plurativo: ἡμεροὶ τοὺς τρόπους Dem. c. Mid. 550. 6. μέτριοι τοῖς τρόποις Aeschin. Fals. Leg. Sic dicitur καλοὶ τὰ σώματα Plato Gorg. 452. C. ὀρθοὶ τὰς ψυχὰς Theaet. 162. A. χρηστοὶ τ. ψ. Aesch. Fals. Leg. 345. βέλτιστοι τὰ εἶδη Xenoph. Cyr. IV. 5. 57. μεγάλοι τὰ μέγεα Hipp. de Aer. et Locc. V. 84. 76. ἀριστος τὰς φύσεις Plat. Tim. 18. E. νεανίαι τὰς ὁψεις Lys. Or. I. c. Theomn. 371. ἀνόμοιοι τ. ὄψ. Arist. Rhet. ad Alex. V. 58. et rursus ἡδεῖς τὴν ὄψιν Plato Rep. V. 8: κόσμιοι φύσει ib. VIII. 226. T. VII. θαυμάσιοι τὸ μέγεθος Xen. Anab. II. 3. 15. παραπλήσιοι τὸ εἶδος Arist. H. An. II. 10. 66. κακοὶ τὴν ψυχὴν Aesch. c. Ctesiph. 436. Aeschyl. Pers. 439.

Jam si quem in tanta hujus generis mutabilitate mirari subeat, unicum illud ἥθος in angustiore formulam concludi, is admirationem gratuitam, sed ad contradi-

θυρεός: τοῦθ' Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ
θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος. Οἱ δὲ πολλοὶ
ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τιθέασιν, οὐδενὸς τῶν δοκι-
μων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου· χρηὴ οὖν ἀσπίδα
λέγειν. *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. τίθησι τοῦ ἀντὶ τῆς θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος.
Sic et Moschopolus in Sched. p. 11. Thomas vero p. 459. Θυρεός
παρὰ τοῖς πολλοῖς ἢ ἀσπίς· παρὰ δὲ Ὅμῳ λίθος μέγας τὴν τῆς
θύρας χρεῖαν παρέχων. neque necessaria est praepositio; χρεῖαν
παρεχόμενος — λιμένος Strabo V. 244. τριχὸς χρεῖαν παρέχει Ari-
stot. H. An. I. 6. 16. τείχους πληροῦντα χρεῖαν Zosim. III. 25. 255.
IV. 26. 325. Simile huic κύστεως τρόπον ἐπέχει Athen. VII. 123. 188.
T. III. ὁμήρου τάξιν ἐπέχει Zosim. VI. 12. 528. τάξιν μητέρων ἐπέ-
χουσι Theophil. Institt. L. I. Tit. X. 5. καθαρτικὸν ἐπέχει τρόπον
Porphyr. de Abst. I. 29. 47. Ante χρησαμένου conjicias οὕτω exci-
disse.

cendum parum validam esse sciat. Praepositiones autem
huic structurae adhibere veteribus oratoribus insuetum,
quarum usum popularis dialectus cum poetis communem
habet: πονύλους ἐς τοὺς τρόπους Eupoī. Athen. VII. 100.
159. βδελυροὶ ἐς τὰ ἥθη Lucian. Pseudol. 16. 71. ὑψηλὸς
ἐν ἥθει Plut. V. Dion. IV. 171. τὰ πρὸς ἥθος ἐκλυτος Ni-
cet. Ann. I. 12. 31. C. ὀγκώδης κατὰ τὸ ἥθος Eunap. V.
Prisc. p. 92. ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἥθη Athen. I. 2. 7.

†) Thomas adjungit, Synesium τῷ θυρεός usum esse
ita ut Homerum (Non est ita). Eustath. p. 1626. 54. ait,
minores usos esse τῷ θυρεός nomine παρωνύμως τῇ θύρᾳ,
propter ejus magnitudinem. Reddit autem Livius scutum,
quod θυρεός ab Halicarnasseo dicitur. Nunnes. Quid-
quid Elsnerus, Kypkius et Albertius ad demonstrandam
hujus usus et antiquitatem et necessitatem commolium-
tur, ut θυρεός ab Atticis receptum et ab hoc ἀσπίς distin-
ctam fuisse persuadeant, non efficiunt. Sed Dionysius,
Strabo, Plutarchus et qui horum aetatibus conjuncti sunt,
exemplis abundant. Nunnesium h. l. ἀσπίς scutum red-
dentem Blancardus castigat ad Arrian. Tact. p. 11.

Διονύσιον: ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σὲ συλλαβὴν· οἱ γὰρ ἐπταίνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. καὶ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γέρῳ γησί,

A. Τίς ἂν φράσαιε, ποῦ ὅτι τὸ Διονύσιον;

B. Ὅπου καὶ μορμολυκεία προσκρεμάννεται. *) †)

a) In Edd. Pr. Vasc. et Phav. articulus omissus. Male habet *Διονύσιον* et ita servari non potest; scribe *Διονυσίων*, ut *Δουληγισίων*, *Ἡρακλειδίων*. *Pauw.* Aristophanis senarios de Scaligeri consilio distincti; quem et Bruncius sequitur in *Fragm. XII.* *Hoeschelius*: Legendum forte *εἰ τοῦ Διονύσιου*; ut subintelligatur *ἱερὸν*. *Nannaeus*: Portasse repponendum *Διονυσίων*, quasi idem dicat quod supra in *Ἡρακλειδίων*, [atqui verum non constaret, Scaliger. *)] nisi vè et in *Διονύσιον* produxerunt alii poetae. Pro *πῶς* reposui *καὶ*, ut sensus constet. *Scaliger*: Atqui *πῶς* recte erat; modo distinguitur *ποῦ* ὅτι. At τὸ *καὶ* totam perturbat sententiam. Priore versiculo quidam in platea sciscitatur, ubi sit *Liberti* sanum; ille secundo versu respondet.

†) De varietate hujus generis quamvis tam multa undique contracta sunt a Dorvillio ad *Charit.* p. 250. *Fabrio* *Bibl. Gr.* T. I. p. 525. IV. 26. p. 111. et ad *Dion. Cass.* L. 4. 606., ut *Creuzerus Melet. Crit.* p. 66. T. I. operae compendium facere potuisset, tamen plurimum abest, ut hic locus satis elaboratus videri possit, quum illi duumviri, exempla enumerasse contenti, regulam veri et falsi tradiderint nullam.

Quum difficilis esset plerumque distinctio deminutivorum (*σιδηρίον*), periecticorum (*σιδηρίων*), gentilium (*Ἀθηναῖος*), propriorum (*Ἀθηναῖος*), possessivorum (*ἑρμαιος*) et temenicorum (*ἑρμαιον*), Grammatici plurimum operae consumserunt, ut unicuique generi, in quantum fieri posset, suos terminos circumscriberent; in quo quum nec ipsi secum consentirent, neque librariorum obediētes haberent, tota res turbata est. Principalis canon a *Suida* editus s. *Ἀθηναῖον* ὅτι *Ἀπολλάνιον* βραχέως τὸ *ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος*. οὕτω καὶ παρὰ *Θουκυδίδῃ ἀναγνωστῶν*

*) Videntur haec adversus *Hoeschelium* dici.

(II. 91.). καὶ Ποσειδώνιον καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδανεῖον δῆλον ὅτι Δωριέων. quae ex Eugenii Temeniciis deprompta esse apparet. Ad hanc regulam appositae sunt Ἀθηναίων Herodo. V. 95. Paus. VIII. 44. Polyb. IV. 60. 141. (ubi cod. Ἀθηναίων praebet) Ἀπολλώνιον Thucyd. I. c. Appian. Pun. VIII. 133. (ex codd. editum pro vulgato Ἀπολλώνειον) Athen. X. 75. 157. Heliod. III. 18. 131. Ποσειδώνιον Thucyd. IV. 129. Paus. X. 38. 302. etc. Διονύσιον, de quo hic agitur, Aristoph. ap. Etym. p. 420. Plato Gorg. p. 472. quod Stephanus contra omnes codd. in Διονυσεῖον mutavit, Dio Cass. XLI. 61. 301. Paus. I. 43. II. 7. Athen. XIII. 54. 75. Lex. Bekk. p. 262. quibus Draco Strat. addicit p. 38. Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ Ἀπολλώνιον συστέλλει τὸ ζ. Δημήτριον Herodo. IX. 62. Dio Cass. L. 8. 609. Strabo VIII. 23. 278. (381.) variantibus passim libris. Ex his perspicuum est, neque Solano in Plut. V. Arat. XI. 334. neque Reiskio in V. Aemil. Paul. XXVI. 204. causam fuisse, cur Ἀπολλώνειον, Δημήτρειον mallent quam Ἀπολλώνιον, Δημήτριον scribere.

Ad hanc porro regulam non solum de Κρόνιον Strabon. III. 169. (452.), Διάνιον III. 3. 435. atque aliis, quorum andronymica in ἰος terminari scimus*), sine errore iudicare, sed etiam aliquanto longius progredi, omniaque ejusdem mensurae nomina, quorum nullum extat contrarium andronymicum, sub eandem formulam concludere possumus, id quod tum sententia canonis, tum Atticorum consuetudo, multis indicibus perspecta, facere nobis permittit: Διοσκόριον, quod Thucydidis et Demosthenis codices pro vulgari Διοσκουρεῖον (Plut. V. Syll. XXXIII.

*) Aphrodisius, Apollonius, Dionysius, Demetrius, Paeonius, Posidonius, Ammonius, Platonius. De duobus postremis quae tradit Herodianus apud Etym. p. 266. 48. cf. Schol. Ven. T. 404. cum quaestione de adjectivorum paronymorum forma conjuncta neque mihi satis adhuc patefacta videntur. Neque semper propria cum adjectivis congruere hoc ipso loco demonstrat Herodianus; adjectivum λεόντιος, proprium Λεόντιος caso iubens, ex quo ubique Leontius et Dracontius scribuntur. Rectius igitur est Τιμολεόντιον Polyæn. V. 3. 163. quam Τιμολέοντειον Plutarch. V. Timol. 39. 167. Sicut Nestorius dicitur, similiter Ἀγνώριον Arrian. Alex. II. 24. 138. et Ηελόπιον Paus. V. 13. 53. et ex Aphrodisii et Artemisiae nomine templum Ἀφροδίσειον (quod ubique sic legitur) et Ἀρτεμίσειον, non Ἀρτεμίδειον, ut in codice Strabonis scriptum VIII. 3. 69., dicendum esse discimus.

231. Die Cass. XXXVIII. 133.) exhibere supra notavi-
mus s. Διοσκουροι. Διοσκουρίαν Hesych. s. Ἀνάκειον.
Διωκόριον ap. Demosthen. c. Conon. 1258. multisque
aliis locis. Φεῖφεάτιον ib. 1259. 5. quod minus, at-
tice Φερεφάτιον scribitur in Lex. Rhet. p. 514. Θεμο-
φόριον ap. Aristoph. Lys. 278. Thesm. 278. 880. Tim.
Lex. Plat. pag. 222. quod in Θεμισφορείον vertit Po-
lybius XV. 29. et 53. nisi id quoque scripsit ut Νικηφό-
ριον XVI. 1. 570. Φελξιον Strabo I. 45. (122.) quibus
omnibus Phrynichi sententia ita confirmatur, ut, si quae
sunt contraria exempla, quae pauca sunt, ea plus suspi-
cionis quam auctoritatis habeant.

Eugeniani canonis tanquam complementum addidit
Scholastes Luciani ad Symp. 25. 66. T. IX. προπαροξ-
τόνως λέγεται ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέτωκεν ἢ ἐπιθετικῶν,
ἔχόντων τὴν εἰ διφθογγον, Ἡράκλειον, Χαράνειον, Ἀνά-
κειον, Ἀνακτόριον, Βασίλειον, Μανσάλειον, qui de di-
phthongo quod tradit, fere in omnibus communi usui re-
spondet: Ἀνάκειον Andoc. de Myst. p. 25. Θεσειον ib. et
Aristoph. Eqq. 1312. Ἡράκλειον Paus. IV. 30. 564. et
Ἡρακλείον III. 15. 396. Philostr. V. Apoll. V. 5. Χαρά-
νειον, Βασίλειον plurimis locis, Ἡφαιστεῖον Demosth. c.
Apat. p. 898. 6. Andoc. l. c. p. 20. Ἰασόνειον Strabo I.
122. (45.), quae ne quis Eugenii praecepto repugnare pu-
tet, meminerit, *Heraclyi* et *Basilii* nomina ab *Apollonii*
et *Dionysii* nominibus mensura distingui. Patet hinc, in
quibusdam Herodoti codd. II. 112. minus recte Ἡφαίστιον
scribi. In accentus autem positione summopere variant
librarii, Grammaticorum dissensione in diversas partes
distracti; alii namque nomina temenica et adjectiva, ut
naturae affinitate conjuncta, ita eodem tenore moderanda
censuerunt, alii hoc ipsum effugere annisi, Ἡφαιστεῖον
scripserunt et Ἐρμαιον et Ἡραιον.

His Grammaticorum oraculis interpretandis intentus
Tzschuckii errorem animadverto, qui, quum in Strab. IX.
596. T. III. olim editum esset τὸ Διωκόριον, τὸ Θεσειον,
τὸ Λύκειον, τὸ Ὀλύμπιον, hac, ut narrat, accentuum
diversitate offensus Λυκείον in textum intulit, non ad-
tentus, Λύκειον et Θεσειον longe diversis regionibus ad-
scripta esse. Herodianus Herm. p. 508. Ἀμαρτάνουσαι οἱ
λέγοντες Διονυσείον ὡς Ἀσκληπιείον (sic leg.). Ὅσα ἐπὶ
τῆς γενικῆς περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματίζόμενα
περισπᾶται. Ἐπεὶ οὖν Ἀσκληπιός, Ἀσκληπιού, Διόνυσος

δὲ Διονύσου καὶ Θησεὺς Θησέως· διὰ τοῦτο οὐκ ἐροῦμεν Θησεῖον, οὐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον καὶ Θήσειον; Herodianus igitur ab *Αἰακὸς Αἰακείον* scripserit, ut in Etym. M. 278. 35. legitur, non *Αἰάκειον*, ut Paus. II. 29. 289.

Tertio loco de vocabulis puris praecipietur. Stephanus Byz. p. 353. *Καπετώλιον Εὐρηναῖος πρόπαροξύνει διὰ τοῦ ἑγράφον. Ἡρωδιανὺς δὲ Καπετωλιεῖον ἐν ἑξ. συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει Καπετωλεῖον. Ὅσα γὰρ ἔχει προῦπαρχον τὸ ι καὶ εἰς ὅς λήγει καθαρόν (Hoc est: ὅσα ἔχει κῆριον προῦπαρχον εἰς ὅς λήγον καθαρόν) παραληγόμενον ἢ μότῃ τῷ ι, ἢ προηγουμένου τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αἰ δίφθογγον, προπερισπάται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά (sc. τοιαῦτα προῦπαρχοντα ἔχει), Ἀσκληπιός, Ἀσκληπιεῖον, Πτολεμαῖος, Πτολεμαεῖον, Ὀλύμπιος, Ὀλυμπιεῖον. quae Vir doctus in Observ. Misc. Nov. T. VII. p. 781. parum dextre tractavit. Grammaticus Bekk. pag. 450. Ἀσκληπιεῖον πεντασυλλάβως λεκτέον. ita scribitur Pausan. II. 10. 214. III. 26. 449. Lucian. Demon. 26. 244. T. 5. Reviv. 42. 160. T. 5. proparoxytṓnως Ἀσκληπιεῖον Paus. II. 11. III. 22. IV. 30. quatuor syllabis Ἀσκληπείον II. 26. 276. properispoménως Ἀσκληπείον ib. p. 277. Lucian. Icarom. 16. 14. T. 7. cum summa plerumque codicum fluctuatione. v. Plat. Ion. 178. T. 4. Plut. Quaest. Rom. 94. 365. T. 8. Theophr. Char. XX. 151. Appian. Bell. Mithr. XIX. 668. Jamblich. V. Pyth. IX. 27. 668. inter quos Plutarchio Wyttenbachius, Theophrasto Fischerus pentasyllabam formam e codd. restituerunt. Quod autem Suídas praescribit, Ἀσκληπείον φάρμακον *), Ἀσκληπείον δὲ ἱερόν, adeo a Grammaticorum omnium sententiis abhorret, ut librarii secundi vocabuli tonum et thesin pervertisse videantur.*

Mendosum porro videri debet *Ἰκολεμαῖον*, quod Fabricius Bibl. p. 525. e Diod. XX. 825. profert, neque attice figuratum *Μενελαῖον* Polyb. V. 18. Praescripto conveniunt Ἰολαῖον Diod. IV. 29. codd. omnium consensu vulgatae olim Ἰόλαιον antehabātum (Ἰολαῖον τέκνον Soph.) et ex parte aliqua Ἀμφιαράειον Strabo IX. 399. (379. 12.). Huic simillimum est Ὀμονόειον Dio Cass. LV. 8. 778.

*) Ἀσκληπείον βρέτας Synes. Encom. Calv. pag. 76. A. στέμμα Appian. Pun. VIII. 136. 490.

(possessivum 'Αντινόσιος Athen. XV. 677. D.). De tertio etiam Photius praecepit p. 241. 'Ολύμπιον (leg. 'Ολυμπειον) πεντασυλλάβως, ὡς Ἀκκληπιδιον, Ἀριστοφανης. Theophrastus igitur legitimam, tenorem exlegem habet Σχεδελιον cod. Mosq. in Strab. IX. 541. de quo rursus aberrat Tschuckius, 'Ολυμπιδιον Paus. I. 40. 53. Athen. V. 194. A. Thucyd. VI. 96. pro quo cap. 98. et 106. 'Ολυμπιδιον legitur, codicibus inter 'Ολύμπιον (Aristot. Polit. V. 9. 4.), 'Ολύμπειον, 'Ολυμπιδιον et 'Ολυμπισιον divisio. Cum 'Ολύμπιον congruunt 'Ιπποδάμιον Paus. VI. 20. 204. 'Ισμήνιον Plut. V. Lys. 29. 172. T. III. et ex possessivis Ἀντινόσιος (cod. Ἀντινόσιος) Dionys. Hal. Rhet. XI. 12. 413. quorum veriore scripturam ostendit Κλεινελιος Plat. Gorg. p. 77. Γοργιαῖος Synes. Ep. 82. 229. *) His se legibus Atticos adstrinxisse non una est ad credendum ratio; in extraneorum peccata ne nimis curiose inquiramus, ipsae nos Grammaticorum vituperationes absterrent, in quas illi neglectu antiqui moris incurrerunt. Accedit, quod Eustathius p. 1562. 58. pro communi ἑλιδιον Doriensibus ἔλιδιον (credo equidem ἄλιδιον) gentile fuisse scribit. v. Interpret. ad Athen. XIII. p. 26. T. VII. quo loco diverse Ἀπολλωνιδιον, Ἀπολλωνιδιον et Ἀπολλωνειδιον scribi significat; cujus diversitatis causa posita est in propinquitate priorum, epithetorum, gentilium et andronymicorum, quibus distinguendis varia illa antidiastolae artificia reperiuntur, neque efficacia satis, neque in communem usum recepta. Unum illud ἑρμαῖος, de quo miserandum in modum laborant, omnes conatus irritos reddit. v. Schol. Ven. N. 791. (qui in Soph. Ant. 397. ἑρμαῖον scriptum invenit) Eustath. 1562. 50. 1809. 24. Schol. Lucian. Con templ. T. VI. p. 491. qui aliquos possessivum ἑρμαῖος scripsisse refert, abusus, ut opinor, primae declinationis ambiguitate, qua νυμφαῖος et νυμφαῖος, μοναῖος et μοναῖος, Νύμφαιον, Τύχηον (Hesych. Miles. p. 26. A. Phot. Bibl. LXV. 100.), et Ελενηῖον, Νύμφαιον, Τύχηον (v. Vales. ad Euseb. H. E. VIII. 433.) et terminatione et accentu variantur. Ἐκάταιον et Ἐκάρτιον jam in vetustis exemplis fluctuasse docet Schol. Arist. Vesp. 804. v. Brunck. ad h. l. et Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 250.

Quarto et ultimo loco de nominibus in ις exeuntibus

*) Suidas: Κοτιδιον, ὄνομα πόλεως, dudum, puto, Κοτιναιον correctum est.

Οὐχ οἶον ὀργίζομαι: κίβδηλον ἐσχάτως. μάλιστα
ἀμαρτάνεται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, οὐχ οἶον καὶ μὴ
οἶον λεγόντων, ὅπερ οὐ μόνον τῷ ἀδοκίμῳ
ἀπόβλητον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡχῶ ἀηδές. λέγειν δὲ
χρὴ οὐ δῆπον, μὴ δῆπου. *) †)

a) Articulum, qui huic praecedit, *ἐμῶν γράφει*, supra retuli.
Hunc primus Nunniesius vulgavit, in Ed. Pr. Vasc. et Phav. omissum.

dicendum est. Herodianus Herm. p. 308. Ἀμαρτάνουσιν
οἱ λέγοντες Σεραπίον ὡς Ἀσκληπίον. — Ὅσα ἐπὶ τῆς γε-
νικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικῆς
(lege κτητικῆς) σχήματος τὸ δ φυλάξει, Σεραπίδιον, Ἰσι-
διον, Θετίδιον. quae falso sic scribi pro Θετίδειον etc.
communis possessivorum forma perspicuum facit, Ἡλι-
δεῖος, Εὐπολίδειος, Ἀδωνίδειος. Sed temenica longiuscu-
la, similiter ut patronymica Δευκαλίδης, Ἀνθεμίδης, ad
commoditatem loquentium sensim decurtata sunt. Ste-
phanus Byz. p. 355. Ἰστεῖον προπερισπᾶται καὶ Νεμεσεῖον
καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν τεμενικῶν
quo refellitur Corayi emendatio in Helioid. VII. 8. 268.
pro Ἰσειον (cod. Ἰσιον) Ἰσιδεῖον reponentis. Σεραπίον
Dio Cass. LXVI. 24. 1396. Socrat. H. Eccl. V. 16. 284.
Zonar. Lex. pag. 1631. Ἰσειον Plut. de Is. et Os. II. 103.
T. 9. Ἀδώνιον Steph. Byz. s. Ἀλεξάνδρεια; quae libertas
etiam ad alia quaedam translata est: Ἀμφεῖον, quod
apud Xenophontem et Arrianum Alex. I. 8. pro Ἀμφεῖον
substituerunt, Ποσειδιον vel Ποσίδειον (vel Ποσιδεῖον), de
quo ab aliis dictum est pluribus. v. quos Tzschuckius
laudat ad Strab. T. III. p. 70. et ad Melam T. I. p. 517.
Ἀνουβεῖδιον Lucian. Toxar. 28. 89. T. VI. transpositis
vocalibus in Ἀνουβίδειον mutandum.

†) Ἡμεδαπῇ apud Bithynos fortasse, quorum dialectum
etiam alibi rejicit; ipse autem erat Bithynus; aut certe
apud Asiaticos, quorum item dialectum aliquot locis re-
pudiat. Nunnies. Οὐχ οἶον non est nunquam, ut Nunn-
vertit, sed nequaquam, ne minimum; ita οὐ δῆπον et μὴ
δῆπον accipitur. Pauw. Antiatt. Bekk. p. 110. οὐχ οἶον
ὀρίζομαι, οὐχ οἶον ἀλλίσκω καὶ τὰ ὅμοια* οὐ δὲ, πολὺ ἀπὸ

Οίκιας δεσπότης λευτέον ^{a)}, οὐχ, ὡς Ἀλέξιος, οἰκοδεσπότης. †)
 Ὀδηγοτοῦν μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκιμῶς ὄντινοῦν. ^{b)} ††)

a) Ed. Pr. V. λευτέον omittunt; huic ἑρσιε substituit Thomas 645.

b) Ed. Pr. in sua serie Οἰδηγοτοῦν et ὄντινοῦν male, cum ita esset in MSS. Ραυω.

τοῦ δορίσσειν. Hoc ex δορίσσειν detortum, neque ἀλλοιω-
 incorruptum est. Vitii a Phrynicho castigati exemplum
 qui proferet, indicium accipiet.

†) Pollux X. 21. τὸ κοινότατον τοῦτο, τὸν οἰκοδεσπότην
 καὶ τὴν οἰκοδεσποιναν οὐκ ἀποδέχομαι — εὐρον δὲ ἄμφω
 ταῦτα ἐν Θεανούς τῆς Πυθαγόρου ἐπιστολῇ ὃ δὲ οἰκοδε-
 σπότης ἐστὶ καὶ Ἀλέξιδος. Nupnes. Οἰκίας δεσπότης Plato
 Legg. XII. 205. Aelian. H. An. VII. 20. Themist. Or.
 XI. 150. D. οἰκῶν δεσπότης Xen. Memm. II. 2. 39. οἰκο-
 δεσπότης (*domnaedius*) vulgaribus scriptoribus tritum: Plu-
 tarch. de Curios. III. 153. T. X. Apollon. Lex. Hom. p.
 148. Vill. Basil. Ep. CXLI. p. 168. Georg. Pisid. Hex.
 v. 246. Artemidorum et Sextum addunt Dorvill. ad Char.
 p. 397. et Wetstenius ad Matth. X. 25. οἰκοδεσποινὰ Aesop.
 Fab. 291. 190. Artemid. II. 20. Plut. Praecc. Conj. p. 415.
 T. VII. οἰκοδεσποτεῖν e N. T. et Luciano citat Hoesche-
 lius. Lexicis adde οἰκοπύλας Aristaeon, Ep. II. 15, nisi
 id in duas partes dirimendum est.

††) Huic praecepto ne veteres quidem illi, quos in hac
 quaestione sequimur, nedum, qui ad quotidianum genus
 dicendi accedunt, adstringi cupiunt: ὄντινα δῆποτ' οὖν
 τρόπον Demosth. c. Boeot. 1010. Ὀδηγοτοῦν Diod. Sic.
 II. 33. et 56. ἡνδῆγοτοῦν III. 7. δι' ἣν δῆποτ' οὖν αἰτίαν
 Dio Chr. Or. XXXI. 616. Athen. XIV. 41. 311. δι' αἷς δῆ
 ποτε οὖν αἰτίας Julian. Or. in Const. p. 22. ὅστιςδῆγοτοῦν
 Aeschin. c. Timarch. 163. τί δῆ ποτ' ἂν οὖν Plato Legg.
 VII. 367. ὅστις δῆ ποτ' οὖν Joseph. Ant. XIV. 9. 701. ὅτε
 δῆ ποτε οὖν Epist. Socr. 28. 32. ἅττα δῆ ποτ' οὖν Polyb.
 XIII. 4. ὅτιδῆγοτοῦν Diog. La. VII. 150. 460. Geopp. II.
 46. 205. οἷςδῆγοτοῦν Galen. de Comp. Med. VIII. 5. 576.
 C. ὅποιοςδῆγοτοῦν Sext. c. Gramm. II. 224. ὅπωςδῆγοτοῦν
 Diosc. VII. 4. 342, a, et omissa particula δῆ, ὅσημιχονποτοῦν

Περὶ στασις ἀντὶ τοῦ συμφερόα τιθέασιν οἱ αἰτω-
κοὶ φιλόσοφοι· οἱ δ' ἀρχαῖοι περὶ στασις λέγου-
σι τὴν διὰ τινὰ τάραχον παρουσίαν πλήθους,
καὶ ἡ τραγωδία καὶ ἡ κωμωδία. μᾶθους δ' ἂν
Τηλέκλειδον λέγοντος ὥδε·
Τίς ἦδ' ἐκραυγὴ καὶ δόμων περὶ στασις. *) †)

a) Ed. Pr. V. Περὶ στασις ἡ συμφερόα. τιθέασιν etc. et mox τὴν
διὰ τινὰ τάραχον παρουσίαν, absque πλήθους. Non bene; excidit
vocula, vel scriptum in libris istis τινῶν διὰ τὸν τάρ. παρ. Pauw.
Pro Τηλέκλειδου reposui Τηλέκλειδον e Thoma MS, et vulgato et
epitoma Phryn. et Sud. Pro δόμων in Thoma vulgato δῆμον legi-
tur, in MS. vero dorice δάμων, quod reposui. Nun. δόμων Scallie-
ger, et sic aperte Ed. Pr. μᾶθους (in Vasc. μᾶθους) δ' ἂν Τηλέκλει-
δου — δάμων περὶ στασις. δῆμον e δόμων forte enatum. Salmasius de
Ling. Hell. audacter et nullo jure τίς δὲ καὶ περὶ στασις. Pauw.

Hal. Antt. IV. 39. VI. 12. Herodian. IV. 5. 153. Liban.
Decl. pag. 764. T. IV. Basil. Epp. 325. 318. Eunap. V.
Chrys. p. 154. Similiter Euripides Phoen. 1307. τὰ πείρα
usurpavit. Sed oratores veteres neque πῶμα huc sensu,
neque τὸ νεκρὸν, quod Thomas conjuncte cum illo da-
minat, dixerunt. Τὸ νεκρὸν τοῦ Φιλίστου Plutarch. V.
Dion. XXXV. 205. T. 6. ubi Reiskius τὸν v. reposuit,
minime necessarium. Τὰ νεκρά τῶν θυγατέρων Plut. Narr.
Amat. III. 73. T. XII. quod adversus Valckenarium et
Porsonum valet. v. Schaefer. ad Bos. p. 460. πῶματα
aedium ruinae Aristid. Rhod. 546. T. I. Mechann. vett.
p. 100. Polyb. XV. 14.

†) Thomas p. 710. Περὶ στασις — καὶ ἡ αἰτία· ubi intel-
ligo nomine αἰτίας non causam tantum, unum nempe ge-
nus circumstantiarum, ut vulgo loquuntur rhetores, sed
omne genus circumstantiarum, quod haec sint αἰτία, i. e.
causae controversiarum. Ex his enim sunt controversiae
rhetoricae et ex his ducuntur argumenta ad illas dispu-
tandas, ut docuimus in Instit. Rhetor. Glossae; περὶ-
στασις, circumventio. Cicero consequentes interpretatur
illas, quibus rhetores utuntur. Nunnes. v. Ernesti Lex.
Technol. Rhetor. p. 260. De primigenia hujus nominis
significatione, cujus antiquitatem Isocratis περὶ στασις θαν-
ματουργοί (Phot.) testantur, strictim exposuerunt Salma-
sius de Foen. Trap. p. 251. Hemsterh. ad Plut. v. 954.

Παραβολή: δεινῶς Μακεδονικῶν, καίτοι ἐνῆν τῷ στρατοπέδῳ χρῆσθαι, πλείστον καὶ δοκίμῳ ὄντι. †) Σαπρὴν οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦν. Θέων φησὶν ὁ Γραμματικὸς εὐρημέναι παρὰ Φερεκράτει λη-
ρῶν ἅπαντα γὰρ αὐτὸς φέρει μαρτύρια, ἐπὶ τρυ-
καλαιοῦ καὶ ἀσσηπότητος εὐρηται κείμενα. *) ††)

*) Haec a prima Ed. abeunt et in MS. suo non invenit Calhar-
gus. Pauw.

Schneider. ad Theophr. Char. VIII. Theopomp. ap. Athen.
XI. c. 70. περιστάτον βῶσα τὴν κώμην ποιεῖ. Pro casibus
adversis apud nullum veterum reperitur, sed verbi usus
non infrequens, τὰ περιεσθηκότα πράγματα Lys. Ἐπιταφ.
p. 96. σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν περιεσθηκότων Aristid. Rhod.
542. T. I. τὰ περιστάνα διαφυγεῖν Zosim. Hist. III. 8. 215.,
occasionem nominis in eandem sententiam usurpandi do-
dit. Polybium, Diodorum, Plutarchum et recentiores
hanc ei significationem tribuisse, res nota est.

†) Quid propriis sit παραβολή et quid differat ἀπὸ τῆς
παρατάξεως, aut, ut vulgo editum, παραστάσεως, vid. Ae-
lian. de Ac. instr. et Sud. Nunnes. Etiam de hoc voca-
bulo a pluribus Atticistarum notato omnia, quae dici
possent, occupata sunt. v. Sturz. Dial. Mac. p. 30. Ad
Aeschiniae c. Timarch. p. 165. πολλὰ παραβολὰι λόγων εὐ-
ρέθησαν graecus interpres atticae consuetudinis inscitia
metaphoram ἀπὸ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολεμικῶν traductam
censet p. 744.

††) Negant item Schol. Aristoph. et Sud. τὸ σαπρὸν dici
nisi in eo quod inveteravit. Theo Gramm. quis sit, mihi
non liquet. Nunnes. Theo est unus e tribus, quorum
Scholia in Apollonii Argonautica extant. Scaliger. Pho-
tius: Σαπρὸν οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν.
Ἐπὶ τοῖς, Pherecratis loci, qui Θεῶνι errorem objecc-
runt, similes illi fuisse videntur, quo Aristophanes mu-
liera vetulam σαπρὰν γυναῖκα vocat, quae sane non pot-
est non turpis esse. Neque σαπρὰ κρούματα Theopomp.
ap. Etym. p. 94. ἱμάτιον σαπρὸν Liban. Decl. T. IV. pag.
624. σαπροὶ προηται Dio Chr. XXXII. 690. T. I. a notione

Σώματα ἐπὶ τῶν ὀνίων ἀνδραπόδων, οἷον σάματα πωλεῖται, οὐ χρῶνται οἱ ἀρχαῖοι. *) t)

a) Deest hic articalus Ed. Fr. V. et Phayon.

primitus insita putidi, marcidi, ruinosi, sejuncta sunt. Liban. Decl. T. I. p. 176. νῦν μὲν σαπροί, τότε δὲ ἡμῶν-
μεν, quod compares cum Varronis dicto: *Omnes videmur*
nobis esse saporis, cum simus sapores. Apposite Hœ-
schelius Chrysostomi affert verba (ex Hom. IV. in Ep. ad
Tim.): *σαπρὸν λύχνον ἐποίησας πρὸς τὴν ἐγκεχειρισμένην*
θεραπευνίδα αἰεὶ λέγομεν. πᾶν γὰρ, ὃ μὴ τὴν ἰδίαν χρῆσαν
πληροῖ, σαπρὸν λέγομεν. Atque his exemplis σαπρὸς λό-
γος Apostoli, σαπρὸν δόγμα Arrian. Epict. III. 22. ἀργο-
λογία καὶ σαπρολογία Nicetae accenseri possunt. Vitii a
Phrynicho reprehensi exemplum apertissimum est in Com-
par. Philist. et Menand. ap. Rutgers. p. 365. *σαπρὰς γυ-
ναῖκας ὁ τρόπος εὐμόρφους ποιεῖ*, cujus simile Schneiderus
attulit in Lex. Gr. sub σαπρόφιλος.

t) Pollux III. 78. negat, praecise adhiberi posse τὰ σώ-
ματα in mancipiis, sed cum adjunctione σώματα δοῦλα di-
ci pro illis posse; σώματα autem pro militibus usurpavit
aliquot locis Demosthenes. *Nikanes.* Epiphani. Anecd.
(c. 59.) p. 439. ἡ συνήθεια τοὺς δούλους σώματα εἰσεθε κα-
λεῖν. inde *σωματεμπορεῖν.* *Hoeschel.* Veteres, si mancipia
significare volunt, σώματα δοῦλα, σώματα αἰχμάλωτα De-
mosth. c. Lept. pag. 480. σώματα οἰκετικά Aeschin. c. Ti-
march. p. 42. τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν p. 120. et omisso sub-
stantivo τὰ δοῦλα Xenoph. Hell. I. 6. 15. τὰ αἰχμάλωτα
Dem. Fals. Leg. p. 384. ubi Reiskius σώματα addendum
putabat, quo facile supersedemus. v. Schweigh. ad Ap-
pian. T. III. 476. Eadem ellipsi τὰ δουλικά Arrian. Per-
sian. Er. pag. 150. τὰ αὐτόμοιλα Appian. Syr. 38. 595. τὰ νεκρά
Mithr. 76. 754. Pun. VIII. 104. 450. Atque hac aetate
usitatum erat mancipia nuda σώματα appellare. v. Polyb.
XII. 16. Arrian. Erythr. p. 148. Plutarch. V. Cim. 9. 257.
σώματα εὐπρεπῇ, *servae*, Harpocr. p. 229. A quo tantum
veteres abfuerunt, ut σώματα indefinite dicerent *cujusli-*
bet conditionis homines, libera servaque capita, τὰ φιλ-
τάτα καὶ οἰκειότατα σώματα (liberi) Aeschin. c. Ctesiph.

Τὰ πρόσωπα παρῆν ἀμφοτέρω: οἱ ἀμφὶ τὰς δί-
κας φήτορες οὕτω λέγουσι παραπαίοντες. ἀλλὰ
σὺ καθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ᾧν φήτωρ καὶ μόνος
μετά γ' ἐκείνους, τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην
λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δο-
κιμον τῆς ῥητορικῆς, οὐ μόνον αὐτῷ δεσχε-
φαίνων οὐδεπώποτε ἐχρήσω τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ
καὶ τοὺς ἄλλους ἐκώλυσας χρήσασθαι, ἐξελληνί-
ζων καὶ ἀντιπίζων τὰ βασιλικὸν δικαστήριον καὶ
διδάσκαλος καθιστάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν
λόγων, οἷον χρή λέγειν, σχήματος καὶ βλέμμα-
τος καὶ φωνῆς καὶ στάσεως. Τοιγαροῦν εἰ τῶν
μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς, ἀνέ-
θεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν,
παριόρυσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπι-
στολέα ἀποφύηναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἐλόμα-
νοι τῆς βασιλείας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὐτοὶ.
τὰ δὲ πρόσωπα, ὡς πρόκειται, οὐκ ἐροῦμεν,
ἀλλὰ καθάπερ οἱ παλαιοί, οἷον καλὸν ἔχει πρὸς-
ωπον. ^{a)} †)

a) Is, qui textum in Ed. Fr. expressum concinnavit, hunc articu-

p. 470. *) τὰ πολλὰ τῶν σωμάτων Plato de Legg. X. 114.
ἐλευθερά σώματα Dem. o. Phorm. p. 910. quod quum et
ipsi imitarentur recentiores, πολλὰ σώματα διεφθάρη Dion.
Hal. Antt. IV. 69. 805. πᾶς ὁ τόπος ἔγχετο σωμάτων Diod.
XIII. 14. πολιτικὰ σώματα Galen. de Comp. Med. sec. Loc.
III. 2. 414., non debebant eodem vocabulo seorsum servare
notare.

†) Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας] Supra οἱ ἀμφὶ τὰ δικαστήρια.
Ἐξελληνίζων κ. ἀντιπίζων] Ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβα-

*) Hoc satis est ad expugnandam Wyttenbuchi emendationem ad
Plut. de S. N. V. p. 31. qui in Philone τῶν εἰσιεστώτων καὶ
φιλάτων σωμάτων ἀντόχειρες, ut is Platonem imitatus videretur,
αἰμάτων correxit. Tragicorum exempla collegimus
Scidlerus ad Troad. v. 206. et Erfurdus ad Antig. v. 672.

lum, propter amplitudinem describentibus molestum, omisit. Pro *ἄλλῃ* *λεγειν* potius *οἶον* legendum et post *λεγειν* interponenda *ἀλλὰ καὶ*, quae quum Nunnesius in versione posuerit, Pauwio dubium est, utrum illa operarum incuria interverterit, an Nunnesius de conjectura assumerit. Licet etiam hoc suspicari: *ἀλλὰ καὶ μεθ' οἶον λεγειν* —.

ρον Liban. Decl. T. I. 305. ὁ τὴν βάρβαρον ἀφ' ἑλληνίσας Philo Leg. ad Caj. p. 1013. γραμματικῇ, ἢ γλωσσῶσαν ἑλληνίζει καὶ ἱστορίαν συναγει καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ Gregor. Naz. Or. XLIII. p. 788. D. T. I. ἑλληνισθαι τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ad graecam formam radacta esse, Staph. Byz. s. Τάναϊς' notabile hoc ob augmenti omissionem, qua etiam Thucydidis locus II. 68. ἑλληνισθῶσαν τὴν γλωσσῶσαν et Charitonis IV. 5. vitiatur; τὰ ὀνόματα ἑλληνισται Joseph. Antt. I. 5. 21. ἐξελληνίσεν τὸ ὄνομα Dio Cass. LXXIV. 8. In Schol. Venet. ad Catal. p. 574. ἐκρήτῶσαν τὴν ἑλληνίδα φωνήν mendose pro ἐκρήτῶσαν editum.

Καὶ βλέμματος] Eodem modo Plutarch. V. Ages. ἀλλὰ καὶ σχήματι καὶ φωνῇ καὶ βλέμματι. Cicero Tusc. III. 22. eo enim erant (oratores) vultu, oratione, omni reliquo motu et statu (στάσις. v. Philostr. Vit. Soph. II. 50. 622. sq.). Τὸ χαρίεν (τοῦ ῥήτορος) ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῷ φθόγματι καὶ τῷ σχήματι Liban. Ep. MCCIII. 571. v. Toup. ad Longin. p. 345.

Ἐπιστολέα] Nunnesius vertit ab epistolis. Tamen Agathiae et aliis ἐπιστολεύς est tabellarius, cujus crebra mentio in Inscriptionibus. Scaliger. Ea, quae his dicuntur, non conveniunt tabellario. In V. Εὐσσημον — ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολέα Nunnesii interpretationem praebant. Pauw. Hodie rem inter omnes constare puto. v. Olear. ad Phil. Soph. p. 589.

Πρόσωπα] Hanc vitiosam loquendi consuetudinem quodammodo praeparaverunt poeticae circumlocutiones. Ἀρετᾶς πρόσωπον Eur. Iph. A. 1090. ἡσυχίας πρός. Arist. Avv. 1522. dehinc pro homine ipso, quatenus aliquam personam sustinet, Aristot. Rhet. II. 517. et Epicur. Stob. Ecl. Ph. I. 218. et innumeris Polybii, Dionysii aliorumque locis. ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, illi, Longin. XIV. 56. θεληκὸν πρ. Artem. II. 56. Melamp. Div. p. 462. ἱεραικὸν πρ. Apsines Τέχν. 687. ἐλεεινόν Synes. Ep. 154. 295. et saepissime apud Jurisconsultos graecos.

Στηρνιᾶν· τοῦτω ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμῳδίας ποιηταί· ὃ [οὐκ] ἂν μανείς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφᾶν. *) †)

Σύαγρος οὐ ῥητέον· σὺν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. ††)

*) In Ed. Pr. V. Phav. deest. Οὐκ inter ὃ ἂν μανείς interposuit Nunnesius, unois inclusum. Salmasius de Ling. Hell. ὃ σὺν ἂν μὴ μανείς. Ego non improbo ὃ ἂν μανείς τις χρήσαιτο. quia nimia est hyperbole in ὃ σὺν ἂν μανείς v. γε. Nisi ea gavisum putes Grammaticum grandiloquum. Pauw. Illud sic dici oportebat: ὃ οὐδ' ἂν μανείς.

†) Apud Phavor. inter alias significationes τὸ στηρνής dicitur τὸ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθόγμα, jucunda vox auditui, unde fortasse strenas Romanorum. Στηρνιᾶν Suidae est ἀτακτεῖν, aliter idem et Hes. διὰ τὸν πλοῦτον ὑβρίζειν et βαρέως φέρειν. Ita locupletes et potentes contumeliose ceteros vexant, neque possunt eorum aspectum aequo animo ferre. Nunnes. Τὸ στηρνός 4. Regg. 19. Apoc. 18. Epiphan. L. II. c. Manich. genere masculino περιτρεγίρα τινα φερόμενος ἡδοναθελῶ καὶ κατὰ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ νοῦν ἐκταθάζων καὶ βαρεῖς στηρνούς ἐν ἑαυτῷ ἀγόμενος. Hinc στηρνιᾶν Apoc. 18. Sophilus et Antiphanes Athen. III. 100. Chrysost. Comm. in C. III. Ep. ad Rom. καταστηρνιᾶν Χριστοῦ τῆς ἀγάπης. Hoeschel. Ὅταν καταστηρνιάσῃ τοῦ Χριστοῦ Basil. Ep. ad Amphil. p. 28. C. T. III. Nicet. Ann. XIX. 4. 568. D. Σιληπορεῖν Schol. Lucian. Lexiph. XXI. pag. 199. interpretatur στηρνιᾶν. Antiatt. Bekk. p. 113. στηρνιᾶν καθ' οὗ ὁ βίος τάσσεται, Διφιλος. fortasse Σώφιλος scripserat. Lycophronem et Palladium adjungit Sturzius p. 195.

††) Eustathius p. 1554. 14. σύαγρος, ὅπερ Ἰων ἀνήρ διαλύσας σύες ἄγριοι ἐρεῖ. V. Gregor. de Dial. p. 422. hoc ipsum quoque Ionibus adsignantem. Σὺς ἄγριος, ut Phrynichus praescribit, Xenoph. Anab. V. 7. 24. Plutarch. V. Pelop. XIX. 267. T. 2. Aelian. V. H. I. 7. Philostr. V. Soph. II. 1. 553. Pausan. I. 32. Polemo Phys. I. 6. Hippocr. Ep. ad Damag. p. 24. T. I. ὃς ἄγριος Xen. Cyr. I. 6. 28. Arist. H. An. II. 2. Antisth. Λόγ. Ὀδ. pag. 58. Ambo vocabula vulgaris sermonis incuria in unum

Συγγνωμονῆσαι οὐ καὶ λέγειν, ἀλλὰ συγγνώναι. †)

σύαγρος coaluerunt, ut ἀγρος (Nicet. Ann. III. 5. 58. D.) βόαγρος, ἵππαγρος, ὄναγρος, ἀγρίονιδες et ἀγριοχινέρια, ἀγριόχειρος (Zonar. s. γλῶττης) et alia animalium et herbarum *) nomina. Σύαγρος Antiphanem suscepisse auctor est Athenaeus IX. 401. D. cui successerunt Strabo VII. 4. 407. Artemid. II. 12. IV. 56. Geopon. XVI. 22. 1156. Alex. Trall. III. 2. 182. Theophil. Inst. H. 2. συναγευτής Tzet. Chil. VII. 70. Lexicis deest.

†) Eodem modo Thomas p. 812. in quo Nunnesius pro καὶ συγγνωμονῆσαι ex MSS. οὐ συγγν. reponit. Verbo suspiciouso praeter Josephum usi Apollod. II. 7. 6. Athen. IV. 4. 207. Michael Eph. in V. Nic. p. 74. Schol. Ven. H. 390. Veteres συγγνώναι, συγγνώμην νέμειν, ἔχειν, δοῦναι, altera vero consentiendi significatione ὁμογνωμονεῖν. Quippe haec forma probatur in parasynthetis συτογνωμονεῖν, ἰδιογνωμονεῖν, quibus pro adjectivorum, unde ducuntur, diversitate diversus datur exitus. In Dion. Cass. XLIII. 27. 561. LIII. 21. 716. ἰδιογνωμεῖν, quo etiam Cyrillus utitur c. Julian. I. 53. E., Lexicis ignotam, injuria sollicitatur; neque opus erat Poll. II. 224. διχογνωμεῖν in διχογνωμονεῖν verti, neque ὀρθογνωμεῖν ap. Philon. de Profug. p. 452. A. in ὀρθογνωμονεῖν. Eadem forma μεγαλογνωμεῖν Dio Cass. LXIII. 25. 1044. ὀλισθογνωμεῖν Lucian. Lexiph. 19. 196. T. 5. pro quo Schneiderus tacite ὀλισθογνωμονεῖν substituit. Haec ne

*) Ita se habent αἰσάμακρον, ἀγρόκοκκον, v. Niclas, ad Geopp. T. II. 811. quae omnia quam mollissime tractanda sunt. Pro ἐμπείρῳ πολέμου Dion. Hal. V. 37. 929. Camerarius ἐμπειροπόλεμον proposuit, quae apud hunc scriptorem eodem pondere sunt: ἐμπειροπόλεμος VI. 14. 1071. ἐμπειροὶ πολέμων VIII. 64. 1656. Hoc antiquis usitatum, illud recentioribus, Philo de Conf. Ling. 341. B. Appian. Pun. VIII. 102. 447. Plut. Comp. Paul. et Timol. I. 226. T. II., ideoque Polluci contentum I. 156. Sed et hi novitii rhetores dissuendo, quae jam pridem concreverant, antiquae simplicitatis speciem sibi induunt: οἱ ἰδιοὶ ἔτι- νοι pro ἰδιόξενοι Dion. Antt. VII. 2. 1315. μύρων ἀλοφῆς τῷ διδάξαι et μίτην φορέτω ἀναδείξαι Arrianus Instd. VII. 45. iomidis dialecti ingenio obsequens; alii πλάγιος αὐλῆς pro πλαγί- αulos, v. Schaefer. ad Long. p. 333. Coray ad Heliod. VI. p. 179. et similes diaereses, quae jam ex memoria excesserant, tanquam illustramenta orationis e longinquo repetierunt.

Σιτομετρεῖσθαι μὴ λέγε. λύων δ' ἐρεῖς σῖτον με-
τρεῖσθαι. γ) †)

a) Hunc articulum rursus omittunt Edd. Pr. V. et Phav. sed ante oculos habuisse videtur Thomas p. 795.

propter facilitatem depravandi *) in dubitationem vocen-
tur, obstant adjectiva biformia διχόγνημος Schol. Eur.
Orest. 887. δολιόγνημος Hesych. s. Δολομήτα, δλγνημος,
ἄλλοτριόγνημος Cratin. Hephæst. p. 14. ἄσχημος Diog.
La. II. 88. εὐσχημος Isaac. Porphyg. Char. Her. p. 511. in
cod. Paris. Helioid. II. p. 68. μεγαλόσχημος Theophr. Caus.
Pl. VI. 2. **) quae pleraque a Lexicographis aut omissa
aut in suspicionem adducta, neque in docta digressionem
Stephani Britannici Vol. I. P. IV. 547. comprehensa sunt.
Συγγνωμονεῖν qui usurparunt, similitudine verborum ἄν-
τιγγνωμονεῖν et ἀμφιγγνωμονεῖν, quae ex diverso genere
sunt, decepti fuisse videntur.

†) Σιτομετρεῖν Genes. 47. σιτομετρία Diod. σιτομέτριον
Lucae 12. Bas. (Ep. 395. 404.) Naz. (Or. II. 29. A.)
Chrys. Hoeschel. Τὸν σῖτον μετρεῖν occurrit in lege at-
tica Demosth. c. Steph. p. 1155. 61. Polyaen. VII. 35.
239. Composita σιτομετρεῖν et σιτομετρία qua aetate exti-
terit, suspicari licet ex Diodori et Polybii locis, quos
Hierocritici collegerunt.

*) Ex ea ortum habet φουσιγγνωμία Stob. Ecl. Ph. I. 764. et ὁμο-
γνοῦν vet. Edd. in Josephi Antt. XI. 8. 580. Inter haec sub-
eunt duo loci omissione syllabae corrupti; unus est Polyaeni
Strateg. VIII. 16. 260. Cor. in quo vulgatum φουγαγωγός, analo-
giae contrarium, neque alias lectum ex λαφωραγωγός natum est.
Alter Jamblichi V. Pyth. XXVIII. 142. 296. καὶ ἐν Συβάρι τὸν
ἔφην, τὸν ἀποκτείναντα τὸν δασύν ἔλαβε καὶ ἀπεπέμψατο. in-
terposita syllaba πας reliquisque ad ordinem revocatis perspicua
erit sententia: τὸν ἔφην, τὸν ἀποκτείναντα τὸν παῖδα, συν-
έλαβε π. τ. λ.

**) Ἀλλοιοσχημονεῖν Diog. La. X. 74. 622. et ἐπιληθμοσίνη Alex.
Trall. I. 18. 44. Lexicis desunt.

Στηθύνιον ὀρειθίου λέγουσι τινες οὐχ ὕγιως. εἰ
γὰρ χρη̃ ὑποκοριστικῶς λέγειν στηθίδιον· εἰ δ'
οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικόν, πόθεν εἰσεκώμασε καὶ
τοῦτο τὸ κακὸν τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ; ^{a)} †)

a) Etiam haec desunt Ed. Pr. V. Phavor. Scaliger: Pro λέγειν leg-
gendum λέγοντων, id est λεγέτωσαν. nihil verius. Pauwius: „Potes
etiam εἰ γὰρ χρη̃ ὑποκοριστικῶς, λέγει στηθίδιον, vel εἰ γὰρ χρη̃ ὑπο-
κοριστικῶς λέγειν, λέγει στηθίδιον.“ Promptissimum videtur: εἰ
γὰρ ὑποκοριστικόν, χρη̃ λέγειν στηθίδιον.

†) Στηθύνιον partem pectoris dicit et esse ὑποκοριστι-
κόν Etym. medium pectoris Pollux II. 162. in Poll. et-
iam στηθίδιον pro pectusculo legitur. (Falsum; στηθύ-
νιον et στηθήνιον in codd.) Nunnus. Στηθύνιον Philo
MS. (vulgata Lexica στηθήνιον) Exod. 29. Levit. 7.
Hoeschel. Triplex scriptura: στηθίνιον, a στηθος et ἰνιον,
pars pectoris, cui nervi adhaerent; στηθήνιον, a στ. et
ήνιον, pars pectoris, quae alias partes pectoris ligat et
fraenat; στηθύνιον, a στ. et ὕνιον, pars pectoris, quae
vomere instar est. ὕνις et ὕνις scribitur; ad istam διττο-
γραφίαν accederet στηθύννιον, quod est ap. Poll. in libris
quibusdā. Pauw. Hoc est perfecte insanire. Ut a
χειλος χελύνιον, quod et ipsum damnat Phrynichus App.
p. 72. v. Schneider ad Aelian. H. An. XVI. 12., sic a στη-
θος στηθύνιον derivatum videri potest; quo praeter
Ephippum a Sturzio citatum Schol. Lucian. Lex. III.
180. T. 5. utitur. Στηθήνιον Philo Legg. Alleg. II. 85.
86. 88. quam formam a Stoebero probatam ad Thom.
p. 811. cum altera στηθίνιον recte rejiciunt Casaubonus
ad Athen. p. 65. et Fischerus ad Vell. II. p. 33. termina-
tionem ννιον deminutivorum formis adnumerans, vul-
gari, ut credere par est, dialecto propriam.

Εἰσεκώμασε] οὐ γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν εἰ-
εκώμασεν (vox ἀποφράς) Lucian. Pseudol. XI. 68. T. 8.
ὑπὸ τῶν εἰσεκωμάζοντων λόγων Plato Theaet. 184. A.

ὑπέρδριμυς: ἐπεὶ ὑπέρσοφος, καὶ ὑπέρδριμυς
ἀξιουσί τινας λέγειν. λεγόντων δ', εἰ καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι καὶ οἱ δοκίμοι λέγουσιν. εἰ δὲ μή, ἐών-
των χαίρειν τὸ ὑπέρδριμυς. ^{a)} †)

Φυγαδεῦσαι καὶ φυγαδευθῆναι: ἐπισκέψεως πολ-
λῆς δέεται, εἰ ἐγκριτίον τοῦνομα τοῖς δοκίμοις.
εἰ τοίνυν εὐροῖς, βεβαιώσεις τὸ ἀμφισβητού-
μενον. ^{b)} ††)

^{a)} In hoc quoque articulo deficiunt Ed. Pr. V. Phavor. *ἑόντων*
est Scaligeri emendatio pro *ἐόντων*.

^{b)} Neque hunc locum exhibent Ed. Pr. V. Phavor.

†) Τῷ ὑπέρσοφός utitur quidem Aristophanes Ach.
975. at τῷ ὑπέρδριμυς qui usus fuerit, reperi adhuc ne-
minem. *Nunnes*. Neque ego.

††) Dubitationem istam aliqua ex parte levabunt De-
mosthenes c. Boeot. p. 1018. 5. quam orationem nonnulli
Lysiae assignant, Xenophon pluries, sed duntaxat in
Hellenicorum libris hoc verbo usus, Isocrates Symmach.
52, 286. Aristot. Polit. III. 4. 121. Aristophon Athen.
XIII. 14. 52. atque Theopompus historicus in Bibl. Coisl.
P. II. 484. quem locum aliter Ruhnkenius Hist. Orat.
p. 164. T. VIII. aliter Bekkerus in Anecd. p. 115. scrip-
tum exhibet. Hi Polluci VIII. 70. mediocres auctori-
tates quaerenti satis esse potuerunt; Phrynichus plures
et luculentiores testes circumspexisse videtur. Neque
Polybius IV. 55. Diodorus I. 67. IV. 10. XI. 58. Apol-
lod. I. 4. 5. Plutarch. V. Demetr. XXIV. 29. de Tranq.
Ani. VI. 8. Lucian. Amor. XXXII. 294. Macrobi. VIII.
118 Themist. Or. I. 15. C. Julian. Or. II. 90. A. Liban.
T. I. p. 469. Dio Cass. LVII. 25. LXII. 27. Polyaen.
Strat. V. 11. 168 numero multi, pondere leves, verbo
ad usum percommodo et prope necessario, neque tamen
a veteribus valde recepto, justam excusationem afferunt.
Φυγαδικός Thucyd. VII. 145. *φυγαδεῖα* Euphorio ap.
Steph. s. *Ἀσβωτος*, *φυγαδευτήριον* Philo in Flacc. p. 988.
A. Anna Comn. XII. 352. D. *φυγαδευτικός*, quod in du-
biis censetur, Heliod. VIII. 11. et, quem Hoeschellius
citat, Clemens Alex. Paed. II. 5.

Ἐγκριτίον] Traductum a senatorum et athletarum pro-
B b

*Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα.
Χρησιμεῦσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι. a) †)*

a) Coniunxi hos articulos, quibus in Edd. Num. vv. *Χρήμη* et *Ἐπιμάξεις* interjecta sunt. Posterior in Edd. Pr. V. omissus, prior vero sic scriptus est: *Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι* quae quum ex duobus praeceptis conflata sint, necessaria consequutione efficitur, utrumque articulum in antiquioribus codicibus, unde Ed. Pr. excerpta est, uno, ut videtur, loco scriptum fuisse. Et vero ambo integros servavit Phavorinus ab Ed. Nunn. nihil dispans. Pauwius autem multa comminiscitur, quibus lectionem Ed. Pr. tueatur, plures Aristotelis locos Eth. VI. 5. et 6. proferens, in quibus *φρόνιμοι* declarantur *οἱ τὰ αὐτοῖς ἀγαθὰ δύνανται θεωρεῖν* etc. unde concludit, *φρονιμεύεσθαι* eum dici posse, qui, quid extra sit, intelligat, eoque tum aliis tum sibi praesertim *χρήσιμος* sit. Frustra.

batione (*ἐγκριθῆναι* ἐς τὸ στάδιον Xenoph. Hell. IV. 1. 40.) Platonis exemplo Legg. VII. 349. T. VIII. Rep. II. 247. *Ἐπικούρο*ς τούτων οὐδὲν ἐγκρίνει Plutarch. de Plac. Phil. I. 8. 374. T. XII. *ἐγκριτώτερον* δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου Schol. Lucian. Encom. Dem. 134. T. 9.

†) Verbum *φρονιμεύεσθαι*, quod in Glossariis Graecitatis mediae commemoratur et etiam nunc vivit in Graecorum sermone, nisi Phrynichus in numero proscriptorum retulisset, vix notum esset hodie, quippe ne Lexicographis quidem animadversum; nec *φρονιμεύσις* Schol. Lucian. Bis accus. 21. p. 78. receptum est; sed quod e I. Stobaeo proferunt *φρονιμῆμα*, luce clarius est in *φρονιμῆμα* mutandum esse.

Χρησιμεύειν a Thoma quoque repudiatum p. 921. pluribus exemplis firmavit Stephanus, inter quae eminet Luciani nomen. Adde Theophr. de Anim. Inced. 475. Diod. I. 81. Porphy. Abst. I. 54. 93. Galen. de Opt. Sect. v. XXX. 326. C. XXXI. 327. B. T. XII. Sext. Hyp. II. 16. 112. c. Log. II. 484. Sopat. Διαφ. Ζητ. p. 300. Jul. Afric. Cest. XX. p. 295. a. quorum omnium non tanta auctoritas est, quanta est hujus universae classis, quae ab adjectivis in *ιμος* et *ικος* ortum habet, ignobilitas.

Χήμη: πόθεν ἀνεμίχθη τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ,
ἀδελον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι κογχύλην λέγουσι τοῦ-
το. ^{a)} †)

Ἐπιχειμάζεις σαυτόν, Μένανδρος εἶρηκεν ἐπὶ τοῦ
λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως. πειστέον δὲ
τοῖς δοκίμοις, τοῖς μὴδ' εἰδόσι τοῦνομα. ^{b)} ††)

a) Desideratur hic articulus in Ed. Pr. V. Phav.

b) Hic articulus non est in Ed. Pr. neque apud Phavorinum;

†) Suidas χήμην speciem quandam ostreorum esse dicit.
Athen. III. ex his quae parva sint appellari eas proprie
ὄστρεα, alias crassas βασιλικὰς dici, alias τραχέας. Plinius
chametracheas appellat asperas, et chamepeloridas
τὰς βασιλικὰς et chameleas leves chamas, quibus idem et
Macrobius adjungunt chameglyceridas, de quibus con-
sule Rondelet. et Bellonium. A Phrynicho fortasse non
distinguentur, ut ab iis, qui de pistibus separatim scri-
pserunt. Νάννος. Ἕλληνες hic sunt Attici; χήμη pro
κογχύλη haud dubie antiquiores usurparunt. Hesych.
χήμη, χάσμη, a χάω χήμη vox perquam antiqua sine du-
bio. Pauw. Cantior Photius s. κόγχη hoc tantum obser-
vat, vocabulum istud inventu rarum esse; neque facile
oratori usu venire poterat, ut de chamia aliquid dicere
necesse haberet; in quaestionibus naturalibus usus ejus
multiplex est neque inconcessus: Aelian. H. An. XIV. 22.
XV. 12. Artemid. II. 14. 166. Xenocr. de Aquat. XXXI.
86. Ionem, Philyllium, Apollodorum, Hicesium te-
statur Athenaeus III. 86. E. 89. C. 93. A. Mensurae id
nomen est ap. Hippocr. de Morb. Mul. I. 74. 774. C.
T. VII.

††) Ammonius p. 146. Χειμάζειν οὐ μόνον τὸ παραχειμα-
τίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιόχῳ. Me-
nandri verba servavit Gellius II. 25. Et ad hanc signifi-
cationem pluribus viis perveniri potuit; una est a vi fe-
bris ducta: χειμῶν καὶ τρόμος Plato apud Galen. de Trem.
Palp. et Convuls. VII. 215. B. unde χειμάζεσθαι saepe
significat aestu febrilique jactari, Hippocr. de diet. III. 1.
64. T. II. ἀγαθὸν τῷ σώματι χειμάζεσθαι, Galen. I. I. VII.

B b 2

217. C. T. VII. όταν ὑπὸ δίγους σφοδρῶς χειμάζωνται, et in universum de morborum jactatione, tum saepe alias tum ab Epicuro dictum, qui, ut Diogenes refert X. 157. 660., τὰς ψυχικὰς ἀληθόνας χεῖρους λέγει τῶν σωματικῶν τὴν γοῦν σάρκα διὰ τὸ παρὸν μόνου χειμάζειν (pro passivo), τὴν δὲ ψυχὴν καὶ διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, eademque imagine idem usus Epicurus: λύεται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χειμῶν. Hoc verbum in Euripidis Scyrii Ruhnkenius (Valcken. Diatr. p. 55.) μὴν προμῶς αὐτῆς πλευρᾷ χειμάζει χολῇ pro γυμνάζει reponerat. Aesop. Fab. CCLXXVI. pag. 181. Cor. σφῆς ἐπὶ κεφαλὴν καθίσασα καὶ συνεχῶς τῷ πέντρω πλήττουσα ἐχείμασε. In aliis locis procellae significatio, modo clarius, modo obacurius, elucet; ut Plut. Polit. 38. T. VI. κηδόμενος, μὴ ὁ κόσμος χειμασθεῖς (ὑπὸ ταραχῆς διαλυθεῖς) — δύη. v. Heindorf. ad Theaet. p. 376. Sophocl. Antig. 589. ἀπειλαῖς χειμασθῆναι. Plutarch. de S. N. V. p. 39. χειμῶνας ἐπάγει καὶ φόβους. Χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος; perturbat perturbatus, Aristot. Poet. c. XVII. Gorgias pro Palam. p. 107. T. VIII. οἱ δοῦλοι ἐκόντες ἐπ' ἐλευθερίᾳ, χειμαζόμενοι δὲ δι' ἀνάγκην κατηγορεύονται, quod Reiskio, tanquam tragice grande, suspectam, mihi, non dicam a Gorgia, certe a Gorgiae imitatore non alienum videtur. Et in hoc exemplo, adumbrata a prioribus significatio affligendi omnibus partibus expressa cernitur. Accipe jam reliqua. Plutarch. de Tranquill. An. III. 5. T. X. ταῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας, καὶ γεγαμημῶτας ἀνιᾷ καὶ ἀγάμους. Liban. Philadelph. p. 684. T. IV. χειμαζομένης ὑπὸ τοῦ νοσήματός σοι τῆς ψυχῆς. Τὰς ψυχὰς κεχειμασμένοι Euseb. Hist. Eccl. IX. 1. 441. Eadem cruciandi significatione Liban. de Fort. sua T. I. p. 28. Sext. Emp. adv. Eth. XI. 714. Quod igitur Spanhemius ad Arist. Rann. v. 365. negabat se videre, cur eam significationem Phrynichus Atticis inusitatam dixerit, id qua ratione nitatur, jam clare apparere puto. Alexandrinorum exempla ministrant Bielius in Thes. atque Schleusnerus in Lexico N. T.

Ἐσχάτως ἔχει ἐπὶ τοῦ μακροῦς ἔχει καὶ ασφα-
ρῶς τάττουσιν οἱ σύρφακες. ἡ δὲ τοῦ ἐσχάτως
χρήσις, οἶσθα, ἐπὶ τοῦ ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις νομίζεται, ἐσχάτως πονηρός, ἐσχάτως φι-
λάσοφος, Διαγραπτέον οὖν καὶ τοῦτο, *) †)

a) Ed. Pr. V. et Phay. μακροῦς ἔχειν pro ἔχει et οἶσθα παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ τοῦ ἄκρου.

†) Ἐσχάτως ἔσχε Marc. V. 23. Hoeschellus affert, cui
loco Wetstenius Diodori, Polyzeni, et Agatharchidis
exempla adscripsit, aucta a Trillero ad Thom. p. 373,
qui quamvis Atticistas in tam manifestis rebus teneri pu-
tet, nullus ut defensionis locus relictus sit, tamen no-
num quidem exemplum, quod pro testimonio esse pos-
sit, in medium protulit. Veteres κακῶς ἔχειν, Aristoph.
Poll. IV. 180. Antiatticista Bekk. p. 103.: κακῶς ἔχειν
ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων. ἐπικινδύνως ἔχειν Eurip. Fr. Scyr. I.
471. πονήρως ἔχειν *) Demosth. c. Neaer. 1564. Xenoph.
Cyr. VII. 5. 75. Lucian. Abd. XIV. p. 17. T. V. Aristid.
Or. Sic. II. 585. Synes. Dion, 55. B. πονήρως ἔχειν τὴν
γεῖρα Himer. Or. XIX. 714. θανάσιμους ἔχειν Arrian. Epict.
III. 26. 370. ἐπιθανατίως Aelian. V. H. XIII. 17. ὀλεθρίως
ἔχειν Praecept. Hipp. II. 166. T. II. ἀσθενῶς ἔχειν Plu-
tarch. V. Demetr. XIX. 22. μαλακῶς ἔχων V. Cic. 45. 569.
Epist. Socrat. 29. 33. quod improbasse videntur Attici-
stae. Photius p. 179. et Suidas: Ἐν τοῖς νόμοις φασὶν
Ἀτικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι, τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν.
Falsum id esse arguunt Aristoph. Thesm. 618. Demosth.
c. Euerg. 1159. postremum verbum de feminis usurpan-
tes; de viris μαλακῶς ἔχειν Lucian. Gall. 9. 502. μαλακί-
ζεσθαι Joseph. Antt. XVIII. 6. 893. Lucian. l. c. μαλα-
κίζην Themist. Or. IV. 50. C. Alciph. II. 3. Aeschyl. ap.
Harp. s. μαλακίζομεν, de bobus Plutarch. de Ser. N. V.
p. 65. Neque Pollux III. 104. μαλακισθεῖς, ἀσθενήσας,
μαλακῶς ἔχων ex ordine referens, unum ab altero distin-
guere videtur. Sed quod Lucianus Lexiphanem suum
modo μαλακίζομαι modo μαλακῶ usurpantem inducit

*) Ἀτικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνονται τὰ πονηρόα
Schol. Lucian. Alex. p. 80. T. 5.

Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πολὺς λεώς· ἀλλ' οἱ ὀλίγοι
καὶ ἄττικοὶ τὰ χρεῖα διαλύσασθαι. ^{a)} †)

a) Ed. Pr. V. Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πολὺς, ὁ δὲ ἄττικὸς τὰ χρεῖα διαλύσασθαι. Ὁ πολὺς λεώς καὶ ὁ ἄττικος Lucian. Jon. Trag. LIII. 287. ὁ πολὺς δῆμος Id. Apol. Merc. Cond. XV. 284. ὁ πολὺς ὄχλος Philo de Abr. p. 352. E. Eustath. p. 1322. 13. οἱ μὲν· Ὁμηρον πολὺν ἄνθρωπον καὶ πολὺν λαὸν τῶν χυδαίων φασί. Scaliger, quum adnotasset, τοὺς ὀλίγους classicos vocari et contra τοὺς πολλοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς, sicut ὀλιγαρχία saepe pro ἀρισταρχία dici, in Pauwii reprehensionem incurrit, negantis, οἱ ὀλίγοι id significare posse, nisi καὶ Ἄττικοι accederet.

c. II., hoc certe indicii affert, utrumque in virorum infirmitate parum apte dici,

Διαγραπτέον] Attice locutus; docet enim Thomas, non ἀπαλείφω, sed διαγράφω adhibendum pro *delendi* verbo. Nunnes. V. quos Fischerus citat Ind. Aeschin. s. h. v.

†) Χρεωλυτεῖν ex Plutarch. V. Alcib. V. 204, citat Hoeschelius, χρεωλυτεῖν autem, quod Stephanus suspectum, Schneiderus ne memoratu quidem dignum habuit, Joseph. Antt. VII. 15. 411, (cod. χρεωλ. quod L. XVIII. 8, 905. legitur) Ammon. de Diff. p. 94. Sext. c. Rhet. II. 507. Hesychius: Χρεωλυτήσων, χρεωδώσων, aperto scripturae mendo. Χρεωκοπεῖσθαι, quod Stephano aequè vitiosum videtur, I. Stob. Ecl. Ph. 964. T. II. Phalaris Ep. LXXXIII. Strabo VIII. 3. 124. (cod. χρεωκ.) Plutarch. Amator. XIX. 46, T. XII. χρεωκοπία Dion. Hal. Antt. V. 68. VI. 38. tametsi haec quoque multo saepius ὁ longo scribuntur, tamen sub signis retinenda censeo; de quo in eo loco, qui est de compositione substantivorum, plura dicturus sum. Pro utroque autem non dubito quin veteres τὰ χρεῖα διαλύεσθαι, (χρεῖων λύσιν Hesiod. Opp. 404.) χρεῖων ἀποκοπή, v. Pierson. ad Moer. p. 547., dicere consueverint.

Χρέως: Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ διὰ τοῦ ὦ χρέως λέγεις. Σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τοῦ ὃ ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις *) εἰπόντα Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; ἔοικε δὲ παρωδῆκως εἰρηκῆναι, διόπερ οὐ χρηστόν αὐτῷ. †)

a) Ed. Pr. διὰ τοῦ ὦ μεγάλου — εὐ μὲν τοι — πολυμαθία — ἐν ταῖς δευτέραις Νεφέλαις.

†) Expressus est ille versus Aristoph. ex Euripide. De Parodia v. Athen. et Hermog. π. Μεθ. Δειν. nam paulo aliter videtur hoc nomen accepisse Hermog. et παραπλοκήν aliquando nominare; quin et Arist. Rhet. III. eadem fere notione τὸ γελοῖον ἐν τοῖς παραπαικισμένοις fieri. v. Quintil. IX. 2. περὶ παρωδῆς et Herm. περὶ παραπλοκῆς. manasse videntur haec nomina ex consuetudine Grammaticorum, παρὰ τὸ Ὅμηρον aut Εὐριπίδου aut aliorum i. e. imitatione eorum expressum dicentium. Sic et παράφρασις pro imitatione frequens apud rhetores. His finitima τὸ παράγραμμα Arist. Rh. III. παραγραμματισμοί Grammaticorum atque τὸ παρατρέπειν Aeliani. Nunnes. Haec longe uberiora fecit Schaeferus ad Schol. Apoll. 228. De χρέως idem Moeris iudicat p. 403. sed jam diu est, ex quo librarii tam in Platonem quam in Demosthenem, quos Eustathius expresse notat χρέως scripserunt, χρέος (Isocr. c. Euth. p. 706.) intulerunt, Polit. p. 24. Legg. XII. 211. c. Nausim. 988. c. Boeot. 1019. c. Aristog. I. 791. c. Apat. 900. c. Phaen. 1047. cujus in plerisque locis codex Augustanus germanam formam asservavit; similiterque in titulo orationis Lysiacae Athen. XIII. 6. 94. πρὸς Αἰσχίνην χρέους membranae nuper inspectae obtulerunt χρέως, quam genitivi formam in Demosth. Or. c. Timoth. 1189. 25. liber Bavaricus et p. 1203. idem et August. retinuerunt; vulgare χρέους evicit in Lysiae Or. π. Δημ. Ἀδ. 593. Ad recentiores ubi perventum fuerit, vincula laxanda et commercia utriusque formae toleranda erunt. Ut ex singulis aliquid proponam: χρέος Theophr. Char. XV. 33. Philo de Charit. 703. A. Joseph. Antt. XVI. 9. XVIII. 6. D. Diod.

Φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν. οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν οὐκ ὀρθῶς. τὸ μέντοι ἐφιλολόγησα καὶ φιλο-
λογῶ καὶ πάντα τὰ ῥήματα τὰ μετοχικὰ ἀδό-
κιμα. ^{a)} †)

a) In libro Calliergi pro φιλόλογος male scriptum fuit φιλόσοφος. unde est quod φιλόσοφος ὁ φιλῶν — οὐκ ὀρθῶς recensuerit sub li-
tera Φ. sequentia vero Τὸ μέντοι ἐφιλολόγησα sub litera Τ. Pauw.
Non addit, in Ed. Vasc. τὰ μετοχικὰ ῥήματα legi.

I. 54. Plutarch. Syll. 37. 236, Caes. 48. 419. Dionys. Antt. VI. 26, Lucian. Dial. Mer. 4. 211. Aristid. Aeg. p. 351. T. H. Dio Chr. XII, 394. Aelian. H. An. XIV. 27. χρέος ἐκτίσαι Themist. Or. IX. 120. C. Himer. Or. IV. 472. (χρέως ἐκτ. XXII. 752.) διαλύσαι τι τοῦ χρέους Liban. Ep. MCCCCLX. 507. διαλύειν τὸ χρέος Themist. VII. 84. τὰ χρέα Paus. I. 23. χρέα λύσας Liban. Ἐπιταφ. Ἰουλ. 576. T. I. Excidisse videtur hoc vocabulum in Pausan. II. 13. ἐλθὼν μετὰ δὴ τι ἴδιον, nisi est ellipsis, quam explet. Heliodorus I. 17. κατὰ τι χρέος ἐμὸν ἴδιον ἐκπλεύσας. Lucian. Electr. II. 319, κατ' ἄλλο χρέος ἦκων.

†) Moschopul. Syll. Att. Φιλολογεῖν ἀδόκιμον, ἀλλὰ φιλοσοφεῖν, καὶ ὁ φιλόλογος καὶ ἡ φιλολογία ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι. Nunnesius res notissimas narrat, Attejum primum Philologum vocatum, Censorumque librum suum de D. N. ex Philologis commentariis se sumpsisse dicere, eodemque sensu Martianum suos libros inscripsisse videri de nuptiis Philologiae. Tum haec addit: „Cic. ad Att. XIII. 15. σπουδαῖον οὐδὲν in sermone, φιλόλογα multa, τὸ φιλόλογον aliter videtur accipere, quum opponit τῷ σπουδαίῳ, quasi λόγοι nugae essent, ut loquitur Plautus, aut certe jocosa, non seria. Idem tamen XIII. 12. de libris suis philosophicis: postea autem quam haec coepi φιλολογώ-
τερα, ad superiorem verbi notionem revolvitur. Eodem modo locutus M. Tull. F. ad Tironem (ad Div. XVI. 21.), quo loco utitur verbo φιλολογεῖν, quod a Grammaticis ut minime atticum parum probatur.“ Haec Nunnesius. Scaliger: „Male, inquit, censet, φιλόλογον ap. Cic. esse nugatorium, quia λόγοι significant nugas apud Plautum; in qua dupliciter fallitur. Primo, quia Cicero τὸ φιλολογεῖν τῷ

σπουδαίω opponit, ut omni jugam lectionem peritiae negotiorum. Vult enim intelligi in illo majorem literarum quam politicarum rerum peritiam. Itaque Philosophiam πρακτικὴν vocat σπουδαίαν, φιλοσοφίαν autem philologiam. Nam quis φιλολογίαν pro nugis accipiet? Alter error est, quod λόγους graece pro nugis accipi putat, ut logos ap. Plaut. et Terentium; nam hoc Comicorum Latinorum est. v. Ernestii Ind. Graecol. s. h. v. Adjectivi φιλόλογος usus perantiquus est de confabulandi et disputandi studio, *) Plato Phaedr. 236, E. Laches 188. C. Theaet. 161. A. et φιλολογία ib. 146. A. quo sensu Athenienses φιλόλογοι Diod. XII. 53. Strabo H. 2. 270. atque urbs ipsa φιλόλογος καὶ πολύλογος Plat. Legg. I. 59. (641.) **) Lacædaemonii contra ἥκιστα φιλόλογοι vocantur Aristot. H. 5. 277. Et quia initio politicorum hominum sermonibus argumenta subjecta erant e philosophia deprompta, ὁ φιλόσοφος καὶ φιλόλογος junctim dicitur Plat. Rep. IX. 262. et Themist. Or. XI. 146. A. φιλοσοφεῖν φιλολογεῖν τε Sopater comicus Athen. IV. 160. E. Postea autem ad domestica studia ac liberalis doctrinae et amorem et scientiam translatum est, quae res plerumque conjunctae sunt. Nonnunquam tamen amor magis doctrinae quam scientiae professio significatur, ut in Liban. Ep. DCCCLXXXVI. 456. πόλις φιλόλογος quo sensu dicatur apertum est; contra male interpretes Ep. MCXI. 529. φιλόλογον reddidit *literarum amantem*. Communiter autem omnes φιλόμουσοι et φιλομαθεῖς dicuntur φιλόλογοι, Plutarch. de Sanit. tuend. p. 400. T. VII. πάντες ὅσοι φιλολογίας μεταποιοῦνται Zachar. de Opif. Mund. pag. 184. φήτοροι καὶ πᾶσι φιλόλογοις Artemid. IV. 18. φιλόλογοις καὶ γραφεῦσι I. 42. 63. ὅσοι φιλολογοῦσι καὶ ὅσοι μὴ ἀπαίδευτοι IV. 59. Hoc verbum, veteribus incognitum, ad omnes se adjectivi significatus accommodavit: *conversari* notat Plutarch. V. Cat. Min. VI. 49. *disputare* Longin. de Subl. 29. 102. denique *literis operam dare* Philostr. V. Soph. I. 5. 486. Niceph. Greg. XIX. 1. 579. A.

*) Ἐποιήσαντο τὰς συνόδους ἔνεκεν ἀγέλας καὶ φιλολογίας Athen. XII. 69. 535. Hinc φιλόλογον nomen in nugatorem transiit Alexis Athen. II. 9. 149.

**) Paroxytona sunt in Edd. v. Schweigh. Nott. in Ath. T. I. 209.

Τίτι διαφέρει τόδε καὶ τόδε; οὐ γὰρ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτώσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει, κατὰ καὶ Δημοσθένους φησί· τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει; λέγει οὖν τί διαφέρει. ^{a)} †)

a) Altera horum parte κατὰ καὶ — διαφέρει Ed. Pr. V. carent. Phavorinus autem postrema λέγει οὖν τί διαφ. omittit. Ista fortasse ex Thom. p. 845. addita sunt.

†) Τί διαφέρει Plato Hipp. 287. D. Cratyl. 430. E. Charmid. p. 161. C. Alcib. I. 109. B. Lysias c. Theomn. 353. Demosth. Chers. 102. c. Androt. 610. Xenoph. Memm. I. 2. 50. II. 1. 7. Aristot. Poet. 19. 246. Sed hic ad alteram constructionem nonnunquam declinavit, τίτι διαφέρει τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν de Part. Anim. IV. 8. 555. B. de Gener. An. III. 3. 650. E. T. II. Ita recentiores scriptores sive quid referat quaerunt, sive qua in re unum ab altero differat, τίτι διαφέρει usurpant: Plutarch. de Def. Orac. XVI. 526. Diog. La. II. 69. 120. Arrian. Epict. I. 28. 146. Hermog. Tars. Progymn. c. VII. Syrian. ad Hermog. p. 316, etc. Et in eadem illa sententia τί διαφέρει δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι in Dem. c. Timocr. 752. 11. et c. Androt. 610. 3. Minucianus περὶ Ἐπιγ. p. 733. dativum substituit, ut in simili Athenaeus III. 82. 446. τίτι διαφέρει ἀπελεύθερος ἐξελευθέρου. Sed si aliud aut praecedit aut subsequitur, etiam veteribus utroque modo dicere licuit, ut in Plat. Alcib. I. 124. C. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτε σου διαφέρω, πλήν γε ἐνί. Τίτι —; Xenoph. Hier. I. 7. οὐκ οἶδ' εἰ τίτι διαφέρει. Plato Apol. Socr. p. 35. A. διαφέρειν τι — σοφία διαφέρειν δοκοῦντες, et in aliis nominibus; τῶν νῦν μυρίων διέφερον Plato Polit. p. 36. T. VI. Ita peraeque usurpatur τοῦτο διαφέρει et τούτῳ, ὅσον διαφέρει et ὅσῳ, v. Heindorf. ad Theaet. p. 410. διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν et ὅλα καὶ παντί, v. Coray ad Helioid. p. 163. Utramque constructionem conjunxit Plato Alcib. I. 109. B. ἄλλο τι οὖν ἢ τοσούτῳ μόνῳ διαφέρει et Aeliani. H. An. XIV. 26. δέματός ἢ τίτι ἢ οὐδὲν διαφέρει.

Τέτευχε τιμῆς, τέτευχε τοῦ σκοποῦ μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ δοκίμῳ χρῶ, τετύχηκε. *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. *χρηστέον* pro *χρῶ*. Phavorinus totum articulum omittit.

†) Photius: *Τετύχηκε, συμβέβηκε· τέτευχε δὲ ἐπιτέτευχε· τὸ μέντοι γεγράφηκε παρὰ Θεοπόμπῃ καὶ ἄλλοις βάρβαρον*, qui sive τέτευχε adipiscendi notione adstrictum, sive in hoc certe significato ab Atticis adsumtum putat, in utroque fallitur. Nam pro verbo substantivo usurpavit Herodotus III. 14. apud Atticos autem, ex quo Platonis locus vitio exemptus est, v. Ast. ad Remp. 564., amplius non occurrit. Post Euryphamum a Sturzio memoratum pag. 198. primus in ordinem venit Aristoteles, *ὀνόματος τέτευχε* de Morib. III. 14. 53, D. T. II. et de Part. Ann. II. 2. 486. B. T. II. Huic proximus Theopompus apud Polyb. XII. 27. 437. *τοῖς πλείστοις πράγμασι παρατετευχώς*, quo sensu etiam Josephus Antt. V. 10. 309. XVII. 5. 857. *τοῖς πράγμασι παρατετευχώς. συντέτευχε, accidit*, Philo de Conf. Ling. p. 347. C. Hinc Diod. I. 57. II. 5, Galen. de Med. Simpl. I. 19. 14. E. Dio Chr. XXXI. 569. Dioscor. I. 32. 18. Nicomach. Arithm. I. 16. Theophyl. Legg. p. 181. A. *τέτευχε, ἀπετέτευχε, παρατέτευχε* pro *τετύχηκε* etc. asciverunt, sed ita, ut hoc non solum non deterius putasse, sed etiam magis consuetum habuisse videantur. Quare quum nullus esset scriptor, qui non altero nonnunquam, altero persaepe uteretur, hac inconstantia confusi librarii centenis locis aberrarunt, v. Varr. Lectt. Diod. I. 15. III. 27. IV. 40, Dion. Hal. Antt. V. 48. 955. Jamblich, V. Pyth. III. 12. 34. neque hoc solum, sed etiam tertia forma, Grammaticis ignota, nonnunquam immiscetur: *ἐντετευχώς* Plutarch, V. Artax. XIII. 401, T. V. quo loco Reiskius e cod. *ἐντετευχηκώς* reposuit; *τέτυχε, τετυχέναι* etc. Diod. II. 22. III. 8. VI. p. 10, XII. 17. Geoponn. II. 14. 127, Aesop. Fab. LXXXVIII. 60. plerumque in Lectt. Varr. codicum et Edd. vett. reservatum est; *ἐντέτυχα* Porphy. de Abst. III. 24. 277, cf. Etym. MS. ap. Schaeferum Praef. ad Greg. p. LIV.

Στρόβιλον: οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδάδιμον λέγουσι
καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον. οἱ δ' ἀρχαῖοι τὴν βίαιον
τοῦ ἀνέμου εἰλησιν καὶ συστροφὴν στρόβιλον
καλοῦσι καὶ συστροβιλῆσαι τὸ στρέψαι. οὕτως
οὖν καὶ ἡμῖν ῥητέον. τὰ δὲ ἐδάδιμον πιτῶν
καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον πῖτυν. καὶ γὰρ ἔστι
πῖτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον. ἔτι καὶ νῦν κόκκωνας
λέγουσιν οἱ πολλοὶ ὁρθῶς. καὶ γὰρ Σόλων ἐν
τοῖς ποιήμασιν οὕτω χρῆται.

Κόκκωνας ἄλλος, ἄτερος δὲ σήσαμα, *) †)

a) Ed. Pr. Vasc. Phavor. Στρόβιλον οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδάδιμον
λέγουσι καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον. deinde καὶ συστροβιλῆσαι τὸ συστρέ-
ψαι. illud non ineptum videtur Pauwio, hoc verius fortasse. Nam
στροβιλῆσαι, inquit, et συστροβιλῆσαι, dubito an eodem jure auti-
quis tribui possint, quo στρόβησαι. Pro πῖτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον
idem recte emendat πῖτυς: nam praecedit, τὸ ἐδάδιμον dicendum
esse πιτῶν καρπός, τὸ δένδρον vero πῖτυς. In seqq. Edd. vett. et
Phav. οὕτως ἡμῖν ῥητέον (omisso καὶ). eadem τὸ μὲν ἐδάδιμον πι-
τῶν καρπὸν, τὸ δὲ δένδρον πῖτυν, quod Pauwius vulgatis merito
praefert. Phavor. τὸ δὲ ἐδ. πῖτ. καρπ. τὸ δὲ δένδρ. πῖτυν. Quod ad
reliquum attinet, Pauwius apertius et convenientius scribi posse cen-
set καὶ γὰρ ἔστι πῖτυς τὸ ἐκκεκοκκ. ὃ ἔτι καὶ etc., posse tamen ar-
ticulum abesse. Mihi ἐστὶ circumscribendum videtur. Solonis iam-
bicum in Edd. vett. et Phav. omissum hoc modo scriptum edidit Nun-
nesius: Κόκκωνας δὲ ἄλλος, ἔτερος δὲ σήσαμα. Scaliger: „Videtur
fuisse Pentametrum Solonis atque ita concipiendum: Κόκκωνας
δ' ἄλλος, σήσαμα δ' ἄλλος ἐρῶ. Alioquin quomodo ex vulgata le-
ctione versus concinnari possit, non video.“ Pauwius: „Verba
Solonis ita constituenda: Κόκκωνας δ' ἄλλος, ἔτερος δὲ γε σήσαμα-
versus hexameter est sine cauda; Scaliger in his caecutiit. Pro πε-
roemiacis non injuria haberi possunt, si attendas.“ Errat uterque,
Mihi certum est, hunc versum (quem a literato lectore adnotatum esse
suspicio) ex illo carmine esse depromptum, cujus unam particulam
Athenaeus servavit XIV. 645. E. πίναναι καὶ τριγόναι οἱ μὲν ἱρία,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν — aliam cum his proxime conjunctam Pollux
X. 103. (Φέροναι) δ' οἱ μὲν ἴνδιν, οἱ δὲ αἰλφίον, οἱ δ' ὄξος — cui
fortasse adnexus fuit ille: κόκκωνας ἄλλος (vel κόκκωνας δ' ἄλλος),
ἄτερος δὲ σήσαμα.

†) Moschop. in Sched. p. 116. ait, appellari a vulgo
nucleum pineum et arborem ipsam, ab elegantioribus ta-
men turbinem venti. Sic et Schol. Arist. Hesyc. et Sud.
στρόβιλον interpretantur συστροφὴν. Κόκκωνες Hesyc.
grana sunt mali punici et illa, ex quibus viscum fit, quae

scilicet instar vitri splendent et perlucidâ cernuntur in ea herba, quae in quercu, pinu, puce pontica et aliis arboribus nascitur. *Nunnes.* Basilio M. Hom. V. in Hexaem. extrema turbinem sive trochum significat, ut et Platoni L. IV. Rep. unde ille verba mutatus videri possit. *Hoeschel.* Phrynichus App. p. 65. *Στροβίλος τὴν τοῦ ἀνέμου συστροφὴν, οὗχ ὡς οἱ νῦν, τὸν καρπὸν τῶν πιτύων.* cf. Lex. Rhet. p. 502. Prior et attica significatio et *turbinis* (στρομβου) est, Plat. Rep. IV. 436. Menand. ap. Alexandr. Rhet. p. 574. et *procellae*: *δικὴν καταγίδος ἢ στροβίλου* Aelian. H. An. XV. 2. 821. Aristid. Panath. p. 164. *στροβίλοι — δῖνοι* Diog. La. X. 105. *τυφῶν ἀναμώδης, ὃν τινες στροβίλου ὀνομάζουσιν.* Theolog. Arithm. p. 32. Pro arbore ejusque fructu primum occurrit in Aristotelis vel Theophrasti *Physicis* ap. Poll. X. 170. *θρυαλλίδος, στροβίλου, πίττος;* et Theophr. H. Pl. III. 7. *οἱ στροβίλοι τῆς πεύκης;* quarum arborum nomina saepius confunduntur. *Dioscor.* I. 88. 38. a. *πιτύδες καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων.* Galen. de Med. Simpl. VIII. 22. 270. D. *πιτύδες ὀνομάζεται οὕτως ὁ καρπὸς τῶν πιτύων. ἔνιοι δὲ καταχρηστικῶς καὶ τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως ὀνομάζουσιν.* Sic Plutarchus Symp. L. III. Quaest. II. 1. 117. et L. V. Quaest. III. 1. 209. *πεῦκαι καὶ στροβίλοι,* Artmidorus autem II. 25. 183. *πίττος καὶ στροβίλοι;* de esculento usurpavit Diphilus Siphnius Athen. II. 49. 229. Aeschin. Ep. V. 672. rectius Pausanias X. 13. *πίττος τῆς ἡμέρου καρπός.* Galen. Comment. in Hipp. de Acut. Vict. IV. 158. D. T. XI. *κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένος οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν σχεδὸν πάντων στροβίλος.* Idem de Comp. Med. VII. 1. 527. C. T. XIII. *οὗς νῦν ἅπαντες Ἕλληες ὀνομάζονται στροβίλους, τὸ παλαιὸν δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκαλοῦντο κῶνοι.* Schol. Arist. Vesp. 1106. *τὰ τῆς πίττος προανθούντα στροβίλια,* quod in Schol. Venet. et Schol. Minor. ad II. II. 868. in στροβύλια corruptum. Verbum hinc derivatum στροβίλουν, στροβίλειν et στροβιλίζειν scribitur, quorum medium Corayus ad Heliod. p. 42. etiam apud Phrynichum reponendum putat pro *συστροβιλεῖν*, mihi potius in *συστροβίλλειν* demutandum videtur. v. Kuester. ad Suid. *Ἐνστροβιλήσας, συστρέψας.*

Σταμνία: οἱ μὲν ἀμαθεῖς ἐπὶ τῶν ἀμίδων τὰτ-
τουςιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν οἰνηρῶν ἀγ-
γείων. †)

Συσχολαστάς ἐσχάτως ἀνάττικον. χρὴ δὲ συμ-
φοιτητὰς λέγειν. ^{a)} ††)

a) In Edd. Pr. V. omissum, a Phavorino receptum est.

ὁ σκινῶ s. σκίῳ scribitur, ut Aristoph. Avv. 590. Sexti Hyp. I. 14. 15., sed etiam ὁ κνίῳ, Theophr. H. Pl. II. 9. Caus. Pl. VI. 5. Aristot. H. An. IV. 8. 166. ubi Edd., nonnullae αἱ κνῖπες, Schneidero non improbante, et fortasse etiam σκινῶ (σκινιποφάγος Arist. IX. 5. 556.), ut κνώψ (κώνωψ), κινώπετον, κνύῳ, πινυτός. Feminina positio in hoc genere vocabulorum raro apparet, ὁ ἴψ, ὁ ἴξ, ὁ σής, (quae Cyrillus composuit, v. ad Hesych. s. ἴψ et Niclas. ad Geopp. T. I. 424.) ὁ κίς, ὁ σφής, ὁ κνώψ. ἡ θοίῳ quidem in Menandri Fragm. 73. 219. legitur, sed hoc quoque loco Porsonus Adv. p. 256. masculinum genus restitui optat, quod Theophrasti et Plutarchi auctoritate constat.

†) Mensurae genus Etym. amphoram vini Schol. Arist. Hesyc. hydriam, urnam et calathum, apud quem malé σταμνεῖον pro σταμνίον. Thomas 44. ἀμφορεύς λέγε, μὴ στάμνος, μηδὲ μετροητής. Etiam Poll. σταμνία inter vasa vinaria recenset. Nunnēs. Στάμνος μέλιτος 3. Reg. 12. στάμνος χρυσῇ ἔχουσα τὸ μάσσα Hebr. IX. τὰ ἐξ Τηγετίου σταμνία Synes. Ep. 156. Hoeschel. Praeter Hesychium: Ἀμῖς, σταμνίον, Gloss. Matula σταμνίον exponentes, et Lex. Rhet. Bekk. p. 217. Ἀμνίδας (ἀμίδας s. attice ἀμῖδας) τὰ σταμνία Δημοσθένης (c. Conon. 1257.) ἡμίονον no-
vimus hujus vitii consortem.

††) Συμφοιτητής Platō Euthyd. (v. Lennep. ad Phal. p. 250.) συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλείᾳ τιμῇ Xenoph. συμμαθητής Plat. ibid. et Athen. Sic qui μαθητής Luciano et Athenaeo, eidem Platōνι φοιτητής ib. Plutarcho et Straboni γνώριμος, quae Philo de Monarch. conjungit: μόνος ὁ σοφίας ἡμερος (MS. μόνον ὁ σοφίας ἕως) συνεχῆς ἔστω καὶ πικρὸς, ἡ δογμάτων ἀσυνεχῶν καὶ περι-
καλλεστάτων ἀναπλήρησι τοὺς φοιτητὰς καὶ γνωρίμους αὐ-

στρωματεὺς ἀδόκιμον. στρωματόδεσμος ἀρχαῖον
καὶ δόκιμον. λέγε οὖν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδε-
τέρως. *) †)

a) Pro λέγε οὖν καὶ (hoc καὶ non apparet in Ed. Pauwii) ἀρ-
σενικῶς καὶ οὐδετέρως Ed. Pr. [Vasc.] obscurius de neutro: λέγε-
ται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν γ' ὀνομάτων· tertia nomina sunt nomina neu-
tra. Phavorinus ista non intellexit et sic in Lexico suo haec ita
mirifice cum aliis contexit: στρωματεὺς ἀδόκιμον ἢ κλίνη καὶ
στρωματόδεσμος ἀρχαῖον καὶ δόκιμον καὶ στρωματεὺς ἰχθὺς ποῖος.
Λέγεται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν ὀνομάτων. στρωματεὺς in tribus
nominibus dictum; nam vel ipsum στρώμα et κλίνη est, vel στρω-
ματόδεσμος, vel piscis. Quid ais? Nonne egregia fuit in his Gram-
matici perspicacia? Pauw. Adpendiculum illam Ed. Pr. recens ad-
sentam et sic scriptam esse puto: λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν στρωμάτων.
quod Thomas recte fieri negat.

τῆς. Hoeschel. Συσχολαστής a Thoma quoque rejectum
p. 829. non prius in usum venire potuit, quam scholae
nomen ad auditiones traductum est, quod quo tempore
factum sit, ex Arist. Polit. V. 9. 277. apparet: μήτε σχο-
λὰς μήτε ἄλλους συλλόγους γίνεσθαι σχολαστικούς· de quo
s. v. Εὐσχολεῖν plura diximus. Praeter Strabonem et
Plutarchum συσχολαστής usurpat Diog. IV. 31. VII. 9.
aliique recentiorum.

†) Ὁ στρωματόδεσμος, ut Moeris praescribit p. 558.,
Plutarch. V. Caes. XLIX. p. 426. Artemid. I. 74. 104.
τὸ στρωματόδεσμον Aristoph. Dan. Fr. I. Liban. Ep.
CCXXXVI. 113. Tzet. Chil. IV. 595. Antiatt. Bekk.
p. 113. στρωματόδεσμον (ὀξύτωνος editum p. 305.) καὶ ἀρ-
σενικῶς καὶ οὐδετέρως Ἀμειψίας. Sine ulla generis prae-
scriptione Plato, Xenophon, Plutarch. Apophth. Regg.
p. 123. T. VIII. Athen. I. 14. ubi v. Casaub. Στρωματεὺς
Theophrastus et Alexis Athen. XI. 47. 252. quem cum
aliis novae 'comoediae poetis hoc usum esse docet Pol-
lux. v. ad Moer. et Thom. Idem Lysiae Or. c. Alcib.
p. 536. 6. tribuit Reiskius, pro ὑπὸ τῷ αὐτόματι κατα-
κείμενος non inscite corrigens τῷ αὐτῷ στρωματεῖ. sed
propius a vero abfuit Jacobsius V. Cl. ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἔλ-
ματι substituens Emendd. in Ath. p. 17. Legendum est
enimvero ἱματίῳ. nam εἶμα poetis proprium esse recte
Pollux iudicat VII. 42. cuius loci sententiam librarii ob-
scurarunt pro vitioso εἶματα inculpatum ἱμάτια substi-
tuendo.

Εὐχρηστεῖν ἀπορρίψον. λέγε δὲ κικράσθαι. †)
 Ῥαότερον μὴ λέγε, ἀλλὰ ῥᾶον· συγκριτικὸν γὰρ
 συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν· οἷον εἴ τις λέγοι κρεῖσ-
 σότερον. ^{a)} ††)

a) Ed. Pr. ῥαότερον μὴ· λέγε δὲ ῥᾶον, tum εἴ τις λέγει in in-
 dicativo. Phavorinus illud eodem modo, postrema οἷον — κρεῖσ-
 σότερον, quae non magnopere necessaria sunt, omittit; ac fortasse
 ne ratio quidem illa, συγκριτικὸν γὰρ συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν, (quae
 fere iisdem verbis supra v. Ἀμεινότερον leguntur,) a Phrynicho
 addita est.

†) Αἰτεῖσθαι hoc etiam dici observat Harpocr. τὸ κικρά-
 ναι valet commodum usum praebere. Nuhnnes. Stephe-
 nus in Thes. T. IV. 600. Phrynichus haud satis scio quid
 cogitans haec scripserit; nam quid εὐχρηστεῖν cum κικρά-
 ναι commune habet? Dicam uno verbo: ιδιότηας refellit,
 qui ita voce abutebantur; utilis est qui commodat; inde
 translatio. Pauw. Hoccine Pauwio credemus et quidem
 injurato? Multo facilius a me impetro, ut scribarum in-
 curia quaedam omissa duosque articulos, quorum unus
 ad Εὐχρηστεῖν pertineret; alter ad Κικράσθαι, in unum con-
 fusos esse credam. Attici quidem neutrum civitate de-
 narunt; sed qui non ad hanc regulam locuti sunt: εὐχρη-
 στεῖν Chrysippus ap. Diog. VII. 129. 446. Polybius, Dio-
 dorus V. 12. Athen. VI. 108. 551. Sextus c. Ph. I. 552.
 εὐχρηστία iidem, Plutarch. de Util. ab Inim. pag. 272.
 T. VII. Dioscor. I. 151. 59. b. Porphy. Abst. III. 20.
 260. Arrian. Epict. I. 6. 31. Alterum Liban. Decl. T. IV.
 p. 831. κικράσθαι τὴν χεῖρα πανταχοῦ καὶ παρέχων ἰσχύιν τοῖς
 ἐκείνων γράμμασι διὰ τῶν ἑαυτοῦ, quo loco aliquam ha-
 bet cum εὐχρηστεῖν similitudinem.

††) Ut ὕψι ex sese ὑψίτερος et ὑψίων parit, non aliter
 ex ἐπὶ (ῥᾶ, ῥέα *) progignitur ἐπότερος, ῥᾶτερος, ἐπὶ
 Hipp. de Intern. Aff. XIII. 647. F. ῥαίων antiquo more
 scriptum de Locc. in Hom. XIII. 371. F. XIV. 373. A.
 T. VII. itidem ῥᾶσων Etym. 158. A ῥᾶων Grammatici
 novum positivum ducunt ῥᾶος, ut λῶων, λῶος. Etymol.
 M. 92. 42. Ἀπὸ τοῦ πλείων πλείος, καὶ ῥᾶων ῥᾶος, καὶ

*) ῥᾶος prisco ῥᾶιος assimilatum est, ut ἐπὶς, τῶσις, πρην-
 μινώς, πρηνεμινώς etc.

ῥαίων ῥαίως. Hujus positivi centena sunt exempla, sed tantum in genere neutro, Demosth. de Megal. p. 208. 9. Plato de Legg. III. 105. (cod. Voss. ῥαδίων) Aeschyl. Agam. 1576. (sublatum ex h. l. ab Hermanuo) Isocr. Hel. Enc. 16. 348. Zosim. I. 31. IV. 58. Schol. Arat. 28. quibus fere omnes locis ῥαδίων reponunt, v. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 66. Coray ad Isocr. Hel. Enc. p. 165. (ubi cod. Paris. ῥαίων), uno Schaefero dissentiente, qui ad Dionys. p. 529. ῥαίων positivum esse defendit. Id confirmare videtur Suidas: ῤαδώνως, εὐκόλως, καὶ ῥαῶς ὁμολως. Sed hoc ipsum ῥαδώνως positivum significationem habens Nicet. Ann. VII. 1. 114. C. ὁ βασιλεὺς τὸ δεινὸν τοῦτο ῥαδώνως λάσατο, et VIII. 2. 155. A. ῥαδώνως ἐκπερατῶν, dubitationem mihi attulit, ne ῥαδίων quoque germanus comparativus sit, qui quum saepe positivi modo, perinde ut alii comparativi, θάσσων, ἥδιον etc., usurparetur *), recentiores Graeci ad eam ducti sunt opinionem, ut ῥαδός positivum esse putarent, unde adverbium ῥαῶς et comparativum ῥαδότερος fingerent, invitante adjectivo ῥαίως. Contra ῥαδίων saepe pro comparativo scriptum reperiri constat, v. Varr. Lectt. Lys. c. Eratosth. p. 440. Aeschin. c. Timarch. p. 183. Xenoph. Cyrop. VIII. 6. 2. Plutarch. V. Pomp. LVII. 215. Theophr. de Caus. Pl. II. 22. cf. Bentley. ad Horat. I. 5. 18. et sunt etiam nonnulli loci, quibus uterque gradus peraeque aptus est, ut Thucyd. III. 36. Plato Cratyl. C. XI. ubi Vett. Edd. ῥαδίων exhibent, quod in aliis quibusdam ellipsis excusatione adversus criticorum injurias defendi potest.

Sed quis Stephanus et Fischerus ad Vell. II. 84. alium comparativum πρᾶων commemorant, qui positivo πρᾶος ortum dedisse videri possit, etiam hoc addam, adverbium πρᾶώνως (Aelian. H. An. V. 59.), quod documentum loco proferunt, compositum esse, non derivatum, neque comparativum ejusmodi Graecis notum fuisse. Tum etiam adjectivum πρᾶής, quo Lexica premuntur, ex ordine submovendum est. Πρᾶὺς autem an πρᾶος Atticis familiarius fuerit, exploratu difficile; in editis quidem utrumque invenitur: πρᾶα Aristot. H. An. I. 1. 8. πρᾶοι Plato Tim. 280. T. IX. πρᾶότερα Legg. XI. 157. πρᾶως Soph.

*) Hoc apertissimo apparet in Lucian. Asin. 14. 16. ῥαίων γὰρ ἡ τοῦτον θραύσις.

Ῥύμη: καὶ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς ὀρμῆς ἐτίθεσαν· οἱ δὲ νῦν ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ στενωποῦ. Δοκεῖ δέ μοι καὶ τοῦτο μακεδονικὸν εἶναι. ἀλλὰ στενωπὸν καλεῖν χρή· ῥύμην δὲ τὴν ὀρμήν. †)

217. D. Epinom. 269. Tim. 397. Demosth. Or. de Cor. 515. πραότης Plat. Soph. 406. A. Contra πραῦς Arist. Spirit. V. p. 180. A. T. II. Rhetor. ad Alex. XXXVII. 162. etc. πραεῖα Xenoph. Symp. VIII. 3. πραέα Oec. XV. 9. πραέων Anab. I. 4. 9. πραέσι Plat. Legg. X. 72. XI. 157. πραέως Tim. p. 281. ne de recentiorum inconstantia dicam, qui severioribus legibus adstringi nequeunt. Sed de Atticis satis definite Photius: Πραῶς, οὐ πραέως, καὶ πραῖον *), οὐ πραῦ, καὶ πραός, οὐ πραῦς, quod olim fortasse diligentius excussis codd. verum, esse apparebit. Lexicis accedent πραῦλογος Synes. H. VI. 35. πραῦτόκος Philo de Profug. 480. D. πραῦθυμῆσαι Eustath. p. 696. De Phrynichi decreto nobis brevissimus erit sermo aut potius nullus; namque prorsus nihil contradici potest; ῥήτερος autem, quod Eustathius p. 1029. prosae orationis tenuitatem excedere iudicat, scriptoribus ionibus non infrequens est.

†) Antiatt. Bekk. p. 113. Ῥύμην οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ στενωπὸν. Ῥύμη veteribus φοράν, ὀρμήν significare, indubium est: ἡ ῥύμη τῆς ὀργῆς Dem. c. Mid. 546. et Callistrar. Statt. XIII. 905. τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς Philo Legg. Alleg. II. pag. 102. C. Dionys. Antt. V. 15. 880. T. II. Galen. de Usu Part. VII. 14. 467. C. T. IV. φορᾶς καὶ ῥύμης Philo quod Infer. Pot. Ins. p. 176. E. τῇ ῥύμῃ καὶ τῇ ὀρμῇ Olympiod. in I. Meteor. p. 23. b. et hoc sensu Thucyd. VII. 70. Plato Epin. 257. T. IX. Aristoph. Pac. 86. qui etiam in Vesp. 1487. ὑπὸ ῥύμης scripsisse videtur pro ῥώμης. Temporibus novae comoediae pla-

*) Haec scriptura veterem literae jota inhabitationem testatur. Sic etiam ῥαίτερος editum Pind. Ol. VIII. 78. ante Boeckhium. Quod apud Aristophanem χαῖος, idem in Theocrito χαός, apud Hasy. χαῖος scribitur. Καῖς, νολαῖα, λαῖον (λήιον), προλαῖα etc. argumento sunt, canonem illum paullo accuratius definendum esse.

Δρωπακίζειν ἀδόκιμον. ἀρχαῖον δὲ τὸ παρατίλλε-
σθαι ἢ πιττοῦσθαι. †)

Στέμφυλα: οἱ μὲν πολλοὶ τὰ τῶν βοτρυῶν ἐκ-
πιέσματα ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοὶ στέμφυλα
ἐλαῶν. *) ††)

a) Ed. Pr. V. στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν, quod et Thomas tustur
pag. 809.

teae significationem e vulgaris dialecti consuetudine in-
crebuisse, Sturzius docet de Dial. Mac. p. 29. sq. et Wet-
stenius ad Matth. VI. 2. Lexicis adde πλατύρρυνος Eu-
stath. p. 166.

†) Dropax genus unguenti aptum pilis evellendis, cu-
jus meminit Martial. X. Pix etiam genus poenae Roma-
nis, ut ap. Plaut. Capt. et Lucret. L. III. Gloss.: Δρω-
πακίστης, depilator, colipilarius (alipilarius). Πιττοῦν
proprie est naves latas pice illinere, ut scribit Schol. Arist.
Etymologo etiam δρωπακίσεσθαι idem est quod πιττοῦ-
σθαι. Sudas accipit pro συνάγειν et τρυγῆν. Hoc tamen
loco de genere poenae, quae φαφνιδώσις dicitur. v.
Arist. Nub. et Lucian. Demonacte. Νῆπνες. De poena
hic male cogitat Nunnesius; δρωπακίζειν pro unguento
illito pilos evellere sumsit Phrynichus. v. Steph. App.
Ῥαῦω. Idem docent Photius: Παρατίλτρια, οὐ δρωπακί-
στρια, et Thomas p. 690. ubi Pseudolucianum in Demo-
nacte et recentiores medicos in medium proferunt inter-
pretes, Stephanum compilantes. Artis excusationem
affert Galenus Comment. III. in Hipp. de Off. Med. pag.
105. D. T. XII. ὅσα δὲ τινὰ ποτὲ εἶσι πιττωτὰ (φάρμακα)
ἢ δρωπαστικά (f. δρωπακιστά), νοήσεις ἀκούσας πίτταν καὶ
δρωπακα. καὶ σοι λέγειν ἐξέστω καθότιπερ ἂν βουληθῇς·
οὐ γὰρ ἀντιπλίζειν διδάσκειν πρόκειται μοι τοὺς νέους; qua
excusatione Synesius a Toupio in Suid. T. I. 109. acci-
tus non utitur.

††) Schol. Aristoph. (Eqq. 803.) στέμφυλα proprie olea-
rum, i. e. fraces; περιπίσματα autem in uvis dici ait, sed
confundi aliquando haec nomina. Galen. certe στέμφυλα
interpretatur τὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Hesyo. et Sud. in

Πενταετηρικὸς ἀγὼν καὶ πενταετηρεῖς μὴ λέγε, ἀλλ'
ἀφαιρῶν τὸ ἀπεντετηρεῖς καὶ πεντετηρικὸς ἀγὼν.†)

utroque dici observant. Ait præterea Hes. in oleis sine nucleo usurpari. Athen. II. 56. A. Ἀθηναῖοι τὰς τετριμμένας ἐλαίας στέμφυλα ἐκάλουν· τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν στέμφυλα, τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς, βρύττα, ἀπὸ τῶν βοτρυῶν ducto nomine. Idem ex Athen. Eustathius, sed aliquid in ejus verbis deesse videtur. Plin. L. 15. *fraces* appellat carnes olearum, Agell. II. 7. *flores vini faecem e vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis.* alii *frages* appellant, ut Turneb. in Plin. ex MS. et verbo *fragescendi* ap. Nonium emendat. Gloss. στέμφυλα, *vinacium, vinacia, brisa.* Nunnes. Locus Eustath. non est mutilus, sed ita legi et distingui debet: τριβεῖσαι — ἐλαῖαι στέμφυλα παρ' ἀθηναίοις, ἐκαλοῦντο εἶταν βρύττα (p. 1965. 60.). εἶτον ab εἶτα et οὖν, *igitur.* Vel Athenaeum male intellexit Eustathius, vel illud de βρύττα ab alio sumsit. Pauw. Nihil agit. Geoponn. L. VI. 12. 455. εἰδέναι χρὴ, ὅτι στέμφυλα οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, τῶν ἐλαίων μόνων ἐστὶ πυρῆνες, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν σταφυλῶν γίγαστα. v. Niclasii notam.

†) Πεντέμηνος docet Etym. antiquius esse quam πεντάμηνος. Idem scribit Thom. de πεντετηρεῖς et πεντέμηνον, in quo tamen loco haec reponenda ex nostro MS. post τὸ ἀντικοί, πενταετηρεῖς et πεντάμηνον ἐλληνικόν· subjungit autem eandem rationem sequendam in πεντάκλινον et πεντέκλινον. Idem (p. 203.) observat extrito ᾱ dicendum δεκάτης in puero et bello: in tempore tamen aut in temporis intervallo interponendum esse ᾱ in hoc et aliis. Alibi addit idem p. 859. τριακοντούτης dici in homine, τριακονταέτης in tempore, eandemque rationem in reliquis deinceps numeris observandam. Quod ad accentum pertinet, Moschop. in Sched., cui consentit MS. Thom., in tempore penultimam, in reliquis ultimam acui vult. Contra tradit in Δεκέτης is qui collegit vocabula ea, quae propter varietatem soni sententiam mutant. Nunnes. De accentu horum vocabulorum artificialiter ordinando quantopere olim laboratum sit, propemodum constare video. Sed neque illis praeceptis, quorum minimam partem col-

legit Wagnerus de Accent. p. 71., librarii paruerunt, neque ea scripturae forma, quae Atticistarum iudicio potior habetur, ita subtiliter impressa fuit, ut non paulatim detereretur. Ne a Phrynichi exemplis longius abeam, *σπονδαὶ πενταετείς* Thucyd. I. 112. omnes codices invasit, *πενταετηρίς* III. 104. non paucos; hoc vulgatum est ap. Plat. Rep. VII. 532. Lycurg. c. Leocr. pag. 209. Dem. c. Timocr. p. 740. ubi libris aliquot attita forma inhaeret, cuius vestigia etiam in aliis MSS. Diod. V. 52. Aristid. Panath. T. I. p. 159. *δεκαετής πόλεμος* Thucyd. V. 26. Aeschin. c. Ctes. 537. quibus exemplis praecluditur illud refugium, quo Thomas usus est, quum de multitudine desertorum satagens, *δεκαετής* cum certis quibusdam vocabulis conjungi concederet, quod veteres cum nullo, inferiores sine delectu cum omnibus componunt: *δεκαετής παῖς* Aelian. H. An. V. 5. *χρόνος* Max. Tyr. VI. 89. *στόλος* Himer. II. 414. etc. Verum de hoc satis. Phrynichi regula si ad veterum monumenta adhibeatur, omnibus locis dissident et reluctantur. Aristophanem quidem numerorum ratio sartum tectum servavit, sed oratores ad omnes librariorum injurias expositi fuerunt. A Platone nuper Astius salutari severitate multa ejusmodi vitia rescuit, v. ad Legg. p. 510. Rep. p. 517, *) quae quamvis subinde rebellant, tamen Grammaticorum consensu et tacitis ipsorum scriptorum indiciis ad ultimum perdomantur. Sed ab exitu illius classici aevi exempla corruptae consuetudinis ita accumulatur, ut jam mixtura pejorum praevaluisse videatur. Aristotelis inconstantiam, cujus scripta ultro citroque perfluunt, vulgo sequuntur omnes: *δεκαετηρίς* Dio Cass. LVII. 24. 872. *δεκαετηρίς* rursus LVIII. 24. 896. perpetuo moris antiqui et novi conflictu; *πενταετηρικός ἀγών* Strabo V. 246. *πενταετηρικός* Plut. V. Arist. XXL 373. Diod. III. 42. *πόλεμος δεκαετής* Athen. XIII. 560. B. et paucis versibus post *δωδεκαετής ἦν ὁ πόλεμος*, quae accentus mutabilitas, etsi permolesta est, tamen vel propter Grammaticorum discordias, jam in Homérico *ἔξετε ἄδμήτην* haud dubie patefactas, non satis tutam habet corrigendi rationem. Hudsonus certe, quum in Jo-

*) Demadis extat orathuncula *ὕπερ τῆς διδασκαλίας*, dubium an ab ipso sic inscripta; *ἐπταετη παῖδα* Plato Gorg. 471. C. vid. Heindorf. *τριακονταετίδων* Xenoph. Hell. II. 3. 9. *πεντηκονταετής* Plat. Alcib. I. 127. E. Aeschin. Fals. Leg. p. 535. *τριακονταετής* Lysias c. Theomn. pag. 346. *τριακονταετής* Plato Legg. VIII. 408.

seph. XV. 9. 773. δωδεκαῖτη χρόνος pro δωδεκαετῇ edendum curaret, nimia accuratone textum corruptit. Hic locus admonet, ut de Etymologi sententia aliquid dicam, qui p. 765. 21. Atticos his vocabulis non solum tonum sed (quod mirabile est) etiam flexuram primae declinationis dedisse affirmat, δωδεκαῖτης δωδεκαῖτου, atque hinc femininam formam, τριακοντούτις, progenerari. Itaque Heynius, generosus alioqui harum minutiarum contemptor, intempestive Grammaticum egit, quum ἐβδομηκονταετῇ Conon. Narr. XXVI. 22. contra Grammaticam peccare judicaret Nott. p. 146. Τὸν ὀκτωκαιδεκῆτην — τὸν ἐνενηκοντούτην Dio Cass. LXIX. 17. 1165. τὸν τριακοντούτην Diog. La. V. 6. τοῖς ἑκατοντούταις Philostr. V. Apoll. I. 14. 6. οἱ τεσσαρακοντούται Euseb. H. Eccl. VII. 21. 546. *) Sed Atticos quoque haec masculina utroque versus declinasse, mihi dubium est, neque convenit mihi cum Astio ad Plat. Legg. p. 547. haec scribente: „Ἐξέτης, ut nomina, quorum terminatio est ἡς, heterocliton est.“ In Dem. c. Boeot. pag. 1009. συνέβη μοι ὀκτωκαιδεκῆτη γῆμαι, non injuria Reiskius ὀκτωκαιδεκῆτη correxisse videtur. Hoc exemplo etiam Pollux refellitur, qui non ὀκτωκαιδεκαῖτης, sed ὀκτωκαιδεκα ἔτη γεγονώς **) scribere jubet I. 55. quo loco etiam ἐνδεκαετῆς sibi haud probari significat, ἀμείνον δὲ διαλύσαντας εἰπεῖν, ἐνός καὶ δέκα ἔτων, καὶ δυοκαιδεκα, συνάπτοντας μετὰ τοῦ καί, καὶ τὸν ἀνδρῆσμον ὀξύνοντας. Hinc intelligi necesse est, Onomatologum numeros flexibiles sub diversis accentibus, indeclinabiles et loquelaes sub uno scribi voluisse; verbi causa in τρεῖς καὶ δεκα copula acuitur, quae in τρεῖς καὶ δεκα Arrian. Ind. VIII. 49. τρία καὶ δέκα Herodo. I. 119. Arist. Plut. 194. 846. Pac. 990. gravatur; τρεῖς καὶ δέκα Dem. c. Phorm. 914. Philipp. III. 117. Thucyd. VIII. 108. τριῶν καὶ δέκα Id. II. 96. 402. et similiter in altero declinabili τέτταρα καὶ δέ-

*) Quod Matthiae in Gramm. Gr. p. 48. de τριακοντούτης scribit, id solitarium hujus contractionis exemplum reperiri, hoc ad omnes hos numeros, vicenari majores, pertinere, jam pridem, puto, vir ille harum rerum diligentissimus perspexit.

**) Περὶ ὀκτωκαιδεκα ἔτη γεγενῆσθαι Dem. I. c. p. 1011. Sed ὀκτωκαιδεκαῖτης Apollod. II. 4. 10. ὀκτωκαιδεκαῖτη (παῖδα) Diog. La. X. 1. 695. (τὸν ὀκτωκαιδεκῆτη Meleag. Ep. XXIV.) ἢ ὀκτωκαιδεκαῖτης Lucian. Meretr. VIII. 231. ὀκτωκαιδεκαῖτης Toxar. 24. 86. τῷ ὀκτωκαιδεκαῖτης Dial. Mort. XXVII. 227. ὀκτωκαιδεκαῖτης Dio Cass. XLIV. 4. 422. LII. 20. 674.

κα Isocr. ad Callim. 21. 667. τεσσαρων καὶ δέκα Dem. c. Aph. II. 858. τεσσαραι*) καὶ δέκα Thucyd. II. 21. Xenoph. Hell. I. 1. Sed inseparabiles formae τρις, τεσσαρες et τεσσαρα, non mota, neque declinata, necessario synthetis efficiunt, v. c. non mobile τριςκαίδεκα ἐτη Appian. Civ. II. 84, 291. τεσσαρεςκαίδεκα ἐτη s. μέρη Herodo. I. 86. 43. Plut. Apophth. p. 146. de Is. XVIII. 124. ubi Reiskius incassum τεσσαρακαίδεκα optabat, Paus. IX. 3. 11. Strabo IV. 4. VII. 454. Philostr. V. Ap. I. 7. 8. Appian. Syr. 48. 609. Herodian. V. 3. 184. In contrariam partem τεσσαρακαίδεκα ἐλευθέρους Xen. Memm. II. 7. 2. τεσσαρακαίδεκα δήμους Strabo IX. 605. quod utroque loco ab editoribus perperam mutatum est; ἡμέρας τεσσαρακαίδεκα Diog. La. X. 15. 610. Non declinatum τριςκαίδεκα (leg. τριςκ.) ὀργυιῶν Theophr. H. Pl. V. 9. τεσσαρεςκαίδεκα χιλιάρχους Polyb. VI. 19. ubi Edd. nonnullae τέσσαρας καὶ δέκα exhibent, τεσσαρεςκαίδεκα ἐτῶν XV. 18. ἡμερῶν Hipp. de Morb. II. 22. 574. C. τεσσαρεςκαίδεκα ἀνδράσι Athen. XIII. 89. 205. B. ἐταί Herodian. VI. 9. 229. Phot. Bibl. LXXVII. 269. neque solum τεσσαρακαίδεκατος, sed etiam τεσσαρεςκαίδεκατος dicitur, Dion. Hal. VII. 12. 1538. Plutarch. V. Cat. III. 46. Herodian. VI. 1. 207. Appian. VII. Ann. 53. 295. Scylax Peripl. p. 56. Theophil. Instt. L. I. Tit. X. Prooem. et τετρακαίδεκατος Tzetz. Chil. VI. 260. quorum omnium a Grammaticis nostris, qui praestantissimi habentur, nihil commemoratum est, ut profecto vereri non debeam, ne nimium tenuiter vestigia inveteratae et paene inemendabilis inconstantiae collegisse videar. Quid vero, si ne probari quidem potest, veteres Atticos hujus inconstantiae culpa teneri? si potius recentioris Graecitatis luxuries, sonticus senescentis linguae morbus, hanc copiam effudit? Mihi quidem haud fortuitum videtur, quod apud Atticos, et maxime apud eum, cujus plurimi codices extant, Thucydidem dico, parathesia, quam Pamphilus etiam Homero reddere in cardinalibus studebat**), omnibus partibus potior est, observante etiam Dukero

*) Τέσσαρες Isocr. Bus. 15. 578. recte sustulit Corayus pag. 174, quod apud Phlegontem Mirab. XXVIII. 102. Synes. Ep. LXVII. 211. Stob. Ecl. Ph. I. 44. 266. Theophil. Institt. Prooem. §. 4. p. 8. Tzetz. ad Lyc. 175. inoffensi transgredimur. Apud Hippocr. Epid. VII. 839. Lind. Theophr. Caus. Pl. VI. 2., alternante utraque forma, electio difficilior.

**) V. Schol. Ven. 'Α. β. 557. α. 496. Eustath. p. 1963. 11.

Praef. p. XIV. cujus in enumerandis exemplis fides tanto major erit, quanto ipse summae conficiendae incuriosior fuit. Atque haec ratio confirmatur interpositu aliorum vocabulorum, quibus compages quodammodo laxatur: *μία τε καὶ δέκα* Paus. III. 15. *ἐνὶ τε καὶ δέκα* IV. 17. 519. VIII. 29. 443. *ἐτη τρία πον καὶ δέκα* IX. 39. *πέντε ἀνδρῶν καὶ δέκα* I. 11. *ὅκτω δὲ καὶ πεντηκοντούτης* Dio Cass. XLII. 5. 308. Quodammodo dico; nam et hoc et quae prius attuli, *τρία καὶ δέκα*, ἔξ καὶ δέκα, licet diversis accentibus proferrentur, tamen celeri pronuntiatione ita coartata esse necesse est, ut appareret, non duos absolutos sed unum conjugem numerum significari. Hoc manifestius erit considerantibus, quemadmodum alia nomina, quae cum numeris conjunguntur, rectionem suam deponant, quo arctius cum his coalescere possint: *ὑπὲρ ἑξακισχίλιοι* Dem. c. Neaer. p. 1375. *ὑπὲρ τετρακισχίλιοι ὄντες* Joseph. Antt. XVIII. 1. 871. *μῆκος σταδίων περὶ πον τριακοσίων**) Zosim. II. 30. *ἐλέφασιν ἐς τριάκοντα* Appian. Civ. II. 96. 307.**) Huc etiam pertinent *πλεῖον* et *ἕλαττον* extra constructionem posita: *πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ* Xenoph. Oec. XXI. 3. *μείον ἢ ἐν μηνί* Agesil. II. 1. *πρὸς ὁδὸν οὕσης οὐ μείον χιλίων ταλάντων* Anab. VII. 1. 27. *οὐ σία πλεῖον ἢ δέκα ταλάντων* Dem. c. Aphob. II. 841. ubi Reiskius improvide *δεκαταλάντων* invexit. *σορὸς πλέον ἢ ἐνός τε καὶ δέκα πηγῶν* Paus. VIII. 29. 443. In ejusmodi constructione particulam comparativam ferri non posse multorum olim fuit persuasio usque ad Tzschuckium propagata ad Strab. IX. 371. cf. Markland. ad Lys. p. 648. nunc, credo, longe seposita. Contrarius error hodieque ma-

*) III. 18. *πεντακισχίλιοι περὶ πον τὸν ἀριθμὸν*. Aristot. H. An. VI. 11. 269. *περὶ δωδεκαταῖα ὄντα*. Illud *περὶ πον* temere Kuhnius Paus. VII. 23. 321. inculcavit pro *σταδίων περὶ τοὺς τριάκοντα ἀπέχει*; promiscue dicitur *ὄντες πρὸς πεντηκοντα* Diog. La. VIII. 39. 520. et *ὄντες πρὸς τοὺς τριάκοντα* 40. 321. VIII. 69. IX. 55.

**) Similiter Latini: ad quinque millibus occisis. Illo Appiani loco si quis *ὡς* substituat, neque necessariam adhibuerit curationem neque fortasse huic scriptori convenientem. Schweighauserus certe ad Gall. IV. p. 88. lectionem codd. quorundam *ὡς δεσχυρίου* repudiat, causam interponens, quod Appianus nunquam hac particula in ea significatione usus sit, Nott. p. 182. vere an perperam, nunc non disquiram; illud quidem constat, *ὡς* saepissime numeralibus addi, eodem genere continentur *ἄχρι* et *μέχρι* absolute posita: *τοὺς μέχρι τριάκοντα ἐτη γεγονότας* Aeschin. Fals. Leg. p. 301. etc.

net. In Plat. Legg. VI. 759. *ἐτη δὲ μὴ ἑλαττον ἐξήκοντα γεγονώς* Astius p. 294. aut *ἢ* inserendum aut *ἐτῶν* scribendum judicat. Idem in Dion. Cass. LIV. 50. 761. *μὴ ἑλαττον πέντε μυριάδας κεκτημένος* Reimaro faciendum videbatur. Themist. Or. XXXI. 354. *ταύτην ἀρχουσι τὴν ἀρχὴν πλεῖν ἑπτακόσια ἔτη.* Plat. Legg. IX. 856. *μὴ ἑλαττον δέκα ἔτη γεγνότες*, ubi ista particula male inducta est. Paus. X. 57. 295. *οἱ ἄνθρωποι πλέον ἡμέσις ἀλιεῖς εἰσι.* Id. VIII. 21. 409. *οὐ πλέον ἀπέχων σταδίους ἑπτὰ.* Sed de hoc jam copiosissime egit Priscianus Gramm. XVIII. p. 1199. Illis autem interpositionis exemplis adde *πένταρα μὲν καὶ δέκα* Thucyd. II. 2. *τετάρων δὲ καὶ δέκα* Isocr. ad Call. 21. 667. *ἔξ μὲν καὶ τετταράκοντα* Xenoph. Hell. I. 6. 36. atque poetam ipsum *πλουρές τε καὶ εἰκοσι* Od. 16, 248. cujus forte non meminerat Boeckhius, quum Pindaricum *τρεις τε καὶ δέκα* Ol. I. 127. neque poeticum neque omnino graecum esse affirmaret.

Haec admonere non intempestivum duxi, quum editores pristinas lectiones clam ad arbitrium suum refigendo viam ad veritatis inventionem quotidie impeditiorem reddant. Sic in Xen. Anab. I. 5. 5. pro *τρεις καὶ δέκα* Zeunii consilio *τρειςκαίδεκα*, nullo addito indicio mutatae lectionis, editum, aliisque plurimis locis modo *τρεις καὶ δέκα*, modo *τρειςκαίδεκα*, *τρειςκαιδεκαπλασίων* *) Cleomed. Cycl. Theor. I. pag. 53. invecum est, contra communem regulam, quae loquelaria cum numeris corruptis componi jubet.

*) Isocr. ad Phil. 46. 153. *διπλασίῳ ἐν γινόμενον* scribendum est *διπλάσιον*, quam formam Atticis domesticam fuisse reperio. Sed apud Arrianum Tact. p. 46. imprudenter Blankardus *διπλάσιον* pro *διπλασίονα* correxit, quo recentiores plurimum utuntur. Multa id generis collegit Struvius meus in Fac. XI. Observ. p. 8.

Πεντάμηνον, πεντάπηχυν: μετάθες τὸ ᾱ εἰς τὸ ε̄, πεντέμηνον λέγων καὶ πεντέπηχυν. ^{a)})

Ἐξάπηχυν καὶ ἑξαέτης: καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρήσεις τὸ ᾱ, ἔξπηχυν καὶ ἑξέτης καὶ ἑκπλευρον. τοῦτο γὰρ καὶ ἱατροὶ ἐπανορθοῦνται, ἑκπλευθρον λέγοντες καὶ οὐκ ἑξάπλευθρον. ^{†)})

a) Haec et sequentia ita repraesentat Ed. Fr. πεντάμηνον, πεντάπηχυν, ἑξάπηχυν, ἑξαέτης, καὶ (Phavor. inverso ordine καὶ ἑξαέτης) ἐνταῦθα ἀφαιρήσεις τὸ ᾱ, ἔξπηχυν καὶ ἑξέτης καὶ ἑκπλευρον (Phavor. ἑκπλευρον) καὶ ἑκπλευθρον λέγων (Phavor. λέγει), οὐκ ἑξάπλευθρον. Πεντάμηνον, πεντάπηχυν non bene ita nude. Pauw. "Ἐξάπηχυν sic etiam leg. in Etym. (ἐξπηχυσί etiam a Philemone propagatum p. 28.), ut eodem modo ἑκπλευρον hic leg. videretur; apud Hesych. tamen ἑκπηχυν editum, quod accedit propius πρὸς τὴν εὐφώνιαν. Hoc autem loco pro ἑκπλευθρον et ἑξάπλευθρον repono ἑκπλευρον et ἑξάπλευρον, ut proxime pro sex costis, quid enim medicis cum iugis? ad agrorum mensores illa releganda; in MS. certe ἑκπλευθρον et ἑξάπλευθρον legitur. Nunnes. Libri variantur et ἑκπλευθρον junctum sibi habuit γεωμέτραι, ἑκπλευρον vero ἰατροί: ista confusa a scribis: hic, ubi ἱατροί adsunt, legendum καὶ ἑξέτης καὶ ἑκπλευρος: τοῦτο γὰρ κ. ἱατροὶ ἐπανορθ. ἑκπλευρον λ. κ. οὐκ ἑξάπλ. In aliis, ubi γεωμέτραι, scriptum fuit καὶ ἑξέτης καὶ ἑκπλευθρον: τοῦτο γὰρ καὶ γεωμέτραι ἐπαν. ἑκπλευθρον λέγ. καὶ οὐκ ἑξάπλευθρον. Medici et Geometrae proxime ad Atticismum sine ᾱ; ipsi Attici ξ pro κ ex idiotismo. Nunnesius de euphonia hic perperam cogitat; cum loco Etymologi iunge Stephanum Byz. in v. Ἐξήμιος. Pauw. "Ἐκπλευθρον praefero, Grammaticorum artis vocabulum.

†) Summa horum praeceptorum brevis est: in compositis formam simpliciorum cardinalium servari debere intermeratam. In hoc antiquitati mos gestus, quae cum in ceteris rebus conjugatarum notionum inefficacior, tum etiam in numerorum ratione solutior fuit. Illud Theocriteum, Ὀκτώκαιδεκῆτης ἢ ἑννεακαίδεξ' ὁ γαμβρός, quid aliud declarat, quam vincula utriusque notionis, definientis et definitae, ita laxa fuisse, ut eae paene in iuges viderentur — ἑννεακαίδεκα — ετης, cujus vis ex praegresso ὀκτώκαιδεκῆτης occulte serpebat. Quis non intelligit, mutationem vocalis, qua duarum notionum in unum conjunctarum corrvatio significatur, propterea in numeris neglectam esse, quod vetustas ista diremisisset, ejusque obsequio non solum in numeris compositis (πεντεκαίδεκα,

ὀκτωκαίδεκα), etiam ea aetate, qua ista hyphen scribebantur, notam illam compositionis (ā pro ō et ē) omissam, sed eandem etiam ab Atticis quidem in numeri cum nomine copulatione non introductam fuisse? Tantam tamque continuatam parilitatem, tum exemplorum probatissimorum auctoritate tum Grammaticorum iudiciis in unum conspiratis stabilitam nefas foret librariorum libidini condonare. Πεντέμηνος, πεντέχους, πεντετάλαντος, et cetera Aristophanes et reliqui nobiliores uno eodemque modo formarunt. Novae comoediae poetas, qui non praesentes, sed per internuncios, atticae consuetudinis ignaros, nobiscum colloquuntur, non mirandum est in eorum similitudinem corruptos esse; v. c. πεντάσκαλος Ephipp. Athen. VIII. 547. B. πενταστάτης Sosicrat. Poll. X. 57. quod cum πεντακέλευθος Paus. VIII. 9. 374. Lexicis addendum.*) Sed de his nihil decernam, quum in Aristotele, et qui cum hoc conjuncti sunt, vulgaris scripturae usus tam late et varie diffusus sit, ut spes reconciliandi tenoris nulla appareat. Ipsum πεντεσύριγγος, quod Grammatici nominatim Atticis assignant, in Rhet. III. 10. 350. πεντασύριγγος et similiter πενταδάκτυλος, πεντάμηνος scribitur, quod librarii etiam in Xenophontem intulerunt. Pro ἑκάμηνος apud Aristotelem saepius repetito, uno loco H. An. V. 27. 241. ἑκμηνος servatum in Medic. quod multo magis Platoni adserendum est de Legg. XI. 916. B. sive hac forma, quae nuper demum a Bekkero restituta est, sive ea, quam Phrynichus h. l. et Etym. M. Atticis placuisse tradunt; cuius similia ἑγνιος et ἑκλινος Eustathius p. 450. affert. Quod his consentaneum erat, ut etiam ἑκαίδεκα scriberetur, inopinato accidit, ut apud Atticos omnia fere hujus scripturae vestigia aboleverint, apud externos vero clara sint et frequentia: ἑκαίδεκα Hipp. de Vict. Ac. IV. 135. D. Paus. V. 16. 70. Moderat. ap. Stob. Ecl. Ph. I. 2. 22. v. Dorvill. ad Char. p. 262. ἑκαίδεκατος Galen. de Usu Part. I. 25. 312. F. T. IV. de Diffic. Resp. III. 12. 289. D. T. VII. ἑκαίδεκτης Zonar. Ann. IV. 185. A. Niceph. Greg. XV. 11. 497. E. ἑκαίδεκασύλλαβον Hephaest. X. 60. Gaisfordius e cod. revocavit pro ἑκαίδ., multo tamen exsuperantibus assimilationis exemplis, quorum, ut modo dixi, apud Atticos summa copia est jam prioribus seculis in exemplaria conferta, id quod Tho-

*) Hinc etiam ~~εκαίδεκα~~ recipiendum erit.

mae edictum p. 284. *Ἐκκαίδεκα*, οὐχ *ἑξ* καὶ *δέκα*, manifestum facit. *Ἐξ* καὶ *δέκα* olim in Arist. Plut. 195. lectum esse probat Scholiastae observatio, Grammaticorum dissidia super hac re testantis, quorum in disputationibus illud quoque agitatum est, utrum *λάξ* πατηκόν an λαπάτηκον, v. Brunck. ad Soph. Ant. 1260., *διέξ* et *παρέξ* ante consonantem an *διέξ*, *παρέξ* scribendum sit, v. Schol. Ven. I. 7. Eustath. p. 732. 40. cf. Schaefer. ad Apoll. Schol. p. 252. Quorum ut nihil firmo omnium assensu dijudicatum est, ita non recusato, quominus aliquis *ἐκκαίδεκα*, perinde ut *ἑνδεκα* et *δώδεκα*, crebro et necessariò usu veluti attritum*), in hanc compendiarium formam abiisse statuat, quum interim alia nomina, minus in usu frequentia, ponderisque gravioris, confatalem *σύνthesis* et assimilationis necessitatem effugerent, velut *ἑξ* καὶ *εἴκοσι* Demosth. c. Nicostr. 1248. Plutarch. V. Demetr. XXI. 26. *ἑξ* καὶ *πεντήκοντα* Plato Tim. p. 36. B. *ἑξ* καὶ *ὀγδοήκοντα* Xenoph. Hell. I. 1. 3. Si Sophocles in Oedipo *ἐκμηνος* scripsit, ut Schaefero placet, si Euripides *ἐκπλεθρως*, sic existimandum est, Tragicos formam proprie atticam, ut nimis vernaculam et popularem, repudiassent. Sed mirari licet, quid Elmsleyum pelleret (ad Med. p. 256.), ut Aristophanem Pac. 631. non *ἐξμεδιμνος*, quod vulgo editum, sed *ἐκμεδιμνος* scripsisse statueret, quod si vel antiquitus texto receptum usuque captum esset, tamen Grammaticorum auctoritate non mediocriter premeretur. Sophoclem *ἑξπηγυς*, incertum quo in genere fabularum, Menandrum *ἑξπους* dixisse, a pluribus proditum. *Ὀκτάπους* in Platonis Menone, *ὀκτάμημος* et similia apud Xeno-

*) Eadem vis correptae pronuntiationis in *ἑνδεκα*, *δώδεκα*, *διυμνῶν*, *triumviri* apparet. Haec latina si respexisset Apollonius, ex corrupto et integro composita, non negasset in *ἑνδεκα* genitivum, a quo omnia *σύνthesis* inducuntur, subjectum latere, de Synt. III. 200. Bekk. Cum assimilatione per necessariam quandam ipsius naturae consequentiam persaepe conjuncta est alterius partis corruptio: *ἐμβραχῦ*, *ἐγχεῶ* (Etymol. M. 313. 50. quem locum superiori articulo *Ἑλληνικουρίας* apponere neglexi), *ἀγγλωτα*, *πρότριτα*, *ἐμποδῶν*, *πραεmodus*, quiescente rectione; eadem ratione *σύνπεντε* scribendum, non *σύν πέντε*, v. Valcken. ad Herod. IV. 66. Est etiam ubi conglutinata rursus solvantur, ut *διὰ δ' ἀμπερές*, *νεῶς* καὶ *ἐς* *ἐμὲ ἦσαν οἶκοι* Pausan. I. 1. 4. 29. 117. *τὸν Μίνω καλοῦμενον ταύρου* III. 18. 412. atque Aristophanem illud, Ennianis simile, *ἐν γὰρ ταυρί* Thesm. 646. Menandrum *ἑνδυο* non *ἐν δύο*, ut Tittmannus opinatur ad Zon. p. 754., sed *ἑνδυο* scribendum; similiter nostri populares *Eins*, *zwey*, *drey*, cum celeritatis significatione *unum* *tres* solent;

Περὶ ἐπισπᾶσθαι λέγουσι τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ
τιθέντες^{a)} πάνν κινδύλως τὸ γὰρ περισπᾶν καὶ
περισπᾶσθαι ἐπὶ τοῦ παραιρεῖν καὶ παραιρεῖ-
σθαι τάττουσιν οἱ ἀρχαῖοι. δέον οὖν ἀσχολος
ἦν λέγειν. †)

Πορνοκόπος· οὕτω Μένανδρος· οἱ δ' ἀρχαῖοι πορ-
νότριψ λέγουσιν. ††)

a) Rectius Ed. Pr. V. et Phavor, ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γινέσθαι τι-
θέντες. Thomas p. 707. ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γινόμενον.

phontem vulgata minus apud me ponderis habent quam
Aristophanis, Cratini Philemonisque exempla, quorum
oblitis Brunckius Add. ad Lys. v. 109. ὀκταδάκτυλον ip-
vitis codd. praeferebat. Reliqua atticae formae dehones-
tamenta persequi longum foret, nec proposito operi ne-
cessarium.

†) Quum casus ita tulisset, ut verbum περισπᾶν hac si-
gnificatione, quam Phrynichus rejicit, a scriptoribus sa-
cris usurparetur, viri docti, qui pro Graecitate N. T.
bellum contra Grammaticos susceperunt, Polybii, Diodori,
Plutarchi, aliorumque testimonia produxerunt, quibus
intelligitur, ista aetate περισπᾶν, περισπασμός, ἀπερισπά-
στος (v. Albert. ad Hes.) in hac significatione satis fre-
quentata fuisse. Hesychius: Περισιγᾶν, ἀφέλκειν τοῦ
προκειμένου, lege περισπᾶν. Dicitur etiam περιέλκειν τινά
Epist. Socr. XIV. 21. περιολκή Joseph. Antt. XV. 7. περι-
σπασμός καὶ μεθολκή Plutarch. de Curios. V. 134. In Dio-
nys. Antt. IX. 43. 1859. περισπᾶν περὶ τὰς ἔξω στρατίας τὸν
δῆμον, nulla erat causa, cur Sylburgius ἐπὶ mallet; περι-
σπασμένη τὴν γνώμην πρὸς τὴν θείαν Joseph. Antt. V. 1. 270.
πρὸς τὰς αὐτὰς ὑπερβολὰς διασπῶμενος Lucian. Dial. Deor.
XXIV. p. 82. T. II.

††) Gloss. Πορνοκόπος, lenocinator, fornicarius. He-
sych. ἐταιροτρόφον interpretatur. Nunnes. Hoeschelius
πορνοκόπος e Prov. XXIII. 21. et Clemente Alex., πορνό-
τριψ e Synes. Ep. XXXII. 178. B. profert. Hoc praeterea
non occurrit; πορνοκόπος e scriptoribus aliquot christia-

Λήθαργος: οὕτω Μένανδρος· οἱ δ' ἀρχαῖοι Ἀθη-
ναῖοι ἐπιλήσμονα καλοῦσιν· οἷς καὶ πειστέον.^{a)} †)

Μεσοπορεῖν· καὶ τοῦτο Μένανδρος, οὐδὲν ἐπι-
βάλλων γνώμης τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ πάντα φύ-
ρων.^{b)} ††)

a) Οἷς καὶ πειστέον ex Ed. Pr. V. reduxi pro οἷς πιστέον.

b) Hic articulus non comparat in Edd. Pr. V. neque a Phavorino receptus est.

nis eruerunt ad Thom. p. 731. quibus Libanium substituo Decl. IV. 615. φλυαροκοπεῖν e Strabone I. 3. 166. σεμνοκομπεῖν (ut δοξοκομπεῖν) ex Athen. pag. 447. Lexicis addenda videtur, quorum alterum in φλυαροῦς σκοπεῖν, alterum in σεμνοκόπτειν delituit. Ὀρεθυγλαῖς καὶ ἄλλαις παιγνύλαις ἐνασχολούμενοι in Alexiade V. 143. B. vel caecus videat ex ὀρετυγοκοπύλαις contractum esse.

†) Eodem modo Thomas p. 575. Λήθαργος καὶ ἀμνήμων Schol. Aristoph. Eqq. 1028. quae eadem in Lex. Rhet. p. 251. leguntur. λήθαργον καὶ κατάφορον Alex. Trall. III. 6. 189. Id generis alia contulit Sturzius p. 44.

††) Μεσοπορεῖν Hoeschellius ex Sirac. 31, 25. Nunne-
sius ex Hesychio enotavit. Praeter Theophrastum, Dio-
dorum et Appianum a Sturzio laudatos Dioscor. I. 149.
58. a. et Dio Cass. 36. 105. hoc novitio verbo usi sunt.
Inter reliqua composita εὐθυπορεῖν, βραδυπορεῖν, μακρο-
πορεῖν, ὠκυπορεῖν etc. sunt quaedam satis antiqua, sed
totum genus ab oratoribus atticis non admodum proba-
tum videtur. In Arat. Phaenn. 148. προσὶ δ' ὀπισθοπόροι-
σιν, quod ex Hipparcho restituant, ex ὀπίσθοπόροις
ortum est.

Γῦρος· καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν
κωμῳδιῶν τῶν ἑαυτοῦ, τὸν Μισογύνην, κατε-
αηλίδωσεν, εἰπὼν * * * Τί γὰρ δὴ γῦρος ἐστίν,
οὐ συνίημι. *) †)

*) Omittunt hoc caput Ed. Pr. V. Phat. Post εἰπὼν signa posui
defectus; nam sequentia εἰ γὰρ δὴ (fort. τό) ut Menandri sint, fieri
non potest, Pauwiusque versum conficere conatus εἰ γὰρ ἡ γῦρος
ἐστίν, οὐ συνίημι, operam perdidit.

†) Γῦρος ab Homero, γυρόνωτος ab Aristophane usur-
patum, et περιγυρίς, quod Hemsterhusio ex Pythagori-
cae vel Ionicae sectae reliquiis derivatum videbatur, stir-
pis antiquitatem commonstrant. *) Attici tamen nihil
hinc delibasse videntur; neque adjectivum γυρός, quod
apud Aelian. H. An. IV. 34. XIV. 8. Lycophr. 1315. Ju-
lian. Ep. VI. 2. et in versione Alexandrina legitur; neque
substantivum γῦρος, quod vitiose γύρος, neque satis re-
cte γυρός scribitur. Eust. p. 1864. οἱ παλαιοὶ φασιν, ὅτι γυ-
ροὶ λέγονται καὶ οἱ τὰ φῶτα ἐμβάλλουσι, eaque significatio-
ne (de orbe ablaqueationis) apud Theophr. Caus. Pl. III.
5. Aelian. H. An. IX. 32. et Geopp. occurrit, v. Kuester.
ad Hesych., unde γυροῦν καὶ περισκάπτειν Philo de Charit.
pag. 713. Nicand. Alex. 514. γύρωσις Geopp. V. 20. 360.
quod cum γύρωσε Schol. Venet. P. 58. (γύρωσε ἐπισκάπτου-
σιν αὐτάς. Eustathium mendose γύρους.) ὑπόγυρος Nicet.
Ann. IV. 5. 78. C. ὑπογυροῦν, incurvare, IV. 3. 71. D. et
γυρωσιδῶς Dioscor. II. 204. 129. Lexicis inserenda. Γῦρος
de circulo Plutarch. Apophth. Regg. pag. 159. T. VIII.
Chrysost. ab Hoeschelio citatus ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς
γῆς. γυροῦν Oppian. Cyn. III. 122. (nisi is veterum epi-
corum exemplo ἀγένηα κυρτώσασα scripsit.) Maneth. II.
118. „In Gloss. Γῦρος ἀμπέλον, strobo, nisi dicas depra-
vatum pro scrobe.“ Nunnes.

*) Archilochi versus XIII. 43. fortasse sic scribendus est: Ἀμφὶ
ἢ ἕκαστα Γυρίων ὀρθῶν ἰσχυρὰ νέφος.

Σύσσημον: οὐχ ὁρῶ μὰ τὸν Ἡρακλέα, τί πάσχουσιν οἱ τὸν Μένανδρον μέγαν ἄγοντες ^{a]} καὶ αἰρόντες ὑπὲρ τὸ Ἑλληνικὸν ἄπαν. Διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω; ὅτι τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων ὁρῶ μανικῶς περὶ τὸν κωμωδοποιὸν τοῦτον σπουδάζοντα. πρῶτιστον ^{b]} μὲν ἐν παιδείᾳ μέγιστον ἀξίωμα ἀπάντων ἔχοντα σὲ καὶ διὰ τοῦτο ἐκ προκρίτων ^{c]} ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολέα ^{d]} αὐτῶν. ἔπειτα, δευτέρᾳ τιμῇ, λειπόμενον πολὺ τῆς σῆς παρασκευῆς, ἑξευταζόμενον ^{e]} δ' ἐν τοῖς Ἑλλήσι, Βάλβον τὸν ἀπὸ Τράλλεων, ὃς εἰς τοῦτο προθυμίας καὶ θαύματος ἦκει Μενάνδρου, ὥστε καὶ Δημοσθένους ἀμείνω ἐγχειρεῖν ἀποφαίνειν, τὸν λέγοντα μεσοπορεῖν καὶ γῦρος καὶ λήθαργος καὶ σύσσημον καὶ πορνοκόπος καὶ ὀψωνιασμός ^{f]} καὶ ὀψώνιον καὶ δύσριγος ^{g]} καὶ ἄλλα κίβδηλα ἀναρίθμητα ἀμαθῆ. τὰ αὐτὰ δὲ σοὶ καὶ Βάλβῳ πεπονθότα καὶ Γαγριανὸν τὸν Σμυρναῖον ῥήτορα, ἄνδρα ζηλωτὴν καὶ ἐραστὴν τῆς σῆς ἐν παιδείᾳ φιλοκαλίας. Ἄγε οὖν ὅπως λύσης μου τὴν ἐν τῇ τοιῷδε δυσχερείᾳ τῶν ὤτων ἀπορίαν. οὐ γὰρ περιόψεσθαι σε ἡγοῦμαι ἐρήμως ὄφλοντά σου τὰ παιδικὰ ^{h]} Μένανδρον. ^{a)} †).

a) Non habet hunc articulum Ed. Pr. (nec Phay.) Διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω; Nunnesius vertit *quod cur faciant, miror; quia video* etc. Imperite: nam sic sententia est plane nulla; mutata unica littera scribe διὰ τί δ. θ. ἔχω; ὅτε — *cur vero id miror, ubi video* —

†) Hic locus, verbis lectis et illustribus distinctus, argumentum esse potest, Phrynichum, si satia spatii ad arma expedienda habuisset, orationis elegantia et gravitate nulli superiorum cesserum fuisse.

α) Μέγαν ἄγοντες] Harpocratio s. Ἄγε: Ἀντιφῶν — φησί, τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι, ἀντὶ τοῦ ἡγοῦτο· τοῦτον

Ne corrigat ipse et rationem reddit existimationis, qua apud plerosque valebat Menander. *Paul.* Non temere sic opinatur. Sed quod Hemsterhusius *Observ. Miscell.* V. 1. 30. *σπουδαζοντας* proponit, speciosam magis quam necessariam correctionem adhibet.

πολλή χεῖρ. quo referam illud *Lex. Bekk.* p. 335. "ἄγειν ἀντὶ τοῦ τιμῆν. "Ἐντιμον ἄγειν *Apsinea Tigr.* 716. τιμῶν *Thucyd.* VIII. 81. *Sopat. Διαρ.* p. 317. ἀντιμον *Diod.* I. 67. ἐντίμως ἄγειν τ. *Plato Rep.* VII. 155. et ἐντίμως ἔχειν VIII. 192. T. VII. *) *Ἐντιμον ἡγίσσθαι* *Phaedon.* 64. D. quae trium verborum congruentia nonnunquam difficilem reddit optionem. *Μαζόνως* τὸ *συμβεβαρὸς* ἔχον ἀχθόμενοι *Joseph. Antt.* V. 1. 268. ἦν εἶχε τῶν *πικυλίδων* *τιμωτάτην* *Herodian.* I. 16. 44. cui plura similia apposit *Irmiscus.* In *Joseph. Antt.* XIX. 6. 945. *ἐρασμιώτερον ἄγειν* τινά, i. e. *venerari*, melius quadrat *σεβασμιώτερον.* *Plutarch. Amat.* XIX. 46. *Ἀφροδίτην* ἔχουσι μάλιστα *σεβασμιον.* ubi paene malim ἄγουσι. *Liban. Antioch.* p. 293. T. I. ὃν μέγιστον ἄδουσι θεῶν praestat ἄγουσι, ut paulo post p. 514. τῶν ἑαυτοῦ τιμωτάτων ἦγ. Item *Plutarch. An Vit. Infel. Sust.* III. 89. τὴν δὲ νικήσαντα *μακαρίαν* ἄδουσι lege ἄγουσι. Etiam apud *Suidan* 3. *Ἀσκληπιόδοτος* pro τὴν *ιστορίαν* ἐπὶ μέλλοντος ἡγάπα τιμῆς scribendum videtur ἡγάγε. ἄγειν ἐν τιμῇ *Plato Rep.* VII. 176. διὰ τιμῆς *Appian. Bell. Civ.* II. 20. 199. cf. *Perizon. ad Aelian.* VI. 6. Quod *Eustathius Athenaei* locum IX. 393. F. proferens pro τοὺς θεοὺς ταπεινῶς ἦγε adjectivum *ταπεινούς* substituit, neque valde probō, neque improbo; est enim hoc usitatissimum: *Θευμαστόν ἄγειν τινά* *Aelian. H. An.* X. 21. *σεμνόν* *Dio Chr.* XXXI. 586. *Dion. Hal.* VIII. 69. 1675. *σεμνότερον αὐτοῦς* ἄγουσι *Lucian. Merc. Cond.* IV. 218.

δ] *Πρώτιστον*] Id mihi dubium est an a *Phrynicho* profectum dicam. *Phavorinus*: *Πρώτιστος* οὐ λέγεται· οὐδὲ γὰρ ὑπερθετικὸν ὑπερθετικῶ συνάπτεται· ἐκράτησε δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Ἰωσι. Invaluit etiam apud atticos scenae poetas: *Eur. El.* 664. *Arist. Lys.* 555. *Eccl.* 749. etc. *Antiphan. Athen.* III. 7. 295. *Eubul.* IV. 161. T. II. *Alexis* II. 5. 139. et in dialecto vulgari: *Archyt. ap. Nicom.* I. 6. *Philo de Vict.* p. 858. C. *Strabo* I. 18. *Aelian. H. An.* VI. 15. *Appian. Civ.* II. 53. 248. *Euseb. Vit. Const.* I. 15. 508. perrarum in scriptis oratorum veterum: *Demosth. c. Ma-*

*) Contra *ἐντίμως ἔχειν* est in honore esse *Xenoph. Anab.* II. 1. 7.
D d 2

cart. p. 1076. 12. Lys. Πρ. γ. συν. p. 516. ex conjectura Reiskii illatum.

c] 'Εκ προκρίτων] Demosth. c. Neaer. 1370. 19, τὸν βασιλέα ὁ δῆμος ᾔρειτο ἐκ προκρίτων κατ' ἀνδραγαθίαν. Plato Rep. VII. 174. τούτους ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενος. Polit. p. 92. ἐκ προκρίσεως. Aristot. Polit. IV. 10. 174. κληρωτοὶ ἢ ἀπλῶς ἢ ἐκ προκρίτων.

d] 'Αποφανθέντα — ἐπιστολέα] De hoc officio v. s. Τὰ πρόσωπα et DuCang. Gloss. et App. Thomas p. 883. Φανθεὶς καὶ ἀποφανθεὶς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ φανείς, οὐδὲ ἀποφανείς. Verum est, creandi significationem aoristo primo passivi proprie dicatam esse.

e] Λειπούμενον πολὺ —] v. Schaefer. Praef. ad Wyttenb. Ep. Cr. p. IV. Suidas: Ἐκαταῖος ἐπεκλήθη κριτικὸς καὶ γραμματικὸς, οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν. Ἐξεταζόμενον] Atticus huius verbi usus omnibus notus est. Tantum addo, Suidae Glossam: Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλεῖσι, ex Isocratis Panath. p. 100. depromptam esse.

f] Ὀψωνιασμός καὶ ὀψώνιον καὶ δύσριγος] Haec in integro opere etiam praecessisse videntur, ut alia hic adducta. Παύμ. Ὀψωνιασμός jam diu damnatum, v. Sturz. 187. ὀψώνιον dubiae auctoritatis (v. Duker. Praef. Thucyd. p. XXVI.), certe apud antiquos non ejusdem significationis est. v. Phot. p. 268.

g] Δύσριγος] Pollux IV. 186. τοὺς ἀεὶ φιγούντας οἱ παλαιοὶ φιγισβίους (ex. cod. φιγισβίους legendum) ἔλεγον· οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ δύσριγος εἶρηκε. Nunnes. Id si ita se habet, neque Aristophanes δυσρίγους scripsit, quod hoc sensu usurpat Aristot. H. An. VIII. 12. 367., Menander extra culpam ponendus est. Aristotelis, Theophrasti et Aeliani locos jam pridem indicaverat Stephanus; adde Herodo. V. 10. Plut. Symp. III. 3. 1. Geopp. XVIII. 9. 1185. Schol. Arist. Plut. 513. Arat. Dios. 513.

h] Τὰ παιδικά] Photius: Οὐ μόνον οἱ ἐρῶμενοι καλοῦνται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι. Themist. Or. XX. 254. D. τὰ σὰ παιδικὰ τὸν θείον Ἀριστοτέλη. v. Zachar. de Opif. Mund. p. 164. Liban. Ep. 258. 128. cf. Heindorf. ad Phaed. p. 52. ad Parm. p. 191. Quod autem Nunnesius περιόψεσθαι verterat *despicatus ducturum*, id neque graeco verbo aptum, neque latinum esse notat Scaliger.

Οἰκοδομή οὐ λέγεται. ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἰκοδόμημα. †)

Κατ' ὄναρ: Πόλεμων ὁ ἰωνικὸς σοφιστὴς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος εἰκόνα χαλκὴν ἐν Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Περγᾷ τῇ Μυσίᾳ^{a)} ἀναθεῖς, ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα τοιούτου. Δημοσθένη Παιανίδα Πόλεμων κατ' ὄναρ, ἀδοκιμωτάτῳ^{b)} τῷ κατ' ὄναρ χρησάμενος. ὥσπερ γὰρ κατ' ὕπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὕπαρ, οὕτως οὐδὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἤτοι ὄναρ ἰδῶν^{c)}, ἢ ἐξ ὄνειρου ὀψεως^{d)}. οὕτως ἄρα μέγιστόν^{e)} ἐστὶν ὀνομάτων γνῶσις. ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται^{f)}.

a) Τῇ Μυσίᾳ Nunnesii liber, τῇ Μυσίᾳ Edd. Pr. Vasc. et Phavor. exhibent. Pauwius, „aut τῇ Μυσίᾳ, inquit, legendum aut τῇ Μυσίᾳ; notus est casus tertius pro secundo.“

Vocabulum ipsum, a quo Phrynichus exordium gravissimae neque injustae accusationis sumsit, Atticis prorsus alienum fuit. Alexandrinorum scriptorum, Diodori, Strabonis, Aeneae etc. exempla citarunt Wetstenius ad Marc. XIV. 44. et Kyphius I. 194.

†) Atqui vetustissimum proverbium Laconum imprecantium: Οἰκοδομά σε λάβοι etc. Scaliger. Sed, ut nihil aliud dicam, de lingua laconica hic non agitur, sed de lingua Attica, Pauw. Οἰκοδομή Rom. 14. I. Cor. XIV. 2, II. Cor. V. 12. Chrystost. Hoeschel. Nobis materies adnotandi diuturno cultu ita exuberavit, ut alium locum, in quem transponderetur, circumspicere necesse habuerim.

a) Τῇ Μυσίᾳ recte. Nam Plin. et Pergamum Cretae oppidum agnoscit et Pergamum Mysiae clarissimum. Ptolemaeus aliud Pergamum novit in Thracia, praeter Pergamum Mysiae in Asia proprie dicta, quod principatum tenuisse sua aetate scribit Strabo. De hoc igitur Pergamo, quod clarissimum totius Asiae facit Plin., locum hunc accipio. Τῇ Μυσίᾳ Phavorinus videtur legisse,

generis neutro, quo Philostratus utitur in Vita ejusdem *Nunnes*. Τὸ Πέγαμον Vitt. Soph. I. 4. 535. τὴν Μύσιον Πέγαμον Eunap. V. Jambl. p. 54. Poterat etiam τῆς Μυσίας scribi, ut Xenoph. VII. 8. 8. Πέγαμον τῆς Μυσίας et Πέγαμόν τῆς Ἀσίας Herodian. IV. 8. pro quo ἡ περὶ τὸ Πέγαμον Ἀσία Appian. Maced. IX. 9. 519. Mithr. XI. 654. Πέγαμος ἡ ὑπὲρ Καῦκου Paus. X. 25. VII. 16. v. Abresch. Dilucc. Thuc. I. p. 111. Olear. ad Philostr. V. Ap. p. 140. Schweighauser. ad Polyb. XXI. 8. qui duo masculini generis profert, parum exploratae auctoritatis exempla.

b] Ἀδοκιματάτω Abreschius, non perspecto Phrynichi usu, in ἀδοκιματάως mutandum censuit.

c] Hic locus dissensionibus Criticorum obscuratus magis quam illustratus est. Pauwius: „Καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται] Haec ineptissima sunt; nam καθ' ὕπαρ idem quod ὕπαρ et utrumque ab optimis usurpatum, illud plene, hoc elliptice dicitur, neque id improbare potuit Phrynichus. Scribendum: ὡς περ γὰρ καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται ἢ ὕπαρ *), οὕτως οὐδὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' — etc. Quae non dicuntur γενικῶς sed ειδικῶς et cum respectu ad ipsam inscriptionem illam Polemonis, qui κατ' ὄναρ posuisse scribens, inepte scripsit, se in eo-
mnis posuisse, et proinde non κατ' ὄναρ scribere debuisset, sed vel ὄναρ ἰδῶν vel ἐξ ἀνείρου ὄψεως. Sicuti autem κατ' ὄναρ peccat, ita et καθ' ὕπαρ peccasset, neque vel καθ' ὕπαρ vel ὕπαρ eo etiam sensu adhibere potuisset Polemo. Adjiciam uno verbo: si ἀλλ' ὕπαρ exularet, oratio esset rotunda magis. An ἄλλως ὕπαρ forte adscriptum a manu posteriori ad καθ' ὕπαρ et inde error? Si ὕπαρ ἰδεῖν mihi succurreret, ut ὄναρ ἰδεῖν, non inepte etiam suspicarer, legi posse ἀλλ' ὕπαρ ἰδῶν. Nunc primum sequor.“ Hactenus Pauwius. Polemoni succurrit Abreschius, Phrynichum ejusque assecclas erroris arguens, quos dupliciter peccasse culpatur, primum, quod causam non explanaverint, cur καθ' ὕπνον dicere jus et fas sit, κατ' ὄναρ non sit, deinde, quod re non intellecta judicaverint. „Ego, inquit, perinde esse judico, sive dicas κατ' ὄναρ, sive ὄναρ, quoties praepositione non addita sensus emerget non ambiguus, ut in Matth. I. 29. et Aelian. V. H. I. 15. ubi tamen codicibus omittentibus ideo subscribo,

*) Tunc οὐδὲ ὕπαρ scriptum oportuit.

„quia videtur usum obtinuisse, ut κατ' ὄναρ posuerint, quando quippiam factum indicare voluerunt somnii monitu vel ex somnii praeceptione aut convenienter somnio, id quod ὄναρ praepositione intellecta significare nequit, ut in Aristid. T. I. 488. ἰππεὺς κατ' ὄναρ. Recte igitur Polemo locutus, qui si ὄναρ dixisset, aut κατ' ὄναρ ita, ut putant, accipi deberet, extrinsecus adsumendum foret participium aliquod.“ Lectionn. Aristae. L. II. p. 298. cui temere assentatur Oudendorpius pag. 650. Hi omnes Phrynicho injuriam inferunt, qui lectorum perspicacia fretus breviter comprehendit, quod si pluribus verbis explicare voluisset, hoc pacto expediendum erat: Κατ' ὄναρ in omnes partes vitiosum est, ac neque ipsum apud veteres reperitur, neque καθ' ὕπαρ. Et, quod vulgo jactatur κατ' ὄναρ εἶδς τὸ καὶ τὸ, κατ' ὄναρ ἐνέστη αὐτῷ ὁ θεός, sine praepositione dicendum est. Neque tamen hoc omnibus locis aptum erit. Polemo, si ὄναρ scripsisset, ridicule fecisset: Si quis igitur significat, sibi aliquid somnio praeceptum esse, se aliquid somnii monitu fecisse, huic nihil relinquitur, nisi ut id se fecisse dicat ὄναρ ἰδὼν aut ἐξ ὀνείρου ὄψεως. Haec Phrynichum, ai in rem praesentem venisset, responsurum fuisse arbitrör. Verum non ita male de se existimabat, ut aut futurum crederet, qui ipsum in Polemonis monumento κατ' ὄναρ scribi maluisse censeret, aut ut decreto suo scriptorum tenuissimorum testimonia objectum iri speraret. Nam quod Paulus et Oudendorpius affirmant, κατ' ὄναρ et καθ' ὕπαρ optimos scriptores dixisse, merum mendacium est. Strabo IV. 1. 4. (179.) Ἀριστάρχη παραστήναι κατ' ὄναρ τὴν θεόν. Plutarch. Parall. II. 412. κατ' ὄναρ ἐσφακῶς ἀποβεβληκότα τὰς χεῖρας. Eunap. V. Max. p. 79. θεοῦ κατ' ὄναρ εἰπόντος. Diog. La. X. 32. 616. τὰ κατ' ὄναρ φαντάσματα (rectius Synes. de Insomn. p. 159. D. αἱ ὄναρ φαντασίαι et p. 132. D. τὰ ὄναρ θεάματα.) v. Alciph. III. 59. Heliod. II. 16. Artemid. I. 2. 9. Zosim. III. 9. Conon. XXXV. 32. Καθ' ὕπαρ Apollod. III. 12. 5. Gregor. Naz. V. 148. B. *) Sed Anacreon ap. Hephaest. p. 69. Plato Rep. II. 258. T. II. Tim. 391. Phaedr. 277. D. Demosth. Fals. Leg. p. 429. alique veterum his nominibus ὕπαρ et ὄναρ praepositionem nunquam adjungunt. Thomas: οὐ γὰρ

*) In Niceph. Schol. in Synes. p. 442. A. εἰν τις ἐν ὀνείροις ἰδὼν, ὅτε ἐσθλεί πῆλε, ὕπαρ-εντυγχάνει λῦπη pro ὕπαρ ἐντ. editum.

καὶ ὄναρ λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ καθ' ὕπαρ, ἀλλὰ ὄναρ καὶ ὕπαρ, οἷον, ὄναρ εἶδον τὸν δαίνα· ἢ ἐξ ὀψιας ὀνειρώου, τὸδε λέγει τις. cui haec adnotat Pauwius: „Sic alios, ipse deceptus, misere decipiens: τὸδε λέγει τις, non dubito, quin sit Phrynichus, quem nominare non fuit ausus, quia adeo paradoxum erat, quod scribebat.“ Idem Abreschius censet Phrynichum intendi. Sublata hypodistole verba ita continuanda sunt: ἐξ ὀψ. ὄν. τὸδε λ. τις. τὸδε significat τὸδε τι s. τὸ καὶ τὸ. Quod autem Hemsterhusius scribit, hinc emendandum esse Phrynichum, apud quem male ἀλλ' ἦτοι καὶ ὄναρ legi, illud καὶ, quod omittendum monet, in nulla Ed. expressum vidi. Abreschii correctionem οὕτως οὐδὲ καὶ ὄναρ, ἀλλ' ἦτοι ὄναρ ἢ ὄναρ ἰδόν, profusus intolerabilem esse, ex supra dictis apparet.

d] Κατὰ ὄψιν ὀνειρώτος Paus. III. 14. ἐξ ὀνειρώτων VI. 20. Frequens hoc in inscriptionibus: Κατ' ἐνύπνιον θῆκε Ammian. Ep. I. ἐξ ὀνειρώτος ἀνέθηκε Aristid. Or. Sacr. IV. 531. ex visa, ex visu monitus, ἐξ ἐπιτάγματος. „Rhetores et Sophistae, vanissimum genus, adparitiones tales solebant fingere et earum occasione declamare in laudem dei hujus vel illius et hoc vel illud dedicare non sine jactatione.“ Dorvill. ad Char. p. 199.

e] Οὕτως — μέγιστον Nunnesius non male adeo magnas res est. Οὕτω cum comparativo Lucian. Tim. c. 8, οὕτως εὐρύτερον, Phalar. Ep. 128. οὕτω νεώτερον, v. Abresch. Lectt. Arist. II, 283. cum superlativo: Appian. Bell. Pun. VIII. 1, 505, περὶ οὕτω βραχυτάτου, Aesop. Fab. LVII. 510. οὕτω κακίστως. Similiter τοιοῦτος et τοσοῦτος cum eodem casu jungi Graecis primum est: τοῖος μέγιστος δοῦπος Hesiod. Theog. 702. τοσοῦτον πλουσιώτατος ἦν Steph. Byz. s. Πυθόπολις p. 567. τοσοῦτον ἀναριθμήτου στρατηγματος Anna Comn. XIII. 581. B, et ex altero genere ἀποδείκνυται οἷον μεγίστου κινδύνου ἀπαλλάττεται Schol. Plat. quod Reiskius ad Lys. Epitaph. p. 98, protulit, longe aberrante Taylora.

f] Σέβοντα τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄκρον Liban. Ep. CXCII. p. 91, CCCXIX. p. 154. Πταλοντα ὀράται] „Quin scripsit „rit πταλὼν ὀράται“, vix aut omnino non dubito: Polmonem intelligit.“ Hemsterh. Observ. Misc. V, 1, 50. Abreschius l. c.: „pro πταλοντα non πταλῶν, cujus syntaxeos nullum adhuc exemplum se mihi obtulit, corrigere au-

Μετριάζειν: τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασιν. Μένανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν. †)

Καθώς: Γαῖός τις Ἀγεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δοκίμον εἶναι τοῦνομα· κεχρησθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον. ὃ τοῦ μάρτυρος, ὡς εἶοικε τοῦ ἐπαγομένου· ὃς οὐδὲ Θουκυδίδου ἤκουσα λέγοντος, καθ' ὃ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, ἀλλ' οὐ καθώς, καὶ τὸ καθά δοκίμον, *) †).

a) Ed. Pr. V. alio ordine *Καθώς· δοκίμον εἶναι τοῦνομα Γαῖος*

„sim, sed πταλόντες.“ Neutrum necessarium est. Τὰ παιδικὰ ἔρασθέντα — ἀπέκτεινε τὸν — Plato Alcib. II. 141. D. Προσπετίθετο τὰ τῶν συκοφαντῶν ἐργαστήρια ἐπιβουλεύοντα Zosim. II. 55. τὰ πολιτικὰ μένοντα ἀποθνήσκου Aristot. Mor. III. 11. 48. D. T. III. In his postremis locis licebat etiam plurali verbo uti, ut Thucyd. IV. 88. τὰ τέλη ὁμόσαντα ἐξέπεμψαν. Plato Lach. 180. E. τὰ μειράκια διαλεγόμενα ἐπιμένειν — καὶ — ἐπαινοῦσιν. Isocr. Panath. 90. 481. τὰ μειράκια — παραγεννημένα — κατεφύνησαν. In illo poterat etiam ἔρασθαι scribi et ἔρασθεις; ἔρασθέντες non magis, puto, quam in Phrynichi loco πταλόντες, si Polemo significatur.

†) Hesychius τὸ μετριάζειν interpretatur μετριοφρονεῖν, ut Moschop. in Sched. μέτρια φρονεῖν, Suidas vero ταπεινοφρονεῖν. Glossae *mediocrem esse. Nunnes*. Hanc significationem, quam Sturzins p. 184. ab Alexandrinis arcessivit, et ipse arbitror antiquioribus ignotam, sed ab usitata per ambages quasdam derivatam esse. Μετριάζειν enim et morbi dicuntur, quum paullisper remittunt, (ἐμετρίασε τὰ νοσήματα Galen. Comm. in Epid. III. 289. E.) et ipsi aegrotantes, quum ad sanitatem inclinant, ὁ μετριάσαι δοκῶν πάλιν ἐξάπτεται εἰς ὀδύνην Aelian. H. An. IX. 15. unde factum est, ut et ii μετριάζειν dicerentur, qui non satis firma utuntur valetudine.

††) Καθό et καθά videntur per hypodiasstolen esse dis-

vis. *Δρ. γρ. ἔρ.* deinde *πρὸ τοῦ μάρτυρος ὡς δοκεῖ τῷ ἐπαγομένῳ*, cui lectioni nihil ad integritatem deerit, si *ὡς* resumseris. *) Scaliger, vulgata sensu cassa dicens, „lege ergo, inquit, *ὡ μάρτυρος ὡς οὐκ ἔστιν* (*ὁκνοῦν* scripsisse videtur) *ἐπαγομένον*. Notum proverbium: *οὐκ ἔστιν μάρτυς*.“ Pannius idem quod nos probans, veteres libros *discrepassse* hariolatur, alios *ὡ* et *ὡς*, alios *πρὸ* et *ὅς* exhibentes. *Ποστρεμα νεὶ — δέξιναι* in Edd. Pr. V. desunt. Phavorinus caput huius articuli *καθὼς* — *ἐφαρκε* repetens, haec cum eo, qui in Ed. Nunn. proxime antecedit, in unum coartavit.

jungenda, ut disputat Apollon. de Synt. L. IV. *Nunneō*. *Καθὼς* pravum est, quia *ὡς* non est adverbium cui articulus apponi potest. Diximus autem antea, perperam praepositiones jungi cum ejusmodi adverbis. *Παυ.* Si de hac causa ante aliquot secula iudicium habitum esset, Phrynichus nullum facile tulisset punctum. Nam et apud eos scriptores, qui tum in pretio erant, hoc adverbium crebrum et continuum est: Phalaris Ep. XLIII. Aristot. H. An. V. 9. 93. de Genes. An. IV. 1. 668. B. T. II. Archimed. Arenar. p. 121. Philo Quis rer. div. haer. pag. 490. D. de Somn. p. 570. E. in foedere Philippi et Hannibalis Polyb. VII. 9. Plutarch. An. seni ger. resp. I. 100. T. 12. Galen. de Element. I. 8. 16. F. T. III. Heliod. IH. 16. 129. Himer. Or. I. 362. Sext. Emp. Hyp. I. 15. 41. quibus Menandrum multosque alios ignobiliores per saturam addidit Sturzius p. 75. Et vero etiam Atticos ipsos contigerat, Aristophanem et Aeschinem c. Timarch. 132. quorum illum Dawesius, hunc Reiskius, suis uterque rationibus ducti, ideoque ad fidem propiores, non invitos in ordinem restituit. De Herodoto IX. 83. non aequae liquet; nam Schaeferi correctio, a Sturzio probata, a Schweighausero praeterita, propter exiguam vocabuli auctoritatem plausibilis, caetera Athenaei et codd. testimoniis contraria est. In Synesii Or. de Regn. p. 9. B. *σοὶ δ' ἂν προσήκοι μὴ λιπεῖν τάχιν, καθὼς ἐσέχθη*, praestat *καθ' ἧς*. In Gregor. Naz. Or. II. 14. A. *οὐ γὰρ ἔδοξα — ἐν ἑαυτῷ τότε μένειν οὐδ' εἶναι ὥσπερ ἐγυνωσμένην* probabile est, quod plures codd. exhibent, *ὥσπερ*. Crebro haec tum aliis confunduntur, tum in ea locutione, cuius vis non forma hoc loco apparet: *ὁ αὐτὸς ὄντες*. Priscian. XVIII. p. 1195. „Demosthenes ἐν τῷ

*) *Ἐπαγομαι* *Ὁμηδὸν μάρτυρα* Paus. VI. 25. 225. *μαρτύριον ἐπάγεισθαι* Galen. Comm. I. in Hipp. de Fract. p. 160. B. T. XII. v. Heindorf. ad Plat. Hipp. 144.

Κάκκαβον: διὰ τοῦ ἡ κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ δαὶ τοῦ ὁ ἀμαθές. Καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαίδαλῳ χρῆται διὰ τοῦ ἡ. *) †)

a) Locus hic omissus in Edd. Pr. V. Phavor. Pre ἐν Δαίδαλῳ Jungermannus ad Poll. X. 106. et Brunckius ad Aristoph. Fragm. p. 265. corrigunt ἐν Δαίδαλῳ, nulla re commoti alia, nisi quod Athenaeus ex hac fabula κακκάβην profert. Nunnesius vero, qui hoc idem indagaverat, uter vitium contulerit, in incerto relinquit; et potuisse etiam in utraque fabula ejus nominis mentionem fieri.

πρώτῳ Φιλίππῳ, πῇ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥστε οἱ διαζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ὄντες. Ita Aeschines c. Timarch. 151. τὸν αὐτὸν τρόπον ὥστε — Isocr. ad Nicocl. p. 28. πᾶσι πεπόνθασιν ἦτορ — Platonis exempla appositae Heindorfus ad Phaedon. pag. 129. quibus omnibus Homericis ἡματι τῇ ὄντι, κρεῖα (τοσαῦτα) ὥς — et similia praestructa sunt. v. Hermann. ad Hymn. p. 126. Schaefer. ad Soph. Ant. 1124. Sed quia semel in haec se demisit disputatio, ne illud quidem, quod admoneatur, indignum est, ὥστε pro simplici ὥς, ὄντι, (quod Atticis permissum fuisse negant) positum esse ab Aristoph. Eccles. 783. Thucyd. VII. 24. Isocr. Paneg. p. 75. Cor. Charit. II. 2. 2. Dione Cass. XLIX. 56. 596. Lynceo Athen. III. 8. 297. Maxim. Tyr. XXIII. 445. Theolog. Arithm. p. 19. cf. Reitz. Gloss. Theophil. s. h. v. Deinde non solum ὥς οἶον, quod in Plut. S. Num. Vind. XXII. 266. impugnatum est, v. Schaefer. ad Bast. Ep. Crit. p. 277. sed etiam ὥς οἶα Constant. Adm. LIII. 148. E. οἶον ὥστε Phrynich. App. p. 46. οἶον ὥς Schol. in Dionys. Gramm. p. 637. ὥς ὄντι Anna Comn. VII. 209. A. reperiri.

†) Eust. docet idem suctore Aelio Dionysio; Etymol. etiam ἡ κάκκαβος recipit, sed ὁ κάκκ. nullo modo. Nunnes. Grammatici communi sententia statuunt, feminina positione utendum esse, Orus Milesius ap. Zonaram p. 1154. Moeris p. 206. Hesychius et Photius; scriptores ipsi in duas partes discedunt; plures, quorum et Aristophanes est ap. Poll. I. c., κακκάβην defendunt, Antiphanes Athen. IV. 68. 157. XIV. 17. 256. Dorion VIII. 15. 241. Alciphron III. 5. 288. Galen. de Comp. Med. p. Gen. II. 7. 686. E. Sed idem Antiphanes eodem paene

Κυνηγός: τοῦτο τοῦνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται, οἱ μὲν τραγικαὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δορίζουσι, τὸ ἢ εἰς ἅ μετατιθέντες κυναγός. οἱ δ' Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι καὶ τὸ ἢ φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. ^{a)} †)

^{a)} Ed. Fr. V. Phavor. κυνηγέτης λέγε τετρασυλλάβως. Neque lo-
cupletior Thomas: Κυνηγέτης, οὐ κυνηγός.

locus IV. 68. 158. et in Parall. L. II. 278. ad κάκκαβος (ut καλύβη κάλυβος) transiit, et hoc paullo antiquior Nico-
chares a Polluce citatus *), nulla generis nota addita,
quae etiam desit apud Galenum modo κάκαβος scribentem
de Theriac. I. 13. 949. D. T. XIII. V. 7. 787. F. mode
κακάβη Theriac. ad P amph. pag. 964. F. uno utrumque
kappa; similiter κάκαβος Geopp. VIII. 25. 543. ἡ κάκα-
βος Alexand. Trall. III. 7. 202. et Latine cacabus (v. ad
Petron. pag. 271.) et cacabulum (κακάβιον) scribuntur.
Quod vero apud Paulum Aeginetam VII. 17. pro κακάβη
legitur κακάμβη, eadem nititur ratione, qua κύβη et κύμβη,
ἀρύβας et ἀρύμβας, v. Reines. Inscript. p. 288. et Syl-
burg. ad Paus. I. 11. Θίβρων et Θίμβρων Isocr. Paneg. 97.
Ὁ κρεωκάκκαβος Athen. IX. 584. D. tum genere nota-
bile, tum quia Lexx. deest; unde rursus κακκάβα exone-
randum est, quod vulgari dialecto, dorice temperatae,
concederem, si quod aliud expromtum esset exemplum,
certius illis, quae Lexica pervagantur, ἀλάβα, λάμβα,
σκαλαθάβα,

†) Jam diu est, ex quo Valckenarius Tragicorum do-
rismos breviter notavit, a Porsono ad Or. p. 26. nuper
recollectos: „Ἀθάνα, δαρὸν (quo Apollonius de Coniunct.
„p. 495. ad demonstrandam Atthidis et Doridis affinita-
„tem utitur), ἔκατι, κυναγός, ποδαγός, λοχαγός, ξεναγός.
„Recte reliqui κυνηγέτης Hec. 1164. Attici enim quan-
„quam dicunt Ἀθάνα, non dicunt Ἀθανάλα, sed Ἀθηνάλα.

*) Hunc Pollucis locum, ut suspicor, suppresso ejus nomine
paullo aliter legit Eustath. 872. ut, quod affirmate pervulgatum
in Polluce, cum negatione referatur ab Eust. Nunn. Scripturae
vitia, quae hic corrigit, e Poll. jam diu sublata sunt,

„Sed si quis *κυναγέτης* malit, non valde repugnem.“ *Κυναγός*, in oratione soluta rarum et insolens, Pollucis codd. V. 43. offerunt et *κυναγίς* Edd. vett. Athen. VII. 12. 21. *) Neque *ὀδαγός* occurrit, de quo Photius: *Ὀδαγός διὰ τοῦ α̃, οὐχὶ διὰ τοῦ ἥ*. Sed *ὀδηγός* Polyb. V. 5. *ὀδηγεῖν* Diod. XI. 8. *καθοδηγός* Apollod. III. 4. 1. *καθοδηγεῖν* Andocid. de Myst. p. 21. *ποδηγεῖν* Plato Legg. X. 95. Polit. 29. *προποδηγός* Plutarch. de Gen. Socr. X. 513, omnibusque aliis locis. *Ποδαγός* autem Sophocleum non dorica, ut valgo creditur, conversione effectum, sed ex communissima repetitum est. Nam a perfecto secundo quae descendunt nomina, eodem spatio esse quo tempus ipsum, (*εὐθιγής*, *εὐώδης*) inter omnes conveniebat; quibus autem litteris longitudo ista notaretur, id vero ambiguum erat. Itaque ab *ἄγω* (*ἄγνυμι*) non solum *ναυαγός* duxerunt, sed etiam nonnunquam *ναυηγός*, Polyb. VI. 44. Paus. X. 31. Dio Chr. Or. V. 190. VII. 239. 244. Alciphro. Ep. I. 18. cui raritas sua ita obfuit, ut et Schweighauserus illud sine ulla mora ac ne mentione quidem mutationis facta abjiceret, et Wagnerus idem in communio rem formam transmutare concupisceret. Sic ab *ἄδω* una semita *θυμηγός*, altera *αὐθάδης* instabili accentu deductum, ab *ἄρω* modo *θυμηγός*, modo *θυμάτης*, quorum hoc Homerus, illud Philo de Abrah. pag. 584. A. Lucian. Amorr. 506. T. 5. Suid. s. *Μένανδρος*, alique usurparunt. Neque alia causa, cur tum *κυνηγός* dicatur, tum *κυναγός*, cujus ortum ipsa vocalis longitudo prodit, quae in *ἀγός* prae-

*) Grotius pro *κυναγίδι* s. *κυνηγίδι* tralaticiam formam *κυνηγέτιδα* reduxit, quam admittere vereor. Illud fabulae Philetaeri elogiū, pluribus Athenaei locis fultum (v. Schweigh. Nott. T. IV. 68.) et ad perpendicularum factum (cf. *κρηγίς*) Lexicis addi meretur. Brunckius ad Aristoph. Lys. 644. *Ἀκρηγίς*, inquit, dativus est contractus ut *μητι*. Idem ad Epigr. *Ἀδισκ*. CXV. Piersonum subsequens: *Ἀμνῶτι* (*Ἀμνῶτιδα*) apocope est, cujus exempla multa congegit Blattaerius. Horum exemplorum longissime diversa ratio est; idoneum foret hujus abnormis sed poetarum usibus perscriptae coartationis documentum d. t. *γυλλοεργῶτις*, si is a recto *γυλλοεργῶτις* (v. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 356.) repeti posset; quod cavendum ne Lexicis forte obhaerescat. v. Nott. ad Ajac. p. 270. Sed existet fortasse (nam in grammaticis rebus *οὐδὲν ἐστὶ ἀνέμωτον*) qui *αἰγυαλῖς*, *γυ-νακωνῖς*, *ἡλικωνῖς*, ex occultis tenebris protrahat. Inter ea loci *γυμνῶτι* (i. e. *γυμνάδι*) doctis aestimatoribus perpendendum propono. Quod autem *ἡπαρίδες* et *ἡπαρίδες* (Geopp. VI. 6. 443.) commutantur, id natura hujus generis fieri credo; sicut *αεραλῖς* et *αεραμῖς*, *γυλανῖς* et *γυλαμῖς* alternant.

senti similis est. Ex his autem alia formam doricam (sic enim brevitatis causa nunc nominabo) in stirpem suam transmittunt, alia sibi reservant; ut Tragici, *κυναγός* scribentes, tamen *κυνηγία*, *κυνηγεῖν* et *κυνηγέτης* retinuerunt, in quo Porsonum titubasse nollem *). Ac ne omnibus quidem ejusdem originis vocabulis eadem species reddita; nam quum *λογαγός* constantissime diceretur, *στρατηγός*, *ἱππηγός*, *κυνηγός* etc. cursu suo deverti haud valuerunt. Imprimis vero mihi animadvertisse videor, vocabula musica, palaestrica et militasia (quorum rerum scientia florebat Graecia Doriensis) dorice colorata esse, velut ipsum illud *λογαγός* et *οὐραγός* et *ξυναγός* et *χοραγός* (v. Hemsterh. ad Plut. p. 552. Jacobs. ad Theocriti Ep. XI.), quae ne Athenis quidem omnia, nedum in comuni dialecto colorem mutarunt et hinc ad Romanos transfusa tum quoque tenoris sui permanserunt. Hi namque graecum *στρατήγημα* *stratagemata* dixerunt, a Formacellino praepropere damnatum, *Μουσικήτην* **), *Musagetam*, et quas Thucydides *ἱππαγωγούς* ***), Diodorus et Polybius *ἱππηγούς* nominant, Plinius Hippagos appellavit. Huc etiam adijce Damii et Damiurgorum nomen, quos

*) Huic contradicit etiam Blomfieldius ad Aesch. S. c. Th. v. 42. Phrynichi silentium invidiose interpretans: „Nempe is putasse videtur, formam quadrisyllabicam *Tragicos* nunquam adhibuisse.“ Haec suspicio tum per se levissima, tum etiam supervacua est, quum neque Porsonus neque quisquam alius Phrynichi praecepto in eum finem abusus fuerit, ut *Tragicos* *κυναγέτης* scripsisse probaret.

**) Plato Legg. II. 653. Diod. I. 53. Lucian. de Hist. Scrib. c. 16. Philostr. V. Soph. I. 1. 480. Pausan. I. 2. 10. Arrian. Ven. pag. 224. Himer. Ecl. 32. 298. Marin. Procl. c. 6. Procop. Soph. Ep. XLIV. Aristid. Or. I. 2. Pl. II. 5. quem locum proferens Grammaticus Herm. p. 341. praeter aliud gravius vitium etiam pro *μουσηγέτης* recepit *μουσαγέτας*, more librariorum in doricis formas proclivium. v. Dorvill. ad Char. p. 240.

**) v. ad Thucyd. VI. 42. Haec terminatio in *αγωγός* a veteribus maxime cum *vehendi* significatione conjuncta fuisse videtur: *ὄλαγωγός* et *ὕλαγωγός* Dem. c. Phaen. 1041. *ὀπλιταγωγός* Thucyd. VIII. 25. et 30. *συναγωγός* VIII. 4. Andocid. de Red. pag. 86. *ὀχεραγωγός* Plato Legg. VIII. 429. *λοχαγωγία* Xenoph. Anab. I. 4. 15. et *λοχαγωγός* Cyrop. II. 2. 6. e codd. exsignata vulgatis postponenda duco, neque *ξυναγωγός*, quod in Thucyd. II. 75. unus cod. praebet, receptas lectioni aequiparem. Eadem in Plut. V. Ages. XXXVI. 126. T. IV. confusa. v. Wytttenbach. ad S. N. V. p. 47. Apud Zosimum III. 12. *πλοῖα στρατιωτικὰ καὶ φορτηγὰ ἐκ φορτηγὰ* natum.

Graeci forma magis populari *Ἀμμουρογός* vocarunt, atque illa quae Attici ipsi cum Doriensibus communia habent, *Ἑλλανοδίται*, *Ζεὺ Ἑλλάνι* veteris indigitamenti Arist. Eqq. 1253. *Ναύημοροι* s. *Ναύημοροι*, atque alia multa, de quibus s. *Καταφράγας* atque eo loco, qui est de compositione, aliquid dicetur amplius. Interim hic exsequar, quae cum nostra causa propius conjuncta sunt.

Ὀπαδός et derivata tum apud Tragicos uniformia sunt, nisi quando librarii ionicam speciem importarunt, ut in Aeschylī versibus ap. Stob. Ecl. Ph. I. 4. 120. de quibus admonuit Wunderlich. Observ. p. 69., tum in communi sermone minime lubrica, Plato Phaedr. 248. C. Philo de Agric. p. 192. E. Quis rer. div. haer. p. 491. C. Philostr. Imagg. II. 4. 815. Themist. IV. 60. B. Liban. Ep. MCCLI. 591. v. Boisson. ad Heroic. pag. 339. sic ut Eustathius p. 1576. 14. *Ὀπηδός παρ' ἀντιόχους*, *ὀπαδός δὲ κοινῶς* dici perseverans, sepultae antiquitatis monumentis inniti videatur.

Plus admirationis habet *πρανής* et *πρηνής*, praesertim ab iisdem scriptoribus saepenumero summutata; illud est Aristot. de Part. Ann. IV. 13. 573. C. de Gener. Ann. I. 5. 582. de Part. Ann. II. 14. 506. D. innumerisque aliis locis; Plutarch. V. Syll. XVIII. 207. T. III. Paus. X. 13. 189. Galen. de Us. Part. II. 2. 514. E. 11. 327. F. T. IV. Joseph. Antt. IV. 8. 228. etc. etc. et rursus *πρηνής* Arist. Part. An. IV. 12. 569. de Spirit. VII. 182. D. T. II. Plutarch. V. Timol. IX. 129. T. II. Paus. X. 13. 188. Galen. de Usu Part. II. 2. 514. B. VII. 22. 749. A. Joseph. XVIII. 3. 876. XIX. 8. 951. Sed in *πρανής* et Xenophon sibi summe constat et Moeris p. 318. acquiescere videtur, eaque forma in certis locutionibus, *κατὰ πρανούς*, *κατὰ πρανῶν*, fere fixa est.

Βάμα, ut *σχῆμα*, merum doricum est, quocum nemo *σύμβαμα* a *βέβαμαι* derivatum confundat; communia autem sunt composita *δίσβαμος* Eur. Rhes. 215. *λεοντοβάμων* Aesch. Poll. X. 77. quod Lexicis deest, *ἱπποβάμων* Aristoph. Rann. 821. unde mendose *ἱπποβήμων* in Lexica relatum, *μακροβάμων* et *βραχυβάμων* Aristot. Phys. VI. 152. quod cum *αἰροβάμων* *) Nicet. Ann. III. 5. 53. C.

*) In Empedoclis versu 226. *ὅησεν δ' ἐρμολογίσσων ἰδὲ πτεροβάμοι συμβαίει*, suspicio quaedam residet, quum *πτεροβάμων*,

Niceph. Greg. VIII. 9. 212. Lexicis addas. Haec et similia quum omnia uniusmodi sint, ea denuo quae a ναῦς derivantur iusitam flexurae ambiguitatem (ναῦς, νηὶς) veluti hereditariam habent; hinc νηῖς stat Memnon. Phot. pag. 717. Appian. Mithr. pag. 679. Julian. Encom. Const. p. 46. etc. νηῖς νόμος Eumath. Ism. VII. 298. Schol. Arist. Eqq. 539. ex diverso occurrit δεκαναῖα, πενταῖα, v. Wessel. ad Diod. IV. 103. ναῖος in Tragico- rum diverbiis ordinarium est, genitivo ambigue figurato, v. Elmsley ad Med. v. 510. τὰ νηῖα καὶ τοὺς κωπέας Aristid. Or. Pl. II. 205. quod Grammatici νηῖα appellant.

Praetereo Dorismos Tragicorum proprios γαῖος, μακιστήρ, δάιος, v. Hermann. ad Aj. 784., etc., quos qui sibi expendendos sumunt, ne Ionismos quidem, parum adhuc exploratos, Παρνησός, Ἀσιήτις, Ἀδρινή, δεισύνωρ (et φιλάνωρ) praetermittent. Hinc jam tempus erit Phrynichum revisere, cuius praeceptum egregie fundatum est. Nam κυνηγέτης Xenophon et Plato saepissime protulerunt, iidemque κυνηγεῖν, quo et Aristoph. Eqq. 1253. Aeschinesque c. Ctesiph. 646. utuntur; κυνηγός et κυνηγεῖν cum Aristotele increbuisse videtur; nomen legitur Hist. An. VII. 28. X. 7. Callixen. Athen. V. 51. 275. Diod. III. 35. Plutarch. V. Philop. IV. 441. Apollod. III. 9. 2. et ceteros ordinatim; verbum ap. Arist. X. 22. Phil. Legg. Alleg. II. 61. A. Diod. V. 3. Plutarch. V. Alcib. VI. 8. aliosque vix numerabiles, non spreta interim altera forma, neque raro codicum dissidio; sic κυνηγεῖν et κυνηγεῖν commutantur apud Diod. II. 121. IV. 34. Plutarch. de Vit. Aer. Al. V. 512. in quibus dijudicandis Plutarch. Parall. XXXVI. 434. et haec rursus cum neutralibus κυνήγιον et κυνηγέσιον confunduntur. Sed ut ex hac παρεκβολῇ ad Lexica quoque aliquid utilitatis redundet, addam προαγός Anna Comn. VIII. 228. A. κοσμαγός Synes. Hymn. III. 271. p. 324. χουσαγωγός Nicet. Ann. XVIII. 4. 360. χειραγωγήσις XVI. 1. 291. χειραγώγημα Schol. Eur. Phoen. 855. ἀχαλιναγώγητος Anna X. 287. A.

detracto πτερόφοιτος, solitarium, ceterum remedium in vicino sit id. ἡρεσθήμοσι.

Καταφαγάς: πόθεν Μένανδρος συσούρας τὸν το-
σούτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνεις τὴν πά-
τριον φωνήν; τίς γὰρ δὴ τῶν πρὸ σοῦ τῷ κα-
ταφαγᾷ κέχρηται; ὁ μὲν γὰρ Ἀριστοφάνης
οὕτω φησὶν· Ἔστι γὰρ καταφαγᾷ τις ἄ-
λλος ἢ Κλεώνυμος; Ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ
πειθόμενον φαγᾷ εἰπεῖν. ἰσως δ' ἂν εἴπῃς, ὅτι
ἐγκολούθησα Μυρτίῳ λέγοντι

Ὡς ὁ μὲν κλέπτῃς, ὁ δ' ἄρπαξ,
ὁ δ' ἀνάπηρος πορνοβοσκός
καταφαγᾷς.

ἀλλ' οὐκ ἐχρῆν τὰς ἅπαξ εἰρημέναις λέξεσις ἄρ-
παζεῖν. *) †)

a) Hoc articulo carent Edd. Pr. Vass. et Phavor. Pro αἰσχύνεις
indicativum exhibui et malueram pro Μένανδρος vocativum, pro
εἴπῃς optativum substituere. Theophrast. Char. VIII. 69. λέγων,
δοκίμῃς Κλέανδρος. ὁ ταλαίπαρος. Συρφετός, platonicum
vocabulum, illustravit Heindorfius ad Theaet. pag. 515. Myrtilli
versus in trochaici tetrametri formam redegit Pauwius; ὡς (f. ὦν)
ὁ μὲν κλέπτῃς, ὁ δ' ἄρπαξ, ὁ δ' ἀνάπηρος καταφαγᾷς Πορνοβο-
σκός.

†) Φαγᾷς et καταφαγᾷς gemella sunt, καταφαγᾷς aliud
et hic frustra adductum a Phrynicho; videbimus suo
loco. Pauw. Menandri locum indicavit Antiatt. Bekk.
p. 105. Καταφαγᾷς Μένανδρος Πωλονμένους. Aeschylum
adjungit Pollux VI. 40. καμπόνηρος ὁ παρὰ τῷ Μυρτίῳ
καταφαγᾷς, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐχρήσατο· quo Phrynichi judi-
cium partim refellitur partim confirmatur. Hoc qua ra-
tione fiat, antequam expedire coner, pauca de universo
genere isosyllaborum primae declinationis praeponam.

Haec igitur in duo genera dividam, unum positivum,
alterum naturale. Positivo duae species subjectae sunt no-
minum propriorum; prima species complectitur nomina
quaedam monadica urbium et locorum, partim peregre
allata, partim a vetustate accepta, velut illa monosyl-
laba, quae Jo. Laecaris in primo de generibus enumerat,
E o

ὁ Γραῖς *), ὁ Νᾶς, ὁ Χνᾶς, quae sub formula iudicari nequeunt. Ad secundam classem referenda sunt nomina hominum propria, Κοσμᾶς, Μηνᾶς, Διονῦς, ordinaria quidem et haud dubie antiqua, sed vernaculi et plebei sermonis finibus conclusa. Sunt enim illa omnia citata pronuntiatione, ut fert natura familiaris commercii, ab integris Διώνυσος, Μηνόδορος etc. violenter contracta, ideoque a Grammaticis in deminutivorum numero censentur. Sicut autem apud nos inurbanum habetur nomen cuiuspiam hoc modo decurtare, nisi si veniam dat familiaritas, ita in cultissima Graeciae civitate, Athenis, neminem ingenuum natum hanc nominis quasi deminutionem subisse reperio. Foris autem promiscue qua nobilium qua ignobilium nomina mutilata fuisse, et illustris Laco, Μηνᾶς, confirmat a Thucydide memoratus V. 19. et 21., et ingens copia similium nominum profligatae Graecitatis a Bentlejo et Sturzio pridem exposita.

Eadem est alterius generis, quod naturale dicebam, conformatio: ὁ χηῶς Schol. Aristoph. Avv. 791. Eustath. p. 1000. 12. ὁ κορυζᾶς Menand. Suidae, ὁ λαρυγγᾶς (ἦτοι λαυραγόρας) Is. Porphyrog. in Charr. Herr. p. 512. (in Rutgers. Var. Lectt. L. V.), ὁ φακᾶς Suid. s. v. ὁ δανᾶς Phrynich. App. p. 56. Phot. p. 36. quae plebei sermonis propria esse blandimenta re ipsa intelligitur. Huc igitur φαγᾶς quoque et καταφαγᾶς referri oportet. Est autem iisdem forma minus signata eoque civilior φαγός s. φάγων. Nam ut a φύγω φυγός Etym. s. Φύξηλιν, πρύς-φυγος Hesych. s. Ικέτην, ab ἔδω ἔδος, a βόσκω βοσκός derivatur, sic a φάγω φαγός **) ortum habet, quem Latini Phagonem appellant. Mordacem equum si orator extra jocum et opprobrium nominare vellet, ἵππον δάκνοντα diceret, ut Pollux praescribit I. 192. Similiter Aristodemus ille nomen traxit ὁ τρέσας (v. ad Hesych. s. Τρεσάντων), mox participio in nomen verso quilibet fugax τρεσᾶς signatius expressiusque appellatus est. Aliis

*) Id ambiguum est. Zonaras p. 465. Γραῖς ἡ τῶν μαχαλῶν δουδία, λέγεται καὶ γράσος.

**) φαγός paroxylonum est ap. Hesych. s. τρώκτης, Eustath. pag. 1630. 15. 1737. 50. Melamp. de Naev. p. 506. ed. Franz. Moschopul. Sched. p. 178. et in N. T. loco; multaque alia huius originis vocabula communem generis sui accentum derelinquunt, neque satis considerate Abreschius Diluct. Thucyd. p. 561. paroxytonon in adjectivi δάπανος damnavit.

alia origo fuit. Nomina operatiorum et sellulariorum a veteribus in *ευς* et *ευτης* terminata censeas Graecitas fere omnia in *ας* deflexit, *ὁ πατηλᾶς*, *ὁ λαχανᾶς*, *ὁ σχοινᾶς*, quae etsi sine exprobratione dicuntur, tamen, quod in negotiis ignobilibus versantur, ad colorem hujus *πρεβεῖς* generis proxime accedunt. Hanc autem terminationem, quae hodieque durat, stantē adhuc Graecia in conversatione vulgi non insuetam fuisse Hesychii Glossa approbat: *Χηλᾶς*, *ὁ ῥάπτης*, i. e. *χηλευτής*. Sed maximus numerus ex eo genere est, quod nostri Technographi ampliativum, veteres contrario sed non minus idoneo nomine deminutivum vocant. Primum, quem lingua Romanica *χειλᾶν* i. e. labeonem nuncupant, veteres communiter *χειλῶνα* dixerunt; quem Attici *ψιλλα*, hunc Dorienteses *ψιλᾶν* nominaverunt. Nam quod Pausanias III. 19. narrat, Amyclis Liberum Patrem cultum esse, cognomine *ψιλλαν*, h. e. ut ipse interpretatur, *ψιλωτήν* s. *περωτήν*: *ψιλλα γὰρ*, inquit, *καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ περὰ ἀνθρώπους δὲ οἶνος ἐπαίρει* etc. haec igitur interpretatio, a V. Cl. Henr. Vossio Epp. Myth. T. II. 51. probata, mihi ex periculo petita videtur. Amyclaeenses illi, si quid sapio, deo imberbi nomen dixere *ψιλᾶν*, i. e. *λειογένητον*. Quod genus quum Attici *ψιλλακας* appellent, clare apparet, Doricam terminationem in *ας* cum indigena Attica, *νέαξ*, *πλοῦταξ*, *σύνγναξ*, *σύβαξ*, *λείαξ*, quae ipsa Grammatici in deminutivorum numero referunt, et significatione et usu congruere. Alterum exemplum est *ψηνός*, quod Lexicographi *ψεδνόν*, *ψιλόν*, *φαλακρόν*, interpretantur; nam hoc eodem, quo cetera, detortum est; Zonaras p. 1871. *ψηνᾶς*, *ἐπιδετον*. de quo secus sentit Tittmannus. *Βακχᾶν* Sophoclem pro *Βακχευτήν* usurpasse auctor est Schol. Soph. Philoct. v. 1197. ex quo colligitur, significationem rerum sordidarum et humilium tunc temporis et loci huius inclinamento nondum ita inolevisse, ut poetis non aliquando huc descendere liceret.

Multum mihi superque exemplorum est, quibus evincam, haec vocabula non unius esse regionis et naturae, sed minimo molimento ex qualibet materia exculpi potuisse. Ut a vulgatissimis ordiar, *Δημᾶς* non a *Δημήτριος* solum, ut Bentleji sententia est, sed et a *Δημέας* corrumpi potuit, *Ἡρᾶς* ab *Ἡρέας* et *Ἡρόδωρος*, *Νικομᾶς* a *Νικομήδης* et *Νικόμαχος*, *Δαμᾶς* a *Δαμαστής* et *Δάμασος*. Zonaras p. 465. *Δαμᾶς παρὰ τὸν δαμάσσω μέλλοντα, ὡς θαν-*

μάσω Θανμάς. Etym. M. p. 247. 28. Δάματος παρὰ τὸ δαμάω, δαμάσω, ὡς ἱππάσω Ἰππασός. Schol. in Dionys. Gramm. p. 655. παρὰ τὸ ἵππος Ἰππασός καὶ παρὰ τὸ χόρτος χόρτασος. cujus generis characterem etiam Ἰαςός sequi, correpta contra naturam verbi vocali, observat Grammaticus Hermanni p. 448. Potest vero haec quoque flexio ampliativorum classi adscribi, quum plura contineat factitia certis personis per ludibrium imposita. Ita se habet daemon venerens Κύβδαςος. Athen. X. 442. A. quem Schweighauserus nescio quibus praestigiis in feminam Κυβδασώ transfiguravit. Sic κρεύγαςος dicitur Nicet. Ann. XV. 8. 308. A. et γνύπεσος, qui alia forma γυνπών (non γυνπών) appellatus est, et πολλαγόραςος, quod quum Pollux VII. 15. abjectum esse declarat, de hoc universo genere plebejorum conviciorum judicium ferre censendus est.

Nominibus in ας adjacent equipollentia in υς, κλαυῦς, καμῦς, Διονῦς, λαρῦς Schol. in Gramm. Dionys. p. 857. quorum ultimum, a Du Cangio App. p. 119. e Theophylacto citatum, ventriosum, φνσκῶνα, pingui tentum omaso significare et cum λάριος (sus vel bos saginarius) communem originem habere videtur. Quando autem oxyτόνως scribitur, naturalem generis sui inconstantiam prae se fert; nam et χέσας hoc sono notatum reperitur et πρισάνας et ipsum φάγας, καταφάγας, quorum omnium exempla plura attuli in F. A. Wolfii Analectis literariis T. III. unde ea tantummodo huc transferre libuit, quae aut ad hujus loci intelligentiam necessaria, aut aliqua accessione digna viderentur. Itaque non diu in his haerebimus. Sed si addidero, id quod ex ante dictis intelligi facillime potest, neque Sturziū recte hanc terminationem nominum propriorum veteri Graeciae ignotam statuisse, Lex. Xenoph. T. IV. p. 16. *), neque me Blomfieldio, Μαριμάς, Μαριμάντα, non paribus syllabis, Μαριμάν, declinari jubenti ad Pers. v. 65. subscriptorem praestare posse, retro ad Phrynichum revertar, eumque ab Abreschii suspicionibus vindicabo. Is in Nott. ad Cattierii Gazoph. p. 50. „καταφαγάς, inquit, damnat Pollux et Phrynichus; sed qui, nisi in

*) Peregrinum nomen Μαριμάς, in transitu Μαριμά, Μαριμάν, idem Xenophon inoffensus transmisit, expedito, si voluisset uti, effugio.

Κολοκύνθη: ἡμάρτηται ἡ ἐσχάτη συλλαβὴ διὰ τοῦ *θα* λεγομένη, δεόν διὰ τοῦ *τη*, ὡς Ἀθηναῖοι. *) †)

a) Duos articulos in Ed. Nunn. huic praemissos *Γυλάσιμον* et *Ἐλέγχιον* suis locis restitimus. Edd. Pr. Vasc. hunc quoque praeterunt.

Cratino legerat *φάγος* pro *φαγᾶς*, quod probat, ipse viderit, quo jure alterum admittendum neget. Huic igitur, quaerenti, cur Phrynichus *φαγᾶς* receperit, *καταφαγᾶς* excluserit, sic respondebimus, haec verbalia, in quorum numero est *φαγᾶς*, propterea quod habitum quendam communem significant, natura sua cum praepositionibus componi non posse, itaque *edacem* quidem et *voracem* dici, sed neque *comedacem* neque *devoracem*. Verumtamen quia voracitatis notio in composito *καταφαγῆν* proprie insignita est, poetae illi, *καταφαγᾶς* (*deglutator*) significantius fore rati quam simplex *φαγᾶς*, illam universalem rationem aut inscientiae aut etiam praesentis animo et meditate dereliquerunt.

†) Athen. docet item L. II. (52. 225.) ab Atheniensibus *κολοκύννη* dici, laudatis multis testibus atticis. Moschop. in Schedis idem retulit, sed male in vulgo editis *κολοκύνθη* cum *θ*, cum esse debeat *κολοκύννη* cum *τ*. Videtur autem *κολοκύννη* retunda proprie dici, ut *σικύα* longa cucurbita, si quis attente legat Athenaeum. *Nunnes*. Non obscura est hujus nominis mutabilitas, neque ignotum, scribendi rationem non tantum ab aliis aliam, sed ne ab iisdem quidem unam et eandem semper teneri. Apud Hippocratem modo *κολοκύννη* *Diaet. III. 5. Vict. San. VIII. 7. Epid. VI. 536. E. Morb. Mul. I. 62. 764. B.* nonnunquam *κολοκύνθη* *de Morb. II. 4. 554. F. 17. 569. F. 578. C.* pariterque ap. Aristotelem et Theophrastum saepe illa forma *H. An. V. 17. 219. Caus. Pl. IV. 5. VI. 18.* interdum haec occurrit *H. An. IX. 4. 551. Caus. Pl. V. 6. v. Nott. p. 785. Κολοκύννη Athen. VII. 118. 180. Aelian. Ep. X. Actuar. de Diaet. II. 6. 88. κολοκύνθη Dio Cass. LXIX. 4. 1153. Mechann. vett. 89. et similiter κολοκύνθος (ut *μίνθος* Eustath. 1524. 10. *σμίνθος* et*

μίνθα Hesych.) et κολόκυντος, v. Jacobs. Parall. Anal.
 p. 69. Ad hæc accedit tertia forma κολόκυνθα Diosc. II.
 142. 115. a. Suid. s. h. v. quæ tres formæ apud Athen.
 IX. 67. 492, in Mnesilochi versibus ab Edd. vett. commu-
 tantur; et vero quarta κολόκυντα Artem. I. 67. 95. In summa,
 nisi de attica hujus vocabuli scriptura expressa exstarent
 Grammaticorum, Luciani, Gregorii, Thomae, testimo-
 nia, totam rem suspendere necesse esset, præsertim in
 tam proclivi erratu tamque inaequabili hujus terminatio-
 nis varietate. Namque μίνθη quoque Theophr. Caus.
 Pl. II. 22. et μίνθα IV. 6. V. 8. sed illud longe frequen-
 tius reperitur, quorum utrumque Pollux VI. 68. juxta
 aestimare videtur; et convenienter καλαμίνθη et καλό-
 μινθα. Ac de multis aliis Grammatici in neutram partem
 statuunt. Anecd. Bekk. p. 470, "Αφθα καὶ διὰ τοῦ α̃ καὶ
 διὰ τοῦ ἥ λέγουσιν, ὡς κίχλα, κίχλη, καὶ πείνα, πείνη, de
 qua non multa post dicam. Illud sequitur ἡ νάφθα (Le-
 xicis τὸ νάφθα Suidas et Eustathius p. 700. 56. dona-
 bunt). Pollux X. 59. μάλθη ἢ μάλθα. Κρατῖνος γὰρ
 μάθην ἔφη, Ἀριστοφάνης δὲ (τὴν) μάλθαν ἐκ τῶν γραμμα-
 τῶν ᾗσθιν. Hinc cogitur, et νάφθα et ἄλθα (Hesych.)
 brevi α̃ terminari et proinde in tractu et declinatione ἡ
 accipere. Contrario, quæ in longum α̃ desinunt, Ἀήθα,
 Κισσαίθα, Φιλομήλα, ea Herodianus p. 455. et Draco
 p. 98. vocalem primæ positionis in transitu retinere do-
 cent. Apposite ad hanc regulam Heynius in Apollod.
 III. 14. 8. Φιλομήλας e pluribus codd. restituit, Πολυμή-
 λης autem III. 15. 8. cogitate reliquit, commodum ad-
 monens, in nominibus, quæ tantum ex poetis nota sunt,
 sæpe ionicam rationem obtinere. Si quis autem requirat,
 cur alpha in illis nominibus producte dicatur, in μάλθα
 breviter, a dorica origine repetendum est; Ἀήθα, Σι-
 μαίθα Megarensis Aristoph. Ach. 524. (δωρικώτερον εἶπε
 Schol.) cf. Phot. s. h. v. Κυμαίθα Theocr. IV. 46. Κυ-
 ναίθα V. 102, Siculae vel capellæ vel puellæ, quibus
 fortasse Κομαίθα Hesych. adnumerabitur, Γανυμήθα
 Paus. II. 13. 226. Ab his igitur longe distant nomina
 communia ἄφθα, cujus ultima syllaba in Pherecratis
 versu a Meineckio Cur. Crit. p. 42. tractato corripitur,
 et si quid aliud fuit in publico usu collocatum.

Καταφερέης: ἐπὶ τῶν πρὸς ἀφροδίσεια ἀκολάστων λέγουσιν οἱ πολλοὶ *), οὐδαμῶς οὕτω τῶν δοκίμων χρωμένων. †)

a) Vitiose Edd. Pr. V. et Phavor. οἱ παλαιοὶ pro οἱ πολλοὶ.

†) Thomas idem, apud quem in impressis et in MS. nostro non καταφερέης sed κατωφερέης legitur. Eustath. 'Od. O. cum ᾱ videtur efferendum, quum ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι illud flectat, quod et ἀντὶ τοῦ λάγνου adhiberi inquit. Nunne. Κατωφερέης non probo; aliud est κατὰ, aliud κάτω. Pauw. Generalius Photius p. 107. Κατωφερέης οὐχ ὁ ἄσματος, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος. namque non solum καταφερέης πρὸς ἀφροδίσεια Apollodor. Athen. VII. 15. 26. XIII. 56. 131. Diog. La. IV. 40. 251. et cum articulo *) καταφ. πρὸς τὰ ἀφροδ. Plut. V. Oratt. IV. 245. IX. 272. T. 12. εἰς τὰ ἀφροδ. Geopp. XII. 23. 900. et καταφέρεια ἡδονῆς Athen. VIII. 45. 208, sed etiam κατωφερέης πρὸς οἶνον Plut. V. Alex. XXII. 283. neque tamen tam late patet quam latinum *proclivis*, sed semper in vitio ponitur, ut v. c. pro εἰς πόλιν κατὰφορος καὶ κατάντης Plut. II. Symp. V. 2. 56. ἐπικατὰφορος πρὸς τὰ ἄνθη Athen. XIII. 88. 205, et in aliis rebus indifferentibus κατωφερέης usurpare non liceat, sed verbi causa ἐπικλινῶς ἔχειν πρὸς τὸ καὶ τὸ Philo de Cherub. 118, E. quod Lexx. impartendum. Veteres autem ultra propriam huius nominis significationem non progressi sunt, sed declivia κατωφερῇ et κατωφερή appellant, quae omnibus fere locis inter se permutantur, Xenoph. Cyn. V. 30. Diod. II. 186. Nemes. de Nat. Hom. II. 91. XVII. 220. neque significatione inter se distant, ut Oudendorpio visum. Κατωφερέης propria significatione Stob. Ecl. Ph. I. 944. T. II. Geopp. II. 3. 73. Cyrill. c. Julian. VIII. 272. C. impropria κατωφερέης εἰς τὰ ἀφροδίσεια Hesych. s. Σαλαβαρχῶ et

*) Articuli usus liberrimus est; apud Athen. X. 45. 92. οὐκ ᾱ διέκνιτο πρὸς ἀφροδίσεια, cod. τὰ interpositum habet. Dioscor. III. 142. 185. a. παριστάν τὰ ἀφροδίσεια et IV. 20. 202. a. ἀφροδίσεια παρορμάν, ut III. 145. 186. b. συνείσταν παρορμάν pro ἐπὶ συν. vel πρὸς συν. quod genus constructionis ab Homero praelibatum (οὗτος γὰρ ἐπέλεν τὰς ἔργα 'Od. χ. 49.) multis exemplis illustrarunt Grammatici, quos Wytenbachius citat Ecl. Hist. p. 377.

Καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς τινα αἰδῶ, οὐκ ὀρθῶς. ^{a)} †)
 Κολλυβιστὴς ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ· πάλιν ἡμᾶς μολύνων οὐδὲν τι ἀναπαύεται ὁ Μένανδρος. Ὁ μὲν γὰρ κόλλυβος δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστὴς ἀδόκιμον. ^{b)}

a) Articulus in Edd. Pr. V. et Phav. omisus est.

b) Edd. Pr. V. Κολλυβιστὴς οὐκ ὀρθῶς· πάλιν οὐδὲν ἡμᾶς μολύνων διαπαύεται ὁ Μένανδρος· τὸν ἀργυραμοιβὸν κολλυβιστὴν λέγων· τὸ μὲν νόμισμα κόλλυβος δόκιμον· ὁ δὲ κολλυβιστὴς παρασημασμένον· quam lectionem, Phrynicho dignissimam, etiam Thomas p. 539. retinet, sed occultum acumen non sensisse videtur. Nunnesius Lysian isto nomine usum esse a Polluce docet; Hoeschelius Aristot. Lucian. Max. Tyr. ἀργυρογνώμων. Plura ab aliis congesta sunt, quorum summam complexus est Stursius.

Etym. s. Θηλυτεράων. Schol. Mosq. ad 'D. ω. 30. τὴν πρὸς συνουσίαν κατωφέρειαν, quae Heynius temere attentavit XXI. 454. v. Wessel. ad Herod. II. 65. Schweigh. ad Athen. T. IV. 79. Schol. Aristoph. Rann. 127.: Κατάντη ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. Idem ad Pac. 152.: Κατώκαρα, κατωφερώς· τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς *) πεσεῖν κατώκαρα λέγεται ἀττικῶς ὑφ' ἑν.

†) Quod Nunnesius observat, hoc nomen non agnoscere Lexicographos, id hodieque valet, quum nomen quidem receptum fuerit, sed significatione longe alia. Neque quidquam frugi affert Pauwius, nisi forte hoc praedicandum est, quod Hesychii glossam Καταλογηθεῖλη· ἀττικώτερον ἀλλὰ σὲ αἰδεσθεῖσιν οἱ θεοὶ in καταλογηθείης refingit, ratio tui habeatur, a καταλογῇ procudens propria moneta verbum καταλογέω, Triballis relinquendum.

*) Gregorius p. 124. ἐπὶ κεφαλῇ· quod perinde esse supra demonstravimus. In Presbut. Thessali p. 5. (941. Lind.) ἔπει κατ' ἄκρα ἐν τοῦ πύργου leg. κατώκαρα, quod vulgus Graecorum κατανέφαλα, antiquiores κατὰ κεφαλὴν (κρεμασμένοι), Eustath. 1960. 40. κατὰ κεφαλῆς ἀναρτώμενοι Euseb. Hist. Eccl. VIII. 11. 391. dixerunt. (In Epigr. quod Bastius ad Greg. I. c. tractat, metrum exigit θῆρ' ἀνέθηκε pro θῆραν.)

Τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττει οἱ πολλοὶ
λέγουσιν εἰπὴ, δέον, τὰ ἑμαντοῦ πράττω, καὶ
τὰ σαντοῦ πράττεις, λέγειν, ὡς οἱ παλαιοί, ἢ
τὰ ἴδια ἑμαντοῦ πράττω καὶ τὰ ἴδια σαντοῦ
πράττεις. ^{a)} †)

a) Compressius Edd. Fr. V. τὰ ἴδια πράττω καὶ τὰ ἴδια πράττει
(sic) οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἰπὴ. δέον τὰ ἑμαντοῦ πράττω καὶ τὰ σαν-
τοῦ πράττει. Neque Thomas haec referens p. 466. extremam par-
tem praeepti invenisse videtur.

†) Utriusque constructionis a Phrynichō probatae
exempla multa sunt et luculenta. τὰ αὐτοῦ πράξας καὶ οὐ
πολυπραγμονήσας Plato Gorg. 526. C. σωφροσύνη ἐστὶ τὰ
ἑαυτοῦ πράττειν Charm. p. 161. B. Dem. I. c. Aph. 828.
Lys. p. Arist. 624. Dio Cass. LX. 27. τὴν ἡσυχίαν ἄγων
καὶ τὰ ἑαυτοῦ πράττων, *rerum suarum satagere*. Huic vici-
num est τὸ ἑαυτοῦ ποιεῖν ε. πράττειν, *more suo aliquid fa-
cere, permanere tenoris sui*. τὸ ἑαυτοῦ ἐποιεῖ ὁ Πλάτης
Herodo. VII. 94. *consuetudinem servabat*. οἱ πύθιοι πι-
θηκίζοντες τὰ αὐτῶν ποιοῦσι Liban. Ep. 1194. 568. πράτ-
τουσα τὰ ἑαυτῆς, *suo more agens*, Ep. 972. 455. cf. Arist.
Poet. XXVII. Aristid. T. I. 59. Altera constructio, ab
Homero praetentata, qui pronomina possessiva persona-
libus ex abundanti adiacere solet, non minus celebrata est.
„Et quod mirum est, hoc ipsum τὸ ἴδιον etiam primae et
„secundae adjungitur personae apud illos, ut Isaacus,
„οὐκ ἂν τὰ ἴδια τὰ ἑμαντοῦ. Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Πι-
„ρικλέα (Πολυκλέα), περὶ τῶν ἑμῶν ἰδίων μᾶλλον τιμωρήθητε
„(τιμωρήσεσθε vulg. p. 1226.) ἢ οὐκ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. „Ἐν
„δὲ τῷ πρὸς Καλλικλέα (1274.), τὸ χωρίον ὁμολογεῖται ὑμέτε-
„ρον ἴδιον εἶναι. Phrynichus ἐν Παισιελαῖς, ὥσπερ ἑμὸν
„αὐτοῦ ἴδιον εἶναι.“ Priscian. XVII. 2. 1089. Τὰ αὐτοῦ ἴδια
Dem. c. Callipp. 1244. Plato Menex. 247. B. Gorg. 502.
E. Xenoph. Hell. I. 14. 13. neque raro cum duplici pos-
sessivo: τὰ ὑμέτερα ἴδια Dem. Fals. Leg. 459. τοῖς ἰδίοις
τοῖς σφετέροις αὐτῶν Isocr. Paneg. p. 75. Andoc. de Pac.
107. τὰ οἰκεία τὰ σφετέρη Aelian. H. An. II. 25.

Sed hoc sensu τὰ ἴδια πράττειν veteres nunquam, re-
sentiores raro dixisse invenio. Plurimum abest ἴδια πράσ-
σων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὑπο Eur. Iph. A. 1563. i. e. ἴδια,
privatim. quomodo etiam τὰ οἰκεία πράσσειν Thucyd. I.

Ἀκρατεύεσθαι· ἀδόκιμῳ ὄντι αἶ γε πολλοὶ χρῶν-
ται τούτῳ τῷ ὀνόματι, καὶ Μένανδρος λέγει
οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. ^{a)} †)

Αἰχμαλωτισθῆναι· τοῦθ' οὕτως ἀδόκιμον, ὡς οὐδὲ
Μένανδρον αὐτῷ χρησασθαι. διαλύων οὖν λέγει
αἰχμαλῶτον γενέσθαι. ^{b)} ††)

a) Articulus a Nunnesio demum additus est. Fortasse verba ἀδο-
κίμῳ ὄντι ab initio removenda et αἶ γε in αἶ τε mutandum,

b) Οὕτως pro vulgato ὅπως ο Scaligeri conjectura edidi et ὡς οὐδὲ
ex Ed. Pr. pro ὡς καὶ μὴ, quod Nunnesius dedit, denique in idem
αἰχμαλῶτον pro αἰχμαλῶτος.

141. opponitur τῷ τὰ κοινά. Verum auctor Ep. I. ad
Thess. IV. 11. et Hesychius s. Ἰδιοπραγεῖν exemplum
vitiosi usus prodiderunt,

†) Idem Thomae praeceptum p. 30. cui praeter Aristotelem Nicomach. VII. 6. ab Hoeschelio citatum nullum,
qui contrarium probaverit, opponere possum; sed ἀκρα-
τεῖν Hipp. de Morb. Mul. I. 24. 754. B. Neque ἐγκρα-
τεύεσθαι extra sacros V. et N. T. libros mihi occurrit,
unde ad scriptores ecclesiasticos deflexit, v. Du Cang. s.
Ἐγκρατεῖν. Secutis temporibus ἐγκρατεύεσθαι Sext. c.
Ph. I. 586. Lex. MS. Albertii ad Hesych. s. Γραμματεὺς,
ἐγκράτευμα Jamblichus, ἐγκρατευτής, quod Lexicis deest,
Eustath. 'Il. E. 554.

††) Thomas p. 23. αἰχμαλωτίζω καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τούτου
χρόνοι ἀδόκιμοι, Polluce I. 166. nihil caussante, Neque
erat quidquam ista aetate tritius, quae exempla Josephi,
Diodori, Heliodori, adnotatoribus suscitata, et protu-
lit et propagavit. Adde Posidon. Athen. IV. 38. 96.
Arrian. Alex. II. 22. Jamblich. V. P. IV. 19. 50. Ulte-
rius repetere non licet, Lexica citari possunt duobus
compositis ἐξαιχμαλωτίζειν Nicet. Ann. III. 1. 51. C. et
συναἰχμαλωτίζειν Sext. c. Emp. XIII. 281. Justin. Exc.
Legg. p. 175. A. Extrema Graeciae senectus novum pal-
mitem promisit αἰχμαλωτεύειν, quod apud Stephanum
ἀμάργυρον est, Constant. Porph. Adm. XXX. 94. B. Ni-
cet. Ann. XVI. 5. 323. Hesych. s. Προνομεύω.

Τέλος τοῦ δευτέρου.

Α ρ χ η τ ο υ γ.

^a *Ἀνατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν,
Ἐνυστρον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἥνυστρον, ὅτι καὶ ἀρ-
χαῖον.*

*Καταπροῖζεται οὐκ ὀρθῶς διαιρουσί, δέον κατα-
προῖζεται λέγειν ἀδιαιρέτως. ^b)*

** * * ενιτεῦσαι; ἰδεῖν δεῖ, εἰ Φαβωρίνας χρώμενος
οὐκ ὀρθῶς χρῆται. ^b)*

*Ἀντικρὺ: τοῦτο τοπικὸν καὶ ἐπιεικῶς ποιητικὸν
ἄνευ τοῦ ὃ λεγόμενον· ὅθεν οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντι-
κρὺς τιθέντες ἀμαρτάνουσιν. Εἰ μέντοι τις
προθεῖη τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀντικρὺ καὶ εἴποι
καταντικρὺ, ὀρθῶς ἐρεῖ. ^c) †)*

^a) Hi tres articuli, qui omnes prius suis locis propositi sunt, a
Ed. Pr. V. absunt; et hoc initium libri tertii miram confusionem
et discrepantiam, quae in antiquis Codd. fuit, aperte prodit. *Pauw*

^b) Deest prima littera, ut miniatula fieret; ita incertum, sitne γ.
ενιτεῦσαι, quod nusquam legi, an *πενιτεῦσαι*, quod legitur ap. H.
Eych. et Phav. s. *Πενίτη* et Phocylidem. *Ναππας*. Forte *τεχνη-
σαι*, quod est frequens apud Philonem, vel *ἐνιτεῦσαι*, quo ver-
nitur Lucianus semel, Philo saepiuscule. *Hoeschel*. *Hoeschelii*
sequor. Articulum non habet Ed. Pr. *Pauw*. *Τεχνητεύειν* an ἔ-
νιτεῦσαι in suspitione ponatur, perparum interest, quum hoc rar-
issime utantur Attici, illo nunquam. Qui sequitur articulus in L.
Nunn. *Τετραχῆιν* α. ε. λ., supra ante *Παραβόλον* legitur,

^c) Hunc et quinque articulos in Ed. Nunn. proxime sequens,
Ἀντιόδοτος, Βέρημα, Προθεῖσθαι (quem supra post *Πίσι* col-
locavimus), *Ἀπηντισμένον* et *Ἀνικαθῖν* (qui supra post *Τίσι* il-
tur), Edd. Pr. V. omittunt,

†) Ammonius, Herodianus, Schol. Ven. Γ. 359 et
Etym. simplicius tradunt, *ἀντικρὺ* de loco, *ἀντικρὺ* s.

ἀντικρός (jacet enim res in controversiis) pro φανεράς s. διαφδήδην dici. A quorum judicio aliquantisper dissentiunt Phrynichus et Thomas, qui etiam de loco si usurpetur, praepositionem ab oratoribus addi malint. Sic e regione καταντικρό plurimis locis legitur Thucyd. I. 102. VII. 26. Plato Charm. 153. A. Alcib. I. 152. Demosth. c. Callicl. 1221. etc. Id etiam contra Grammaticorum sententiam ἀντικρός dicitur, ἀντικρός αὐτοῦ Appian. Pun. VIII. 103. ἀντικρός τοῦ βωμοῦ Porphy. V. P. II. 25. 38. Plut. V. Lucull. IX. 288. T. III. Paus. VII. 20. Anton. Lib. XXIII. 105. Arrian. Peripl. Er. p. 147. Dio Chr. XXXI. 592. Philo Legg. Alleg. p. 57. Joseph. Antt. IV. 4. 207. ubi cod. ἀντικρό exhibet, quod per se credibile est centenis locis cum illo confusum esse. Sic etiam καταντικρός legitur ap. Dion. Cass. LXVII. 7. 852. Aristae. Ep. III. 5. et in Edd. vett. Athen. IV. 67. Sed et Ruhnkenius erravit, Heindorfiumque secum abstraxit, quum in Plat. Euthyd. 273. ἀντικρός τῶν παρεκαθέετο ἐκ δεξιᾶς ex Grammaticorum sententia ἀντικρό scribendum fuisse statueret, neque recte Fr. Poppo Observ. in Thuc. p. 39. in istis II. 4. οἰόμενοι — ἀντικρός διόδον εἶναι ἐς τὸ ἔξω, adverbium ἀντικρό putat aliqua placere posse. Nam in Platonis loco non hoc significatur, *ex adverso conedit*, sed *recta*, *diirectus*, *ad me perrexit*. Hoc vero, *secta* (εὐθύωσι) *aliquo contendere*, non ἀντικρό dicitur, sed ἀντικρός. Aristoph. Lys. 1070. χωρεῖν ἀντικρός ὡς πρὸς ἑαυτῶν. Eccles. 281. εἰς τὴν Πνύχ' ἦξιν ἀντικρός. Iutarch. Pomp. LX. 217. Caes. IV. 362. ἀντικρός βαθύνον ἐπὶ τὴν Ῥώμην. id quod Icti dicunt *in continenti*, neque id multum distat ab εὐθύς, *recta*, *continuo*, mixtumque habet temporis et loci notionem, ut a Grammaticis non numeretur omnino inter localia. Hi igitur ἀντικρός ab ἀντικρό hactenus differre pronunciant, quod ἢ τοπικόν sit, hoc intelligi volunt, ἀντικρός non significare *ex adverso*, *e regione*; quod veteres Attici ἀντικρό vel potius καταντικρό dixere; illam autem significationem ex tempore et loco confusam (ut latina *extemplo* *ex illico*), quae etiam *praeceps* complectitur, ne procul quidem attigerunt.

*Ἀνυπόδετος ἔρεῖς ἐν τῷ ἦ. τὸ γὰρ ἐν τῷ εἰ ἀμάρ-
τημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται καὶ οὐχ
ὑποδέσασθαι. †)*

Εὐρημα χρὴ λέγειν δια τοῦ ἦ, οὐχ εὐρεμα. ††)

†) Idem decernitur ac non varie, sed prope conjunctis
sententiis a Phrynicho App. p. 17. Gramm. Bekk. p. 412.
Moeride p. 29. Thoma p. 76, et Suida, non addita ea
ratione, quae hoc loco, dubium an ab ipso Phrynicho,
subponitur. *Ἀνυπόδετος* apud Atticos persaepe legitur,
ἀνυπόδετος nunquam, quin genuina forma aut in codd.
appareat, aut ex alio quodam recessu emergat. v. Zeun.
ad Memm. II. 3. Recentiores sophistae utroque per-
mixte uti: *ἀνυπόδετος* Lucian. Ep. Satt. XIX. Asin. XVI.
148. Plutarch. de Fort. p. 304. T. VII. Dio Cass. LXXII.
17. LXXVI. 12. Themist. XIII. 163. C. *ἀνυπόδετος* Luc.
Asin. XLIII. 182. Navig. I. 156. Plut. V. Phoc. IV. 5.
Cat. VI. 50. Dio Cass. LIX. 7. Themist. XXVI. 316.
Substantiva unius generis sunt *δέσεις*, *κατάσεις*, *συνώσεις*,
ὑπόσεις, Plato Rep. IV. 337. Xenoph. Mem. I. 2. §. Diod.
V. 45. Polyb. III. 49. Dio Cass. XLIII. 43. Aelian, V. H.
III. 19. Athen. XII. 50. 490. *ὑπόσεις* Artemid. IV. 2.
314. 83. 294. et in Ursini cod. Diod. V. 44. scribitur non
male, ut Wesselingio videtur, ut mihi, parum bene;
sed *ἀνυποδήσια* necessario obtinet longam vocalem a
transitione adjectivi, Plato Legg. I. 22. T. 8. Philostr.
V. Apoll. VI. 11. 249. Aristid. Or. Sacr. III. 308. M. An-
ton. VIII. 84.

††) *Λέγεται καὶ εὐρεμα καὶ εὐρημα, καὶ εἰς τὴν ἀμφοτε-
ραν χρήσεις ἐπιτρέψαι δὲ μᾶλλον Ἡρωδιανὸς τὴν δια τοῦ
ἦ, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ εὐρεῶ Eustath. p. 1809. 50.*
Quae Thomae commentatores ex Atticis afferunt vitiosae
scripturae exempla, Alexidis et Lysiae, horum in altero
Porsonus (v. Addend. ad Athen. T. VIII. 404.) ipsius me-
tri causa atticam reposuit formam, in altero servavit
cod. Bodlejanus Dionysii Iud. de Isaeo X. 602. T. V.
Παλαμηδικὸν τοῦξεύρεμα, incertum unde depromptum, ap-
posuit Phrynichus App. p. 468. Bibl. Coisl. p. 58. Bekk.
ξεύρεμα est etiam in Praecept. Hipp. IV. 168. T. II.
Sirac. XXXV. 10. (Inserenda haec vox Lexicis cum *ἀνρύ-*

ρημα Paus. V. 9. 56. ἐφεύρημα Basil. Ep. LXI. 91. A. Schol. in Gramm. Dion. p. 650. et ἐφεύρεσις ib. 775. cf. Schaefer. Append. ad Arist. Plut. p. 493.) Εὔρημα recte a Phrynico praeferrī, Aristophanis, Platonis et Xenophontis exempla probant; εὔρεμα vulgari Graecitati proprium est, Phil. Legg. Alleg. II. 75. B. Plantat. Noe p. 219. B. etc. Dion. Hal. V. 17. 885. T. V. Strabo VII. 3. §. 9. 370. VIII. 3. §. 30. 133. Galen. de Diff. Resp. II. 1. 246. A. T. VII. Dio Chr. III. 142. Aelian. V. H. XIII. 40. qui iidem quum subinde etiam atticam scripturam referant, perdifficilis est, ubi codd. inter utramque fluctuant, dijudicatio, ut v. c. Aelian. V. H. XIV. 20. Athanas. Or. II. c. Arian. c. 39. 507. B. Pollux IV. 65. 74.

Contra pro εὔρεσις recentiores Graecos, futuri formam presse consecrantes, εὔρησις protulisse animadvertimus: Galen. de Med. Simpl. III. 5. 61. D. Apollod. III. 3. 1. Achill. Tat. V. 26. 494. Cyrill. c. Julian. II. 28. B. Basil. Ep. LXXV. p. 130. D. Poll. V. 65. Apud Aristophanem autem Nub. 725. pro εὔρητέος, quum in cod. ἔξευρητέος legatur, scribendum est ἔξευρετέος. Εὔρετέον Plato Rep. II. 252. Thucyd. III. 45. (subrepsit et hic εὔρητέον). Μενητέον Aesop. Fab. CLVIII. 95. haud dubie deterius est quam μενετέον *), quo Plato, Xenophon Hell. III. 2. 9. Epict. Arrian. I. 7. p. 44. utuntur, summaque ratione Corayus ad Isocr. p. 87. ὑπομενητέον a codice oblatum aspernatus est. Pro ὑπομενητή Joseph. Antt. XVII. 6. 845. recipiendum est e MS. ὑπομονητή. Quemadmodum autem μενετός scribitur et ἔμμενετικός, ὑπομενετικός (corrupte ὑπομενητικός), sic etiam pro ἀνεξεύρητος Lex. Rhet. p. 398. veteres ἀνεξεύρετος dixisse credibile est, ut χαμαινεύρετος Suid. omissum in Lexicis. Verum hoc nihil impedit, quominus praeter εὔρεσις etiam εὔρησις locum suum tueri possit, quod cum illo Codd. exhibent Pind. Ol. IX. 120. Aristoph. Nub. 447. εὔρησιλογία Diod. I. 37. in codd. εὔρεσις. Apud Plutarchum modo illa forma Symp. L. III. Quaest. VII. 3. 145. T. XI. modo haec V. Quaest. VII. 4. 229. vitiose εὔρεσιλογία Diog. La. II. 113. 146. εὔρησιλογεῖν, quod non admisit Schneiderus, Athen. V. 247. T. H. Diog. La. II. 134. 158. Εὔρεσιπέπια Cyrill. c. Jul. II. 46. A. εὔρεσι-

*) Διαμαχητέον ex horum communitate extrudendum. v. Astius ad Plat. Polit. II. 434.

Ἀπηρτισμένον, ἀπήρτικα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων
 ἅπαντα σόλοικα. ἀποτετέλεσται δὲ καὶ ἀπο-
 τετελεσμένον χρὴ λέγειν· ἄμεινον γάρ· ἐκτὸς εἰ
 μὴ· ποθεν τοῦτο εἰς Φαβωρίνον ἦλθεν, ὅθεν
 οὐδεὶς οἶδεν. Ἀρχαῖοι μὲν γὰρ οὕτως οὐ λέ-
 γουσιν, ἐκεῖνος δέ. πλὴν εἴη εἰς. ἡμεῖς οὖν ὡς
 οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ μὴ ὡς Φαβωρίνος. *) †)

a) Ante primum Ἀρχαῖοι articularis et ante εἰς particula poten-
 tialis defecisse videtur.

πεῖν III. 96. E. εὐρεσικομπία IV. 114. B. (Apud Suidan
 et Photium Σπερμολόγος, εὐρύλογος, jam dudum ab aliquo
 εὐρεσίλογος correctum puto.) Sic etiam cum αἵρεσις con-
 ciliari potest αἵρεσιτείλης, quanquam et in hujus locum αἵ-
 ρεσιτείλης sufficiunt membranae Athenaei, de quo mirifice
 hallucinatur Schweighaeuserus. Sed αἵρεσις Plutarch.
 de Profect. Virt. p. 249. T. VII. ex libroriorum errorem
 natum arbitror, qui et σχῆσις pro σχέσις et ἐπαύρησις pro
 ἐπαύρεσις Thucyd. II. 53. et ἄλησις Geopp. IX. 16. 624.
 pro ἄλεσις II. 32. 174. substituere ausi sunt.

Addam ad extremum hoc, ex quinque illis aoristis
 brevibus, quos Grammatici a perfectis longis extitisse
 docent, εὐρέθην propter summam raritatem tam suspec-
 tum esse, ut ne Dionysio quidem Antt. IV. 50. 766.
 concedendum videatur. In contrariam partem peccat
 ἐρρέθην, in quod non Isocrates, non Demosthenes un-
 quam, bis ad summum Aeschines Fals. Leg. 216. et 289.
 impegit, quo utroque loco ἐρρέθη in codd. servatum.
 Apud Platonem utrumque sepius legitur. v. Heindorf. ad
 Gorg. p. 46. sed et hunc arbitror popularem consuetudi-
 nem sequutum esse.

†) Congruunt cum hoc Moeris 82. et Thomas 104. In
 Aeschyli versu S. c. Th. 580., quem contra hos affert Sal-
 lierius, pro ἀπαρτίζει, quod sententiam nullam habet,
 Wakefieldius Sylv. Crit. P. I. 98. barbarum ἀπαρτάει,
 Hermannus Add. ad Antig. Ed. min. p. 155. καταργίζει
 proposuit. Certiora haec sunt: ἀπαρτιζούσης τῆς οκτα-
 μήνου, i. e. τελειωθείσης, Hipp. Epid. II. 180. B. ἀπηρ-

τισμένης τῆς περιόδου de Morb. IV. 11. 608. A. T. VII.
 et καταρτίζειν Herodoto familiare esse notatum ad V. 28.
 Ab his præceptum hujus verbi usum renovavit Aristoteles: ἀπαρτίζειν πρὸς τι Polit. V. 8. 22. *quadrare ad ali-*
quid, ut Mechan. Vett. p. 75. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥσπερ, i. e.
 καθηκούσῃ, Arist. H. An. V. 8. 194. cf. de Gen. Anim. V.
 1. 698. C. Hinc succedunt Josephus Antt. III. 1. VIII.
 5. Diodorus I. 10. (cujus alium locum XI. 75. occupat
 soloecismus re quam opinione crebrior καταρτισθέντων
 τῶν τριηρώων) Dio Cass. XLIV. 38. 407. Aristid. Rhet.
 T. II. 453. Diog. La. VII. 18. 375. Sext. c. Mus. 369.
 Sed quod e Theocrito afferunt exemplum νόμῳ χορὸν
 ἀρτίζοντο, propter emendationis facilitatem suspectum,
 ap. Aristid. Or. in Reg. p. 66. T. I. πᾶν κατήρτισται καὶ
 πεπαίδευται potius κατήρτνται scribendum videtur, ut
 Plut. V. Themist. II. κατάρτυσις καὶ παιδεία. Sed jam
 video, quo appellam.

Τέλος τῆς Φρυνίχου Ἐκλογῆς.

ΕΚ ΤΩΝ

Η Ρ Ω Δ Ι Α Ν Ο Υ.

Ff

TO THE
HONORABLE
MEMBERS OF THE
LEGISLATIVE ASSEMBLY

ΕΚ ΤΩΝ

Η Ρ Ω Δ Ι Α Ν Ο Υ.

Συγγενίδα οὐ ρητέον· οὔτε μὴν εὐγενίδα. ἀλλὰ
συγγενῇ καὶ εὐγενῇ τὸ θηλυκόν· διὰ τὸ κοινὸν
εἶναι τὸ ὄνομα. ὥπερ γὰρ ὁ εὐτυχῆς, ἡ εὐτυ-
χῆς, καὶ τὸ εὐτυχές, οὕτω καὶ ταῦτα. καὶ
ὥπερ αὖν εὐτυχίδα λέγομεν, οὕτως οὐδὲ συγ-
γενίδα, ἀλλὰ συγγενῇ. ὥς που καὶ Μένανδρος,
Κρωβύλη τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμοι
τὴν συγγενῇ. †) ὅσα τῶν ὀνομάτων παρὰ οὐ-
δέτερον ὄνομα σύγκειται, τὴν αὐτὴν ἔξει κλί-
σιν, ἣν καὶ τὰ οὐδέτερα. ἐπεὶ οὖν τὸ συγγε-
νῆς ἐκ τοῦ γένους ἐστὶν ὀνόματος οὐδετέρου,
τὴν αὐτὴν ἔξει κλίσιν τῷ οὐδετέρῳ. ††).

†) Versus Trochaicus est integer; si senario iambico
usus fuisset Comicus, scribendum esset vel Κρωβύλη Τῇ
μητρὶ π. vel Κρωβύλη τῇ μητρὶ πείθου καὶ γάμοι Τὴν συγ-
γενῇ. Pro Κρωβύλη est Κρωβύλη in fragmento Menan-
dri ex Plocio. Male et contra nomina indolem forsitan.
Pauw. Κρωβύλη viri nomen Piersonus ex MS. Ruhnke-
niano restituit, non probante Hermannō ad Herod. pag.
302. ubi pro τί ἀμαρτανουσω in principio articuli ἐτι scri-
bendum.

††) Ad hos adjectivorum communium flexus recentior
Graecitas declinavit. Pollux III. 30. συγγενίς, ἐσχάτως
βάρβαρον. Idem significat Suidas: Συγγενῆς καὶ ἐπὶ ἀν-
δρός καὶ ἐπὶ γυναικός ἡ αὐτὴ γραφή φυλάσσεται. Συγγενίς
FF 2

Ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ἡμίσεια. τὰ γὰρ τριγενῇ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν ὀνομάτων διαιρεῖται. οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκείαι, τὰ γλυκέα. οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξείαι, τὰ ὀξέα. οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, καὶ τὰ ἡμίσεια. καὶ τὸ ἐνικὸν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξέος, καὶ γλυκέος, ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσεος. †)

Charito V. 3. 111. Synes. Ep. CLIV. 295. D. Const. Porph. Adm. XIII. 66. F. συγγενίδες Plutarch. Quaest. Rom. VI. 314. T. VIII. τῶν συμπολιτῶν καὶ εὐγενίδων Schol. Eur. Phoen. 210. ἡ συγγενέτις, quod Hoeschelius e Philone affert (de Charit. p. 696.), aliorum pertinet. Εὐγενὶς Joseph. Antiqq. VII. 5. 371. γοναίων (sic) εὐγενίδων τινές Euseb. Hist. Eccl. IX. 8. 448. Ex alia terminatione inclinatam δουλὶς Pollux vituperat II. 74. ἡ δουλὶς Περσίδη εἰρημένον οὐκ ἐπαινετέον, quo Nicet. Ann. II. 6. 47. B. Rufinus Epigr. I. Paralipp. Ep. 36. p. 788. Eustath. pag. 1475. 44. alique hujus ordinis utuntur. Aristophanes Grammaticus inter alia ἀσυνήδη refert etiam τὸ μοιχὴ καὶ μοιχίς, δι' ὧν δηλοῦται ἡ μοιχαλὶς, Eustath. 1761. 24. (in seqq. pro ἐπιμηκάξεν scribendum ἐπικηκάξεν et hoc fortasse etiam Sophroni retribuendum pro ἐπικάξεν ap. Apoll. de Pronom. p. 75. C.) Μοιχὴ et μοιχίς Lexicographis intacta, μοιχαλὶς Plutarch. Placit. Phil. I. 7. 371. T. XII. Heliod. VIII. 9. Procop. Anecd. I. 5. C. Schol. Lucian. Jup. Trag. p. 282. T. 6. Basil. Ep. ad Amphil. p. 15. D. T. III. et apud Alexandrinos interpretes satis crebrum, veteribus ignotum est. Ἡ ἡγεμών Aristid. Encom. Rom. p. 224. T. I. Synes. Epist. CXXXVI. 272. D. ἡ ἡγεμονίς Strabo VIII. 227. T. III. Niceph. Greg. XIII. 6. 410. A. Ἡ φύλαξ Philostr. V. Soph. II. 27. Agath. Epigr. VIII. ἡ φυλακὶς Plato Rep. V. 19. T. VII. ἡ νομοφυλακὶς κιβωτός Philo de Nom. Mutat. pag. 1050. E. Lexicis inserendum.

†) Hoc ad verbum Thomas ut alia multa ex hoc fragmento in suum opus retulit; ut hinc intelligatur, quanti esse debeant Thomae eclogae. Nunnes. Ἐπὶ τῶν ὀνομάτων] immo ἐπὶ τῶν οὐδετέρων et sic recte Thomas. Ραυω. Sic et Pierseus et Hermannus p. 302. e

Τὸ Αἴδα Αἴδας, καὶ Κισσαῖδα Κισσαΐδας, καὶ Φιλομήλα Φιλεμήλας, ἀντίκειται τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅσα καθαρὸν ἔχει τὸ α, ἢ μετὰ τοῦ ρ, τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῆς. ταῦτα γὰρ οὔτε καθαριεύει, οὔτε διὰ τοῦ ρ, ἐκφέρονται. λέγομεν οὖν διὰ τὸ ἐνταίνεσθαι τὴν τελευταίαν συλλαβήν, καὶ ταῦτα γὰρ πάντα φυλάσσει τὸ α. †) Νοός καὶ ροός οὐ ρητέον. ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται. καὶ ἀνάπαλιν ὅσα οὐ διαιροῦνται ἐν ταῖς εὐθείαις, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. βούς βρός, καὶ ποῦς ποδός, ††)

cod. ediderunt. Καὶ τὸ ἐνικὸν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος] Rectius legeretur propter sequens ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσεος, καὶ τὸ ἐνικὸν οὖν ὁμοίως τοῦ ἡμίσεος. Lapsus est facilius; τοῦ ὀξέος etiam malo, quàm τὸ ὀξέος cum Nunnesio in versione. Pauw. In Hermannii Herod. l. c. res eadem verbis fere iisdem traditur.

†) Pauciora haec facta sunt in apographo Ruhnkeniano, uberiora in fragmento Hermannii p. 502.

††) Piersonus ex MS. Ruhnk. Βοός οὐ ροός ρητέον· contra Grammatici sententiam edidit (qui nomine βοός tantum exempli loco utitur), primariamque praecepti partem, ὅσα ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐ διαιροῦνται, qua omissa totus locus obscuratur, a stirpe recidit. Pluribus verbis hoc genus diversiclinium explicatur in Fr. Herm. p. 503. unde ποῦς pro ποῦς recipi debet. Exemplis huius vitii, quod Etymologus philologis vetus et quasi infixum dicit, a Schaefero ad Greg. p. 480. collectis adde τοῦ νοός Euseb. H. Eccl. X. 4. 470. Joann. Zonar. Ann. III. 118. B. Anna Comn. V. 144. C. νοί Philo Legg. Alleg. p. 58. A. Gregor. Naz. Or. II. 48. E. VIII. 252. Hermes ap. Cyrill. c. Julian. L. I. 35. A. quae quis credat Fischero e forma recti casus ὁ νός extitisse? Illis congruunt adjectiva κουφόνος Polemo Phys. siogn. I. 5. 182. παχύνος Phot. s. v. μεγάλωνος Adamant. Phys. VIII. 242. Τοῦ πλοός Arrian. Peripl. Erythr. pag. 176. Anna Comn. III. 98. A. XI. 322. C. τοῦ ροός Ar-

Ἀνθέων γράφε, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνείλη-
πες τῷ ἀνθ' ὧν ἔγραψας, καὶ ἀνθ' ὧν ἔδω-
κας. †)

Ὀλυμπιονίκης Ὀλυμπιονίκου. ἀπὸ γὰρ τοῦ νίκη.
Πολυνείκης δὲ Πολυνείκου, ἀπὸ τοῦ νεῖκος γί-
νεται. ††)

Ἰπερείδης Ἰπερείδου, ὡς Πηλείδης Πηλείδου, διὰ
τὸ τύπον ἔχειν πατρωνυμίου. ††)

rian. l. c. p. 168. τῷ σοὶ Porphyr. Schol. ad Il. p. 284.
ed. Valck. τῆς βυρσοδεψικῆς ῥοός Dioscor. I. 148. 57. b.
ῥοός βυρσοδεψικοῦ Galen. de Comp. Med. p. Gen. V. 15.
801. E. de Comp. Med. p. Loc. III. 6. 500. ῥοῦ συριακοῦ
de Ther. ad Pamph. p. 963. T. XIII. ῥοῦς εἴτε ἀρσενικῶς
εἴτε τοῖς ὀνομάζειν αὐτὸν εἴτε θηλυκῶς de Comp. Med. p.
Locc. VI. 4. 496. D. unde idem modo τῆς ῥοῦ, modo τοῦ
ῥοῦ, interdum τοῦ s. τῆς ῥοός. Eadem inconstantia Hip-
pocrates ἡ ῥοός ἡ ἐρυθρὴ de Morb. II. 9. 561. D. de Nat.
Mul. XXX. 696. D. et ὁ ῥοῦς XXX. 696. B. XXXV. 706.
B. de Morb. Mul. I. 29. 747. Pot Dorio Athen. VII.
174. 154. sed ad secundam declinationem ῥοῦ et ῥοῦν
Theophr. Caus. Pl. III. 17. Alexis Poll. VI. 66. ῥοῦν
etiam Solon ap. Photium. τῷ χρῶι Theophr. Caus. Pl. VI.
14. 367. antiquissimum hujus aberrationis exemplum, quam
ne in Porphyrium quidem et Marinum cadere censet Bois-
sonade ad Mar. p. 29. sublatum nuper Schneideri muta-
tione χρῶι.

†) Suidas ἀνθέων Ionum commune esse ait et Attico-
rum, quod confirmat multis testimoniis; Etymolog.
idem quod Herodianus (et Thomas). Nunnes.

††) Multis ambagibus de hoc et sequenti articulo in
Er. Herm. p. 505. disputatur.

†††) V. Etymol. qui videtur Ἰπερείδης sine diphthongo
efferre. Nunnes. Nomen oratoris etiam Ἰπερείδης absque
diphthongo et recte, si ab Ἰπερος fiat, ut tradit Etymo-
logus: Ἰπερος, Ἰπερείδης, ὡς Ἰλλος, Ἰκλίδης. Ἰπερος sa-
tis celebre nomen ex Athenaeo, Suida et aliis. An pro
eo Ἰπερεὺς quidam? Sic Ἰπερείδης conveniret, quod

Φακή καὶ φακός ἐπὶ τοῦ ὄρου, φακή δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἐφθού. †)

Φιλοπότης ὁ τούτ' πέτονε καὶ τὰ συμπόσια φακῶν. φιλοπώτης ὁ πολλὰ πίνειν φακῶν. ††)

caeteroquin valde suspectum mihi et forte a scribis, qui simiam similitudinem quaerebant inter Πηλείδης et Περειδης. Pauw. Omissum a Nuhnkeio nominativum Πηλείδης Piersonus e cod. revocavit.

†) Schol. Arist. Plut. φακός in cruda, φακή autem sono inflexo in lente cocta proprie dici observat. Idem Etym. Lucian. in Soloeec. Thomas φακοί in plurali ait dici pro lente et pro lentacula, palustri; in ora autem nostri MS. haec accessio facta est, φακόν in LL. Regum. pro vase aquae positum. Fortasse ita appellabatur a forma lentis, quod Celsus L. II. lenticulam videtur dixisse. Hinc et Galen. in Gloss. φακούς interpretatur ἄσκούς, χαρμονός cf. Suid. Nunnes. Emendatius e cod. Piersonus: Φακός, φακού ἢ. τ. ὤρου, φακή δὲ φακῆς ἢ. τ. ἐφθού. φακός ἐφθός Hipp. de Morb. Mul. II. 60. 852. A. Galen. de Comp. Med. p. Gen. XI. 760. quod Grammaticorum praecepto, a Photio et Schol. Lucian. Icarom. XVIII. 27. T. VII. repetite, non magis adversatur, quam φακῆν (leg. φακῆν) ἐφῆν (sic Vatic. pro ἐφειν) Hippocr. de Morb. Mul. I. 98. 799. A. T. VII. et apud Theophrastum, quem Fischerus in Ind. Atticistis repugnare putat. Sed φακή pro φακός usurparunt Hipp. Epidem. VI. 536. F. Dioscor. L. II. 9. a. et φακοί pro pulte Pherecr. Athen. IV. 50. 21.

††) Hanc differentiam Etym. p. 794. adscribit Hero-
diano in Lib. εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Athenaeus docet, qui differant φιλοῖνους, φιλοπότης et φιλο-
πώωνιστης. Fortasse Romani sic distinguerent, ut bi-
bosus sit ὁ φιλοπότης, hibax vero ὁ φιλοπώτης. Nannus.
Apud Etymologum inepte scribitur πῶμα γὰρ τὸν ποτὸν
καὶ οὐ πῶμα. (Imo rectissime, v. Porson. ad Hesych. 396.)
Neque Sylburgius bene πῶμα γὰρ τὸ ποτὸν καὶ οὐ πῶμα
nam sic sibi ipse contradixisset bonus Grammaticus. Le-
gendum sine dubio πῶμα γὰρ πῶμα καὶ οὐ τὸν ποτὸν. Quid
autem in ipsis vocibus, quod istam distinctionem pro-
bet? Id nullus ego video. Nam ipsum πῶμα nihil pro-

Τὸ ἱέρεια, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς ἱέρεια, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσεια, παρώνυμον. τινὲς δὲ σχηματικὸν ἀξιοῦσιν εἶναι παροξύνοντες τὸ ἱέρεια ὡς τὸ ἀριστεία, ἰατρεία. πρὸς οὗς φητέον, ὡς τὸ ἔργον σημαίνει ἡ ἰατρεία, καὶ ἡ ἀριστεία· οὐκέτι δὲ καὶ ἡ ἱέρεια. ἱερῶσύνη γὰρ τὸ ἔργον. †)

Ἡυξάμην καὶ εὐξάμην, ἠυδόκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἀρχονται. ††)

prie ad φιλοπότης. Dicam, quod omnes intelligent. Pro πίνω olim in usu erat πόω, inde factum πῶμα, ab eodem πόω est πόμα; quare ista nihil omnino differunt, neque ab ὁ magno vel parvo ulla ratio discriminis hic peti potest commode. Sic tamen Grammaticus et quidem Herodianus, Grammaticus egregius; quantum est sapere Grammatice! Nos illa non capimus neque aliam in istis differentiam agnoscimus ullam, nisi quod unum vulgatius fuit quam alterum. Pauw. In Fr. Herm. p. 310. hæc praeponuntur: "Ἐπὶ ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φιλοπότης, δέον φιλοπότης· διαφέρει δὲ ταύτη· φιλοπότης ἐν — cetera eodem modo, ut et apud Zonaram p. 1809. leguntur. Pollux VI. 15. ὁ μὲν οἶνος πῶμα καὶ πόμα καὶ ποτόν. Ammonius p. 115. πόμα. — ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ᾧ γαλακτοποιτεῖν. ὑδροποιτεῖν, quae non corrupta sunt, ut Valckenario videntur, sed ex ista Grammaticorum doctrina derivata. Eustathius p. 1716. 35. ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἀμπατις, ὡς καὶ τὸ αἵματοπότης καὶ ὑδροπότης κατὰ Ἀθίων Διονύσιον. Ὑδατοποιτεῖν, quod metrum exigit, Cratino restituit Porsonus Advers. p. 251. φιλοπότης, ἀκρατοποιτεῖν, Athenaei codex fidelissimus pluribus locis servavit. v. Schweigh. T. V. p. 391.

†) Thomas hoc ad verbum fere exscripsit; illud tamen mutat, ἱεραιεῖα pro opere sacerdotis dicendum esse. Nunnes. Male abundat ὡς. Pauw. Tria prima vocabula ex toto removenda. Ἰερῶσα Epiphanium dixisse docet Hoeschelius.

††) Eustathius contra vulgi opinionem attica esse dicit τὸ εὐξάμην et alia huiusmodi et magis usitata quam ἠυξάμην et cetera huiusmodi, quae sunt dialecti com-

Τὸ ἔξω γράφεται καὶ ἔξη παρὰ Δημοσθένει πολλοῦ. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. †)

Νέμω νεμήσω, καὶ θέλω θελήσω. οἱ παρατακτοὶ δὲ ἐνεμον, καὶ ἠθέλον, ††)

Ἀκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον, καὶ μάλιστα πλουσιώτατος. †††)

Τὸ οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος, οὐδέποτε ποιήσω, τὸ οὐδεπώποτε δέ, μετὰ παρεληλυθότος· οὐδεπώποτε εἶδον, ἢ ἐποίησα. ††††)

manis. Contra Etym. ait Atticos his uti cum η, et si cum ε aliquando eis utantur, ut ἤκαζον. Nunnes. In-differenter his utuntur Attici. Sic Plato in Symp. εὐ-pόρου, in Protag. εὐλαβοῦντο. καθήκον idem ter in Symp. augmento in medio, ut καθήμην idem contra quam docent Grammatici pro ἐκαθήμην in Dial. de Phi-los, Hoeschel.

†) Lectio hic a Nunnesio vulgata peccat. Scribendum τὸ ἔξω γράφεται καὶ ἔξην παρὰ — Secunda et tertia per-sona primam aperte requirit in principio. V. Moeris pag. 148, et Etymol. in Ζαπυρεῖν. Pauw, Herodianus Piersoni p. 460. πλημμελεῖ τὸ ἔξω· δέον δὲ ἔξην etc. Plenius ac-curatiusque in Fr. Herm. p. 315. Locus Aristophanis ibi citatus, non ex Lysistrata depromptus est, sed e Rann. 1075.

††) Eustath. et Etym. idem adnotant de θέλω, θελήσω, et Thomas de νέμω. Nunnes.

†††) Edidi Ἀκαιρον pro vulgato Εὔκαιρον, ut Nunne-sius correxit et cod. Ruhnk. exhibet. Pauwius Herodia-num εὔκαιρον scripsisse nulla ratione defendit. Nunne-sius: „Planudes in Collectaneis docet ab Euripide et Ho-mero hanc accessionem fieri comparativis et superlativis, quanquam de superlativis negat diserte fieri Lecapenus in Syntaxi.“ Exempla rei notissimae ab Hoeschelio cor-rasa omitto.

††††) Οὐδέποτε cum praeterito junctum pluribus Co-mici locis exemit partim recte partim secus Brunchius,

οὐδέποτε cum futuro tantum construi, cum praeterito οὐ-
 δεπώποτε contendens ad Eccles. 384. „Quae pauca, in-
 quit, afferuntur e solutae orationis scriptoribus contraria
 loca, aut editorum libidinem, aut malam librariorum ma-
 num experta sunt.“ cf. ad Lysistr. 501. ad Avv. 956. ad
 Vesp. 985. ubi Philemonem tentans in Porsoni reprehen-
 sionem incurrit ad Med. 106. N. IX. Neque obstant
 Phrynichus App. p. 53. et Thomas p. 662., quominus
 illud cum praeterito tempore conjungatur. Priscian.
 Gramm. XVIII. p. 1196. οὐδέποτε tam in praeterito quam
 in futuro, quomodo et nos nunquam. Qua in senti-
 tia etiam F. A. Wolfium fuisse video ad Lept. p. 315. Οὐ-
 δέποι' ἠμέλῃσε Plato Alcib. II. 97. οὐδέποτε ἔργον Lysias
 c. Agorat. p. 486. οὐδέποτε ἐπαύετο Xenoph. Ages. XI. 6.
 (sed οὐποτε ἐπαύομην Anab. III. 1. 19.) οὐδέποι' εἶπε Anab.
 II. 6. 15. οὐδέποτε εἶα Oecon. XX. 22. quiescente Schnei-
 dero, qui ad Hell. VII. 1. 34. Brunckii sententiam pro-
 bat. Εἰ τοῦτο μηδέποτε γέγονε Isocr. Paneg. p. 95. (sed
 p. 84. εἰ μήποτε γέγονε.) οὐδέποι' ἐπαύσα Arian. Epict. II.
 2. 177. de quibus omnibus propter perpetuum codicum
 dissensum nihil definiri potest. Sed οὐδεπώποτε de fu-
 turo tempore dici et Thomas vetat et ratio ipsa. Nec
 Themistium Or. XXVI. 530. A. λόγον δὲ οὐδεπώποτε ἀ-
 πολαύσομεν, aut Libanium Epist. MXIV. 530. οὓς οὐ-
 πώποτε πείσεις, scripsisse credibile est. Trecentiores et
 negligentiores scriptores liberam nobis praebent conje-
 ctandi facultatem. Οὐκ ἂν εἴη πώποτε Cyrill. c. Jul. VIII.
 265. C. οὐκ ἂν τοῦτο οὐδεπώποτε πάθοις Eurip. Ep. IV.
 501. περὶ τοῦ Ῥωμαίοις μηδεπώποτε πολέμησεν Zosim.
 Hist. II. 4. 204. Ὁμωμόκει τοὺς τῷ αἵματι σφίσι προσήκον-
 τας, ξύνολον τάδε (leg. ξυνελόντα δὲ) εἰπέῃ τοὺς ὄσοι —
 βούλονται, οὐπώποτε ποιήσεσθαι ἐκδοτοὺς Menand. Prot.
 p. 122. A. Cum praesenti: Heraclit. Ep. VIII. θαυμά-
 ζετε, εἰ μηδέπω γελά, et sic οὐδεπώποτε construxit Dio
 Chrys. Or. XIV. 436. In Stratonis Ep. XXI., inquit
 Brunckius, μηπώποτε positum est pro μήποτε. Quam
 significationem epicis assignat Eustathius p. 418. τὸ οὐ-
 πώπω τλήσονται ἀσύνηδες τοῖς ὕστερον· ἐνταῦθα μὲν γὰρ τὸ
 οὐπώπω ταῦτόν ἐστι τῇ οὐ ἀσυνήσει· ἐκεῖνοι δὲ τὸ οὐπώπω χροῖν-
 τὸν οὐδασιν, quod et de μήπω valere adnotat p. 467. unde
 Cratinus in versibus heroicis Athen. VI. 39. 425. ἦν πῆ
 (leg. οὐ μή) σοι νομείς — καταλείψεν, μὴδ' ὄψον κενῇ

χωρίς εἰ μὴ δοῖη, ἀδόκιμον. τὸ γὰρ μὴ καὶ τὸ
χωρίς ἀμφοτέρω ἀρνητικὰ ὄντα, ομοῦ πίπτειν
οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἕκαστον, ἢ τὸ μὴ, ἢ τὸ
χωρίς. †)

Φασιανοὶ ἵπποι Φασιανικοὶ δὲ ἄρνας. ††)

μετὰ τοῦδ' οὐπώποτε δόλεσθ. Sic οὖπω pro οὐ πάντῃ apud
Oppian. Cyn. III. 39. et saepius.

†) Thomas in hoc dissentit a Phrynico, ut aut Phry-
nichus eandem sententiam in aliis libris secutus fuerit,
aut certe ἀμάρτυμα fuerit *μνημονικόν*, in quod facile po-
tuit labi, si habuit proximum Herodianum Phrynichus,
ut nos habemus; sed utut sit, ille existimat utrumque
dici posse *χωρίς εἰ* et *χωρίς εἰ μή*, ut *πλήν εἰ* et *πλήν εἰ
μή*, et *ἐκτός* et *ἐκτός εἰ μή*. illa autem usurpari posse con-
firmat testimoniis Luciani. *Νύμφες*. Apud Thomas illas
adhibuit unius generis species. *χωρίς εἰ μὴ* Plutarchi
Symp. L. VII. Quaest. I. 3. 286. Apollon. de Synt. I. 28.
68. Sylb. de Adverb. p. 608. de Pron. p. 116. Steph. Byz.
a. *Ἀγύρα*. *χωρίς ἂν μὴ* Plut. V. Camill. p. 15. Francf.,
χωρίς ἢ εἰ Dio Cass. LII. 30. 683. LIII. 29. 728. *χωρίς*
ἢ ὅσα ib. 21. 716. *χωρίς ἢ ὅτι* LXII. 20. 1220. v. Val-
cken. ad Herod. I. c. 164. cf. Not. ad I. 130. *χωρίς πλήν*
ὅσοι Pausan. I. 34. 133. *Πλήν εἰ μὴ* a Luciano reprehен-
sum Demosthenis aliorumque exemplis comprobatur Græci
vini ad Luc. T. IX. p. 478. Adde Aristot. de Anim. L.
5. 9. A. T. II. Isocrat. Symmach. p. 283. Theophr. Caus.
Pl. I. 10. Liban. Decl. T. IV. p. 112. Athen. XIII. 93,
214. Paus. II. 35. 316. Aristid. Or. de Soc. II. 501. T. I.
Πλέουσα πλήν οὐκ εἰς Ἀθήνας Demosth. c. Dionys. 1240.
quo stabilitur lectio Xenoph. Hier. I. 18. ab Athenaeo
servata πάντες προσδέχονται πλήν οὐκ οἱ τύραννοι.

††) Idem Thomas, sed addit locum Arist. Nub. 110.
quasi existimet *φασιανός* h. l. de equis Leagorae acci-
piendum esse, quod et alii arbitrati sunt, ut in Schol.
legitur. Athenaeo tamen L. IX. 37. 427. aliud videtur,
Aristophanem scilicet de avibus locutum, quod et Lea-
goras eas aleret prae luxu, et eo nomine a multis scri-
ptoribus appellentur. Nullus tamen illorum scriptorum
attice scripsit, praeter Mnesilochum fortasse, qui etiam,
quia non est veteris comoediae poeta, sed mediae, ut

Κλείν ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐχὶ κλειῖδα· τὴν κλειῖν
 πατρώως. †)
 Στελέγῃς ἢ ξύστρα, καὶ ἀποστλεγγίσασθαι τὸ ἄνευ
 αλείμματος λούσασθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ ξύστρα
 ὄνομα παρὰ Ἀρχίππῳ τῷ κωμικῷ. ††)
 Ὁργάσαι ἐπὶ πηλοῦ, μάξαι ἐπὶ μάξης.

idem ait, non esset tanti apud Phrynichum et Herodia-
 num, ut sententiam mutare propter illius auctoritatem
 cogerentur. *Nunnes*. Certissimus auctor, Aristophanes,
 avem φασιανὸν. Avv. 68. equos φασιανούς, ut Herman-
 no videtur, appellat. Apud alios hoc gallinarum nomen
 est. Hesychius: Φασιανοὶ ὄρνεις ποιοὶ οἱ δὲ τοὺς πορνικούς
 φασί. Sic Aristot. H. An. V. 25. 37. et saepius, Calli-
 xenus Athen. V. 32. 275. Aelian. V. H. XIII. 18. tum
 Lucianus, Libanius, Diogenes ad Thom. citati, Alci-
 phr. III. Ep. VII. Agath. Epigr. LIII. ὁ ἐν Φάσιδος ὄρ-
 νις Philostr. V. Apoll. VIII. 7. 353. v. Nott., et omisso
 nomine substantivo: οἱ φασιανοὶ Alex. Trall. I. 15. 66.
 Geopon. XIV. 7. 994. *Phasiani*, v. Interpr. ad Petrom.
 Poll. VI. 52. φασιανικοὶ ὄρνιθες Athen. XIV. 69. 380.

†) Thomas idem. Demosthenis locum, qui hic cita-
 tur, laudat Pollux X. 4. Etymologus addit κλειῖν per
 syncopam factum ex κλειῖδα, addito ν, quia nullus accu-
 sativus singularis est monosyllabus virilis aut muliebris,
 qui non desinat in ν. *Nunnes*. v. Phryn. App. p. 48. An-
 tiatt. Bekk. p. 101.

††) Dicta et ξυστοῖς. Hesychius: Στελέγῃς, ξυστοῖς. Pol-
 lux X. 62. post στελέγιδες: καὶ ξυστοῖδας δ' αὐτὰς ἂν τις εἴ-
 ποι. ἐν τε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρμου Νήσοις εὐρηται τοῦτομα, καὶ
 Αἰφιλὸς που ἐν Κιθαρώδῳ ἀνδρὶ εἴρηκεν — Ἀήκοθον ξυστί-
 δα τ' ἔχεις, ἐγὼ δὲ καὶ ξυστοῖδα. Ita legenda sunt ista; ξυ-
 στὶς saepe vestis muliebris; ideo ἀνδρὶ (ἀνδρὶ) εἴρηκεν ap-
 posuit Onomasticographus, ut appareret cum viro ser-
 monem esse. *Pauw*. Perverse errat; de Diphili testimo-
 nio v. Pierson. ad Herod. p. 468. Toup. T. IV. p. 586.
 Pro στελέγῃς ἢ ξύστρα Herodianus στή. οὐ ξύστρα scripserat
 videtur. Photius: Στελεγγιδοποιός, ὁ χαλκεύων τὰς στελεγγί-
 δας, ἃ νῦν ξύστρα καλεῖται.

Προτένθης ὁ λίχνος παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ τῆς πρὸ
προθέσεως καὶ τοῦ τένω τὸ ἐσθίω. †)

Ὅπας τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ὑπώπια δὲ
ὁμοίως καὶ τὸ λωποδύτης δόκιμον, ἐπὶ τοῦ τινα
τὰ ἱμάτια περιδύοντας, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγο-
μεν. ††)

Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.
καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ
συντάττουσι τὰς προθέσεις.

Μαχοῦμαι καὶ ὁμοῦμαι ἐναστῶτες· λαμβάνονται
δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. †††)

†) Schol. Arist. Nub. 1199. προτένθας docet appellari
propolas aut institores, qui et μεταβόλοι dicerentur;
significare quoque belluones s. catillones. Athenaeus ait
eos, qui a Romanis praegustatores, a Graecis προτένθας
dictos esse. Suidas προτένθας etiam appellatos, qui ante
sacrificium praegustarent; nisi τὸ προσφάγιον pro obso-
nio more barbarorum usurpavit. v. Eustath. Nunnes.

††) Moschop. in Sched. ὥψ virili genere et longo ὦ
in recto pro vultu aut oculis, at ἡ ὥψ sic pro voce scri-
bendum esse. Gloss. λωποδύτης, grassator. Eust. χλαινο-
θήρας ait etiam vocari. Nunnes. Ab ὑπώπιον ὑπωπιάζω,
quod majorem habet emphasin quam quod in Greg. Naz.
Apol. p. 23. legitur ὑποπιάζω, vel (quod Clem. Al. Strom.
L. III.) ὑποπιέζω. Λῶπος Lucian. Philop. (XXII. 260. T.
IX.) Theocr. XIV. 66. Hoeschel. Ὅπας e MS. restituit
Piersonus; τοὺς ὅπας etiam apud Lucianum Lexiph. IV.
182. T. V. hoc vitiiis adscribentem, sed multo saepius ὅ-
πας legitur: Athen. VII. 27. 47. IX. 353. Poll. II. 53.
Galen. de Comp. Med. V. 1. 475. B. Schol. Lucian. de
Gymn. 13. 164. Etym. s. Ἀστεροπή. Ignotus Grammati-
cus in Bibl. Matr. pag. 146. inter illa, quae inscripsit
Ἰδιά τινα πόλεων, male etiam haec tradit: Ἀθηναίων τὸ
ἄγαν, ἄλιν, λῶπος τὸ ἱμάτιον, ὀθνεῖος ὁ ἀλλότριος, πέδον
ἢ γῆ. rectiusque Pollux VII. 42. λῶπη καὶ βάνη καὶ φάρος
καὶ ἱμάτια (leg. εἴματα) ποητικά· καὶ ὃ γε λωποδύτης καὶ ἡ
συλολωπία ἀπὸ τοῦ λῶπους ἐστὶν εἰρημένα. Λωπίον Aristot.
Top. I. 6. 276. Sylb.

†††) Moschopul. in Sched. p. 154. futurum μαχοῦμαι

Ἀναξυρίδες ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀνασυρίδες τινὲς
οὔσαι παρὰ τὸ ἀνασύρασθαι. †)
Προσγελῶ αὐτὸν, ὡς οἱ Ἀττικοί, καὶ βασκαίνω
αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν. σημαίνει δὲ τὸ διαβάλλειν
καὶ ἐξαπατᾶν, οὐ τὸ φθάνειν. ††)

usitatus ait esse, quam μαχεῖσθαι, et ὁμόςω esse dialecti
communis, ὁμοῦμαι Atticorum. Paria Thomas. Nunnes.
Longe aliter Herodianus Piersoni: μαχοῦμαι, ὁμοῦμαι,
οὕτω κλινεῖς τὸν μέλλοντα.

†) Hesych. Ἀναξυρίδες — ὑποδήματα βαθέα. item Suid.
quanquam male apud hunc ἄβαλα legitur. Phavorinus,
quum utramque interpretationem commemoret, ἄβαστα
reponit et merito; nam ἄβαστα sunt eadem quae ἄβατα,
i. q. βαθέα. Pollux σκελέας dici ab aliis docet, ut ab An-
tiphane, qui VII. 13. videtur capiti eas accommodare,
nisi mendum sit (Est, et correctionem facilem habuit).
Tacitus *bracchas* barbarum quoque tegmen appellavit,
et Diodorus diserte βράκκας L. V. 30. ait esse appellatas
τὰς ἀναξυρίδας, quum ap. Hesych. et Suid. βρακία cor-
rupte legi videatur. (Minime; bracca est βράκιον, ὄγκος.)
Nunnes. Ἀναξυρίδες Nunnesius *subligaria*, dubito an
recte, propter illud ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, et calceos intel-
ligere malo profundiores, qui ad genua attrahuntur sur-
sum. Etymol. in V. Ἀναξυρίδας, φαρινάλια, βρακία etc.
ubi duo interpretamenta diversa perperam confusa sunt.
Ἀναξυρίδας apud Auctorem antiquum fuit in textu; ad
istam vocem adscriptum ab uno: φαρινάλια, βρακία — τῶ-
πῃ τοῦ σ̄ εἰς. ξ̄. ab altero: ἀναξυρίδας μέντοι ἄτερ — αἰολι-
κῶς. Talia in Etymologico plura, de quibus alias. In
Suidae codd. Paris. pro ἄβαλα Kuesterus ἔβαστα reperit;
ἄβαστα Nunnesii non sunt unius assis. Pauw. v. Interpr.
ad Aelian. V. H. XII. 13. et quos Wernsdorfius citat ad
Himer. 61. XXV. 8. 8. Pro ἀνασύρασθαι in extremo ar-
ticulo Piersonus e cod. rectum ἀνασύρεσθαι restituit.

††) Idem Thomas, apud quem haec accessio καὶ προσ-
καίω τὸν κύνα, οὐ τῷ κυνί. quod tamen incertum; nam
Synes. Ep. XLIV. προσκαίειν αὐτῷ. ubi observat in re
animata jungi accusativo, in ea quae caret animo, da-
tivo. Suidas: Βασκαίνω σοι αἰεὶ. ὃ δὲ Λιβάνιος αἰναιτικῇ.

Ὀφλημα καὶ ὀφείλημα διαφέρει. ὀφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται· ὀφείλημα δὲ, ὃ ἐδανείσατό τις. †)

Quod autem ait hoc significare διαβάλλειν καὶ ἐξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν, sic accipio, non solum invidere sed etiam eriminari, ut Ammon. et alii adnotant; aut cum accusat. valere criminari, ut docet Pfriscianus, non invidere, cum dativo autem invidere. Nunquam. Leve mendum, quod confusionem inducit pessimam. Scribendum: καὶ βασκαίνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτὸν· σημαίνει γὰρ τὸ διαβάλλειν καὶ ἐξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν. Βασκαίνω αὐτῷ est φθονῶ, βασκ. αὐτὸν est διαβάλλω. Thomas perspicue ad mentem Herodiani: Βασκαίνω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέφομαι, καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικὴν. Alius error est apud Phavorinum: Βασκαίνειν οὐχὶ τὸ φθονεῖν δηλοῖ etc. nam sine dubio scribendum Βασκαίνω αὐτὸν, οὐχὶ τὸ φθ. Et eo sensu in loco Pherecratis με βασκαίνει atticum est, quum μοι βασκαίῃ· contra esset barbarum: ὃ λαγώς με βασκαίνει τισθηκώς sunt verba comici, a Phavor. adducta. Quae minus integre adducuntur ab Etymologo in v. Βάσκανος· nam ibi tantum ὃ λαγώς με βασκαίνει καὶ λυσιῖ, quod male verbis comici adnectitur, Grammatici est interpretamentum. Si δὲ servare velis, legendum: καὶ βασκαίνω αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ· σημαίνει δὲ τὸ διαβ. κ. ἐξ. οὐ τὸ φθ. Neque id deterius sane propter accusativum praecedentem. An utrumque forte in libris et inde confusio? Pauw. Pierseus e cod. βασκαίνω αὐτὰν, οὐχὶ αὐτῷ, ut paria paribus conferantur; sed solent etiam contraria contrariis opposi. Προσκαίλειν cum dativo rei animatae Plato Euthyd. 278. B. Legg. VI. 303. X. 66. T. IX. Xenoph. Mem. III. 1. 4. Plutarch. de Gen. Socr. VII. 309. Dio Cass. LXI. 11. 991. cum accusativo Plato Menex. 235. C. προσγελάειν τινα Arist. Pac. 600. Aeschyl. Eum. 248. προσμειδίζειν τινα Aelian. V. H. V. 25. Liban. Decl. T. IV. 220. προσκυνεῖν τινα Plato Rep. III. 284. T. VI. τοῖς ἀγάλμασι Heliod. IX. 366. τῷ θεῷ Joseph. Antiqq. VI. 7. 331. τὸν θεόν VIII. 15. 305. ubi cod. Vatic. dativo favet. Nec reliquorum, quae priora his composuerunt, usus constantior.

†) Eadem Pollux III. 84. et Thomas constituunt. Sui.

Ἐπιλήσμων ὁ ἐπιλανθανόμενος. λήθαργος δὲ κύνων
ὁ κρύφα δάκνων. †)

Κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμον καὶ τῶν τοιούτων. τὸ
δὲ κατόρθωμα οὐκέτι. ἐπανορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν
ἡμαρτημένων. ἅπαξ δὲ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λό-
γων κεῖται. τὸ δὲ διορθῶσαι ἐπὶ τῶν διαστρό-
φων, ἂν αὐτὸ ἀπενδύνη. ††)

Τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, μὴ προστιθεῖς τὴν ἡμέραν, τῆς
δὲ ἐπιούσης ἡμέρας. †††)

Πάρεδροι, οἱ νῦν συγκάθεδροι. ††††)

das et Hesych. ὄφλειν pro ὀφείλειν etiam usurpari tradunt.
Nunnes. A librariis ista saepius permutantur. v. Reisk.
in Dem. II. c. Aphob. p. 1267.

†) Eustath. λήθαργος et λαιθάργος scribi annotat, quum
canem significat. Nunnes. Ἐπιλήσμων Plato, ἐπιλησμονή
(quod Schneiderus dubiis adnumerat) Sirac. XI. 29. et
Jacob. I. Hoeschel.

††) Ἐπανορθῶσαι non solum in sermone dicitur. Isocr.
Areop. ἐπανορθ. τὴν πολιτείαν. Idem in Pac. ἐπανορθ. τὰ
τῆς πόλεως, et Demosth. Olynth. I. et in Dionysod. Sic
et διορθοῦν praeter ea quae perversa cum essent dirigun-
tur, usurpatur, ut Isocr. Euag. διορθοῦν πόλιν dixit, sed
τροπικῶς, cujusmodi etiam sunt illa superiora testimonia.
Nunnes. Μερικῶς dicitur τῶν ἡμαρτημένων. Thomas pla-
nius et concinnius: ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ λόγων. ἅπαξ δὲ
καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. ἂν αὐτὸ ἀπενδύνη.
Malo ἀπενδύνης. αὐτὰ etiam rectius esset. Pauw. Scri-
psit fortasse (ἐπὶ) τῶν ἡμαρτημένων λόγῳ.

†††) Satis multa Thomae commentatores p. 352. con-
tulerunt ad demonstrandum, et dativum participii cum
nomine et genitivum sine eo usurpari. Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ
praeter Xenophontem Aeschin. c. Ctesiph. 515. Hippocr.
Epidem. V. 341. F. Dion. Hal. VI. 36. Dio Cass. LXVI.
1. 1077. Geopp. I. 2. 15. et contra τῆς ἐπιούσης omisso
nomine diei Philostr. V. Apoll. II. 40. 90. Appian.
Syr. XXVI. 573. et permulti utroque modo, ut Ari-
stid. Or. Sacr. III. 312. τῆς ἐπιούσης et V. 349. τῆς ἐπι-
ούσης ἡμέρας, et Longus. v. Schaefer. Not. p. 359.

††††) Gloss. et πάρεδρον et συγκάθεδρον convertit as-

Μέσσην ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, οὐχ ἢ μέση ἡ-
μέρα. †)

Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα. ††)

Εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένασαν οὐ λέγουσιν, ἀλλ'
ἐστειρία. †††)

sessorem. v. Poll. Suid. Hesych. Demosth. in Mid. vide-
tur eos παρῆδρους nominasse, qui dabantur τῷ ἄρχοντι.
Erat etiam et παρῆδρος aetate imperatorum quaestor sacri
palatii, qui et μέγας λογοθέτης et cancellarius, ut ait Ni-
cetas, appellatus est. Nunnes. Συγκάθεδροι Macar. Ho-
mil. XV. Hoeschel. Hesychius: Συνθάκων, συγκαθέδρων.
Ulpian. in Dem. Mid. p. 193. C. παρῆδροι γὰρ ἐδίδοντο
νικητοῖς; ὅς τῶν συγκαθέδρων, quod illi interpretando ap-
ponit Schöl. Eur. Or. 1687. cf. Taylor. in Or. in Theo-
crin. p. 994. Vol. II.

†) Idem Thomas p. 609. qui adnotat et μέσουσαν ἡμέ-
ραν recte dici. Nunnes. Περὶ μέσσην ἡμέραν Zosim. Hist.
II. 24. ἐπὶ μέσσην ἡμέραν Diogen. Ep. VI. κατὰ μέσσην, scil.
ἡμέραν, Liban. Decl. T. I. pag. 686. V. Nödt. ad Phryn.
pag. 55.

††) Διήγησιν Aphthonius in Progymn. Ammon. et
Thom. observant διήγησιν dici in tota historia, διήγημα
vero in parte illius, ut διήγησις sit tota Ilias, διήγημα
vero Hectoris et Ajacis singulare certamen, eandemque
esse differentiam inter πόλιν et πόλημα. Quod et Dio-
medes L. III. iuss. de poemate et poesi tradidit. Aristi-
des sane in Musicis τὰ διηγήματα facit partes τῆς διηγῆ-
σεως. Thomas tamen addit scriptores abuti his differen-
tiis. Aristoteles quidem in Poet. et Iliadis et Odyssaeo
opus διηγήματα appellat. Nunnes. Mutilatum esse hunc
Herodiani locum non temere suspicatur Hemsterhusius
ad Thom. p. 534.

†††) Thomas: Εὐθενεῖν κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν, εὐθενία
δὲ οὐ λέγουσιν, οὐδὲ εὐθηνία, ἀλλ' εὐστειρία. Nunnes. Hoes-
schelius notat εὐθενεῖν Philonem p. 118. εὐθηνεῖν Aristot-
elem usurpasset, apud illum εὐθηνία, apud hunc εὐθε-
νία legi. Horum omnium testimonia interpretes Tho-
mae pag. 382. collegerunt, nihil ipsi ad iudicandam
veritatem afferentes. Et est sane res perdifficilis disqui-
sitionis, quum et origo horum vocabulorum incerta et

scriptura ita anceps sit, ut εὐθενεῖν, εὐθυνηεῖν, εὐσθενεῖν et εὐθετεῖν multifariam misceantur. v. Abresch. Animm. ad Aesch. L. III. p. 120. sq. Mihi haec omnia a θεῷ derivata videntur; ut ab ἔω, ἔστω (περιεστικός), ἄσθηνος, δύσθηνος, (confer εὐηπελεῖν et κακηπελεῖν a verbo similis significationis) et ἀσθαίνω (i. q. δυσπαθῶ), ab ἔχω, ἐχέην, sic a θεῷ, εὐθυνία, κακοθυνία, i. q. εὐεστῶ et κακεστῶ, quae Abreschius Dilucid. p. 526. ab εὐεστάναι derivat, grammaticae rationis imprudens, significationum affinitatem acute intelligens. Namque notiones standi et statuendi et existentiae junctis inter se finibus cohaerent. Hinc Zonaras p. 906. Εὐεστοί, εὐθυνία interpretatur, et Hippocrates, ut Lexicographi tradunt, εὐθεσία pro εὐθυνία posuit. Extremae syllabae ad terminationem pertinent, ut in λεσθηνεία, συνηεία. Ad usum quod attinet, εὐθενεῖν, cui Photius et Thomas suffragantur, Atticis proprium fuisse Zonaras pag. 919. Cratini testimonio probat:

Ἀλλὰ τὰδ' ἐστ' ἀνακτεόν,

καὶ γὰρ ἡνίκ' εὐθενεῖ —

ubi εὐθένει scribendum videtur, cui congruit Aeschyl. Eum. 895. 906. 942. quorum priore loco brevis syllaba ad metrum servandum juxta atque illic necessaria est. Neque aliter Demosthenes de Cor. 521. εὐθενούντων τῶν πραγμάτων (Liban. p. Aristoph. T. I. p. 439. εὐθενεῖ τὰ πράγματα), cujus in altero loco de Fals. Leg. 413. εὐθυνεῖσθαι subrepsit; sed germana lectio in codd. scriptura εὐσθενεῖν apparet. Haec duo verba, εὐθενεῖν et εὐσθενεῖν, quae et genere cognata et significatione ita conjuncta sunt, ut Coraio nihil admodum differre videantur ad Aelian. p. 336., tamen plerisque in locis proprietate quadam significationis distinguuntur. Εὐθενεῖν enim non tam robur (quod verbo εὐσθενεῖν subjectum est) quam vigorem et vitalitatem declarat, ut v. c. Ajax aliquis aut Hercules εὐσθενεῖν dicatur, sed vel tenerrima planta, quum laeto juventae flore nitet, εὐθενεῖν dici possit. Et maxime quidem proprie de succo sanitatis et corporis incremento deque uberi proventu et auctu, sed non minus apte de prospero rerum publicarum privatarumque successu, deque omni ubertate et affluentia dicitur. *) Ita-

*) Εὐθυνηαν παρέχειν, i. q. εὐπορίαν, Joseph. Antiq. VII. 9. 391. Εὐθυνηαν οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὴν εὐπραγίαν Schol. Aristid. MSS. ap. Abresch. l. c.

ὑποτίθῃσι μὲν θανειζόμενος τὰ ἐνέχυρα. ὑποτίθεται δ' ὁ λαμβάνων. †)

que quum apud Theophrastum Caus. Plant. III. 26. III. 74. Hist. Pl. II. 1. II. 7. aliisque locis herbae aut frutices εὐθενεῖν dicuntur, mihi non dubium est, quin ille vel εὐθενεῖν vel εὐθυνεῖν scripserit, eademque correctio adhibenda est Syhiesio Epist. XCIV. 205. D. εὐθενεῖ καὶ παύεται, Dionī Cassio LIII. 8. 700. πάντων εἰρηνοῦντων καὶ εὐθυνοῦντων, Theophylacto Hist. pag. 190. B. εὐθυνοῦσα τοῖς πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαιοτάτοις, multisque praeteres aliis, Liban. *Επιταφ.* *Ἰουλ.* p. 62. Aristid. de Sec. I. 481. Quumque de pomiferis propriis εὐκαρπείν, de vitibus εὐοῦρεῖν, de corporibus animantium εὐτροφεῖν, de civitatibus εὐανδρεῖν (non solum εὐανδρῆσθαι, ut Heynius statuit ad Pind. P. L. 78. v. Strab. I. 125.) usurpetur, communiter de his omnibus εὐθενεῖν dici solet. Εὐθυνεῖν, quod Grammatici Ionibus tribuunt, in Hom. H. in Matr. Deor. XXX. 10. apud Herodotum II. 91. et Hippocratem de Aerr. et Locc. V. 65. indubium est, nec Aristoteli Polit. I. 4. 22. Theophrasto, et qui hos sequuntur, subtrahi posse videtur, qui omnes, communī πονηροῦ labe affecti, utramque formam miscent. v. Interpp. ad Thom. et Niclas. ad Geopp. V. 43. 406. Substantivum εὐθυνηλα s. εὐθυνηλα apud Aristotelem, Theophrastum et recentiores scriptores usitatissimum est. Εὐθυνηλα κτημάτων καὶ σωμάτων Aristot. Rhetor. I. 5. 65. T. IV. Buhl. ubi vulgatam scripturam εὐθενεῖα duplex vitium coarguit; εὐθυνηλα σωματικὴ Philo de Migr. Abr. p. 390. D. quod ineptissimum foret εὐθυνηλα dicere; sed apte dixisset εὐημερία τοῦ σώματος, ut Aristot. Hist. An. V. 9. 195. Error apertissimus est in Poll. III. 9. quum inter synonyma χάρα, πλεως διάθεσις, εὐθυνηλα, ex inopinato εὐθενεῖα inferatur, idemque emendandum est Diog. La. I. 38.

†) ὑποτίθῃσι, ἐπὶ ἐνέχυρου, obligo, Gloss. ὑποτίθεσθαι, pignorari. Cicero: Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignorari solet. Nunnes. Hic requiro diligentiam in tam accurato interprete. Qui mutuo accipit, ὑποτίθῃσι τὰ ἐνέχυρα, opponit pignori; qui accipit pignus, ὑποτίθεται. At contrarium putat interpretes, quum foene-

ratoris sit ὑποτίθεσθαι, debitoris ὑποτιθέναι. Magnus est error et in notione verborum et in reddenda sententia. Idem error supra in "Ὀφλημα, ὀφείλημα δέ; ὃ ἐδανείσατό τις. Interpres: ὀφείλημα, quod quis pignori dat, immo, quod quis mutuatus est. Nam potest esse ὀφείλημα etiam sine pignore. De verbo ὑποτίθεσθαι eleganter Pollux: ὑποθήκην θείς ὁ δανειζόμενος ὑποθήκην δέμενος ὁ δανείζων χρεία. Qui dat pignus, ὑποτίθησι; creditor, qui accipit, ὑποτίθεται. Scaliger. In hunc locum, quem Georg. Locapenus ad se transtulit in Matthaei Lectt. Mosq. p. 77., plura accumulavit Piersonus p. 478. sq. Ὁ ὑποτιθείς τὸ ἐνέχυρον Herodo. II. 156. ἐνέχυρα θείναι Arist. Eccl. 755. Plut. 451. de debitore; Plato Legg. VII. 820. Ε. καθάπερ ἐνέχυρα — εἴαν ἢ τοὺς θέντας ἢ τοὺς δεμέντας μηδαμῶς φιλοφρονῆται, quod commentatores ad νόμους θείναι et θείσθαι referunt. Quomodo Hyperides mediam formam in modo agendi posuit, ita etiam δανείζειν et δανείζεσθαι ῥῶμμηνησαν permutantur. Δανειζόμενοι, οὐ μόνον οἱ ὑπέχρεοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταί Lex. Rhetor. Bekk. p. 259. cf. Etymol. M. pag. 248. 23. Eustathius p. 1807. 7. ὁ ξένος καὶ τὸν ξενισθέντα δηλοῖ καὶ τὸν ξενίσαντα τοιοῦτος καὶ ὁ προστροπαῖος προστὶ τροπαῖος γὰρ Ζεὺς ἐν ῥητορικῷ Δείκῳ, ὃ ἂν τις προστρέποιτα δεόμενος, καὶ προστροπαῖος ὁ ἐκέτης καὶ ὁ χρηστής ὁ δανείσας γὰρ οὕτω καλεῖται καὶ ὁ ὀφείλων. Lex. Nom. Bekk. p. 516. χρηστής καὶ ὁ δανειστής καὶ ὁ δανεισάμενος. Pollux III. 85. χρηστής κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολέμιος δὲ καὶ ὁ δανειστής. v. Vales. ad Harpocr. p. 559. Et ἐνεχυράσασθαι tam pignori dare aliquid quam pignori accipere significat, v. Nott. ad Aristoph. Nubb. 35. ut ἐγγυᾶν cum ἐγγυᾶσθαι summutari docent Lexicographi. Cum illa Eustathii notatione de νη. ξένος congruit et δαιταλεύς s. δαιτυμῶν, quod et pro ἐστιάτῳ accipitur, et latinum hospes. Servius ad Aen. IV. 72. Tale est alumnus, qui alit et qui alitur, hospes, qui accipit et qui accipitur. Idem ad Georg. I. 515. Sciendum inter lactantem et lactentem hoc interesse, quod lactans est, quae lac praebet, lactens, cui lac praebet. Lactare Graeci Grammatici θηλάζειν dici jubent, lactere θηλάζεσθαι. v. Thom. p. 448. Antiatt. p. 99. Zonar. p. 1044. quem injuste castigat Tittmannus, et Graev. ad Lucian. Pseudos. c. 4. Ita δδφρᾶννενν agendi modo dixit Archigenes, τοὺς βουλιμῶντας ἀνακτησόμεθα ὀσφραίνοντες ὅξει — ἐτι δὲ ἀρτίδῳ ὀσφραίνοντες, ap. Galen. de Comp. Med. p. Locc. VIII. 3. 578. C. et

Σοφώτατος τῆς ἡλικίας, ἀντὶ τοῦ τῶν ἡλικιω-
τῶν. †)

Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν, καὶ Ἡρόδοτος εὐ-
στομα κείσθω.

Ὀλίγη ἐστὶ διδασκαλία ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται
πρὸς μάθησιν. ††)

Ἀσκητικώτερος ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς.

Μῆλα μηδικὰ τὰ νῦν κίτρα. †††)

πίσαι pro πίσαι Hippocrates, ut Palladius observat.
Comm. in L. de Fract. p. 273. T. XII.

†) Eisdem fere verbis hoc Thomas tradit. Hujus au-
tem usus exemplum edidit Homerus ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικὴν
ἐπέκαστο Od. B. 158. Ἐπιδῶν τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ὅστις ἦν
Aeschin. Fals. Leg. 526. quod Wolfius et Tylorius inju-
ria suspectum habent. ἡ ἐλευθέρα ἡλικία Dio Cass. XLVII.
27. 509. et sic notum est συγγένεια, συμμαχία, θεραπεία,
δουλεία, ἀκουλουθία, πρεσβεία, ὑπατεία, αἰχμαλωσία usur-
pationi, v. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 598. ἡ βοηθεία, ἡ
τιμωρία, v. Valcken. ad Herodo. III. p. 275. ἡ συνοδία, co-
mitatus, v. Kypke Observ. Sacr. T. I. 220. ἡ ἐξουσία-Dion.
Hal. VIII. 44. 1609. εἶναι καὶ ξέναι Plut. V. Lysandr.
XIII. 146. ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος Lucian.
Amorr. VI. 263. T. V. i. ei τῶν πεπαιδευμένων. Ἡ πρω-
τοπορεία Polyb. IV. 11. Photius p. 594. στάσις, οὐχ ἡ φι-
λονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες.

Xenoph. Memor. IV. 2. 1. διαφέρειν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπὶ
σοφίᾳ. Damascius Suid. s. Ἀσκληπιόδοτος: Πολυμαθέστα-
τος τῶν ἡλικιωτῶν.

††) „Sic etiam cod. Ruhnck.; Stoeberus legit ὀλγος.
Mihī neutrius phraseos exempla ad manum sunt, nec ra-
tio satis perspecta est“ Pierson. p. 475. Vulgata sanissi-
ma est. Even. Fr. III. ὁ γῆστis εἰσι διδασκαλίας.

†††) Recte citria interpretatur; nam descriptio Theo-
phrasti L. IV. nulli alteri generi eorum, quae vulgo
mela Medica appellantur, convenit, ut vere disputat
Athenaeus; illud separatim de foliis odoratis et de facultate
contra venena, atque de floribus, qui fecundi sunt,
si eorum habeant, steriles vero, si non habeant, citriis.

Τὸν λάρυγγα ἀρσενικῶς, τὴν φάρυγγα θηλυκῶς. †)
 Ἐνεύναιον, ἱμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ
 εὐνῇ. ††)

perbelle congruit. Phanius existimabat citrium appellari potuisse a cedro, quod aculeos prope folia habeat quam simillima cedro. Pamphilus scripsit, ut idem Athen. refert, citrum a Romanis nominatum. Graeci quidem veteres hoc nomen non agnoscunt, sed mala Medica aut Hesperia aut aurea aut Persica vocant. Hesych. indicum item malum nominat. *Κιτρίον* novum, ut novum, non placet Galeno. Apud Varronem vero legitur citrum pro ligno mali citrii. Schol. Nicand. scribit *μήλον* sine ulla adjunctione quoque pro malo medico usurpari, quod et *νεράνζιον* vulgo vocari addit. Hispani *Naranias* appellant poma quidem ejusdem generis, sed minora et rotundiora, colore item magis ruffo, quae semper habent colum in flore. Nostri tamen Valentini ex gente Edetanorum genus etiam quoddam citri *Araniam* vulgo vocant, quod et minus et rotundius est vulgari. v. ap. Athen. plura. Virgilius Georg. II. malum medicum describit, ubi Servius ait Appulejum de arboribus negasse citrum esse, et idem Servius in explananda ea descriptione videtur eodem propendere. Macrobius L. III. Sat. contra disputat ex Oppio, qui de illis sic scripserat: *generantur autem in Perside omni tempore mala citria: alia praecarpuntur, alia interim maturescunt*, quod perbelle convenit citriis. Nunnes. *Μηλέα Μηδική* ταύτης ὁ καρκὸς οὐκ ἐστὶν μήλον μηδικόν ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ πάντων ὀνομάζεται Galen. de Medic. Simpl. VII. 11. 19. p. 209. C. T. XIII. cf. Eustath. pag. 1272. 40, et Interpp. ad Joseph. Antiqq. III. 10. 175,

†) Hoc praeceptum et praecedens de Ἀφελικέστερος et quod sequitur de Συμπολίτης, a Phrynicho tractatur.

††) Hesych. Ἐνεύναιον, μέγα καὶ πολὺ ἐγκολτιον. Eustathius p. 1793. 50. observat ἐνεύναιον dici tam lectum, quam stragulam quae in eo sternitur. Hesych. Ἐπιβόλαια, ἐπιβλήματα. Gloss. Opertorium, amictorium. Ἐνεύναιον δέσμα, pellis, quae cubili sternitur, Hom. Ὀδ. ἦ. et Ὀδ.

Πολίτης, δημότης, πολέτης, ἀνευ τῆς συν, συνέ-
φθρος δὲ καὶ συνθιασώτης καὶ συμπότης μετὰ
τῆς συν ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἢ κοινω-
νία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως. †)

Ἐξ ὧν πλάτνυς, οὐχὶ πολὺς ἐρεῖς. ††)

II, ut annotat idem, *ἐνεναίων* dixit pro incubantibus.
Ἀρνῆες. *Ἐμφόλαιον*, quod Hoeschelius ex Ezech. XIII.
18. 24. citat, etiam Joseph. Antt. VI. 41. 339. stragū-
lam vestem significat; *πρόσκαιρον ἱμάτιον* Philo Quod
Somb. a Deo mitt. 580. C. v. Poll. VI. 10. X. 123. et
Nott.

†) *Θιασώται* Hesych. Suid. et *συνθιασώται* Athen. Poll.
Harpocr. Hesych. Suid. et Eustath. *Nunnes*. *Συμφυλά-
της* I. Thesi. II. ἢ *συμφυλάτης* Isidor. Pelus. Ep. VII. *Hoe-
schel*. Verba εἶτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἢ κοινωνία Nunne-
sius convertit: *quia opportuna est horum societas*; repre-
hensus ob eam rem a Scaligero. „Quis hæc, inquit, in-
telligit? Græce est *πρόσκαιρος*. Eleganter Herodianus:
πολίτης et *δημότης* semper sunt; nam civis meus, quam-
diu vivit, est civis meus. Ideo *πολίτης* ἐμὸς dicitur, non
συμφυλάτης: quia, quibus præpositio *συν* addenda, illa
non aunt perpetua. *Ὡς ἐνέφθρος* μου tamdiu erit, quam-
diu pubes erit; egressus pubertatem non erit. Itaque
hæc nomina *πρόσκαιρα* sunt, quæ nimirum intra aliquod
tempus consistunt. Nunc mens Herodiani aperta. Ita-
que vertendum erat: *Quid, intra tempus est eorum com-
munia*. *Συμπολίτης* etiam damnatur a Polluce, quan-
quam eo usus sit Euripides in *Heracleidis*. Sic *Claustris*
Latinis *civis meus*, non *συνίτις*; nec contra *commilito*
meus, non *σῆλles meus*; quia potest fieri, ut non semper
sit miles. Itaque *πρόσκαιρος* est ἢ *κοινωνία* τῆς *συντάτης*.“
Scaliger.

††) In eandem sententiam congruit Thomas pag. 718.
ubi Trillerus, Atticistatum flagellum, contraria Demo-
sthenis, Xenophontis aliorumque testimoniis proferens,
Thesiam ipsam cum præcepto suo *πολὺν γέλωτα* accepisse
contendit. Quid nuno dicam? Herodionum neque illos
legisse, neque Platonem, qui ἐποίησε γέλωτα πολὺν Char-

Δίκη ἡ ἰδία, κυρίως δ' ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν γραφῇ ἡ δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων ψυχικῶν. †)

mid. 155. B. aut Aristophanem, qui γέλων πολὺν παρέχετο Eccles. 379. κατάγελων πάντολυν παρασχεθεῖς Eqq. 519. aut Euripidem, qui Ion. 1172. γέλων ἔθηκε συνδείπνοις πολὺν usurpavit? Immo et legit ista, ut opinor, et probavit ex animo, neque unquam credidit sibi vituperationi fore, si iis, qui proprias sermonis urbani, vengeres sectarentur, hanc locutionem, πλάτεις γέλως, de meliore nota commendasset, quae et Aristophanis exemplo comprobata Acharn. 1125. et ex natura ipsa expressa est, ideoque intellectum adjuvat. Hinc et recentiores rhetores, atticae elegantiae aemuli, plurimis exemplis abundant: Philo de Cherub. 119. C. Philostr. V. Apoll. IV. 20. 157. Lucianus, v. Sall. ad Thom. Zosim. Hist. V. 4. Liban. Epist. MDXCV. 726. Nicet. Ann. L. II. 6. 47. C. καὶ πλάττει γέλωτος Cyril. et Julian. VII. 225. D. Similiter latina albis dentibus ridere et naso suspendere et talia multa communibus meliora sunt, quia plus significant, et ipsum habitum et gestum ridentia oculis subiiciunt. Verumtamen non omnibus, nec semper, nec ubique haec conveniunt naturae imitamenta; omniumque minime poetae Tragicæ, quos Erfurdtius ad Aj. 575. ad refutandos Atticistas producit, his popularis sermonis festivitatibus uti possunt.

†) Contra observat Thomas, *δικήν* publicam esse, *γραφὴν* privatam, quod confirmat testimonio Platonis in Euthyphr. Nam quum Euthyphr. privatam actionem intendisset, eamque *δικήν* nominasset, ait Socrates, Athenienses non *δικήν* sed *γραφὴν* illam appellare. Pollux *γραφὴν* vult esse nomen specialius, *δικήν* vero generalius. Harpocratio Herodiani sententiam probat, qui ait *γραφὴν* dici accusationem in publicis criminibus aut quasi publicis, quod et Suid. sequitur; sed addit alibi in aliis etiam peccatis dici. Terentius et Cicero dicam scribere alicui more Graeco dixerunt, *Νυμφες*. Thomas in Ed. Calliergi et Vascosani ita, ut *Νυμφες* ex eo annotet: *δικήν ἡ δημοσία, γραφὴν ἡ ἰδία*. Male, et recte sine dubio

Τὸ δοῦναι εἶσθαι ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ
αἰσχύνεσθαι.

Ἀσύμβολος παιδείας, ὁ ἀπαιδευτος. οὐκ ἀσύμβο-
λος δὲ ὁ πεπαιδευμένος.

Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν τὴν ἡδεῖαν καὶ ἰλα-
ράν. †)

Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν
ἕτερον πόδα. ††)

Ed. nova δίκη ἢ ἰδία, γραφὴ ἢ δημοσία, ut hic apud He-
rodianum. Id enim manifeste tnetur Platonis auctoritas,
qua utitur Thomas, a Nunnesio non intellecta. Dicam
tribus verbis: Privatam actionem non intenderet Meli-
tus, sed publicam accusationem institueret; Socratem
enim violatæ religionis faceret reum. Istam accusatio-
nem non δίκην sed γραφὴν vocandam esse monet ipse So-
crates. Male Nunnesius hic nam quum *Euthyphro* etc.
quod de Melito dicitur, improvide ad *Euthyphronem*
transferens. Pauw. Idem Nunnesium contendit ἐπὶ τῶν
σωματικῶν non in controversiis corporis, sed corporum
reddere debuisse; σωματικά esse, quæ corpora spectent
omnigena, etiam humana; πραγματικά, quæ negotia et
facta; ψυχικά tertium genus constituere eorum, de qui-
bus agi potest in iudicio tam publico, quam privato.
Brevior cod. Rubnk. δίκη ἢ ἰδία, γραφὴ δὲ ἢ δημοσία. v.
Georg. Lecap. in Lectt. Mosq. Vol. I. p. 60.

†) Hesych. Λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθή. Catull. candidi soles.
Nunnes. Λευκὴ ἡμέρα ex Eupolide Photius p. 158. ex
Sophocle Antiatt. Bekk. p. 106. citat; locis ad Thom. et
Herodian. citatis addo Aristaen. Ep. I. 12. Liban. Ep.
MDXIII. 688. Anon. Suid. s. Χρυσός.

††) Hesych. Suid. Eust. et Thom. tradunt differen-
tiam τοῦ ἑτερος et ἄλλος, ut ἑτερος in duobus, ἄλλος in
pluribus dicatur, quum negat Schol. Aristoph. ab Anti-
stheni observari. Hesychius veto et Suidas illa sæpe con-
fundi affirmant. Nunnes. Τὸν ἑτερον πόδα præter Dinar-

Ἀντοχειρία πράττειν ἐπὶ παντός αὐτοιοροῦντος
 Βασιανιστῆς μὲν ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου· δημοκρίνος
 δὲ ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· ἄλλοι δὲ οὐκ
 πάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ. †).

chum c. Dem. p. 75. Aristoph. Eccl. 162. Paus. VI. 25.
 224. Artemid. V. 95. 4. 9. Aristid. Or. Socr. I. 276. T. J.
 Hippocr. de Fract. II. 4. 190. D. Lucian. Navig. XVII.
 170. T. VIII. Dio Cass. LXXI. 7. 1181. et ipse Homerus
 ἡλὸς ἕτερον πόδα II. B. 217. et idem ἕτερος κρόταφος II.
 A. 502. τὸν ἕτερον βραχίονα Antiphan. Athen. XV. 40. 517.
 Aristoph. Eccl. 267. τὴν ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον Nub. 1106.
 ἡλὸς *) τὴν ἑτέραν χεῖρα Eupolis Poll. IV. 188. τὸν ἕτε-
 ρον ὀφθαλμόν Plato Theaet. 165. B. Lucian. Icarom. XIV.
 21. Non ita magna est alterius generis auctoritas: τὸν
 ἕτερον τῶν ποδῶν Paus. IV. 15. VII. 2. Philostr. Epist.
 XXIII. 923. Apollod. II. 5. 2. Galen. Comm. in Hipp.
 de Offic. Med. I. 26. C. T. XII. τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν
 Chrysipp. ap. Philon. Quod Mund. Incorr. p. 951. C. ἐς
 θάτερον τοῖν ποδοῖν Philostr. Iconn. XVII. 889. ἡ ἑτέρα
 τοῖν χερσίν Liban. Ep. XLII. 21. Progymn. p. 860. T. IV.
 τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν Paus. II. 27. (ἐν ἑτέρῳ τῶν χειρῶν
 Nicomach. Geras. I. 21. Wechel. male omisso articulo,
 ut apud Philostr. Imagg. II. 10. 843. κείμενος ἐς γόνα ἕτε-
 ρον leg. θάτερον.) τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν Dion. Hal. V.
 23. 898. Lucian. Icarom. XIV. 22. Aelian. H. An. IX. 7.
 τοῖν ὀφθαλμοῖν Alciph. Ep. III. 6. Aristid. de Pac. 405.
 T. I. τῶν ὀψεων τὴν ἑτέραν Plut. Alex. III. 253. T. IV.
 Nove Palaephat. C. XXII. διαβεβηκότες τὸν ἕνα πόδα.

†) Ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου] Usitata constructio: ὁ ἐπὶ τῶν
 ὀπλων Dem. de Cor. 265. ὁ ἐπὶ τῶν ὑπερηλικῶν Aeschin.
 Fals. Leg. 251. ὁ ἐπὶ τῆς φρουρᾶς Plut. Arat. XXXIV.
 527. οἱ ἐπὶ τῶν ἔργων Diog. XIII. 47. cum dativo commu-
 tatur, ὁ ἐπὶ ταῖς ἀρκυσί Xen. Cyr. II. 4. 25. et apud orato-
 res passim ὁ ἐπὶ τοῦ θεωρικῆς καπνοπλάτης Dem. de Cor.

*) Notum est nomina vitiorum κελός, στρεβλός, βλαυσός, πηλός,
 πηρός, ἐνός etc. ab iis, in quibus propria sunt, ad ea transferri,
 in quibus propria non sunt. Hesychius: Τυφλός — τιθόμενος
 καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός — Τυφλὸν ὁ ἥρων. leg. ὁ πηρὸν.

266. et ἐπὶ τῷ ib. 243, 264. et cum accusativo: ἐπ' αὐτὰ
 τὰτα τίταται Plato Tim. 336. T. IX. Nota haec sunt, sed
 tamen nonnunquam a Criticis neglecta. Apud Andocid.
 de Alcib. p. 116. αἰσθηθεὶς ἐπὶ τούτῳ Reiskius ἐπὶ τούτῳ
 emendat. At vulgata lectio incorrupta est. ἐπὶ τούτῳ ἐρ-
 γασθέν Plat. Rep. I. 201. ἐπὶ τούτῳ φάσκων εἰσέναι Lys.
 Apol. Erat. p. 41. Rursus apud Aristot. Rhetor. ad Alex.
 XXXVI, 147. ὁ νόμος ἐπὶ τὸ ὀφελὲν εἰδεται, non opus est
 Sylburgii emendatione ἐπὶ τῷ. Βαδίσιν ἐπὶ χρίτους κομιδῇ
 Strab. VIII. p. 82. T. III. e cod. Vatic. restituendum pro
 κομιδῇ, quod Casaubonus invexit. Idem Casaubonus
 apud Diog. La. I. 25. pro πέμπειν ἐπὶ συμμαχίᾳ accusati-
 vum substitui dicit. In Appian. Pun. XCVII. 459. ἐπὶ
 ὕλῃ διέπλευσε Schweighaëuserus in ὕλῃν mutavit. Vulga-
 tam vindicant Arrian. Anab. I. 66. ἐπαρψε ἐπὶ συλλογῇ,
 Enr. Iph. T. 1040. βράτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν, Pausan.
 VII. 7. 261. ἐπιπόμφεσαν ἐν κατασκοπῇ, leg. ἐπὶ. Saepe et-
 iam uterque casus in eodem verborum ambitu: Διόνυσίου
 ἐρομένου, ἐπὶ τί ἦκοι, ἐφ' ᾧ, ἐπὶ τῷ μεταδώσειν Diog. La.
 II. §. 77. ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεμφθεῖσθαι, ἐφ' ᾧ κοινὸν ἀγα-
 θὸν ἀνθρώπων εἶναι Synes. Ep. XXXVIII. 179. quae mu-
 tare non audeo.

Ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Pro ἐπάγων sic emendavit
 Scaliger, consensu codd. Piersoni. Ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ
 θανάτῳ Polyaen. V. 2. 12. Philo in Flacc. 977. B. Pau-
 san. I. 20. 75. Joseph. Antt. XIX. 4. 945. neque injuria
 Schaeferus Melet. p. 109. accusativum ab hoc genere ex-
 cludere, et in simili constructione συλλαβεῖν ἐπὶ θάνατον
 Isocr. Paneg. p. 101. Wolfius et Corayus tertium casum
 requirere videntur. Sed θάνατον καταδικασθεὶς Dion.
 Cass. LXVIII. 1. 1118. Gregor. Naz. Or. IV. 119. C.
 quem casum etiam Diodori codd. substituunt I. 78., non
 sollicitem, etsi saepius θανάτῳ καταδικάζεσθαι Diod. XIII.
 c. 101. Joseph. Antt. IX. 7. 525. Arrian. Alex. XII. pag.
 175. Cyrill. c. Julian. VIII. 277. E. legitur; et similiter
 κατεγνώσθη θανάτῳ Aelian. V. H. XII. 49. (cujus alterum
 exemplum Abreschius se vidisse negat Dilucc. pag. 559.)
 Tzetz. Chil. VI. 80. et θάνατον καταγνώσθαι Euseb. V.
 Const. L. II. 55. 554. quod et Aeliano V. H. IX. 21. for-
 tasse reddendum pro κώνειον πτεῖν καταγνώσθαι, ubi
 cod. κατακριθεὶς exhibet.

Thomas: Δημόκοινος καὶ βασανιστής ὁ στρεβλῶν — ἔνιοι δὲ βασανιστὴν λέγουσι τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου. Βασανίζειν pro iudicare notum Atticis ex Etym. et Suid., non pro punire. Quamvis idem Suidas confirmat βασανίζειν etiam esse torquere. Hesych. Βασανιστής, ὁ δημόκοινος, πολλάκις δὲ ὁ διαιτητής καὶ ὁ παρὰ τῶν ἀνδραπόδων τὴν ἀλήθειαν πυνθάνομενος. Nunnes. Βασανιστής pro tortore quaestionario Philo Quod omn. prob. lib. p. 881. Euseb. H. Eccl. V. 1. 200. VIII. 10. 588. pro arbitro Demosth. c. Pantaen. p. 978. Illum (servum scil. qui ipse tormentis adhibendis operabatur) veteres δημόκοινον dixisse Herodiano consentiunt Helladius p. 975. Harpocratio, Etymologus: δημόκοινος ὁ δημόσιος βασανιστής. „Ita videtur Isocrates illud in tortore usurpasse; quo tamen nomine posterī, ut ait Eustath. p. 1855., in convitio abutebantur, ut quemvis impurum δημόκοινον nominarent (sic Athen. X. 15. 35.). hinc et δημόκοινος est appellatus ὁ πόρνος, ut docet Hesych. Poll. VIII. 71. δημόκοινος ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι: locus ubi soutes puniebantur. (v. Tayl. ad Lycurg. c. Leocr. p. 221. T. IV.) Nunc superest δῆμιος, quod Etym. cum δημόκοινος confundit. Pollux vero ait esse τὸν παραλαμβάνοντα τοὺς ἀνηρημένους.“ Nunnes. Δῆμιος est qui damnatos morte afficit, ὁ τῶν ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντων φρονεὺς (Hellad.) Diphil. Athen. VI. 12. 376. Plutarch. V. Cicer. XXII. 334. Philostr. V. Ap. I. 12. 13. Aristid. T. II. 91. Lucian. Dial. Meretr. X. 240. Chrysipp. Athen. XIV. 6. 251. qui Platoni ὁ κοινὸς δῆμιος τῆς πόλεως (κτεινάτω) dicitur Legg. IX. 41. v. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 45. quem licebat conjunctis vocabulis δημόκοινον vocare, quomodo Philo de Legat. ad Caj. pag. 1005. D. ἀνδροφόνους καὶ δημοκόινους componit. Eundemque δῆμον etiam tortoris munere functum esse, et Aeschinis locus p. 206. et Hesychius confirmat. Δημόσιος generalius nomen, omnes servos publicos, praecones, v. Hemsterh. ad Poll. IX. 10., scribas, apparitores complexum, v. Dorrill. ad Char. p. 256. et 376. Taylor. ad Lys. p. 836. etiam tortorem significat, Plutarch. de Garr. XIII. 115. et eum qui damnatis venenum miscet, V. Phoc. XXXVI. 40. carnificem, Dio Chr. Or. XXXI. 610. ubi in margine δῆμιος, δημόκοινος adnotatur. v. Sturz. Dial. Mac. p. 158.

*Τεχνήσασθαι τὸ μετὰ τέχνης τι κατασκευάσαι.
τεχναίσασθαι δὲ τὸ πακουργῆσαι. †)*

†) Significationis haec diversitas neque natura inest his nominis *τέχνη* declinamentis, neque usu probari videtur. Pro moliri, machinari, rem adornare, *τεχνᾶσθαι* possuerunt Homerus *Ἰλ. ψ. 425.* Hy. in Apoll. 526. (*δόλον*) Apoll. Arg. IV. 462. Herodo I. 63. II. 21. Aristoph. Vesp. 177. Thucyd. I. 122. IV. 26. et 47. Eur. Heracl. 1005. Dion. Hal. Antiqq. IV. 55. 774. Plutarch. V. Sertor. XI. 14. T. IV. etc. quibus locis omnibus nulla operis artificiosi sed fraudis aut consilii initi significatio inest. Sic et Atticista Villoisoni tradit p. 81. *Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δολιεύεται, ἐπιτεχνᾶται.* Et nomen *τέχνημα* ad eandem sententiam, *δόλια τεχνήματα* Eur. Iph. T. 1555. *κάπηλα τεχν.* Aeschyl. ap. Suid. Plutarch. V. Caes. XLIX. 420. Aelian. H. An. II. 22. *Τεχνάζειν* autem pro artificis opere: *ἅμαξαι τετεχνασμέναι* Hipp. de Aerr. et Locc. VI. 93. 88. Cor. quo sensu paulo supra c. 90. *τετεχνημένον* positum erat; *τεχναστά*, arte facta, Aristot. de Part. Anim. I. 1. 471. E. T. II. *ἀτέχναστον καὶ ἀνεπιμέλητον* Nemes. de Nat. Hom. 44. 587. *τέχνασμα σιδήρων* Herodian. IV. 175. *σιδηροβόρον τέχνασμα σιδήρου* (lima) Oppian. Cyn. II. 174. *γραφὴ εἰς ἐπίδειξιν ἐπιτετεχνασμένη* Euseb. H. Eccl. V. 11. 224. Jam pro me peroret Nunnesius: „Haec habui, inquit, quae in Phrynichi libello atque Herodiani fragmento potui observare. Si quis plura requirat, quae ad elegantem sermonis Attici consuetudinem pertineant, is adeat Scholia Aristophanis, Harpocrationem, Thomam, Moschopulum atque eos, qui de dialectis scripserunt, atque omnium in eo genere copiosissimum Pollucem. Poterunt etiam multum praesidii afferre ad eam facultatem comparandam explanatores Graeci Demosthenis et Thucydidis atque poetarum. Ac his quidem magistris usus, qui fores illi aperient Atticismi, ingrediatur penetralia illa elegantissima veterum Atticorum, quos inprimis imitandos esse censuit Phrynichus. Tum licebit eos etiam adire ex minoribus, quos Thomas et Moschopulus laudant; ut, si quid in illis forte desideretur, ex his, qui proxime ad illos accedere conati sunt, repetatur. Hanc iudicii et delectus rationem si secuti essent, qui novis

Lexicis coacervandis semper student, et ad elegantiam linguae graecae plus praesidii atque ornamenti attulissent et suae dignitati atque posterorum commodis melius consulissent."

P A R E R G A

P A R E R G A

CAP. I.

DE TERMINATIONE SUBSTANTIVORUM COMPOSITORUM

AD

PHRYN. ECLOG. P. 421. ET P. 11.

Posteaquam literae et artes a communi iugo in diversas diffluxere partes, perpetuum fuit inter eas de principatu certamen, ac, velut in palaestra, quum restimulant, mutuo annisu tum propelluntur tum recipiuntur, ita alterna inclinatione studia mortalium, ultra et citro rapti sunt. Et apud Graecos quidem initio dominata est philosophia; quae quum diu in summo stetit fastigio, repente Grammaticae, tacito incremento aucta, totis insurrexit viribus. Hanc dico Grammaticam, antiquitatis indagatricem, quae hominum, temporum, rerumque gestarum monumenta memoria et iudicio complectitur. Cujus scientiae incredibilis suavitatis semel percepta, per duo fere secula hominum mentes ita tenuit, ut nulla vehementius, quam Grammaticae, studia vigerent, ac ceterarum artium amor paulisper refrigesceret, donec sub ortum christianae religionis velut exsatiati vetere pabulo animi ad philosophiae et eloquentiae umbratilis studia converterentur. Ac jam secundi seculi decursu Grammaticae, a fonte vaga et libera, in angustiore alveum coerceri coepit,

H h

partitione quadam facta literarum, quas veteres illi artifices, Ptolemaeorum aequales, uno vinculo constrictas tenuerunt. Namque a rerum, quae veterum scriptis continentur, interpretatione segregata est infinita verborum quaestio sive doctrina verborum pronunciantorum, declinandorum et construendorum. Fuitque haec Grammaticorum, qui sub Caesaribus floruerunt, propria professio, qui doctrinae elegantia et literarum varietate hellenioribus illis, in omni fere parte humanitatis eruditis, haud dubie cesserunt, disserendi autem subtilitate et artis absolute plerosque vicerunt. Quam ad rem duo maxima habuerunt adjumenta, usum patrii sermonis et dialecticae facultatem; tertium quiddam, quo ars consummatur, aliarum linguarum cum graeca comparisonem, adeo illi neglexerunt, ut ne ii quidem, qui alienas linguas et nosset et tractarent, (quod fecerunt multi) ullum ex ea re fructum tulisse videantur. Mox ea tempora consequuta sunt, quae summam veteris disciplinae mutationem afferrent, ac primum apud exteros literarum lucem extinguerent, tum etiam Graeciae ipsi eruditionis domesticae fomenta paulatim subducerent. Atque in hoc communi literarum aestu non mirandum est Grammaticam, a philosophiae et rhetoricae contubernio jam dudum remotam angulisque Auditorii conclusam †), pristinam dignitatem haud amplius valuisse tueri, sensimque ad epimerismos et canonismata atque illam exilem schedographiam recidisse. Neque prius his angustiis emerit, quam ultima Graecarum literarum stirps, a patrio solo avulsa, inter vegetos barbaros refluisset, quibus quum Graeci exules patrii sermonis praecepta breviter

†) V. Du Cang. Constant. Christ. L. II. p. 150. De successionebus Grammaticorum Byzantium is nos edocebit, qui Grammaticae artis historiam perscribere aggredietur, rem sane gravis moliminis atque haud scio an huic aetati denegatam.

et summam tradere coepissent, nova extitit Grammatica et veterum Technicorum reliquiis tenuiter conflata ac toto genere adstrictior, quippe in una analogia explicanda occupata. Rationalem enim Grammaticam, quam superiores illi recens a philosophis inchoatam ac prope musteam supinis acceperunt manibus, neque Byzantii auctores attigerunt, neque ista aetas, fir elementis adhuc haerens, magnopere desideravit. Eaue causa fuit, cur syntactica pars, quam ne veteres quidem Grammatici ad artem revocare potuerunt, neque tunc invalesceret, et postea etiam, quum ab etymologica rursus divortium fecisset, tardiores haberet progressus. Huic enim doctrinae quae subjecta est materies, in tanta versatur et rerum et verborum varietate, ut, nisi ratione explicetur et ad communes summas referatur, neque cogitatione comprehendere, neque stilo explicari possit. Byzantios qui proxime consequuti sunt, prorsus eundem tenuerunt cursum, nisi quod vetustiores Grammaticos, sub hoc tempus in lucem emissos, ad partes vocarunt; quorum praeceptis adpersa est Grammatica Scotina. Erant autem tum omnium animi ad alia studia imitandi, interpretandi et emendandi tantopere intenti et affixi, ut, quamvis summa illa aetas tulisset ingenia, tamen nemo existeret, qui ad hanc doctrinam studium conferret suum. Unde mox tota res ad mediocres homines, (ac non nunquam etiam ad summam faecem) venit, qui non plus professi sunt, quam puerilis institutio postulare videretur. Quorum quum unus alterum emendare studeret, nemo autem priores respiceret, neque artis hujus scripta et monumenta adtingeret; tota disciplina ita sui facta est dissimilis, ut in summariis istis, quae proximis abhinc seculis edita sunt, nullum fere appareat veteris structurae vestigium. Atque omnes illi, specie dispare, genere tennes, nihil aliud adtulerunt, nisi ut viam et ordinem docendi subinde mutarent, atque

ea, quae e philologorum disputationibus cursim arripuissent, passim, prout libido ferret, ad usum suum converterent. Ita res in praesens tempus extracta est; quo mirabili quadam studiorum inclinatione tanta incessit commutatio, ut perfectam grammaticam non quidem illam jam videamus, sed tamen, qualem esse oporteat, judicare possimus.

Quemadmodum autem nulla unquam disciplina omnibus partibus aequaliter provecta est, ita Grammaticae quoque graecae loci aliquot tam multorum studia provocarunt, ut propemodum pro absolutis haberi possint; sunt vero etiam regiones quaedam aut nondum satis penetratae aut penitus inaccessae. Velut in ipso hujus doctrinae vestibulo perdifficilis occurrit quaestio de ratione verborum formandarum. Priusquam enim discentibus similitudo et dissimilitudo, quae est in transitibus de casu in casum, sub adpectu ponatur, ad primas vocabulorum positiones regrediendum docendumque est, quemadmodum Graecus sermo tum verba tum nomina, a tenuibus indiscretisque elementis progressa ac monogrammarum simillima, literarum servitium velut umbris et coloribus distinxerit. Haec autem quaestio tripartita sit. Primum explicetur de literarum inter se conjunctione, sive, ut clarius dicam, de elementorum sympathia et antipathia; quam partem jam veteres tractasse Grammaticos indicio est Herodiani locus e libro περὶ συντάξεως στοιχείων, a Stephano Byzantino memoratus s. Ἀγβάτανα†), neque Antesignanus hanc partem praetermisit. Apud recentiores vero, si a Struvio, viro doctissimo, recesseris, qui de mutarum antistoechia aliquid dixit, verbum ea de re nullum est.

†) Haec antiquior scriptura (v. Brunck. ad Pers. 16.) peregrinitatem redolens cessit molliori Ἐγβάτανα, lenocinante similitudine vocabulorum cum ex compositorum, ἐκβάλλω, ἐκβάλω.

Alterum est, ut doceatur, qua ratione Graeci prima cujusque vocabuli stamina cum personarum et casuum notis conglutinaverint; tum, ut et ea, quae minus apte coirent, literarum vel interpositu vel detracta vel mutatione aliqua emollire, et iis, quae minus ponderosa viderentur, momenta vocalium et consonantium addere quaesierint. Deinde, quo artificio a verbis simplicibus vel simplicium inclinamentis alia vocabula derivarint, additis quibusdam syllabis, quae genus vel classem cujusque notarent. In quibus omnibus tum diligenter est habenda ratio eorum, quae in prima parte constituta sunt, tum nihil magis cavendum, quam ne ultra, quam res patitur, progrediamur, neve putemus mirificam illam Thauthi telam filatim retexi posse.

Illa autem si quis omnino neget in Grammatica quaeri et tractari oportere, haud sane video, qui locis huic quaestioni aptior futurus sit. Quid? recentiores Technographi quum de terminationum, quibus nominum genera inter se distinguuntur, varietate singillatim praecipiant, quid aliud declarant, nisi illa quoque, quibuscum haec necessario vinculo conjuncta sunt, in arte tradi oportere? Et quo tandem alio loco accentuum ratio explicari poterit, quae cum verborum conformatione ita cohaeret et implicata est, ut, hac deum patefacta, aliquid de primigenia accentus sede (quae fuit in omnibus primitivis eadem) ejusque cum vocabulorum incrementis progressu et regressu suspicari possimus?

Hisce rebus pro copia perfectis quartus locus superstrui poterit de vocabulorum diversorum compositione, quo universa hujus operis fabrica absoluta erit. Neque est ulla sermonis graeci pars, in qua vis ratioque illa naturae fictrix, orationis effectrix, clarius appareat. Itaque hujus loci perexiguam sed maxime incultam partem tractaturus haud sane vereor, ne quis

operam in hanc rem impensam nimis tennem atque pusillam iudicet; quae res nec separatim instructa praeceptis, neque ita ante oculos posita est, ut artem et praecepta omnino non requirat. Quin ego sic iudico, si quis vel ingebio vel industria maiore instructus hanc disputationem ex his angustiis, quibus adhuc circumscripta est, eduxerit, eaque capita aperuerit, quibus communes rerum atque generum summae continentur, tunc demum intellectum iri, quam proprio vinculo haec quaestio cum universa sermonis graeci conformatione conjuncta sit.

Quanta autem sit rei utilitas, vel hinc intelligi potest, quod, si quis ea mediocriter modo tractarit, quid sincerum, rectum et purum in Lexicis graecis, et in ipsis scriptorum textis quid subaeratum corruptumque sit, ad hanc rationem, tanquam ad obrussam, exigere poterit; cuius rei luculenta in hisce libris dedimus specimina. Unum ponam nunc exemplum ab Hymnis Orphicis petatum, quos qui putant ab Onomacrito aut non ita multo post eum scriptos esse, tum multis aliis rationibus, tum etiam hoc argumento refelluntur, quod a compositionis regula ducitur. Non est usitatum veteribus illis genus compositorum ab aoristo verbi *χαίρω*, quo ille poetilla omnibus fere paginis utitur: *ἀντροχαρής*, *δρυμοχαρής* s. *κνυμοχαρής*, utrumque a probabili conjectura profectum, *κισσοχαρής*, *λεπτοχαρής*, *ὀμβροχαρής*, *ὄπλοχαρής*, quae omnia post Alexandrinum aevum crebro usu frequentata sunt: *αἰμοχαρής* Niceph. Greg. XII. 12. 382. A. XIV. 4. 441. Eustath. 1568. 66. Serv. ad Aen. XII. 532. pro quo *αἱματοχαρής* ap. Suid. s. *Αἱμῶνους*, *αἱματοχάρμης* Anastas. Ep. CCVII. pag. 142. Parall. addendum Lexicis una cum *αἰωνοχαρής* Clemens Alex. Hymn. Serv. p. 257. *Γεωχαρής* Eustath. 1585. 35. *δακρυχαρής* Epigr. I. p. 755. Parall. *δημοχαρής* (λόγος) Niceph. IX. 2. 245. (*δημοχαριστικῶς* Schol. Venet. B. 337.) *ἡδυχαρής* Ep. Cyz. Parall. p. 638. *ἐμυδοχαρής* Si-

lyll. Or. V. 576. *πνευματοχαρής* Synes. Hy. IV. 46. *λυτοχαρής* Sibyll. VIII. 790. *Σεδ ειδωλοχαρής, εφοχαρής, κλινοχαρής, επιδισμυχαρής, μουσοχαρής, νιβεοχαρής, μπροχαρής* Longin. de Sublim. IV. 16. *οφαιοχαρής* et *οιναχαρής* ex Anthol., *οχλοχαρής, παγγαρής, πολυχαρής* Hesych. s. *πολυγηθής, σκολοχαρής, υδροχαρής* Eustath. 1915. 40. 1526. 36. atque alia a Graefio citata ad Meleagr. pag. 122. in Lexicis prostant e scriptoribus seculi secundi, tertii et insequentium excerpta. Sed haec ad prooemium satis. Nunc ad rem aggrediar initiumque ductam ab eo genere vocabulorum, quod Phrynichus ipse praeceptis alligare conatus est.

§. I.

Οικοδομή specimen vitiosae compositionis, quo regulae sumptae traditur.

Est autem Phrynichi praeceptum hoc: *Οικοδομή οὐ λέγεται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἰκοδομήματι* Id si quis alio intentus sum in transitu adspexerit, haud sano maximi non erit esse iudicabit, praesertim quum falsum esse possit. Appromittunt quidem Thomas p. 685. et Schol. Thucyd. I. 95. *τὸ οἰκοδομῆα τινὲς ὀξυρνοῦσιν· οἰκοδομή δὲ οὐκ εἴρηται*: quas, ut permulta alia ex hoc abscondito fonte hausta, eodem modo tradit Suidas: *Οικοδομῆα οἱ Ἀττικοὶ ὀξυτόνως αὐτὸ ἀναγινώσκουσιν* etc. cui inutilissimam medicinam adhibuit Kuesterus, *παροξύτόνως* corrigens. Ex his Phrynichi consponsoribus unus, Thomas, multorum, quomodo ajunt, mendaciorum compertus et in hac ipsa fere causa temeritatis condemnatus †), alter plane incognitus testis est. Ita-

†) *Οἰκον ἐργάτης*, inquit, *καὶ τέκτων, οὐκ οἰκοδόμος*: quo utuntur clarissimi auctores, Herodo. II. 121. Hipp. de Vict. San. L. I. 8. 19. Plato Cratyl. 429. A. Rep. II. 231. Gorg. p. 125. T. IV. Xenophon Hell. VII. 2. 435. Aristoph. ap. Poll. VII. 7. tum etiam recentiores, Polyb. V. 89. Strabo I. 19. Maxim. Tyr. XXI. 398. Ae-

que si unus aliquis ex illa cohorte Antiatticistarum iudex datus fuerit, jam ante, qui sit exitus futurus, praevideri licebit. Primum veluti velitandi causa scriptores Alexandrinos in medium evocabunt, Philonem de Vit. Jos. pag. 657. C. de Monarch. II. 822. A. Josephum Antt. XI. 3. 553. XII. 3. 599. XIX. 4. 942. et auctores sacros atque ecclesiasticos, Athanas. c. Gent. C. 47. 46. E. Euseb. H. Eccl. X. 4. 476. Socrát. Schol. I. 9. 56. His primo concursu fuis et disiectis succenturiabunt indigenas Graecos, Diodorum I. 46. Plutarchum V. Lucull. XXXIX. 338. T. III. Strabonem V. 2. 5. 150. Pausan. I. 19. 71. Apoll. Lex. s. *προβλήτες*, et, qui his aetate inferiores, genere scribendi propemodum pares sunt, Aelianum H. An. I. 59. Heliodorum IX. 8. ad usque Geoponicos III. 15. 261. Mechan. vet. p. 85. Harmenop. Man. Legg. II. 4. 131. Zonar. Annal. II. 83. D. Schol. ad Apoll. I. 755. Tzetz. ad Lyc. v. 292. Ac si vel hi ex acie excesserint, in vices succedent Aristoteles de Mor. L. II. 14. 94. C. T. III. et Theophrastus H. Pl. III. 9., quorum alter Athenis educatus est, alter in illa vetere eloquentiae sede consenuit; adhibitis insuper senatus populique Atheniensis decretis ap. Plutarch. Vit. X Oratt. II. 276. T. XII. et Diog. La. VII. 11. 372. Denique, ut intelligamus, vocabulum istud tota Graecia pervagatum esse, omnesque in dialectos penetrasse, hinc Herodotum sistens II. 127., hinc Ocellum Lucanum II. 45. et Tabulas Heracleenses p. 251. 255. quibus adjunctum est proverbium Laconicum a Suida s. *Ἰππος λίτρης προδίτῃ*, sed certe multis ante seculis natum: *Ἐν λακωνικῇ κατέρχῃ, οἰκοδομὰ σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ ὃ τε ἵππος, καὶ ἡ γυνὴ τοι μοιχὸν ἔχοι*. Quid igitur pro Phrynicho

neas Soph. Ep. XIV. Sed Thomae existimationi melius consulit librarius Leidensis pro *οὐ* scribens *καλλίον ἢ* —. Quod si hoc loco Magister nullo suo delicto in culpam et suspicionem venit, etiam aliis ejus criminibus haec defensionis ratio relicta est.

responderi potest? An hoc, quod sane promptum est dicere, et facile ad probandum, neque Platonem, neque Thucydidem, neque omnino quenquam eorum, qui eleganter attice scripserunt, illo nomine usum, esse? Esto, inquiet aliquis istius contrariae partis et rationis; quis vero nobis pro absentibus sponsor fiet? pro oratoribus, de quibus nulla monumenta loquuntur? pro veteris comoediae poetis? quos Phrynichum omnes ita pertractatos et quasi per incerniculum excussos habuisse, ut de singulis eorum verbis meminisset, tum per se incredibile est, tum in ceteras obliviosi magistri fallacias intuenti.

Hic igitur clare intelligitur, quanti ad omnem Atticistarum interpretationem intersit, non in singulis tricarum exemplis, sed occultas praeceptorum voluntates et causas exquirere. Mihi quidem ille Phrynichi locus viam aperuit ad indagandam Graecorum in componendis vocabulis consuetudinem, qua strenue persequenda eo delatus sum, ut sermonem graecum triplici quasi nixu ad summum pervenisse intelligerem, ac primo quidem nomina et verba simplicia edidisse (*οἶκος* — *οἶκος*), tum proxima fetura, utriusque generis compositione, novas substantivorum et adjectivorum formas protulisse (*οἰκοδόμος aedifex*), denique, ubi notionem his subjectam vel ad actionis passionisve vel ad abstracti significationem traducere liberet, eas rursus in verborum et nominum figuras deflexisse (*οἰκοδομία, οἰκοδομεῖν*), qua in re Graecorum lingua sursum deorsum gradatim progrediens, et nostra et multo magis latina praestat. Apparet autem, tertium genus ita ex altero suspensum esse, ut ad prius redire neque opus esset, neque conveniret. Unde rursus sequitur, ut nullum genus vocabulorum cum aliis vocabulis absolutis, neque relativis (quales sunt praepositiones) conjungi possit, quin terminatio, si modo sit mutabilis neque antinomia quaedam obstet, mutetur. Exemplo sit hoc

ipsum, de quo Phrynichus loquitur, vocabulum. Si quis hoc universum genus, quod *δομή* dicitur, ad certam quandam speciem revocare et aut aedis aut muri aut domus exstructionem significare vellet, huic aut *ναοδομία*, *τειχοδομία* dicendum erat, aut *οικοδομήσεις*, *οικοδόμημα*, tanquam per transitionem adjectivi, aut verbi hinc deflexi: *τειχοδόμος*, *οικοδόμημα*. Atque sic tum alia, quae ab hac stirpe oriuntur, terminata sunt, tum illud omnium frequentissimum *οικοδομία* Plato Legg. VI. 758. E. VIII. 848. E. Rep. III. 401. A. Thucyd. VII. 6. *οικοδομήσεις* Plato Gorg. p. 455. A. Legg. VI. 778. C. Rep. III. 394. A. Antiatticista Bekk. p. 110. *Οικοδομῆν Πλάτων Πολιτείαις*. *Οικοδομίαν Θουκυδίδης ἐβδόμῳ*. *Οικοδομήσεις Θουκυδίδης ἐβδόμῳ*. Verbum *οικοδομῆν* quum nunquam in quaestionem venerit, ex *οικοδομία* depravatam videtur, qua forma Plato utitur de Legg. VIII. c. 12. (848.). *Οικοδομή* contra neque Pollux VII. 117., quo loco omnia vocabula a *δομή* composita ex ordine recenset, commemoratione dignum habuit (nam in eod. erratum esse apparet), neque mihi illud in Atticorum scriptis oblatum est. Sed incauti quidam novatores, qui *οικοδομία* actionem exstruendi, non effectum, significare videbant, terminationem primitivi *δομή* repetentes, quod et *ἐνέργειαν* et *τὸ ἐνεργούμενον* indicat, quum aedificium significare vellent, *οικοδομή* induxerunt, supplementum supervacaneum et inutile; nam veteres hoc ipsum *οικοδόμημα* nominant. Deinde etiam ex ea significatione, in qua natum erat, egressum de aedificatione usurpari coeptum est. Sic in Argum. Orationis Aeschineae c. Ctesiph. p. 350. *οικοδομή τῶν τειχῶν* dicitur, quod ab ipso Aeschine *ἢ τῶν τειχῶν οἰκοδομία*. Et apud Josephum Antiqq. XI. 5. 565. ambae formae inter se de sedibus decertant, neque statutum habeo, utri causam adjudicem, quum fere par sit in his libris exemplorum numerus. Sed Herodotus, cujus patrocinio illam vocem niti credebamur, negat sibi eam notam esse. Nam-

que isto loco, quem supra posuimus, Wesselingius et Reizius pro *οἰκοδομῆς* trium codd. auctoritate *οἰκοδόμησε* substituerunt, non hac interiori ratione, sed sententiarum ordine interrupto offensi. Schweighauserus, qui hos refutare aggressus est, a defensione abstatet, ubi resciverit, substantivum illud meliore aevo inauditum, genere toto vitiosum esse.

§. II.

Nomina quaedam hac lege soluta sunt, sed sub certis conditionibus.

Etsi autem hoc universum genus traductione quadam efficitur, sic ut a verbis nomina verbalia, et ab his rursus quasi per traducem vocabula abstracta propagentur, quo fit, ut primitiva et derivata non inter se contingant, sed interpositu interjectuque nominum distineantur, tamen haec lex neque observata semper neque nullis finibus circumscripta est. In nomine *οἰκοδομή* tentatum an a lege discedi possit, in *μισθοφορά* impetratum est, neque id sine aliquo emolumento. Hoc, quo Aristoph. Eqq. 807. Demosth. p. 58. Isocr. Panath. 50. 418. Aristot. Polit. V. 4. 197. Lucian. Apol. p. Merc. Cond. XV. 285. Eunuch. pag. 206. T. V. Aristid. Or. Plat. II. 145. T. II. Themist. Or. X. 156. B. et alii utuntur, proprie mercedem (*τὴν τοῦ μισθοῦ φορὰν*) significat: *μισθοφορὰν ἰδίως οἱ παλαιοὶ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων ἐκάλουν* Schol. Arist. Eqq. 408. *μισθοφορία* autem Demosth. c. Timoth. p. 1199. ipsam operam mercenariam, sic tamen, ut unum nonnunquam cum altero vires suas commutet, vel scribentium arbitrio, vel librarium culpa, cujus confusionis vestigia multa in exemplarium discrepantiis occurrunt, v. Thucyd. VI. 40. Plat. Gorg. 515. E. Xenoph. Anab. VII. 1. 2. Polyaen. IV. 2. 110. Illa igitur transgressio quodammodo necessitate expressa et praeterea castrensi magis quam civili

consuetudine introducta est. Quam facile autem vitium semel susceptum radices agat et propagetur, ostendit + *καρποφόρα* ab Hesychio sub *Ἐπιχαρτία* appositum. Hoc tamen quum facilem habeat et promptam correctionem, ad regulam revocari posse videtur. Evincentibus autem vitii cedendum erit, dummodo habeant quandam cum rectis similitudinem, quae aberrationis sensum non afferat, aut necessitate aliqua excusentur, sive vera, sive opinata.

§. III.

Nomina composita, vas et instrumentum significantia, simplicium modo terminata.

His igitur, quae vas et instrumentum notant, ut ad simplicium formam reverterentur, consuetudo indulget, haud aliter terminos significationum discretura: *ἱστοδόκη*, *καπνοδόκη*, *νεκροθήκη*, *οἰνοχόη*, *θερμοθήκη*, *ὑδροθήκη*, ut scribitur Polyaen. I. 37. Apollon. Lex. 124. Poll. I. 224. Schol. Ven. P. v. 259. et Hesych. s. *Ἀμάρη*, sub quo nomine apud Suidan *ὑδροθήκη* legitur, quod etiam duo Aristophanis loci tuentur; est enim, ut Heladius ostendit, hoc vocabulum Atticis familiare pro *ὄχετός*. Tertia forma *ὑδροθήκη* reperitur Hesych. s. *Κοκκοθήκη*, quae ex *ὑδροθήκη* orta videtur, ut Anecd. Bekk. p. 434. *ἀποθήκη*, *ἀπόθήκη*. Simplex ἡ *θήκη* (τοῦ αἵματος) Aelian. H. An. VII. 37. pro quo Schneiderus Abreschii suasu *θήκη* edidit.

Substantiva autem actionem infinitam significantia a nominibus compositis derivantur adsumto jota formativo: *οἰνοχόος*, *οἰνοχόια*, *αἰμοδόος*, *αἰμοδόια*, *δραματοποιός*, *δραματοποιία*. Quando jota illud insitit cum praecedente vocali colliquescat, non difficilis est plerumque praeceptio; colliquescit enim cum litera *σ*, si nomen, unde ducitur, contractionem subit, ut, quae a *φούς*, *προύς*, *νούς*, componuntur, semper diphthon-

gum recipiunt. Non colliquescit, si extremae nominis syllabae inarticabiles sunt, v. c. *ἐνθεῖα*, *δυσχηνοῖα*, *μελοποιῖα*. Similiter a *πολύθεος*, *πολυθεῖα*, *ἄθεῖα*, *formantur*. Neque dubito, quin Graeci, si a *πολύναος*, *λουτραχός*, *χρυσοχός*; substantiva primae declinationis derivarunt, *πολυναῖα* (ut + *πολυλαῖα* Eustath. 760. et 1104. 1. et *δεκαναῖα*), *χρυσοχοῖα*, *οἰνοχοῖα* Heliod. VIII. 1. 511. Schol. Ven. B. 212., scripserint divisim vocalibus. Sic etiam in neutro genere dicitur *οὐλοχόιον*, *χρυσοχόιον*, de quo v. Hemsterh. ad Lucian. Contempl. p. 392. T. III. Sed muneris significationem proprio flexu notat *οἰνοχοῖα*, ut Pseudo-Basilii praescribit Gramm. p. 608. D. quod librariis *οἰνοχοῖα* scribere consuetum est. Ex adjectivis in *ης* constat substantiva in *εῖα* duci, *ἀληθῆς*, *ἀληθεῖα*; si terminationem illam vocalis antegreditur, modo colliquescit, si est natura liquabilis, *ᾄδεια*, *δύσκεια*, *σιτόδεια*, †) modo literam *εῖ* in formatione substantivi adscitam expellit, *ἡλιοκαῖα*, *εὐφύα*, ††) modo expellitur, *ὑγεια*, *ἀλεῖα*, *ταμείον*, ut nonnullis scribere placitum; cujus elisionis exempla legitima praebet Tereniorum genus universum, *Ἀπολλώνειον*, *Ἰσμιαν*, superiore quodam loco illustratum. Etym. M. p. 599. 57. *εὐφύα ᾧφειλε διὰ διφθόγγου, ὡς γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ἡς, ὡς εὐσεβῆς, εὐσέβεια. ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ φύω καὶ δῆς (leg. ὠδης) σύνθετα διὰ τοῦ εἰ γράφεται. Alio loco s. *Θυσία**

†) Quod passim *σιτοδεῖα*, *ὀλιγοδεῖα* etc. puncta diaeretica habent; Grammaticorum quorundam decretis prave inservitum est. Zonaras p. 1443. *Ὀλιγοδεῖα ἀπὸ (leg. ἐπὶ) τῆς ἰνδίας, ὀλιγοδεῖα δὲ ἐπὶ φόβου διφθόγγου*. Distinctio oppido quam inutilis.

††) Hanc scripturam nunc ab omnibus receptam ut ab antiquitate traditam esse confitemur, cogit nos Gregorius Naz. in Carm. de Vita sua p. 4. D. *εὐφύαν* pro quadrisyllabo usus; nec defuerunt, qui *νενοῖα*, *αἰδυῖα*, † *δενυῖα* Aspsian. H. An. XII. 43. scriberent, iuste reprehensi ab Herodiano Herm. p. 307.

tradit, apud Alexidem etiam εὐφύεια reperiri. In adjectivis secundae declinationis litera *υ* cum jota intergerino in diphthongum confluit: νέκνιος, πήχνιος, νήδνιος, δεκάφνιος, quae vulgo male notis diaereticis signantur. Tum in Antagorae Epigr. II. 7. σῶμα δέφνιον scribi debet pro δέφνον, tum ap. Etym. τρέφνιον pro τρέφνον. Idem p. 625. 30. Ὀμονηδύνιος (leg. ὁμονηδνιος) πλεονασμὸς τοῦ *ν*. Redundare jota dicit, quia saepe terminatio *ος* ipsi stippi adglutinatur: πολυίχθνιος, διγνιος, ὁμοσήπνιος, ἔγκνιος, ἔμπνιος, quorum primum cum πολυίχθνιος ita conjunctum est, ut ἀτρίχος et ἄθριξ. Etym. M. p. 254. 15. Δεκαφύια (leg. δεκάφνιον) τὸ δεκαπλάσιον. Καλλιμαχὸς τῶν ἔτι σοι δεκαφύια φάτο ξωάγρια τίσειν δεκαφύνιον εἰρηται οἶονει δεκάφνον (leg. δέκα φόνον). τὸ γὰρ φύω αἰολικῶς φνίω φασί. Falsum. Jota illud non in hoc uno verbo adsumtum, neque peculiaris dialecti proprium, sed formationis commune instrumentum est, ut δῖος, Χῖος. Apud Hesychium: Τετράφνον, τετραπλάσιον, legendum τετράφνον, τετράπλεθρον, ut idem πεντηκοντόφνον, πεντηκοντοπλέθρον interpretatur. Masculino νέκνιος adjacet feminina positio νεκνία, paroxytona, quae si in substantivum vertitur, ad proparoxytone sin, hujus generis propriam, inclinat, νέκνια, ut μέσγεια, ἀκρώρεια, (Ἀλεξάνδρεια), ex adjectivis nata, de quibus diximus ad Phrynichum s. Ἐγγιον. Si qui νεκνία scripserunt, notos illos canones consequuti sunt, quibus hoc universum genus, ἀληθεία, προνοία, ὀργνία, regitur. Illuc etiam referri possunt propria Ὠρείδνια, Ελλείδνια, et quae Burmannus recenset ad Propert. I. 20. 31. ad speciem similia, ortu diversa.

§. IV.

Et rursus simplicia in compositorum habitum trans-eunt.

Eadem illa substantiva, si cum praepositionibus conjunguntur, formam simplicium retinent, ἀναπνοή,

+ *παρανοή* Hesych. s. *Μεταφράσις*; + *περινοή* Galen. de Differ. Febr. II. 15. 148. B. *ἐπιχρῶν*, *συσσῶν*, + *εὐσσοῦ* Marcian. Periph. pag. 5. + *καταρῶν* Aesop. Fab. CCCXLII. 408. Steph. Byz. s. *Διονυσόπολις*, subrepente tandem invicem diphthongo; *ἀντιρῶν*, *σῶδον*, + *ἀντιρῶν* Theophrast. de Vent. p. 413. + *ἐπιρῶν* Aesop. Fab. XII. 26. *ἑξ* utriusque formae summa est et in libris scriptis confusio et promiscuus, ut videtur; apud Graecos ipsos usus:

ῶν, si quaeris; hujus inaequalitatis causa in ipsa primitivorum inconstantia posita est, *ῶν*, *ῶν*, *ῶν* +): unde et verba nonnunquam colorem trahunt, *ῶν*, et saepissime adjectiva: *δευχῶν*, + *δευχῶν* Hesych., *λυγῶν*, *γονόῦν* ++), literis ῶ

+) Photus: *ῶν* καὶ ὅν τῷ ῶ *ῶν* (*ῶν* paroxytone scribitur in: Mett. ad Hesych.) *ῶν* *ῶν*. Apud Thucydidem VII. 90., Platonem (v. Fisch. ad Euthyphr. init.), Xenophontem et Aristophanem *ῶν*, apud hunc etiam ternis locis *ῶν* legitur, ubi spondei necessitas aut postea ad mutandam scripturam impulit, aut librariorum a mutatione prohibuit. Hinc et *ῶν* ducitur et *ῶν*. Hesychius: *ῶν*, *ῶν*, *ῶν*. ubi Albertinus *ῶν* malit, quam scripturam Grammatici et hinc et ceteris adjectivis ab eadem origine profectis adserunt, v. Moschop. Sched. p. 89. sed et illud apud Platonem extat et *ῶν* Diod. V. 40. Hesych. s. *ῶν*, et *ῶν* Zosim. Hist. II. 31. 154. Caput est verbum *ῶν*, unde ductum nomen et brevi et longa penultima et vero etiam cum diphthongo, ut *ῶν*, *ῶν*, prolatum et post Euclidem varie scriptum est. Sic *ῶν*, *ῶν* et *ῶν*, de quo multa Grammatici tradunt, *ῶν* et *ῶν*, quod apud Hesychium perperam *ῶν* scribitur, ut *ῶν* in Annae Alex. VI. 188. B. Pro *ῶν* s. *ῶν*, quod pro cetera hujus generis inconstantia modo acnitur Justin. Hist. p. 113. modo gravatur Etym. M. s. v., veteribus magis usitatum est *ῶν* s. *ῶν*, v. Heindorf. ad Cratyl. p. 71. Schaefer. ad Greg. p. 923. Albert. ad Hesych. s. v. *ῶν*. *ῶν*. *ῶν* ex Alex. III. 99. et *ῶν* V. 135. C. Lexicis addantur.

++) *ῶν* ex *ῶν* depravatum videtur; *ῶν*

et 7 ultro se appetentibus. Altera causa repeti debet a studio variandae significationis. Quemadmodum enim fit, ut ἐπίπνοια, σύμπνοια, κατάρροια (morbus Arrian, Epict. I. 26. 137.) affectum significantia nunquam nisi hoc modo scribantur? et contra ἀναπνοή, διαπνοή formam non mutant? Ἀπόρροια quidem et ἀπορροή apud eosdem scriptores alternant, nullo observabili discrimine, illud v. c. Aristot. de An. II. 10. 36. D. de Sens. III. 66. E. T. II. Plutarch. III. Symp. III. 1. 5. 133. hoc Arist. de An. II. 7. 30. Plut. 1. c. I. 5. 114. et ne multum in re aperta, apud alios alia. Sed veteres et classici etiam ad haec delectum quendam adhibuisse, nimis credibile. Phrynichus App. p. 28. Ἀπορροή σεμνότερον τοῦ ἀπόρροια, neque fallit fidem; nam et apud Platonem haec dominatur forma, ἀπορροή Phaedr. pag. 251. B. ἐπιρροή Legg. V. 214. ἐκροή Gorg. pag. 494. B. Legg. VI. 269. VIII. 429. Tim. p. 434. περιρροή Phaedon. §. 139. p. 239. Heind. et simplicia πνόη (v. Elmsley ad Heracl. v. 431.) et ρροή Plat. Theaet. 182. D. Lys. 217. C. Rep. V. 66. Tim. 382. innumerisque aliis locis infixae, satis justam causam afferunt ad suspicandum, Atticos in hac re magis sibi constitisse, quam recentiores, qui veluti dedita opera utramque formam miscent, ut v. c. ρροή et ρροία in eadem pagina positum est Theophr. H. Pl. III. 15. Galen. de Usu Part. V. 4. 400. E. F. Athen. IX. 52. 461. Callistr. Stat. II. 892. 893. 894. ποία et πόα Apollod. III. 3. 1. quae et ipsa quodammodo a veteribus non indistincte fuisse notata, tum brevioris formae usus longe frequentior manifestum reddit, tum quod Grammatici tradunt, aliam πόα, aliam ποία (s. πωά, ut στώ) significationem habere, v. Hellad. p. 965. Schol. Arist. Eqq. 603. Suidan et Cyrillum, cujus verba aliter Bie-

Synes. Enc. Calv. pag. 18. C. Lexicis inferendum. Τριχορροῖν et τριχορροῖεν, quae Schweighausero graeca videntur Animm. ad Athen. T. II. 307., non sunt.

lius Lex. T. III. 157. aliter Albertius ad Hesychium s. v. scribit. Ne igitur Lexicographi nostri ἐπιρροία, σύρροια etc. inter poetica numerare perstent, sed potius vulgaris Graecitatis licentiae adscribant, quae haec coeco impetu huc atque illuc versat. Sed quod paullo ante ostendimus, terminationem pro ratione significationis mutari, etiam hoc exemplo confirmabimus: quemadmodum συναψίς ipsam actionem, συναψή actionis perfectionem, συνάψια autem statum ejus, qui συναψής dicitur, denotat, et tantundem inter συναψή (Maxim. Tyr. XXVI. 21. cf. Ast. ad Plat. Legg. p. 249.) et συνύψια interest, similiter inter + συμψυή Aelian. H. An. XIV. 16. et συμψυία †) interesse quiddam ejusmodi, quod, quamvis lateat interdum et prematur, tamen naturaliter innatum esse sentiri possit.

§. V.

Exempla vitiosae compositionis ex I. declinatione.

Jam vero perspicuum est, quum hoc genus vocabulorum naturae sponte ad diphthongum propendeat, etiam illis instrumentorum et vasorum nominibus huc divertere jus esse. Sic ὑδρορόρροια pro ὑδρορροή legitur apud Polyb. IV. 57. Polyaen. I. 57. et in MS. Poll. IX. 46. eamque scripturam graecus interpres Aristoph. Acharn. 922. exsignavit. Sed hoc non sic reciprocatur, ut pro + ζοφόπνοια Schol. Ven. Φ. 334. et πάλμπνοια, quod nunc de Brunckii sententia in Apoll. Rhod. I. 586.

†) Ut Latini fortasse nunquam cohaesio dixerunt, cohaerentia contenti, ita προεψυία non reperitur, sed + προεψυή Aristot. H. An. IV. 4. 145. et multo saepius πρόσψυσις. Indiscreta sunt apud Pollucem I. 232. VII. 75. διαψυή et διάψυσις. Hesychius: Προεστ, ἡ ἐν ταῖς θύραις γενομένη διάψυσις, pro διάψυσις usurpavit, unde aliquid auctoritatis acquirit lectio cod. Coisl. apud Diod. Sic. III. 11. et V. 22. διαψυάδες pro διαψυαί, a Wesselingio damnata. cf. Schaefer. ad Long. p. 12. Lexicis addo συμψυάς Schol. Ven. X. 191. et διχοψυία Galen. Defn. Med. p. 267. B. T. H.

legitur, ut pro λευκόχροια, πολύχροια, + γαστροδόχοια Taget. Brontosc. in Rutgers. Varr. Lect. III. p. 254. etiam ea terminationis forma, qua simplicia utuntur, substitui possit. Hanc rationem Aristarchum habuisse crediderim, cur in Ἰλ. Φ. 522. pro Cratetio τυμβοχόης, quo ἀναχωματισμός significatur, verbum τυμβοχοῖσαι reponeret. Apud Hesychium illud male τυμβοχοῖς scribunt; nam Grammatici haec nomina, si cum praepositione componuntur, acui, si cum alia orationis parte, gravari iubent, v. Schol. Ven. P. 572. neque alia de causa Eustathius pag. 1258. 18. illo loco pro τυμβοχοῖς, quod Ruhnkenius negat se in ulla editione vidisse, verbum substitutum esse existimat. Λιθοβολή Bastius Append. Ep. Crit. 24. tanquam subditicium foetum familia submovit; ἱπποδρομή idem ad Greg. p. 31. corruptum esse demonstravit; + παλινδρομή Demetrio Pepag. de Podagr. 38. 80. fortasse condonari potest; hinc distat παλιμμεταβολή, quod cum παλίωξις, παλιμπλαγχθείς, παλιτροπιάσθαι componendum videtur. Ἐναντιοτροπή, quod Diogenes in enarratione dogmatis Heraclitei pro ἐναντιοδρομία supposuit, nisi corruptum, certe scholae vocabulum est, in usu perquam recens. v. Schleiermacher. de Heracl. in Wolfii Museo T. I. p. 423. + δωρογραφή apud Suidan et Zonaran, μυθαλοιοφή Poll. VII. 117. etc. aut ex duobus in unum contracta, aut inexplanata syllabae finalis scriptura in pejus accepta sunt. Neque ut δημοφνγή Dioscoridae restituatur persuadet mihi, quamvis locuples auctor, Passowius de Lex. Gr. p. 89.

Positum ergo sit, vocabula magnae et illustris prosapiae, neque illa recens nata neque rursus exoletae et obliviae, sed in medio posita omnibusque tractando cognita, non potuisse sine gravi hominum offensione a generis sui similitudine, multis et claris exemplis insignita, abstrahi. Sed et illud ante oculos versari debet, nullam unam esse regulam, quae non consuetudinis intermissione de vigore suo aliquantulum remit-

tat, et proinde vocabula a communi usu remota et se-
 mel, si forte, per annum deprompta, facillime ab ex-
 emplo proposito deficere. In hoc numero ducam *δη-*
πόδοινα. Suidas: *Δηπόδοινα καὶ δημοδοίσινα, ἡ τοῦ δήμου*
ἐνοχία. Hoc vulgi esse vocabulum terminationis inso-
 lentia probat ex secunda, quam veteres numerant, de-
 clinatione in primam traducta; antiquos enim scripto-
 res *δοίην* dixisse et Moeris affirmat p. 184. et nosmet-
 ipsi usu cognovimus. Exemplis a Piersono citatis ad-
 de Plat. Phaedr. 247. B. Xenoph. Cyr. IV. 2. 19. Eur.
 Ion. 140. Plin. Leg. ad Caj. 1041. C. Porphy. de Abs-
 tin. II. 47. 190. Athen. XIII. 36. 81. Palaeoph. c. I. Eu-
 risth. V. Aedon. p. 46. Poll. VI. 7. Sed apud Hesychium
δ. Δημοδοίσινα nulla ratio erat *δοίην* attentare, cuius aliud
 exemplum e versione Alexandrina Piersonus produxit.
 Quod ille cum hoc comparat *πείνα*, apud eosdem Atti-
 cos, si exemplaribus nostris fides habenda, etiam *πείην*
 scribitur; illud apud Plat. Rep. IV. 363. T. VI. Aristot.
 de Anim. II. 3. 23. T. II. Porphy. de Abst. IV. 7. 518.
 Plutarch. Symp. VI. Quaest. VIII. 5. 271. Liban. Ep.
 MCXCII. 563. ionica forma Platoni, nescio quo jure,
 quae injuria, insinuata est Lys. 221. A. servata etiam
 in Pollucis codd. VI. 51. Verum id nunc exquirere non
 vacat. *Δαίτα πανδοίην*, unde Lexicographi substanti-
 vum nequam et vitiosum, *πανδοίην*, exculpserunt,
 Suidas e Babria citat, *πανδοίειαν* vulgo dici notans.
Ξορομήνη item vitae quotidianae inventum et praeterea
 etiam Athenis alia forma vitium obtegente indutum est;
σορομαίνα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixe-
 runt. quo et Theologus saepissime Or. XXI. 595. B.
 XXII. 418. D. XXV. 473. et alii τῶν κοινῶν utuntur.
 Legitima forma gaudet *σορομήνια* Chrysipp. ap. Schol.
 Ven. O. 483. quod Alexandrini pariter cum illo usur-
 pant, ut et *ξορομήνια*, *ρορήνια*. Ita etiam homines ele-
 gantiores pro + *σοροδίην* Nicet. Ann. VII. 5. 121. D.
σοροδίαια, *πρὸ γαστροννήμης γαστροννήμια*, et reliquis *αἰ*

emendatione substituerunt. Quo loco vulgaria ista in memoriam recurrunt: *λμνοθάλασσα, λευκοπέτρα, μεσότοιχος, ἀκρόχειρ* etc. quas sunt diversae unius generis species in Nott. ad Phrynichum expositae.

Hoc igitur genus quibus finibus regatur, expositum, eoque cautum est, ne sermonis graeci indolem ex quotidianae consuetudinis licentia aestimemus, quae in omni genere dicendi magis, quid maxime proprie et quid quam brevissime dici possit, quam quid linguae natura aut ferat aut exigit, respicere solet. Si de sermone romano ex cultioris Latinitatis monumentis iudicium facimus, verborum componendorum parcissimus fuit; si artium scriptores populariter loquentes, si primitias indigenae poesis adhibemus, propemodum cum Graecorum copia et varietate contendere potest.

Substantiva primae declinationis in *ια, ας* et *ης* perinde ut adjectiva tertiae in *ης* et nomina utriusque generis ad secundam classem adscripta, sive simplicia sunt, sive composite dicuntur, communes exitus habent, quia terminationes illae aut per se derivativae aut mutationis expertes sunt. Neque mutationem ullam subire possunt terminationes primitivae in *ν, ε, σ*; secundarias mutari nihil opus erat, quippe simplicibus et compositis communes. Reliqua extra ordinem per commodum excutere destinavi.

§. VI.

Exempla vitiosae compositionis ex tertia classe.

Ad naturam nominum primae declinationis in *α* et *η* proxime accedunt substantiva verbalia in *εις* terminata, quorum quae locum, tempus et instrumentum significant, formam simplicium retinent, *βελόστασις, Graecostasis, ἐκπάφεισις, οὐνήρυσις, αἰγίβοσις, βούλυσις*. Quae in hoc numero non sunt, damnatione non videntur eximi posse. *Ἀσύνεσις* jam a Stephano proscriptum

est; ἀκατάληξις, quod e Clemente affertur, ex Hein-
sii Menagique conjectura fluxit; pro quo ἀκαταληξία
vel potius ἢ οὐ κατὰληξις requiritur; εὐπραξίς, quod
apud Aeschylum vulgatur, non magis graecum est
quam εὐπραγία; ξηράλειψις librarii in Hesychium intul-
erunt. Neque δόξφοσις, quod Hesychius κακὴν φύσιν
interpretatur, et δυσάποκατάστασις, quod non solum
apud Erotianum, sed etiam in Galen. Introduct. XX.
p. 397. legitur, geminumque habet illud portentosum
αἵματοφλεβόστασις, mihi tuta videntur; apud Suidan
certe Κακοφράφας, κακοσυνθέσεις, aut κακῶν συνθέσεις,
quod Hesychius habet, aut κακοσυνθέσις, ut in Schol.
Homericò, legendum est. Quanquam devexa ad interi-
tum Graecitas hoc quoque in genere a constantia majo-
rum degeneravit, multaque vitia concepit, nunc qui-
dem ita inveterata, ut ne animadvertantur quidem:
δυσφήμις, καλοπόρευσις, ξενοδούλεισις, τυροαπόθεισις etc.,
et jam prioribus seculis leviter delibata, velut illa me-
dicorum vocabula αἱμόρρυσις, σαρκόθλασις, Lexicogra-
phis inobservatum, Nonn. Epit. c. 253. *cephalogenesis*,
pathogenesis, et quae alia Galeni nostri, novorum
verborum foecundissimi, quotidie pariunt

§. VII.

Lege exenta sunt nomina a verbis in ζω derivata.

Ut ea, quae haecenus explicui, ex comparatione
contrariorum apertiora fiant, non inutile erit illud
quoque admonere, simplicia nonnunquam composito-
rum ritu ad formulam primae declinationis traduci.
Quod ordinarium est et legitimum iis nominibus, quae
a verbis in ζω oriuntur, εἰκασία, ἔργασία, ὄπλισία, ἀγο-
ρασία, γυμνασία, κολασία, ὀνομασία, χλευασία, ἐτοιμασία,
ἐκπασία, + κατασκευασία Suid. s. Κῆφι, + δικασία Aquil.
Prov. 18, 16. nisi id pro διαδικασία venit. His plerisque
adnexae sunt formae in ις, γύμνασις, κόλασις, ὀπισις,

+ *ἱερογασίς* Schol. Eur. Med. 864. Pollux III. 127. *ἱερογασίς τῆς ἀγοράσεως εἰρηκεν, ὡς Τηλεκλειδῆς τῆς ἀγοράσεως.* Quum apud Platonem Soph. 219. B. τῶν ἱερογασίων reperiatur (quod et in Theophil. Instt. I. 2. 16. legitur), Teleclidi ἀγοράσις tribuendum videtur, quo Dio Cass. 68. 2. 1119. Heliod. IX. 23. et Hesych. *ἱερογασίς* utuntur. *Ὀπλισία* fortasse restituendum est in Philol. Ep. I.

ἃ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας

ἀλλ' ἐσορή, πάσης Κύπριδος ὀπίσταν.

omnifariae Veneris instrumenta, viros celanda.

+ *Ὀνόμασις* in Platonis Symposio codd. ope restituit Bastius Krit. Vers. p. 137. idem nomen sed dorice scriptum + *κατονόμαξις* usurpat Archimed. Arenar. p. 460. Flur. pag. 123, Basil. Alia hanc unam formam habent, *κατάμαξις, ἐξέτασις*, alia illam nunquam deserunt. —

Secundo verba in *νω* exeuntia substantiva duplicis terminationis progignunt, *θέρμανσις* et *θεσμανσία*, *ξήρανσις* et *ξηράσια*, + *σήμανσις* Nicom. Geras. L. II. 44. ed. Wechel: et *σημανσία* etc. *Ξήρανσις* non minus mihi vitiosa videtur quam verbum *ξηράω*, quod Schnejderus e Theophrasto affert, ubi *ἐξηράσθαι* (Ed. Heinsiana *ξηράσθαι* pag. 248.) pariter ut in Schol. Lucian. Dial. Mort. VII. 226. depravatam est, communi fere verborum liquidorum fortuna, modo accentus sui partem modo literam characteristicam amittentium: *παραβεβῶσθαι* ap. Suid. s. v. codd. Appian. Pun. VIII. 79. 409. Sopat. *Διάτ. Ζητ.* p. 424. *ξηραθέν* Theophr. Caus. Pl. IV. 318. *ἐξηράται* V. 20. 345. *ἐξηράται* Actuar. de Act. et Pass. L. II. pag. 127. ubi sana lectio in cod. servata, *ἐξηράνται*, Fischerō sordet.

§. VIII.

Sunt etiam quaedam dissoluta. *Ἰνσσία, ἰνσσία, ἰνσσία.*

Secundo nomina quaedam crebri et vagi usus consuetudo, vocabulorum domina, utroque versus ineli-

ναίτ, θύοις (ἐθύοις) et θυοία (ἐθύοία), ἱετοίς (ἱετοίς) et ἱετοία, Tragicis poetis familiare, neque oratoribus in-
 ecclebratum, quod ostendunt Aeschines c. Ctesiph. pag.
 512. et Isocrates pluribus locis, quorum uni Corayus
 hoc impetijt pro ἱετοία p. 144. falsa opinione ductus,
 quam veteres Glossographi sparserunt. Suidas: ἱετοία
 ἱετοίας διαφέρει ἱετοία γὰρ, ἣν τις ποιῆται διὰ λόγων
 ἱετοία δὲ, ἣν οἱ θεόμενοι παρατίθενται πόνῃ ἢ μετὰ χεῖρας
 ἔχουσιν. Recte et hic et auctor Lexici Nomici Bekk. pag.
 190. (e Lex. Rhet. p. 267. redintegrandus), si ad ipsorum
 rationem intelligas. Nam proprio sensu dicitur ἱετο-
 ῖαν θέναι Demosth. c. Timocr. p. 703. Aeschin. c. Ti-
 march. 152. Apollod. III. 7. 1. Long. Past. H. 13. κατα-
 θέναι Andoc. de Myster. p. 54. unde translatum ἱετο-
 ῖαν τίθεσθαι, suppliciter rogare, Philostr. V. Apoll. IV.
 16. 155. Himer. Or. II. 594. ἱετοίαν ἐδέομαι (leg. ἐδέ-
 μην) τοῖς νόμοις Achill. Tat. V. 9. 428. Bod. ut et εὐ-
 γὰς τίθεσθαι ὑπὲρ τινος Appian. Bell. Civ. II. 106. 321. et
 πατρὶν τὴν τιθέμεθα λητήσιον ἢ δὲ πρόσευξιν Orph. H.
 XV. 2. quod mihi ille scripsisse videtur pro λητήσιον. In
 his omnibus propriae significationis vis adjecto verba
 obscure cernitur, quae plane latet in his: ἱετοίαι καὶ
 ληταί Dion. Hal. VIII. 50. 1624. ἱετοίαν καὶ παρακλήσιν
 Aristid. Or. in Sar. p. 59. T. I. (κλήσιν καὶ ἱετοίαν Or.
 Sacr. IV. 325. T. I.) similibusve, v. Phil. Legat. ad Caj.
 1025. B. Synes. Ep. LXI. 204. C. Schol. Soph. Aj. 1194.
 pro πρόσκλησις s. ἱετοία. Par interpretum error Polyb.
 XV. 8. μετ' ἱετοίας τυχόντες ὧν παρακάλουν cum vittis
 et infulis reddentium. v. Irmisch. Exc. ad Herodian.
 VII. 893.

Haec de significatione. De scripturae ratione in-
 ter ipsos duces nostros controversia est. Phrynichus in
 principio Eclogarum et in App. Soph. pag. 44. ἱετοία
 damnata ἱετοία dici jubet. Thomas vero, hoc omisso,
 ἱετοία et ἱετέυμα in ordinem recipit. Re utrinque ἔο-
 γαῖα nec Pauwio obtemperandum puto, qui Phryni-

cho suffragans Thomam corrigit; neque Oudendorpian assentior; qui ob exempla, quae Hoeschelius affert, Phrynichum erroris arguit. Namque Thomas, τὸ *ἐκτετα* neque probans neque improbens, nihil aliud quam *ἐκτετα* laudat; recentiorum Atticistarum, uti solet, auctoritatem sequutus, apud quos hoc crebro in usu est, maxime in numero pluralivo, Diod. XIII. 29. Dion. Antt. IV. 52. VIII. 17. et 67. (ubi cod. Vatic. rectius pluralem praebet) Themist. Or. V. 69. C. Pausan. VII. 2. X. 26. Liban. Epitaph. Iul. T. I. p. 531. Appian. Pun. VIII. 83. 417. Zosim. III. 35. Philo Vit. Mos. III. 678. B. Sed iidem etiam alterius formae, *ἐκτετα*, usum non plane intermiserunt, v. Dio Cass. 58. 151. 59. 26. Aristid. Or. Sacr. IV. 323. Aleiphr. Ep. I. 31. et quos Hoeschelius citat. Ita fit, ut codicum tantum nitamur fide, qui si inter se dimicant, liberum est, in quam quisque descendere velit partem; ut v. c. Joseph. Antt. VII. 15. 404. codd. omnes *ἐκτετα* offerunt, quo consensu ne quis nimis moveatur, iidem mox c. 14. 480. *ἐκτετα* tumentur, Edd. *ἐκτετα*. Sic et in Liban. Or. ad Theod. p. 671. T. I. Morellii codd. *ἐκτετα* dederunt; apud eundem vero ad Antioch. p. 484. Fabricius *ἐκτετα* vulgavit, cuius formae exempla extant in Joseph. Antt. II. 9. 98. III. 1. 120.

Si jam quaeritur, quidnam pretii unicuique harum formarum statuendum sit, nulla est aut ad analogiam conoimnior aut exemplis testatior, quam ea, cui Phrynichus notam probitatis adposuit. Nam ut a *δεσπορεύω δεσπορετα*, sic ab *ἐκτερεύω* pronο cursu *ἐκτετα* proficiat. Eaque forma Plato Legg. VII. 337. XII. 192. Isocr. Paneg. XV. 68. Lysias Epitaph. p. 103. T. V. Antipho ap. Suid. s. h. v. Thucyd. I. 24. et 133. III. 67. unde Antiatticista Bekk. p. 100. testimonium sumsit. His adjicitur tertia forma *ἐκτετα*, quam Grammatici ab *ἐκτετα* recta deducunt. Etym. M. *ἐκτετα* ἐκ τοῦ ἐκτετα-

της, ὡς *ἰκετία*, καὶ τροπῇ ἰωνικῇ τοῦ τ εἰς σ. Hac trope, quam idem Grammaticus p. 159. adjectivis *ἰκέσιος* (unde *ἰκεσιάζω*, ut *τελεσιάζω*, *θυσιάζω*), *δεσπόσιος*, *συμπόσιος*, adhibet, non utimur, sed sigma ex primitiva forma eademque verbali in *σι* retentum dicimus et in hoc et similibus *νοῦθεσία*, *ἡγεσία*; quo apparet, falso *οἰκεσία* scribi, v. Schneider. in Lex. Gr. et Coccej. Antiqq. XII. 2. 587. Nam sigma hactenus recipitur, si in congeneribus substantivis inest. Ad *ἰκετία* quod attinet, ita ab antiquis magistris accepimus, substantiva feminina in *ια* retinere τ formativum nominum verbalium †) in *της* et *τος*: quod quale sit, paulo diligentius scrutari et vacat et libet.

§. IX.

Egressio de attica terminatione *τια* pro *σια*. In transcursu substantiva in *μος* ad Atticistarum rationem exiguntur.

Phrynichus in App. Soph. p. 20. magnam turbam vocabulorum congregavit hoc veluti signo percussorum: *Ἀνοητία*, ὡς *νοῦθετία*, *μοιχοληπτία*, *φιλοποτία*, *λύγνοκαπτία*, *ἀθλοθετία*, *ἀκρατία*, quae omnia eorundem vocabulorum formis *σιγματιζομέναις* praeferre videtur. Rationem autem, cur ita easet, non reddidit, quo etiam timidius ad hunc locum accede, nullis adhuc artium praeceptis perpolitum. Nam quae Fischerus adnotavit ad Vell. T. I. 201. perexigua sunt. Illud autem confusum incompositumque verborum agmen in duas partes dividamus. Notissimum genus est, quum ab adjectivis, quae a perfecto passivo ducuntur aive usitate

†) Apparet, nomen *οἰκετία* Joseph. Antiqq. VIII. 6. 436. Euseb. H. Eccl. VIII. 11. 432. Lucian. Merc. Cond. XV. 233. in varr. Lectt. et Suid. s. h. v. hinc excludi.

sive in arte supposito, substantiva existunt statum significantis: *ἀπαρσία*, *ἀπροαρεσία*, *ἀδωρεσία*, *αἰμαλσία*. Eorum autem ipsorum plures reperiuntur species; una est eorum, quae a verbis puris exuberant, *ἀγεννησία*, *ἀλυνησία*, *ἀνωθησία*, *εὐμεταβλησία*, *θεομυησία* atque alia innumera. Ad alteram pertinent, quae a non puris nascuntur; unde quae ortum habent adjectiva, syllabam capitalem aut altera ex duabus tenuibus $\bar{\eta}$ et $\bar{\pi}$ terminant aut una liquidarum $\bar{\lambda}$, $\bar{\nu}$, $\bar{\rho}$, $\bar{\varsigma}$. Illa quorum syllabam finalem praecedit vocalis, quum in substantiva transeunt, literam $\bar{\varsigma}$, secundae in perfecto personae notam propriam, ad se recipere, ex ipsis, quae contulimus, exemplis apparet. Atticos autem, non dicam omnibus, sed tamen nonnullis literam $\bar{\tau}$ adjectivi finalem reliquisse, Grammaticorum indicis docemur. Namque Moeris expresse *ἀνοητία* Atticis, *ἀνοησία* Hellenistis tribuit, et Pollux II. 228. quum plura substantiva a *νοῦς* composita commemorasset, *παράνοια*, *ἀνοητία*, *ἄνοια*, postremo addit: καὶ ἀνοησία, ὡς Ἀριστοφάνης, quod in Cod. *ἀνοητία* scribitur, pariterque infra IV. 9. *ἄνοια*, τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρόν, codd. *ἀνοητία* suppeditant. Palam est, librarios in fraudem nostram conspirare et rem quasi de compacto geri. Nam et in Anecd. Bekk. p. 406. *ἀνοησίαν τὴν ἄνοιαν Ἀριστοφάνης*: scripturae ambiguitate nos petulanter eludant, et, posteaquam omnia huius formae vestigia e Thucydide deleverunt, Thomam, hoc teste utentem, mendacium agunt. Sed nihil promovent. Habemus enim certam viam et rationem, ab Atticistis traditam, quam omnes eorum fallacias convincere possimus. Nam quum *ἀνοητία* Phrynichi testimonio constet, *ἀνοησία* autem et a Moeride inter vulgaria abjectum et re ipsa novitium sit, v. Physiogn. Anon. ap. Boissonad. ad Marin. p. 150. Nicet. Ann. XVII. 3. 534. A. Tzetz. Chil. X. 281. Elym. s. *Ἀβελτησία*, Eustath. pag. 79. Theod.

Prov. XI. 14., non videtur dabitari posse, quin Aristophanes *ἄνοητία* scripserit, *ἄνοησία* autem a Polluce prorsus removeri debeat. Alterum hujus scripturae exemplum est *θιερμβλοητία* Hippocr. de Insomn. VII. p. 87. T. II. pro quo eod. *θιερμολουσία* praebet. Hoc et infra recurrit VIII. 88. et apud alios frequentissimum est: Theophr. de Sudor. p. 457. Aretaeus de Morb. Diat. I. 5. 120. et in vetere proverbio Anecd. Bekk. T. I. p. 415. Et similiter *ἀλουσία* Hipp. de Vict. San. II. 10. 51. T. II. Herodo. II. 86. Alexis Athen. IV. 52. 128. (unde Eustathius citat pag. 1560. 60.) et Comicus nescio quis in Scholio Eurip. quod Valckenarius edidit Diatr. p. 229. Tzetz. Chil. III. 120. v. Nott. ad Hesych. s. h. v. Sic etiam *ψυχρολουσία* ap. Theophr. l. c. et Dion. Cass. LIII. 30. 725. Sed alterius scripturae, Grammaticis haud dubie probatae, vestigia cernuntur minime obscura in Poll. VII. 168. ubi pro verbo *ἀλόντις* (i. e. *ἀλόντια*) nunc *ἀλουσία* legitur. Tertium est, sed illis intuitus, nomen actionis *ψευδοκλητίας* ap. Andocid. pag. 35. Lex. Nom. Bekk. p. 194. at Poll. I. 154. pro quo eod. *ψευδοκλητίας*, quod legitur in Demosth. c. Nicostr. p. 125. Poll. VIII. 44. denique *ψευδοκλητίας* Anecd. Bekk. p. 517. et Harpocr. Quartum *ἐχηματία* in Poll. V. 11. relictum.

Ad hoc genus adscribamus etiam ea, quae ab adjectivis nascuntur puris, neque verbalibus vel ab ortho verbo remotioribus, *ἀθανασία*, *ἀκηρασία*, *ἀσυνεσία*, *ἀδυναμία*, *ἐχηματία*. De postremo non mediocris haesitatio est. Id enim vulgo *ἐχηματία* scribitur Dion. Hal. VI. 24. 1366. Dio Cass. XLVI. 31. 471. Alciphr. I. 5. Euseb. ap. Stob. Tit. CV. Poll. VI. 197. eaque forma tum in ceteris compositis apparet, *πολυχηματία*, *φιλοχηματία*, *ἀφιλοχηματία*, tum omnibus, quae cum substantivis in *μα* affinitatem habent, communis est, *ἀγραμματαία*, *φιλοσοφωματαία* etc. Sed Scholiastes Thucyd. I. 11. etiam *ἐχημασία* inveniri notat, cujus nulla est apud

Lexicographos mentio, sed vestigium manet in Liban. Apol. Socr. p. 52. T. III. ubi Jacobsius Emm. in Athen. p. 251. huc redegit vulgatum μετὰ χρημασίας (Ibid. pro τοὺς μὲν ἐπιτιμᾶσθαι, τοὺς δὲ ἐπεσθαι ἐχρῆν leg. τοὺς δὲ παύεσθαι). Et rursus ἀσωμασία Schneiderus cum certi auctoris nomine profert, ἀσωματία omittens Porphy. de Abst. I. 51. 51.

Magis sibi constant adjectiva supra dicta, quorum substantiva in οῖς aut extant, aut cogitatione praesumuntur: ἀσύνετος, ἄκριτος, δῦσθετος etc. Unum variat: ἀδυνασία, ἀδυνατία, ἀδυναστία et ἀδυναμία, non iisdem sed communibus radicibus nixa. Lexicon Rhet. Bekk. p. 345. 'Αδυναμία ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένους, καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν (ἀδυναμία nunc legitur in Or. de Her. Caed. p. 705.) καὶ Θουκυδίδους, καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινολόχου. Prius non apud Demosthenem solum Fals. Leg. 399. 20. sed et permultos alios occurrit: Herodot. VIII. 111. Hipp. de Morb. Mul. I. 22. 744. Plato Hipp. 295. E. Lysias c. Phil. p. 882. Aristot. de Somn. I. 91. F. T. II. (ubi pro διάλυσις fere malim ἐκλύσις, ut de Gen. An. I. 18. 597. F.) Lucian. Jup. Trag. XXVIII. 257. T. 7. Aristid. Panath. p. 190. Themist. Or. XIII. 170. A. modo animi modo corporis debilitatem, modo rei nummariae difficultatem significans. Multo rarius est ἀδυναστία Herodo. III. 79. VII. 172. Thucyd. VIII. 8. VII. 8. ubi unus codex ἀδυναμία tenet. 'Αδυνατία ubi legatur praeter Gloss. Labb., haud possum dicere, sed Thomas, veteris disciplinae lacte altus, hujus quoque auctorem fert, Thucydidem, qui citatus non respondet. 'Αδυναστία et ἀδυναστία nihili sunt; e Dionys. de Adm. Dic. Dem. p. 1037. atque Glossis Stephani quum id jam sustulerit Wassius ad Thucyd. l. c. ἀδυνασία corrigens, reliquum est, ut moneam, in Glossa Lex. Bekk. pag. 414. ἀπαγωγάς, ἀλμαλώσις ἢ ἀδυναστίας Suidan et Phavorinum ἀδυνατίας scribere, Zonaram hoc, quidquid est vocabuli, plane omittere.

Transcatur nunc ad ea adjectiva, quorum syllabam finalem praecedit consonans. Quae $\pi\tau$ habent, in ϕ mutant, $\alpha\theta\rho\upsilon\phi\iota\alpha$, $\delta\upsilon\varsigma\pi\epsilon\phi\iota\alpha$, $\delta\epsilon\upsilon\beta\lambda\epsilon\phi\iota\alpha$, $\pi\alpha\tau\rho\sigma\upsilon\phi\iota\alpha$. Quae $\kappa\tau$, in ξ , $\delta\upsilon\varsigma\epsilon\tau\epsilon\upsilon\chi\iota\alpha$, $\kappa\alpha\lambda\lambda\iota\lambda\epsilon\xi\iota\alpha$, $\delta\alpha\kappa\tau\upsilon\lambda\omicron\delta\epsilon\iota\xi\iota\alpha$, et, quas Etymologus s. $\Delta\epsilon\iota\acute{o}\varsigma$ exempli causa proponit: $\alpha\nu\omicron\rho\epsilon\xi\iota\alpha$, $\epsilon\upsilon\theta\iota\xi\iota\alpha$, quo ipso patet, apud Platon. Phileb. c. 28. $\delta\upsilon\varsigma\alpha\kappa\alpha\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\iota\alpha$ contra regulam factum esse, quod ostendit etiam $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\lambda\lambda\alpha\xi\iota\alpha$ et $\epsilon\upsilon\sigma\upsilon\nu\alpha\lambda\lambda\alpha\xi\iota\alpha$. Quare $\alpha\gamma\alpha\lambda\alpha\kappa\tau\iota\alpha$ et $\epsilon\upsilon\rho\upsilon\pi\tau\omega\kappa\tau\iota\alpha$ et $\alpha\iota\lambda\kappa\tau\iota\alpha$ scribatur, non magis explicare opus videtur, quam cur $\sigma\kappa\lambda\eta\rho\omicron\kappa\omicron\iota\tau\iota\alpha$ diversum a superioribus flexum subierit. Nonnulla duplicem flexionem habent, unam verbalem, alteram nominalem, sed suis utramque finibus circumscriptam, $\alpha\phi\upsilon\lambda\alpha\xi\iota\alpha$ et $\nu\omicron\mu\omicron\phi\upsilon\lambda\alpha\kappa\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\tau\rho\iota\phi\iota\alpha$ et $\xi\eta\rho\omicron\tau\rho\iota\beta\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\nu\eta\lambda\epsilon\upsilon\phi\iota\alpha$ et $\mu\upsilon\beta\alpha\lambda\omicron\iota\phi\iota\alpha$. Paronyma enim literam verbi thematicam, quae eadem est ut plurimum in genitivo substantivi principalis expressa, repetunt, $\epsilon\iota\nu\omicron\phi\lambda\upsilon\gamma\iota\alpha$. Vix operae est monere, a $\pi\omicron\lambda\upsilon\mu\iota\gamma\acute{\eta}\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\mu\iota\gamma\iota\alpha$, a $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\mu\iota\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\mu\iota\xi\iota\alpha$ duci.

Tempus est jam de semivocalibus aliquid dicere.

In quo genere λ fere nunquam apparet, ν plerumque abjicitur, $\acute{\alpha}\kappa\rho\iota\sigma\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\pi\lambda\upsilon\sigma\iota\alpha$, retentum adsciscit literam τ , $\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\sigma\chi\upsilon\tau\iota\alpha$; literam caninam sequitur ς , $\alpha\phi\theta\alpha\rho\varsigma\iota\alpha$. Sigma quae habent sive insitum et innatum, sive arcescitum, adjectivi, unde declinantur, terminationem servant, $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\lambda\alpha\sigma\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\kappa\omicron\mu\iota\sigma\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\upsilon\sigma\iota\alpha$, $\acute{\alpha}\lambda\omicron\mu\iota\sigma\iota\alpha$, $\delta\upsilon\varsigma\chi\acute{\eta}\sigma\iota\alpha$, + $\pi\iota\delta\upsilon\pi\lambda\alpha\sigma\iota\alpha$ Eustath. p. 1563. 59., + $\epsilon\upsilon\pi\omicron\rho\iota\sigma\iota\alpha$ Porphy. de Abst. I. 51. 86., + $\acute{\alpha}\theta\epsilon\mu\iota\sigma\iota\alpha$ Appian. Bell. Civ. II. 77. 281. 86. 295. Ita eductis in aciem copiis circumspiciamus ecquid e contrario occurrat.

Primum occurrit apud Lexicographos $\acute{\alpha}\theta\alpha\nu\mu\alpha\sigma\iota\alpha$ nescio unde susceptum, quod rectius $\acute{\alpha}\theta\alpha\nu\mu\alpha\sigma\iota\alpha$ scribitur ap. Strab. p. 57. et 61. (152. et 163. Siebenk.). Potest tamen et illud excusari, si $\theta\alpha\nu\mu\alpha\sigma\iota\varsigma$ vel $\theta\alpha\nu\mu\alpha\sigma\iota\alpha$ in usu fuit, quod Lexicographis indictum apud Galenum legitur Theriac. I. 10. 943. B. T. XII. $\theta\alpha\nu\mu\alpha\sigma\iota\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\nu$ for-

tasse pro θαυμάσαι. Ἀγυμνασία vero apud Aristophanem et Porphy. de Abst. I. 35. 59. indubitatum, neque φιλο-
 γυμνασία Platonis ad adjectivi similitudinem traduci ne-
 cesse est. Ac nonnunquam ipso significationis colore,
 unde quidque ortum sit, agnoscere licet. Velut ἡ ἀρχή
 αἰ., juris vocabulum, significat τὴν οὐ χρησιν, sed ἀρχή-
 σία idem valet ac τὸ ἀρχήστον εἶναι, quae Lexicographi
 modo temere confundebant. Sed κοινοχρησσία et κοινο-
 χρησία indiscreta sunt. Ἀπταισία ap. Plat. Legg. II. 11.
 669. intellectu caret, neque cuiquam adhuc successit
 germanam lectionem restituere, quae mihi a perturba-
 tionis (πτοήσεως) significatione proxime abesse videtur.
 Paronymis ἀκολασία, ἀγνώσια et similibus nihil est quod
 jure objici possit. His partim profligatis partim ad ra-
 tionem revocatis, unum superest ἀφροντισία apud Suid.
 et Annam Comn. III. 97., quod recentioribus Graecis re-
 linquendum est, stipatum scilicet cohorte parilium fle-
 xionum, ἀβασανισία, ἀγραμματοισία, ἀγελασία, ἀγνωσι-
 αισία, quibus libri et Lexica novellae Graecitatis sca-
 turiant. Apud Clementem autem Alexandrinum ἀφρον-
 τισία scribendum esse, quo Zacharias de Mund. Epif.
 p. 222. et Hesychius s. h. v. utuntur, nuper mihi Schnei-
 derus assensus est. Ἀφροντισία Anna Comn. II. 54. A.

Quoniam satis ostendisse videmur, quae sit adje-
 ctivorum declinatio, nunc ad alterum genus veniamus,
 quod substantivis personalibus in ἡς congeneratum est,
 cujus generis Phrynichus duo posuit exempla, νουθεσία
 et ἀδλοθεσία. De hoc consentit Pollux III. 140. ἀδλο-
 θεσία ἡ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀδλοθεσία. Hoc nuper demum
 nostro admonitu a Schneidero receptum, ceterum nullo
 exemplo probatum est. Sed ἀδλοθεσία legitur ap. Dion.
 Areop. II. 226. et Hesych. s. v. eaque forma in omnibus
 affinis cernitur, ἀστροθεσία, χειρεπιθεσία, + ἀρματο-
 θεσία Eustath. ad Ἰλ. β. v. 266. De altero idem Ono-
 matologus IX. 139. νουθεσία καὶ, ὡς Πλάτων, νουθεσία
 φαῦλον γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός quo errore passim

κρυψμός, κρυψμός, λονδρισμός, μαχισμός oggeruntur.
 Lexica usque adhuc dedecorant ἀγασμός et σκορδινισμός,
 pro quo Kuehnius ad Poll. V. 168. minus prospere σκορ-
 δινισμός emendat. Ionica forma ὀρχηθμός Panyasi
 Athen. II. 4. 141. A. et fortasse etiam Charoni Lampsa-
 ceo XII. 19. 455. redhibenda est. Epicos certe poetas
 formam ab Homero praeceptam δαρηθμός, ελληθμός,
 λαιθμός, κρυθμός, ἀρδθμός, μηνιθμός, in exemplum
 optineamus videmus; qualla multa ex ultimis tenebris
 repetita recentior sermo usurpat, mixtus ille e varia-
 rum dialectorum ratione, ut ελληθμός Euseb. Hist. Eccl.
 V. 2. 106. κρηθμός Hesych. s. κρύθθ, + ἐκρυθθμός
 Alex. Trall. III. 3. 185. Galen. de Comp. Med. p. Locc.
 II. 1. 408. T. XIII. nonnulla etiam vulgo retenta sunt,
 βερθμός, εερθμός, κερθμός, de quibus alio loco monitum.
 Ex utraque forma conflatum est ιερθμός. v. Tzschuek. ad
 Strab. T. III. p. 323. De nomine νουθετησμός in con-
 trariam partem disputat Photius: *Νουθεσιαν καὶ νουθε-
 τισμὸν λέγουσι*, nisi hic quoque librariis oscitantibus οὐ
 aut omisum aut in καὶ mutatum est. Namque haec
 verba in *μο*s, quae substantivis in *ια* et *ισ* omnino ae-
 quiparata sunt, deflorata demum antiquae Attidis
 gratia, tanquam novella suboles succreverunt, haud
 sane tacentibus Grammaticis. Georgius Lecapenus in
 Matthaei Lectt. Mosq. p. 72. βάδις, inquit, καὶ ὀπλις
 παρ' Ἀττικοῖς, βαδισμός καὶ ὀπλισμός κοινῶς. Λοιδορησμός
 et ὑβρισμός Thomas rejicit, a claris auctoribus prodita,
 sed tamen oratoribus parum concessa. Βιασμός ex Eu-
 polide Antiatt. Bekk. p. 84. ἀγαπησμός e Menandro ib.
 324. στασιασμός ex eodem Photius, ἰθισμός e Posidippo
 Antiatt. p. 93. ἐξασμός e Demosthene id. p. 94. tan-
 quam minus probata aut alienae significationis enota-
 runt. Pollux διαμερισμός VIII. 136. κατενεχρασμός ib.
 148. ἀθροισμός IX. 143. ab oratoribus segregat, quorum
 postremo Theophr. Causs. Pl. I. 11. V. 2. Polyb. IV.
 22. Diod. Sic. V. 77. Max. Tyr. V. 95. Diog. La. II.

§. 90. utantur. Praeter haec etiam *θουμασμός* Plut. Def. Orac. XVII. 527. T. IX. Sext. c. Phys. I. 552. Phryn. App. p. 69. Hipp. Ep. ad Damag. p. 25. cf. Dorvill. ad Charit. p. 264. *μελλισμός* Pausan. IV. 21. 550. Cyrill. a. Iul. I. 22. A. Geoponn. IX. 5. 577. Dion. Hal. Antiqq. VII. 17. Galen. de Temperam. II. 1. 53. C. T. III. + *μερδιασμός* Poll. VII. 199. Schol. Ven. VI. 404. + *ὀνειδισμός* Menand. Prot. p. 118. D. + *φειδασμός* Liban. Desl. T. IV. 833. + *σσιασμός* Schol. Arat. Dios, 138. quorum nonnulla Pollux in numerum vocabulorum politicorum recepit, apud eos scriptores, quibus Atticistae palmam bene dicendi adjudicant, non reperio. Sed ad *νουθετία* revertor; cujus memoria librariorum negligentia ita intercidit, vix ut appareat hodie; succedente in ejus locum *νουθεσία* recentioribus usitatissimo Philostr. V. Apoll. V. 14. 199. Themist. Or. VIII. 106. D. Himer. Or. XIV. 654. Aristid. Or. Plat. II. 230. Dio Cass. LII. 7. 665. Paus. X. 29. Epist. Socr. XII. 18. Antiquis poetis haec terminatio ignota atque haud scio an etiam Atticis parce et cum delectu posita fuerit, quos Moeris et Thomas *νουθέτησις* praetulisse affirmantes magis Platonis Legg. III. 154. V. 232. X. 115. Rep. III. 287. et Eupolidis exemplis adjuvantur quam poetica Aristophanis licentia refelluntur. Apud Lysian c. Nicom. pag. 868. pro *νουθεσία* nunc rectius *νομοθεσία* legitur; quo pacto etiam Aristotelis loco male affecto Rhet. ad Alex. II. 54. T. IV. Buhl. subveniendum puto: *πρὸς τοὺς καιροὺς ὁρῶντες καὶ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς θεράπειαν ἐνουθετοῦν* leg. *ἐνομοθετοῦν*. Contra Macho Athen. XIII. 41. 91. *ἐνομοθετήθη τοῦτο πῶς ὑπὸ Διοφίλου*, scripsisse videtur *ἐνουθετήθη*.

§. X.

Embolium de substantivis in *ια*, *ησις* et *ησια*, et activorum hinc ortorum ambiguitate.

Νουθεσία autem et *νουθέτησις* quomodo inter se

comparata sint, clarum erit, si ἀναριστία et ἀναρίστησις, θεοφορία et θεοφώρησις, εὐδοκία, εὐδόκησις, ὀξύθυμία, ὀξύθυμῆσις, ὁμολογία, ὁμολόγησις, παιδαγωγία, παιδαγωγῆσις, ante oculos posuero, quae apud Atticistas non eodem loco et honore fuisse e Thomae iudicio de αὐτοπολλία et αὐτομόλησις latenter intelligas. Ex altero genere ἀδελφοποιήσις Athanas. Or. II. c. Arian. 62. 530. οὐλοποιήσις (τριχῶν) Galer. de Comp. Med. p. Loc. I. 3. 541. B. μεσολάβησις Eustath. p. 664. μυθοποιήσις Sext. c. Phys. p. 593. ὑδροφώρησις Eustath. p. 1525. 5. παρανόμησις Appian. H. R. VI. p. 175. παιδαρχήσις Eustrat. in I. Nicom. 51. a. ναυπηγήσις Hesych. s. Ξυλοδωρή, τεχνοποιήσις Schol. Ven. A. 243. Lexicis accedant. Hic imprimis custodiendum est, ne substantiva a verbis derivata cum iis confundantur, quae ex adjectivis procreantur; quibus Graeci communem sui generis terminationem dederunt, ἀνεμαρτησία, εὐοργησία, ἀοργησία, ab Aristotele κεκαιοτομημένον, ut Aspasius tradit in II. Nicom. pag. 57. a. quorum nonnullis adhaerent formae pariter paronymae, sed breviores, δυσοργία et δυσοργησία, ἀχοργησία et ἀχοργηγήσία, intervenientibus nonnunquam etiam verbalibus, περισργία et περισργασία, v. Weisk. ad Longin. pag. 637. In tempore mihi hic in mentem venit Valckenarii, qui ad Hipp. pag. 275. commemorata Glossa Sangermanensi (Bekk. p. 96.): Εὐοργησία Εὐρηκίδης Βάκχαις, εὐορχησία Ἀλέξανδρος Ἑλένη, absque hac nota, inquit, vox videri posset suspecta, neque ex analogia sermonis commendabilis. Ἀλειουργησία, ἀκοινωνησία, ἀτυμωρησία, εὐεμπωσία, et similia non legerentur, nisi adjectiva ἀλειούργητος etc. in usum fuissent recepta. Sed quum neque εὐόρχητος, neque quidquam simile fuerit in usu, videri quoque possit εὐορχησία prorsus fuisse inusitatum. Adeo fortuitum est his in rebus errare! Valckenario enim, hoc est ei, qui Graecae linguae opes et copias, si quisquam alius, pertractatas habebat, paucorum exemplorum defectu via

ad veritatem interclusa est. Qui si forte, quum illa tractaret, ad ἀμεριπύλα et ἀμεριμνησία, ἀμύλεια et ἀμύλησια, †) αὐτάρεσια et † αὐταρχησία Symm. Eccl. VI. 2. ἀρεμία et ἀρεμνησία Cyrill. c. Julian. III. 97. E. ἀπορία et † ἀπορησία Suid. et Anecd. Bekk. pag. 453. haec, inquam, si respexisset Valckenarius, primore aspectu promptam hujus generis facilitatem agnovisset, quod proclivi lapsu ab adjectivis usitatis inusitatisque ac nonnunquam etiam ad usum non satis aptis profluit. Quis enim ἀπόρητος, ἀτρέμης, ἀμεριμνητος usurpavit? Itaque nihil praeter morem fecit poeta, quum pro εὐερχησία, id quod ad numeros complendos satius esset, εὐερχησία fingeret, praesertim quum nulla lex prohiberet εὐερχητος dicere et esset fortasse exemplum alicubi proditum. Nam summam fuisse in hoc genere fingendi, quod quisque vellet, libertatem, quotidie experimur novis speciminibus in lucem prolati. Sic v. c. in Anecd. Bekk. p. 530. ἀγάμετος, sive potius, ut Brunckius e Lex. SG. edidit, ἀγάμητος Sophoclem usurpasse docemur, ἀμάθητος Phrynichum; ἀναπλάμητος adeo, ut Suidae judicium est, plus auctoritatis habet, quam ἀναπρίστος, ex quo ἀναπρίστια ortum. Hinc ad πανοικία et πανοικησία deducimur, quae constat adverbiorum vires implere. Ac si Grammaticis aures praebemus, utique non idem utrique pretium statuendum est. Brevis, sed distincte, Scholiastes Thucyd. II. 16. πανοικησία καὶ οὐ πανοικία λέγεται quippe illud Thucydideum est, hoc Herodoti proprium, sed hoc velut syngrapho sumto mox etiam in Atticam immigravit. Testis est Antiatticista Bekk. p. 112. πανοικία ἀντὶ τοῦ πανοικεῖ ††)

†) Ἀμύλητης Galen. de Art. Med. X. 205. T. II. de Usu Part. IV. 17. 390. A. Eustath. p. 660: etsi nonnunquam ex μελήτης depravatū videri potest, Lexicis cum ἐμπεριμνος Niceph. Greg. IX. 5. 202. et ἐμφορως Socrat. Hist. Eccl. VII. 24. 372. addendum.

††) Similiter variant αὐταπόδι et αὐταπόδις, cuius nominativum

Φιλήμων idque postea pro ingenuo valuit, v. Athen. XII. 59. 515. Justin. Excc. Legg. p. 158. A. Nominalivum usurpavit exemplo novo, nec satis recepto, Philo de Migrat. Abrah. p. 412. E. *πᾶσα ἡ πανοικία αὐτοῦ*, cui simile est illud Thucyd. IV. 94. *πανστρατιάς γενομένης*, non animadversum a Lexicographis. †)

non puto in usu fuisse, *αὐτοχειρία* et *αὐτοχειρί* s. *αὐτοχειρ* Maneth. III. 200. quod cum *αὐτοχειρίας* Schol. Phoen. 887. *θηλαχίε* Eustath. 550. *βραχυχίε* ib. p. 610. *εἰκινόχειρος* Niceph. Greg. XXI. 5. 644. *εἰκνοχειρίας* Anna Alex. XIII. 416. B. *πανοικί* Aeschin. Dial. II. 2. Himer. Or. II. 388. Joseph. Antt. IV. 4. 204. seu *πανοικί* Philo de Abrah. pag. 357. E. apud Atticos minus receptum, neque a Polluce VI. 162., quum censum ageret vocabulorum similium, nominatum est. Item illos primarios graeci sermonis auctores *πανστρατί* magis quam *πανστρατί* usurpasse, et Photius significare videtur: *Πανστρατί* οὕτω λέγει Θεοκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι, et exempli probant; nam hoc praeter Thucyd. II. 168. Lysias Apol. Timol. p. 162. Paus. IV. 11. Joseph. Antt. V. 1. 273. *πανστρατί* autem Spid. s. h. v. Nicet. Ann. XXI. 8. 406. Anna Comn. V. 139. D. IV. 109. D. *Πανστρατί* (a *στρατή* i. q. *πλήθος*) Pollux rejicit IX. 143. perpauca ex hoc genere admittens; in hoc numero *παγγενή*, quod et hoc loco Hemsterhusius et apud Hesychium s. *Κρίσιμος* alii in *παγγενί* mutatum volunt, satis contestatum est, v. Euseb. H. Eccl. VI. 9. 267. VII. 23. 348. V. 21. 259. Cyrill. c. Jul. 184. E. Nicet. Ann. IV. 6. 89. XV. 7. 306. quo accedit testis luculentus Etymologus M. p. 647. *παγγενή ἐπὶ ῥήματι μεσότητος μεταβλήθη δι' ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίφθημα*, et exemplum geminum *καμμηγή*, quod et ipsum Lexica praetermittant, Euseb. H. Eccl. VIII. 8. 412. *τοὺς καμμηγή περισσώτερος*. Suidae locus ab Hemsterhusio allatus ad *πανστέδαι* pertinet (v. Phot.); neque id quaerit Grammaticus, utrum *πανστέδαι* an *πανστέδαι* scribendum sit, sed eos culpat, qui in Thucydide *πανστέδαι* corrigebant pro *πανστέδαι*, ut *πανστρατίων*, *πανστέδων*, in codd. Thucydideis passim obvia.

†) Apud eundem Philonem Quod Det. pot. insid. p. 177. E. *πανοικίας τοῦτων δικαιοσύνης* manifesto scribendum est *πανοικίδων τοῦτων*, ut *πανοικίος* (i. *πανοικίος*) *ἔργον* de Legat. ad Cai. p. 1060. E. *πανοικίος παραπολιέσθαι* ib. p. 1010. C. *ἐμβάδεις πανοικίδων* Strabo VI. p. 214. T. II. *πανοικίος κατίδων* IV. 3. 5. 51. ex quo velle simile sit L. III. 458. pro *πανοικί* *πανοικί* rectius in Veneta legi

Utrum vero *πανοικησία* scribendum sit an *πανοικεσία*, quod codices nonnulli praeferunt, (v. Wasse ad Thuc. IV. 57.) †) de quo quaestionem habet Piersonus ad Moer. p. 320., nihil admodum definit H. Stephanns ad Schol. Thucyd. p. 536. neque magis veteribus Grammaticis liquerit. Eustathius p. 106. τὸ μαχήσασθαι διὰ τοῦ ἥ. Ἡρακλέων δὲ τὰ μὲν ῥήματα διὰ τοῦ εἰ προφέρει, μαχέσασθαι κ. τ. λ., τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ ἥ, μαχήτης, μαχήμων. οὕτω καὶ τὸ κορέσασθαι, ἀκόρητος δέ. Ἡ δὲ πλείων χρήσις διαφορεῖ, ὀξέσω, ὀξήσω, ἡγήσω, ἡγέσω, ἡγήσια, γαμήσω, γαμετή, κηδήσω, κηδεστής, κηδεμών, οἰκίσω, οἰγάσω, κατοικέσια, συνοικέσιον. Etym. M. 221. 1. γαμήσια παρὰ τὸ γαμήσω, ὡς παρὰ τὸ κατοικήσω κατοικήσια καὶ κατοικέσια. Neutrum κατοικήσιον s. κατοικέσιον omittunt Lexica, ut et simplex οἰκέσιον, quod Eustathius pag. 1751. cum simili voc. ὀφειλέσιον componit; usitatissimum est recentioribus συνοικέσιον: Socrat. H. Eccl. II.

πανοικεσιον, sed superiore loco IV. 51. ἐκ *πανοικίων* ἐξαίροντων re-
cidenda est. praepositio. *πάνοικος* autem, quod in Lexicis circumfer-
tur, mihi dubium est.

†) Eadem varietas notatur in margine Procop. de Aedif. Just. I. II. 1. p. 30. D. De Thucydidis usu quodammodo ex Dione Cassio, diligentissimo ejus imitatore, conjecturam capere licet, qui *πανοικησία* scripsit XLI. 7. 268. Sic et Aristid. Or. Plat. II. 196. Max. Tyr. XIX. 359. Joseph. Ant. XIX. 2. 933. ubi pro ἐκ τοῦ *πανοικησίας* διοικουμένων τῶν ἐχθρῶν apparet legendum esse διοικουμένων. Lexicis adhuc *πανασθενής* Nicet. Ann. XIX. 3. 368. *παμμάχιστος* XVIII. 2. 386. *πανύχιος* Oppian. Cyn. III. 408. *παράρρητος* Synes. Hymn. II. 91. p. 318. *πανευεργέτης* Euseb. H. Eccl. X. 4. 475. *πανένταμος* Anna Comn. III. 8. B. *πανθήριος* Mechann. Vett. p. 247. *πανθαύματος* Suid. T. I. p. 11. *πάμμορφος* Cyrill. c. Julian. VI. 194. A. *πανασχρος* ib. 188. A. *πανεπίθυμος* Polemo Physiogn. IX. 245. *πανήμος* Niceph. Greg. VIII. 8. 206. B. (*πολυηκοῖα* Eustath. 1459. 43.) *παμπρύτανις* Philo. quod somn. a deo mitt. p. 586. E. *παγγήεις* Tzet. ad Lycophr. p. 826. *πάμπλοτος* Manetho Apot. IV. 85. (*πλουτισμός* Eustath. p. 740.) Foemininum *πανοικεσία* in Schol. Eur. Alcest. 814. ex errore natum; leg. *πάνν οἰκία*.

43. 159. Basil. M. Epist. ad Amphil. p. 30. B. Niceph. Greg. VI. 9. 125. A. Constant. Porphyrog. Adm. XIII. 67. B. Schol. Aristoph. Eqq. 399. *Κατοικεσία*, quod pro dubio habitum, legitur in versione Alexandrina Ps. CVI. 36. Nicet. Ann. XIX. 5. 372.

Sed ut in hujusmodi tractatione una quaestio ex altera nexa et suspensa est, ita ex hoc mihi alius suboritur sermo de duplici substantivorum terminatione in *ια* et *ιον*, quem perstringam breviter, ut hoc quoque documento appareat, quam modica declinatione quantum ab exemplo suo deflexerit Graecitas inferior. Sunt apud veteres illos, qui perpetua seculorum admiratione celebrantur, non rara hujus generis exempla, *θεισπορία* et *θεισπόριον*, *παραμυθία* et *παραμύθιον*, *γυμνασία* et *γυμνάσιον*, *συμπόσια* Pind. P. IV. 425. et *συμπόσιον*, *ἐκωνυμία* et *ἐκωνύμιον* †), *κυνηγία* et *κυνηγίον* ††), natura quidem disjuncta, sed adco propinqua vicinitate, ut eam discernere non sit in promptu. Quorum ad exemplum innumera alia accommodavit senescens Grae-

†) Dio Cass. LVII. 14. 860. *ὅτε καὶ Κάστωρ ἐκωνύμιον λαβὼν*. Pausan. IX. 25. 76. *Ῥινοκελούσῃ ἐκωνυμίαν ἔχων*. Id. VIII. 411 479. *ἐκωνυμίαν ἔλαβεν Ἀλεξάνδρος*. Aeschin. de fals. legat. p. 275. *προσέλληκε τὴν τῶν ποτηρῶν ἐκωνυμίαν συνοφάντης*. Plutarch. de Garrul. XXII. 127. T. X. *Ἐπαμινώνδας παρωνύμιον ἔσχεν*. Phot. Bibl. LXXX. pag. 192. *ὃ κλήσιν ἔθεντο Φαλεντινιανοί*. Dio Cass. XLIII. 13. 348. *βιβλίον γράψας δ' Ἀντιμάχων ἐνάλεσε*. Apparet igitur nominativus in hac constructione legitimus esse.

††) Diog. La. VI. 31. p. 330. *ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐπὶ κυνηγίᾳ*. Stephanus emendat *ἐπὶ κυνηγίᾳ*; et sic Joseph. Ant. I. 18. 48. XVI. 10. 815. *ἐξελθεῖν ἐπὶ κυνηγίᾳ*. Sed nihil opus est emendatione. *Κυνηγίᾳ* utroque numero maxime veteribus placuit: Plat. de Rep. III. 514. T. VI. de Legg. VI. 273. Laches p. 194. B. v. Zeun. ad Menoph. Cyneg. I. 2. Polyb. XV. 31. *ἐκχωροῦσι τῆς θινροπίας καὶ τῆς ἄλλης θήρας καὶ τῶν κυνῶν, ἐπὶ δὲ τῶν χορηγῶν, ὧν ἔχουσι, πάντων*. Scribendum est *χορηγίων*. Demosth. de fals. legat. p. 403. *ἐν ἀλλοτρίοις χορηγίᾳ*. Schol. *σημαίνει τὸ χορηγίον. χορηγία δὲ ἡ δόσις*. Plerique nunc *χορηγία* scribunt.

cia, Grammaticis frustra quiritantibus. Atticista Bekkeri p. 449. ἀρχαιρέσις λέγουσι πληθυντικῶς, οὐκ ἀρχαιρέσιαν, οὐδὲ ἄλλως πῶς. Hoc postremum contra eos dici puta, qui neutrali forma utuntur, a Moeride etiam rejecta. Plutarch. V. Marcell. XXIV. 322. T. II. τῶν ἀρχαιρέσιων πειγόντων, †) Polyb. IV. 67. καθηκόντων, Dion. Hal. VI. 89. 1244. τελεσθέντων etc. et hi quidem omnes promiscue utrumque genus et saepe uno eodemque loco usurpant, v. Schweighaeuser. ad Polyb. III. 106. quae inaequalitas licet unius literae vel accentus inclinatione tolli possit, tamen, nisi gravior causa subsit, sustinenda erit. De singulari numero quod ille praescribit, egregie confirmat Reiskii iudicium in Demosth. περὶ συντάξ. p. 171. 16. ἀρχαιρέσια pro ἀρχαιρέσιαν plurimorum codicum auctoritate reponentis, quem numerum frequentant Attici, v. locos a Piersono citatos ad Moer. p. 10. in quibus omnibus non ἀρχαιρέσια legitur, quod ille dicit, sed ἀρχαιρέσιαι; singulari utitur Herodotus VI. 59.

Licet ex his (nisi quis opinandi temeritatem nimis extimescat) de multis aliis suspicionem movere. Sic mihi non diffiteor *μονομαχία*, quod apud Herodotum est VI. 92; antiquius meliusque videri, quam *μονομάχιον*, quo recentiores potissimum utuntur, Lucianus, Appianus, Socrates Schol. H. Eccl. I. 18. pag. 47. Schol. Arist. Pac. 890. Schol. Venet. X. 58. Eustath. 1201. 52. (*μονομάχημα* Eust. p. 386. adde Lexx.) — Moeris p. 129. *Δυσεντέρια* θηλυκῶς ἄττικῶς, *δυσεντέριον* ἑλληνικῶς. Lexicon Rhetor. Bekk. p. 270. *κατάρδους* — τὸ νῦν λεγόμενον *δυσεντέριον*, quod legitur etiam apud Etym. M. pag. 494. 31. et Phavor. frustra quaesitum a Piersono. Muta haec sunt Atticistarum oracula, nisi quis universa rerum genera comprehensa habeat. — *Ναύριον* et *νάναγλα* apud antiquos significatione longe diversa esse constat;

†) Accommodatius huic loco videtur *ἐπίστων*.

v. Thom. M. p. 622. sed temporis diuturnitate termini convulsi et tum hoc retentum, tum illud ad eundem intellectum detortum est. Sic *ναυάγιον* pro naufragio dixerunt Strabo L. IV. p. 21. T. II. Plutarch. Symp. L. I. Quaest. IX. 4. p. 19. T. XI. Lucian. Bis accus. pag. 77. T. VII. Philostrat. V. Apoll. IV. 38. 179. Id. Epp. XLIX. 937. Appian. H. R. III. 8. 59. Longus L. p. 114. Synes. Ep. IV. 166. B. quam significationem miror a Schneidero praetermitti. (Apud Paus. V. 25. 110. ὡς σωτήριος γε μηδὲ ἐλπίδος τι ὑπολείπεσθαι ναυαγίῳ leg. ναυαγῶ.) — Suidas: *Λέγουσι καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξάνθορος Ἑλένη — Ὡς Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμενικοῦ. ἰν* quo emendando nulli pepercerunt operae viri doctissimi. Mihi in *τεμενικοῦ* potius *δηλουμένου* latere, pro *ἀβελτηρίου* autem *ἀβελτερίου* scribendum videtur. Ut compendio dicam, magna pars horum substantivorum, *διαβούλιον*, *προβούλιον* †), *συμβούλιον*, *καταφύγιον*, *θεώριον* †), *ὑποσχέσιον* et id genus alia a veteris Attlidis plurimum abhorrere videntur ingenio. Verumtamen intelligi debet, duo vocabulorum genera hanc velut propriam terminationem habere, primum illa judicialia, *λειποστράτιον*, *ἀγάμιον*, *ἀνδρολήψιον* etc. Grammaticus Bekk. p. 436. *Ἀποστάσιον καὶ λειποστράτιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδέτερος σχηματίζουν.* Secundo ea, quae stationem et instrumentum significant: *βουστάσιον*, *κοπροθέσιον*, *ὄροθέσιον* Menand. Prot. pag. 120. B. ab *ὄροθεσία* differens, *ὄρκωμόσιον*, *ὕδαλσιον*. Pro *θεσμοθέσιον* apud Plutarchum, si locum significat, ubi nomothetae consensus habent, nescio an *θεσμοθέτιον* (*θεσμοθετίον*) scribi debeat, ut Schol. Bav. ad Dem. pag. 76. *πρυτανεῖον τὸ θεσμοθέτιον*, quam glossam cum iis, quae sequuntur, Suidas in Lexicon suum transtulit.

†) *Προβούλιον* Cyrill. c. Julian. II. 53. E. Schol. Venet. B. 194. Eustath. p. 232. *θεώριον τὸ ἱπποδρόμιον* Basil. Gramm. p. 597. v. Du Cang. s. h. v. Utrique sua auctoritas adhuc debeat.

Verum, ut ad coepta redeam, ne *νοῦθεσία* quidem a nomine substantivo eodemque usitato derivari potest; *νοῦθετητής* Lexicis neglectum reperitur ap. Philon. de Leg. ad Caj. 999. D. Theophylact. Instit. Reg. II. 17. 208. C. *νοῦθετής* non occurrat; sed id Graecos animo praeformatum habuisse, documentum est adjectivum *νοῦθετικός* Demetr. Phal. CCXCVIII. p. 116. ab Heindorfio ad Plat. Soph. c. 17. improvide attentatum, quod si Kiesslingius ad Jambl. V. P. XIII. p. 121. ideo rejicit, quia verbum *νοῦθεώ*, unde derivetur, nullum extet, mirabile est, quomodo *νομοθετικός* concoquere potuerit, quod cum saepe alias tum apud Jamblichum ipsum legitur XVIII. 89. 192. XXX. 172. 360. etc. Haec adjectiva partim ex nominibus progerminant, partim verbis subtexuntur, adeo tenui significationis discrimine, ut librarii susque deque aberrant, ut v. c. *οἰκοδομικός* et *οἰκοδομητικός* ap. Plat. Rep. I. 187. confusa videmus, *ὄψοποιικός* et *ὄψοποιητικός* in Gorg. p. 37. et 40. T. IV. *ὀδηγικός* et *ὀδηγητικός*, v. Kuester ad Suid. s. *Ποδηγέστερον*. "Τῶρε + *πηλοποιικόν*, lixivia, Galen. de Comp. Med. p. Gen. VI. 16. 287. F. et + *πηλοποιητικόν* de Comp. Med. p. Locc. X. 3. 639. B. + *Ἀντιλογητικός*, quod Hesychius interpretando *ἀντιλογικός* adhibet, nunc, reperto verbo *ἀντιλογέω*, habet, quo referri possit; + *ὑπερβολητικός* Cyrill. c. Jul. IV. 137. A. non habet. Pro *πονητικός*, quod Lexica susceperunt, *πονικός* legitur ap. Diog. VII. §. 170. et 180. Similiter Pollux IX. 13. *χωρικόν* et *χωριτικόν* in iisdem rebus usurpari docet. Neque tamen omnibus locis haec sine sensu aberrationis permutari possunt. Apud Strab. IX. 5. 505. *κατὰ πόλεις συνήεσαν καὶ κατὰ ἔθνος φυσικῶς* (leg. *φύσει*) *κοινωνικοὶ ὄντες*, multo mihi deterior videtur cod. quorundam lectio *κοινωνητικοί*, neque impune librarii *λογικόν* et *λογιστικόν*, *χηματικόν* et *χηματιστικόν* confuderunt. *Καταφρονικός* analogiae contrarium ex Appiano sublatum, nec apud Galenum

Comm. II. in Hipp. Epid. p. 74. B. T. XI. καταφρονικὸν τῶν μακρῶν πραγμάτων, amplius tolerandum est.

Νουθέτημα, quod Thomas commendat, apud Platonem Gorg. 525. D. et Tragicos reperitur; *νουθεσία* autem, quod Porsonus Adv. p. 271. Euripidi reddi volebat, vereor ne a Graecitate abhorreat. Quodsi quis ex eo, quod ab *ἐστὴς ἐστία* et ab iisdem fontibus *δασυτεία*, *δραπειτεία*, *φουλετεία*, *πυλατεία* ducuntur, argumentum peti posse existimet, longe errat, neque videt haec nomina muneris ordinisve *παραστιακῆ* formam sibi privatim assignatam habere neque posse cum verbalibus *νομοθεσία*, *μισθοδοσία*, *βελοστασία* congruere. Et ut brevi finiam, eadem ratione inflectuntur omnia reliqua, quae subnexa sunt brachycatalectis, *ἐπιηλασία*, *ὀρχωμοσία*, *ἀρχαιρεσία*, *ὀλινομοσία*, *ὀρειβασία*, *εὐεργασία*, *δικαιοκρισία*, quorum tam frequens est usus tamque constans scriptura, ut omnia ex altera parte collocata vix minimi momenti instar habeant. Ea videlicet dico, quae cum *νουθεσία* et *ἀθλοθεσία* congruunt. Talia sunt illa apud Hippocratem de Vict. San. III. 2. 61. Μακρὺν κροβαταὶ καὶ κονίβαται, in codd. varie scripta; *προστασία* Dio Cass. LXXIX. 4. 1553. ex *προστατεία* depravatū videtur. Tale est *ἐνωμοσία*, laconicum vocabulum vulgo retentum, Arrian. Tact. pag. 20. Blanc. Niceph. Schol. in Syn. pag. 404. C. pro quo ap. Thucyd. V. 68. cod. *ἐνωμοσία* praebet, eadem scriptura, qua *συνωμοσία* et id genus reliqua. Raro fortunae beneficio in Platonis Polit. c. 8. *γερανοβοτία καὶ χηνοβοτία* a librariorum corruptione integra servata sunt, quo loco Pollux et, ut videtur, Moeris Hesychiusque *γερανοβοτία* et *χηνοβοτία* scriptum invenere; eaque forma in *εὐβοτία* Aristot. Hist. An. III. 10. 109. de Gen. An. IV. 6. 687. F. Theophr. Caus. Pl. I. 2. p. 199. Posidon. Athen. XII. 35. 460. reliquisque impressa est, sic ut unicum Atticistarum propugnaaculum relictum sit *ὀρεφοβοτία* (*ὀρεφανοβοτία*) apud Hesychium. Apud Pollucem II. 14. ridiculo

depravata est lectio: *ἡγοσθαι* *Ἀλέξιος* *εἶπε*, eodem errore, quo *Heinsianae* operae in Theophrasto *ναρθη-
ξία* scripserunt. *ἡγοσθαι* Moeris Atticis abjudicat, *πορροσθαι* Aeschin. c. Ctesiph. p. 610. et *ἡγοσθαι* Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 345. T. VII. ne si cuperet quidem erepturus, utpote adjectivis usitatis firmiter fundata. Quartum est *οἰλοποσία* a Phrynicho ipso allatum, cuius scripturae anicum vestigium superest in Hipp. de Morb. II. 28. 579. E. T. VII. p. 244. Mack. eo grätius aestimandam, quod contagio communis consuetudinis totam subolem corripuit: *γαλακτοποσία* de Intern. Aff. c. XVII. 650. F. T. VII. *ὀλιγοποσία* Epid. VII. 555. T. IX. *οἰλοποσία* Vict. Ac. XVIII. 282. *φαρμακοπο-
σία* de Morb. II. 29. 581. Plato Soph. p. 227. A. *ἀκρη-
ποσία* Herodo. VI. 84. nec in Poll. VI. 20. quamvis longa vocabulorum hujuscemodi serie exposita ulla antiquae scripturae memoria in codd. servata est.

Haec legentibus non dubium obscurumve esse potest, quorsum haec mea disputatio tendat. Nimirum ut prisca et attica scribendi ratio vetustate obruta et jam per multa secula in profundo abdita in lucem et aërem proferatur, atque Atticistarum iudicia diu contempta tandem aliquando fidem et auctoritatem acquirant. *Νουθε-
σία* igitur et *ἀνοησία* et reliqua hujus scripturae monimenta non arbitror operarum erroribus adscribi posse, neque intelligi omnino, unde in exemplaria nostra manaverint, nisi ex prisco more et instituto una cum interitu veteris Atthidis abolito; qua autem effluerint rursus, facillime intelligi potest.

§. XI.

De nominibus *πυκνά* et similibus, tum de *ἀκρασία*, *ἀ-
κρασία* et *ἀκρατεία*.

Postremo loco illud genus explicetur, quod ab ad-
jectivis in *τος* derivatum est, *λυχνόπαντία* et *ἀκρασία*, quo

etiam nonnulla ex superioribus revocari possunt. Ac notabile est, quemadmodum sermo graecus ex Attica tanquam e domo migrans sibi in his quasi rotis et caesis paternum solium receperit. *Λυγνοκαυτία* enim vulgo fuisse usurpatum et Athenaeus refert XV. 61. 568. v. Eustath. p. 1571. 22. et nosmet ipsi videmus. Photius: *Λυγνοκαυτία*, *λυγνοκατα*. Hoc, quo post Herodotum Josephus usus est c. Apion. II. 9. 478. et Tzetz. Chil. III. 50., Abreschius etiam Themistio restituit pro *λυγνοποιία*, vera haud dubie emendatione, sed jam ab Hemsterhusio praecepta ad Poll. X. 115. Hujus et conterminorum scriptura triplex: a *πολυκαής*, ut Leonidas in Epigr., et *πυρκαής*, ut Manetho scripsit I. 146. alpha tertiae syllabae uterque porrigens, proficiscuntur *πυρκατα*, *ῥηδόκατα*, *λεβανοκατα*, vulgo usitata, eadem syllabarum mensura, qua *ἰπνοκήιον* Hesychii. Sed et *ῥηδόκατα* qui scripserunt (Ammon. in Categ. C. de Qualit. DD. 8. b.) habuerunt aliquñd, e quo similitudinem ducerent: *πυρκαυής*, quæ apud alios reperitur. Denique brevitatem aoristi *ἔκαυ* respicientibus occurrit *πυρκαής*, unde interpositu jota formativi *πυρκατα* oritur, ab Euripide proditum. Haec raptim transcurrentibus moram obicit verbum Hesychianum: *Λυγνοκαῶσα*, *λυγνοκαυσσεῖν*, quod apud Photium iisdem literis sed retracto in tertiam accentu scribitur. *Λυγνοκαῶσα* Schleusnerus, *λυγνοκάωσα* Salmasius probat, quid hoc verbi sit, dicere obliti. Neque res ita patitur, ut *λυγνοκάωσα* femininum nominale videri possit, simile illis, quae pro epithetis et propriis usurpantur: *εὐρυκάωσα*, *λαοκάωσα*, quae non sunt participia, sed nomina masculinis vel usitatis vel cogitatis *περὶ σχεπηματισμένα*, ut *πρόφρασσα*, *ἀμφίβλαιναι*. Proclive fuerit *λυγνοκοῦσα* corrigere, cui equiparabile est, quod apud Hesychium reponunt, *θυοσκοτεῖν* (a *πῶ*, *κῶ*), fortasse etiam Aeschylo reddendum, anapaestica forma, *θυόςκοτεῖς*. Pro *λυγνοκαυστεῖν* apud Dion. Cass. LXIII. 20. 1041. Polk VII. 178. *λυγνοκαυτεῖν* legitur, cui appposita

sunt, quae Phrynichus commemorat App. p. 51. *μηροπαντεῖν*, *ιεροπαντεῖν*, *όλοπαντεῖν*, quorum postremum apud Xenophontem et Josephum modo sic scribitur Anab. VII. 8. 4. Antiqq. III. 9. 171. modo *όλοπαντοῦν* Cyrop. VIII. 5. 24. Antiqq. I. 15. 40. cum crebra utriusque formae confusione, ut III. 8. 162. 9. 169. IV. 6. 215. Zosim. II. 107. Quo loco cunctari licet, quid rationis habeant Lexicographi, cur *όλοπαντοῦσι* Plutarch. Symp. VI. Quaest. VIII. 1. 268. et *πιτοπαντοῦσι* Theophr. H. Pl. IX. c. 2. et 3. ad verbum primae classis referant?

Postremum eorum, quae Phrynichus cum *ἀνοητία* componit, erat *ἀκρατία*, incertum, utrum illud quod ab *ἀκρατος* ducitur, an quod ab *ἀκρατής*. Sed hoc mihi probabilius videtur, primum quia *δυσκρασία* quidem et *εὐκρασία* et *ἐωλοκρασία* multo usu celebrantur, quae ab Atticis, si sibi constare voluerunt, in *τία* finita sunt, ab *ἀκρατος* autem in communi sermone nullum ejusmodi nomen derivari videtur, ut et Draco significat p. 16. haec scribens: *Ἀκρασία τὸ ἄ βραχύ, ἐκ τοῦ κρατῶ τὸ δὲ εὐκρασία μακρόν*, qui si *ἀκρασία* longo ἄ cognitam habuisset, quo ex genere coeperat exempli, hoc designere debebat. Altera ratio est, quod Thomas *ἀκρατία* apud Thucydidem scriptum reperiri affirmans, *impatientiam* significat, non *intemperiem*. Quanquam *intemperiae* et *intemperantiae* notiones tam sibi similes et propinquae sunt, ut inter *ἀκρασία* (*ἀκρησίη*), *ἀκρατία* et *ἀκράτεια*, quae mutuo errore inter se agitantur, haud secus quam in tenebris erremus, ne de adjectivis quidem satis securi. Nam ut taceam, apud Nicet. Ann. I. 9. 23. A. τοῦ μετοπώρου τὸ εὐκρατέστερον legi et *ἀκρατέστερον* rursus elegantius haberi quam *ἀκρατέστερον*, in eo certe plus momenti est, quod apud Hippocratem *ισοκραζής* pro *ισόκρατος* seu *ισοκρατής* positum offendimus. In substantivis quanta sit librorum Hippocrateorum perturbatio, Foesius demonstravit Oecon. p. 18—25. Apud Platonem Tim. pag. 424. *ἡδονῶν ἀκρατία* vulgatum, sed

multo saepius ἀνθρώπων ἡδονῶν Legg. I. 28. V. 118. X. 68. et 115. XI. 165. In ejusdem Rep. V. 27. T. VII. pro ἀνθρώπων cod. reg. ἀνθρώπων, in Gorg. p. 525. A. pro ἀνθρώπων plurimi codd. ἀνθρώπων, Eusebius ἀνθρώπων praebeat. Idem in pluribus Xenophontis locis legitur Cyr. VIII. 1. 6. VI. 1. 25. pro quo Schneiderus ἀνθρώπων, priores ἀνθρώπων dederunt, longe lateque vulgatum, Dem. c. Aristog. II. 807: Olynth. II. 23. Aeschin. c. Tim. pag. 115. Aristot. Rhet. I. 10. Theophr. Char. VII. 59. Polyb. IV. 19. Plut. V. Cat. VIII. 395. Herodian. I. 5. Themist. Or. II. 59. C. Procop. Arc. XV. 44. D.

Sed conferamus potius reliqua composita verbi ἀνθρώπων, ut tum summa librariorum negligentia tum etiam inexcusable antiqui moris vivacitas usquequaque perspicitur. Γυναικωνομασία Strabo III. 442. Plutarch. V. Cleom. XXXII. 194. T. IV. Anton. X. 77. T. VI. de Aud. Poet. IV. 74. T. VII. Apophth. p. 147. T. VIII. Hoc loco Petavius γυναικωνομασία reponit, huic proximo Meziriacus γυναικωνομασία reddit, hic optimo consilio, ille nullo. De Atticorum voluntate nos certos facit elogium fabulae Alexideae Γυναικωνομασία ab Athenaeo et Polluce saepius laudatae, v. Schweigh. Animm. ad Athen. T. IV. p. 509. cf. T. II. 572., et conspirans totius familiae consensus: ἀριστοκρατία, δημοκρατία, ισονομία, θαλασσοκρατία, ιπποκρατία etc. quibus si quae adversum nitantur, ut non dicam opprimenda, ad Atticos certe ne adspirare audeant, reprimenda sunt. Et plerumque etiam editores sollertes et frugi veluti olfactu, quid optimum sit, explorare solent. Ita apud Plutarchum de Fort. Alex. XI. p. 46. T. IX. Reiskius, apud Diod. XXXVI. p. 158. T. X. Wesselingius χειροκρατία vulgato χειροκρατία praestare judicant, et apud Suidan θειροκρατία, ὄλοκρατία, Portus θειροκρατία, ὄλοκρατία optat elegantiora fortasse quam pro Suidae ingenio et pariter Etymologo ac Photio remittenda, sed Platonem certe, unde hoc promptum est, unice decet θειροκρατία

Legg. III. 701. A. χειροκρασία etiam ap. Dion. Hal. Antt. VI. 65. 1190. legitur, sed mox VIII. 72. 1684. χειροκρατία recurrit rursus depravatū in cod. Vatic. Non ignotum mihi, Schneiderum χειροκρασία de manuum conserctione accipere, eundemque ὀλοκρασία plebis permixtionem interpretari, sic ut utrumque a verbo κρανύναι arcessat, sed pro altero ipse non firmiter contendit, contra alterum omni ratione dimicabo, donec quis probaverit, χείρας κρανύναι dici. Quod autem nonnunquam haec substantiva diphthongum recipiunt: ὀλοκρατία Philo de Profug. 451. E. (sed ὀλοκρατία, quomodo in L. de Opif. Mund. 58. D. margo exhibet pro ὀλοκρασία, legitur in L. de Agricult. p. 194. B. in Flacc. p. 974. B. Synes. de Regn. p. 10. B.) δουλοκρατία Joseph. Antt. XIX. 1. 916. (δουλοκρατία XIX. 4. 942. Suid. s. Γάιος) ἰσοκρατία Galen. Hist. Phil. XXXVI. 56. (+ ἰσοκρατῶς Philo Quod Infer. Pot. insitl. p. 162. A.) χειροκρατία Ed. Princ. Appian. Civ. XVII. 26. πλουτοκρατία Stobaeus in Xenoph. Memm. IV. 6. 12.: hanc mihi erroris causam invenisse videor, quod fallax nominis consuetissimi ἀκρατία imago scribentes luderet, non animadvertentes, huic terminationi subjectum esse habitum quendam naturae in adiectivi forma designatum, vitae autem civitatisque conditionem proprie notari terminatione *ια*, quae in rarioribus facile obliteratur, in communibus autem δημοκρατία, ἀριστοκρατία etc. usu fixa est.

§. XII.

Ad nomina simplicia in *ια* reditur.

Cum his igitur, quae hactenus tractavimus, illa supra memorata, νουθετία et ἐκτελία, ita arte connexa sunt, ut non videantur sine universi generis ruina destrui posse. Primitivae formae ἐκτεσις memoria abolevit. Sed plerumque et vetus forma in possessione mansit, nec nova exclusa est, sive significationis variandae causa, sive ut

pectarum numeri liberiores haberent et ad subsilien-
 dum et ad insistendum motus. Ita oratio ad illud ter-
 tium genus, quod in exitu tertiae paragraphi tanquam
 e longinquo demonstravimus, relabitur. Ac primum
 versificatoribus liberum fuit, ut protoclitis, ἀπορραπίη
 Apoll. Rh. IV. 1504. ὑπορραπίη I. 1052. ἐπιδρομή III. 595.,
 quae partim desunt Lexicis, partim in dubiis habentur,
 et notioribus ἀμβολή, ἀντολή, ἐπηλυσίη, μεταρραπίη, ita
 etiam nominibus tertiae classis, ἔξισιη, ἐκθρῆσιη Maneth.
 IV. 381. ὑποδεξιη, ὑποκρισίη, ὑποσχεσίη, compositorum
 formam, εἰς δακτυλικὸν ἀπαρτισμὸν, inducere. Sed omit-
 tam haec, quae facilem habent cognitionem, et ad ea
 transgrediar, quae communior usus aut sponte rece-
 pit, aut adulta jam et in praevalentem indurata corrigere non
 potuit. Quae omnia sciendum est ab iis verbis duci,
 quae simplicissimas et maxime communes notiones
 continent, eundi, sistendi, movendi et existentiae.
 Primum est ἰσά Platonium, ficticium quidem, sed re-
 gulae conveniens. Suidas: ἰσά, ἡ πρεσβεία ubi recte
 Kuesterus ἰσά corrigit, firmaturque Aristarchi aucto-
 ritate, v. Schol. Ven. IV. 235. ἰσῖς Eustath. p. 1020. 16.
 Idem Suidas: Ἀνεσίαν, τὴν ἀνεῖν καὶ τὴν ἄδειαν, Κρατῖνος
 Βοσκόλοις, quae eadem leguntur in Anecd. Bekk. p. 595.
 Hesychius: Ἀπείσαν, τὴν ἀφείν. quorum omnium nihil
 susceperunt Lexicographi. (In Suida pro Ἀλέξιν, διέξο-
 φον, leg. δίσιν.) Συνθρῆσιη, pro quo συνθήκη obtinuit,
 adhuc in Herodoto radices habet. Sed maxime ea, quae
 cum praepositionibus composita sunt, si ab actionis de-
 finitae significatione ad rei attributae notionem tradu-
 cuntur, productionem formam, huius notiois pro-
 priam, accipiunt. Sic v. c. ἐπιστάσις et ἐπιστάσια, πρό-
 στασις et προστάσια, exiguo quidem et saepe confuso nec
 tamen plane nullo discrimine discernuntur. Nolo
 exempla digerere in digitos; sed si quis mecum ratio-
 nes putare velit, communiter de mentis in aliqua re de-
 fixae intentione ἐπιστάσιον, de rerum administratione

ἐπιστάσαν dici, raro hoc sensu ἐπιστάσιν, (v. Schaefer. ad Dion. p. 12.) rarissime illo modo ἐπιστάσαν usurpari reperiet, ut ne unum quidem hujus significationis certum exemplum Lexicographi attulerint, cujusmodi est hoc Aristotelis μετ' ἐπιστάσιος de Insec. p. 811. D. T. IV. ἔχει ἐπιστάσαν Athen. II. 72. 254. ubi ἐπιστάσαν corrigunt, ἐπιστάσα τῆς γνώμης Synes. Dion. p. 48. A. per quod satis dilucet, injustissime Schweighaeuserum eos imperitiae arguere (ad Polyb. II. 2. 2.), qui hanc formam alterius significationem sibi induere passi sunt. Defectio ἀποστάσις dicitur Thucyd. I. 57. IV. 80. VIII. 5. atque aliis veterum; quo sensu quum et ἀποστάσα crebro apud recentiores occurrat, sequitur, ut, si lectio ambigua sit, res in suspensio relinquatur, ut in Dion. Hal. VII. 13. 1342. pro ἀποστάσιος cod. Vat. ἀποστάσεως exhibet, quod utrumque apud hunc scriptorem ex intervallo saepe exiguo infertur, VII. 1. 1507. 1508. IV. 64. 769. 67. 803. etc. posterius tamen frequentius et in codd. saepius servatum, v. Joseph. Antt. XIII. 7. 655. Ἀποστάσια Gregor. Naz. Or. IV. 87. B. ed. Paris. Basil. Ep. LXXI. p. 115. D. Cyrill. c. Julian. V. 153. B. Phot. Bibl. LXV. p. 88. Justin. Exc. Legg. p. 167. C. Schol. Thucyd. I. c. 157. Niceph. Bryenn. L. III. 7. 75. D. τὴν ἀνάψασαν ἤδη ἀποστάσαν καθελεῖν, ubi notandum est ἀνάψασα pro ἀναφνεῖσα. Sic apud Greg. Naz. Or. II. p. 52. B. τάχιστα ἂν ἐκ μικροῦ σπινθήρος ὁ τῆς ἀληθείας πυρρός ἐκλάμψει, nisi a Tragico sumtum est, ἀνάψει, quod codd. Colbertini praebent, assumendum est. †)

†) Αἱ λαμπάδες ἀνάψουσιν Eunap. V. Max. p. 73. λαμπὰς ἀνάψουσα Niceph. Bryenn. IV. 22. 100. A. Sed apud Gregor. Naz. Or. IV. 90. E. πῦρ ἐμφωλεῦον ὅλη σπινθήρῃ ἐξάπτοντες ὅσοι μαίνοισι legi debet ἐξάπτοντες. Ἀἴδες ἀπτοῦσαι Dio Cass. XLIII. 35. 365. et rursus ἐπιτελεῖσι καὶ ἐκλάμψει activa significatione Schol. Pind. Nem. IV. 66. Et quoniam semel a via erravimus, etiam hoc adjungam, ἀπόλωλα active significare ap. Dion. Hal. IX. 40. 1852. T. IV. τὴν παρθέναν ἀπόλωλε, cui si recte Sylburgius ἀπολώ-

Sed et hoc, ut incertum, et reliqua, ut ad rem praesentem parum necessaria, omitto, ut ad *ἡποστασία* veniam, quod notum est *curationem*, *praefecturam* et conjunctam cum his rebus *dignitatem* significare. *ἡποστασίας* an hoc sensu usurpetur praeter Plat. Polit. IX. 504; D. dubito; neque aliud exemplum Ruhnkenius expeditum habet ad Tim. p. 246. *ἡποστασία* Basil. Ep. 285. 197. B. Lexico deest. Huic vero alia forma accrevit, parvulo scripturae et significationis discrimine disjuncta, quod Suidas notavit: *ἡποστασία*, *ἡποστασία* δὲ. Apud Thucydidem II. 80. nunc pro *ἡποστασία* e pluribus codd. receptum est *ἡποστασία* *ἡποστασία*, quod confirmatur Dionis exemplo *ἡποστασίας* *ἡποστασία* Hist. Rom. L. II. 9. 606. XLI. 54. 285. LXV. 8. 1065. Apparet autem cominus adspicientibus, haec tria nomina, *ἡποστασία*, *ἡποστασία* et *ἡποστασία*, neque ita mistos colores habere, ut non discerni possint, neque ita diductos, ut non interdum confundantur. Sic idem Thucydides II. 66. *ἡ τὴν δέουσαν ἡποστασία*. Demosth. Fals. Leg. p. 435. *ἡποστασία* καὶ *στρατηγία*, cf. Philipp. IV. 145. *ἡποστασία* καὶ *ἡποστασία* Liban. Ep. 1384. 658. Pompae et magnificentiae regalis significatio huic formae fere sollemnis est, atque haud scio an cum *ἡποστασία* nunquam communicata; ex Polybio certe V. 45. id jam sublaturum, et Dione Cass. LXXII. 2. 1005. ut exterminetur, Leunclavius auctor est; cui quae Reimarum exempla opponit, et diverso genere sunt. Et ut appareat, horum generum differentias sensu experientissimi cujusque internosci, Reiskii sententiam in medio ponam, qui in Dion. Hal.

ἡποστασία restituit, relinquitur Artemid. V. 10. 403. καὶ *διακρίματα* *ἡποστασίας*, formula excidisse, ubi cod. unus activam formam servat, Niceph. Bryenn. IV. 37. D. *ἡποστασία* καὶ τὰς *ἡποστασίας* *ἡποστασία*, et simili modo *ἡποστασίας* τῇ *ἡποστασία* Niceph. Greg. XVIII. 4. 559. ac fortasse etiam *ἡποστασίας* Eur. Hipp. 389. quem poetam altero, *ἡποστασία*, sic usum esse, Matthiae notavit Gramm. p. 688.

V. 41. 939. pro χάρακος ἐπιβασία ποιῶν ἐπιβάσει. corrigendum putavit, hoc, crede, cogitans, ἐπιβάσει ad ἐπιβασία eandem habere rationem, quam in verbis habet ἐπιβαίνω ad ἐπιβατεύειν, παραστήσει ad παραστάντων.

Nunc ad ea deveniamus, quae Grammatici a perfecto passivo derivare solent, ἐξέλασις et ἐξέλασθα, ἐπιμύξις et ἐπιμύξια, ἐμπληξις et ἐμπληξία, ἐπιληψις et ἐπιληψία, ἐποψις et ἐποψία, quod Themistii auctoritate Or. I. 2. dubiis eximitur. Quae si est interdum ut dignoscitur, queant, a propinquitate notionum his nominibus subiectarum repetendum videtur, quae et veteres Graecos nonnunquam et recentiores saepissime fecerunt. Vel dicam potius, recentiores, distinguendis significatombus verborum intentiones, multorum terminationes mutasse, eoque ad perspicuitatem tantum profecisse, quantum ab antiquitatis auctoritate defluerent. Sic quum Hippocrates et Aristoteles morbum ἐπιληψιν dixissent, sequioris aevi medici, affectum epilepticum ab accessione discreturi, ἐπιληψία induxerunt, qua terminatione status habitusve proprie notatur, v. Coray ad Heliod. p. 225. Sic etiam se habent ἐμπληξία, ἐμπληξία, παραμπληξία, quae παραμπληξία dicitur Hipp. Epidem. II. 65. B. T. XI. Phryn. App. 14. ut ab altero aoristo καταπλαγία. Ut autem quodque verbum ad usum maximum necessarium fuit, ita maximam ex se protulit derivatarum varietatem, cuius specimen est hoc ipsum, de quo loquimur, verbum: κατάμπληξις, καταμπλαγία, παραμπληξία, παραμπληξις, παραμπληξία, adjectiva ἐκαπλαγής, ἐμπληγής Nicand. Alex. 159. + θεομπληγής Synes. de Prov. II. 119. D. Anna Comn. XV. 488. D. + ἡμιμπληγής Olympiod. in III. Meteor. 46. a. ἐκμπληγής, + καρδιόμπληγής Suid. s. Ἐμβρόντης, + φελαγγιόμπληγής Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 3. 543. E. et a similibus naturae verbo εὐπληγής, + περιμπληγής Nic. Alex. 107. εὐπληγής, + ὑγροπληγής Galen. de Comp. Med. sec. locc. VIII. 8. 591. D. εὐπληγής.

Quemadmodum autem parasyntheta (θεωρητέα, q. 160. παρὰ Eustath. 662.) necessario in *ia* terminantur, ita haec terminatio synthetis parasynthetorum significationem tribuit.

§. XIII.

Cinnus vocabulorum bifariam declinatorum.

Ut in pauca conferam: *συμβολή*, *διαβολή*, *ἐκλογή*, *ἐπαγωγή* syntheta sunt, *συμβολία*, *διαβολία*, *ἀντιβολία*, *ἀντιλογία*, *καταβολία*, *συνομία*, *ἐπαοιδία*, parasyntheta. Neque omnium eorum, quae nos, externam speciem intuentes, a compositis derivata dicimus, composita extare necesse est, ut ne illorum quidem omnium simplicia extant. Ita v. c. *ἐντροπία*, *ἀντιβολία*, *συστροφία* nullum habent nomen, quo referri possint, sed tamen ea significatione praedita sunt, quae cum ortu a nomine accepto conjuncta est. Quae autem neque ab usitatis fontibus ducuntur neque ad discriminandas notiones quidquam utilitatis afferunt, neque iis exemplis munita sunt, quorum etiam sine ratione valeat auctoritas, haec si in suspicionem ponimus, jure nostro uti videmur. Itaque Sylbargius ad Dion. Hal. Cens. Auct. I. 417: cū *ἐκλογία* pro suspecto notaret, sat justam causam habebat, quod et principio, unde derivari possit, et testibus et ea ratione destituitur, quae syntheta et parasyntheta propriis coloribus distinguit. Si quae sunt, quae quadam parte deficientur, quadam superent, his advocatio dabitur, ut aut testes aut rationes suas expédiant. Hoc valeat de *διαβολία*, quod uno mihi loco lectum est, de *ἀντιβολία*, quod Latini suum fecere; iidem etiam *ariatomia* vocabulo graeco, sed a Graecis ipsis, quos legimus, praetermisso, appellantes, amissarum copiarum indicium faciunt.

Illud amplius adjiciendum, quod et Corayus significavit ad Heliod. p. 516., inclinata ad interitum Graeci-

tate multa substantiva, a veteribus in *ae* terminata, in *ia* traducta esse. Huic generi adscribenda *ἀνοτάλια*, quod Hoeschelius ad Phrynichum s. *ἀνοτάλια* ad Epiphanium citat, *περίβησλα* saepius ad Artemidoro locum II. 30. 193. 194. II. 37. 2161 65. 242. III. 61. quorum priore loco in MSS. *πάλυβησλα* legitur, in ceteris nulla varietas. *Ἀνιδάκια*, si uno Philonis loco Legg. Alleg. L. II. (qui liber tertius inscribitur a Mangeyo) p. 81. D. satis firmatum videtur, superioribus exemplis adnumerari licebit. Pro *πρεσβεύας* in Dionysii loco, quo Thucydidis verba redduntur, *πρεσβεύσλα* obrepit, a vulgari consuetudine tractum, quae hanc terminationem celebravit; *ορησλα* Eustath. p. 130. *μαθησλα*, *μερισλα*, *μοιρασλα*, a Du Cangio memorata. *Ἀκροσλα* et *ἀκροασλα* e Lexicis rursus eximenda sunt; nam illud apud Sophoclem (v. Lex. Soph. p. 703.) non auditionem (*ἄκονσιν*) significat, sed, ut hoc utar, involuntatem; pro *ἀκροασλαν*, quod Schneiderus ex Stobaei Editione Hafniensi producit, in veteribus *ἀκροασαν* legitur. *Ἀδελφιξλα* et *οἰμωξλα*, a Lexicographis graecis expropta, ut a verbis in *ξω* derivata licentiam duplicis flexurae habent; ceterum utrique nubecula quaedam suspicionis circumfusa est. Postremum hoc addam, non recte Corayum vulgaribus illis et vitiosis, *κλεψλα* (Schol. in Harmenop. Man. p. 15.), *πατησλα*, *χωρσλα* etc. vocabulum aequiparasse ad lineam et regulam factum; neque ita novitium, *ἀγορασλα*, de quo in prima parte dictum est.

Sed posteaquam alia aliis adstruendo exiguam Phrynichi *οἰκοδομήν* ad sat magnam altitudinem creximus; nunc nos cum perpendiculis, normis et regulis nostris in alium locum transferamus.

CAP. II.

DE ADJECTIVORVM QVORVNDAM COMPOSITORVM TERMINATIONE.

§. I.

De adjectivis in υς.

Memorabilis est Grammaticorum veterum praeceptio in Schol. Ven. ad Catal. v. 271. ubi de accentu accusativi ποδῶκεας disceptatur. Τινές, inquit, ὡς εὐσεβῆς· καὶ οὕτως ερεῖ (αἰρεῖ) ὁ λόγος, εἴ γε καὶ τὸ ποδωκῆς ὀφείλει ὀξύνεσθαι, καθ' ὃ τὰ εἰς υς ὀξύτονα φυλάσσοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δορυμύς, ἄδριμυς, (τραχύς, ἄτραχυς addit Eustathius p. 340. 21.) οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἴσταται ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡδύς, ἀηδής, βαρύς, ἄβαρής, ἡύς, ἐνηής. (βαθύς, ἄβαθής idem addit Eustath.) Οὕτως οὖν ὥφρις καὶ τὸ ποδῶκεας ὀξυτονῆσθαι γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὀκύς, ἀλλὰ φασιν εἰς ιδιόσητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυντονῆσθαι τὸ ποδῶκεας. παρὰ γ' οὖν †) τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασιν τὸ ποδωκεας (i. e. ποδωκῆς) δι' Ἀταλάντη. Τί οὖν ἐπὶ Δόλωνος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασιν καὶ (fort. ὡς) ἐπὶ τούτου· εἰδος μὲν ἦεν κακός, ἀλλὰ ποδῶκεας. Haec ex Apionis et Herodori,

†) Παρὰ γ' ἄλλων sic scribendum dixi eadem ratione, qua δ γ ὦν Μετέλαος et similia scribuntur. v. Schaefer. ad Dion. p. 271.

nobilissimi paris, commentariis defluisse, ex Eustathio intelligitur, qui illa ad verbum retulit l. c. unde sua transscripsit Phavorinus p. 1526. 25. Τὸ μέντοι ποδῶκης Ἀχιλλεύς; addit ille, οὐ παρασκαλεύουσιν οἱ ῥήτορες (οἱ ῥηθέντες), ἀλλὰ φάσιν, ὡς εἰς ιδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαιώνηται. †) Hæc legens sæpe miratus sum, quid esset, cur illi ποδῶκος et ποδῶκει non a ποδῶνος quam a ποδωκῆς derivare mallent; quibus de ipsa summa detractis duo restarent apud Homerum barytona; ποδῶκης et ποδῶκει, quorum prius facile emendari, alterum pre ποδῶνον (ut εὐρεῖ pro εὐρεῖν) accipi posset. Sed mox suspicari coepi, eam rationem, quæ composita a simplicibus terminationis quadam diversitate discriminat, non solum in verbis et substantivis, sed etiam in eo adjectivorum genere servatam esse, quod et orta primitivum et natura sua flexibile est, eorum dico, quæ inus terminantur; ab ὤκος igitur non ποδῶκος, sed ποδωκῆς derivari potuisse. Hoc quo facilius intelligatur, ex magna exemplorum copia hæc pauca subijciam.

A βαθὺς oritur multitudo adjectivorum terminatione mutata, ἀβαθής, ἀμετροβαθής, † ἀπειροβαθής Synes. Hy. IV. 171. pag. 338. ἰσοβαθής, μελαμβαθής, τηλεβαθής, quæ frustra quis in H. Stephani penu requisierit, sed Schneiderus bonam horum partem condidit et reposuit. Ita de hoc vocabulo omnis recisa est dubitatio, neque quisquam obstat, quominus apud Pollucem I. 101. et 227. et Olympiod. in Meteor. p. 26. b. ἀβαθὺς (hoc præsertim accentu) et in Mathem. vett. p. 99. et Poll. I. 100. ἄγχιβαθὺς eandem correctionem subeant,

†) De accentu eadem traduntur p. 1395. 57. ἐμβριθής, ἀγλινής, ἀβαρής acuta ultima, sed manente terminatione ἄδριμνος, κατόξιν, ἀτραχὺς pronunciandum esse. Contra quam regulam tum multis aliis locis peccatum est, tum in Hesychii Glossa: Οὐκ ἀτραχὺν, τραχὺν. Sed de ἀτραχὺς et ἀτραχὺς non est quæstio.

quae jam pridem Victoriano μελαμβαδύς Aesch. Prom. 219. adhibita est.

Latius patet pluresque stirpes habet βαρύς, unde nascitur primum ἄβαρής centenis locis firmatum, γυιοβαρής, θυμοβαρής, ἐτεροβαρής, (+ ἐτεροβαρῶς Schol. Ven. p. 574.) ἰσοβαρής, παρηβαρής Schol. Arat. Dios. 54. κεφαλοβαρής Aristot. de Long. et Brev. Vit. VI. 129. Α. Theophr. H. Pl. VII. 3. κεντροβαρής Nicet. Ann. VI. 5. 78. D. φλοιοβαρής Schol. Ven. N. 390. Eust. 959. 3. χειροβαρής Philetaer. Athen. X. 12. 29. Haec et alia, quae, quum primo haec ederem, a Schneidero praetermissa erant, summa constantia regulam servant.

Eadem sententia est de θαρῶς s. θαρῆς, unde ἀθαρῆς, δοριθαρῆς, μεγαθαρῆς, πολυθαρῆς, κυνοθαρῆς, λυκοθαρῆς s. λυκοθαρής ap. Hesych., cui Aeschyleum κυνοθαρής fidem facit. Hac iudicii norma usi pro αἰθαρῶς Etym. M. s. Ἀτρεκής potius αἰθαρής scribemus, quo plurimi utuntur. Apud Nonnum non δορυθαρῶς legitur, ut in Lexicis traditum, sed genitivus δορυθαρήος a δοριθαρήος. Cum παχύς quae cognata sunt, ἰσοπαχής Theophr. H. Pl. III. 7. Aristot. H. An. IV. 2. 141. Archimed. Aren. p. 121. Basil. Philo de Tel. Constr. p. 57. κνημοπαχής (male apud Phot. s. Κνημα κνημοπαχής scriptum), + ἀνισοπαχής Galen. de Comp. Med. p. Gen. II. 19. 699. C. + ἰπαχής Eustath. 1317. 54. γουνοπαχής, εὐπαχής, perspicuum faciunt, neque νευροπαχύς, neque quidquam huic simile ferri posse. In Hipp. de Ven. c. 22. 302. T. I. Lind. c. IX. 6. F. T. IV. Charter., unde Schneiderus hoc adjectivum accepit, legitur: ἡ κόλλη καὶ νευροπαχύς, non, ut ille ait, νευροπάχεια. Ἐρεροπαχύς in Vett. Mech. extare tradunt; quod non est ita; sed τὰ ἐρεροπαχῆ a nominativo legitimo. Eodem errore Sturzius in Lex. Xenophi plurale δοροτοπαχῆς s. v. δόροτοπαχῶς posuit. Similiter ἀπληρής, ἐππληρής, ἰσοπληρής, ἐρεππληρής ab adjectivi simplicis terminatione absumit.

Quid igitur illis faciendum, quæ Grammatici proferunt, ἀδριμύς et ἀτραχύς, quorum secundum Eustathius a Photio accepisse videtur, neutrum autem veterum scriptorum usu et exemplo comprobari potest? Quid de φιλόδηλος et φιλόχλυος statuendum et de Metricorum vocabulis διβραχύς, τριβραχύς, πολυβραχύς Eustath. p. 422.? Ego sic iudico et statuo, Graecos sub hac conditione terminationem mutasse, si nomen substantivum subjaceret aptum fingendo adjectivo; sin, adjectivi simplicis exitum reliquisse. Hinc ἄθληος Damasc. Phot. 565. Plutarch. Quaest. Rom. c. 87. 365. Aelian. H. An. X. 15. 561. Nonn. XLVIII. 856. 12. Suid. s. Σπάδων, tanto illud acceptius, quod ἄθληος Tryphiod. v. 54. aliud quiddam, τὸν ἄθλον, significat. Sic et ἀρσενόδηλος Maneth. V. 140. Theolog. Arithm. p. 7. + φιλόδηλος Phile de Anim. c. XI. Aelian. H. An. II. 43. + ἀνδρόδηλος Tzetz. ad Lyc. 212. ut recte nuper e cod. correctum pro ἀνδρόθηλος, + πάνθηλος Etym. s. Διονῦς, + μεξόδηλος Philostr. V. Soph. II. 30. 622. Ad substantivum, si quod esset, recursum esse clarissime apparet ex eo, quod veteres ἀγλευκῆς quam ἀγλυκῆς dicere maluerunt, (v. Weisk. ad Longin. Fr. VIII. 6. et Nott. ad Xenophontis locum ab eo citatum) quorum hoc in Schol. Nicand. Alex. v. 171. prioris interpretamentum et a librariis saepe substitutum est. v. Steph. Thes. T. I. 851.

Hoc si ita est, consequens videtur, ut nomen βραχός, a quo διβραχῆς duceretur, aut non in usu fuisse apud veteres, aut propter similitudinem verbi βραχὲ non idoneum habitum credamus, a quo adjectiva componerentur, aut denique (quod mihi quidem veri similimum videtur) in ea significatione inclusum esse, quæ cum pedum menemine nihil commune habet. Non aut tiquum esse vocabulum Schneiderus censet. „Veteres scriptores, inquit, βραχέα ὕδατα dixerunt vada, sequiores contraxerunt βραχῇ, et fuerunt, qui hinc singulare

βράχος efficerent, veluti Procopius. Falsi igitur sunt, qui βράχια scribunt, quod in Polybio fecit Schweighaeuserus“ ad Aristot. H. An. Adm. T. II, p. 343. Τὸ βράχη τοῖς βάθειν opponuntur ap. Diod. XIII. 78. 369. eodemque accentu Dio Cass. XLII. 4. 307. XLIX. 4. 572. Aelian. H. An. I. 23. Poll. L. 115. Anon. Suid. α. Ελάος. Apud Strabonem contra et Aelian. H. An. IX. 49. X. 17. hoc sensu βράχια scribitur, in Periplis utroque modo; quae ambiguitas ipsius Thucydidis codices invasit, in cujus L. II. 91. εἰς βράχια ἑκκαλὴν mirabilis est lectionum discrepantia; βράχη cod. Steph., βράχια, ut semel ap. Dion. Chr. Or. V. 190. et in Arriani Indicia saepissime scribitur, tres alii cum vett. Edd., quod accentum substantivi, adjectivi terminationem habet. Singulare τὸ βράχος nemo magis frequentat Procopio Bell. Goth. I. 509. B. Hist. Temp. I. 19. 58. C. sed idem etiam alii, auctor Periplus in Bibl. Matrit. p. 486. Steph. Byz. s. Βράχια p. 181. διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλείστα: ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Sed quid multa colligam, quae de re nemo dubitare potest? Sive novitiorum Graecorum error, ut Schneidero placebat, adjectivum in substantivum transmutavit, sive iidem, qui τὸ βάθος, τὸ δάσος, τὸ τάφος, τὸ τάχος etc. usurparunt, etiam τὸ βράχος asciverunt, nunquam certe alia quam vadi significatione hoc nomen venit.

Ποδάκνυς, quod codd. aliquot 'D. K. 516. offerunt, occurrit quidem in libris scriptis editisque, ut Geopp. XV. 1. 1057., ubi cod. Guelpherb. ποδάκνης exhibet, bis item ποδάκνυ in Palaeph. de Incred. c. VII., pro quo pariter unus MS. ποδάκη tenet; ποδάκνυ legimus etiam in Pollucis prooemio libri quinti, ποδακνύτατος Philo Leg. ad Caj. p. 1005. ποδακηίστατος Apoll. Rhod. I. 179. ut θαρηστάτος: Sed multo celebrius est ποδάκνης, quod usurpant omnes, qui proxime Homerum, quique longiore intervallo sequuti sunt, Hesiod. Theog. 502. Aesch. S. c. Th. 625. Scolion VII. Plato Rep. V. 41. T. VII. Alcidas. περί

Σοφ. p. 80. T. VIII. Plutaroh. V. Alex. IV. 255. T. IV. Quom. Adul. ab Am. dign. p. 190. T. VII. Liban. Declam. p. 161. T. IV. Procop. Bell. Goth. I. 35. 374. A. similiterque ἀνεμώκεσι Arist. Avv. 697. τὸν πτερυγίστην Aesch. Prom. 286. ποδωκέστατος Themist. Or. XI. 143. D. Eaque antiqui usus constantia mihi magnum afferre videtur indicium, si ulla ad mutandam terminationem via pateret, huc decursum esse.

Feminina positio a Suida relata: Πωδάκεια, ἡ ταχέα, ancipitem habet explicatum. Eustathius p. 1017. 35. τοῦ ἀμφιδάσεια ὁ τόνος ὡς τὸ ἵπποδάσεια, χαλκοβάσεια· προπαροξύνεται γὰρ φασιν ὡς παρασύνθετον· idemque alio loco p. 853. de χαλκοβάσεια loquens, ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, inquit, ἔσχυσε προπαροξύναι τὸ βαρεῖα, καθὰ καὶ τὸ δάσεια νόσον ἵπποδάσειαν. ταῦτα δ' ἴσως διὰ τὸ καὶ τὰ ἀρσενικά αὐτῶν προπαροξυνθῆναι, ὁμοίως τῷ τραχύς, ἄτραχύς, ὀξύς, κἀτόξυς, θήλυς, ἄθηλυς. Ὡς γὰρ αὐτὰ, οὕτω καὶ χαλκοβάσεια, ὡς εἰκός, καὶ ἵπποδάσεια. (ἵπποδάσεια ὁ ἐξ ἵππειων τριχῶν δεδασυνώμενος Gramm. MS. Bastii Append. ad Ep. Crit. p. 25.) Ὅθεν χαλκοβάσεια καὶ ἵπποδάσεια, ὁμοίως τῷ ἡμίσεια, θήλεια, quae Phavorinus exscripsit p. 1855, 38. Sed eadem ab adjectivis in ἡς derivari possunt, quibus poetae epici femininam positionem affingere amant, μοννογένεια, θεσπιέπεια, νικοτέλεια, †) quo etiam ἀπάγεια, ἡ μήπω παγεῖσα, apud Suidan pertinere videtur, a Kuestero male tentatum. Idemque etiam adjectiva in ὄς, per se minus mobilia, hunc in modum deflectere so-

†) Adde εὐπατέρεια, βωτιάμεια, cujus fortasse species in Arati mente insidebat Diosem. 290.

Χειμῶνος μέγα σῆμα καὶ ἐννεάνειρα κορώνη.

Ut τετρακόρωναι dicuntur, qui quatuor cornicis aetates vivant, sic ἐννεάνειρα, ut arbitror, ἢ ἐννέα ἀνδρῶν γενεὰς ἔχ. Vulgatum est per omnes: ἐννεάγηρα, quod et intellectu caret (quis enim γηῶν pro ζῆν dixit?) et metro adversatur. † Ἀμβολογήρα Veneris cognomen fuit Paus. III. 18, non ἀμβολέγηρα.

lent: *ἐννομία, τριφάεια*, v. Chr. Fr. Græfe Epist. Crit. p. 84. Ex hoc genere est *κορυθαλία* et illud, quod ex Aeschylō refert Pollux VI. 80, *ὀξύγλυπταιν τ' ἄρα κοκκιᾶ ἑῶν*, quod minus recte *ὀξύγλυπταιν* scribitur; *ὀξύγλυπτός* et *ὀξύγλυκον* e Medicorum scriptis protulit Foësius Oecon. p. 456. quorum secundum non ex communi genere compositorum est, quorum una pars alteram definit, sed duas et perfectas inconfusas notiones in unum componit, ut *ὠχρόλεπτος, Διονυσολέξανδρος, Ἰαμβλιχοπορφύρεος* etc. Apud Oppianum Cyp. III. 26. disjunctis nominibus *ὀφρύας ὑπὲρ βαθείας* scribendum videtur. Si vero adjectiva in *υς* exeuntia cum praepositionibus componuntur, terminatio immota manet, genera moventur. *ὑπέρβαρος* nunc in Aeschyl. Agam. 1186. recte legitur pro *ὑπερβαρέης, ὑπέρβαρον* Hippocr. de Artic. 386. C. T. XII. Galen. Comm. I. in L. III. Epid. p. 204. *ὑπέρβαρον* Aesch. Eum. 156. *Ἀμφιβαρέος* tamen apud Hesiychium legitur a *Ἀμφιπέταμον*, et *φανή ἐκωνιστήρη* ap. Hippocr. de Intern. Affect. c. XXII. 351. XXIII. 352. Mack. quam *φανήν ὀξείαν* vocat de Morb. Mul. I. 55. 559. C. T. VII. ut *ὀξύς* et *ὠκύς* saepe in eundem intellectum feruntur, v. Schweighaeus. ad Appian. T. III. 497. Pertinet haec dubitatio etiam ad L. de Offic. Med. II. 48. B. T. XII. 4. 618. T. I. Lind. ubi *τὰ ἀπόξη, σὶ ἀπόξια* scribitur, ab *ἀποξος* derivatur, sin *ἀποξία*, tam ab hoc nominativo quam ab *ἀποξής* derivari potest. + *Ἰπαιβλές* Philo de Belop. p. 65. ubi in margine *ὑπαμβλό* notatum. Sed usitatius utique est terminationem simplicis servari: + *πάροξος* Comicus nescio quis ap. Eustath. p. 863. *τὸ κατοξύ* Heliod. I. 42. Cor. *ἐπιπλατυ*, nuper omissum, Archimed. de Conoid. et Sphaer. Prooem. p. 48. et c. XV. 60. ed. Basil. p. 294. ed. Rivalt. *τὰ ἐπιπλατία* Prooem. p. 47. *ὑποπλατύς* Dioscor. II. 186. 191. b. Galen. de Semin. L. II. 1. 211. D. T. III. (*ὑποπλατεῖς*) Id. Introd. XII. 376. C. T. II. accentu circa alias atque alias syllabas fluctuante. Sed rursus *ξύλον ἐπιπλα-*

ρεις (hoc tenore) Apollod. Poliorc. p. 44. et 45. ὑπερπαρῆς
 Appian. H. R. VI. p. 177. Hipp. de Vict. Acut. I. 19.
 E. T. XI. Plutarch. V. Cat. IX. 599. T. II. ὑπόπαρῆς
 Lucian. Bacch. V. 504. T. VII. Dioscor. II. 207. 131. b.
 ὑπερπαρῆς Dioscor. V. 180. 315. b. Sext. c. Mus. VI. 360.
 ἐπόδριμος Galen. de Temperam. L. II. 2. 59. A. ἐπίδα-
 ρος — ἐπίγλυκτος Theophr. H. Pl. III. 18. ὑπόπαρῆς Eu-
 stath. p. 900. Καταβαρῆς agnoscere videtur Schol. Thu-
 cyd. VII. 2. 170. Sed prius verba Thucydidis ponam
 ipsa: ἥδη ἐπετελλέστο τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα
 διακλοῦν τείχος πλὴν κατὰ βραχὺ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ad
 quae haec annotat Scholiographus: κατὰ βραχὺ τι βρα-
 χύτης τινὲς ἀναγιγνώσκουσι, ὡς μὴ τὸ ἕλγιον, ἀλλὰ τὸ πε-
 τρώδες ἀκούηται de quo quae Bauerus scripsit, nugatoria
 sunt. Mihi illud significari videtur, aliquos, utroque
 conjuncto, πλὴν κατὰ βραχὺ τι scripsisse, excepto loco
 quodam vadoso eodemque scruposo, (nisi pro πετρώδες
 ille πηλώδες scripsit,) quae res fere conjunctae esse so-
 lent; πηλοῦ καταβαρῆτος Plato Tim. p. 297. Apud Stra-
 bonem V. 4. §. 5. p. 190. nunc e cod. Vat. legitur: πό-
 πον προσβαρῆ καὶ πάλυν, cod. Venet. προσβαρῆ. Edd.
 vett. προσβαρῆ. Sed προσβαρῆς VI. §. 6. 298. et saepius
 legitur, et videtur haec forma significationem neminis
 τὸ βράχος clarius ostendere. Καταβαρῆς Schneiderus e
 Dionis Cassii loco non indicato affert, sumtum haud
 dubie e L. XXXIX. 42. 1253. ubi πλοῖα καταβαρῆ ὄντα re-
 perimus, eodem fortasse errore, quo προῆ in Rescrip-
 to Athanasii MS. ap. Bandur. Antiqq. Constpl. p. 971.
 et βαρῆ Olympiod. ad II. Meteor. p. 29. a. et γλακῆ at-
 que alia hoc modo scripta passim occurrunt. Dubitan-
 ter loquor; nam res ita se habet, ut dijudicari vera a
 falsis non satis possint. Sed καταβαρῆς ὄντες in Xiphi-
 lini Severo p. 318. A. Steph. a κατὰ βαρῆς, et περιδαρῆς
 Apoll. Rhod. I. 195. ὑπεροξῆς Hipp. de Fract. II. 201.
 D. a simili principio repetere malim.

Eadem est inconstantia in motu. *Ἐπεβαρμία* Theophr. H. Pl. III. 13. τῆς κατοξείας βοῆς Aristoph. Vesp. 471. νῆες καταβαρμῖαι Poll. L. 103. perspicuum faciunt, in quam partem usus et ratio propendat. Neque tamen ἡ αἰσότης Theophr. H. Pl. I. 10. ἡ ὑποξὺς Dioscor. II. 98. 95. ἡ ὑπόπληγος Archestr. Athen. VII. 159. 215. mutare opus est. Tzetzes ad Lys. 641. τράφηξ κυρίως ὁ ὑπόπλητος, ὅθεν ὁ αὐτοῦ ἐκείνου ubi auferret veteris lectionis vestigium ὑπόπλητος, cujus formam ἰσόπλητος, μεσόπλητος, ὁμόπλητος et similia testantur. Praeterea etiam haec adjectiva a recentioribus in *ωεις*, *εὐρωίως* Donn. XXV. 471. et *ωδης*, *τραχιδης* Theophr. de Lap. p. 400., traduntur. Apud Basilium quidem Ep. ad Monach. Laps. p. 13. A. χαμαίηλον καὶ γλυκῶδη ἡδονήν sententiae convenit ἀλκυῶδη, sed εὐρωίως Passowius de Lex. Gr. pag. 122. βρωίως nos ipsi idoneis Suidae, Hesychii et Gloss. Steph. testimoniis confirmavimus. Sed eadem etiam in *ως* terminari, *γλυκὺς*, *γλύκιος*, nullo exemplo demonstrari potest; de Lycio fonte Soph. Philoct. 1439. si qui Scholiastae credere nolent, (v. Diar. Crit. Angl. T. II. p. 348.) his *γλυκὺν τε ποτὸν* plene satisfaciet.

§. II.

De adjectivis in *αιος*.

Quemadmodum igitur omnis graeci sermonis cursus eo dirigitur, ut composita a simplicibus propria quadam nota distinguantur, vicissim ab omnibus emendate scribentibus laboratum est, ne a principiis longius, quam necessitas exigeret, abiretur. Recte enim mihi animadvertisse videor, formas paragógicas, quibus nomina substantiva in adjectivorum naturam vertuntur, *ωδης*, *μωος*, *ειος*, *αιος*, deseri rursus, si nomen cum alio componitur, eoque ipso adjectivi habitum induit. De ceteris nondum mihi omnia collecta et meditata

sunt; itaque nunc in uno genere subsistam, de quo me spero aliquid exactius dicturum.

Augustus Matthiae, vir in his literis clarissimus, quum in Gramm. Gr. p. 131. nominum adjectivorum genera enumeraret, unum omisit amplissimum genus, maximeque necessarium, eorum, quae pondera et mensuras significant; de quo genere confuse exposuit Erscherus Anim. ad Vell. T. II. p. 166. His quum Graecorum terminationem *αιος* assignaverint, eam cum nominibus quantitatis ita conjungunt, ut plerumque literam *η* promptissimam illam in omni derivandi ratione adjuvtricem, interponant, *αμαξιαίος*, *δακτυλιαίος*, *ἰσθμιαίος*, *κοτυλιαίος*, *κνᾶμιαίος*, *ὀροβιαίος*, *ὀβολιαίος*, *παλαστιαίος*, *πλεθριαίος*, *ταλαντιαίος*, *ωγιαίος* etc. Hic si nonnulla occurrunt eo veluti internodiis destituta, magna criticos incessit dubitatio, utrum casu et errore librariorum illam literam omissam, an ab ipsis scriptoribus pro arbitrio suo alias aliter habitam esse decernant. Ita fuerunt, qui pro *στιγμαίος* apud Plutarchum et Cleomedem *στιγμαίος* reponendum esse putarent; Corayus contra in Heliod. IX. 15. 369., tametsi codices in *σπιθαμιαίων* consentire videbat, tamen vulgatum *σπιθαμιαίων* retinere maluit, motus similitudine adjectivi *πυγμαίος*. In neutram partem propendit Wesselingius, qui in Diod. V. 33. et *σπιθαμιαίος* ferendum censet et *σπιθαμιαίος*, ut Ms. est, non improbat. Henr. Stephanus autem pro declinationis diversitate unum alteri praeferre videtur. Nam quum in Thes. T. III. p. 935. loco quodam Dioscoridis *δισπιθαμιαίος* et passim *σπιθαμιαίος* legi dixisset, „At *δισπιθαμιαίος*, inquit, et *σπιθαμιαίος* dicuntur ut *πυγμαίος* a *πυγμή*, nam *πηγνιαίος*, *πυγνιαίος*, *ποδιαίος* etc. alio modo formantur.“ Ita etiam *κολοσσαίος*, quod labante memoria pro *κολοσσαίος* †) arripuit, nulla ex

†) In Lucian. Hermot. c. 72. p. 96. T. IV., unde ille *κολοσσαίος* citabat, nunc per omnes *κολοσσαίος* legi affirmat mihi Struvius.

πίστεος aspectum habuit. Quae si propius considerasset vir eximius, facile animadvertisset, non id solum quaerendum esse, ad quam quidque declinationem pertineat, sed etiam quas in exitu literas, quamque significationem habeat. Compendio dicam: Substantiva tertiae classis, quum in adjectiva in *αιος* exeuntia vertuntur, nisi jam ingentiam habent *ι* vel *υ*, ut *δισυαιος*, *φρυνυαιος*, *πικρυαιος*, necessario jota in se recipiunt, quasi nodum vinculumque, quod nomen et terminationem colliget: *απλότης ενιαία* †), *ζων τελευταιών*, *σπεφάνος φυνθηματιος* ††), *πάχος* † *ζωνιαιών* Athen. de Machin. p. 11. *πάχος δορατιαίων*, *υδωρ ναυατιαίων*, *φρεατιαίων*, *μηνιαίων*. In nominibus vero primi et secundi ordinis, tum a loco, tum a qualitate appellatis, ut *πηγαίος*, *ύλαιος*, *αελιναίος*, *ελφίνατος*, *λακκαίος*, nullus huic fulcro locus est; ac si jota in hoc genere reperitur, non terminationis causa extrinsecus receptum, sed stirpitus insitum est, ut ab *ήλιος* *ήλιαία*, a *θαλαμια* *θαλαμιαίος*, a *νομαδία* *νομαδιαίος*, ab *δριον* *δριαίος*, neque *μηλονομιαίων* aliunde quam a *μηλόνομια* derivari potest, vocabulo inte-

meque, qui Lucianum lectiones in numero habet; eademque scriptura *κολοσσιαίων μέγεθος* Philo de Joseph. p. 532. C. de Mund. Opif. p. 2. A. Diod. Sic. XI. 72. Lucian. Imagg. c. 12. p. 21. T. VI. (*κολοσσικός* Plutarch. ad Princ. Indoct. II. pag. 90. T. XII. Strabo I. 36.) Latini tam in possessiva quam in quantitativa significatione *colosseum* dicunt, et *giganteum*, quod Graeci, quum de magnitudine intelligunt, *γυγαντιαίων* vocant, Aesop. Fab. CCCLXXX. p. 246. Cor. et Suid. s. *Ἰπποφρέτης*, Lexicis omissum; *σπηλαιός* *τῆς* *π* scribendum est *γυγαντίας*, et *γυγαντίας* (*καλαίστρα*) pro *γυγαντιαίος*, apud Pollucem, et *λεόντιος* pro *λεοντιαίος*.

†) Hoc *ενιαίος* addendum Lexicis a Diog. La. VII. 35. Niceph. Greg. de Palam. Err. p. 686. F. Suid. s. h. v. Adde etiam *πινυαίος* Hippiatr. p. 252.

††) Proxime ad hoc exemplum Schol. Venet. P. 885. *λίθη αναθεμόντα* interpretatur *αναθεματιαίος*, quem ceteri *αναθεματιζόν*; deest id quoque Lexicis.

stato quidem, sed plane ad regulam accommodato. Sic
 a κληρονομία ductum est + κληρονομιαῖος Eust. p. 1425.
 55. a προγμία (non προγάμεια) προγαμιαῖος, Graecis Ictis
 frequentissimum. Verum, si quaeris, quaenam voca-
 bula jota illud non a stirpe tractum, neque declina-
 menti causa adscitum, sed tanquam propriam et neces-
 sariam sui generis notam, infixum habeant, illa sunt
 quantitatis significativa. De quorum forma et varie-
 tate priusquam accuratius exponam, contra eos mihi
 dicendum est, qui σπιθαμιαῖος et id generis alia defen-
 dere conantur. Hi fere omnes ad adjectivum πυγμαῖος
 tanquam ad sacram anchoram confugere solent; quod
 nomen an vulgo utitatum, anne potius ad Pygmaeorum
 interpretationem assumptum fuerit, magnopere ambigo.
 Hos qui tradiderunt a staturae brevitate nomen acce-
 pisse, satis quidem indicii dederunt, posse aliquem,
 qui longitudinem πυγμῆς aequet, bene graece πυγμαῖον
 dici, sed usitatam fuisse hanc flexuram, haudquaquam
 efficiunt. Si autem multitudinem omnem perlustramus
 vocabulorum ponderalium et mensuralium, longe
 praevalet contraria ratio. Πλεθραῖον legitur in interpr.
 Συνοψ. βασιλ. s. Σόσσον, πλεθραῖον apud Xenoph., Ae-
 lian. H. A. V. 9. et alios, ταλαντιαῖος Aristoph. Demosth.
 Alcaeus com. Poll. IX. 53. ταλαντιαῖος Athen. IV. 148. B.
 δραχμιαῖος Aristoph. Plato, Galen. de Antid. L. II. 7.
 972. B. δραχμιαῖος sine teste Stephanus, et ex duobus
 illis, de quorum scriptura disceptatum est, σιγμιαῖος
 Galeni auctoritate munitur de Vict. Acut. III. 186. B.
 σπιθαμιαῖος Hippocr. de Artic. IV. 457. T. XII. Aristot.
 H. An. X. 32. 481. Polit. VII. 4. 6. Theophrast. H. Pl.
 II. c. 7. Polyb. VI. 22. Galen. de Qualit. Corp. I. 61.
 T. II. Dioscor. II. 169. p. 116. b. Geoponn. II. 6. 103.
 qui haud scio an Strabonem IV. 10. p. 90. et Heliod.
 IX. 15. 369. σπιθαμιαῖος scribentes in suas partes tracturi
 sint. Similiter δακτυλιαῖος Aristot. H. A. V. 15. non
 δακτυλιαῖος Galen. de Admin. Anat. VII. 166. B. T. IV.

v. Schweigh. ad Athen. T. II. p. 5. *λεπταῖος* Dion. Hal. IX. 27. 1818. non *λεπταῖος*, *κοτυλαῖος* Athen. X. 15. 34. non *κοτυλαῖος* Diog. La. II. §. 139. Graecis placuisse iudico, idque non solum exemplorum multitudine, sed etiam rationibus quibusdam mihi confirmare posse videor. Nam quum etiam adjectiva ποιότητος quae dicuntur, ad hanc terminationem propendeant, quis non fateatur, plurimum interfuisse, ut ab his vocabula ποσότητος, quoad liceret, notabili quodam discrimine distinguerentur? quo neglecto fieri non potest, quin *τοναῖος* cum *τενιαῖος*, *μοικαῖος* cum *μεικταῖος*, *σταδιαῖος* cum *σταδιαῖος*, *ώραῖος* cum *ωρικταῖος*, alia cum aliis confundantur †). Poetas autem huic legi non adstringam, neque recusabo, quin forma vocabulorum per se minus legitima, saepe tamen numeris rationibusque poetarum aptissima reperiatur. Sic comparatum est *λεπταῖον* Palladae, *δραγμαῖον* Nicandri, *διδραγμαῖον* Eudemi ap. Galen. de Antid. L. II. 17. p. 927. cf. 14. 922. quod in Lexica recipiendum.

In hac quidem curriculi nostri parte duces habuimus nonnullos, quanquam discordes illos, viaeque incertos; quod reliquum est itineris, in summa solitudine emetiendum erit. Reliquum autem est, ut quaeramus, si ultra unitatem procedatur, utrum Graeci numeralia cum ipsis substantivis copulaverint, an simplicium formam etiam ad composita transtulerint, et ubi appareat, tum hoc reperiri, tum illud, potro quaerendum videtur, utra ratio iis, qui sermone scito et attico uti sunt, maxime placuerit. Ad quam rem indagandam tres habemus vias, Grammaticorum interrogationem, exemplorum dinumerationem, analogiae explorationem. Harum viarum nulla est, quae non aliquando

†) Deaunt Lexicis *μεικταῖος*, *μεικταῖον διάστημα* Ptolem. Geogr. L. II. p. 30. Synes. Ep. ad Paeon. p. 511. Simpl. in Aristot. de Coel. p. 134. *δικοικταῖος* Apollod. Poliorc. p. 26. *τριμεικταῖος* ib.

fallat; sed si omnes eodem ducunt, si id quod ratione convenientissimum, maximeque secundum naturam est, etiam Grammaticorum suffragiis probatur, idemque maximam habet antiquitatis auctoritatem, erit jam profecto illud nobis atticum. Grammaticorum autem sententia nobis pertenui argumento patefacta est. Primum J. Pollux eo loco, quo vocabula cum τοῖς composita recenset VI. 165. nullum parasyntheton, sed omnia syntheta apponit; deinde apertius Suidas: Τετράβολον οὕτω γὰρ λέγουσι τὸ τετράβολαιον, quod deest Lexicis. Idem vero etiam scriptorum praestantissimorum usu comprobatur, qui vocabula unitatis flexura, multitudinis compositione efficiunt. Herodotus I. 50. ἑκατάστα, τριτάστα καὶ παλαστία. Plato Theaet. p. 147. C. τῆς ποδίας, τῆς τε τετράποδος καὶ πεντέποδος, μέχρι πεντακαίδεκάποδος. Idemque in Menone catervatim δίπους, τρίπους, τετράπους, ὀκτάπους, ποσάπους, nullum contrario modo scripsit. Adde his Xenophontis Oecon. XIX. 4. 5. ποδίου, διπόδου, τριπόδου †), etc. ubi insignis lectionum varietas διποδίου, πενθημιποδίου (leg.

†) Xenophontea illa genitivi forma τῆς ἑκαπόδου, Herodoti II. 149. nunc ablata, quae in Lexicis ad δίπους, τρίπους refertur, nihil obstat, quominus a propiore fonte διπόδος, τριπόδος derivetur, quo exemplo Homerus πύρρῃ ἑκατόμποδος, Attici veteres νεῶν ἑκατόμποδον dixere Thucyd. III. 68. ἡδὲ τετράποδος Arrian. Alex. VI. 408. Utriusque loco Homeri et Thucydidis subrepsit forma vulgarior ἑκατόποδος, quae etiam in Ctesiae loco ap. Athen. XII. 38. 465. cum illa commutatur. Doricam eam esse conjicias ex Pindari usu Isthm. VI. 32. et monumentis doriensibus, quae in alia quaestione commemorat Koenius ad Gregor. p. 270. Similiter variant ἑκατόποδος et τετράποδος in pluribus versionis Alexandrinae locis (v. Belsæ 2.) et Diop. Cassi in Nicaeae Epigr. XXVIII. pag. 65. T. III. nulla erat ratio cur pro τετραπόδους quadros scriberetur τετράποδας; in vulgari dialecto τετραπόδου dicitur et quod quatuor pedum est et quod in quadrum formatum v. Polyb. VIII. 6. Gregor. Naz. Or. XVII. 369. T. I. Proprie atticum est δίπους, τρίπους, τετράπους etc.

πενθημίποδιος) et πενθημιπόδου librariorum habitationem prodit. Sic denique Aristoteles Polit. IV. 13. 2. δραχμίων καὶ πεντάδραχμον, et Theophrast. de Caus. plant. VI. 2. 354. τὸ ποδιῶν καὶ τὸ μυριόπουν.

Hactenus de Grammaticorum praeceptis, deque usu scriptorum dictum est; rationi quid maxime consentaneum, hoc est, quid naturae proximum, simplicissimum, temperatissimumque sit, hinc pro se quisque, etiam me tacente, statuere poterit. Nam ut a τάλαντον adjectivum ταλάντιος, a παλαστή παλαστιῶς duceretur, necessitas cogebat; cui non ultra, quam opus erat, inservierunt, neque porro διτάλαντιος, τριτάλαντιος, sed ad substantivum regressi, minima molitione διτάλαντος, τριτάλαντος dixere, flexuram autem operariorem iis reservandam putarunt, quorum primitiva jam ad id praeformata et praestructa essent, velut ἡμιπρόδιον, ἡμιπρόδιαῖος, τριημιπρόδιαῖος, ἡμιτόνιον, ἡμιτονιαῖος, τεταρτημόριον, τεταρτημοριαῖος. Eamque rationem Atticos per omnia sequutos esse, singulos viritum citando, demonstrabo. Διτάλαντος Demosth. c. Aphob. I. 853. de Cor. 529. Herodo. II. 195. τριτάλαντος Arist. Lys. 538. Isaeus de Hered. Pyrrh. p. 24. p. 34. T. VII. πεντετάλαντος Nub. 758. Dem. c. Aph. I. 855. δεκά-τάλαντος Aeschib. fals. leg. p. 273. πεντεκαίδεκατάλαντος Dem. II. c. Aph. 838. ὀγδοηκοντατάλαντος Lysias de Euandr. p. 805. ἑκατοντάλαντος Arist. Eqq. 442. A drachma δίδραχμος Arist. Pac. 1302. Thucyd. III. 17. πεντάδραχμῶς Herodo. VI. 89. ἑξάδραχμος Arist. Oecon. II. 6. πεντηκοντάδραχμος celeberrima illa Prodicī oratio ap. Platonem et Aristot. Rhet. III. 14. 375. Πωλὼν τὰς χρη-θὰς ὀκτωκαίδεκαδράχμους καὶ τὸν ὄλνον δωδεκάδραχμον Demosth. c. Phaenipp. 1045. Adde Lexicis ἑκατοντάδραχμος Galen. de Comp. Medic. p. Gen. II. 2. 681. D. A cotyla δικοτύλος Comicus Athen. VII. 71. τρικέντυλος Aristoph. Theam. 743. Menand. XI. 32. 229. τετρακότυλος Alexis XI. 66. 292. ἐπικακότυλος Aristoph. Poll. X. 67. Nihil

opus est plura conquirere; satis enim intelligi puto, quam certi antiquitus huic generi circumscripti fuerint termini. Et ut prudens paterfamilias suppellectilem mundam potius et ad usum comparatam quam amplam immodicamque mavult, ita etiam in ratione fingendorum vocabulorum intelligeptissimi verborum tractandorum artifices non tam copiam quam modum quaerunt. Sed ubi ille sanus et integer sensus, qui nec deesse neque superesse quidquam patitur, cum ceteris virtutibus sensim hebescit, tum per luxum et libidinem vetera diffinguntur, nova accumuluntur, alia aliis superstruuntur, nemo ut jam sine errore reperire possit, quod praesens usus postulet. Rem gravem et ominatam, iis praesertim, qui morum et sermonis contagionem altius coniectant, hic leviculo argumento declarabimus †). Nam post decursum illius brevissimi aevi, quo summus attici sermonis flos constitit, nativis istis novae succrevire vocabulorum stirpes, eademque non necessariae, διδραχμιαίος, διτράλαντιαίος etc. Primum inter Atticos mediae aetatis Critian, magnum illum et rerum et vocabulorum novatorem, διδραχμιαίων (nisi lectio corrupta est) dixisse reperio Poll. IV. 165. quod illa aetate nullum, ut videtur, imitatore habuit, uno seculo post, permultos: τριτάλαντιαίος Plutarch. V. Aemil. Paull. XXX. 215. et Philo de Telor. Construct. p. 51. ex quo πενθημιτάλαντιαίος accedat Lexicis. Τετρακοτυλιαίος et ἑξακοτυλιαίος Sext. Emp. III. 10. 152. τετρακλαισιτιαίος Athen. de Mach. p. 6. quorum ultima omitunt. Sic, ut in uno me eoque usitatissimo genere contineam, διμηνιαίος, quo Lexica pariter carent, Hippocr. de Nat. Mul. XIX. 690. A. Morb. Mul. I. 52. 757.

†) Dioe des: *Pari passu morum ac literarum cucurrit licentia; et perinde, ut alii mores, alius priscis exstitit sermo; postera aetas, sicuti disciplinam prisci seculi, ita et sermonem fastidire coepit.* cf. Seneca Contrav. Praefat. L. I.

F. *τριμηνιαίος* Theophr. de Caus. Pl. III. 10. Cleom ed Cycl. Theor. I. p. 25. *τετραμηνιαίος* Diod. Sic. XI. 80 XII. 78. *εξαμηνιαίος* Apollod. III. 4. 3. *επταμηνιαίος* Plut. Plac. Phil. V. 18. 481. Lucian. Dial. Deor. c. IX. *ὀκταμηνιαίος* Galen. Hist. Phil. XXXIV. 54. *ὀκτώμηνιαίος* (quam formam negligunt Lexica) Philo de Opif. Mund. p. 28. B. Schol. Arat. 455. *δεκαμηνιαίος* Apollod. III. 14. 4. Sap. VII. 2. Joh. Lyd. de Mens. I. Horum omnium nullus est tam sui similis, ut non aliquando ad veterem consuetudinem ex improvise relabatur. In Hippocratis scriptis, quae nomine vetusta, multis autem partibus recentissima sunt, usitatissimum est *δμήνος* cum veteris ejusdem generis, *τρίμνης* Herodo. II. 124. Plutarch. V. Crass. XII. 420. A. T. III. Ptolem. Geogr. L. I. 8. pag. 8. *τετράμνης* Thucyd. V. 63. Appian. Maced. IX. 1. 514. etc. Ac sunt etiam vocabula quaedam, quae ne inter recentiores quidem colorem facile mutant, ut *διπληγς* (Plato Phaedon. c. 114. pag. 195. Xenoph. Cyr. VI. 1. 17.) Aristot. H. An. IV. 1. 133. Plutarch. de Fort. Alex. Or. II. 9. p. 72. T. IX. *τρίπληγς* Hesiod. Opp. 423. Aristot. de Anim. I. 3. p. 8. T. II. Eur. Cycl. 254. Polyb. V. 88. *τετράπληγς* Plato Rep. IV. 340. Arist. Vesp. 555. Aristot. de Sens. VII. 80. C. T. II. Itaque non erat, quod Theophrastus H. Pl. IV. 5. 547. *διπληγυαῖος*, Apollodorus *τετραπληγυαῖος* II. 4. 10. velut e longinquo quaereret; *πεντηκονταπληγυαῖος* Tzetz. Chil. I. 817. infer Lexicis. Sed jam rationem concludam: Si paret, et ple-rosque et praestantissimos auctores vocabulis simplici-
 bus terminationem sui generis propriam, compositis communem tribuisse, et est perspicuum, hanc ratio-nem simpliciore naturaeque conjunctiore esse, licet jam intelligamus, veteres Grammaticos, quum *τετρα-βολισαῖον* reprehenderent, obscuro quodam analogiae sensu ductos, eadem sententia hoc totum genus dam-nasse.

Sed, quoniam, quae maxime erant necessaria, ab-

solvimus, nunc, si quid in via nobis occurrebat observatione dignum, quod tum ad exitum properantes praetervolvimus, id per oïium repetamus. Et, ut ordine primum quidque replietur, initium sumam rursus ab omissione jota copulativi, cuius etiam in hoc genere numerorum multiplicatorum exempla reperiuntur. Ita διαπιδαμίων Dioscor. II. 172. 117. b. quod aliis ejusdem auctoris locis rectius διαπιδαμίων scribitur. Attici politiores quomodo dixerint, quaerere supervacaneum, quum ipsum σπιδαμή apud hos non satis sit receptum, v. Thomam et Moerin; sed qui minus delicti fuerunt, διαπιδαμον dixere, ut Hesiod. Opp. 426. et Dioscorides ipse III. 95. 169. b. τρεπίδαμον Xenoph. Cyu. IX. 13. Lexicis adde ἡμισπιδάμιος Philo de Constr. Tel. p. 55. πενθημισπιδάμιος ibid. p. 59. et ἡμισπιδάμιος Hippocr. de Fract. p. 241. T. XII. Τριμηναίος, quod olim a quibusdam editum Polyb. V. 1., nunc cessit meliori τριμηνος. Ut Harmenopulo + τριμηναίος Man. Legg. I. l. 2. 20. sic Tzetzae suum + τετραμηναίος Chiliad. V. 576. et πεντηκονταμηναίος I. 21. 581. non eripiam. Διμοιρετην Hesychius non + διμοιραίων, sed διμοιριδίων interpretari debebat. Pro διδακτυλίων Heliod. de Fasc. IX. 522. B. rectius legitur διδακτυλίων c. XXXI. pag. 529. D. et Galen. de Fasc. 97. 495. D. + τριδακτυλίων Sext. Emp. adv. Phys. I. pag. 660. Geoponn. VII. 15. 500. Lexicorum causa etiam illud notandum, Graecos hoc in genere Latinis adstrictiores esse hinasque significationes una flexura concludere, tam bipedem quam bipedaneum s. bipedalem δίπουν dicentes.

Hinc paullum progressi ad eum locum, quo de ὀβολιαίος et similibus expositum est, in formam secundariam incidimus ὀβολιμαίος. An igitur Graeci veteres (id quod Lexicographi nostri tradunt) utrumque vocabulum eodem sensu usurparunt? Si quidem licet ex paucis exemplis, quae ad manum habeo, conjecturam ducere, ὀβολιμαίος longe alio spectat, quam ὀβολιαίος,

neque tam quantitatibus quam aestimationis est appellatio. Sic in Theanus loco (Ep. III. 39. Orell.) κέρδι ὀβολομαία dicitur lucellum vordidum. Eustathius p. 1405, 28. τριοβολομαίος ὁ εὐτελής. Photius Bibl. c. 59. pag. 55. τοὺς κληρικοὺς ἀτίμους καὶ διεφθαρμένους καὶ αὐτοπαρακλήτους καὶ τριοβολομαίους ὑβρίζει. Quis vel ex eo, quod a nullo majoris moduli nummo ejusmodi adjectivum ducitur, non intelligat, hac terminatione non certi mercipretii, sed vilitatis notionem comprehendendi? Itaque hoc contendo: quod exiguo pretio sed justo et suo emittitur, ὀβολομαίος dicitur, quod extra pretium est, ὀβολομαίων. Similiter etiam τόκον ὀβολομαίων apud Eustath. l. c. per ignominiam dici puto foenusculem tocullionum; nam certas usuras et menstruas et annuas non solent Graeci hoc modo appellare.

Ceterum τριοβολομαίος etiam apud Etymologum et Suidan legitur brevi ὀ scriptum, vitiosa illa scribendi consuetudine, qua hoc totum genus laborat. διοβολομαίος Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 5. 551. F. IX. 5. 607. B. 615. D. 616. B. (ubi his terve δυοβ.) et τριοβολομαίος Dioscor. I. 152. 5r. b. Galen. l. c. VII. 3. 544. adhibita necessaria emendatione addantur Lexicis.

Multa mihi hujus generis necessario praetermittenda sunt, ut diutius in uno reliquo genere, prae ceteris variabili, commorari possim, eorum dico, quae cum μνᾶ componuntur. Quod vocabulum quum sua sponte tam sit curtum, ut nulla sui parte privari possit, quin totum evanescat, †) quumque etiam hoc prae ceteris praecipuum habeat, quod ad propagationem adjectivi vocalem affert propriam, primo veluti partu μναίος ex se protulit, in quo terminatio huic generi

†) Τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων λέξεων παραγόμενα φυλακτικά ἐστὶ τῶν ἰδίων φωνηέντων ὑπὲρ τοῦ μὴ παρατελείσθαι εἰς τὰς παραγωγὰς αὐτὰς τὰς πρωτοτύπους λέξεις — τὸ γὰρ ἰδίον ἐφύλαξε τὸ ἦ τοῦ ᾗ — καὶ τὸ μναίος ἐφύλαξε τὸ -ᾰ. Apollon. de Adverb. p. 586.

solemnis cum substantivo integro cohaesit, non interposita illa vocali copulatrice. Similiter ὀργυιά, quod natura habet exitum vocalem, proxime cum terminatione αῖος copulatum adjectivum prodit ὀργυρίαῖος. Itaque a μνᾶ pronus erat transgressus ad μναῖος, quod apud Themistium legitur Or. XXIII. 290. C. Sed quum longe major horum vocabulorum pars in αῖος declinasset, hanc similitudinem nonnulli, ultra quam oportebat, consecrati, etiam μναῖαῖος dicendum putarunt, ut ποτυλίαῖος, ὀβολίαῖος etc. Eustathius p. 1878. 56. Ὅρα τὸ ἐξάμνουν καὶ δεκάμνουν καὶ νῶς παρεσχηματισθὲν ἐν τῇς μνᾶς. Ἐπειγὺς γὰρ ἡ ἀνάλογος παραγωγή μναῖος καὶ μναῖον (1. μναῖον) εἶναι ὤφειλε. Ἀριστοτέλης σεμνότερον ἄλλως παραγαγὼν μναῖαῖος ἔφη μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ τ. ὁ δὲ πλεονασμὸς οὗτος καὶ ἐν τῷ καμινιαῖ᾽ αἰθάλη†), καὶ ἐν τῷ τα-

†) Sumtum hoc est e versione Alexandrina Exod. IX. 8. 10. ubi lectio variat, pariter ut in Gregor. Naz. Ori. XVI. 307. B. pro καμινιαῖας αἰθάλης codd. nonnulli καμινιαῖας praebeant; sed recte πῦρ καμινιαῖον Anna Alex. Proleg. p. 7. λόγους οὐδὲν καμινιαῖας αἰθάλης ἀποεικότας Niceph. Greg. Hist. By. XX. 7. 625. B. Joan. Zonar. Ann. I. 55. A. Similiter pro λοχναῖα φλόξ Galen. de Vict. Acut. Merb. VII. 192. F. T. XI. rectius legitur λυχνιαῖα Comm. V. in Epid. VI. 524. D. in Aphor. I. 27. F. λυχνιαῖον γὰρ Sext. Emp. I. 14. 31. II. 13. p. 100. (λυχνία φλογί Olympiod. ad Aristot. Meteor. p. 5. a. leg. λυχνιαῖα.) Saepe varietatis causa posita est in ipsa vocabulorum origine. Sic a στάδην proficiscitur σταδαῖος, σταδαῖον ἔγχος, σταδαῖον μέλος, etc. a στάδιος novo incremento σταδιαῖος; τὸ τῆς ἡλικίας σταδιαῖον (staturae proceritas) Nicet. Ann. L. II. 5. 43. D. σταδιαῖα πάλῃ Philostr. Vitt. Soph. I. 22. 526. σταδιαῖα μάχη (stataria congressio) Lucian. de Parasit. c. 40. p. 131. T. VII. Joseph. Antiqq. VII. 12. Suid. s. v. quae et σταδία dici solet. v. Reitemeier ad Zosim. IV. 12. 298. Reimar. ad Dion. Cass. T. I. p. 33. Adde huc, quod a κρύφα κρυφαῖος, a κρύφιος porro κρυφιαῖος, a μύχιος μυχιαῖος et, si hoc minus tutum videbitur, ab ὁ σκότος σκοταῖος, obscurus, a τὸ σκότος vel ἡ σκοτία σκοτιαῖος, nocturnus, (ut a σποδιά σποδιαῖος) quod temere sollicitat Jungermannus ad Poll. I. 69. v. Lex. Xenoph. T. IV. p. 57. In hanc temporis significationem cadunt etiam ὀκρυαῖος et βροντιαῖος. Βροντιαῖον ἔδωκε cur dixit

λανταῖος καὶ ἐν ἄλλοις. A nominativo *μναῖ* recte *πηγικῆς* quidem *τύπος* derivari possit *μναῖος*, ut ab *Ἀθηνᾶ* *Ἀθηναῖος*, sed ponderis et mensurae significatio in nullam aliam formam cadere potest, quam in *μνααῖος*, vel cum superpondio illo Aristotelico *μνααῖος*, ut altero Eustathii loco p. 1905. 34. perspicue expressum est. *Μνααῖος* autem ut scribatur ternis syllabis, minime placet, quod ea ratione scripturae proprietates, quam dedit opera quaesiverunt, rursus obscuratur, jota illo, quod est mensuralium veluti propriam signaculum, in diphthongum diffuente. Verum librarii et editores principes, apud quos nulla erat harum rerum suspicio, tantum non omnibus locis diaeresin sustulerunt; ita nunc *μνααῖον* legitur Xenoph. Hipparch. I. 16. Polyb. XIII. 2. Athen. III. 56. 347. Mechann. Vett. pag. 69. Suidas: *Μνααῖον καὶ δεικαμναῖον*. In Xen. Equest. IV. 4. Edd. vett. exhibent *μνααλους*, quod et in Hort. Adon. p. 103. et cod. Paris. apparet; Pollux vero in hoc Xenophontis loco *μνααλους* scriptum reperit, cui ad summam nihil deest praeter punctula. Verum quod praeterea in Lexicis circumfertur *μναῖος*, ac multo magis, quod Schneiderus Aristoteli H. An. V. 13. 206. et Athenaeo l. c. restituere cupiebat, et huic ex membranis suis restituit Schweighaëuserus T. II. p. 100., *μνάιος*, in totum improbandum. Composita, ut lex praescribit, ad similitudinem prototypi, utcunque possunt, relabuntur, *δειμναῖος* Xenoph. Oecon. II. 5. Lucian. Dial. Meretr. XIV. 267. T. 8. *τετραμναῖον*, Diod. Sic. L. III.

rit Hippocrates id quod inter tonitrua decidit (Epidem. VII. 494. E. T. IX. et Galen. Comm. p. 495. E. 496. E. 497. B. Lexicis omissum), ratio in promptu est, alteri formae *βρονταῖος* alia notione subiecta. Verum tamen hanc rationem voluntariam magis esse quam necessariam, patet ex eo, quod aquae, quae inter fulgura cadunt, *αερακταῖα* dicuntur *ῥεῖατα* Plutarch. Symp. L. IV. Quaest. II. v. 171. T. XI. Adde Lexicis *ἀμαρτήματα συμπεσιαῖα* Eustath. p. 770.

15. 212. quod Lexicis addendum cum *ἑπταμναῖον* (Hesych. s. *Μολυβίς* et *Μολυβδῖς*) et *δωδεκαμναῖον* Philo de Bello p. 98. et *πεντεκαδεκαμναῖον* ib. *Τριακονταμναῖον* Polyb. IX. 41. 178. Haec, si jota hic necessario adhibitum subtraxeris, superioribus illis *δικότυλος*, *τρίπλεθος* etc. perfecte respondent. Altera scriptura magis vertebrata, *ἑξαμνιαῖος*, *δεκαμνιαῖος*, hoc est, *ἑξαμνιαῖαῖος*, *δεκαμνιαῖαῖος*, tenet adhuc in Hesychii v. *Πέλεως*, pro quo Is. Vossius *ἑξαμναῖον*, *δεκαμναῖον* suasit.

Sed nondum omnem hujus vocabuli varietatem exhausimus; quod quum natura sua ad adjectivi formationem inhabilis sit, tum etiam compositionem habet minus expeditam, nisi si in sua resolvatur elementa; quam viam nonnulli ingressi protulerunt *δίμνονν* Mechan. velt. p. 69., quod Lexicis deest, *τετράμνονν* Athen. XI. 15. 209. *πεντάμνονν* Athen. IV. 31. 82. T. II. *δέκαμνονν* Hesych. s. *Ἡμιπέλεκτος*. Hoc Iones et Attici veteres in *δίμνωος* sive potius *δίμνεως* (non *διμνέως*, ut vulgo scribitur) verterunt, ut a *γέα* *εὐγεως*. Pro *εἰκοσίμνος*, quod probari nequit, †) quum Pollucis codices paroxytonum *εἰκοσίμνος* praebeant, credibile est Lysian *εἰκοσίμνεως* scripsisse, quo etiam revocandum est Aristophanis *δεκάμνη θώρακος κύτει* et Suidae *τρίμνονν*. Quemadmodum autem in Herodo. V. 77. pro *διμνέως* (δίμνεως) codices quidam *διμναίας* praebent, Schweighaeusero probatum, ita Plutarch. V. Pomp. XXXIII. 181. T. IV. pro *ἡμιμναῖον* in Ms. est *ἡμίμνεον*. *Ἡμίμνεον* Galen. de Comp. Med. p. Gen. IV. 13. 704. *ἡμίμνεα* Πέντε Porphyrr. de Abstin. IV. 4. *ἡμιμναῖον* Plato Legg. VI. 774, Demosth. c. Theocr. 1335. Xenoph. de Vectig. IV.

†) Etiam nomen proprium *ἑκατόμνος* (v. Harpocr.) Isocratis codd. p. 57. *ἑκατόμνος* scribunt; quanquam in hoc nominum genere correptio extremae syllabae tolerabilior est. *Ἀκαίμνος*. Athen. V. 40. 297., quod uterque cod. pro *δεκαμναῖος* praebuit, leniter inclinatum eodem concedet.

15. Memm. II. 5. 2. Hesych. α. Τερμίστιον. Libris editis quam parum fidei in hoc genere habendam sit, existimari licet Schweighauseri exemplo, qui quum binis Suidae locis e Polybio excerptis δεκαμνηαίων (h. e. δεκαμνηαίων) scriptum reperisset, nulla ad lectores mentione facta δεκαμνηών edidit, adhibita emendatione, ut ipsi videbatur, certissima, si ad manum intueris, futillissima. Ita qui superioribus seculis forum typographicum calefecerunt, quum meras maculas sibi e tabulis veterum expurgare viderentur, sinceros colores atque ipsa lineamenta diluerunt, nobisque viam ad multarum rerum inventionem praecluserunt.

Explicata hujus generis vi et ratione, paucis nunc ostendam, in judicandis scripturae vitis quem haec doctrina sit habitura usum. Librarios constat nulla in re tam saepe lapsos esse, quam in adjectivis in ιαίος et ιδίος terminantibus. Ita βλωμίδιος ap. Athenaeum III. 50. pro βλωμιαίος invectum esse vidit Salmasius, δακτυλίδιος in Damocriti versibus ap. Galen. Comp. Med. p. Gen. VII. c. 10. p. 847. D. pro δακτυλιαίος, Ἐρμάδιον apud Zonaram Lex. T. I. p. 370. pro Ἐρμαίων, et ἀνεμίδιος pluribus locis pro ἀνεμιαίος subrepsit, v. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 244. Neque tamen ubique tam facilis est vitii exploratio. Nam et haec terminatio ιδίος late per sermonem graecum patet, pluresque habet fontes et cum multis aliis generibus cognationes. Partim enim adjectiva in ιαίος, ut aliquid a gravitate sua remittant, in hanc longitudinem extenuantur, πορφάτος, μοιρίδιος, ἀμοιβαίος, ἀμοιβαδίδιος; quod indiscrepandum est Quinto Cal. V. 65. χερσὶν ἀμοιβαδίδης et VI. 176. νῆας ἀμοιβαλῆσι φυλασσέμεν. Sicet ἑπωμαῖος Arat. Phaenm. 144. ἑπωμάδιος 248. Primi tamen et tertii vocabuli forma crassior prosae, citatior poesi accommodata; secundo contrarius in utramque partem motus fuit. Rarim nascuntur ex adjectivis in ιος, maxime localibus;

quo in numero usitatissima sunt composita cum θαλασ-
σα: ἐπιθαλασσίδιος, παραθαλασσίδιος, quae ipsi Attici cum
primitivis suis promiscue usurpant, ut in Plat. Legg.
IV. p. 161. πόλις ἐπιθαλασσίδιος et p. 162. πόλις ἐπιθα-
λασσία. Verum de hoc jam Thomas M. admonuit. In
Leonidae Tarent. Ep. XCIII. 1. p. 178. pro ἐπακταῖος,
quod non improbem, Jacobsius ἐπακτίτης sibi placere
profitetur; Vaticanus ἐπάκτειος exhibet, Planudes ἐπά-
κτιος, ejus secundaria forma ἐπακτίδιος hoc loco aptis-
sima erit. Sic παράκτιος et παρακτίδιος, ἐπιτύμβιος et
ἐπιτυμβίδιος, ἐνοίκιος et ἐνοικίδιος, ἐπιμάστιος et ἐπιμαστι-
διος (adde Lexicis ὑπομαστίδιος, *subrumus*. Nicet. Arin.
XXI. 8. 406.), ὑποκόλπια ξίφη Herodiani. VII. 11. et ὑπο-
κολπίδια ξίφη VII. 6. nullo significatus discrimine usur-
pantur. †) Confer ἐποχθίδιος, ἐποψίδιος, παροψίδιος.

Sed quo magis intelligatur, loci et situs significa-
tionem huic inclinamento propriam esse, magnum nū-
merum vocabulorum, quibus singulae corporis partes
appellatur, in unum congeram: ἐπινεφρίδιος, προστεφ-
ρίδιος, ἐντοσφίδιος (nihil est ἐντοσφιδίος), μετωπίδιος, ἐπι-
μίδιος, ἐπινωτίδιος, ἐπιβλεφαρίδιος, προγαστρίδιος (ὀφθαλμοίς
Schol. Lucian. Deor. Conc. p. 181. T. IX.), περικνημίδιος,
ὀποσαρκίδιος. Atque haec terminatio huic generi ita
propria est, ut primitiva in *ios* pleraque defecerint.

Sed hic me video in superioris disputationis vesti-
gia incurrere. Nam a corporis partibus etiam adjectiva in
ios denominantur, ὠτιαῖος, ὠμιαῖος, καρδιαῖος, atque
alia plura nondum in Lexica relata, veluti ἡπατιαῖος
Hippoer. de Oss. Nat. X. 7. E. T. IV. κνημιαῖος ib. κρο-
ταφιαῖα πλεγή Synes. Ep. CXXII. 259. μετωπιαῖα ἐπίδε-
σις Galen. de Fasc. XII. 476. E. νεφριαῖον στέαρ Dioscor.
II. 87. p. 87. b. Quum igitur ambo adjectivorum ge-

†) Eadem viciniae notio expressa est in adjectivis temporalibus,
ἐπινυκτίδιος Procop. de Aedif. Justin. I. 7. p. 19. D. πλεῖς προαρ-
σιδίδιος Scylax Peripl. 25. et 55. quae ambo desunt Lexx.

nera de partibus corporis usurpentur, terminationis autem tanta sit similitudo, ut infirmiore[m] visum facillime fallat, illud peropportune accidit, quod adjectiva in *ιαίος* a solis substantivis ducuntur; neque recipiunt prae-positiones; haec in *ιδίος* contra et adjectivis in *ιος* nituntur et praepositionibus lubentissime adnituntur; cuius rei ratio posita est in hoc, quod haec situm, illae partes ipsas, earumque substantiam significant. Ita mihi *ὑπομασθιαίος*, quod in Lexicis affertur, ex *ὑπομασθίδιος* natum; in Hippocrate autem de Oss. Nat. VII. 5. D. T. IV. *φλέψ ἐπωμίδια* pro *ἐπωμιαία* legendum videtur †); neque magnopere dubito, quin idem de Morb. Mul. II. 50. 827. C. *ιδρῶς μετωπίδιος*, non *μετωπίδαίος* (sic), et Pollux V. 65. *τὰ μηριαία* (sc. *μέρη*), non *μηρίδια*, scripserit. Ita patet, et *ἡτράϊον* et *ἡτρίδιον* recte in *ἡτράϊον* mutatum esse, et porro *νεφρίδιον* in *νεφριαίον* mutari debere. Apud eundem vero Pollucem I. 199. pro *μηριαίων* (*τρίχα*) necessario scribendum est *μηριαίων*. Nam quum his adjectivis in *ιαίος* praecedant primitiva in *ιος*, adiaceant congenita in *ιδίος*, necesse est jota illud conjunctivum proprie adscribi. *Ναταίος* et *νωτιαίος*, quae in Lexicis pro iisdem habentur, ortu, usu et significatione differunt; *νωτιαίον ἄχθος* recte dicitur; non item *νωταία φλέψ*, nisi in poetarum carminibus, quos supra significavimus sponte Musarum hanc habere praeter ceteris mortalibus licentiam, ut exilia analogiae praecipua generose contemnere possint. ††)

†) In Strabonis L. VIII. 11. p. 60. T. 3. *τὸ τῆς Νημεδίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν* legendum *Νημεαίας*. Suidas: *Νήμειος, ὃ ἐν τῇ Νημείᾳ ἐστὶν Ἀσπικίη. ὃ δὲ τῆς κατὰ τὴν Ἑλὴν — Νημεαίος*. cf. Steph. Byz. s. *Νημέα*. *Νημεαίος* (ut *βορραίος* Leonid. Ep. XXXIX.) Hesiod. Theog. 327. *Νημεαίος* Pind. Nem. II. 7. *Νημέσιοι λέντρος* Tzet. Antehom. 104. v. nott. ad Paus. II. 15. 232. In Schol. Nov. Apoll. I. 989. malè *Νημεσίον*, recte *Νημεαίος* 498.

††) Licet cum his comparare quodammodo latina *abiegnus*, *fer-*

Sed ne nunc quidem a me impetro, ut ab hoc loco discedam. Retinet enim et vellicat illud ἀνεμίδιος, quod in ἀνεμιαῖος mutandum esse, omnes uno ore clamant †). Neque mihi in mentem venit huic formae, quae plurimis testimoniis nititur, controversiam movere. Tantum quaero, quid obstat, quo minus ab ἀνέμιος, quod non videtur addubitari posse, secundo gradu ἀνεμίδιος derivari censeamus, ut a λάθριος λαθρίδιος, μοίχιος μοιχίδιος? Si in re non admodum magni momenti conjecturae aleam adire licet, haec terminatio ἰδιος in solis corporalibus illis significativa, in ceteris mera paragoge est, principio quidem numerorum causa suscepta, deinde vero etiam significationis ergo gradatim amplificandae communiter retenta; quae amplificatio intelligitur in Latinis et Nostris liber, liberalis, novus, novitius, medius, medianus, Ciceronius, Ciceronianus. v. Weiske ad Marcellianam p. 7. Illud, quod dixi, satis videtur ad intelligendum, cur neque a μοίχιος μοιχιαῖος, neque ab ἀνέμιος ἀνεμίδιος duci commode potuerit. Ceterum ab illo genere corporalium longissime abhorret terminatio μαῖος, ut neque τραχηλιαῖος, a Bastio commemoratum Ep. Crit. p. 155., quod in quibusdam Strabonis libris Ms. pro τραχηλιαῖος offertur (ut et Eustathius scribit p. 1915. 13.), neque quidquam huic simile probandum sit. Namque adjectivum in μαῖος nullum reperitur, cuius non primitivum in ἰμος aut extet aut extare possit. Sic ab usitato ἀρπάγιμος ducitur ἐρπαγμαῖος, a κλόπιμος κλοπιμαῖος, a κρύφιμος (Maneth. I. 159. et 252. Hesych. s. λόχη) κρυφιμαῖος (Hesych. s. κρυπταδῆ). Recte igitur Etymologus M. θνησιμαῖος ἐκ τοῦ θνή-

ruginus, aëneus, et ex alio genere significationum monstruosus, montuosus, tonitralis et tonitrualis.

†) V. Buttmann Auctar. ad Plat. Gorg. p. 533. Boissonade ad Maximam p. 113.

διμος, quod ipsum in usu non occurrit, sed derivatum ἐνθνήσιμος. Lexicis adde φθοριμαῖος (φθοριμαῖοι λόγος Euseb. Hist. Eccl. IV. 22. 185. ψευδοδοξα 28. 192.), τρεφίμαῖος Philo de Nobil. p. 909. C. ἐξορισιμαῖος Hesych. s. Δημόστατος, ἀγρονιμαῖος Euseb. Pr. Ev. p. 227. Phot. s. Ὀξυθυμία, Eustath. p. 1954. 3. Haec et pleraque alia, quae Bastius in Ep. Crit. l. c. contulit, recentiori Graecitati adscribenda sunt, veteribus hoc genere parce et verecunde, tanquam condimento, usis: Εὐχολιμαῖος Pollux probat; ἀρπαγιμαῖος Phrynichus App. Soph. p. 5. idem ὀνυχιμαῖος et συλλογιμαῖος p. 160. ἐνεχυριμαῖος improbat Ecl. Att. p. 160. Herodoti est ὑποβολιμαῖος, Aristophanis ἀποβολιμαῖος, Demosthenis ἐπιστολιμαῖος †), quibus adhaerent ἐκβολιμαῖος, ἐμβολιμαῖος, ἀποστολιμαῖος, latina ejecticius, subjecticius, projecticius, missicius. Quis haec non videt non terminatione solum sed et ortu et potestate inter se congruere? quis non idem animadvertit in νεκριμαῖος, θνησιμαῖος et φθοριμαῖος, tum in ἀρπαγιμαῖος, κλοπιμαῖος, κλέψιμαῖος, κρηφιμαῖος et λαθριμαῖος? quorum unum ex altero, disparibus saepe principiis, ortum est.

†) Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι Phil. I. 45. de quibus super expro-
 buit Edm. Barkerus in Diario Classico T. III. p. 590. Ἐπιστολι-
 μαῖαι, quod hic codex praebet, confirmat Lex. Rhetor. p. 253.
 Sed Libanius Ep. MDXCIII. 725. οἱ δὲ ἐπιστολιμαῖαι δυνάμεις
 ἀποχαραινόμενοι. v. nott. Ἐπιστολιμαῖαι εὐνουσίαι Philostr. V.
 Apoll. IV. 45. 187. ἐπιστολιμαῖα συνθήματα Gregor. Naz. Or. IV.
 159. A. γράμματα Philo in Flacc. p. 980. Euseb. Hist. Eccl. VII.
 21. 545. unde Eustathius p. 1682. Διογίνου ἐν τῷ ἐπιστολιμαῖῳ
 scil. συγγράμματι. Χαριαντὴ ἐπιστολιμαῖος Suid. s. Νάισαν.

C A P. III. DE VERBORUM COMPOSITIONE

A D

P H R Y N. P. 266.

§. I.

Technicorum praejudicia. Ἀτῶ, ἀνήδομαι. Participiorum libertas; recentioris Graecitatis licentia.

Explicatis substantivorum et adjectivorum rationibus, pleno gradu in tertium locum ingrediendum erit, qui est de compositione verborum. Haec enim eadem lege implicata tenentur, neque possunt nisi per flexuram quandam cum aliis orationis partibus praeter praepositiones consociari. Qua de re idem ille Phrynichi locus primam nobis injecit suspicionem, confirmatam postea Scaligeri adnotatione ad Phryn. Ecl. s. *Εὐαγγελίζομαι*, qua ipsa hujus doctrinae fundamenta continentur. Nam apud antiquos artis scriptores nullum hujusmodi praeceptum invenitur, neque videtur vulgo notum fuisse. Latuit quidem certe eos, qui Homerum *βάσκιδι, πάνεστησαν, κακοσσύμενος*, et (quae sunt ex eodem fere seminario) *πρυμνοσπαχὺς, χορωκάλῃ, ῥοδανονδονακῆα* scripsisse rebantur, quique *ἄεσαι*, ut Apollonius tradit Lex. p. 50., *κατὰ στήρησιν τοῦ ἔσαι* intelligebant. Neque Apio et Herodorus, quum eorum errorem refellerent, qui *ὀψεδύων* hyphen scribi mallent, ratio-

nemque subjicerent: *et γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ τ' ἐργά-
 φερο ἂν, ὡς τὸ ὑψιμαθῆς, ὑψίφροντος Eustath. p. 1235.
 §. Schol. Ven. O. 32., quidquam de hac suprema graeci
 sermonis lege suspicati videntur: Cuius inscitiae etiam
 Macrobius reus est de Differ. Gr. et Lat. Verb. p. 706.
 haec scribens: „Graecaverba quando compomuntur cum
 praepositione, eundem accentum servant; cum vero
 eis alia pars orationis adjungitur, modo mutant pri-
 orem modo tuentur accentum. Servant in his: εἰλω, ἀεἰλω,
 δεῶ, κακόσω, unde κακοσόμενος, νῆτω, χερνῖτω,
 αἰθαρίτω, χοροαἰθαρίτω.“ Riemerus igitur, quum in
 Lexico Graeco s. *ὡς* et *Εὖ*, Scaligeri sententiam im-
 pugnant, hoc totum ex veterum Grammaticorum in-
 somnis ductam et conflatum esse affirmat, nimis libe-
 raliter facit. Hi si quid de hac tanta re suspicati sunt,
 in variis istis de analogia et anomalia disputationibus
 (inter quas principes illi velut Scyllam inter et Chary-
 bdim diu jactati sunt) in his igitur propriam hujus quae-
 stionis regionem fuisse credendum est.*

Regium Scaligeri praeceptum vel sequutus est vel
 pro se ipse invenit F. Sylburgius, qui, ut ille Nunnesii,
 sic hic Clenardi errorem de verbo *ἐνγγέλλω* castigavit,
 v. Gramm. Scot. p. 296. Idemque in Nott. ad Clenard.
 et Antesign. p. 548. haec scribit: „*Χάλκοκεκαυμένος* legitur
 etiam in vulgaribus Lexicis et quidem e Galeno cita-
 tum; quam compositionem tueri videtur *ἰνσπᾶσθαι*,
καρφαλεῖν, *χερνῖντεω* et similia, praesertim quum apud
 Lysiam quoque legatur *ἐχερνῖντο* ἐκ τῆς ἐρεῆς χερνίβος
 (c. Andoc. p. 255. Reisk.). Quia tamen rarae sunt ejus-
 modi compositiones e nominibus et verbis integris, ve-
 reor ne occasionem huic compositioni dederit compen-
 dium scripturae non intellectum, nimirum ὁ dextro
 humero consonantis impositum pro *ος*.“ Post ea tem-
 pora usque ad Corayum ad Heliod. p. 7. et Schaeferum
 Melet. p. 6. neminem hujus regulae mentionem inje-

cisse invenio †), ac ne ii quidem, qui de universa graeci sermonis conformatione scripsere, velut Cattierus et Abreschius, tum inter nostrates Trendelenburgius et Kistemaker ††) ullam ejus notitiam habuisse videntur. Neque rem vulgo pernotuisse ostendunt crebrae emendatorum offensiones: *δυσπράττειν*, quod D. Heinsius Menandro restituere tentabat ap. Rutgers Varr. Lectt. IV. 12. 424. *κηροχυνθέντα*, quod Hesychio Sopingius tribuebat s. *Κηριοῦσθαι*, *ἀκαλλόντα* Meursii figmentum ad Lycophr. 1402. *πομπαγαγεῖ* Albertii ad Hesych. T. II. p. 1904. Atque hi, quos Libitina sacravit, sine ulla invidia ac sine ulla offensione reprehenduntur, in viventium et agnoscentium errores inquirere, nisi cum instituto conjunctum est, inhumanum est.

Jam tempus videtur ad rem ipsam accedere. Ac primum nobis cum Grammaticis illis certamen erit, qui, quae nunquam fando audierant, et fortasse ne intellexissent quidem ab aliis oblata, ea Homero attingere prisci sermonis obtentu conati sunt. Nec id mirum sit, quum etiam nostri Grammatici, sermonem patrum dum ditare student, non raro pervertant, sive partibus intentos operis summa fefellit, sive mendax quaedam analogiae species ex obliquo objecta a destinato itinere digredi coegit. Verum illi eo excusatus peccarunt, quod in ipso sermone graeco apparent quaedam huius vitiosae consuetudinis indicia, tanquam pristinae infantiae monimenta. Vnum est *χερσιπτεσθαι* †††), ver-

†) De Jungermanno, ejusdem laudis consorte, commode nos admonent docti editores Stephani p. 347.

††) Trendelenburg: *Vergleichung der Vorzüge der deutschen Sprache mit den Vorzügen der lateinischen und griechischen*. Mannheim 1788. J. H. Kistemaker: *Kritik der griechischen, lateinischen und deutschen Sprache*. Münster 1795.

†††) Quae de *χερσιπ* et *χερσιπτεσθαι* apud Suidam et Harpocrationem leguntur, hausta sunt e Scholiis in Demosthenem, quod-

bum sacrificale cōpōs immortuus. Alteram *ἀνδρ* in Theognidis versu 621. *ἄνδρ τις μέγας ἀνδρὶ κτεῖ, ἀνδρὶ δὲ ἀνδρῶν*, quem Aelius Dionysius *ἡπὲρ ἀλλήλων ἐπαιῶν* in Hort. Adon. his ipsis verbis scriptam, Etymologus s. *Τὴν* leviter immutatam exhibet; hinc novitiū poetæ Orpheus Lith. 62. et Tætnes Hom. 189. arripuerunt. Manifesto autem apparet, in illo proverbio verbum *ἀνδρ*, pro quo in Duce. Stat. p. 25. mendose *ἀνδρ* scribitur, per antimetabolen quandam, et contraria contrariis opponerentur, introductum esse. Cetero, hybridarum instar, progenerandae soboli inhiabile neque ultra praesens, ut Aelius docet, declinatum est. Antithetum hoc etiam occurrit apud Platonem Parm. p. 156. B. *ἐμωδεδας καὶ ἀνωποδεδας*, imitatum Porphyrio de Abst. I. 3. p. 63. *τὸ μὲν ἐμωδεδας, τὸ δὲ ἀνωποδεδας*. Verum in perisporchemis vitium compositionis delitescit, extat autem et apparet in barytollis: Tale est illud Herminippi ap. Phrynichum App. p. 251.

Ἄ γὰρ τὸν ἡδονῆν, τὰτα τὸν ἀνῆδομαι.

γ. Valcken. ad Hipp. p. 259. quod cum *ἀνευχόμεναι*, verbo transitivae significationis, non videtur recte componi posse. Sed ille fortasse *ἀφῆδομαι* scripsit. In Alexidis versibus Athen. XIV. c. 56.

*Τῶτοις καὶ τῶτοις τοῖς δὲ πεντακονταετησίαις
ὄψοι καὶ ζῶμοισιν ἡδονῇ, ὡ θεοί.*

Schweighauserus ne tentamenti quidem causa *ἀνδρ* afferre debebat. Molliore manu Jacobsius Emendd. p. 341. *οὐδάρ, ὡ θεοί* restituit, Tertium restat adhuc inexpertum: *ἀχθόμεναι*.

Praeterea ipsis illis graeci sermonis fabricatoribus

hunc particulam hio illi mutilatam codex Baccicensis sedem p. 84. Vol. II. Reisk. Eoque exemplo intelligi volo, quantos usus hi commentarii vulgo neglecti ad complenda Lexica graeca afferant, quorum graeci rhetoricae pietasque ex his fontibus manasse, facile, si ad hoc huius institutum pertineret, probetur.

hac in re non plus concessum fuisse arbitror, quam ut participia quasi a verbis compositis derivata inducerent: *εὐραρόντα, ἡμισκρόων, πασιμέλουσα, σαλασσομένη* Alcman Hephaest. p. 81. Gaisf., *δαίχτάμενος*, v. Wolf. Praef. Nov. Hom. Ed. LXIII. et id genus alia, quibus Riemerus Scaligeranum canonem funditus everti credidit, non ignarus, opinor, participiorum *altisonans, armipotens, omnimedens, intolerans*, nullum extare aut praesens aut aliud tempus, deinde linguam graecam in hoc genere paullum aliquid ansam subito defecisse et neque nova amplius finxisse neque veteribus, praeterquam in Homericis imitamentis, uti perrexisse. Hinc *τραυλοδύοντα* in *Batrachomyomachia*, cum homerico illo *ὀψεδύοντα* proxima cognatio est, haud moleste patimur in vetere possessione permanere, non cessuri, si quis hodie viventium conjecturam sequens hoc vel simile quiddam introducere tentet. Quod F. Graefius facere conatus est, *Meleagro* Ep. XCII. *νύρεσιφύοντα κρήνα* tribuens, cuius nihil simile apud veteres epicos reperitur. Sed novitia Graecitas, barbarorum commerciis efferata, his vinculis se exuit, neque solum in participiorum compositione recentiorum linguarum libertatem imitata est, *πορφυροβεβαμμένος* †), *νεοκομμένος, μισογεμισμένος, ξενοβασανισμένος, κρυφοκλεμμένος*, sed etiam his paria praesentia composuit: *νυκτοφυλάσσω, σιταβο βλέπω, κακοφημίζω, καλοφαίνομαι* etc. v. Leake Research in Greece p. 48. Quando haec stribligo inoleverit, adhuc inexploratum fuit. *Πατρακουσθεῖς* reperio in Ioann. Damasc. de Pentecost. v. 108. *Ἀναστατήσαι* legitur in Hephaestionis Excerpt. Apotelesm. p. 7. 9. 17. (*ἀναστατήσαι πρὸς γυναικὰ καὶ τὴν βασιλῆα*) et *ἀναστατήσαι* p. 8. sed hoc ad *ἀναστατῶ* pertinere videtur, quo interpretes Alexandrini, Hesych. v. *Βράσων*,

†) Tzetz. ad Lyc. 864. ubi Muellerus: „Verbum *πορφυροβάπτειν* Lexica adhuc ignorant.“ Utinamque in aeternum ignorent.

Etym. M. s. *ἄνορος* uisum; nisi forte ab adjectivo *ἀκρόστος*, strictius uisato pro *vagus*, *instabilis*, verbum *ἀκρόστος* extitisse sumendum est. Neque probabilem dicesim Wakefeldii emendationem Astrampsycho *ἀκρόστος* tribuentis. Sylv. Crit. T. II. p. 11.

Denique vacationem habent vocabula scholae: *ὁ ψευδοπροφάσκειν λόγος* et *τὸ ἀνιστορούμενον ὡς ἀπὸ τοῦ* Aristot. Top. VII. p. 579. (quod cum *ἀνιστορούμενος* et *ἀνιστορούμενος* Lexicis addendum) et si quae similiter dicuntur, tum participia pro nominibus propriis recepta, *ἀνιστορούμενος*, *Πολυπρότερον*. cf. Bast. ad Gregor. p. 594. †) Quidquid extra eum cardinem est, vergit in vitium.

§. II.

Ἀδύναμι abjicitur; *ἀξιολογούμενος* suspicione liberatur. Verba paronyma et paragoga compositorum similia.

Ἀδύναμι. Hesychius: *Ἀπέννητος*, *ἀδυνάμενος*. ubi quum alii *ἀδύναμος*, alii *ἀδύνατος* correxissent, Albertius neutrum improbens tamen *ἀδυνάμενος* ex Hippocrate defendi posse dicit. Verum id non apud Hippocratem legerat, sed H. Stephano, *ἀδύνονται λύεσθαι* ex L. de Vict. Acut. citanti T. IV. f. 277. fidem habebat; quod neque in hoc libro neque in alio Hippocratis com-

†) Hic quod tractatur Callimachi epigramma: *Τὴν με, λεοντάχωνε, συνεκτόνε*, sic mihi scribendum videtur: *Τὴν με, λεοντάχωνε, συνεκτόνε*. quae conjectura, sive vera sive falsa, ad Platonis me cogitationem traducit Euthyd. 271. E. *Θαυμάσι ὃ Κρίτων*. Haec enim positura, ab Heindorfio in suspensionem adducta, mihi argumento est, Graecos haec epiphonemata libere variasse. *Δαίμονες, ὃ παλαί* Apoll. Argon. IV. 1411. *Ἥρωε, ὃ Ἰόλαε* Hesiod. Scut. Herc. v. 78. *Μάναρ ὃ Στροφίαντες* Aristoph. Nubb. 1208. *Παιρὴν ὃ μίναρ* Crinagor. Epigr. XXXIX. Ex propinquo genere: *ὃ παῖ φίλε* Plato Soph. 230. C. *ὃ Παν φίλε* Theocrit. VII. 106. *ὃ δαίμον ἀγαθὲ* Arist. Eqq. 108. hodie non opus est plura afferri. Bastii emendationi *λεοντόχλωνε* momentum adficit *θηρόχλωνε* Lycophr. 871. ejusdemque cognomen.

mentario, ut a Charterio et Lindeno editi sunt; legere me memini et Passowius V. CL. in L. de Emend. Lexx. Rat. p. 19. ex vitiosa scriptura ortum putat. *ἴσοδυναμένω* Hort. Adon. p. 29. b. et ejusmodi alia vitia unde nata sint, in oculos incurrit.

Ἀννημονεύω, quod Borvillium in errore perduxit ad Charit. p. 616.; non solum in Plutarchi loco, quem Schneiderus indicat, sed etiam apud Lucianum de Conscrib. Hist. c. XVIII. et Diogenem Laertium in Notis ad h. l. citatum, vitium concepit huic generi commune, quo etiam *ἀσπεύειν* Hippocr. de Morb. Mul. II. 39. 812. et multa praeterea alia affecta sunt. Neque tamen haec legenti statim persuasum sit, omnia verba in *εὖω*, nomen aut adverbium in se continentia, quorum primitiva in easdem literas exeunt, per se et in genere vitiosa esse. Sunt enim duae verborum classes ab hac quaestione longe removendae. Una eorum, quae poetae a verbis puris nulla cum intellectus mutatione producunt: *ποντοπορεύω*, *ὑπνοπορεύω* Synes. Hymn. VIII. 5. 346. *ῥονονορεύω* Maneth. IV. 593. etc. Altera classis ex parasynthetis constat. Etiam Graeci, inimitabilem in verbis varie deflectendis facilitatem nacti, copia suis sic usi sunt, ut cuique generi verborum proprius quoddam inclinamentum assignarent. Ita verba habitum, professionem, munus significantia in *εὖω* terminare amant: *πρωτεύω*, *ὑπαιτεύω*, *ἀσπαιτεύομαι*, *ἀπληστεύομαι*, *ἀλογεύομαι*. Persaepe autem cum his conjuncta sunt primitiva eodem deflexa, ut *ἀνθρωπεύομαι* et *φιλανθρωπεύομαι*, *μαντεύομαι* et *ψευδομαντεύομαι* (*γαστρομαντεύομαι*), *δασπορεύω* et *φιλοδασπορεύομαι*, *πολετεύω* et *ψωμοπολετεύω*, *πρωτεύω* et *φιλοπρωτεύω*. Hic igitur attento opus est, ne terminatio hujus classis significativa cum verbi simplicis forma forte congruens errorem pariat, neve decomposita pro compositis habeantur. Quod nec ipse olim satis cavi et Schneiderum in fra-

dem pellexi. Verbum enim ἀξιολιστεύομαι minime sollicitare debebam, quod ab ἀξιόμιστος proficiscitur, ascita ea terminatione, quae cum habitus significatu proprie conjuncta est: *talis sum, qui fidem meream, fidem mihi arrogo.* Ad hanc sententiam hoc verbum est apud Polyhium XII. 17. *ἵνα μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιολιστεύεσθαι, ne videamur nobis plus quam illis fidei et auctoritatis adsumere,* ubi si Schweighauserus καταξιολιστοῦσθαι scribendum putat, fallitur. Quoniam autem, qui sibi aliquid e vestigio credi et iudicium suum pro ratione valere volunt, arroganter facere et per sepe etiam scientiam rei, quam nullam habent, simulare videntur, hinc fit, ut ἀξιολιστεύεσθαι etiam de arrogantia et specie fictae gravitatis dicatur. Hoc intuens Hesychius verbum βρενθύεσθαι interpretatur ἀξιολιστεύεσθαι, et similiter Manetho IV. 505. de mulieribus famam pudicitiae affectantibus:

Ἀξιολιστοσύνη μεμελημέναι, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας παγκοίνως ζήσουσι.

Idem locum habet in hac Suidae Glossa s. Ἀναπιστηρίαν. Ἀξιολιστιύονται οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, ἑταίρον τοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. *magistri, quo majorem sapientiae suae opinionem exsistent, amplam lectionum suarum mercedem exigere solent.*

Eadem cautio est circa terminationes αἰνω, et ἔω, quae verbis in εὐ adjacent. Primum ἀκολασταίνω et ἀκολαστέω, ἀφασταίνω et ἀφαστέω, δυσθυμαίνω et δυσθυμέω, καλιγοταίνω et καλιγοτέω (utrumque eadem pagina Hippocr. de Fract. p. 203. Til.) eodem inclinant. A nomine ἀρχιτέκτων tria manant ejusdem potestatis verba, perquam tenui limite divisa: ἀρχιτεκτονέω, + ἀρχιτεκταίνω Max. Plautud. Interpr. Rhetor. ad Herenn. III. 29. et + ἀρχιτεκτονεύω Mechann. Vett. p. 105. 110. 113. + ἀρχιτεκτονεύμα p. 111. Non magis, quam haec, verba in ἔω et ἔω, compositis similia, regulae nostrae ad-

versantur: αὐτοχειρίζω, λευκανθίζω, + χερσανθίζω (v. Albert. ad Hesych.), χαρμόνηαίζω, φιλοσυναυστάζω etc. Etiam horum nonnulla verba in εὖ sibi adjecta habent: χαριτογλωττεῖν et + χαριτογλωττίζειν Schol. Eur. Orest. 1514. ὀλοκαυτεῖν et + ὀλοκαυτίζειν Phryn. App. p. 56. ἀγραυλεῖν et + ἀγραυλίζεισθαι Theophylact. Hist. p. 184. B. Excerptt. Legatt. κακοτεχνεῖν et κακοτεχνίζειν, v. Schaeffer. ad Gregor. p. 543. et ex altero genere ὑποτοπέω et ὑποτοπάζω, unde δυστοπάζω e grege compositorum existendum est. Horum omnium summa est in libris editis scriptisve confusio, discrimen modo nullum, modo exiguum, modo ad perspicendum apertum. In haec incurrunt rursus verba in εὖ, ἀγροικίζομαι et ἀγροικέομαι, κακοηθίζομαι, κακοηθεύομαι, et his denique affinia sunt alia in εὖ, ἀχρηστεῖω, + ἀχρηστεύω Schol. in Dion. Gramm. p. 795. ἀναισθητέω, ἀναισθητεύω, βωμολχέω, βωμολχεύομαι, κακοτροπέω, κακοτροπεύομαι, ὑπερηφανέω, ὑπερηφανεύομαι.

Has regulas persequendo non quidem omnes consuetudinis graecae flexus et anfractus explicabimus, quorum causae interiores saepe in scribentium animis alte, tanquam in penetrabili, abditae sunt, sed tamen multas librariorum fraudes detegemus, multas interpolatorum injurias rescindemus, saepe etiam vitia sublestae Graecitatis recens infusa odorabimur. Ita verba ἀληθομυθεύειν, ἀλληλοκτονεύειν, λισοβολεύειν, v. Schaeff. ad Greg. p. 533., tanquam neutri illorum generum subiecta, ab emendatis ἐχεμυθεῖν, ἀλληλοκτονεῖν, discernuntur. Μισθαγνεύειν Hipp. Ep. ad Abd. p. 14. et μισθαγνευτικός, ab Heindorfio ad Plat. Soph. p. 294. exagitata, speciem quandam recti habent in significationis proprietate positam (cf. μισθαγτεύω) neque tamen indubitabilem. Εὐαγγεῖον contra, quod non ab εὖ et κλεινὸν compositum, sed ab εὐαγγελίης derivatum est, ab Abresch ad Cattier. p. 15. injuria attentatum esse judicamus.

Ἀλογίζεσθαι, quod a Stephano commemoratum rursus ex-
panxit Schneiderus, apud Eusebium p. 1656. 44. *ἀ-
θησιούνας καὶ ἀλογίζονται*, i. e. ἀλογεύονται, κατὰ τὸ πλῆθος
τῶν ἀλόγων βιούσιν, hac sensu incolpatum est. At si
idem pro *ἀλογεῖν* dixeris, barbarismus erit. *Ἀλογίζω*
τὸ ὁμωποσθέντα Procop. Hist. Temp. I. L. 4. 11. A. ἡλε-
γκαῖς τὰ ξυγκείμενα Id. Bell. Goth. IV. 20. 623. et si-
milis quin medicinam expectent et unde, neminem
dubitaturum scio. Simile Bastii iudicium ad Plut. p.
533. de verbo *πολυλογίζειν*, quod Scholiastae illi condo-
nandum censet, ab antiquis segregat, quibus nec *ἀπολο-
γίζεσθαι*, nec ὑμνολογίζειν, neque quidquam aliud his
aequiparatum concedi potest. *Ἐπὶ λογίζω*, *λεθουλογίζω*,
ἀντιτίθειν, *μακροχρονίζω*, *πολυχρονίζω*, una litura ex
versione Bibliorum Alexandrina expurganda, eaque
scriptura restituenda est, quam passim Codd. et Edd.
veteres exhibent et ratio exigit. v. Biel. Thes. s. bh.
vv. Neotericis Graecis ἀσχημονεῖν ἔλεγε. Haec strictim
transgressi sumus. Restant tria verba, quae longiorem
sermonem desiderant.

§. III.

Δυσελπίζω et *εὐελπίζω* damnantur. *Ἀελπῶ* atque alia
verba a praesentibus antiquis derivata.

Gregem ducat *δυσελπίζω*, quod tres Polybii locos
obturbat; ubi Scaligero *δυσελπιστεῖν* corrigenti frustra
obloquitur Schweighaeuserus. Viam monstrant *ἀνελ-
πιστεῖν*, *κακελπιστεῖν* et + *εὐελπιστεῖν* Nicet. Ann. XXI.
a1. 415. *Εὐελπίζειν* Dorvillius e Charit. V. p. 176. Lips.
recte sustulit; neque tolerari potest *ἀελπίζοντες*, quod in
Didymi Scholiis ad Il. VII. 310. legitur, quodque et-
iam Hesychio pro *Ἀελαποντες* obtrudere conantur. Ad-
modum perplexa est Heynii de illa lectione adnotatio:
*Ἀελπίζοντες emendavi pro ἀέλποντες. Hoc analogiae re-
pugnat, quum ἀελπής quidem sit et ἀελπίζω, at ab ἀελ-
πος sit ἀελπίω. Verum non hoc quaeritur, de quo*

nunquam laboratum est, sed an contrarium τοῦ ἀέλπειν ἀέλπειν dici possit, quod ab illis, qui ἀελλόων et αελλόοι σόμενος invexerunt, non potuit non asseverari. Alia quaestio hoc loco a Valckenario mota est, qui licet post juvenilem illam operam, in investigandis graecae linguae originibus consumptam, nihil in hanc partem contulerit, tamen nunquam videtur minimam verborum graecorum fabricam ex animo dimisisse. „In Hesychio, inquit, fluctuant incerti, ἀελλόωντες scribi debeat an ἀελλόωντες. In his iudices desidero, qui hancquam graecam tractarunt in sua amplitudine. Hi negabunt ἀέλπειν graecum esse, fatebuntur ἀελλόωντες scribendum esse in Hom. l. c. Ab ἀελλόων ἀελλόων, ut ἀβλεπτός, ἀβλεπτεῖν, ἀσεπτός, ἀσεπτεῖν. Αὐτοβλεπτοῦντες Thomaе M. in Διδασκαλοὶ restitui debebat ex MSS.“ ad Herodo. VII. p. 583. ejus sententiae Schaeferus et docti Lexicographi ad Steph. Thes. Vol. I. 346. subscripserunt. Hic mihi, si fieri posset, Valckenarium ipsum tanquam arbitrum ad dextram adsidere vellem,

ὥς καὶ τὸ μὲν εἶποιμι, τὸ δ' ἐκ φαινόμοιο προσέμην. Sunt enim haud pauca, quae me ab ejus partibus abtrahant, atque eo animum inclinent, ut ἀέλπειν non minus recte quam ἀελλόων dici existimem. Non jam Reiskium Brunckiumque praescribam, Theocrito XX. 13. αὐτοβλεποῖσιν tribuentes, neque minimum repugnabo, quominus apud Hesychium sub Κικημάττειν, δυσβλέπειν, hoc in δυσβλεπτεῖν mutetur, apud Arrianum vero Epict. II. 11. 22. ὀφθαλμοῖσιν e cod. pro ὀφθαλμοῖσιν substituatur; immo ἀβλεπτεῖν solum exemplorum auctoritate constare scio Hipp. de Decent. Hab. V. 255. B. T. H. Euseb. H. Eccl. X. 8. 489. Hoc scire pervelim, cur ab ἀελλόων Graeci licuerit ἀσεβεῖν ducere, ab ἀβλεπτός, quod Grammatici regulae convenienter finxerunt, ἀβλεπτός non licent propagare, neque ab ἀελλόων ἀελλόων. Quod quo facilius minus docti intelligant, quae ratio sit et quam varia nominum derivandorum, quique eorum flexus et

transitus, breviter uniuscujusque generis exempla por-
censebo. A praesenti quae nascuntur nomina in $\sigma\varsigma$;
 $\alpha\rho\chi\acute{o}\varsigma$, $\alpha\rho\chi\acute{o}\varsigma$, et in $\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\upsilon\chi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\lambda\alpha\mu\pi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, †) non adeo
multa ex se progengerant, $\alpha\rho\chi\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\nu$, $\lambda\alpha\mu\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu$, communi
usu exenta. Quae a perfecto passivo originem et for-
mam trahunt simplicia, non plus difficultatis habent,
 $\tau\iota\mu\eta\tau\eta\varsigma$, $\tau\iota\mu\eta\tau\acute{\epsilon}\nu\omega$; compositorum mirā foecunditas est,
 $\psi\eta\rho\sigma\kappa\alpha\iota\kappa\tau\acute{\epsilon}\iota\nu$, $\phi\iota\lambda\alpha\nu\alpha\gamma\gamma\omega\sigma\tau\acute{\epsilon}\iota\nu$. Non admodum multis
ortum dedit perfectum secundum, $\xi\eta\rho\alpha\lambda\omicron\iota\phi\epsilon\iota\nu$, quod
verbum non uno modo corruptum est. Galen. de Med.
Simpl. II. 26. 55. B. $\eta\nu\ \gamma\epsilon\ \epsilon\pi\acute{\iota}\pi\lambda\epsilon\sigma\alpha\nu\ \epsilon\kappa\ \alpha\mu\phi\omicron\iota\nu\ (\upsilon\delta\rho\epsilon\lambda\alpha\iota\omicron\upsilon\varsigma)$
 $\alpha\nu\alpha\tau\rho\iota\psi\eta\tau\alpha\iota\ \tau\iota\varsigma$ — $\omicron\pi\epsilon\rho\ \alpha\nu\acute{o}\mu\alpha\zeta\omicron\nu\ \omicron\iota\ \pi\alpha\lambda\alpha\iota\omicron\iota\ \chi\upsilon\tau\lambda\omicron\upsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \kappa\alpha\iota$
 $\alpha\nu\tau\epsilon\iota\delta\epsilon\sigma\alpha\nu\ \alpha\upsilon\tau\omega\ \tau\omicron\ \xi\eta\rho\alpha\lambda\omicron\iota\phi\epsilon\iota\nu$. Hanc vocem sua aetate
in desuetudinem venisse significat etiam Lucianus,
dum Lexiphanem verbo $\xi\eta\rho\alpha\lambda\omicron\iota\phi\eta\sigma\alpha\iota$ utentem facit
§. 4. p. 182. T. V. Eodem errore Hemsterhusius ad
Poll. VII. 177. $\mu\upsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\epsilon\omega$ et $\mu\upsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\omicron\nu\sigma\alpha$ induxit pro
vulgato $\mu\upsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\epsilon\iota\nu$, quod et cod. Meadii praebet in
Aeschin. Or. c. Timarch. p. 147. 11. Recte $\mu\upsilon\rho\alpha\lambda\omicron\iota\phi\eta\sigma\alpha\iota$
scribitur Clement. Paedag. II. 210. Synes. Enc. Calv.
85. C. non recte $\xi\eta\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\epsilon\iota\nu$ apud Eustath. ad Δ . π.
764. et in Schneideri Lexico. Pro $\alpha\nu\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\eta$ Hipp. de
Vict. San. L. II. 10. 51. T. II. Mack. $\alpha\nu\eta\lambda\epsilon\iota\phi\eta$ scriben-
dum, ut $\alpha\phi\upsilon\lambda\alpha\zeta\iota\alpha$, convenienter adjectivo $\alpha\nu\eta\lambda\epsilon\iota\phi\omicron\varsigma$;
contra pro $\mu\upsilon\rho\alpha\lambda\epsilon\iota\phi\iota\alpha$ Plutarcho IV. Symp. I. 2. 164.

†) Utrumque, ne quis dubitet amplius, extat ap. Etym. p. 135,
et ducuntur hinc verba $\epsilon\iota\chi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu$, $\lambda\alpha\mu\pi\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu$, (ut $\nu\alpha\iota\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\nu\alpha\iota\epsilon\tau\acute{\alpha}\nu$)
et $\lambda\alpha\mu\pi\acute{\epsilon}\tau\epsilon\iota\varsigma$, $\delta\epsilon\iota\lambda\alpha\mu\pi\acute{\epsilon}\tau\epsilon\iota\varsigma$. Sic $\epsilon\chi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\alpha\rho\chi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\pi\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\pi\alpha\nu\delta\epsilon\rho$
 $\alpha\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\pi\alpha\nu\delta\alpha\kappa\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\iota\kappa\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\rho\gamma\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, multaue alia a praesenti
his obsolete: $\gamma\alpha\lambda\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\pi\epsilon\rho\gamma\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\delta\epsilon\iota\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\kappa\alpha\iota\theta\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, $\theta\eta\rho\alpha\gamma\epsilon\delta\epsilon$
 $\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\nu\alpha\nu\pi\eta\gamma\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$. Eadem terminatione nomina omnium generum
formantur, $\alpha\rho\epsilon\tau\acute{\eta}$, $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\tau\eta$, $\iota\mu\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$, $\nu\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$, $\epsilon\rho\pi\epsilon\tau\acute{o}\nu$, et adjectiva
 $\epsilon\pi\epsilon\upsilon\chi\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$, $\alpha\mu\acute{\alpha}\chi\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$, $\alpha\lambda\delta\mu\pi\epsilon\tau\acute{o}\varsigma$, quod Piersonus Verbis. p. 165
re non satis deliberata analogiae repugante pronuntiavit.

μυραλοιφία (Tzetz. Chil. VII. 783.) reddi debet. *Ἀνήλι-
 φος* etiam Sylburgius ad Dion. Cass. LVI. 50. 829. su-
 spectum habuit, *ἀνήλιφος* corrigens, quod non magis
 quam *ἀνάλειφος* Themist. Or. XX. 254. D. analogiae ad
 perpendiculum respondet, neque cum Grammaticorum
 rationibus congruit, qui diphthongum in his, quae a
 perfecto ducuntur, servari jubent, *ἀλειπτός*, *ἀνήλειπτος*,
ἀναπόλειπτος sed quae ab aoristo originem ducunt se-
 cundo (sive malumus praesens thematicum dicere), hu-
 jus temporis brevitatem reddunt: *ἀνηλιφής*, *πισσαλιφής*.
 v. Suid. s. *Ἀλείφατι*, Etym. s. *Ἀλείπτης*, Eusth. 1561.
 6. *Μικτηλοιφής* Herodo. III. 58. miror tanto hominum
 doctorum consensu prae *μικτηλιφής*, in quo veritatis
 nota satis insignita est, praedicari et foveri, et a Wes-
 selingio cum dissimillimis rebus, *μυραλοιφεῖν* et *ξηραλοι-
 φεῖν*, componi, quae usitate a nominibus *διφθορογορα-
 φουμένοις* declinantur, *μύρων ἀλοιφή*, *μυραλοιφία* (*κνισ-
 σολοιφία*). Quantopere in hoc genere fluctuatum sit,
 ostendit etiam aoristus secundus *ἀλειφῆναι* apud Suidan,
 quem *ἀλιφ.* scripsisse ex literarum ordine intelligitur;
πάν ἀλειφῇ τις ἄκων Porphy. de Abst. IV. 11. 534. ubi
 aut *ἀλιφῇ* scribendum, ut Josephus dat, aut *ἀλειφῇ*,
 ut Eusebius. *Ἀπληίφεσαν* Dio Cass. XLVII. 13. 500.
ὅταν καταλιφθῇ Aristot. H. An. V. 19. 229. contrariis re-
 mediis consanescunt. *Ξηραλοιφεῖν* Harpocratio inter-
 pretatur *ξηροτριβεσθαι*, quod scripturae vitium propa-
 garunt Glossographi praeter Hesychium omnes, Pho-
 tius, Suidas, et, qui his omnibus antecedit, Scholia-
 stes Aeschinis p. 740. cf. Wesseling. ad Petit. Legg. Att.
 p. 378. Sic *χειροτριβεῖν* legitur apud Etym. p. 100. 15.
 pro *χειροτριβεῖν*, et monstruosius etiam *λειοτετριμμένη*
Dioscor. VIII. 5. 548. b. ubi *λεῖα τετριμμένη* legendum vel
λεῖα τετριμμένη, nam utroque modo dicitur. *Σιαλοχέα*,
 quod in Lexicis affertur, ductum est, ut arbitror, ex
Hipp. de Morb. III. 10. 586. D. T. VII. Charter. p. 285.
 T. II. Mack. *κέεται σιαλοχέων* quod nemo erit tam he-

bes quin ano aspectu villatum sentiat; *οὐλοχέει* idem
 de Viet. Sanor. II. 5. 52. et aliis locis, neque aliter *μο-*
λυβδοχέειν, *σπιντοχέειν*, *χρυσοχέειν* formantur, quibus ob-
 jacent ex perfecto derivata, *κηροχέειν*, *οὐλοχέειν*. Eo-
 dem errore Aldus in Oppian. Cyn. IV. 734. *οὐλοχέειν*
 pro *οὐροχέειν* edidit, et passim *δακρυχέει* junctis syl-
 labis scriptum invenitur. Nonn. XIX. 166. et saepius,
 quod si propter Homeridarum quorundam dissensiones
δακρυχέειν *καταδακρυχέουσα* subortas in recentioribus epicis
 quodammodo excusari potest, tamen ut Aeschylum
δακρυχέειν scripsisse putemus, quod vir doctus in Dia-
 rio Classico T. III. p. 564. proponebat, nunquam per-
 suadebitur. De Hippocrate quoniam mentionem inju-
 nimus, non alienum fuerit monere, pro *γαλαντοπιέειν*,
 quod a Charterio editum de Intern. Affect. p. 675. A.
 T. VII., recte Landenium c. 51. 261. T. II. et Mackium
 c. 56. 583. T. II. e. ced. *γαλαντοπιέειν* emendasse, eos-
 demque pro *θερμολούειν* de Morb. II. 5. 355. B. T. VII.
 Lindenium quidem *θερμολούειν* c. 70. p. 93., hunc au-
 tem c. 29. 245. *θερμῷ λούειν* edidisse, ut *θερμῷ λούεται*
 Polyaen. IV. 2. 110. — In Leonidae Tar. Epigr. XIV. p.
 157. T. I. Brannckius *φειλυλίσχον* *τε λαφυγμῷ* edidit pro *φει-*
λυγέειν, quod nescio quo modo Schneiderus tueatur; sed
 magis probarem *φειλυλίσχον*. Sic *ἀμειβῶ*, *ἀμοιβός*, *φειδε-*
μαι, *φειδός*, cf. Eustath. p. 716. *λείγω*, *λοιχός*, *πνισσο-*
λοιχός, *τραπεζολοιχός* etc. Eustath. p. 513. *ὁ κωμικός*,
φασί, *βροτολοιχόν* *ἰδίως* *πὺν ἔφη* *τὸν καὶ αἰσχρολοιχόν* *λεγό-*
μενον *κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ματυλοιοῦ* *διὰ τὸ τοὺς τοιοῦτους*
παραίτους γίνεσθαι τοῦ μὴ κύνειν τὰς γυναῖκας. Credo equi-
 dem, Comicum *βροτολοιχόν* (fellatorem), ut intelligi vo-
 luisse, ita scripsisse. Ab hac communi terminatione non
 videtur Aeschylus recessisse, neque *αιματολεις* scri-
 psisse, quod Burneijs ex Ed. Stanlejana receptum ma-
 lit in Diar. Class. T. XXIV. p. 348. quodque cum *καμφο-*
δολεῖν apud Aristophanem nullam societatem habet.
 Plurima verba a substantivis propagantur, ex secundo

aoristo ortis vel usitato, vel simulato. Haec autem omnia, ut tempora ipsa, unde derivata sunt, multis modis variant, ut ne defini quidem semper possit, quid a quo ortum sit, quam praesertim aoristi et perfecti secunda persaepe in praesentis simplicis et primitivi, quale quidem in arte ponitur, similitudinem incurrant. Sed, unde substantiva, indidem adjectiva proficiscuntur, pari varietate signata, a praesentis, vel delicti et perfecti, nullo, ut videtur, discrimine, nisi quod haec, in universum aestimanti, inefficaciora sunt ad propagandam stirpem, praeter quae a perfecto passivo nascuntur, quae infinitam fundunt verborum vim: ἀγυμναστέιν Schol. Ven. ad Catal. 28. Eustath. D. β. 344. + ἀπρονοητέιν Schol. Ven. 4. 2. + θεοληταίεσσιν Philo de Cherub. p. 112. D. + ευνοκαταλαπτεῖν Sext. Gramm. X. 267. Haec fecunditate aequant, numerum superant denominativa, ut si dicam, substantivorum cujusvis formae et declinationis. Quorum omnium summa est et inter se et cum superioribus similitudo.

§. IV.

Verborum a perfecto et aoristo inolinatorum similitudo et differentia.

Ut ab eo genere ordiar, quod postremo loco commemoravi, notum est, quantopere codd. inter καιροφυλακεῖν et καιροφυλακτεῖν fluctuent. Illud Albertius ad Hesych. s. h. v. unice probat, hoc Reiskio ad Demosth. Or. in Aristocr. p. 678. 17. analogiae magis convenire videtur. Τειχοφυλακεῖν contra Schneiderus in suspitionem adduxit, dubitans ne τειχοφυλακτεῖν, quod apud Polyaeum legitur, analogiae congruentius sit. Ego quantum ab illo, tantum ab hoc dissentio. Quae cum nominibus composita sunt, hanc propriam et legitimam formam habent: + εἰρηφυλακεῖν Philo de Decal. pag. 769. + ἡμεροφυλακεῖν Suid. et Phot. s. ἡμερωρεῖν (quam

gloriam; ἐκ τῆς αἰτίας, ut videtur, lexico transcriptam, requirit Eustathius p. 1336. 19.) + καταφύλακται Nicet. Ann. III. 7. 64. B. καταφύλακται Philo de Abraham 583. C. de Nom. Mutat. p. 1073. B. de Brach. et Poen. p. 923. D. Sopator *καταφύλακται* p. 314. et 334. Olympiad. Hist. pag. 149. Schol. Thucyd. V. 54. καταφύλακται Eustath. 1562. 36. + καταφύλακται Phot. Bibl. CCEXXII. 80 et Lit. han. Declam. p. 801. T. IV. + καταφύλακται Phot. Lex. s. Ὀδυσσεύς, καταφύλακται Plutarch. V. Cress. XXVIII. 150. Dion. Hal. Antt. IV. 16. 678. Appian. Bell. Hiber. 92. 215. Etym. M. s. καταφύλακται, multaque alia: ἀποφύλακται, ὑποφύλακται, οἰκοφύλακται, ἀποφύλακται, ἀποφύλακται, quibus omnibus substantiva in ὀφύλαξ, s. verbi stirps propagata, ortum dederunt. Contrariae quae ab adjectivis descendunt, nativam generis sui imitantur, ἀφύλακται, ἀποφύλακται. Itaque neque in Aristoteli Edd. quarundam καταφύλακται exhibentium rationem habendam et apud Josephum Antt. XVI. 3. 792. id quod eod. Bueb. offert, καταφύλακται, vulgato καταφύλακται, haud dubie praeposendum duco. Nullo autem ejusmodi indicio prodito mihi religio est novitios praesertim scriptores in hanc regulam concludere, ut Schol. Eur. Or. 702. καταφύλακται, et Hesychium Neofύλακται exhibentes. Persepe enim animadvertere licet, Graecos, dumbus viis ad ingrediendum propositis, quae a diversis principiis vix ad spectabili obliquitate in unum competerent, non tam unde ortae essent, quam quo tenderent, considerandum duxisse. Argumentum sumatur ab altero genere eorum, quae ex verborum inclinationis existunt. Ab aoristo verbi ἀφαι Sophocles, et legi et mori inserviens, ἀφαικῆς derivavit; alii praesenti assimilarunt, ἀφαικῆς (Hesych.), γλυπτικῆς, + θεοφαικῆς Synes. Hy. III. 584. 531. + ἀφαικῆς Oppian. Cyn. II. 607. (quod cum ἀλάφαικῆς, ἀφαικῆς, ἀφαικῆς, ἀφαικῆς communem ortum habet), ἀφαικῆς Herodot. II. 68. Philo Legg. Alleg. II. 91. G.

Lucian. Contempl. c. VII. 59. Themist. Or. XIII. 190.
 D. Athen. II. 25. 176. Dioscor. V. 6. 251. a. (utroque
 loco significat τὸ ὀξύρρητον σπονδόν); unde ὀξύρρητον
 Apollod. III. 10. 2. Galen. de Theriac. Ep. 194. D. T.
 XIII. Georg. Pis. Hex. 83. et ὀξύρρητον; Aristot. Ep. ad
 Alex. Rhet. p. 20. T. IV. Buhl. Philo de Agricult. p. 196.
 D. de Conf. Ling. pag. 324. C. de Decal. p. 756. A. de
 Vit. Cont. pag. 398. Lucian. Philop. XV. 166. T. VII.
 Eunap. Prooem. pag. 12. Sauid. 18. 18. 18. 18. 18. 18.
 Thes. T. II. 495. Rumina alii a perfecto secundo ὀξύρ-
 ρος, cui testis, non ratio deest, hinc ὀξύρρητον deriva-
 runt: Comicus ap. Plutarch. de Tranq. An. VIII. 11.
 de quo v. Blomfield. ad Aesch. S. et Th. 154. Strabo
 VI. 2. 255. Tzsch. Lucian. Bis Accus. 319. T. VII. at-
 que idem, qui formam praesenti assimilatam tot locis
 reposuit, Philo de Decal. p. 754. A. de Joseph. p. 541.
 D. Quod somn. a deo mitt. p. 567. B. de Termop. 252.
 D. de Migr. Abr. p. 419. A. et saepius. Veteribus neu-
 trum in usu fuit, sed potius ὀξύρρητον Plato Euthyd. 281.
 D. Rep. VI. 70. Hipp. de Locc. in Hom. VI. 147. T. II.
 Mack. Themist. Or. IX. 127. B. seu ὀξύρρητον Plato de
 Legg. I. 18. VII. 363. XI. 151. T. 8. Rep. II. 228. T. 6.
 Aristot. de Part. An. II. 15. 505. A. de Gener. An. V. 11.
 696. E. T. II. Zonaras; ὀξύρρητον, ὀξύρρητον δὲ quo
 permulti utuntur, Eunap. V. Max. pag. 77. Dioscor. III.
 80. 165. a. Geopp. XII. 13. 869. Tzetz. ad Lyc. 148.

In quanta porro varietate versantur adjectiva a
 verbis βρέχω, τρέχω, στερέχω, ducta, quantamque ea
 efficit verborum derivandorum dissimilitudinem! Pro
 εὐβρεχής Nicand. Alex. 298. cod. εὐβρεχής representat;
 quod non indignum est Lexicis inseri. Apud Theo-
 phrastum modo ἡμβρεχής Hist. Pl. VIII. 6. modo ἡμ-
 βρεχής de Caus. Pl. III. 28. 293. et 294. neque solum ἡ-
 λαιοβρεχής; sed etiam ἡλαιοβρεχής Galen. de Comp. Med.
 p. Gen. III. 2. 715. G. et Cyrill. Lex. Ms. ad Hesych. s.
 Ἀάγαν. Homericum ἀνεμοβρεχής quam variis scriptum

reperiatur in codd. et Grammaticorum allegationibus, notum est. *Εὐτροφής* Homeri et ceterorum epicorum auctoritate, qui et *ἀλιτροφής*, *ἀπαλοτροφής*, *ἐφοτροφής* Orph. Lith. 610. *ὀρετροφής*, *παιδοτροφής*, + *πυριτροφής* Nonn. II. p. 70. 11. I. p. 22. 24. *ὕδατοτροφής* etc. scribunt, etiam Quinto Smyrnaeo V. 585. restituendum videtur pro forma communiori *εὐτροφής*, prosaïcis scriptoribus usitata, Hipp. de Aer. et Loec. V. 65. 68. Plato Legg. VIII. 412. T. 8. Aristot. H. An. VIII. 1. 519. 11. 340. Joseph. Antt. X. 9. 532. Polyæn. VII. 36. 241. Callistr. Stat. XI. 904. Sic etiam his recepta sunt *πολυτροφής* Diod. Sic. II. 52. *μηροτροφής* apud Strabonem, quod injuria sollicitat Schneiderus, v. Hermann. ad Orph. Hy. LH. + *γυναικοτροφής* (al. *γυναικότροφος*) Incert. I. Reg. XX. 50. *μουσοτροφής* Eustath. 845. Itaque *οικοτροφής* in Poll. III. 76. vulgatum contra codd. quorundam *οικοτροφής* praebentium dissensum vindicandum; illud ambiguum est, utrum Aeschylus Sept. c. Th. 510. sibi restitui malit *εὐτροφής*, cui Brunckius et codd. aliquot patrocinantur, an *εὐτροφής*; illud Ear. Iph. T. 504. in diverbio legitur, hoc Barnesius in Cycl. 579. pro *ἐντροφής* reposuit, Scaligero *εὐτροφής* praeferebat; in canticis quidem Tragicorum *βυθοτροφής*, *νυτοτροφής*, *χθοροτροφής* suo munere funguntur. Antiatt. Bekk. p. 116. *Φιλοτροφής* — *Εὐρεπίδης Ἀγγῆ*. His deinde et tertia forma adjecta est perfecti passivi similis: + *οἰκόθρεπτος* Phot. p. 225. et quarta medii modi: *ἀνεμοτροφής* Philostr. Imagg. L. II. 5. 814. *διοτροφής* in Epigr. Ptolem. ap. Synes. Serm. ad Paeon. p. 511. D. *ὕδατοτροφής*, quod Athenaeus II. 3. 155. et Hesychius in Homero legerunt, denique *ἐφοροτροφής*, *ἐτροφής* et *ἀεροτροφής*, quibus non omnibus tantundem pretii est. Nihil autem attinet quaerere, a quonam potissimum trium genitivalium temporum illa propagata sint adjectiva, quum eadem omnium olim fuerit forma, *τρέφω*, *τρέφον*, *τρέφα*, *τρέφα*. Sed discentium causa ad id referimus quid-

que tempus, cujus communem notam et propriam reddit. Non multo minor est verborum hinc ductorum varietas. Apud Xenophontem Oec. IV. 2. et Pollucem VI. 185., qui *σκιαιογραφεῖν* improbat ut *βίαιον*, ab editis dissentiunt libri scripti, illic *σκιαιογραφεῖν*, hic *σκιαιογραφεῖν* tenentes, neque haec solum, sed et *σκιαιογραφία* et *σκιαιογραφία*, *ἐσκιαιογραφῆσθαι* et *ἐνασκαιογραφεῖσθαι* (nisi id quoque vitio contactum est) difficilem habent distinctionem. Sed *σκιαιογραφεῖν* non injuria videtur, apud Atticos saltem, praeferre Brunckius ad Aristoph. Fragm. p. 285. cujus verbi plurima exempla commemorat Stephanus. Paucis illis, quae affert ex contrario genere, accedat *σκιαιογραφεῖν* Herodo. III. 12. Athen. XII. 11. 416. Maxim. Tyr. XXVIII. 3. 58. XXX. 97. Synes. Encom. Calv. p. 76. C. Adde huc, quod hodieque apud Lucianum legitur, *ἐν σκιᾷ τετραφημένα* Abdicat. 28. 33. T. V. prorsus contra regulam et usum. Verum omnis haec scribendi diversitas, ex ambiguitate adjectivi orta, inter hujus verbi fines constitit; reliqua unius modi sunt: + *γαλακτογραφεῖν* Philo de Vit. Mos. p. 604. + *ὀλιγογραφεῖν* Aesop. Fab. 338. p. 253. Cbr. + *συναερογραφεῖν* Galen. Comm. in Hipp. de Artic. p. 322. C. T. XII. *μετερογραφεῖν*, *παρθενογραφεῖν*, et quae alia a nominibus in *τροφος* delabuntur. *Ὀμογραφία*, quod Schneiderus addubitat, Josephus dixit Antiqq. XVIII. 6. 886.

Cum hoc vero verbo per omnia fere convenit *στέφω*, de cujus perfecto quum videam Grammaticos nostros multa dixisse, his quoque aliquid in transcurso subijciam. *Ἀντίστροφος* legitur in Theogneti veraibus Athen. XV. 11. 444. et III. 63. 404. quo loco *ἀνέστροφος* emendat Porsonus Advers. p. 55. Similiter apud Xen. Hier. IV. 4. *τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαινον ἀνέστραφαι* exquisitius est quam quod in margine Villosi. legitur, *ἀντίστραφαι*. Aliis placeat *ἀναέστροφος*. Plato Gorg. pag. 482. C. *ὁ βίος ὑμῶν ἀναστραφένος ἐστί*. *Ἐπιέστροφος* Att.

thol. T. I. Ep. 18. 241. Philo de Joseph. p. 553. C. Appian. H. R. VIII. 49. 160. Bell. Mithr. III. p. 176. Dio, Cass. LXXIV. 6. 1248. M. Anton. IV. 51. 66. Heaych. s. *Ἐπιστροφῆς* et *Ἐπιστροφῆς*, v. Bast. ad Longin. p. 645. *ἐπιστροφῆς* in Arist. Nub. 858. legit etiam Scholiastes Aeschin. Or. c. Tim. p. 747., idque in exemplum sibi assumsit Anaxandrides Athen. IV. 176. D. *ποὶ τέτροφας*. Contra *ἀνατέτροφας* Philo de Joseph. p. 530. C. *ἐπιστροφῆς* de Judic. p. 729. B. *Τέτροφας*, nutritiv, Joseph. Antt. XIX. 2. 955. *Μεπιστροφῆς* Aristid. Or. Leuctr. II. 435. *ἀνεπιστροφῆς*, reversi, Appian. Bell. Pun. 34. 345. *ἐπιστροφῆς* Id. Civ. II. 45. 256. Hesychius: *Ἐπιστροφῆς*, *ἐπιστροφῆς*. Alternantibus igitur tum in hoc tempore tum in praesente et aoristo literis *α* et *ι*, non mirum est totam stirpem ultro citroque pulare, *ἀπιστροφῆς*, *ἀπιστροφῆς*, *ἐπιστροφῆς*, *ἀστραφῆς*, *ἀστραφῆς*, *ἀστραφῆς*, *ἀντιστροφῆς*, *ἀντιστροφῆς*, *ἀντιστροφῆς*. Quae quum omnia creberrime inter se non solum a librariis, sed ab auctoribus etiam ipsis permutari videamus, nemo erit tam Lynceus, qui e pluribus quid cuique loco, aetati, scriptori conveniat, distincte judicare possit. Sic *ἐπιστροφῆς* pro *gnaviter* usurpavit Ephipp. Athen. IX. 10. 366. quod alibi rectius *ἐπιστροφῆς* scribitur, ut Suidas: *Ἐπιστροφῆς* ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῆος. *Ἀνεπιστροφῆς* ἄρεας Herodian. VII. p. 260. Stephanus *ἐπιστροφῆς* emendat; alii aliter. Vulgata sanissima est. *Ἀνεπιστροφῆς* enim s. *ἀνεπιστροφῆς* et *ἀνεπιστροφῆς* non solum is dicitur, qui aliquem, aliquid non animadvertit, non curat, Plutarch. de Plac. Phil. I. 7. 570. T. XII. Synes. de Insomn. p. 145. C., sed etiam qui neminem in se animadvertit, neminem offendit, id quod ab Herodiano significatum est, *sine cujusquam offensatiōe*. Verbi hinc manantis duplex species est, una usitatior, *ἀνεπιστροφῆς*, altera parum usitata minusque certa, *ἀνεπιστροφῆς*, quam Reiffius ad Artem. p. 425. adversus Schneiderum tueri conatur, cf. Abresch. ad Cattier. Gazoph. p. 15. Tertia

forma apparet in βαλεσσεσθῆν, unde εὐβαλεσσοφῆτες compositum, non Phavorini solum, cui Schneiderus non satis fidebat, sed etiam Eustathii auctoritate firmatum p. 1431. 52. Verum hinc mihi alia quaestio incidit, singillatim explicanda.

§. V.

De verbis circumflexis a perfecto secundo barytonorum derivatis.

Omnibus, qui in his studiis versantur, nota esse debet Porsoni observatio ad Eur. Med. 664. a Bastio ad Greg. p. 271. et Elmsleio ad Eur. l. c. celebrata: „*Προπισσεσθῆν analogia postulat πισσεσθῆν. Α νέμω enim νέμην, α στέλω, σσεσθῆν, α τρέπω, τρεπην formant Graeci.*“ Quod eodem modo a veteribus Technicis constitutum est, primae syzygiae brevem, secundae longam vocalem assignantibus, πλέω, δομέω, νομάω, τρεχέω, hac tamen addita argutula exceptione, si simplicia sint, παλιντρεπάσθαι, ἀμφοποτάσθαι, ἀματροχῆν, v. Eustath. p. 229. et 1639. 40. Hort. Adon. p. 104. Philemon Lex. p. 155: qua exceptione ἐπινωμῆν, ἐπιβρωμάσθαι, κατασσεσθῆν non excluduntur. Minus distincte definiteque H. Stephanus Thes. T. III. 1656. cursim hunc locum perstringens: τρεχέω, inquit, *frequentius est quam τρεχάω, quemadmodum et τρεπέω frequentiori in usu est quam τρεπάω.* Verum hic plura in deliberationem veniant. Homerica quidem carmina Criticorum industria ita tornata et perpolita sunt, ut nullum appareat amplius veteris scabritiae vestigium, omnibus ad unam normam directis, qua verba simplicia atque ea quae cum praepositionibus composita sunt (quae etiam in ceteris rebus cum simplicibus aequiparantur) in secunda declinatione brevem vocalem accipiunt, et contra quae cum alia quadam orationis parte coeunt, primigeniam syllabam produciunt. Ita plurimorum consensu ποτῶνται in πείτρωται, τρεπάσθαι in τρεπῶσθαι, παλιντρε-

πᾶσθαι in *καλιντοπᾶσθαι* mutatum est. Neque dissimulem, F. Thierschium mihi praeter causam pristinæ inconstantiae patrecinium arripuisse videri in Act. Monac. T. I. Fasc. II. pag. 179. cujus singula exempla partim aliena, partim vitiose scripta, universa autem hanc ob causam improbanda sunt, quod haec species verborum desiderativorum, *πονᾶν*, *τομᾶν*, propria, neque cum alio genere communicanda est. Unum verbum *πρωᾶσθαι* constat praepositionibus compositum pronumerorum diversitate variare, *ἐκπρωῶνται* et *ἀνθρωπῶντι*, quod aliter versu dici non potuit; nam contractionem in *αι* et *ου* hoc verbum omnino respuisse videtur; eamque causam fuisse arbitror, cur lingua communis et attica *πρωᾶσθαι* in totum reciperet, Aesch. Ag. 587. Sept. 84. Suppl. 671. Eur. Iph. T. 394. Arist. Pac. 831. *ἐμπρωᾶσθαι* Philo de Gigant. pag. 286. A. Aelian. Hist. An. II. 39. Nicet. Ann. XVI. 2. 531. *πεμπρωᾶσθαι* Soph. Oed. T. 482. Aelian. I. 11. Itaque H. Stephano Thes. 1723. hactenus adstipulor, ut *πρωᾶσθαι* poetis quam oratoribus aptius esse putem, sed Dioscoridae *ἐμπρωᾶσθαι* suum non ereptum eam. Neque, si causa ad me deferatur, diiudicem, utrum Diodorus IV. 77. *πρωόμενος*, quod vulgatum est (ut Arrian. Alex. III. 5. 153.), an id quod codex offert, *πρωόμενος*, an demique attice *πρωόμενος* scripserit. Consimilis est de Aelian. H. An. II. 2. Dion. Chr. IV. 148. Aristot. de Part. An. L. II. 15. 565. D. multisque aliis dubitatio. „*Πρωᾶσθαι antiquum et atticum, posterioris aevi πένσθαι et λένσθαι, unde saepe librariorum error fecit πρωᾶσθαι referendum ad πρᾶννυμι*“ Heindorfii verba sunt ad Plat. Theaet. p. 475. Primum in vulgari Graecitate non solum *πένσθαι* sed etiam *πρωᾶσθαι* occurrit Theophr. de Sign. Temp. p. 437. Lucian. Dial. Mar. XV. 126. cf. Struvii Lect. Lucian. p. 52. [et not. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 326. sq. G. H. S.] *πρᾶσαι*, volare, falso accentu scriptum Aesop. Fab. LXL. *πεμπρωᾶσαι* Tzet. ad Lyc. 704.,

pro quo nuper e cod. περιπετάσαι editum, sequente mox ὑπερπετάσθαι; πέτασον, *vola*, Nicet. Ant. IV. 5. 78. κατεπέτασα Eumath. Ism. IV. 160. ἀνεπέτασε Aesop. CXLVI. 548. quod Corayus barbarum vocat; προπετασθεις, *prae-volans*, Athen. IX. 459. ἐξεπετάσθη Anna Comn. X. 291. C. Hesychius: Διαπτόντος, πετασθέντος. quorum novitatem ne quis despiciat, similiter Aratum Phaen. 312. παραπέπταται dixisse sciat, quod Festus *advolat*, Cicero convolvitur reddidit, prorsus ut appareat, volandi et extendendi significatus uni verbo subjectos fuisse. Sic ἰστία ἀναπεπετασμένα Appian. Bell. Pnn. CXX. 475. ὀφθαλμοὶ ἀναπεπετασμένοι Adamant. Phys. II. 50. 454. quemadmodum etiam κεκρασμένος et κερκαμένος. apud eosdem auctores permutantur. Verum haec obiter. Παράσθαι, πώτημα, + πατήεις Nonn. V. 529. poetarum usui relicta sunt. De recentioribus epicis statuere difficile est; qui, Homérico texto nondum ad certum ordinem et aequabilitatem redacto, non potuerunt non in diversas trahi partes. Sic, ut apud Homerum περιτροπέοντες in περιτροπέοντες mutatum est, in Christodori Έκφρ. v. 502. ἐπιτροπέοντος in ἐπιτροπώντος cessit; ἐπὶ τροπάσθαι Phocyl. Nuth. 125. fortasse inductum est compositorum licentia, Grammaticis nonnullis complacita. In Nonno quidem ista firmiter haerent, τροχόωσι Dion. VI. v. 12. XVIII. 2, XLV. p. 767. 20. τροχόωσι V. 449. Arat. Dios. 889. Sed ejusdem verbi exempla non contracta τροχάει Phaen. 228. 309. Apollon. IV. 1265. τροχάοντα Ep. Άδεσπ. CXXXI. Maneth. VI. 75. (ἦν τροχάη III. 340. pro τροχάση scribendum) τροχάοι VI. 86. Arat. 915. non a τροχάω derivata, sed eodem exemplo, quo ἀεπείει, στελάοι, ἐσνίαιον, formata videntur, quorum formas paragogicas versus heroicis non admittit. Ac ne τροχάειν quidem Atticorum auribus extra Scenam placuisse videtur. Antiatt. Bekk. p. 114. τροχάειν οὐ φασε δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν. cujus sententiae auctores Xenophonti non multum tribuisse censendi sunt, ac prius hac forma

utenti; ejusque exemplo recentiorum plurimi, Theophr. Char. XIV. Polyb. X. 20. Plut. Symp. II. 5. 2. quibus et + τροχασμός adscribendum Hesych. s. Τρόδρον.

Στροφάω olim lectum II. IX. 459. Herodo. II. 85. nunc fere exsulat; haeret adhuc Aesch. Ag. 1235. Telest. Athen. XIV. 4. 310. (ἀναστροφῶν hinc citat Eustath. p. 1108.) et compluribus Hippocratis locis; στροφάσθαι Tzetz. Anteh. v. 149. modo Bekkerus ad regulam accommodavit. In eadem causa est verbum δρομέω in Hesiodio δρομάσκει obvium, cujus emendandi non una via patet. Aut enim δρώμασκει scribendum, quae ratione φολῶσκει (ut οἰφάω) apud eundem Hesiodum fertur, et γόασκει Hom. H. in Ven. 210. †) et πατάσκειτο in Oraculo ap. Marin. V. Procl. c. 28. p. 23. (πατάσκειται hic vulgatam nihili est). Hesychius: Δρωμῆ, τρέχει. Aut pro δρομάσκει illic e Schol. Ven. XX. 227. φολῶσκει restitui debet. Unum restat ἐμπολάσθαι, quod cur regulae cedere recusaverit, hanc mihi videor invenisse rationem. Antiquum verbum πέλω duarum confinium notionum semina in se continet, unius *vertendi*, alterius *mercandi*, quae quomodo inter se cohaereant, ex latinis verbis veneo, venio, ventito, vendito, i. e. *frequentato*, perspicui licet. Similiter graece ἔμπορος ab itando dicitur. Harum utrique suam reddere formam intenti, versandi significationem sub verbo πωλεῖν, ἀμφοτεροποιεῖν, ἀναπωλεῖν concluderunt, quae et vetus Ias et cultior Atthis frequentat. Ab hoc distinctum est ἐπολάων, *emere*, cui Homerus mediam formam assignavit. Simplex πωλῶν quum ei regulae adversari videretur, quae στροφῶν, τροχῶν exterminasset, ad πωλεῖν transiro

†) Crebriora sunt primae classis exempla, τέρβωσκει, οἰφύσκει, κίλσκει, in quo haesit Brunckius Apoll. Rh. IV. 1514. κἀλλισκετο, μυθίσκετο homerica. Ναιετάσκειν plurimis locis revulsum, v. Spitzner. de Vers. Her. p. 215., in Músaeco v. 45. adhuc residet. [Cf. Ind. Verbor. et Res. ad Homer. Odys. T. III. p. 144. G. H. S.]

placuit. Hippocr. de Vict. San. I. 80. 20. T. II. Mack. *πωλέοντες καὶ ἀνεόμενοι*. Hesychius: Ὀδεῖν, πωλεῖν, πρῆσθαι, ἀποδόσθαι. quem haec credo hyphen intelligi voluisse, ὀδεῖν πωλεῖν, ut romanum *emere vendere*. Sic *πωλεῖσθαι* primum occurrit in Solonis Tabulis, quod apud Homerum et Hesiodum adhuc versandi significationem retinet. Horum exemplo etiam Themistium *τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν Βόσπορον ἐπιπωλεῖται* Or. VI. 75. C. et XI. 152. B. non, ut vulgo legitur, *ἐπιπωλεῖται*, scripsisse arbitror. Inest enim aperta loci homerici imitatio. Emendi autem significatio in qua forma semel insignita fuit, ab ea revelli amplius non passa est. Ἐπωλεῖν enim, ἀπεπωλεῖν (Hesych.), διεπωλεῖν an dixerint Graeci, valde dubium est. Negat Porsonus, gravissimus auctor, Advers. p. 188. quanquam non est haec Porsoni proprie sententia, sed Brunckii, v. ad Aristoph. Pac. 448. v. Lexic. Graec. Herm. p. 326. Verum hic dubitanter Atticos, ille Graecos complectitur ad unum omnes; nec diffidenter. De antiquioribus, nihil obsto; demtis enim, quae ob ipsam lectionum discrepantiam in suspitione sunt, quota pars relinquetur? Sed in recentissimos quosque hoc severius iudicium exerceri indignum: ἀπεπωλοῦντες Procop. Anecd. XIX. 58. A. Niceph. Bryenn. I. 10. 24. C. ἀπεπωλεῖν Philo de Migr. Abr. pag. 420. A. Dion. Hal. Antiqq. VII. 63. Eumath. Ism. III. p. 110. Niceph. Greg. XVIII. 1. 550. F. Ἀπεπωλεῖν longo ὤ Harmenop. Man. Legg. L. III. 3. 173. et 185. ἀπεπωληῆσαι Apollod. II. 7. 4. Aesop. Fab. XVIII. 12. quorum ut quisque ab incorruptis Graecitatis fontibus propior abest, tanto maiorem affert rectae voluntatis opinionem. Neque fas erat Apollodoro III. 5, 5. 6, 4. ἀπεπωληῆσαι relinquere, melioris lectionis vestigiis in codd. apparentibus. cf. Schaefer. Melet. pag. 85. Ἀναπωλεῖν contra ne cum ἀναπολεῖν confundatur, longam syllabam retinet. Verbi *πυρπωλεῖν*, cui Etymologus adstupet, omnis fere memoria evanuit.

Si quis autem quaeret, quamobrem, semel aperta hac via novam a primitivis traducendi verborum stirpem, lingua maturata raro huc deflexerit, atque plurimumque intra substantiva restiterit (δομή, νομή etc.), sic respondebo: auribus satisfactum esse, producendo, quae literarum et paucitate et tenuitate sonum exiliorem efficerent, φέβω, φοβέω, a caeteris, quae poetae numerorum causa induxissent, temperatum esse, nisi si qua incideret ratio significationis variandae, ἔγω, ὄχτω, φέρω, φορέω, placuisse tamen, ut ea, quae a nominibus in verba traducerentur, colorem stirpitis tractum servarent, τροφεύς, τροφεύω, νομέυς, νομεύω. Velut inter φέρω et φορέω hoc interesse constat, quod illud actionem simplicem et transitoriam, hoc autem actionis ejusdem continuationem significat, verbi causa ἀγγέλλειν φέρειν est alicujus rei nuncium afferre Herodo. III. 53. et 122. V. 14. ἀγγέλλειν φορεῖν III. 54. nuncii munere apud aliquem fungi. Hinc et φορεῖν dicimur ea, quae nobiscum circumferimus, quibus amicti indutique sumus, ut ἱμάτιον, τριβώνιον, δακτύλιον φορεῖν, tum quae ad habitum corporis pertinent, sive universi, ut Cyclopem v. c. dicimus ὑπὲρ ἄνθρωπον τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἰσχύα φορεῖν Crates Ep. X. ὑπόπτερον δέμας φορεῖν Eurip., sive singularum ejus partium: πολλὸν κράτα φορεῖν Athen. I. 110. ἰσχυρὰς τὰς κεφαλὰς Herodo. III. 12. πλατὺν κράγην Plutarch. V. Mar. XXIX. 104. T. 3. γλυκύτατα κράτα Eur. Cycl. 126. γένειον διηλιφές Sophocl. Athen. XV. 25. 473. ἀστραγάλους Aelian. H. An. IV. 52. πάγωνα Diod. III. 30. Idem eadem ratione de iis, quae animi sunt propria: λῆμα θούριον φορεῖν Arist. Eqq. 757. φύσιν θείαν Eur. Sisyph. V. 19. ἐν ἡθῶς Soph. Ant. 697. ἀθάνατον νόον Theo Alex. IV. 7. ἀγλαῖας Ὀδ. P. 245. Sed ut in aliis linguis, ita etiam in graeca persaepe usus terminos a se constitutos libere egreditur: δακτύλιον φέρειν Plato Rep. II. 211. T. VI. Dio Cass. XLVII. 41. 520. σφραγίδα Paus. I. 17. 61. κρένον Diod. II. 8. χιτῶνας Strabo

IV. 4. 57. *χλαμύδα* Herodian. Hist. IV. 8. *ῥπια* Themist. I. 35. C. Paus. I. 20. *ξίφη* Plut. Vitios. suff. Infel. III. 87. *κρόνον* Max. Tyr. XIV. 260. Philostr. V. Ap. IV. 21. 160. *πιερά* Longus I. 36. tum de corpore ipso: *φορίνην πα-
χειαν φέρειν* Plut. Adul. ab Am. dign. p. 184. *δέγμα κα-
τεσκληνός* Julian. Epigr. XXVII. 5. *Ιουλιόν επανδούοντα* Ni-
ceph. Bryenn. II. 40. A. *ῥάμφη ἀλκιμώτερα* Paus. VIII.
22. *γένεια* Artem. I. 46. *γλώσσας εὐστουχον* Aesch. Suppl.
1007. *γέροντα τὸν νοῦν, σάρα δ' ἡβώσαν* Sept. 624. ubi
Brunckius sine causa *τρέφει* reposuit. Atque ab hoc fa-
cilis ad animum transgressio: τὸ ἥθος φέρων οὐ στάσι-
μον Niceph. Bryenn. IV. 31. 104. B. *ζάποτον τὸ ἥθος φέ-
ρων* Niceph. Greg. XVIII. 1. 548. A. *μήτε γνώμην μήτε
ὀργήν ἔφερεν ἀδελφοῦ*. Herodian. IV. 5. τοῦτο νόημα φέ-
ρειν Pind. P. VI. 29. Roget me aliquis, quae sit hujus
observationis utilitas tot exceptionibus circumscriptae?
Ad generis universi quaestionem pertinet. Apud Diod.
V. 75. *κηρυκεῖον φορεῖν εἰώθασι* et in Palladae Ep. IV.
λευκὰς φορέω τρίχας, cod. *φέρειν*, utrumque recte, sed il-
lud proprie positum est, qua proprietatis laude Aristot.
Oec. II. 14. MS. *τρίχωμα φορεῖν* praestat vulgato *φέρειν*.
In Platonis Epigr. XXVI. *καίνο μὲν ἐνδύσασθαι καὶ εἰν ἐτ-
δαο φέροιο* Wakefieldius nulla idonea ratione *φοροῖο*
emendat, sive medii usu offensus, sive ut Dawesii prae-
scriptum servaret, qui Atticos in universum negat *φέ-
ρειν* de vestimentis dixisse. Quod in Aristophane locum
habet, apud ceteros liberius est. Euripides modico
utrumque intervallo posuit Ion. 1016. *εἰς ἔν δὲ κραθέρη
αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς* et v. 1009. *ἐπὶ καρπῷ χειρὸς φέρεα*,
ubi si *φορεῶ* scripsisset, simillimum fecisset Diod. III. 44.
φοροῦσι δ' αὐτὸν περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν. Variant
vero etiam in propria significatione poetae: Oppian.
Cyn. I. 297. *ἡέλιοιο φορεῖν πυρόεσσαν ἱερῶν* et v. 427. *ἡέ-
λοιο φέρειν μένος ὄκα δύνανται*. (Ibid. v. 524. *ῥεῖά μιν —
δαμασσάμενος — καὶ — ἐλῶν ἀντὶα σείο ὄκα φέροι*, scri-
bendum est pro *δαμασσόμενος* et *ἀντιδασε*. Neque faci-

liorem habent duplices formae compositorum distinctionem: *διαφέρειν* et *διαφορεῖν* eadem nonnunquam significatione praedita, v. Schweighaeus. ad Atheni. Animm. T. VII. p. 398. ὕλην συμφέρειν Aristid. Or. Sic. pag. 380. T. I. et συμφορεῖν λίθους Thucyd. VI. 156. Quorsum igitur spectat Wyttenbachii praeceptio: Συμφέρειν conferre, notas, συμφορεῖν acervatim congerere, et in reliquis similes est ratio, ad Plut. S. N. V. p. 12. Nempe ut intelligamus, aliquid natura interesse inter utrumque, idque etiam, si ratio fuerit, a scriptoribus expressum esse; ad dijudicationem verae et falsae lectionis raro aliquid momenti affert. Addam ad extremum hoc, in Porphy. de Abst. I. 37. 64. βίον λειτὸν καὶ αὐτάρκη καὶ ἡκίστα τοῖς θνητοῖς ἐμπορούμενον, vulgatam scripturam varie tentatam sincerissimam esse. ἐμπορούμενον *implicatum* significat, ut Lycophr. V. 1015. πνοαὶ ἐμπορούμεναι λόγοις. Ὀδ. μ. 419. κύμασις ἐμφορέοντο. Sequuntur mox §. 58. εἰς τὰς περὶ βρωτῶν διαφορῆται καὶ συνηγορῆ, ὡς καὶ τόδε βρωτέον, ἀλλ' οὐκ, εἰ οἶόν τε ἦν, ἀπάσης τροφῆς ὅτι ἀρετέον διανοῆται, sic emendanda: καὶ συγχωρῆ, ὡς τόδε καὶ τόδε βρωτέον etc.

Quae fuerit causa verba barytona primitiva translatione quadam amplificandi, explicuisse mihi videor. Quod reliquum est sermonis, in iis consumetur verbis, quae quum eodem tendere coepissent, pervincere non potuerunt et aut primo progressu repressa aut aegre et repugnanter admissa sunt. Velut verbi δομέω (ut notiora omittam) auctoritas exigua et ab ipsis Grammaticis imminuta est. Macrobius de Differ. Verb. p. 703. Sunt, inquit, apud Graecos admissa post compositionem, quum essent simplicia non recepta. Νομῶ nihil significat, tamen οἰκονομῶ dicitur; similiter δομῶ et δομεύω, οἰκοδομῶ et βυσσοδομεύω componuntur. De νομῶ quid sentiendum sit, dicetur statim; δομῶ recentioribus scriptoribus innatat. Hesychius: Δομεύοντι, οἰκοδομοῦντι. Alio loco: Βυσσοδομεύειν, δομεῖν, Albertius aut δέπειν

aut *δεμεῖν* scribendum censet. Prius restituendum s. *Δεμεῖ, οἰκοδομεῖ* nam *δεμεῖν* profecto nihil est; ceterum illic medicinae faciendae locus non erat. Graeci, inquit Priscianus Sup. Aen. L. X. 1273. *δομήσασθαι δὲ αὐτὸν aedificare*; inde et *δόμησις* et *δόμος*. *Δομήσασθαι* Lycophr. 593. Procop. Bell. Vand. II. 20. 286. B. Nicet. Ann. XVII. 2. 531. Zonar. Ann. XII. c. 19. Suid. s. *Ἀπατούρ. Δεδόμηται* bis Allatius pro *δεδάμηται* in Philon. de Sept. Mirac. c. II. scripsit, v. Nott. p. 106. *Δεδομημένος* Arrian. Alex. VII. 22. Zosim. Hist. III. 17. Verum huius temporis duplex forma est, difficili ad iudicandum discrimine. *Ἐδέδητο* homerica forma Herodo. VII. 59. cod. *ἐδέδομητο*. Pro *νεόδομητος* Appian. Mithr. XL. 697. Schweighaesus e cod. Aug. reposuit *νεοδόμητος*, quod est C. XXXVII. 694. Joseph. Antt. VIII. 4. 428. Quid? Aristides, qui modo *δεδομημένη* in Or. Rhod. p. 555. T. I. tum *δέδηται* scripsit Encom. Rom. p. 219, nonne omne discrimen sustulisse videtur? Sic *λιθόβλητος* et *λιθοβόλητος*, quod Lexica ignorant, apud Hesych. s. *Λιθόλευστος, ἀστροβόλητος* Theophr. Causs. Pl. V. c. 10. Eustath. p. 1155. 42. *ἀστροβόλητος* Theophr. H. Pl. IV. 26. et Hesych. Quanquam haec multo rarior forma est et in paucis vocabulis recepta; neque dubito, quin multi, si Porsoni iudicium de uno ex hac classe audierint, de toto genere conclamatum esse statuunt. Is enim ad Hec. v. 210. Brunckii correctionem, qui pro *λαιμότομον* ex membranis *λαιμονόμητον* intulit, Tenedia securi praecidit, *λαιμονόμητον* graecum esse negans, sed aut *λαιμότομον* dici aut *λαιμόμητον*. Exempla quidem id nullotēdarguere possum; caetera videntur jus suum retinere posse. Quin etiam sunt, quae contractionem respuant, ut *λατόμητος*, quod saepius atque hac una forma reperitur apud interpretes Alexandrinos. Inter *βέβληται* et *βεβόληται* aliquid discriminis interesse Grammatici contendunt; et habet sane apud veteres poetas, *Diasconastarum* limam expertos, utrumque suas regiones; sed

recentiores versificatores, ut formam sonantiorē e manibus dimitterent, adduci non potuerunt †). Verum, quod instat. *Ἐδομήθη* Niceph. Greg. IX. 13. 282. E. Nicet. XXI. 3. 339. B. Synes. Hy. III. v. 449. East. p. 727. 28. + *δόμημα* Euseb. Hist. Eccl. L. X. 4. 473. A Graeco + *δομάω* Varro de L. L. V. p. 77. latinum *domare* repetit, nescio an brevitatem primae syllabae respiciens; repugnat certe sic scriptum communibus veterum Technicorum praeceptis; neque injuria nostri Lexicographi tempora obliqua *δομήσαι*, *δομήσοναι*, quorum exempla memorat Hermannus ad Orph. p. 821., et adjectivum *ἀδόμητος* ad *δομάω* referunt, quod ipsum quidem nunquam reperi. Atticam productionem somniat Tzetzes ad Lyc. v. 719.

De *δομέω* dictum est; minorem successum habuit *τροφέω*, quod Aristarchus Homero reddere conatus, non obtinuit, aperteque damnatur a Photio: *Ἐνδογήσει, οὐκ ἐτρόφης* nisi lectio corrupta est. Hesychius certe pro *Ἐνδοῦσαν*, *ἐτρόφης* potius *ἐτρόφους* scripsisse videtur, a recentioribus frequentatum, v. Phil. de Vit. Mos. p. 605. B. Exod. II. 7. Pro *τροφησόμενα* Galen. Comm. VI. in Epidem. 511. D. legendum esse *τροφησόμενα*, demonstrat id, quod sequitur pari vitio turpatum; *τροφήναι δέόμενα*. Male Havercampus in Joseph. Antt. XIX. 1. 922. *προνοία τοῦ ἐν αὐτοῖς εὐπρεπὸς ἀναστραφησόμενου* edidit pro *ἀναστραφησόμενον*. Hic participii usus Josepho familiaris: *ἐν περὶνοίᾳ τοῦ μεταστῆδοντος αὐτὸν* XVIII. 6. 887. *εἰς κίνδυνον τοῦ ἀπολουμένου αὐτὸν καθίστασαν* XVII. 9. 850. v. Ernestii Observ. in Joseph. p. 155.

†) *Βεβλημένοι ἄμεν διοτῶ* Nonn. Dion. 32. p. 537. 7. 35. p. 584. 4. *βεβλημένοι ἐξὲν θύρας* L. 44. p. 759. 17. (*τετραχημένοι ἐξὲν θύρας* L. 45. p. 770. 22.) *Μήτηρ ἀπὸ αὐτὸν βεβλημένη* Apoll. Rh. I. 351. Pro *βεβληότες* Tryphiod. 592. Northmorus reposuit glossematicum *βεβαρηότες*. Dubitationem habet in auctore prosaico Procop. Bell. Goth. I. 18. 556. B. *μήτε τετραχῶσαι μήτε βεβληθεῖσαι*.

In eadem alea positum est νομέω· nam apud Theocrit. XXVI. 24. τὰ περισσὰ κρεῖτα νομέοντο γυναῖκες junctim κρεῖτα νομέοντο scribi oportet. In Long. Past. II. 16. 21. Bod. 24. 60. Pass. νερήσετε καὶ σολήσετε. rectius est νομεύσασθαι, deterins νομήσετε, quod utrumque in codd. proditum. Suidas: Κεφαλαίωσον, + συντόμησον· etiam hic + συντομεῦσαι, quod s. v. Ἀποσχεδιάσαι occurrit, restituendum esse puto. + Διετροχούσαις ap. Suid. et Phavor. + Καθηκούσαις unius literulae mutatione nititur; ἐκτρέφον ἡγεμονῆς — δίφρα περιτροχέοντες Nonn. Dion. XXXVII. 610. 3. Plant. in περιτροπέοντες mutandum videtur. Hae formae raritate sua, nullo intestino vitio suspicionem commovent; ἀμφιτροχάω autem, quod Schneiderus ex Apollod. I. 9. 11. affert, contra regulam est. Neque id isthic legitur, sed ἀμφιτροχάσας, circumdandi significatione praeditum, in qua perpetuatae circuitiois notio inest; unde τροχάω eum τροχάω, στροφάω, + ευστροφάσθαι Hesych. s. Ἰλγυγίων, componi debet. Διαφθορεῖν tum apud Herodotum pro διαφασεῖν subrepat, tum in Procop. de Aedif. Just. VI. 5. 113. B. διαφθορεῖν ἀντὶ τῷ χρόνῳ ἀφῆκον, indidem ortum videtur, cf. Boissonad. ad Philostr. p. 422. sq. + Ἐπιτροπῶ pro ἐπιτρέπω in Ep. Pisistrati ap. Diog. La. I. 53. ubi primitivum redexit Casaubonus. Atticista Bekk. p. 93. + Ἐπιτροπεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν Πλάτων Φαίδρω, quorum neutrum hic reperio, ἐπιτροπεύειν autem in aliis Platonis locis plurimis, paene ut suspicer, illum Ἐπιτροπῆαν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπῆν etc. scripsisse; nam ἐπιτροπῆα hōc sensu legitur Phaedr. c. 16. p. 239. Quanquam ἐπιτροπεῖν, si pro ἐπιτροπεύειν accipitur, eadem ratione defenditur, qua ἀντιλογεῖν, quod, ut rarius, a Grammatico Bekk. p. 78. enotatum, atque alia hujus generis denominativa. Δρομέω unde Schneiderus acceperit, mihi ignotum; quod ubi idoneis testimoniis septum fuerit, licebit etiam suspicari, Hesiodum l. c. δρομέεσκε scripsisse; ἀναδρομεῖν a Wernsdorfio in suspitione ponitur Himer. Or. IV. 456.

ἐνδορμῆν prava emendatione illatum est. *Μή μοι τοσούτον ἐνδορμῆσει στόμα* in Gregorii Naz. carmine a J. Tollio ediot Minerar. p. 6. pro ἐνδορμῆσει restitutum; καταδρομῆν in-
testatum; ἀντιδρομῆν, a Schneidero expulsum, in Luciano de Astrol. XII. 221., ubi olim διαδρομῆνσι vulgabatur, lo-
cum suum tueri posse videtur; quanquam et hoc loco aliquis paullo suspiciatior sub istis dissentaneorum le-
ctionum involucriς ἐναντιδρομῆναι aut ἰσδρομ. rime-
tur. Τροκλονόετο homericum dubito an rivalem ha-
beat; neque satis tuta videtur Jacobsii ratio Animadv. ad Anth. T. III. p. 25. Add. pro πῶμα κύκλω πειν in Ari-
stonis versu γλαυὸ κλονίην emendantis: Certiora sunt κλωπῆν et κλοπέειν s. κλωπεύειν, quorum utrumque pari
auctoritate est; hoc posterius Lucian. Catapl. I. 175. T. III. 49. 112. T. VI. Themist. Or. X. 157. A. Suid. s. γ. unde κλωπέλα Plat. Legg. VII. 592. T. VIII. Plutarch. V. Philop. IV. 441. Diog. La. II. 136.; illud μικρογραφού-
μενον Appian. Illyr. XV. 850. Nicet. Ann. IV. 6. 81. C. Heliod. I. 48. ubi Corayus κλοτοπεύειν legi mavult, Eu-
stath. ad 'D. T. 149. et Hesychius: 'Αλοπεύει, ἀνιγνέει. leg. κλοπέει. idemque Schneiderus Xenophontis testi-
monio stabilivit; in quo tamen, mutata propter Por-
soni disensum sententia, ipse reposuit Suidae lectio-
nem ἐκλώπενον. Quod addit: „similiter in Rep. Lac. II. 8. scribendum, ubi sine varietate scriptum legitur κλοπέειν“, prorsus contra est, ac dicit; κλωπέειν enim et olim hic lectum et etiam nunc sic legitur. Neque κλοπέω ex toto damnandum, quod cum κλοπές Cyrill. c. Jul. I. p. 6. B. et κλοπέλα Plut. V. Arat. VI. 295. T. 6. Suid. s. Κλοποφορῶ, v. Coray ad Isocr. p. 211., proxime conjunctum et praeterea ad legem et regulam factum est, perinde ut σκοπέειν, ut olim Herodo. I. 8. edeba-
tur, cui tamen Atticistae ἀποσκοπεῖσθαι praetulerunt Lex. Bekk. p. 435. neque antiquus auctor praetexi po-
test, + ἀποσκοπεύειν Const. Porph. Adm. 49. 128. E. Basil. Epp. 592. 597. + ἐπισκοπεύειν Nicet. Annal. XXI. 6. 400.

+ προσκοπεύειν Symmach. Iob. XV. 22. + σκοπευτής Basil. Epp. 79. 142. Eustath. pag. 8. o. 1679. 6. + σκοπευτήριον Euseb. in Cantic. p. 11. ed. Meurs. Verborum βολέω et πονέω miror adhuc in Lexicis mentionem fieri, quorum usus perfecti finibus inclusus est in locum primitivi succedentis, quod non in his solum verbis, sed in omni liquidorum formatione sensim exolevit, sic ut unum γέγονα crebro usu induratum remaneret, caetera aut poetis cederent, ἀπέκτονα, μέμονα, πέκονα, aut plane omitterentur. Ἐπιφορβέω nuper demum ab ordine remotum est. Pro ἐπιδομέω Schneiderus duos citavit locos, quorum alterum Bastius Ep. Crit. p. 45. aliorum pertinere docuit; in altero Synesii pro ἡμῖν αἰεὶ καὶ ἀπάν ἐπιδομεῖς καὶ μνήμη apertum est ἐπιδημεῖς scribi debere, Nihilo securius videtur ἐνδομεῖν, cujus quaecum Schneidero communicaveram exempla, ad tempus perfectum pertinent, in quo prima et secunda declinatio fere congruunt. Ἀναδομεῖν a me ex Nicet. Ann. VIII. 1. 150. citatum Schneiderus incertum casu an consilio praeteriit.

His omnibus in conspectu positis, quae aut numerorum gratia, ut gravius distinctiusque ad aures acciderent, in locum primitivorum exolescentium subrogata, aut ad variandam significationem his adjuncta sunt, probabili argumentatione concludimus, nulla ejusmodi causa proposita traductionem illam non prorsus quidem rejectam, sed tamen tentatam magis esse quam probatam. Hinc jam illuc redeundum est, unde devertimus.

§. VI.

Alia verba ab inclinamentis verbalibus et nominalibus deflexa.

Ἀνεπιστρέφειν igitur, de quo sub exitum quartae paragraphi diximus, per se nihil dubitationis habet. Nam persaepe duo aut etiam plura verbi simplicis inclinamenta in nominum formam, hinc in nova verbo-

rum compositorum genera traducuntur. Sic ab uno tempore ἀφθεγγεῖν derivatur, ab altero ἀφθεγκτεῖν, et ut semel plura complectar: ἀπειθεῖν et ἀπειστεῖν, ἀτυχεῖν et ἀτευκτεῖν, καλλιλογεῖν et καλλιλεκτεῖν, ἀπρακτεῖν et ἀπραγεῖν †), quae ut ad distinguendum ambigua, ita a librariis saepenumero confusa sunt. Στεφανοτυπῆσθαι in Lexicis extat, στεφανοτυπῆσθαι dubium habetur. Hoc Joseph. Antt. IV. 8. 255. pro illo in pluribus codd. servatum, L. XVII. 5. 842, in contextum receptum est. Si στεφανοτύπης in usu fuit, quod Photius et Hesychius afferunt, verbum hinc derivatum sartum tectumque est; sed illud non aeque bene dicitur quam πατροτύπης, μητροτύπης atque alia habitum significantia, non actionem quandam transitoriam, cui exprimendae accommodatum est adjectivum. Quare etiam ab uno στεφανοτυπία dicitur, ab altero πατροτυπία, non versa vice, ut ἀφουλαξία et ὀπισθοφουλαξία; et similiter in πατροτυπτεῖν substantivi, in στεφανοτυπτεῖν, ἀλλοτροτυπτεῖν etc. adjectivi et vis et forma apparet. Στεφανοτυπῆσθαι Plutarch. Consol. Apoll. p. 351. T. VII. Athen. VI. 75. 494. Synes. Ep. CXXXI. 267. C. et activus modus, Lexicis intactus, στεφανοτυπῶν καὶ ἐκθαμβούμενος Ann. Comn. L. IX. 260. A. pro quo codex Montefalcopianus Bibl. Coisl. p. 546. † στεφανοτυπῶν (Aesop. Fab. 48. 506.) exhibet, et contra pro ἐστεφανοτυπῶν X. 295. A. idem cod. p. 549. ἐστεφανοτύπου, quam confusionem auget tertium ejusdem significationis verbum στεφανοκοπιῆσθαι. Ἀφνειδεῖν (ut ἀφειδεῖν) Atticorum videtur: Plato Theaet. p. 199. B. Dem. c. Lept. 459. Aeschin. Fals. Leg. p. 271. c. Ctesiph. p. 579. Hyperid. ap. Harpocr. p. 164. Aristophan. ap.

†) Διοπροπραγεῖν Cyrill. ap. Suid. s. Σπάδρον, ὁμοπραγεῖν Joseph. Antt. XVI. 5. 538. ἀλογοπραγῆτος Anna Comn. III. 85. B. δικαιοπραγῆς Suid. s. Ἀντιπαραγεῖν et Theophylact. Hist. p. 185. A. (unde et φιλεργαῆς recipiendum), δικαιοπραγῆμα Michael. Eph. in V. Nicom. p. 71. s. nondum in Lexica recepta sunt.

Phryn. App. p. 13. Aristot. Soph. Elench. I. 2. 422. Sylb. ἀψευστεῖν Polyb. VII. 8. Phalar. Epp. CXXIV. 344. Lenn. apud antiquiores mihi non occurrit. A πολοδάμνης Porphyr. de Abst. III. 6. 229. Maxim. Tyr. XL. 268. Philo de Agric. p. 197. D. Poll. I. 118. verbum extitit πολοδαμνεῖν Soph. Aj. 549. Xenoph. Oec. III. 10. Cyrill. c. Julian. III. 108. D. a nomine secundae classis vel usitato vel assimilato πολοδαμνεῖν Lucian. Amorr. 45. 307. T. V. et Hesych. s. h. v. quod cum πολοδαμαστικός Steph. Byz. s. "Ἀγναι et πολοδαμνικός Eustath. p. 743. 64. Lexicis inseri debet. A substantivo λουτρόν proficiscitur φιλόλουτρος Hippocr. de Vict. Acut. XXXII. 295. ab hoc φιλόλουτρεῖν ib. III. 112. XXXIII. 296. T. XI. et σκαπολουτρεῖν; ab ἄλουτος; autem ἄλουτεῖν Id. de Morb. II. 5. 555. T. VII. Hesych. s. Ἀλουσία, et Schol. ad Aristoph. Avv. 1554. ψυχρολουτεῖν Plut. V. Alcib. XXIII. 31. θερμολουτεῖν Alexis ap. Antiatt. Bekk. p. 99. Hipp. de Vict. San. III. 88. 77. T. II. de Morb. II. 5. 555. D. 29. 580. E. Hermipp. Athen. I. 32. 68. Plutarch. An Sen. Responder. X. 117. T. XII. + ξερόλουτρεῖν (exulet tandem ξερόλουτρεῖν) Hesych. s. Ξηράλειψεν. Rursus nominis similitudinem refert ψυχρολουτεῖν Aristoph. ap. Poll. VII. 168. Strabo III. 5. 415. Plut. Quom. Adal. Am. dign. X. 170. T. VII. Arrian. Epiot. I. 1. 11. ubi unus cod. ψυχρολουτεῖν praebebat, quod Schweighaeuserus vulgato non deterius esse iudicat. Quaeritur enimvero, annon aliquanto melius sit. Illud certe apparet, aliam esse quasi publicam et popularem derivandi viam, alia in semitis et calibus quaeri. Sed neque hoc latet, Graecos in formatione decompositorum non uni se legi, quam per omnia sequerentur, adstrinxisse, sed huc illuc salientes omnes, dummodo eodem ducerent, pertentasse vias. Unde adducor, Valckenarium ipsum, si denuo numerasset sigilla, non inventurum fuisse, cur Grammaticorum testimoniis de verbo ἀλαμνὴν fidem abrogaret.

§. VII

De verbis *Εὐπορίζειν* et *Εὐφημίζειν*.

Δυσκολίζειν Scaligeri ope amovimus; in vicem succedit *εὐπορίζειν*, jam a Schaefero et prius etiam a Casaubono †) praefloratum. Schaeferus enim in Lucian. de Consc. Hist. c. 55. *εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι*, atque aliis similis sententiae et coloris locis *ἐκπορίζειν* restituit Melet. p. 6. Mihi apud Lucianum *εὐπορήσει*, quod duo codd. offerunt, non recusandum, idemque etiam in Dionysii Art. R. IV. 229. contra viri doctissimi suspiciones vindicandum videtur. *Εὐπορεῖν* enim non solum significat *abunde habere*, ut *τροφὴν εὐπορεῖν* Hipp. de Cord. c. 8. 292. Lind. *λόγους εὖν*. Themist. XXII. 265. B. sed etiam *suppeditare*: *ἐπικουρεῖν ταῖς χρεαῖς ἐξευπορεῖν* Plato Legg. XI. 153. *χρήμαθ' ὑμῖν προσευπορηκώς* Demosth. c. Phorm. 962. cf. Or. c. Apat. 894. 14. de Reb. Chera. 94. c. Boeot. p. 1019. c. Neaer. 1369. 10. Aeschin. c. Timarch. p. 121. Lycurg. c. Leocr. p. 233. quibus inter se collatis intelligitur, quanta sint utriusque notionis contagia, a Romanis quoque unius verbi *suppetendi* angustiiis conclusa. Ac ne quis de recentioribus ambigat, eodem modo Athenaeus in Mechann. Vett. p. 9. *καὶ αὐτὸς πεφλοτῆνται προσευπορηῆσαι τοῖς πρὸς μηχανουργίαν χρήσιμοις*. Magna autem suspicio est, ne ii, qui primi exemplaria graeca transscripserunt, hujus rei inscitia, ubi activam significationem requiri intelligerent, *εὐπορίζειν* intulerint. Sic apud Dion. Antt. VIII. 68. 1673. pro *εὐπορήσωσι* Portus reponerat *εὐπορίσωσι*, in Demosth. c. Pant. 980. *συνευπορῶσαντες* in margine Lutet. a Lambino, ut videtur, adscriptum est. In Xenophontis Anab. V. 8. 25. *ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξευπόρησα* Schneiderus e cod. Pa-

†) „*Εὐπορίζειν* aut parum aut nunquam utuntur Graeci“ ad Athen. p. 297. B.

ris. συνεξέπορισα edidit, ut Porsonus praescripserat; Weiskius et priores συνεξενπόρισα. Mihi hic quoque vulgata retinenda videtur, quam Dinarchus praestat c. Dem. p. 43. T. IV. διαλεγόμενος ἡνυχῆσσι καὶ συνευπορεῶν ἀπεστερημένῳ. Sed apud Lesbou, Δόγ. Πολιτ. pag. 7. T. VIII. ἐξευπορίζοντες ὅπως αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν legendum est ἐκπορίζοντες, eodemque modo Galeno opitulandum de Administr. Anat. L. II. 2. 48. B. T. IV. εὐπορίαν τῆς ἀπολογίας εὐπορίζεσθαι. Idem de Sect. I. 286. T. II. ὅθεν εὐπορίσαντο τὴν ἐπιστήμην· corrige ἐπορίσαντο. Philostr. Epp. XXI. 922. οὐκ ἂν ποτε εὐπορίσαι σκωμμάτων ὁ ἀλιτήριος leg. εὐπορήσαι; in Isocrat. ad Philipp. 50. 158. βίον ἱκανὸν αὐτοῖς ἐκπορίσαντες pro εἰσπορ. cujus nullum testimonium extat. Polyb. VI. 49, συνεξεποιούντο ταῖς ἐκ τῆς Λακωνικῆς αὐτῆς ἐπαρκείαις καὶ χορηγίαις dubium mihi est an συνεξευποροῦντο scripserit; ἐκποιεῖν sufficiendi significatum habere non ignotum, v. Hemsterh. ad Poll. IX. 154. et Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 262, frustra tricantem.

Locum tertium sibi vindicat εὐφημίξιν, quod Dorvillius ad Char. 550. et Hemsterhusius ad Lucian. Prom. pag. 204. T. I. ab εὐφημεῖν tantum differre statuunt, quantum aliis, ut modo diximus, inter εὐπορεῖν et εὐπορίζειν interesse visum est. Neque Passowius permittit, ut ἐπευφημίζω, a Schneidero addubitatum, in suspitione ponatur, ad Mus. p. 199. duo huius verbi exempla proferens, unum Proculi (quem vulgo male latine Proclum appellant), cui pro ἐπευφήμισσαν poeticum ἐπευφήμησαν restituendum, alterum Herodoti, in quo ἐπιφημίζεσθαι legitur, ut et Eustathius scribit. Haec omnia tam crebra confusione miscentur, ut non incommode videatur significationum regiones, limites et confinia determinare. Consecrare, nuncupare Graeci dicunt ἐπιφημίζειν et κατεπιφημίζειν. Maxim. Tyr. VIII. 129. ἐπεφήμισαν Διὶ ἀγάλματα κορυφᾶς ὀρέων· quo sensu est ἐπονομάζειν — ἴδια ἐπονομάζοντες θεοῖς τεμένη Anachars.

Epist. IX. Inde est, quod ea etiam, quae dii immortales hominibus praestitunt et destinant, ἐπισημασμένα dicantur: ἐπισημασμένης τοῦ ἀνδρὶ ἐβδόμης ὑπατείας Appian. Bell. Civ. l. 61. 86. τῶν ἐπισημασθέντων ἐκατέρω σιγαμένων Strabo VL 2. 207. Tum de hominibus, si quid inter se pepigerunt, despondere, promittere, καταινεῖν, κατονομάζειν, προστινείν. v. ad Iphig. A. v. 130. Denique simpliciter usurpatur pro denominare, inscribere (vitiis suis sapientiam inscribere Seneca de Vit. Beat. c. 12.): τῇ μισοκράτῳ· τῷ τὴν ἀρετὴν ἐπισημαίνειν Suid. s. Οὐλαϊανός. Τὴν θεότητα, τὸ τῆς θεότητος ὄνομα ἐπισημαζεν τινὶ Themist. Or. VI. 79. E. XIX. 229. A. τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκρατορος ἐπεσημασθη αὐτῷ Dio Cass. LIV. 33. 764. Ut Pausanias ait Φοίνικας Ἀσκληπιῷ Ἀπόλλωνα πατέρα ἐπισημαζεν VIII. 25. (inscribunt Martem generi Sil. Ital. X. 619.) et Sopater Alexandram dicit θεοὺς ἐαυτῷ πατέρας ἐπισημασαι Διαιρ. Ζητ. p. 591., Themistius contra Or. XIII. 169. A. Θέλιπον ἐπισημαζεσθαι τῇ Ἀλεξάνδρου γενέσει; sic etiam Dio Cass. XLIV. 37. 406. θεοὺς ἤδη τινὲς οὐκ αἵτιοι παῖδες ἐπεσημασθησαν scripsit; quo loco perperam ἐπεσημασθησαν editum esse jam pridem admonui. Sic et Arrian. Alex. V. 3. 296. πάντα ὅσα ἐς τὸ θεῖον ἀναφέρεται, πρὸς χάριν τὴν Ἀλεξάνδρου ἐς τὸ ὑπερογκον ἐπεσημασθῆναι in ἐπισημασθῆναι, i. q. ἐπιθεωασθῆναι, mutari debet. Nam ut φῆμις aliquid augustius significat, sic etiam σημαίνειν ad divinitatis opinionem et famam refertur. Eodem vitio Hesychius laborat s. θεὸς θεός· ἔθος ἦν θεὸν λέγειν (immo λέγειν, θεὸν) ἐπεσημαζομένοις· ubi proprium huius rei vocabulum ἐπισημαζεσθαι requiritur. Demosth. Lept. p. 126. Wolf. ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημαζων. Idemque, non εὐφημ., Himerio restitui oportebat Or. I. 344. Nemo jam dubitaverit, unde Porphyrio de Abst. II. 56. 201. ἐθύνοντο τῶν φιλάτων τινὰ ἐπισημαζόντες Κρόνῳ, medicina petenda sit. Sed nondum clade exsatiati sumus. Arriano Alex. VI. 13. 575. καὶ τι καὶ ἐπεσημασαντες ἀπελθεῖν, perinde ut Dioni Cass.

LXII. 25. 1920. ἐνευφημῶν redhibendam, cui significatio bene precandi, bona verba dicendi proprie insignita est. Θρόνον Ἀλεξάνδρου κατανευφημισμένον Plutarchus V. Eumen. XIII. 58. Reiskio acceptum facit, praecoptaturus, opinor, κατανευφημισμένον s. καταπνευφημισμένον; cuius utriusque vestigia latent sub Edd. vet. lectione καταπνευφημ. quod et ipsum fortasse exemplo participiorum προσηπαταλευμένος et ἀπεδημηκότες excusari potest, quorum illud Eustathius a Cratino p. 759. hoc Suidas ab Hermippo positum esse narrant, †) neutram autem tantam probabilitatem habet, quantum καταπνευφημισμένος habiturum esset, cuius integra forma neque scribi sine aliqua molestia neque pronunciari potest. Sed et alia suppetit medendi via minus lubrica et ab ipso Plutarcho praemonstrata, qui in V. Niciae III. 356. T. III. durum illud et absonum fugiens καταπνευφημισμένον θεῶν ὄμα scripsit, quod et in Polyb. V. 10. omnes codd. retinent atque postremi demum editores inconsulte, ut mihi videtur, cum καταπνευφ. permutarunt; Haec igitur omnia ita inclinata sunt, ut, si leviter tetigeris, corruant. Plurima jam jacent; velut quae Dorvillius l. c. Straboni exemit, Hemsterhousius ad Lucian. T. I. p. 24. Pausaniae abstersit, Tzschuckiis Facisque indeprehensa; pro διευφήμισεν in Annae Alex. p. 161. B. codex Bibl. Coisl. P. II. 537. διευφήμισεν, ut res et ratio postulat, exhibet.

Verum haec omnia non ita accipi velim, ut si verbum εὐφημῆσαι nullum esse affirmem. Utique est, sed non ea significatione, ut in uno superiorum locorum ferri possit. Habet enim praedicandi, gratulandi potestatem meritoque a J. Lascari Gramm. II. m. 8. b. inter verba ἐγκωμιστικά numeratur, ad hanc terminatio-

†) Antiatt. Bekk. p. 79. Ἀπιδημηκότες Δημοσθένος κατὰ Ἀπίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τέλει. Sponsio sit, si quis hoc apud alterutram inveniat.

nem proclivia, *μενωρίτω*, *ἐλβίτω*, *εὐδαιμονίτω*, *εὐκλείτω*, *εὐγενίτω*. Hoc sensu *εὐφημίζεσθαι* Apoll. de Prom. p. 11. Schol. Arist. Pac. 968. *ἐπνευματίζεσθαι* Schol. ad Rann. 1417. ubi *εὐφημείω* prorsus non locum habet, + *κατευφημίζω* Hesych. s. *ἡραῦρος*, + *καποφρημίζω* Schol. Ven. l. 105. quae nem cum verbo *φημίζω* composita, sed ab ipso adjectivo derivata sunt; cuius derivationis certissimum exemplum est *εὐκλείτω*, *ἐπνευκλείτω*, quo Abreschii errorē redarguitur, *εὐ κλείτω* scribere iubentis. Nonnunquam autem utriusque verbi indiscreta significatio est, ut v. c. Herodian. H. 5. 59. *πρὸς πάντων εὐφημισθεῖς*, quod Sylburgius in *εὐφημηθεῖς* mutavit, Wolfius retinuit; Nicet. Ann. L. III. 6. 61. B. *παρὰ τοῦ δέμου εὐφημισθεῖς*. *Εὐφημισμός*; et + *ἐπνευφημισμός* Eustath. p. 120. parum apte in hac causa commemorari, argumento est *δεξιοανισμός*, quod ad nullum compositum verbum referri potest. Sed jam ad reliqua pergam.

§. VIII.

De synthesi et parthesi.

Νουνέτω, quod Budaeus improvide in ordinem recepit, jam a Stephano explosum et ejectum est, neque id aliud firmamentum habet praeter adverbium *νουνεχόντως*, ut nonnulli scribere adsueverunt. *Νουνεχόντως* ὅφ' ἐν ἀναγνώσει. πολλάκις γὰρ ἀπὸ δύο διατεταμένων μερῶν γίνεται ἐνότης. οἶον *Ἀρειος πάγος*, *Ἀρειοπαγίτης*, *Νέα πόλις*, *Νεαπολίτης*; οὕτως *νοῦν* ἔχων σύνθετον *νουνεχόντως* Etym. M. 606, 55. quae ex Apollonti doctrina fluxerunt de Adverb. p. 587. unde evidentissimum est, veteres Grammaticos *νοῦν* ἔχειν sub sono duorum accentuum protulisse. In Hort. Adon. pag. 104. b. loco hinc sumto, *Ἀρειόπαγος*, *Ἀρειοπαγίτης* editum, alterum minus bene, alterum pessime. Neque enim *Ἀρειόπαγος* graecum vocabulum est, sed latinum *Ariopagus*, per errorem in Lexica graeca illatum, cui et auctoritas et ratio deest. Ad exemplorum defectum quod attinet, quis sibi un-

quam persuadeat, fortuitum esse, ut in tanta iudicii illius celebritate nusquam hoc nomen inveniatur? De ratione sic habendum: Non solent Graeci substantivum cum adjectivo ita componere, ut compositorum eadem significatio sit, quae fuerat appositorum; neque nobis hoc facere licere sine aliqua sententiae mutatione exemplo sint haec vernacula: *Grossherr*, *Kleinmädchen*, *Bitterklee*, *Süßholz* †). Atqui graeca vocabula in hunc modum composita ejusdem generis sunt, *Μεγαλόπολις*, *Καλλιπολις* Plato *Rep.* VII. 527. B. *καλλισχολία* Nicet. Ann. XIX. 6. 373. A. *ἀγριοχειρὸς*, *κενήριον*, *κλαυίανλος*, *ὠμήλωνις*, *πυθιονίκη*, *θερμοσποδία*, de quibus ad Phrynichum identidem adnotavimus. Res parva est, sed juxta magnis difficilis; neque ab antiquis Grammaticis accurate tradita. Tzetzes ad Lycophr. 751. τὸ ὀρνιθόπαις καὶ καλλίπαις (v. Interpr. ad Eur. Or. 964.) καὶ ἀνδρόπαις καὶ τὰ ὅμοια διπλῶς νοοῦνται· ὀρνιθόπαις γὰρ λέγεται καὶ ἡ ὀρνιθὸς παῖς καὶ ἡ ὀρνιθοφύη παῖς· καλλίπαις δὲ ἡ καλὴς μητρὸς παῖς (immo ἡ καλῆς παιδὸς μήτηρ) καὶ ἡ καλὴ παῖς· ἀνδρόπαις ὁ ἀνδρὸς (sic scribendum pro ὁ ἀνδρείου) παῖς καὶ ὁ ἀνδρεῖος παῖς· aut rem aut verba non satis provisum habuit. Sed ita tulit aetatis istius consuetudo in hoc genere ultra modum luxuriata: ἡ καλλιπαρθένος Eumath. Hysmen. X. 460. Phot. Bibl. CLXXXIV. 418. τῆς καλλιπαρθένου Θέκλας Gregor. Naz. Or. XXI. 599. D. T. I. ὁ μεγαλονήκου Anna Comn. XV. 485. A. ὁ καλλιμάργου Nicet. Ann. XX. 3. 379. C. quae unde nata sint, docere nos potest nomen χαυλιόδου, ex adjectivo in substantivi naturam transmutatum. Offenditur apud veteres quoque vocabulorum sic compositorum copia; sed apparet, pleraque ex tempore ad similitudinem paucorum publice receptorum efficta et cum auctoribus ipsis et nata esse et occidisse. Sic mihi per-

†) v. P. Seidenstücker Nachlaß die deutsche Sprache betreffend pag. 196. sq.

suasum habeo, Aristophanem nullo duxce et exemplo *χυννοπολίτης* et *διαδροσιπολίτης* dixisse, juxta ac si (ut *μικροπολίται*, quidam sunt et *μεγαλοπολίται*) genus quoddam esset hominum *χυννοπολιτῶν*. Ita etiam *κακογείτων* apud Callimachum H. in Cer. 118. (cf. Gernhard Ob-servatt. in Soph. Philoct. v. 692.) comparatum videtur. Evidentissimum autem est, *δυναμοκρίτης* Hephaest. Apotel. p. 18. non ex *δυναμὸς κριτής* compositum, sed adver-bium et verbum *δυναμὸς κρίναι* in nominis speciem con-fusa esse, ut *ἀνακροπαφέσαισσις*. Neque istam Seidleri mei defensionem probo, quam pro Musgravii emenda-tione sane quam levi et sublesta suscepit ad Troad. 553. *ἀμβροτόπαλος*, quod nihil vetat adjectivi loco haberi, pro *πῶλος ἀμβροτος*, ut *αἰνογέας*, *αἰνολέων*, *μονόλυκος*, *χυννοπολίτης*, pro *αἰνὸς γέας*, *χαῦνος πολίτης*, accipi affir-mans. Quod si in vulgus emanaverit, summum peri-culum est, ne ex Bothiana illa *μηλοπόα* (Soph. Aj. 603.) tanquam ex irriguo solo nova nobis succrescat Graeci-tas. *Χυννοπολίτης* et *χαῦνος πολίτης* quid differant, fa-cillime perspicitur his exemplis, *Geschwindschreiber* et *geschwinder Schreiber*, quibus similia possunt cuicum-que etiam e quotidiano sermone succurrere. Illud au-tem sic est judicandum: genitivi, adjectivi et compo-sitionis unam esse eandemque vim subjecti varie defi-niendi, eamque causam esse, cur modo adjectivum et compositio: *μεγάλη πόλις* et *μεγαλόπολις*, modo genitivus et appositum: *πρόσωπον χαρᾶς*, *κένδρ πιπρίας*, *πτέρυξ χιό-νος*, pro *πτέρυξ χιονώδης* etc. et interdum compositio et genitivus vices alternent: *Φιλίππον πόλις* et *Φιλιππόπο-λις*, et, ut eodem exemplo utar, *τεύρεν κόλλα*, *ταυρό-πολλα* et *κόλλα ταυρεία*. Quum igitur his tribus modis duae notiones jungantur, quarum una alteram de-finit et determinet, apparet tamen, esse quosdam val-uti conjunctionis gradus, aliterque compositum *Königs-kleid* dici, quam cum adjectivo *königliches Kleid*, quo-rum hoc de quolibet magnifico habitu, illud de eo di-

citur, qui regibus ita proprius est, ut in nulla alia re intelligi possit. Utrum autem aliquid tanquam accidens an proprie inphaerens notetur, saepe in scribentium arbitrio constitutum, non raro usu sancitum est. Tantum unusquisque videt, neque quaelibet vocabula hoc modo componi, neque, quatenam ita composita fuerint, ante sciri posse, quam exempla aut ejusdem aut certe propinqui generis notuerint, ideoque Dorvillio quidem αἰνότερον Manethonis cuidam loco affingenti concedi posse, ut a similibus αἰνοπατήρ, αἰνότερηνος, exemplum et auctoritatem novo operi quaerat, Musgravius autem sibi plus adsumisse, quam probari potest ipsi Euripidi concessum fuisse. Talia ut recipiantur, nunquam suaserim.

Hujus tam parvae observationis incuriosus J. Scaliger in errorem incidit ad Poll. I. 80. „μεγαλοστήγη, inquit, est μεγάλη στήγη, cujus compositionis exempla multa observavimus. Sic Pindarus μεγαλόπαιον Ἀθάνης vocavit pro μεγάλην πόλιν, et, quod magis mirum, Anacreon καλλιγύναικες dixit, pro καλὰ γυναῖκες. Sic apud poetam εἰνάνυχες pro εὐνύκτες.“ quae quid aliud declarant, nisi virum egregium neque emendatos codices, neque sat fidam memoriam habuisse? Sed quod Suidas et Photius Κένανδρος, κενὸς ἀνὴρ, Hesychius Μεγάλανδροι, μεγάλοι ἄνδρες †) explicuit, indicium est, illis ipsis, quibus graecus sermo patrius et nativus fuit, hanc subtiliorem defuisse rationem. Scaligero si quis opitulari cupiat, is ejusmodi exempla proferre debet, quale est illud in Epigr. Ἀδελφ. DXI. pag. 227. ἄβροπόδων βήματα, quod Jacobsius ex eleganti poetarum usu pro ἄβρων ποδῶν dictum esse putabat; sed recte Schneiderus in Lex. Gr. ἄβρον ποδῶν scribi jubet. Nihil melius est ἀνθρώπων

†) Hoc exemplo refutatur Bastii emendatio ad Gregor. pag. 418. Suidan corrigere tentantis.

pro ἄκρος πούς †), quod Schneiderus citat e Pand. II. 4. τὸ ἄγαλμα ξδανόν ἐστι· πρόσωπον δὲ καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδες εἰσι λευκοῦ λίθου, ubi ἄκροι πόδες legendum esse Barkerus in Diar. Class. MDCCCXVII. N. 52. pag. 576. et Schneiderus in Nov. Ed. mihi assenserunt. Sic enim Pausanias aliis omnibus locis: VI. 19. πρόσωπον καὶ ἄκρους πόδας καὶ τὰς χεῖρας. VIII. 31. χεῖρες εἰσι λίθου καὶ πρόσωπόν τε καὶ ἄκροι πόδες. VIII. 31. cf. II. 11. VII. 25. VIII. 25. IX. 4. Ἀφροδίτα enim vulgatum Aelian. V. H. XII. 24. Corayus non injuste barbarum et ineptum nominat. Sed et ad illud genus, quod Graecis concessum esse dicebam, antiquus sermo raro descendit, conjugatas notiones magis dissuere solitus, quam separe compingere. Quem ad morem etiam recentiores scriptores nonnumquam redeunt, veteresque compages revellunt, ut ὁμήϊσις, θερμὴ σποδία (pro quo Geopp. VIII. 20. 545. et Gregor. Cor. p. 557. cod. θερμαιοποδία exhibet) et id genus alia, a librariis ultro citroque confusa. Ἀγαθοδαμῶν apud antiquos non occurrit et latine magis quam graece dicitur. Καλοκάγαθος Poll. IV. 11. quod Schneiderus vulgo in Graecia de honestissimo quoque usurpatum affirmat, quodque Corayus Στοιχ. Αὐτοσχ. π. Ἑλλ. Γλ. πδ. usque adhuc perdurare tradit, jam dudum dubito an omnino graecum haberi possit; legitur quidem ap. Apollon. Lex. p. 404. Ἡὺς, καλοκάγαθος sed pro hoc Hesychius καλός, ἀγαθός exhibet, neque in tanta corruptelae facilitate uno aut altero exemplo res con-

†) Ὁ ἀκρόπους apud Pallad. Comm. in Hippocr. L. I. de Fract. p. 285. B. T. VII. Chært. pag. 210. Sect. VI. Foca. atque alios artis medicae auctores non magis quam ἀκρόχειρ, δρεπάνιον atque similia rerum vocabula suspicionem recipit. Neque Barkeri adiciam, ἀκρόπους, si unquam in graeca lingua extiterit, poetis solis concedendum esse affirmanti, qui quo magis poetae sunt, eo longius ab his officinarum inventis refugiunt, aut et propriis uti non detrectantes.

fici poterit. Verum de ~~νοῦν~~ ^{νοῦν} ~~χόντως~~ dicturus eram. Quod hyphen, ut Etymologo placuit, apud Isocratem legitur ad Philipp. III. 118. idemque ex Antidosi citat Lex. Coisl. pag. 483. Dion. Cass. LXXVIII. 28. 1336. Liban. Decl. T. IV. 305 et 360. Plato autem disjunxit εὐ καὶ ~~χόντως~~ ^{νοῦν} de Legg. III. 126. unde admoneor, ut de universo genere aliquid summatim dicam.

Equidem de scriptura et inclinatione hujus generis idem mihi quod de multis aliis persuadeo, Graecos ipsos nihil habuisse certum et definitum, sed ad suum quemque arbitrium modo hoc modo illud prætulisse. Διόσκορος, Νεάπολις, Ἰεράπολις nonnulli junctim scribi viderunt, propterea quod a parthesi neque paragogum nascatur, neque τεμανικόν quod autem Νεαπολίτης et Διοσκορείον scribatur, hoc argumento esse, vocabula illa synthetis adnumerari debere; contra quam aliis visum erat, v. Etym. M. p. 278, 25. qui locus sponus est et caput hujus doctrinae, conf. s. Μεταμάξιον et Σχορατισμός et latinum *Caesaraugusta*. Cum hoc conjunctum est, quod Apollonius affirmat, Νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων, et quae sint his similia, ex utraque parte declinari; contra autem fieri in Κόραμος πέτρα, ὑοκνάμος et affinis, de Synt. L. II. p. 172. Horum alterum, quod corrupto et integro constat, natura sua certum et immutabile est; alterum genus ex duobus integris compositum fluctuat. Multa afferre possum sibi contraria, sed vel unum ex his quodlibet sufficiet. In notissimo senario:

Ἐρημία μεγάλη ὅτιν ἡ μεγάλη πόλις. Strabo Μεγαλόπολις exhibet, Eustathius sic, ut scripsi, quo facilius appareat alliteratio. Itaque nulla ratio erat, cur Holstenius ad Steph. p. 143. Ἰεράπολις scribi mallet quam Ἰερὰ πόλις. In appositione: Μεγάλης πόλεως Aeschin. c. Ctesiph. p. 553. Dem. de Megal. pag. 204. ubi cod. Par. Μιγάλοπλεως habet, Callisth. Athen. X. 75. 156. cf. Du Cang. Gloss. p. 894. Μεγάλη πόλις

Dem. Fals. Leg. p. 344. Appian. Syr. XIII. 522. Pausan. II. 27. 280. Plutarch. Ser. N. Vind. p. 22. *Μεγάλην πόλιν* Dem. de Megal. p. 203. Paus. IV. 29. VI. 12. VII. 6. VIII. 26. Similiterque *Ἱερᾶς Πύττης* Steph. Byz. a. *᾽Ωλερος*, *Νέας πόλεως* Athen. XV. 38. 515. *Νέαν πόλιν* Scylax Peripl. p. 46. Huds. Composita sunt: *Μεγαλόπολις* Polyb. IV. 25. *Μεγαλόπολιν* Pausan. VIII. 27. Strabo VIII. 5. 317. *Νεαπόλεως* V. 7. 197. 9. 203. XII. 38. 142. quorum omnium summa est in exemplaribus nostris confusio, v. Mazoch. ad Tab. Heracl. pag. 251. Tzschuck. ad Strab. T. III. pag. 317. Neque magis illi exploratum habuisse videntur de iis, quae ex obliquo et recto composita sunt, utrum verbi causa *Φιλίππου-πολις* an *Φιλιππόπολις* scribendum sit, *Πομπηϊούπολις* an *Πομπηϊόπολις*. Quae localia non sunt, necesse est composita ut sint, *οὐρανόπολις*, *Διονυσιοπόλεις*, *Ἀλεξανδροπόλεις*, de quibus nunquam dubitatum est.

De paragogis nihil in univēsum pronuciari potest, nisi hoc, communia synthesin sequi, *μικροπολίτης* †), *νεοπολίτης*, *πρωτοπολίτης*. Topica autem compositionis regula examinanda sunt. Unum enim genus est fluxum et mutabile, eorum quae a nominibus puris inducuntur, quod genus modo ad synthesin modo ad parathesin dirigitur, *Ἱεροπολίτης*, *Νεοπολίτης*, *Ἱεροπολίτης*, *Νεοπολίτης*, cujus discrepantiae multa occurrunt eum in libris tum etiam in nummis et marmoribus vestigia, ut passim adnotarunt Ethnographi commentatores. Alterius generis duplex est partitio; quae cum

†) Lexicis addo *μικροπολίτης ἐκκλησία* Synes. Epist. LVIII. 206. B. ἢ *μικροβουλεία* Eustath. 1952. (ut *μικροπολίταις*), quod Lexicographi falso ad adiectivum *μικροβουλείος* referunt. *Μεγαλοδύναμος* Nicet. Ann. III. 6. 61. Gloss. ad Aesch. Pers. 641. Tzetz. ad Hesiod. p. 41. Heins. *ἐνδύναμος* Anna XIII. 407. B. Eustath. p. 655. *δυναμοθεῖας* Synes. de Provid. pag. 100. B. Euseb. de Laud. Const. II. 719. ex versione Alexandrina propagatum.

adjectivis componuntur, ad unam omnia syntheta sunt, *Μεγαλοπόλις*, quae cum substantivis, liberum est, utramcunque in partem inclines, *Ἑρμοπολίης* (Agatharch. M. R. p. 21.), *Ἑρμοπολίης* (Strab.), *Πομπηίουπολίης*, *Ἰπποκωμύης*.

Expositis his generibus et modis compositionum et appositionum, reliquum est, ut de declinatione dicatur. Nomina urbium propria, tam ea, quae etiam propria rerum aliquarum non sunt, tamen iis praecipue tribuuntur, appellativa denique omnia, nominis, quod singulis subiacet, flexum sequuntur, *τῆς Θεοπόλεως*, *τῆς καλλιπόλεως*, *τῆς μεγαλόλεως*, quae licet antonomasticorum modo de Roma, Antiochia, Alexandria, Byzantiove usurpentur, tamen nunquam hoc modo dici potest, ἢ *Ἀλεξάνδρεια καλλιπόλις ἐστίν*, quod fieri posse putavit sine dubio Brunckius ap. Pancrat. Epigr. I. p. 191. T. I. ἴδοις, ὃ ἴασσα, τὰ τῆςδε εὐτέκνα (leg. εὐ τέκνα) pro κατὰ τέκνα accipiens, ut nonnulli mihi *αἰνιγμα* et *εὐεπιτήδευμα* interpretantur. Neque mihi quis forte minus adhuc peritus discernendi proprietatem cujusque generis in medium afferat illa Tragico-rum scitamenta, *καλλίπαις θεά, εὐπαις γόνος, γέλτονες μελάμβροτοι, ποὺς τυφλόπους*, quorum nullum ista ratione dissolvi licet. Similiter illis cadunt adjectiva communia, quum de urbibus, insulis, regionibus usurpantur: αἱ *μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι* Pind. P. VI. init. quod Scaligero errorem offudit; *πόλεις αὐτόνομοι καὶ αὐτοπόλεις* in foedere Thucyd. V. 79. *πόλεις ἰσοπόλεις* Appian. Civ. I. 10. 15. Neque aliter Graeci *πόλεις νεοπόλεις, ὀρθοπόλεις, νήσους δικαιοπόλεις* dixerunt. Personalia autem aut propria aut actum significantia imparibus syllabis declinantur: *Ἀγρησιπόλιδος, Νικασιπόλιδος, Φιλοπόλιδος* Appian. Syr. XL. p. 593. *Φιλοπόλιδες* Dio Cass. XLVI. 54. 474. *ταρξιπόλιδες* Philo in Flacc. pag. 968. *ἀπόλιδες* Isocr. Symmach. XVI. 266. Xenoph. Hell. VI. 5. 1. Joseph. Antt. III. 15. 191. quam eandem regulam, sed non eodem

modo, Etymologus proposuit: τὰ παρὰ τὸ πάλι συνταθέν. τὰ ὀνόματα, εἰ μὲν αἶεθ' ὀνηλικά, τὴν τῶν ἀπλῶν φυλάττουσι κλίσιν, εἰ δὲ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ μετέχει, διὰ τοῦ ὅς κλίνεται, φυγοπόλιδος, sub v. 'Ελεπόλεις' cui repugnat ὁ φιλοπόλεις Aesch. Sept. 178. ex alieno petittum, neque cum ἀρεπόλεις, quod Blomfieldius in subsidium vocat, ulla ex parte comparandum. Sed labimur longius. Unum addere libet: 'Δίου πέρσιδι Pansan. X. 26. 241. sub uno accentu proferri debere; nihil autem referre, utrum apud Athen. XIII. 91. 210. τῆς 'Διουπέριδος, an, ut Edd. vett. habent, 'Διουπέριδος scribatur, quae forma Schweighausero falso in suspicionem venit, v. Animm. T. VII. p. 512. Sed qui diversos ei accentus dederunt, 'Δίου πέρσιδι scripserunt, Harpocr. s. Καθιλιών. Aristoteles, ut plerisque moris est, πέρσιν 'Δίου appellat Poet. XIX. 245.

§. IX.

Verba derivata compositorum speciem entēntia.

Hinc progredientibus occurrant larvae et simulacra compositorum *multa modis volitantia miris*, βουλι-
μώπτω, ἡλλώπτω, ἀπινύσσω, ἀλλοφάσσω, ἀγνώσσω, quae, si
fortius institeris, *tenuēs fugiunt, seu fumus, in au-
ras*. 'Ἠλλώπτω, ἐνἡλλώπτω, κακἡλλώπτω, quae plerique
in hoc numero habent, ab adjectivo ἡλός, ἡλλός, de-
rivata sunt, ut a γοργός, γοργώπτω, quod ab Hesychio
servatum est s. Γοργώψατο, 'Εγοργώψατο et 'Εγοργώψ-
ασεν, i. e. γοργόν, φοβερόν ἔβλεπε. Haud enim erravero,
si, ut a νέος νιώσσω, ab ὕγρος ὕγρώσσω, τυφλός τυ-
φλώσσω, αἰσός αἰσώσσω, sic ab ἡλός ἡλλώσσω, hinc ἡ-
λλώπτω deductum dicam; quas terminationes notum est
in veteribus dialectis alternari, ὄσσω et ὄπτω, πῖσσω et
πέπτω Eustath. 1398. 30. λῖσσω, λῖπτω, κορύσσω, κορύπτω;
est etiam ubi cum terminatione in ῖω competat, velut
αἰχμάτῃν ἢ + αἰχμάσων Eustath. p. 1293. 18. εἰρώτῃν et

οἰμῶντων. Plurima nominibus affinguntur: λαιμῶσσω, λιμῶσσω, ὑπνῶσσω, ὄνειρώσσω, πτελῶσσω, δριμύσσω, ἀμβλώσσω et ἀμβλυῶσσω, ex utraque adjectivi terminatione confusum. Alia verbis succrescunt. Etym. M. p. 14. 5. Ἀγρώσσω, παράγωγος ὁ χαρακτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀγρός (ισμῶ ab ἄγω) ἀγρώσσω. τὰ γὰρ δύο σσ τὰ ἑξὶ λαμβάνουσι φωνήεντα. τὸ δὲ οὐ λαμβάνουσι. ἀλλῶσσω, πυρέσσω, πτήσσω, δειδίσσω, ἀφύσσω (adde ἀπινύσσω a πνύω, non a πινύσσω derivatum, ut Eustathio visum est p. 985. 19.), ὀνειρώσσω. ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ο, οὐκ ἐν παραγωγῇ δὲ τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν. Cf. v. Ἀνάσσω et Philēm. Lex. Techn. pag. 148. Hinc apparet, αἰετόςσω et σπάρτόςσω Symm. II. 3. rejicienda esse. Ad ἔσσω adscribas (quoniam nunc de verbalibus quaerimus) ἀηθέσσω, αἰθέτόςσω, ad ἥσσω ἐργήσσω, cujus immemor Scholiastes Arat. Phaen. 21. literas ἦ et εἰ ante σσ reperiri negat, praeterquam in ἥσσον et κρείσσον, quorum hoc etiam Etymologus memorat s. Ἐλλίσσω. Ad ὠσσω ἀκρώσσω et ἀγνώσσω Simmiae ap. Tzetz. Chil. VII. | c. 144. Antehom. 364. Nonn. Dion. I. p. 54. 5. Coluth. v. 8. unde etiam ἀγνώσσωσθε ductum est, quod Lexicographi nuper ad ἀγνώσσωσθω referebant, nunc nihilo rectius ab ἀγνώσσω repetunt. Horum igitur omnium nihil regulae, quam constituimus, contrarium videri debet. Neque ἀνδραφάσσω ideo rejiciendum est, quia simplex ἀφάσσω exstat. Nam jam semel diximus, terminationes, quas composita amant, simplicia non respuere, velut ἄφω, ἀφάσσω, νῆσος, νησίω, eoque effici, ut e longinquo intuentibus ἀνδραφάσσω ab ἀφάσσω, χερῶννησίω a νησίω compositum videatur. Quod longe aliter est. Fors tulit, ut ab antiquo ὄπτω praeter ὀπτάνω etiam ὀπτάω in usum veniret, quod cavendum est, ne quis composito λινοπτάω subjectum esse putet. Hoc enim a nomine λινόπτῃς germinavit, assumpta terminatione verbali, ut οἰνοπότης, οἰνοποτάω. Si quis notionem ἀνδροληψίας

verbali specie induere cuperet, hic aut stirpitus propagare verbum ἀνδραφάσσω, aut per traducem poterat: ἀνδραπτάζω, cujus simulacrum est χειραπτάζω Herodotum, in alia forma + χειραπτέω, χειραπτήσας Phot. Bibl. 88. 209. unde χνούς ἀχειράπητος apud Jamblichum, quod immerito quibusdam in suspicionem venit. Sic etiam praeter paragogum εκαρδαμύσσω denominative εκαρδαμυνκῶ dicitur, ut ἰλλώπτω et ἰλλωπῶ, ἀμβλυώσσω et ἀμβλυωπῶ. Transeatur ad aliud genus.

§. X.

Adjectiva participiis assimilata:

Ἀγνώσασκε si qui adhuc sunt, qui ab ἀγνώ derivandum putent, illud certe cavebunt, ne ionicum ἀλλογνώσαι aut adjectivum ἀλλογνώς †), ut a futuro ductum, ad hanc causam adsumant, quorum alterum quorsum pertineat, constare video, de adjectivis istius modi paullo accuratius dispiciendum est, ne quid impedimenti nobis objiciant. Habent enim nonnulla eam speciem, quam omnino graecis vocabulis inesse nolimus, ἀγχιβλώς, ἀνδροκλῆς, quod erunt qui cum ἀποκλῆς componendum ducant, βαρίβας, τυροβλῆς Etym. s. βλῆς. Huic Sylburgius subvenit, τῶρ (f. δουρ) βλῆς corrigens; neque credibile est, Grammaticum insolentiam compositae formae silentio praetermissurum fuisse. Alterius curationem praestat Blomfieldius ad Pers. 160. „Lex. 8Germ. „Βᾶρις — Σοφοκλῆς βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην. „Brunckius corrigit βαρίδαν. Schaefero ad Greg. ap. 522. unice verum videtur βαρίβαν. Mirum, cum

†) Empedocl. Sturzii v. 194. σαρκῶν ἀλλογνώτε περὶ ἀλλοσσε γούων. ille vestem corporis alius interpretatur. Id quomodo ἀλλογνώς significare possit, si Sturzius intellexit, bene est; ego non intelligo. Fortasse ἀλλογνῆς scribendum, ut Ἰγνῆς et ἑτερογνῆς Etym. 436, 52. vel certe in hanc sententiam accipiendum est.

„ipse meminerit vulgaris ναυβάτης. Certissime
 „corrigo βαριβάται. *Lepidus est Bastius, qui βα-
 „ρίβαν per metaplasma dictam esse putat pro βα-
 „ρίβαντα.*“ Si quid est in hac re lepidum, id totum,
 quantum est, in Blomfieldio residet, qui si argumenta
 proferre adigeretur, neque Bastii sententiam refellere
 neque suam probare posset. Βαρίβας suspicionis absol-
 vit simillimum νυμφόβας, cui + μονόβας, i. e. μονοβάτης,
 et fortasse etiam μονηρόβας et + κακόβας ex eodem He-
 sychio adjungi possunt. Nam χιονόβας plane intesta-
 tum est. Sed pro illo Schweighaeuserus ad Athen.
 Animm. T. I. p. 561. μονηροβάτας (παρνοκατάκτης) idem-
 que nomen apud Athenaeum pro μονηρόβατος substi-
 tuit; mihi μονηροβάτας scribendum videtur. Hesychius:
 Βάξον (βάξον), κατάξον Λάκωνες. Alterum: Κακόβας, ἐπὶ
 κακῷ ἡβῶν, vereor ne in hunc modum scribi debeat:
 Κακοβλαστής, recepta syllaba finali insertaque ea litera,
 quae cum alpha summam similitudinem habet. Restat
 ὀρείβας, quod ut in Lexica reciperetur, Ruhnkenii au-
 ctoritate effectum est, qui quum Hesychii glossam:
 Νιβάδες, αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἰγες, ex κρημνίβades
 truncatam esse conjecisset Ep. Cr. II. p. 154., huic neque
 probabili neque, ut mihi videtur, necessariae emenda-
 tioni speciem conciliare annisus, alio loco ὀρειβάδες
 capellas exponi affirmavit, tacite sic vulgatum ὀρεβά-
 δες corrigens. Quae si vera est conjectura, ne ὀρείβας
 quidem cum hoc genere, quod quaerimus, quidquam
 commune habet, sed cum χοροστάς, λυκοστάς et simi-
 libus congregandum est. Ita duo relinquuntur vocabu-
 la, quae ad hunc locum pertinent, κιλίβας et ὀκρίβας,
 quorum ad similitudinem, ut videtur, Bastius etiam
 βαρίβαντα dirigendum putavit, qui si λυκάβαν Epigr.
 Ἀδελφ. CXCIV. 8. et πολύτλαν Antisthen. Λογ. Ὀδυσσ. p.
 65. T. VIII. Manetho V. 268. similis metaplasmi ex-
 empla ferret, refelli a Blomfieldio non posset. Neces-
 sariam esse hanc emendationem ne ipse quidem credi-

derim. Nam ejusmodi glossematica et solitaria vocabula, quum nihil habeant, ad quod exigi possint, coeco errore tum huc tum illuc vagantur, et praeterea terminatio ac cum summa recentia ex una in alteram declinationem transilit; de qua in alia operis parte plura diximus.

Occurrat quispiam, sermonem graecum abundare ejusmodi nominibus, ex secunda perfecti passivi persona tractatis, ἀλίφας, μελισσόφας, ἀκρης, ιδύτης etc. †) Haec igitur, quorum syllaba verbalis aut natura aut positione longa est, longe lateque diffusa sunt et omnigenis e principiis oriuntur. Ad primam classem barytonorum pertinent v. c. πελεθόβαν (Hesych.), χοιρόβλιψ, πεδότριψ, παιδότριψ. Φαρμακότριψ auctoritate caret, neque recte accusativum φαρμακοτριβάς ap. Poll. VII. 179. huc referunt; aut φαρμακοτριβης dicitur Aelian. H. An. IX. 62. aut φαρμακοτριβης, quod in Demosthene agnoscit Lexicon Rhetoricum Bekk. p. 314. Secundae declinationis sunt νιόθηξ, προθρονξ, κνυμό-τροξ. Tertiae exempla non extant. Eo foecundior quartus est ordo: διάσφαξ, χρυσταλλόπηξ, κατάπηξ (Etym. Βερεθρος ο πηλώδης τόπος και κατάπηγας ποιών τους ανθρώπους), όνειρόπηξ, Lexicis omissum, Philo de Joseph. p. 528. A. pro quo idem de Vit. Mos. p. 643. E. όνειραος πληχθείς, de Jos. p. 541. A. φαντασία πλῆχθηται. Philostr. V. Apoll. IV. 57. 178. υπό όνειράτων έκπληχθαι quod et Euripidi redhibendum judico Helen. 1206. όνειροις

†) Aristarchi auctoritatem sequor, v. Schol. Van. ad Catal. 262. Ἀπόβλεξ Ἀφιστάφας ὁδύτης (leg. παροξυσ.), ac θνυμότροξ, και η είνδεις τούτο απαιτεί, ο το αν σηματιη, εις παθου, εις ενίγειαν, posthabita recentiorum Grammaticorum subtilitate, suo utrumque genus accenti distinguendum, v. Bast. Epimetr. I. p. XXXI. Jungermann. ad Poll. II. 26. Schweighauser. Animus ad Athen. T. VI. 54a. In aliis, de quibus Grammatici certant, inconstantiae inveteratae vestigia reliqui.

ἐνυόχοις πεπληγμένη pro πεπεισμένη. †) Περιπόλιτα eandem ob causam, quia futuro primo carent, etiam huius inclinamento renūciare coguntur, unum ἐργότους, extrusa litera insociabili, aditum ὅτι ad hoc genus patefecit. Omnium autem feracissimae sunt verba primitiva pura, futurum et perfectum circumflexorum imitativa: ἄβλης, ἄδμης, λιμόθυς, ἰδύτης, ἀμφίτης, σιδρύκμης, ἄγνως, quod ab ἀγνώμι nescio quo repetunt, ἀνδροβρώς, ἄπτως, φυλλόστρως, quibus etiam λινόκλως accensendum, quod Ionem Athen. X. 74. 155. pro λίνουκως χλαῖνα scripsisse puto. Ad rem pertinet scire, in his compositis neque δός neque εὔ reperiri, deinde non facile superdisyllaba verba huc ingredi: ἐργότους, βελώρες, πολύπτωξ, βάσταξ et νεκροβάσταξ, αἰγοδιώξ et † θηροδιώξ Etym. M. pag. 451. 25. In accentu horum vocabulorum (quem vix attigit C. Wagner de Acc. Graec. p. 99.) notum est quantum librarii sibi indulgeant; neque leviter veteres Grammatici a se dissident. Athenaeus quidem IX. 76. 516., ut notiora praeteream, in universum verbalia composita, in ψ desinentia, gravi docet, αἰγίλῃ, οἰκόλῃ, βοόκλῃ, quae a perfectis τέτροιμαι, κέκλεμαι derivat; ubi MS. et Vett. Edd. κέκλαμαι (quod apte Brunckium Aristoph. Vesp. 57. legatur et Comt. Lascarin sponsores habet Gramm. 6.) et βοῦκλῃ exhibent; vulgatas lectiones Grammaticus Hermannus p. 321. sequitur. Secundum hanc regulam apud Phrynichum App. p. 41., qui haec: ἄτρον, πορνότρον, ἄροαξ, κλέν, ἐπίτεξ, a futuris †) arcessivit,

†) Lexicis accedant: φαλαγγιόπληκτος Galen. de Comp. Med. p. Loec. VII. 3. 543. E. et σκορπιόπληκτος Dioscor. I. 5. 6. a. 16. a. quae si quis propter similitudinem synonymorum φαλαγγιόπληκτος, σκορπιόπληκτος inusta esse credat, recordatus forte, Valckenarium Eur. Hipp. 1305. προ-θηθῆναι κέντροις non sine aliqua ratione κέντρον substituisse pro οφιοόδηκτος etiam ἐπὶ ὄφειος πεπληγμένος Proverb. XXIII. 32. dici meminerit.

††) Apollonius si ἀποτμήγι σκοπιῇ scripsit Argon. II. 581., non

+ βούλεψ scribitur (ut + βουλόπεος Porphyr. A. N. p. 119. Barn.). Diversum suadet Choeroboscus apud Etym. et Suid. s. Ἀβλήψ, haec omnia, quae servant unam perfecti passivi syllabam, acui iubens.

Simplicia, quae ex hoc genere occurrunt, non difficilis observationis sunt, communemque habent cum prioribus literae α appetentiam: θάψ, κλώψ, σκόψ, πλώψ, πειράψ. Κλώψ falso perhibetur e κλοπός contractum; hinc derivatum κλέπιμος his in Rheso Pseuduripideo pro κλεπτικός cod. Florent. praebet v. 206. ejus in locum κλεπικός (ut θάπτικός) Plat. Cratyl. 407. E. subrogandum videtur; κλέπιμος enim Graecos dixisse arbitror, non κλέπιμος. Σκόπειμα communiter Athenaeus, Hesychius, Photius scribunt; metro id contrarium esse nescio qua ratione affirmant Schneiderus et Albertius; σκόπειμα ai qui dixerunt, certe ei eundem sensum subjecerunt, quo σκόπευσις venit et σκοπευτής, omissa Lexicis, Aquil. Os. V. 1. Esai. LVI. 10. Προσκοπώλης, ut id quoque strictim tangam, nonnunquam σκοπώλης subrepsit, ut apud Suidan s. Ἐνθύδημος et Dionem Cass. XLVI. 18. 461. LXXVII. 11. 1296. in Varr. Lectt., quo vitio etiam πειώλης affectum puto apud Suid. et Etym., quod compositum esse, ut ἐξώλης, πανώλης, non persuadent Grammatici; est enim (nisi potius πειώλης scribendum) e numero paragogorum, ut μαιώλης, οἰφώλης, ὄπνωλης, ὄπνωλης, v. Porson. ad Schol. Harlej. A. 792., κορυπτάλης, quod Salmasius in pravam vertit, φαινώλης, Μισγώλης, Ἀργώλης, Φειδώλης, Πυθώλης. Litera longa adjectivis propria est: φειδωλός, κηδωλός, ψευδωλός, a Plauto licenter correptum (ut Phaedromus), et substantivis femininis: ἀμαρτωλή, μεμφωλή,

ἀποτμήτι, quod et ipsum exemplo caret, sed geminum habet ἰθυεμῆτας σπήλεγγας Nonn. Dion. II. v. 457. V. p. 156. 16.; non aliter sensisse videtur. Priscam declinationis latinae formam ostendant: huceps, obox, cruminisex, vestispep, libripens, aurifex, ἀκιδωξ, nefrens.

τερπωλή, θερμωλή, εὐχολή, et, quae ἀντιστοιχίας lege in contrarium deflexa sunt, ἐλπωρή, θαλπωρή. †) Sed quis erit modus, si proxima quaeque arripere et per partes omnia scrutari velim. Unum addo: in gripho inficetor Athen. X. 71. 150.

Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετραμένον ὄξυ διάτρες. adjectivum διάτρες s. διατρές nullo modo ferri posset, quum vocabula ejusmodi neutram positionem nunquam accipiant, et si id a poeta significatum sit, quod Casaubonus vocabulo monstruoso διαμπρές expressit, promissimum esse διαπρό corrigere, cujus vestigia in codd. apparent, summo consensu διάτρωτον exhibentibus.

§. XI.

Πλοῖζω, πλόϊμος et πλωῖζω, πλώϊμος.

Quoniam rursus nobis verborum ab εἰ in ὀ traductorum mentio illata est, etiam de derivatorum secundariorum inconstantia aliquid dicendum videtur. Α πλέω, πλόος, est πλοῖζω, in media potissimum forma usitatum: Diod. III. 53. Polyb. III. 28. Strab. III. 2. 574. Themist. Or. XXVI. 531. A. Heliod. IX. 5. Artemid. II. 36. + διαπλοῖζεσθαι Anna Comn. IV. 103. A. VI. 180. D. XV. 464. C. quo loco τὸ τῆς θαλάσσης ἄπλωτον pro ἀπλετον scribendum est. Id quum aures non satis complere videretur, vocalis principalis productio in proclivi erat: πλωῖζω Hesiod. Opp. 634. Thucyd. I. 15. ubi plures codd. activam formam retinent, Lucian. Vit. Auct. 26. 115. Arrian. Euxin. p. 134. Diod. III. 50. 501. Artemid. II. 57. 214. ubi Aldus πλοῖζ. edidit, διαπλωῖζεσθαι Nicet. Ann. III. 7. 65. XVII. 6. 342. Anna Comn. X. 289. C. XII. 371. D. Eustath. p. 941. Grammatici

†) Hoc pro illo librarii scripsisse videntur in Tryphiod. v. 128.

Ἡμῖν δ' ἐλπωραὶ προφερέστεραι ἢ περ ἐκείνοισι.
Vulgo ἡμῖν θαλπωραι. Eidem v. 198. γλαφυροῖο διὰ δρυόχεο (de equo durateo) pro ξυλόχοιο reddidimus.

nos in sicco destitunt, utramque scripturam cum nulla alterius utrius aut elatione aut submissione commemorantes. Sed Attici tamen, quum *ληίζεσθαι*, *Νη-εῖς* et similia probaverunt, voluntatis suae veluti quandam praerogativam dedisse videntur. Idque confirmat etiam adjectivi usus. *Πλώμιος* dixerunt enim Thucydides (a quo Philo Leg. ad Caj. 944. suum illud *ἐκ πλωίων ὄντων* abstulit), *τριήρεις πλώιοι* Aeschin. Fala. Leg. p. 337. Decretum atticum ap. Plutarch. Vitt. Oratt. III. 278. T. XII. Paasan. X. 20. 217. *πλώμιος θάλασσε* Theophr. Char. III. Plutarch. Syll. XX. 211. T. III. Philostr. Apoll. II. 18. 69. Dio Cass. XL. 1. 227. Maxim. Tyr. VIII. 136. Themist. Or. XXVI. 516. B. Sed idem Plutarchus V. Pompej. LXXVIII. 241. T. IV. *βάθες οὐ πλώμιον*, Symp. V. Quae. III. 1. 209. *ξύλα πλώιμα*. Themistius VI. 83. C. *ἀγορὰ τῆς πλωίου καὶ πορευσίμης* cui in Or. X. 137. A. *τενάγους κόλπον οὔτε ναυσὶν ὄντα πλωτὸν οὔτε βατόν πορεύσιμον* pro βατόν restituendum videtur *βάθην* †). Gregor. Naz. Or. V. p. 152. C. *λελυμένης τῆς νηὸς καὶ οὐ πλωτῶς ἐχούσης*, ubi codd. regii *οὐκ ἐν-πλωτῶς* dant, alibi non lectum. Si qua est igitur lectionum discrepantia, Atticis utique prior scriptura adserenda videtur, ut Demosth. c. Dionys. pag. 1290. et 1294.; de recentioribus, ut Agatharchide p. 44., mican- dum erit. Eadem inconstantia est *πλωάς* et *πλώας*, quo- rum illud pluribus Theophrasti locis, Hist. Pl. IV. 11. 453. 454. 12. 468. 13. 486., hoc poetarum numeris et Grammaticorum auctoritate nititur et ab Ernestio quo-

†) Ne quis aut hoc in supervacuum adjectum, aut eo assumpto *πο-ρεύσιμον* scribendum fuisse existimet, Platonem advoco *πύλας πο-ρεύσιμον* dicentem Tim. p. 296. T. IX. Et vicissim *πλωάς* de itinere terrestri. Photius: *Πλωίνας, πορεύεται· πλωάς γὰρ καὶ ἡ ὁδός*. de quo usu, Atticis non intractato, admonuit Scholiastes ad Nicand. Ther. 295. quem non inspectum temere corrumpit Brunckius ad Ari- stoph. Γῆρ. Fragm. XII.

que ad Hom. Epigr. IX. Hesychio restitutum est. Cur autem Attici *πλωίζω* quam *πλοτίζω* dicere maluerint, etiam haec generalior ratio afferri potest, quod illi, si sine graviore detrimento fieri posset, concursum literarum *ο* et *ι* declinasse reperiuntur. Nam *ἀθροίζω*, *χροτίζω*, *σοτίζω* (v. Valcken. Ep. ad Roever. p. 68.), *καταπροτίζεται*, *διπλοτίζω* (Hesych. *διπλοτίζω* Aesch. Agam. 844. Eum. 1017. ubi Stanleyus formae inornationi *διπλάζειν* velificatur) nunquam in urbem recepta sunt. Quaeritur, an *φλοτίζω* Theophr. H. Pl. III. 16. V. 5. *περιφλοτίζω* IX. 5. Dioscor. I. 18. 14. b. attice scribatur; + *ζοτίζομαι* Strabo XIV. p. 990. *ἐκχοτίζω* (*χαῖκός*) omnino antiqua non videntur. Sed *ἀπλοτίζομαι* (Xenoph. Dio Cass. 67. 7.), cuius haec terminatio non paragogae complementum (ut in *ἀθροίζω*, *σφίζω*), sed certi generis nota est (ut in *ἀνδροτίζομαι*, *γυναικίζομαι*), ob hanc causam arbitror vocalem significativam incolumem servasse. Quo exemplo admonemur, ne in exaequandis Atticorum scriptis versuram faciamus, atque hinc tantum deteramus, quantum illuc accreverit. Sed mihi locum signare satis fuit.

§. XII.

Δυσθνήσκω. Σταδιοτρέχω.

Imminent hinc iterque praecludunt duo desperatissima verba, sive potius verborum monstra, quibus ne Scaliger quidem et Schaeferus manum conserere ausi sunt: *δυσθνήσκειν* et *σταδιοτρέχειν*, ab eodem Euripide, invita Prosa et Postvorta, in lucem edita. Horum prius duplici, quo saevius nos affligat, praesidio firmatum et plane irremediabile est. Afferit tamen hoc aliquid solatii, quod utroque loco participium obtinet, *δυσθνήσκου* et *δυσθνήσκοντος*, quod genus vocabulorum ad nomina inclinat, eoque liberiores habet articulationem. Neque facile erat, aliud ejusdem sententiae et mensurae verbum producere. Quod si antiquitus insitum, ususque diuturnitate consecratum esset, non jam barbarum illud diceremus, sed abnorme; qualia multa

a primo veluti satu in pravum detorta, una cum seculis aetatibusque hominum inveterarunt. Nunc, quia jam perfecto et concluso opere sese per vim intrusit, vitiosum et est et habetur.

Alterum erat *stadiodραμουμαι*, quod Schneiderus ad *stadiodρέω* refert, Schaeferus (ad Soph. Antig. v. 58.) ad *stadiotρέω*. †) Hermannus (Herc. F. 859.) nescire se professus, quo auctore, quave analogia hoc defendi possit, fortasse, inquit, sic scribendum: *οἱ ἐγὼ στάδια δραμουμαι στέρονον εἰς Ἡρακλέους*. Mihi idem fere in mentem venerat, *οἱ ἐγὼ στάδιον δραμουμαι*, cui similem medicinam adhibebam Orpheo Argon. 317. pro vitioso *ζωοταμών ζῶα ταμών* corrigens, ut *ζῶα γράφειν* dicitur pro *ζωογραφεῖν*, ὡμὰ δάσασθαι pro ὡμοφαγεῖν, et *ζώγρια λαβεῖν* pro *ζωογεῖν*. Alia quaestio est, an Graeci *stadiodραμεῖν* dixerint. Legimus sane + *αἰθεροδραμεῖν* Niceph. Greg. IV. 2. 49. A. *ἀρματοδραμεῖν* Apollod. III. 5. 5. ††) *οὐριοδραμεῖν* Anna Comn. III. 82. D. Haecce igitur corrigemus omnia? Dura conditio, nobis praesertim, qui a testata lectione discedere verecundamur; sed difficile est detrectare; nam nec *πυλοδραμεῖν*, *σκιατραφεῖν*, *μοιρολαχεῖν* Hesych. (*μοιρολογχεῖν*, v. Valcken. ad Herodo. VII. p. 555.) ullam habent cum hoc similitudinem, nec video aliud ad quod adniti possit adminiculum. Accedit quod literae α et ο tum in aliis vocabulis tum in hoc ipso genere creberrime confusae sunt, ut in Pind. IV. 119. Aldus *ἵπποδραμῖα* invexit, *ἱστιοδραμεῖν* cod. Mut. praebet Diod. III. 27. *οὐριοδραμεῖν* cod. Ciz. Jamblich. V. P. XXVIII. 286. p. 286. *κυνοδραμεῖν* MS. Poll. V. 65. et 78. quae et his et aliis in locis recte et ex ordine scribuntur *ἱστιοδραμεῖν* Hipp. Ep. p. 19. Hesych. et Phot. s. *ἱστιοποιεῖν*, *οὐριοδραμεῖν* Diod. III. 53. Sext. c. Ph. I. 643. Diog. La. I. 116. + *αἰθεροδραμεῖν* Niceph. Schol. in Synes. p. 395. B. + *βυθοδραμεῖν* Id. Hist. X. 6.

[†) Cf. Append. ad Aristoph. Plut. p. 512. sq. G. H. S.]

[††) Cf. not. ad Schol. Apollon. Rh. p. 113. G. H. S.]

303. B. + ὀπισθοδρομεῖν VIII. 15. 228. + παλινδρομήσεις
 Eustath. p. 245. In Jamblich. V. P. X. 51. 104. ἀδύνα-
 τον ἐκ φαύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος εὐδραμεῖν, Schneiderus
 εὐδραμεῖν reponit, quo Plut. V. Philop. XVIII. 462. Gre-
 gor. Naz. Or. II. 26. C. Schol. Thucyd. III. 42. 461.
 utuntur; sed leviori pretio pristinam lectionem εὐ δρα-
 μεῖν redimere licebit. Σταδιοδρομεῖν Plut. de Aud. Poet.
 IX. 107. Niceph. Greg. XV. 5. 478. Schol. Arist. Vesp.
 546. Cur igitur Euripides non σταδιοδρομήσω dixit?
 Nescio. Ad σταδιοδρομεῖν cum duxit fallax similitudo
 futuri δραμοῦμαι, obscure in animo signata, quam si
 evolvere coepisset, fieri non poterat, quin extemplo,
 in quos se laqueos induisset, animadverteret. Nam ut
 σταδιοτρέχω probaret, difficile factu erat. Ergo hoc quo-
 que exemplo elucet vis illa similitudinis, quam analo-
 giam vocamus, quae tacitis vestigiis nos insequitur, et
 cautos attentosque incredibili rerum copia et varietate
 circumfluit, incogitantes autem sensim ad devia ducit,
 alias atque alias species objiciens, similes, dissimiles,
 denique etiam repugnantes. Nam, ut nulla est tam
 perfecta imaginis similitudo, quae non aliqua ex parte
 ad propositum exemplar deficiat, et ut stilus quoque,
 praeformatos ductus sequens, levi quamlibet momento
 praescriptum egreditur, ita in infinita illa verborum
 a verbis propagatione saepe sine manifesto intellecta
 in aliena vestigia incurritur, ubi vel orbita nondum sa-
 tis fuerit impressa, vel inciderint quaedam praeformatis
 ita similia, ut parum diligenter intuentes facile fallant.

Priusquam vero ab hoc loco discedam, substantivi
 congeneris mutabilitatem ante oculos ponam. A δρέμω
 Abreschius Animm. ad Aesch. p. 187. δράμημα Pers.
 247., a δρομέω δρόμημα Eur. Med. 1180. derivat. Moro-
 sior iudex, Blomfieldius ad Pers. 252. et Addend. pag.
 199. δράμημα analogiae repugnare affirmat et tum hoc
 loco tum apud Herodotum δρόμημα reponit. Ludus est
 hoc facere; neque aut Sophocles Oed. T. 193. aut Ion

Athen. XI. 34. 232. acrius urgenti diu oblaetabuntur. Largiamur etiam, fieri posse, ut Pollux VI. 183. δρόμημα, non δράμημα, scripserit. Dummodo existat aliquis, qui nos edoceat, quare alterum analogiae respondere dicatur, alterum repugnare. Sed nemo docebit. Causam pro me dicant veteres magistri: Etym. M. 316. 45. Ἐδραμον ἀπὸ τοῦ δρέμω ἔστιν, ἐξ οὗ δρόμος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησιν, ὅτι δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ δραμῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ δεδράμηκα (Philemonem testem facit Antiatt. Bekk. p. 88.) καὶ σχηματικὸν ὄνομα, δράμημα. Ergo Herodiani haec sententia fuit, non ex plebe Schedographorum, sed primariae dignitatis Grammatici, qui et ea aetate vixit, qua haec ars consummata est, et in ipsa arte cum Phrynicho et cum patre Apollonio principatum obtinuit. Δρόμημα autem neque plures aut graviores testes habet: Eur. Troad. 688. Bacch. 870. Aristot. Hist. An. X. 51. 479. Epigr. in Statt. Aurig. LIII. Hesych. s. Περίδροσιμα et Πεδροσίμα (quo loco Photius δράμημα exhibet), neque eo nomine praeferri potest, quod a verbo noto et usitato ortum habeat; nam δρομέω ipsum nen publici saporis fuisse, jure mihi sumere videor.

§. XIII.

Sylva verborum cacosynthetorum per saturam exhibita.

Postquam gravissimam operis nostri partem absolvimus, nunc, veluti messe condita, sub umbra doctrinae nostrae spatiamur, et si quod solivagum deviumque verbum in conspectum venerit, protinus illud severis vinciemus legibus.

Συνευπάσχω non ita pridem Lexigrahi nostri suscepserunt, ductum, ut arbitror, e Demosth. Cherson. p. 105. μὴ συνευπεπονθότων τῶν — μὴ συνευπεπονθότος τοῦ πλήθους, sic repetitum in Philipp. IV. 149. ut Reiskius e compluribus codd. edidit pro μηδὲν εὐπεπονθέ-

τος. Id quomodo corrigendum sit, in aperto est. Plato Gorg. p. 520. E. εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντ' εὖ πείσεται: quod cur Heindorfius p. 255. in ἀντεῖν. demutaverit, nihil rationis dici potest. †) Aristid. T. II. p. 404. ἐξ αὐτῶν τὸ ἀντ' εὖ πείσασθαι προσδοκῶν ἔστι: male Normannus copulatis vocibus ἀντεῖν. Thucydidis locus III. 13. μὴ σὺν κακῶς αὐτοὺς ποιεῖν, ἀλλὰ συνελευθεροῦν, emendatorum manibus elapsus est. Jamblich. V. Pyth. XXXIII. 468. μὴ τι γὰρ καὶ πρὸς εὖ παθεῖν, unde Schneiderus verbum προσηυπαθεῖν sumsit, ab illo loco alienissimum. Sed hoc vix debellato monstro ecce aliud insitat e tenebris mediae Graecitatis emersum, ἐνευπάσχω, quod idem ē Nicet. Ann. L. XXI. 6. excitavit. Id neque hoc loco scriptum invenitur, neque, ut mea memoria est, usquam alibi, multumque vereor, ne ἐνευπαθεῖν, quod in L. II. 6. sive L. I. Manuel. Comn. c. 6. p. 46. A. Paris. legitur, ad ἐνευπάσχω retulerit, operae autem in numeris scribendis aberraverint. Lexicis adde ἀπαθεῖν Marin. V. Procl. 21. 17. ἰδιοπαθεῖν (aegre ferre) Basil. Ep. 286. p. 277. B. quod et Socrati Hist. Eccl. II. 18. 97. restituit Valesius, δευτεροπαθεῖν, δευτεροπαθεῖα et ὑστεροπαθεῖν, quae confertim posuit Galenus de Locc. Affect. I. 3. 388, C. T. VII. ὑβριοπαθεῖν Niceph. Greg. II. 7. 27. Anna Comn. 402. B. Eustath. 1227. 44. βαρυπαθῆς Euseb. H. Eccl. X. 4. 467. et ἀποπάσχειν, vocabulum stoicae sectae proprium, Arrian. Epict. I. 28. 143. Ἀνταρῆσις. Hesychius: Ἀνταρῆσις, μὴ ἀρῆσις. Ἀνταρῆσις, Ἀνταρῆσις, ἀπαρῆσις. Ecquisnam fuit, qui vocabulum vulgaris et quotidiani usus graeco dicere nesciret aut sciens negligeret? Nullus, credo. Sed huic verbo fatale fuit, ut inter librariorum manus flaccesceret. Hesychius: Θεογράτες, θεὸν τέροντες: una litera abjecta, ceteris transpositis, emerget Θεογράφες: tit alio loco ex ἀελλόντες ἀελπιστοῦντες. Aliud nobis hu-

[†) Cf. Meletem. p. 68. G. II. S.]

jus transpositionis exemplum occurrit in oraculo delphico Paus. IV. 12. 497.

Φράξο μὴ Σπάρτης δούλιος λόχος ἐχθρὸς ἀνέλθῃ
(Κρείσσων δὴ γὰρ Ἄρης κείνων) εὐήρεα τεύχη
καὶ τ' ὄχυρόν στεφάνωμα πικροῦς οἰκήτορας ἔξει
τῶν δύο συντυχλαῖς κρυπτοῦ λόχου ἑξααδύντων.

In his v. 2. δὴ pro εἰ et τεύχη pro τεύχη, deinde fidentius καὶ τ' ὄχυρόν pro καὶ τε χορῶν scripsimus. Sequuntur jam verba corruptissima:

Οὐ πρόσθεν δὲ τέλος τόδ' ἐπόψεται ἱερὸν ἡμᾶρ,
πρὶν τὰ παρ' ἄλλῃ φύσιν τόξαν χρεῶν ἀφίκηται.

Postrema monstrosi nominis τόξαν syllaba cum ἄλλῃ consocianda est addita finali: πρὶν τὰ παραλλάξαντα φύσιν τὸ χρεῶν ἀφίκηται, priusquam quae a natura desciverunt, in debitum ordinem restituta fuerint, is τὸ χρεῶν αὐθις ἰδόντα, ut ipse loquitur Pausanias hanc rem explicans c. 13. 501. Illuc redeo. Εὐάρεστος Schneiderus e Xenoph. Memm. III. 6. 5. δυσάρεστος, uno Diphili exemplo firmatum, Porsonus sustulit Advers. p. 313. Neque probari possunt. Sed quod ἀνθρωπάρεστος sub eandem regulam subjecerim, recte me corripuit L. Struvius in Observv. Phil. P. XIII. plura et nominis et verbi exempla producens. Ejusdem generis sunt αὐτάρεστος Apoll. de Conjunct. p. 504. Anecd. Bekk. p. 462. Nicet. Ann. L. III. 3. 54. B. Hesych. s. Αὐθίναστος, et ὀγλοαρέσσης, in quibus non simplicis actionis, quae in δυσάρεστος et εὐάρεστος notatur, sed studii et habitus significatio inest, cui declarandae verbum ἀρεσπεύομαι inservit. Nihil autem impedit, quo minus is, qui hominibus probatur, ἀνθρωπάρεστος appelletur, ut, qui deo placet, θεάρεστος Eustrat. in I. Nicom. p. 9. b. Theophylact. Institt. Reg. I. 13. 200. E. in quem puto nunquam nomen θεάρεστος conferri posse. Apud Hesychium quod prope sequitur: Δυσαρρεῖ (sic), δυσφροντιστῆ, mutandum videtur in Δυσωρεῖ, δυσφροντιστῆ. Sponso-

rem dabo Photium: *Εὐαριάζειν, ἀφροντιστεῖν*. *Ἀφροντιστεῖν* Atticis familiare est, Plato Legg. XI. 431. T. IX. v. Pierson. ad Moer. p. 85. Sed quid illud est, quod plus semel apud Grammaticos legimus, *ἀφροντίζειν*? Suidas: *Ἀλογῆσαι, ἀφροντίζειν* — tum correctius: *οὐ φροντίζειν*. Hesychius: *Ἀποκηδήσαντες, ἀφροντίζαντες*. Etym. M. s. *Ἀπότηρες: ἀκηδήσαντα καὶ ἀφροντιζόμενα*, ubi notandus augmenti error. In Hesychio *ἀφροντιστήσαντες* rescripsit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum festinatio corrumpit, syllabas contrahentium; velut Pölyb. IX. 16. pro *ἀφροντιστήτων*, quod nunc Scaligeri jussu receptum est, codices ad unum omnes *ἀφροντιστέων* exhibent, et in eodem Hesychio s. *Ἀκήδεσεν* liber Sorberii *ἡφρόντισεν* offert. Haec igitur non magnopere nobis incommodant. *Ἀνάφμενος, θυμάφμενος* (*ἐπάφμενος*) adjectiva sunt, quae prius sca vetustas participiis assimilavit, ut *ἀγακλύμενος, παλινόφμενος*, + *νεοφθίμενος* Nonn. XXV. 269. XXVI. 48. *Εὐαφμόζειν* apud Suid. v. *Ἀρήρει*, Metaphr. Hom. Villos. II. III. 516. et Mech. Vett., unde Schneiderus citaverat, sectura sanandum; Aristophani exemit Brunckius Lyf. 415. Apud Hesychium *Ἡμαλώσατο, συνέλαβεν*, *Ἡμαλίζετο, οὐκ ἦν ἀρμόζον* illud fortasse ad *ἀρπαλίζω*, hoc ad *ἀρμονίζω* referendum, praeposita particula negativa, quam Glossographi saepe omittunt, *οὐκ ἡρμονίζετο*, omnia certe prius experiunda sunt, quam aut *ἀναρμόζειν* recipiatur, quod Albertio, aut *ἀναρθμίζειν*, quod Ruhnkenio in mentem venerat. *Μεσεμβληθεὶς* Jamblich. V. Pyth. XXVI. 260. eodem vitio laborat, quo *περαυνοβληθεὶς*, a Schaefero notatum in Ind. Greg. p. 997. et *ἀρηριοποιηθεὶς* Galen. de Locc. Affect. III. 12. 446. T. VII. Manifestum iter ostendunt *μεσεμβολεῖν* Nicom. Ger. Arithm. I. 29. quod cum *μεσεμβόλημα* Niceph. Schol. in Synes. p. 477. D. Lexicis adjiciendum, *φλεβοτομῆν, γλωσσοτομῆν* etc. *Δακτυλοδεικνύμενος* διήγε Sopater Aiq. Ζητήμ. p. 386. cui proximum est *δακτυλοδεικνύειν*,

quod in Demosth. c. Aristog. p. 790. plures codd. pro δακτυλοδεκταῖν exhibent, ut lex et usus praescribit: Philo in Flacc. p. 987. B. Diod. XIII. 105. Dion. Hal. Tetr. VII. 4. Dio Cass. LXI. 17. 997. Liban. Decl. T. IV. pag. 794. Schol. Ven. X. 38. Symmach. Prov. VI. 15. Hesych. s. Ἐδακτύλιζον, quo carent Lexica. In Aeschyli versibus, quos Schneiderus affert, pro δακτυλόδεικτον legendum est δακτυλότεκτον, ut χειρότεκτον. Eodem modo aberrarunt librarii in Euseb. H. Eccl. IV. 11. 154. λαθροδιδάσκειν scribentes in tribus codd. pro λαθροδιδασκαλεῖν, ut ἑτεροδιδασκαλεῖν, πακοδιδασκαλεῖν etc. Multa ejusmodi veterum Lexicorum scruta nuper abiecit Schneiderus, vir de nostris literis meritissimus, et mox abjiciet plura: Ἀγνώριζω, ἀθέλω, ἀνθρωποθύω, ἀπανασχύνομαι, αὐτοκταίνω †), δυσμανθάνω, ἑτεροκλίνω, εὐπράσσω Aesch. Pers. 860. ἰσεννύω, κριοκρούω, λιθολεύω, λιποθύω, οἰονέμω, ὀμβροβλύζω, (+ ὀμβροβλυτεῖν Jo. Damasc. Iamb. de Pentecost. δυσαναβλυτεῖν pro δυσαναβλαστεῖν Plutarcho reddendum videtur,) ὁμοιοβλαστάνω, ὁμοιοτάττω, παιδοκτιζω, σαρκοσχίζω, σεμνονόπτω ††), τιμαιογράφω †††); quorum multitudinem si quis sibi ante oculos ponat, et Scaligerum, qui veritatem per tot involucria et integumenta adspexerit, summa laude et praedicatione dignum judicabit, neque illos venia indignos habebit, si qui in ista artis juvenescentis tenuitate animum a consuetudine abducere erroremque

†) *Αὐτοκτενεῖτο* futurum esse non patitur loci Sophoclei sententia. Eodem revocandum *ἀνδρουταίνειν* Schol. Ven. H. 467. Lexicis adde *ζωόντεν* Basil. Seleuc. de V. Thecl. I. p. 267. B.

††) Aeschyl. Athen. X, 447. C. καὶ σεμνονόπτει τοῦτ' ἐν ἀνδραὶς στήλῃ, cui Jacobsius Emm. p. 240. τύχη supponit.

†††) Hoc sustulit idem, a quo *οἰονέμω* eradicatum est, Bastius ad Greg. p. 321. *Τυμαιογραφεῖν* Schol. Ven. ad XXIII. 255. male ab Heynio gravatum; *πυμαιογραφεῖν* Eustath. 633. *πυμαιογραφεῖν* id. 751. Lexicis desunt.

agnoscere non potuerunt. Illorum alia e veteribus Glossariis ad nos transfluxerunt, nec testem aut sponsorem habent; aliorum sedes et corruptela demonstrari potest. Nonnulla correctoribus debentur, ut ἀρτιγενεῖαν, Dorvillii foetus, v. Jacobs, Parall. Anth. p. 797. et τεθριππεύειν Eur. Fragm. Archel. II. 5. Antiquam lectionem τεθριππον ὄντος ἡλίον δι' αἰθέρα, unde illud τεθριππεύοντος natum est, Lud. Doederlein in Spec. Nov. Ed. Soph. p. 40. ad τεθριππ' ἔχοντος deflexit; nobis τεθριππ' ἀνέντος succurrebat, sc. πρὸς τὸν οὐρανόν, ut in Herc. F. 125. πῶλιν ἀνέντες πρὸς πετραῖον λῆπας. Συνεφράσσασθαι Apoll. Arg. III. 918. ut explicare difficile ita corrigere lubricum est; interim si συνεφράσσασθαι hoc loco idem significat quod v. 87., suspicari licet, poetam hoc reliquisse: σὺν εὖ φράσσασθαι τοῦτον, i. e. iter facientibus, cujus imesis exemplum in hoc ipso vocabulo, sed in dissimili sententia, praebet Hymn. Hom. in Merc. 294. σὺν δ' ἄρα φρασάμενος. Ex Luciani loco Cyn. I. 195. T. IX. γυμνοδεσμῇ καὶ ἀνυποδητεῖς fluxisse videtur verbum γυμνοδέχομαι, quod Stephanus T. I. 945. e Tufani Lexico ascivit; hoc tacite, cum manifesto peccato, abjecto Schneiderus γυμνοδεσμῇ substituit, cuius neque ratio neque testis sistitur. Praestet fortasse: γυμνὸς θέρη, i. q. εἰληθερεῖς, v. Pierson. ad Herodian. p. 444. In eodem luto haerent ἰδιοβουλεύω et κακοβουλεύω; pro illo Heroda. VII. 4. (8.) dubium mihi est an ἰδίῳ βουλεύειν scribendum dicam, ut alium in sensum ἰδίῳ βουλεύεσθαι dicitur Xenoph. Cyr. VIII. 1. cf. Lex. Xenoph. s. Βουλεύειν. Αὐτοβουλεύεσθαι, et εὐβουλεύεσθαι, quae Thierschius in Gramm. Gr. p. 154. profert, minor unde sint; sed videntur illi domi nata esse †). Ad Euripideum κακοβουλευθεῖσαι varia remedia tentata

†) Ἰδιοβουλεῖν Menand. Hist. p. 76. C. εὐβουλία Schol. Ven. K. 204. προβουλευτής Nicoph. Greg. XIII. 10. 425. D. nondum in Lexica relata sunt.

sunt, quibus, si nihil aliud, certe vocabuli infirmitas patofacta est. *Εὐστοργυλλίζω* ex *ευστορ*. depravatum videri, jam olim admonui. *Εὐθυθυμίζω* ex Athenaeo citatum XIV. 58. 355. ubi pro vulgato *εὐθύθυμσον* praeposere *εὐθύθυμσον* substituerunt; diducenda potius sunt, quae male coaluerunt. Idem remedium Schaeferus Jo. Stobaeo adhibuit, *ἀρθμάσασθαι* a Jacobsio propositum activam significationem habere negans, quam et cognatam *ἀρμόσασθαι* habet et difficile est ex pauculis, quae supersunt, hujus verbi exemplis aut firmare aut infirmare. *Εὐστοχάζομαι*, quod ex veteri Glossario in nostra Lexica transfusum est, incertum, utrum eodem vitio corruptum, an pro *† ευστοχάζομαι* M. Anton. III. 11. acceptum sit. *Βαρυσταθμίσαι*, *εὐναρπίσαι*, *πολυχηματίσαι* jam Schneiderus sine negotio ad ordinem revocavit, a quo *καταδημιουερίσαι*, apertum et sanabile vitium, relictum esse nollem. *Εὐχαριεντίζομαι* apud Antonianum Gatakerus in locum simplicis successisse censet; quod idem Scaliger de *εὐστολλίζειν* Eur. Iph. A. 255. suspicatur; *νεκροστολλίζειν* apud Maximum in duas partes dirimendum videtur: *νεβοῦ στολλισης* pro *νεβοῦ*, ut *ἀλάπη* et *βοῦς* pro *ἀλαπεπῇ*, *ἀμοβοτονῇ*. Sed de *νυμφοστολλίζειν*, quod Valesius ad Euseb. H. Eccl. X. 467. (p. 195. ed. Mogunt.) e Basilio Seleuciensi citat, tanto minus laboro, quod *νεκροστολλίζειν* etiamnum in Graecorum consuetudine viget; pro *νεκροκομίσαι* Eustathium p. 1080, 51. *νεκροκομήσαι* scripsisse crediderim.

§. XIV.

Verborum circumflexorum compositorum et simplicium communis terminatio.

De verbis paragogis barytonis cautum est ne quis error existere possit. Restat secunda classis, ad cavendum aliquanto difficilior, atque Schaefero ipsi paullo intricatior visa. Ejus verba haec sunt: „*Κακομηχανᾶσθαι* a Lexicographis receptum, non mirer, si quis

Rr

„analogiae, quippe unice probanti *κακομηχανεῖν*, ad-
 „sari dicat. Plutarch. Mor. T. I. 87. *ὅτι γὰρ τὸν*
 „*θεῖον ὁ ποιητὴς οἶεται κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις.*
 „Caute et recte, opinor, praestantissimus editor: *non*
 „*ausus sum mutare in κακὰ μηχανᾶσθαι, quod in paucis*
 „*legitur.* Habemus igitur, quod sic satis respondeat
 „Euripideo *σταδιοδρομοῦμαι.*“ App. ad Plut. pag. 512.
 Mea sententia *κακομηχανᾶσθαι* et *σταδιοδρομοῦμαι* nihil
 inter se commune habent, praeter hoc fortuitum, quod
 hoc analogiae contrarium est, hoc creditur. Primus
 omnium, quos viderim, Reiskius suspicionem commo-
 vit ad illum Plutarchi locum de Aud. Poet. V. 88. T.
 VII. *κακομηχανεῖν* graece dici notans, non *κακομηχανᾶ-*
σθαι. In hujus vestigia insciens incurrit Corayus ad
 Aelian. V. H. IX. 4. ubi quum olim *φιλοθηροῦσιν*, de-
 inde *φιλοθηρῶσιν* editum esset, illud revocavit, hac
 subjecta ratione: *τὰ γὰρ τοιαῦτα σύνθετα ἀπὸ τῆς δευτέρας*
τῶν περισπωμένων ἐπὶ τὴν πρώτην μεταπίπτειν φιλοῦσιν, οἷον
φιλονικέω, φιλοτιμέω.“ Σημ. p. 519. Schaeferum, qui ad
 Dion. p. 201. istius suspicionis adhuc immunis, ver-
 bum *πολυκριθῶν*. Lexicographorum memoriae commen-
 daverat, nuper sequuti sunt docti Britanni ad Steph.
 P. I. 352. „*δυσθανατάω* aut *δυσθανατώω*, quia e *δύς* et
 „*θανατάω* s. *θανατώω* compositum, contra Scaligeri re-
 „gulam peccat. Verba enim cum *εὖ* et *δύς* composita
 „descendunt ab adjectivis, quae cum iisdem particulis
 „componuntur, semperque in *εὖ* desinunt.“ Hic tot
 taliumque virorum consensus propemodum a spe op-
 pugnationis me deterreret, nisi copia et bonitate causae
 confisus in certamen prodirem atque haec mea oppugna-
 tio non oppugnatio potius quam defensio esset futura.

Primum conveniat necesse est, verba parasyn-
 theta, ut a nominibus in *ος* et *ης* derivata, ad nul-
 lam potius quam ad primam syzygiam dirigi oportere:
κλεψιγαμέω Basil. ad Virg. Laps. p. 57. B. (*κλεψιγαμία*
 Eustath. p. 152.) *ἀφορέω* Philo T. II. 249. *ὀστρακοφορέω*

Schol. Arist. Eqq. 851. *τοπογραφία* Philo de Fortit. pag. 745. D. *ἀντολαίης* Eustath. 1278. 12. *συμβολοσκοπίης* 1790. 10. quae Lexicis desunt. Hac ratione a *δυσθάνης* duci debet *δυσθανεῖν*, quo utuntur Herodotus, Philostratus, (v. Pierson. ad Moer. p. 556.) Aristot. de Part. An. IV. 7. 690. A. Plutarch. Lucull. XVIII. 302. T. III. Eumen. VII. 48. Euseb. Hist. Eccl. III. 6. Suid. α. *Ἀποκναίειν*. Sic et ab *εὐθανάτος* nascitur *εὐθανεῖν*, pro quo quam nunquam *εὐθανατῆν* offeratur, facilis est conclusio, verbum *δυσθανεῖν*, quod in iis numeratur, quae affectum quendam vehementiorem significant, proprium sui generis flexum sequi, eamque causam esse, cur a communi compositorum ordine desciverit. Exemplo sunt *μελαγχολῆν*, *δυσερατῆν*, *παθοδαιμονῆν* et inchoativum *ἀκροκλεινιῆν* (cf. *φαληριῆν*, *ἄχρηῆν*), quae certo scio Schaefero nunquam suspecta fuisse. Secundo, quum a verbis simplicibus in *ρω* desinentibus adjectiva in *ρος*, substantiva in *ρας* declinentur, ab illis quae descendunt verba, communem terminationem in *εω* recipiunt, *σκιοθηρεῖν*, *δοξοθηρεῖν*, *λεξιθηρεῖν* Socrat. Hist. Eccl. VI. 22. 541. Ab his quae proficiuntur, alpha genuinum servant, *ὀνοιοδοθηρεῖν*, quod e Teleclide profert Pollux, *λαγοθηρεῖν* Aristoph. Lys. 798. quod Brunckius e duobus codd. revocavit, *ὀνοματοθηρεῖν* apud Athenaeum. Quibus satis munitur verbum *φιλοθηρεῖν* quod et maiorem quam *φιλοθηρεῖν* cum primitivo, unde compositum est, necessitudinem habet; namque illa cum notione actionis etiam objectum ejus actionis comprehendunt; hoc autem nil nisi actionem momente quodam definit. Neque omnium, quae vel in *ων* vel in *εῖν* declinantur, primitiva extare necesse est; satis est, ut cogitatione informari possint. *Συνοθήρας* Philostr. Imagg. II. 17. 838. *σωληνοθήρας* Athen. III. 41. 354. apud Lexicographos frustra requiras; invenies contra, quae nemo Graecorum usurpavit, *θηροθήρης* et *ταγηνονκισσο-*

θήρης et χρυσοθήρης (e Nicet. Ann. XVI. 4. 338. τοῖς χρυσοθήραις), quae non magis ferri possunt, quam πιννοθήρας vel θηλυμίτρας, quae nostrorum Grammaticorum regulis convenientissima, re autem et veritate ita barbara sunt, ut unus Creuzerus aliquid invenerit magis barbarum, θηλυμίτρας, Melet. Crit. P. I. 21. cuius exempla omnia vitiosa sunt. Valde autem dubito, an Schweighausero in Polyb. IX. 29. τοὺς φρυγαδοθήρας (hoc accentu) retinenti ratio constet; quod solitudo sua tanto suspectius reddit, quanto celebriora sunt οἰναδοθήρας, μυθθήρας, μυιοθήρας, σπογοθήρας, ὀρυγοθήρας (Plato Euthyd. p. 290. D.). Habet ille quidem ignotum sibi adiutorem, Fred. Gronovium ad Gell. I. 9. p. 42. qui a λεξιθήρας λεξιθηρᾶν, λεξιθηρεῖν autem a λεξιθηρῇ derivari censet, idque duobus e Panario locis firmat; quorum altero οἱ λεξιθηρες (hoc rursus accentu, ut ὀλεσιθηρος Eur. Phoen. 673. nonnulli pro ὀλεσιθηρος scripserunt), altero τοῖς λεξιθήρεσι legitur, quod quum ne graecum quidem sit, Gronovio pro λεξιθηραὶ obrepisse videtur. Sed quae est mirabilis graeci sermonis mobilitas, volubili orbe omnia rursum prorsum agentis, non solum λεξιθήρας et λεξιθηρος, quam formam hactenus ignoratam exhibet Glossar. Albertii p. 76., sed etiam contrario ordine dixerunt θηρολέξεις, ut δακτινίμος et θυμοδακῆς, οὐλότριχος et τριχούλος, χωροφιλεῖν et φιλοχωρεῖν, χειρογάστωρ et γαστερόχειρ (v. Tzschucke ad Strab. T. III. 231.), φαγάνθρωπος et ἀνθρωποφάγος. Nam θηρολέξης, quod e Suida in Lexica translatum est, in θηρολέξεις mutandum videtur, quod Hesychius exhibet; simile hoc vocabulis πολύλεξης (λόγος) Schol. de Stigm. in Dionys. ed. Villos. p. 139. et εὐλέξεις, nisi hoc, quod Lucianus illudit, a verbo compositum est, ut βορβοροκάταξις, ὠτοκάταξις; quae quorsum pertineant, is, qui haec subtilius volet tradere, facile exputabit. †)

†) Eodem anno MDCCCXVII. haec primum edita sunt, quo The-

Postremo haec compositorum et simplicium congruentia nonnunquam ad vitandam ambiguitatem pernecessaria est. Homericum *καρηχομόωντες* alii hyphen legerunt, alii diversos ei dederunt accentus, v. Eustath. p. 165. eodemque modo comparatum est *εὐνομόωντα* Quint. Cal. IV. 403. *σταχυχομόωσι* in Oppian. Cyneg. II. 150. in utraque editione dedit Schneiderus, discordans secum in notis, ut mihi non satis appareat, quid in cod. scriptum invenerit, quid pro se ipse probaverit; sed in Lexico *σταχυχομέω* cum Arnaldo rejecit, *χρυσχομέω* autem (e Philostrateo *χρυσονομοῦσι*) sine nota praetermisit. *Οὐλονομήν*, quo Lexica carent, Hesychius posuit ad interpretandum verbum *σπαρβαλονομήν*. Et hujus quidem verbi composita permulta tam facilem habent cum iis, quae a *χομέω* componuntur, confusio- nem, ut ob hoc ipsum videantur sui verbi terminatio- nem propriam retinuisse. Quae sequuntur, partim ambigua partim *ἀνατιολόγητα* sunt. *Ἀμεριμνάω* Step- hanus e Gregorio Nazianzeno profert nullo cum loci in- dicio, sic ut subverear, ne, quidquid illic legatur, ad *ἀμεριμνέω* potius pertineat; *ἀμεριμνοῦντι* Jamblich. V. Pyth. V. 21. 54. *ἀμεριμνήσας* Anna Comn. V. 125. A. + *ἐπαμεριμνεῖν*, acquiescere, Basil. Ep. ad Chil. p. 2. A. Moeris: *Ἀφροντιστεῖν ἀτυχῶς*, *ἀμεριμνῶν ἑλληνικῶς*; sed et hic collatio Gronovii alio ducit et clare Thomas et Phavorinus: *Ἀφροντιστεῖν καὶ ἀφροντίστας ἔχιν οἱ δόκιμοι, οὐκ ἀμεριμνεῖν, οὐδὲ ἀμεριμνῶς ἔχειν*. Aristophaneum *ἐρεβοδιφῶν* ad se transtulerunt Theophylactus Ep. XXIV. et Anna Alex. I. 19. B. *Τρυγοδιφῶν* commentici- um est. *Οὐρανοποιεῖν* scribit Hesychius, *ὀροποιεῖν* idem et Suidas, *ὀρειποιεῖν* Eustathius p. 1665. 4. τοὺς

sauri Britannici Pars III. in lucem prodit; qua altero anno post ad nos delata, cognovi eundem locum a doctissimis conditoribus tractatum esse p. 155. partim eodem modo, partim, ut fert natura, paullo aliter. *Αἰξίδη* et *θηρολίγης* nescio an tueri difficilius sit.

ὑδροκιρνῶντας Tzetz. Chil. V. 535. vix licebat aliter dicere. Inter ἀτολμοῦντες et ἀτολμῶντες variant codices Thucydidei, †) neque id clam fuit Grammaticis. Lex. Bekk. p. 407. τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας· εἰσὶ δὲ τινὰ ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὐρέθη, οἷον σκηνῶ σκηνῆς καὶ σκηνοῖς καὶ ἀτολμῶ ἀτολμῆς καὶ ἀτολμῆς, quae eadem leguntur apud Suidan s. Ἀντεφιλοτιμοῦντο. Eodem vergit ὁδοιπλανῶντες, quod Brunckius in Aristoph. Acharn. v. 69. e duobus codd. edidit, sed postea a sententia ita discessit, ut vulgatum ὁδοιπλανοῦντες revocatum mallet. Ἀμνησθῶντες Phavorini p. 141. 28. quo referendum sit, ex Eustathii nota 1841. 38. de homerico ἀτάσθαλα μηχανῶντες Ὀδ. Σ. 142. intelligi potest. Sed ἀμνησθῶσιν apud Oppianum, etsi nullo negotio amoveri potest, servandum videtur. Verbum πρωτομηχανᾶσθαι, quod Reisigius Conject. in Arist. p. 84. fabricatus est, non eam speciem habet, quam graeca verba habere solent; adverbium cum verbo compositum (πρωτον — μηχανᾶσθαι) ad subjectum verbi, non ad objectum ejus, referri debet. Ἀνυμνησθῶ tantum mihi a Graecorum consuetudine abesse videtur, quantum κακομηχανᾶν abesset. Sed κακομηχανᾶσθαι non magis suspectum habeo, quam ἀρχιεράσθαι, ἀβροδιαιτάσθαι et similia. Πολυτιμῶν Lexicographi confinxerunt ex participio πολυτιμῆσας, quod mihi in duas partes dirimen-

†) In Cattieri Gazophylacio, bonae frugis plenissimo, hic locus magis erroribus perplexus est. Postquam enim demonstratum erat, verba ἀφορέω, ἀστοχέω, ἀτολμῶ ab adjectivis in -ος derivata esse, haec, inquit, quaeque alia forsitan plura preferri possent, receptam in Eur. Phoen. 397. lectionem συνασφείν stabiliunt. Quid tam fidem excedit, quam Valckenarium, quum ἀσφείν contra analogiam factum esse defenderet, illa vulgaria praeterisse? quid contra tam manifestum est, quam cum exempla adjectivorum non verbalium (σοφός, φίλος) desiderasse, quibuscum illa ab Abreschio hic et in Dilucidd. Thucyd. p. 96. prolata nihil commercii habent. In iisdem fere erratis sunt quae sequuntur.

dum videtur. Ita πολυπλήθω, quod Bielius Thes. II. p. 155. commemorat, disjunctim scribitur in II. cc. similiterque legendum πολὺ πληθύνει Exod. XXXII. 12. ut πολὺ ἐλυπήθη Dan. VI. 14. πολὺ ἡγαθύνθη v. 23. pro πάνυ, et apud Homerum ipsum πόλλ' ἄτεων 'Il. A. 557. πολὺ γὰρ καὶ φράδας (νικήσω) Aristoph. Nubb. 1335. Sed nihil necesse est, quod uno exemplo patet, pluribus onerare. Ipsum ἀτιμάω, Epicorum vocabulum, et ingens copia verborum simplicium et compositorum in εὖ exequentium, οἰονομέω, ἀφρονέω, γηροκοπέω etc. argumento sunt, nullam esse ejusmodi regulam; quae obstat, ne perispomena simplicia et composita in easdem extremas literas declinentur; sed unde quidque ortum habeat, et ad quodnam genus pertineat, in hoc causae cardinem positum esse. Neque a Scaligero talis regula proposita est, qui quae in medium assert, ita inodiciis finibus circumscripta sunt, ut appareat, eum ne laborasse quidem, quorsum hoc suum iudicium evasurum esset, sed, ut solent magnarii illi, gravissimum inventum ingenio fastidio secuturis perficiendum reliquisse. Haudquaquam autem admirandum est, illud Scaligeri iudicium, quo verbum εὐαγγέλλω cum tribulibus suis civitate eiecit, neque olim magnopere esse animadversum et non ita multo post ex animis et memoria doctorum hominum excidisse, et esse etiam nunc aliquos, qui his scilicet seditiosis vocibus aures claudant; atque hac tota ratione nihil pravius fallaciusque esse vociferentur. Etenim huius praecepti tanta vis, tantaque sententia est, ut, nisi omni et verborum et nominum genere explicetur, quanta et qualis sit, intelligi nequeat; sin autem perfecta in medio statuatur, etiam invitis suffragium extorqueat.

Sed jam portum, unde profectus sum, intrare festino. Εὐαγγελεῖς, quod Phrynichus Platonis exemplo confirmat, non diffiteor mihi occultum esse, quo loco positum sit. Sed est fortasse illud, quod nunc dispa-

ratis vocibus legitur, εὖ ἀγγέλλεις de Rep. IV. 553. Bip. 452. Steph. Theaet. 144. B. Photius: Εὐαγγελεῖν ὅφ' ἐν λέγονσι καὶ καταγγέλλειν · jam dudum emendavimus καταγγελεῖν. Δυσάγγελος Nonn. Dion. XX. 186. XLVII. p. 800. 15. novo Thesauro deest. Ἄγγελος restituendum Annae Comn. L. XII. 364. A. ὁ γὰρ τοι τῆς σωτηρίας ἄλλος σπεύσας ἔνδον τῆς ἀψίδος τὸ τῆς συμπαθείας χορηγᾶτιον ἀποδιδούς. Idem nomen corruptum apud Quintum Cal. VII. 78. ἄλλος δὲ πῆλαι βλος ἀνθρώποισιν · pro ἀλᾶς, ut e sequentibus apparet: τοῦνεκ' ἄρ' ἀσφαλῶς οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι πυκνὰ ποτιπταίει. Contra apud Menandr. Prot. p. 159. A. Excc. Legg. ἐν τοσούτῳ — πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλεται χοροῦσα κατὰ Σουάνων · scriptum erat haud dubie ἀγγέλλεται. Δυσπροσέσθαι, quod Scaliger ab Achille Tatío contra analogiae normam praeclusum culpat, e scripturae vitio natum est, nunc correcto. Ex illorum numero, quae Sylburgius affert tanquam regulae contraria, λυσπᾶσθαι et παμφαίνειν, quae composita non sunt, de circulo se subducunt. Δαμπρόν παμφαίνοντα ὥσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ Themist. Or. IX. 128. C. ex Homero expressum est. Sed ut in illo ad deteriora ruentis seculi cursu poesis serpere, ita prosa eloquentia intumescere altius et inflari coepit. Anna Comn. XII. 355. B. κομήτην ἐπὶ τεσσαράκοντα νυχθημέροις παμφαίνοντα. Nicet. Ann. III. 3. 53. D. δίκην + ἀκτινώδους λίθου ἐπάμφατνε. Idem XV. 8. 307. ἐνώτια παμφανόοντα · quam vocaliorem formam recentiorum poesis maxime frequentavit: Arat. Phaen. 454. Quint. Cal. V. 117. Oppian. Cyn. III. 21. Christod. Ἐκφρ. v. 100. Si igitur rem ad calculos revocamus summamque subducimus, pleraque, quae Scaligeri sententiae obstant, exempla manifesto corrupta, multa suspicioni affinia, perpauca inemendabilia reperimus, quae jam religio mutare veluit.

CAP. IV.

DE PRODUCTIONE VOCALIU IN VOCABULORUM COMMISSURIS.

AD
PHRYN. P. 85.

Hactenus dictum est de verborum compositione et adpositione; quem locum late fusum et ex intima grammaticae disciplinae subtilitate depromptum ne sub unam speciem concludamus, age, huic alteram adjiciamus quaestionem proprio quodam vinculo cum hac causa, quam inchoavimus, copulatam et a Phrynicho ipso nobis commissam, *de figuris compositis nominum et verborum productione syllabae articularis distinctorum*. Articularem autem dico eam syllabam, quae alterius vocabuli fine, alterius initio constat; quam si plures breves et antecedunt et subsequuntur, fugiendi homotoni causa brevi longa substituitur vocalis, ut differentia numerorum alterna vice sese excitet. De quo genere metalepsis quum recentiores Grammatici nihil admodum dixerint, veteres autem illi hujus doctrinae architecti multa passim sine ordine et ratione protulerint, nonnihil profuturi videbamur, si, quae collecta nobis et observata essent, in notitiam hominum studiosorum protulissemus. Habebunt autem, qui post nos de his rebus scribent, magnam

matēriam; est enim nullus fere feracior in Grammatica locus; neque venia carebimus, si quid vel tacitum praeterierimus vel injudicatum reliquerimus.

§. I.

Nomina primae classis in η . Dorismi dialecti vulgaris.

Ordiamur a protoclitis, quorum quae sit observatio, Etymologus docet p. 209. 9. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ σύνθετα ἢ φυλάσσουσι τὸ η ἢ τρέπουσιν, οἷον γῆ, γηγενής, ὀδύνη, ὀδυνήφατος, κρήνη, κρηνοφύλαξ.

Hoc genus tum apud poetas frequentissimum est, tum etiam in usu quotidiano quasdam reliquias habet. Namque eadē musica ratio, quae poetas ad haec quaerenda exilitatis remedia impulit, similiter omnem priscum sermonem pervagata est, qui quam modulatus quamque poëticae licentiae similis fuerit, loquuntur nomina deorum, solemnitatum, hominum propria, ab imā vetustate tracta, diuque ante poesin nata. Sed multum inde usus detrivit, multum aetatis cujusque propria ratio limavit, suis verba modulis pensitans. Velut ex hoc genere, de quo quaerimus, quae pedestris sermo suscepit, perpauca sunt, nec in magna varietate versantur. Nam pleraque illa, quae poetae in hunc modum deflectunt, eas syllabas, in quas metri ictus incidit, erigentes, ἀρχηγενής, ἀμαλητόκος, δαμαληφάγος, γετόμος, πηληδόκος, σταφυληκόμος et similia, per se ipsa tenuitatem sermonis soluti longe excedunt; sed quae in φορος exeunt, innumera illa atque in usu necessaria, speciem ab antiquitate acceptam pertinacius retinuerunt. Quibus si qua reperientur contraria, in dubio erit, librariine lapsu an ipsorum errore suscepta sint, idque rursus duplicem habebit quaestionem, consulto an fortuito a forma quotidiana et quasi legitima desciverint.

Ut a verbo sacro et auspicato ordiamur, primum

veniat in medium *δαφνηφορεῖν* cum affinis *δαφνηφορεῖον*, *δαφνήφορικός* etc., quibus haec ita propria est forma, ut alterius scripturae ne vestigium quidem extet apud Lexicographos, eoque apud quosdam in suspicionem venerit. Velut apud Pausan. IX. 10. 32. pro *δαφνηφορεῖν* Kuhnins maluit *δαφνηφορεῖν*, quod longe usitatissimum est. Sed illud apud Herodian. II. 2. 55. in cod. Vindob. extat et nullo codicum dissensu in Dion. Cass. XXXVI. 22. 126. legitur; neque mihi ea forma attrectanda videtur. De nomine *χοληδόχος* Galen. de Usu Part. IV. 15. 381. F. de Adm. Anat. L. VI. c. 2. 102. A. T. IV. 9. 147. B. de Sem. I. 16. 208. E. Nemes. de Nat. Hom. 25. 239. Actuar. ap. Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 60. Nonn. Epit. c. 189. 108. expressum habemus Galeni testimonium, etiam *χολοδόχος* in usu fuisse: *καλοῦσι δ' αὐτοὺς (τοὺς χολώδεις πόρους) οὐχ οὕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ χοληδόχους, ἥτοι διὰ τοῦ ὁ γράμματος ἢ διὰ τοῦ ἢ τὴν δευτέραν συλλαβὴν προφερόμενοι*, de Adm. Anat. VI. 12. 145. T. IV. Contra statuendum est de *νικηφόρος*, quod nunquam aliter scriptum inveni; nam *νικοφορεῖν*, quod e Philone afferunt de Legg. Alleg. III. 284. T. I. Pfeiff., nuper demum in textum illatum pro *νικροφορεῖν*, nullo aut codice nititur aut exemplo firmari potest. Quod autem nomina propria *Νικόμαχος*, *Νικόπολις* hoc modo deflectuntur, in hac causa nihil valet. Etiam *ζωηφόρος* Themist. Or. XIX. 228. D. Nicet. Ann. XIX. 4. 370. Schol. Ven. B. 70. Eustath. p. 1130. 45. *κραδηφόρος*, *σκαιηφόρος*, *κορυνηφόρος*, † *σκαθηφόρος* Philo in Flacc. p. 976. C. *συνταληφόρος* †) in hac forma aibi constant; quorum ea, quae quatuor syllabarum primam a binis mutis inductam habent, non a poetis fabricata esse, ita manifestum est, ut oculis iudicari possit. Quae

†) Et hoc et *δρεπανηφόρος* et *πυλαμηφόρος*, quod margo Steph. in Xenoph. Hell. II. 1. 2. exhibet, ad utramque declinationem referri potest.

autem prima longa utuntur, plerumque consuetum habitum servant, αἰμοφόρος, λογχοφόρος, σπανδοφόρος, σμυρνοφόρος, in quibus si litera nominis terminalia retinetur, suspiciosum est. Quid enim? λογχοφόρος quum vulgo receptum, a Xenophonte, Aristophane, Polybio, Plutarcho V. Marcell. XXIX. 329. Philone in Flacc. p. 970. D. Gregor. Naz. Or. IV. 116. D. aliisque crebro usurpatum sit, nonne + λογχηφόρος, quod in Theodori Prodr. Galeom. v. 120. inculpatum est, apud Nicetan improbabilimus ut affectatum? v. Annal. II. 6. 48. A. VI. 5. 101. D. Φασσηφόρος in scriptore antiquario haud gravate ferrem; Aristotelem vero H. An. IX. 13. 456. hoc arripuisse inopinatum et mirabile, eoque magis, quod φασσηφόρος ib. 24. 446. legitur, itaque aures Graecorum ab ipso Homero insuetae erant. Quid res ipsa tulerit, plerumque inventu facile est; quid usus conflarit, quid error affinxerit, tantum e testimonio et probabilitate judicare possumus, qui si multi et luculenti in eandem rem consentiant, nemo vel de plano pronunciare dubitabit; si quid inter se discrepent, ampliabitur; tenues et obscuros testes non audiemus omnino. Haec universe valent; de singulis ex rationibus quibusdam suis et interioribus existimare licebit. Primum enim vocabulis communibus iisque nullo antiquitatis colore tinctis non probabile est Graecos formam grandiore dedisse. Sic pro ὑλοτόμος Plutarch. Lucull. 26, 318. T. 3. Appian. Pun. VIII. 97. etc. non puto etiam ὑλητόμος reperiri, neque ὑληφόρος, quod Pollux VII. 150. juxta cum ὑλοφόρος recenset, ab Aristophane Acharn. 272. sine delectu positum est; cuiusmodi locos Grammatici ante oculos habuisse videntur, Photius: Ὑληφόροι, οἱ ξυληφόροι, Phrynichus App. p. 67. ὑληφορεῖν ἀντὶ τοῦ φορεῖν. ὑλοφόρος Polyb. III. 55. ὑλοφορεῖν Philo Vit. Mos. p. 608. ὑληφόρος apud Sext. Emp. Hyp. I. 14. 16. non usitatum quidem (nam ὑλονόμος magis dici solet, Hipp. de Vict. San.

II. 5. 43. Aristot. H. An. IX. 27. 462. Suid. s. Ὀροπύ-
πος), sed tamen, quia a vulgari usu remotius, poeti-
cae formae capacious est. Lexicis adde ὑλοκοπεῖν Aristot.
H. An. IX. 14. 454. ὑλοδίατος Synes. Hymn. III. v. 381.
p. 526. v. 730. p. 534. ὑλομαχεῖν, quod Schneiderus in
dubiis numerat, sumtum est ex Appian. Mithr. CIII.
797. Ὑλιβάτης autem, ὑλισκόπος et ὑλιγενής, quae Ba-
stius Ep. Crit. p. 17. in civitatem recepit, rursus ejicien-
da sunt. Primum semel in cod. Vat. Anall. II. 265.
bis apud Athenaeum IX. 11. 384.

Τὸν μὲν ὀρεινόν ποιεῖ δέλφας ὑλιβάτας,
τοὺς δὲ —

quae quum ex Anaxilae Circe repetita sint, probabile
est, Eurylochum hic loquentem induci, sociorum ca-
sum enarrantem, qui quum in sues transformati essent;

Τῷσι δὲ Κίρκη
Πάρ' ὃ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν, κερπὸν τε κρα-
νείης.

Ὁδ. x. 241. Unde mihi conjectura subnata est, pro ὑλι-
βάτας, quod cod. primarius offert, ἄκυληβότας scriben-
dum esse; ὑληβάτας, quod nuper e MS. Epit. in textum
venit, metro adversarium est. Alter locus IX. 66. 489.
ex Antiphane decerptus,

— — Βοὺς ἀγέλαος
τράγος ὑλιβάτης, αἰεὶ οὐρανία.

ubi Epit. ὑληβάτας dat, aliorum correctionibus vitio
quidem exemptus neque tamen ad pristinam integrita-
tem restitutus videtur; ὑλοβάτης, quod illuc reponunt,
per se indubium, v. Agath. Ep. XXIX. et Theaet. III.
sed si cum αἰεὶ οὐρανία, cujus occultum sensum Hes-
ychius nobis aperuit, et ceteris ludicris conferatur, non
satis appositum est. Alterum, Κράγος ὑλιγενής in Ni-
caeneti Fr. VI., nisi altius vitium subsidet, ὑλογενής esse
poterat, quod in gripho legitur Athen. II. 63. 242. ὑλη-
γενής Synes. Hymn. III. 4. p. 518. Tertium ὑλισκόπος

Ep. Philipp. VIII. non invitum sequitur Kuesteri *μα-
νυμ υλοσκόπον* corrigentem.

Altera ratio posita est in mensura vocabulorum, pro qua eadem syllaba modo corripitur modo porrigitur. Nam quum *εἰκοστολόγος*, *πεντηκοστολόγος* et reliqua similiter dicantur, *δεκατηλόγος* semper hoc uno modo scriptum occurrit, non apud Demosthenem solum et Grammaticos hinc profectos, Pollucem, Harpocr. Hesych. Lex. Bekk. p. 239., sed etiam apud Malchum Phil. pag. 92. A. Exc. Legatt. Suid. s. *Δεκατεντής*, aliosque. + *Δεκατηφόρος* Apollinis cognomen fuit Paus. I. 42. 162. Atque hae nisi rationes fallunt, pro *πεντηκοστηλόγοι*, quod Pollux Demostheni tribuit II. 124., legendum est *πεντηκοστολόγοι*, ut et ille habet c. Mid. p. 558. c. Phorm. 909. et Pollucis codices agnoscunt.

Sequitur nunc aliud genus metalepsis, quo pro *ἡ* substituitur *α̃*. Pervagatum est nomen *τῶν ἀρεταλόγων*, quod quum eodem modo a Romanis potissimum frequentatum sit, probabile fit, Graecos Dorienses, poesis inimicae et biologicae amatores, et rem et nomen in usum induxisse, a quibus quae veteres Romani accipere vocabula, pleraque eadem qua illi ratione expresserunt, *Alis*, *Messana*, v. Lennep. ad Phalar. pag. 308. *clathrum*, v. Schwarz. ad Plin. pag. 407. *camus*, *scapus*, *fagus*, *Damas*, *narita* (Graecis item *νηρίτης* et *ἐναρίτης*), *sacoma*, *kamia* etc. Sed vero etiam vulgaris Graecorum dialectus atque ipse Atticorum sermo domesticus multo plura, quam quisquam opinatus est, Doridis idiomata servavit. Nonne enim *σάνκας* doricum est, quo utitur verna Atticus apud Aristophanem, quamque scripturam etiam Pollux retinet? v. ad Hesych. s. v. Nonne *ὁ σκηνοτρώκας*, quod cum aliis vernaculis vocabulis Lexiphanes Lucianus nescio quo e gurgustia protulit, atque illa, quae ad Phrynichum ipsum s. *Καταφαγᾶς* et *Κυναγός* adnotavimus? in quo numero sunt etiam *βιβλιολάδας*, *κωλυσανέμας* (v. Sturz. ad Em-

pedocl. p. 49.), *λεονοκλίνης*, *ἐδροφώβης* Plutarch. Symp. VIII. Quaest. IX. 1. 580. et 2. 385. T. XI. quod plerisque suspectum fuit; tum nomina propria *Λεονοκλόφης* Arist. Eccl. 645. et *Μετακλόμης* Themist. Or. X. 159. conf. Locella ad Xenoph. Eph. p. 125. Verum haec Lexicographi usque eo despexerunt, ut ne commemoratae quidem laborarint. Athenaeus XI. 56. 255. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασιμολίαν commemorat, quod recte mihi *pocoenium* interpretari videntur. Cur τὸ καλούμενον? Nempe ut intelligamus, vulgo ita vocari, non inter Dores solum. Sic etiam Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1481. 51. Phrynichus App. p. 47. et Galenus de Tumor. XV. 521. B. T. VH. Atticos. *κἀλή* et *κἀλήτης* pro *κῆλη*, *κῆλήτης* dixisse tradunt. Denique, quid est tandem illud, quod apud Aristotelem tum codd. tum editt. veteres toties pro *δέχθων* scriptum exhibent *δέχαλον*, ut Hist. An. II. 2. 43. IX. 52. 2. cf. Schneideri Nott. F. I. 431. *δέχαλον* *ζυγόν* apud Hesychium et *κῶνων* *δέχαλος*, *bifidus*, Anon. Physiogn. a Boissonadio ad Marin. p. 152. vulgatus? quid verbum *μαρνασθαι* Athen. IX. 44. 442. et τὸ *μαρνασθαι* apud Sext. Emp. Pyrrh. I. 14. 22.? quam formam in vulgari Graecitate viguisse docet Eustathius p. 714. ἡ μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἐντοῖς λέγεται βαρβάρως μὲν, ἰσχυροὶ δὲ παρήρημα φυλάττειν γλώσσης ἑλληνίδος παλαιᾶς. Addo etiam τὰ φωνάεντα, οἱ φωνάεντες ap. Plutarch. de Placit. Phil. L. IV. 20. 460. T. XII. Sympos. IX. Quaest. II. 1. 401. V. Syll. VII. 188. Athen. IX. 59. 432. quo loco communis forma in Epitome servata est, Sext. c. Gramm. V. pag. 258. 242. c. Phys. II (VII.) 590. quibus Empirici locis Straviv. Observ. Gramm. et Critt. Fasc. XI. pag. 5. plures addidit alios, consulte a me praetermissos, quorum in nonnullis codex Regimontanus ab ipso collatus communem formam retinet. Nimirum pro temporum et locorum ratione aliis dorica forma et vulgaris, aliis legitima familiarior erat, neque eadem semper et scribentibus et transcri-

bentibus occurrebat. Huc etiam referri possunt voces obtestantium et adjurantium, *νῆ τὴν κόραν* a Prisciano exsignitum Gramm. XVIII. 1207. *Δάματερ σοφίας!* Athen. III. 80. 440. *ὦ Δάματερ* Theopomp. Athen. VII. 65. 106. IX. 60. 447. Lucian. Dial. Meretr. XII. 254. T. 8. Alciph. II. Ep. 2. Suidas: *Ἡράκλεις, ἐπιφθεγμα σχετλιαστικόν· τὸ δὲ Ἡρακλὲς κλητικὴ πᾶσις, ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ ὦ Δήμητερ διαφέρει.* quibus congruunt Ammonius p. 40. et Eustathius p. 1585. *ὦ Δάματερ τὸ θαυμαστόν* (leg. θαυμαστικόν), ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, δαρικόν μὲν ὄν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς, quae fere eadem leguntur apud Photium pag. 480. sed male divisa et interpuncta. De nomine *Ἡράκλεις* subtilius quiddam tradidit Libanius Ep. CCLXXXV. p. 127. *δοὺς ἡμῖν, πῶς δεῖ τὸ Ἡράκλεις λέγειν, ἐπειδὴν καλῶμεν τὸν θεόν (καίτοι τις οὐ τῶν ἐν φανύλῃ δόξῃ δεῖν ἐξαφεῖν ἔφασκε τὸ ἰῶτα, πλὴν ὅστις σχετλιάζει· τοῦτον δὲ οὐκ εἴργει τοῦ γράμματος, καλεῖν δέ γε οὐκέτι μετὰ τοῦ γράμματος) ἀλλὰ σὺ τριπλὴν ἀνείς τῇ κλήσει τὴν ὁδόν, ὣν ἡμῖν τὰ δύο (ποιηταῖς δὲ οὐδὲν ἄβατον) ἰσοδι κεχαρισμένος.* Patet igitur, hunc *Ἡράκλεις* poetis reliquisse, *Ἡρακλὲς* autem et *Ἡράκλεις* pariter pro vocativi forma habuisse. Neque distinctio illa a Grammaticis praescripta per omnia servatur. Vocativus saepissime *Ἡράκλεις* neque raro *Ἡρακλὲς* scribitur: *ὦ Ἡράκλεις* Lucian. Dial. Deor. XIII. 38. *ὦ Ἡρακλὲς* p. 39. et 40. et similiter variat in Fugit. c. 23. et 29. *Παῖάν, Ἡρακλὲς, Ἀσκληπιέ* Aristid. in Aescul. p. 36. et rursus *ὦ Ἡράκλεις* p. 31. et 36. in quibus adaequandis ne quis sollertiam suam expromat, Libanii admonitione praecautum est. Sic etiam *ὦ Λύσις* et *Λυσί-κλεις* inter se certant Phalar. Ep. CXXIV. quorum utri plures adstipulentur, omnibus notum est. In adverbiali syntaxi *Ἡρακλὲς* dici, Apollonius de Adv. p. 570. et Etymologus p. 79. 10. significant, ubi non recte *Ἡρακλῆς* scribitur, eoque delusus Lascaris de Quinq. Decl. VI. t. 4. et b. 3. quadruplicem vocativi inclinationem

facit, Ἡράκλειες, Ἡράκλεις, Ἡρακλῆς et Ἡρακλῆς, quarum postremam, nominativi similem, Atticam vocat. Sed σχετλιαστικὸν illud ὦ Ἡράκλεις est in Demost. Phil. III. 119. Aristoph. Plat. 574. Nub. 184. in Xenophontis locis pluribus et vero etiam apud recentiores rhetores, quorum exempla omitto praeter unum Dionis Cass. LIII. 8. 700. ubi post ὦ Ἡράκλεις mox ὦ Ζεῦ καὶ Ἡρακλῆς sequitur. Ἡράκλεις autem ne Tragicorum finibus adscribatur, addam Eupolidis versum ap. Schol. Arist. Pac. 1046. Ἱερὸν κλεις βέλτετε χρησιμῶδ' ἄναξ quo alius ejusdem poetae locus ab Elmsleyi suspitione hanc vocativi formam Comicis abjudicantis (ad Med. p. 146.) liberatur. Atque ad eandem τῆς κοινῆς χρήσεως cum dorica dialecto congruentiam referri etiam debet illud, quod est in Lucian. Navig. XII. 165. T. VIII. τὸ προχρηστέατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμῆς, φασὶ quonquam paronomiographi oblitterata dorica scriptura κοινὸς Ἑρμῆς referunt, v. Burman. ad Phaedr. V. 6.

His utamur nunc ad eam rem, ut apertis obscura assequamur. Namque στεγανόμος et στεγανόμιον, quae etiam apud Atticos in usu fuisse fidem facit Pollux, equidem credam origine non minus dorica esse quam πορφυραγενῆς, νομφοραγενῆς (Telest. Athen. XIV. 7. 234.), casu autem dimanasse longius. Στεγανόμος primum apud Lycophronem occurrit; στεγανόμιον ab Atticis in civitatem receptum, non vernaculum esse, argumento est, quod ab Aristophane inter κωμοφώνους λέξεις numeratur, v. Eustath. p. 1761. στεγανόμιον a Byzantiis Jurisconsultis in usum revocatum est, v. Cujac. Observ. IV. 16. In hoc genere magnopere providendum ne testibus levibus aut corruptis fidem habeamus. Quod enim in Athenaei codd. V. 23. 253. legitur ἐπιστολαφόρος, item ὀλαφόρος Poll. III. 55. σφυρακτυπεῖν Schol. Apoll. II. 84. γενναδότεια in Schneideri Lexico Graeco; meri sunt descriptorum errores, ambiguos literarum ὀ et ἄ ductus confudentium. Primum vel + ἐπιστοληφόρος fuit

Euseb. H. Eccl. I. 13. 37. vel, quod mihi probabilius videtur, ἐπιστολιαφόρος. Cum his nihil commune habent πνλαωρός et τιμήωρος s. τιμάωρος, quae e πνλωρός (πνλάρτης) et τιμωρός ad eam, quam sibi opinionis errore finxerant, similitudinem diducta videntur, sic ut in illo brevis vocalis antecederet, longa sequeretur, in hoc longam brevis exciperet, ut τέτρωρος pro numerorum ratione modo in τετράωρος, secunda producta, dixerunt est, modo, eadem correpta, in τετράωρος. Τιμαόχος in Hom. H. in Ven. v. 31. et H. in Cer. 268. dubito an Hermannus consulto praetermiserit. Epici poetae non videntur hoc aliter quam γαίηοχος, πολήοχος habuisse. Sed haec quoniam poetica sunt, ad praesentem materiam nihil pertinent. Illud breviter adjiciendum est, nomen ἀναγκαστήσις, quod Schneiderus ex Euseb. Pr. Ev. VI. p. 260. C. suscepit, quum nulla ejusmodi ratione defendi queat, mutandum esse in ἀναγκαστήσις, compositum illud ad similitudinem praecedentis vocabuli τῆς νομοθετήσεως. Verbum ἀναγκαιοφαγῆν, quod recentiores Lexicographi adsciverunt, fictitium esse arguit hoc, quod ἀναγκοφαγία Themist. Or. XV. 186. A. Aristot. Polit. VIII. 4. 322. et codd. Hipp. Vict. Sal. III. p. 6. T. III. cf. A. Schott. Observ. p. 214. tum ἀναγκόσιτος, ἀναγκόδακτυς et reliqua omnia eodem modo scribuntur; neque praeter rem P. Faber in Agonist. II. 2. 2115. T. VIII. Thes. Gronov. pro ἀναγκαιοφαγεῖν ap. Philostr. Vitt. Soph. II. 17. 598. reposuit ἀναγκοφαγεῖν, quo plurimi utuntur, Longin. XXX. 1. Arrian. Epict. III. 15. Poll. III. 153. Neque me dubitare diffiteor, ne pro ἀγελαιοκομικός, ἀγελαιοτροφία et, quod Lexicis deest, ἀγελαιοτρόφος Maxim. Tyr. XXVI. 22. scribendum sit ἀγελαιοκομικός etc. Qui autem ex eo, quod nunc λαθροφάγος, nunc νυκτιλαθροισφάγος, + λαθροισφαγοσία Schol. MS. Du Cangii p. 782. et similiter βιημάχος et βιαιομάχης, βιοθάνατος Suid. s. Κυνήγιον, Anonym. Anti. Const. II. 26. C. Olympiod. ad Phaedon. p. 294.

Wytttenb., *biothanatus*, v. Casaub. ad H. A. p. 15^r. E., qui etiam + βιοθανής in Martyrologiis legi affirmat, et rursus βαιοθανάτος Eustath. pag. 1706. 5. etc., quodque λαμβοφάγος et λαμβειοφάγος indiscreta sunt, ex his igitur qui cogi putat, illud quoque duplici modo scribi potuisse, specie similitudinis in errorem ductus est. Haec enim a communibus substantivi et adjectivi fontibus derivata in eandem significationem corrivantur. A librariis nullam in hac re salutem expectari posse confitebitur, qui ὁμοσχήμεν et ὁμοιοσχήμεν Theophr. H. Pl. IV. 2. ἀρχολογικός et ἀρχαιολογικός (Bast. Comm. Palaeogr. p. 754.), ἀλλοτροπέω et ἀλλοιοτροπέω, λαρισσοποιός et λαρισσαιοποιός, δικαιοδοσία et δικοδοσία omnibus locis inter se commutari meminerit; neque semper, secundum utram partem pronunciandum sit, expediri potest. In Scholiis tamen ad Arist. Avv. 1702. pro διακαλέων praestat δικολόων scribere.

Ex iis quae in η purum desinunt, praeter poeticas quaedam, perpauca reperiuntur composita, quae omnia η retinent: ζωηφόρος, χοηφόρος, χλοηφόρος Sap. XIX. 7. χλοηφόρεϊν Theophr. H. Pl. VIII. 6. Philo de Temulent. p. 241. B. Julian. c. Cyrill. II. 55. B. Schol. Nov. Apoll. I. 545. χλοηφάγος Phil. de Vict. p. 835. D. Eandem regulam sequuntur quae cum ποά s. ποιά composita sunt: ποηφαγεῖν Porphy. Abat. IV. 15. 340. Appian. Pun. VIII. 100. 443. Mithr. 76. 755. ποηφάγος Aristot. H. An. VIII. 9. 364. 10. 365. Sext. Hyp. I. 14. 16. Galen. de Us. Part. III. 2. 541. Comm. in III. Epid. p. 222. B. T. IX. Aelian. H. An. XVI. 11. ποιηφαγεῖν Herodo. III. 25. Maxim. Tyr. XXIX. 78. ποιηφάγα — χορτοφάγα Hipp. de Vict. San. II. 5. 43. ubi pro altero cod. χλωροφάγα, quo perinde carent Lexica. Ferri potest ποιοφάγος, quod cod. Medic. H. An. VIII. 1. 365. et saepius praebet, cuius mensura in ποιονόμος, ποιολόγος apparet; non ferri potest ποροφαγεῖν Arist. L. c. 5. 356. et ποροφάγος de Part. An. IV. 12. 569. D.

§. II.

Nomina primae declinationis in *ā*.

Τὰ εἰς *ā* λήγοντα θηλυκὰ διχῶς συντίθενται. ἡ γὰρ φυλάττει τὸ *ā*, ὡς τὸ σκιά σκιαγραφῶ, ἡ τρέπει αὐτὸ εἰς *ō*, ὡς τὸ ὄρα ὠρολογεῖον, ὁπωροφυλάκιον. ὅτε δὲ παραλήγεται τῷ *ē*, τρέπει αὐτὸ εἰς *ō*, ὡς γέα, γεωμέτρης. Etym. M. s. "Ωρα.

Quod de prima declinatione dixi, idem accipi volo de iis, quae in *ā* exeunt, quorum alia semper, alia nunquam in commissura mutantur; sunt etiam quaedam ambigua. Cujus diversitatis multiplex ratio est, posita aut in euphonia vel alternitate †), aut in proprietate quadam significationis (quemadmodum ἐπιβολος ab ἐπήβολος distinguitur), aut in quibusdam fortuitis. Refert enim, priscum sit vocabulum et jam deformatum an recens et flexibile; interest, poetae protulerint primi maximeque celebraverint, an quotidiani sermonis consuetudo triverit. Interim dialectus quoque discrimen facit; nam ut ἀγκυροβόλιον tum apud alios tum apud ipsum Plutarchum de Garrul. X. 109. T. X. scriptum invenimus, ita hic Democriti verba referens de Amor. Prol. III. 77. ἀγκυρηβόλιον retinuit, unde sumsisse videtur Eustathius 1620. 1. Inter ea vero, quae *ō* in *ā* vertunt, usitatissimum est ἀγγελιαφόρος, ionicum ἀγγελιηφόρος. Hujus formae duodecim exempla produxeram, quae docti Britanni in Thesaurum suum retulerunt pag. 365., additis totidem aliis, quibus ego novum, si liberet, cumulum adjicere possem. Manet sententia, ab iis, quibus sermo curae fuit, nunquam aliter dictum fuisse, neque me movet Zonaras, ab illis productus, homo sine censu et existima-

†) Alternitatem et παραλληλότητα vocat Priscianus Super Aen. L. VII. 1260. quae cum ἐπαλληλότης Apollon. de Conjunct. p. 505. Lexicis inserenda sunt.

tionē, qui si ἀγγελιοφόρος scripsit (quod in tanta utriusque literae similitudine ambiguum est), Grammaticorum morem servavit saepe proprias et legitimas sed ex usu amissas vocabulorum formas resuscitantiam. Idem statuo de ἀγορευνόμενος, + ἀγορευπέειν Hesych., γενεαλόγος, ὕδριαφόρος, quae et poetarum numeris et sua multitudine sese tuentur. Σειροφόρος Hesychius et Suidas agnoscunt; poetis hanc formam concedo dactylis pangendis aptissimam. Sed idem iudico, recte Wesselingium Herodoto σειρηφόρος restituisse. Pro σειραςφόρος, quod nemo cum δικασπόλος componet, Aeschylō Agam. 851. 1631. σειραφόρος restitui debet, quod et Pollux hinc citat et Attici comprobant, Aristoph. Nub. 1300. Eur. Iph. A. 225. Phryn. App. p. 10. Phot. Adhuc versamur in exploratis. De σημαιοφόρος, quod codd. Polybii VI. 24. et in Plutarchi V. Galb. XXII. 372. Edd. vet. suppeditant, quum id neque aurium iudicio comprobetur neque exemplorum frequentia vincat, quorum maxima pars pro σημαιοφόρος Synes. Regni. p. 13. B. et σημαιοφόρος stat, nonnihil dubii relinquitur. Pro μικρηφόρος Herodo. VII. 62. Diod. Sic. IV. 4. 17. usitatus est μικροφόρος, quam formam hoc quoque loco codd. plures repraesentant; μικραφόρος non reperitur; credo, quia Graecorum Europaeorum usus ab ipsa re abhorrebat et in rerum Ionicarum expositione optimum factu erat aut nativam et patriam speciem retinere aut certe non ad dialectum aliquam unam accommodare. Perdifficile hic est ea via ingredi, ut neque dedita opera caecutire, neque nimis acute cernere videamur. Verum vigilabitur.

Reliqua, quae in ρα terminant sive longum, sive breve, θύρα, μοῖρα, σφῦρα, ᾠρα etc. literam ο servant; θυρηβόλιον a communi usu seclusum est. Ad σκιαγράφος quod attinet et quae hinc derivantur, si quis modo ea introspiciat, quae Stephanus contulit, et innumera,

quae collecta habet Wytttenbachius ad Phaedon. p. 170., vix sibi temperet, quin hanc solam formam ab antiquitate receptam fuisse statuat. Recentiores scriptores, ut ceteris rebus solutiores sunt, ita etiam hac in caussa ad normam dirigi nequeunt. Σκιογραφείν Gregor. Naz. T. I. 288. D., quem Boissonadius ad Philostr. p. 66. ad communem consuetudinem revocare studet, Phot. Bibl. CCXXII. 596, Chronicon Georgii MS. ap. Du Cangium, s. Σκιαστής, σκιογράφος Hesych., cui minime necesse erat σκιαγράφος reddi, quod et in Sap. XV. 4. pro illo in Varr. Lectt. reperitur, σκιογραφία Athanas. Or. I. c. Arian. p. 501. A. T. II. 29. 677. E. σκιομαχεῖν Philo de Plant. Noe p. 239. Σκιολογεῖν, quod Schneiderus incertis adnumerat, non aliunde ductum videtur, quam ex Athanas. Or. I. c. Ar. 25. 430. T. I. P. I. ed. Bened. quae oratio secunda numeratur in Edd. prioribus, Ed. Colon. p. 232. τὸ φύσει γέννημα ὡς ποίημα σκιολογῶν λέγει — ubi cod. Seguerianus σκιαλ. praebet; neutrum mihi apertum est, neque dubito, quin ille σκαιολογῶν scripserit, quo Eustathius utitur p. 1792. 22. unde et hoc et σκιοφανής 1699. 8. Lexicis accedat. Haec vulgarem Graecitatem occupasse demonstrat etiam Latinorum imitatio, *Sciomachia*, *Sciographus*, *Sciopodes*; quos illi Σκιάποδες vocant. Σκιάφος autem, σκιοθήρας et si qua eandem mensuram habent, sub hanc regulam non cadunt.

Ut μεληγενής, Συρμηγενής in poesi, sic Ἀσιαγενής Dio Chr. Or. II. 86. in soluta oratione dici solet, Asia-genes latine (ut Baetigenes), v. Valcken. et Wessel. ad Herodo. p. 567., pro quo Apollinarem metro inservientem *Asiagennes* dixisse tanto equidem minus admiror, quod Sophocles eadem necessitate coactus, θεογεννής dixit. Ἀσητυγενής, quod Blomfieldius Aeschylo Pers. 12. tribuit, analogiae normam revincitur. De nominibus masculinis, quae perpauca sunt, statim hoc loco transigam. Praeter Μινναμάχος (Epigr. Samii II.) unum mihi

promptum est ὀβελισφόρος Athen. III. 76. 431. XI. 64. 287. Poll. VI. 75. a quo sumsit Tzetzes Chil. VII. 776. Ἰεταδόκος Aesch. Suppl. 727. unde hoc Schol. Rom. in Soph. Oed. Col. 258. Eustathius Ἰεταδόχος citare videtur p. 1807. 9.

§. III.

Nomina secundae declinationis substantiva.

Τὰ εἰς ὅς ὀπταχῶς συντίθεται· ἥ γὰρ φυλάσσει τὸ σ, ὡς λαός, λαοσσόος, θεός, θεόσδοτος· ἥ ἀποβάλλει τὸ σ, ὡς τὸ νίκος (νῖκος), Νικόλαος, ἥ ἀποβάλλει τὸ σ, καὶ προσλαμβάνει τὸ τ, ὡς τὸ πύλος, πυλογενής, ὀδοίκορος· ἥ ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ὀ εἰς ἥ, ἑλαφηβόλος, θεητόκος, ἥ ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ὀ εἰς ἑ, μένος, Μενέλαος· ἥ ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ὀ εἰς ι, ὡς τὸ ὄρος, Ὀριβάσιος· ἥ ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ ὀ εἰς ἑ καὶ προσλαμβάνει τὸ τ, ὡς τὸ ὀρειφοίτης, Ἀργυρόντης, ἥ ἀποβάλλει τὸ σ καὶ τρέπει τὸ σ εἰς α καὶ προσλαμβάνει τὸ τ, Κλυταιμνήστρα. Etym. M. s. Θω.

Ex his ea tantum hic perstringam, quae ad secundam declinationem pertinent, circumscriptis, quae in manifesto errore versantur. Quid enim tam falsum est, quam quod λαοσσόος (λαοσσόος) a λαός derivari vult, quod geminatione effectum esse apparet ex πυρισσόος. Similiter comparata sunt βοοσσόος, πολισσόος, + νεκυσσόος Norm. Dion. XLIV. 757. 21. a genitivis composita. Quis porro hoc isti concesserit, Νικόλαος a νῖκος compositum esse, vocabulo non admodum antiquo (v. Hermann. Diss. de Orph. p. 821.), quod Aristarchus in Homerum inferre conatus (v. Schol. Ven. M. v. 260.) merito exclusus est? Postremo sciri debet, πυλογενής, ὀδοίδοκος (quod etiam in consuetudine mansit, v. Polyb. XIII. 8. et Festus s. *Hodidocus*) et cetera ad similitudi-

nem dativorum loci formata esse, μέσσοι (Apoll. de Adv. 588. et 680.), πεδοῖ s. πεδοί, μυχοί (Hesych. s. Μοχοί), οἶκοι, Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, quorum accentus vacillat, ratio autem in eommuni τοί, τοίγαρ, apparet. Quod dictum in hac una re multo patet latius. Nam et primae declinationis nomina quaedam gentilia vetus Graecia ab eadem positione derivavit, Κρηταιγενής, Θηβαιγενής, Κρισσαιγενής, in quibus quod a longum sit, plures jota subtraxerunt. Sic etiam Ἰθαγενής et Ἰθαιγενής variant codd. Herodo. II. 17. et Hom. Od. XIV. 205., ubi Wolfius Ἰθαιγενής assum- sit, quam formam Eustathius cum Ἰθαίμενης comparat. Ἰθαγενής praeter alios, qui ad Gregorium citantur pag. 551., usurpant Hippocr. de Morb. Mul. I. 70. 770. C. T. VII. de Infoc. XVI. 855. C. T. VII. 7. 465. F. Diog. La. I. 22. Pollux II. 51. qui et hoc et synonymum αὐθιγενής (pro quo αὐτιγενής rescribendum in Herodo. II. 49. IV. 180. cf. c. 48.) pariter probat. Itaque etiam aliquis con- ficiat, illis gentiliis jota subducendum esse, quod omitti nequit in nominibus secundi ordinis tum propriis tum appellativis; nam ex hoc quoque genere aliquot obsole- tiora vocabula in dativi similitudinem incurrunt, ab ejus casus significatione longe remota, ὀλοίτροχος, χοροί- τυπος, et quae recentiores ad haec exempla finxerunt, χοροίθαλής etc. σολοιτύπος, σκοτοιβόρος, χολοιβόρος, δο- λοιφονήσαι Etym. M. p. 633. 27. Eust. 1496. 37. In Ho- mero Wolfius Πυλοιγενής, in Hymnis Hermannus Πυ- ληγενής praeoptavit, unde mihi ex alia declinatione πυ- λαμάχος occurrit in Stesichori versu ap. Athen. IV. 41. 103. Hoc, quod neque Suchfortius commemoravit, ne- que Schweighaeuserus expedit, mihi Martis nomen fuisse videtur, a portarum expugnatione ductum (ut θυρομάχοι πυγμαχίαι apud Pratinam). Hoc firmatur Scholio Ven. E. 31. Ἀρεως δὲ ἔργον ἐστὶ τοῖς τεύχεσι πρὸς πελάγειν καὶ ἐστὶν ἐπίθετον (τὸ τευχιστήλητα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Σησιχόρῳ πυλεμάχῳ· cujus secunda syllaba men- dosa est. Hinc Aristophanes transtulit ad Minervam,

Atheniensium in Pylo expugnanda adjutricem, Equitt. 1472. ubi *Πυλαιμάχος* scribitur. Similis est inconstantia in reliquis, *Πυλαιμένης*, *Ἀλθαμένης* Diod. Sic. III. 59. qui *Ἀλθμένης* nominatur, Apollod. III. 2. 3. quibus Grammatici centena alia e diversissimo genere *ἐκτάσεων* exempla adjungunt. Sed remotis his omnibus, quae adultior sermo Graecorum dereliquit, ea percurramus, quorum usus communis vulgarisque est. Atque primi quidem generis, quod ex integro et corrupto, ut Grammaticis illis placet, efficitur, plura exempla praebet nomen *θεός*, velut *θεόςδοτος*, *θεοσκυνεῖν*, *θεοεχθρία*, quod Schneidero conciliavimus. Vulgarior scriptura *θιοεχθρία* (v. Schaeef. ad Dion. p. 236.) teretes Atticorum aures offendisse videtur. Etym. M. *Καλοκαγαθία ἀπὸ συντιθεμένου ὀνόματος γίνεται, καλὸς καὶ ἀγαθός: ὁ δὲ θεοῖς ἐχθρός, θιοεχθρία*. Eustathius autem, *θεόςδοτος* cum *θείσφατον*, *δολιχόσκιος*, *μογοστόκος* componens, haec omnia, quae e diversis fontibus manarunt, epenthesi literae liquidae nata esse contendit. Ac de *δολιχόσκιος* (sic enim ex ista ratione scribendum foret) excusari quodammodo potest exemplo recentiorum poetarum, hoc vocabulo in eum sensum utentium, nulla ut umbrae notio appareat, quam Grammatici quoque haud pauci ei inesse negant. Sed quum iidem poetae *ἀσπίδα λοχταῖραν*, *ᾠοιδὴν ἀμφιέλισσαν*, *ἐκμάδα πασιμέλουσαν*, *ἐνοσίχθονα καρσόν*, *νόον ἄλλοπρόσαλλον*, *χειρας ἡλιβάτους*, atque similiter alia multa dixerint, hoc satis signi est, eos dedita opera terminos significationis verae et propriae egressos fuisse.

Eorum autem, quae a duobus corruptis vel e corrupto et integro constant, copia ingens, propriaque praeceptio est:

Πηλείη μεταθέσις τοῦ ὀ εἰς τὸ ἥ κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, ὅθ' μὴν ἄλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, βαλανηφόρος, καλαθοποιός, ἄλλὰ καὶ καλαθηφόρος, ἐλαφοκτόνος καὶ ἐλα-

φηβόλος, στεφανόποιος, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος· Apollon. de Adverb. p. 602.

Haec exempla manifestum faciunt primum hoc, quod per se incurrit oculis, veteres in hoc toto genere nihil ultra quaesivisse, quam ut ingratum brevium syllabarum concursum effugerent; deinde illud docent, hanc artificialem rationem non tam metrica causa inventam, quam a natura ipsa inchoatam esse, orationem ita modulante, ut longa cum brevibus temperaret. Quid enim nomen τῶν Ἐλαφηβολίων et mensis Elaphebolionis cum poesi commune habere potest? Verum incipiamus ab iis, quae cum frequentissima sunt, tum a Grammatico ipso notata, pentsyllaba dico. Βαλανηφόρος Herodo. I. 195. extra vulgarem usum positum, ideoque etiam + βαλανοφαγεῖν Apollon. Lex. s. φηγός ionica forma exutum est. Sed eadem in στεφανηφόρος, θαλαμηπόλος usus assiduitate ita inolevit, ut, sicubi altera scriptura sese offerat, statim corruptelae suspicio nobis incidat. In Lexicis adnumerantur στεφανοφόρος, στεφανοφορία (quod exhibet Ed. Ald. Pind. Ol. VIII. 14 contra metrum peccans) et στεφανοφορεῖν, sine teste tamen, ut arbitror; nam qui pro ultimo ad testimonium citatur, J. Pollux, is vadimonium deseruit; apud hunc enim II. 152. στεφανηφορία legitur. Contra στεφανηφορία Dem. c. Mid. 525. στεφανηφόρος Andoc. c. Alc. pag. 111. Themist. Or. XIV. 182. D. Athen. XII. 45. 481. multisque aliis locis scribitur, quos vel indices quaerentibus offerent. In Stratonis versu Ep. VII. apographum Lipsiacum τὸ στεφανοπλόκιον praebet; vulgo στεφανηπλόκιον; quod ut necessarium non sit, tamen tum graviorem tum gratiorem ictum habet; quam ob causam etiam ab Aristophane verbum στεφανηπλοκεῖν usurpatum est Thesm. 448. Formam a poetis tritam recepit etiam usus vulgaris; nam στεφανηπλόκος Theophrastus dixit Caus. Pl. VI. c. 7. Plutarch. Symp. III. Quaest. I. p. 107. στεφανηπλοκεῖν Strabo VI. 1. 224. Plut. Praec. Reip. ger.

VL 148. T. XII. similiterque apud Latinos nobilissima Coronaria modo Stephanephoros modo Stephanopolis dicta est, licet in utroque codices vacillent, unde certe Stephanopolis recipi debebat. Sed manifestius etiam universi generis inconstantia mox apparebit. Photius: Μαϊαν, ὥς ἡμεῖς, τὴν ὀμφαλητόμον· τὸ δὲ ὀμφαλητόμος ἄττικόν μᾶλλον ὄνομα· quae vehementer sibi repugnant. Eustathius p. 973. 37. μαϊαν δὲ (Ἀττικοὶ λέγουσιν) ὥς ἡμεῖς τὴν ὑπὸ Ἰάνων ὀμφαλητόμον· ex quo satis intelligitur, apud Photium pro ἄττικόν reponendum esse ἰακόν. Ἡ ὀμφαλητόμος (quam recentior Graecitas ἱατρίνην appellat, improbantibus Atticistis, v. Eustath. 859.) Hipp. de Morb. Mul. I p. 175. 40. Sect. V. ed. Foes. L 51. 757. C. T. VII. ubi codd. plerique ὀμφαλητόμον, quod et in MS. Pollucis IV. 208. occurrit; nonnulli ὀμφαλοτόμον, quod Suidas praefert. Ionica scriptura extat in Hesychio et Suida; ὀμφαλοτόμος Sophron Athen. VII. 125. 193. Poll. II. 169. ὀμφαλοτομία Plato Theaet. 149. E. Aristot. H. An. VIII. 9. 537. Poll. IV. 208. Itaque hoc jam pro recepto valebit. Multo nobis certius est, θανατηφόρος hoc uno modo a veteribus scriptum esse: Plat. Rep. X. 350. Xenoph. Hell. II. 3. 32. Theophr. Caus. Pl. VI. 5. 357. Aelian. H. An. VII. 5. Plutarch. V. Syll. XIII. 197. T. III. Diod. Sic. III. 5. Themist. Or. XV. 190. B. Max. Tyr. XXVIII. 68. θανατοφόρος editum Aesch. Ag. 1187. ubi illud reducendum esse aliis rationibus affirmavit Seidlerus de Vers. Doehm. p. 43. Idem fortasse scripsit Antiatticista Bekk. p. 99.: θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον, λέγειν· (ἀλλὰ) Ἰλιάτων (εἰσι) καὶ Εὐριπίδης· qui locus omnes medicos defatigavit. Porsonus θανατήριον graecum esse negans θανατηρόν reponit, cui Bastius ad Greg. p. 156. θανατηρόν substituit e Timoclis versu mutilo θανατηρόν καλὴν χύτραν φέρει, Athen. IX. 407. E. a quo mihi quidlibet mortiferum tam alienum videtur, ut hoc potius inesse putem: (ὅτι) φανὰ τήγανα καὶ καλὴν γ. 9. Photius, quem nemo illorum respexit: θανατή-

σιον, οὐ θανάσιμον λέγουσι. Pollux vero: *Θανάσιμον*, inquit, οὐ γὰρ προσέβηται τὸ θανατήσιμον, V. 132. Sic et Photium scripsisse conjicio: *Θανατήσιμον* οὐ: ἀλλὰ θανάσιμον λέγουσι. + *Θανατήσιμος* Anon. Physiogn. ap. Du Cang. s. *Ναγκαρίζειν*. + *Θανατήσιος* Jak. Afric. Cest. XIV. 294. + *Θανατηρός* Eustath. 1336. 20. quorum nihil Atticis tribui potest, neque *θανάσιμον*, quo praeter Euripidem et Platonem Theophr. H. Pl. VII. 9. Agatharch. Mar. Rubr. p. 15. Themist. Or. XXII. 532. A. Mech. Vett. p. 102. utuntur; oratorum usibus aequè aptum, *θανατώδης* autem Hipp. de Morb. Mul. II. 12. 802. B. Polyan. Strat. IV. 5. 28. Euseb. H. Eccl. VIII. 16. 402. et *θανατόεις* aliis regionibus adscripta sunt.

Non ita perspicuum est, qui et quando *ψηφηφόρος* scripserint. Hoc legitur apud Dion. Hal. VII. 59. Themist. Or. V. 65. C. *ψηφηφορεῖν* Dion. IX. 43. et saepius. *ψηφηφορία* VIII. 87. IX. 41. Plut. de Fort. Rom. X. 19. T. IX. Joseph. Antt. IV. 2. 198. cf. Hoeschel. ad Alex. L. VI. p. 164. contra *ψηφοφορία* Aristot. Polit. II. 5. 62. Dion. Antt. VII. 54. Plutarch. V. Coriol. XX. 83. Herodian. VII. 10. 260. *ψηφοφορεῖν* Lucian. Bis Acc. 18. 73. T. VII. Eunuch. 2. 205. T. V. Dion. VIII. 82. Sext. c. Rhet. II. 297. Synes. de Prov. p. 94. D.

Sunt haec et alia veteris inconstantiae documenta plurima. *Θεμημάχος* apud scriptores pedestres, quorum monumenta ad nos venerunt, non deprehenditur. Sed Ammonii praescriptio, qua *θεμημαχίαν* affirmat pugnam cum diis, *θεομαχίαν* autem deorum inter se ipsos contentiones significare, p. 68. utut vana sit, tamen hoc ostendit, fuisse, qui ista forma etiam in quotidiano sermonis genere uterentur. Quam rem non mediocriter confirmant vocabula Eliaca *θεηκόλος* et *θεηκολεών* Paus. V. 15. 19. (Kuhnii ista; non Facii emendatio est) pro *θεοκόρος*, i. q. *θεοκόλος*, *deicola*, ut *βονκόλος*, *αἰγικορεύς*, ab obsoleto *κόρω*, *κόλω*, *curo*, *colo*. Quid apud Platonem *θεηπολεῖν* legerunt Photius et Timaeus. Sed

θεομαχεῖν quam usitatum fuerit, apparet vel ex iis, quae sacrorum librorum interpretes collegerunt, v. Schleusner. Lex. T. I. p. 920. quibus addi possunt alia multa. *Θεουδόχος*, quod Schneiderus ex Nonno profert, mihi non occurrit; neque dubitatio esse potest, quin ille *Θηδόχος* scripserit, non *Θηδόχος*, ut in L. XIII. 95. editum est. *Θηγενης* ex eodem poeta citat Grammaticus MS. Bastii ad Greg. p. 677. Notabile vero testimonium in tanta hominis obscuritate. Venit jam in contentionem, si proprii locum accipiat, utra probabilior sit forma, *Θεογένης* an *Θεαγένης*; nam utroque modo scribitur; postremum quidem crebrius occurrit; quinque apud Aristoph. Lys. 63. †) Avv. 822. 1127. 1295. Pac. 928. contractis primoribus syllabis; recteque arbitrator Brunckium *Θεογένης* Vesp. 1183. in *Θεαγένης* mutasse, quanquam rationem, quae ab eo affertur, minus firmam puto. Invenitur tamen et illa forma non paucis in locis partim sola partim *διπλογραφουμένη*, v. Duker. ad Thucyd. IV. 27. p. 572. Varr. Lectt. in Heracl. Pont. X. 211. Cor. neque recte a Muellero spreta est ad Tzetz. T. I. 449. quod idem contra Villosionum valet *Τιμαγένης* cum summa alterius formae, quae et ipsa suos amatores habet, injuria foveantem Prolegg. XVIII. *Πολεμαγένης* quidam nominatur ab Aeschine c. Timarch. p. 157. Hic nos ad neutram partem inclinamus et satius ducimus causam aut ampliari aut compendinare, quam rem judicatam rescindere cogamur. Quo non satis cauto tum Portus ad Dion. Hal. IV. 10. 662. tum etiam Ruhnkenius, haud paullo major auctor, ad Timaeum pag. 168. *ψηφισθεῖσαι* quasi indicta causa damnarunt. Neque Boissonadius, vir doctissimus, duorum rivalium *φυτοκόμος* et *φυτηκόμος* causam

†) In exitu senarii ἢ γ' οὖν *Θεαγένης*, quo loco Bentley ad Callim. Ep. CCXXVII. brevitatem secundae syllabae probari credidit, duae primae syllabae pro una sonant.

disceptans ad Marin. p. 158., cur illi palmam adjudicaret, sat rationis habebat. Nam et hoc multis placuisse compertum est: Eumath. Ism. IV. 2. 128. Nicet. Ann. V. 7. 97. D. *φντήκομειν* Liban. Decl. p. 606. p. 608. T. IV. Synes. Enc. Calv. pag. 66. D. *φντήκομια* Niceph. Bryenn. VII. 9. 160. B. Niceph. Greg. II. 4. 17. E. Aesop. Fab. CCCLXXX. p. 244. Cor. Geoponn. Prooem. p. 5. ubi cod. id quod Boissonadio arridebat, *φντοκόμης* praebet. Huic plane simile est *οὐροδόχος* Galen. Defin. Med. T. II. pag. 259. C. Schol.; Arist. Ach. 82. quod Nicephorus Greg. IX. 14. 285. A. *οὐρηδόχος* dicere maluit. Reliqua quadrisyllaba in communi usu posita fere ᾗ retinent: *δισκοφόρος*, *κροφόρος*, *ἄθλοφόρος*, *λαγκοφόρος*, *ξύλοφόρος*, + *χρησιμοφόρος* Paus. IV. 9. 487. + *οιστοφόρος* Tzetz. Posth. 46. quae poetis producere licet, + *διφορηφόρος*, quod Valckenarius ad Herodo. p. 145. in Hermippi versu reponit. Si prima syllaba longa est, productione supersederi potest; multo magis, si secunda positione producitur. Quare quod in Aristot. H. An. V. 26. 239. unus codex *ζώφριον ξυληφθόρον* offert, quum syllaba citra tertiam postrema per se satis extet et emineat, ceterum vos ipsa nihil ad ornatum conferat, ex toto recusandum est; *ξύλοφθόρον* exhibet etiam Hesychius ad hunc locum respiciens, quod Schneiders adnotare omisit. Ferri posset *ξύληβόρον*, quod eodem modo interpretatur Hesychius. Neque Manethonem *ἀμαρηνσναπτῆρα* scripsisse autumo, sed *ἀμάρης σκ. Φαλληφερεῖν*, verbum sacrum, Plut. de Is. 56. 152. T. IX. unde colorem acceperit, non difficile est ad suspicandum. Cur vero ab Hippocrate de Intern. Aff. XXXVI. 664. D. Epidem. VII. 586. T. IX. forma communis *λαχανοφαγία*, ab Eustathio 1574. 27. et Schol. Theocr. Id. l. 43. ionica *λαχανηφαγία* recepta sit, non est nostri arbitrii.

Sed quoniam paullo ante, quum de nomine Theagenes quaereremus, de commutatione literarum ὦ et ᾠ mentionem iniecimus, ab hoc aditu paucis gres-

aibus pervenimus ad id, de quo haec tota quaestio orta
 est. Namque haec ratio, de qua jam multa diximus,
 tum multa alia a neutris composita hoc colore imbit,
 tum illud, de quo peculiaris est Phrynichi praeceptio.
Βιβλιαγράφος, inquit, *λέγουσιν ἐν πάντε συλλαβαῖς καὶ διὰ*
τοῦ ᾱ, οὐχὶ τετρασυνάβως διὰ τοῦ ὀ, satis ille perspicue
 improbens tetrasyllabum *βιβλιογράφος*. Sed idem rursus
 in App. Soph. sic docet: *Βιβλιοποιῆς καὶ βιβλοποιῆς*
καὶ βιβλιογράφος. Bibl. Coisl. p. 466. Bekk. p. 29. Haud
 sane levis dissensio, quam non componit, sed magis
 accendit Thomae iudicium, haec scribentis: *Βιβλιογρά-*
φος, οὐ βιβλιαγράφος. Horum omnium quid verissimum
 esset, a Polluce audiremus, nisi librarii nos ludibrio
 habuissent. Sic enim scribitur VII. 211. Cratinum *βι-*
βλιογράφος, Antiphanem vero *βιβλιογράφος* (iisdem lite-
 ris) dixisse. Primum mihi dari necesse est, priorem
 Phrynichi locum incorrupte scriptum esse; nam id co-
 git oppositum: *οὐχὶ τετρασυνάβως διὰ τοῦ ὀ*, quae de li-
 tera *ὀ* admonitio ineptissima foret, nisi hanc vim ha-
 beret, ut ambo vocabula prorsus diverse scribi et syl-
 labarum et vocalium ratione intelligeremus. Quam
 igitur *βιβλιογράφος* necessario *ὀ* servet, sequitur, ut op-
 positum eam literam mutet, hoc est, ut Phrynichus
βιβλιαγράφος scripserit. Ergo etiam Cratinus et veteres
 Attici sic scripserunt, recentiores vero formam pro-
 priam et primigeniam in usum revocarunt, *βιβλιογρά-*
φος, eaque causa fuit, cur Thomas, qui hos potissi-
 mum in dicendo auctores sequebatur, *βιβλιογράφος*, non
βιβλιαγράφος, dici juberet; de cuius sententia nos certos
 facit Zonarae consensus p. 388. Neque aliter, quam
 Thomas praescribit, hoc nomen apud recentiores repe-
 ritur: Lucian. adv. Ind. XXIV. 24. T. VIII. Liban. De-
 clam. T. I. 54. 78. 103. Epist. CCLXVI. 131. DXLIV.
 264. MCXLIX. 554. Galen. Comm. II. in Hipp. Endem.
 I. 77. B. II. 141. F. VI. 397. A. T. IV. de Diff. Resp.
 III. 2 269. D. T. VII. de Off. Med. p. 59. E. T. XII.

Diog. La. VII. 36. 387. Cum Phrynicho congruit Zenaræ notatio p. 451. Γραμματοφόρος ὁ βιβλιοφόρος καὶ οὐχὶ βιβλιοφόρος quæ apud Diod. II. 20. Polyb. IV. 22. aliosque commutantur: βιβλιοφόρος, quod e Polybio citant, mihi non occurrit; βιβλιοφόρος Esth. VIII. 10. Nicet. Ann. XVII. 4. 354. + βιβλιοφόριον Anecd. Bekk. 314. — Verum si quid illorum forte dubitabitur, sunt alia deuteroclitæ ejusdem formæ: γενεθλιολόγος Suid. s. v. et γενεθλιολόγος Hesych. s. Ἀστρολ. Genethliologia latine. Etym. M. Ὠτιαφόροι οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτιαφόροι οἱ τὰ ὠτα συντεθλασμένοι· quæ ad verbum leguntur in Lex. Bekk. pag. 287. nis. quod hic ὦτιαφόροι scribitur; cætera æque obscura. Quod si hæc concedamus indubia esse, non video, quid causæ sit, cur aut παιγνιαγράφος repudiemus, quod in Athen. XIV. 43. 316. veteres Edd. præbent, aut Φορειαφόρος †) sive Φορειαφόρος Diog. La. V. 75. 305. Plutarch. V. Galb. c. 25. T. VI. pro quo Solanus Φορειαφόρος reponit, aut denique ιστοριαγράφος in dubium vocemus, quod solum Atticos probasse notat Zenaras Lex. p. 1123. licet nunc ιστοριογράφος, historiographus, (v. Cellar. Latin. Rest. p. 145.) ubique legatur; quod si quis erit qui ad primam declinationem referre malit, per me licet. Ψηλοφόρος Herodo. VIII. 113. atque alia communem ductum sequuntur. In Xenoph. Hell. non id, quod Schneiders dicit, ἐπιστολιογράφος, sed ἐπιστολιογράφος legitur. Si quis quaerat, unde hoc alpha susceptum sit, huic Apollonius satisfaciet l. c.: Ἰᾶνες δὲ καὶ τοὺς ὀρκιοτόμους ὀρκιοφόρους φασὶ ††), unde Bastius Comm. Palaeogr.

†) Hesychius: Γάνεια κόπου· non temere suspicor, illum Γανεικόπους, i. e. πορνοκόπους, scripsisse.

††) Ex hac disputationis meae parte nonnulla delibavit Stephani restitutores. „Nec Lobeckium nec Bastium illud ὀρκιοφόρον, vocabulum Lexicis ignotum, in æternumque ignorandum, suspectum habuisse miramur; scribe, sensu sic flagitante, ὀρκιοτόμος.“ Ob

p. 717. apud Pollucem I. 58., ubi codicum pars ὀρκιπτό-
 μος exhibet, palaeographicis rationibus ductus ὀρκιη-
 τóμος legendum censet; cui ut minime repugno, ita
 ex eo, quod in aliis modo ὀρκιπτόμος, modo ὀρκιητόμος
 legitur, conjecturam capio, olim hic et ὀρκιητόμος et
 ὀρκιατόμος (ut ὕρκιατόμος) scriptum fuisse, usu quippe
 (id quod fieri solet in rarioribus) inter utrunque flu-
 ctuante. Ὀρκιστομεῖν Schol. Ven. T. 197. cum ὀρκο-
 σφάλτης Tzetz. Hom. 69. Lexicis addendum. + Σκυλα-
 δέψης apud Eustath. 450. 6. et 1710. 16. dubium est.
 Κομβολύτην sive manticularium Aristophanes, longitu-
 dinem quaerens, βαλαντιητόμον dixit, quod in soluta
 oratione βαλαντιοτόμος Plato Rep. VIII. 201. IX. 246. Ae-
 schin. c. Ctesiph. 597. Xenoph. Mem. I. 2. 62. Plutarch.
 de Fort. p. 301. T. VII. Sext. c. Rhet. II. 291. Philostr.
 Apoll. IV. 22. 160. Liban. Decl. T. I. p. 496. Poll. VI.
 130. Schol. Arist. Vesp. 1182. Unum adhuc praeter-
 misimus e numero masculinorum θυρεοφόρος, quod θυ-
 ρεοφόρος, nisi sonoritas coegisset. Sic Plutarch. V. An-
 ton. XLV. 112. T. VI. V. Aemil. XIX. 195. T. II. Po-
 lyb. V. 53. Polyæn. IV. 6. 17. Arrian. Tact. p. 15. ed.
 Blanc. Hic Blancardus, illic Schweighaeuserus suo ar-
 bitrio θυρεοφόρος restituerunt, quod satis declarat, nos
 non importune fecisse, quod hujus quaestionis, inter
 veteres Artigraphos varie agitatae, memoriam commo-
 vimus. Θυρεοφόρος utique usitatio scriptura est Polyb.
 X. 29. Plut. V. Crass. XXV. 440. Died. XXII. 300. Ju-

eam ipsam causam ὀρκιητόμοις uncis inclusum apposueram, ut ὀρ-
 κιηφόρος mihi suspectum videri significarem. Idem brevitatis
 meae nuper Buttmanno poenas dedi, qui ὀθέρωνε recte a me
 scribi affirmans, utrum consulto ita fecerim, dubitat Gramm. Gr.
 T. I. p. 122. Quod ne quis dubitaret, cavisse mihi videbar, quum
 dicerem, jota conjunctionis ὄν elidi non posse, ad Ajac. p. 339.
 Haec non commemorassem, jactationis reprehensionem veritus, nisi
 et ipse in interpretandis aliorum sententiis et errasse me nonnun-
 quam putarem et errato ignosci cuperem.

stin. Hist. p. 166. B. etc., neque tamen illa aut ab usu abhorrens aut rationi contraria. Πηλόγονες (Pelegones) autem Callimachum pro πηλόγονοι dixisse Etymologi commentum est, cui miror fidem fuisse. Sed multo magis miror, sollertissimos Gregorii interpretes hoc nomen ad metaplasta referre voluisse p. 445. quod facere non possunt sine magna omnium rerum confusione. Metaplasmi licentia efficta sunt πρωτόθρονες ἔδραι, πολυπάταγα θυμέλην et, ut puto, illud Antimachi Πατρὶ τε κυανοχαῖτι Ποσειδάωνι πεποιθώς (pro quo in Tryphonis Excc. apud Constant. Lasc. Gramm. n. 11, κυανόχαϊτα scribitur) et quae sunt his similia, in quibus patet terminationem licentiose ad tertiae declinationis similitudinem vel euphoniae vel metri causa traductam esse. Sed quod τὴν ὑψικέρατα, τὸν πυργοκέρατα (f. πυρσοκ. †)) et fortasse etiam λευκοκέρατες dixerunt, animum ad nominativum direxerunt, qui quum ipse ad adiectivum componendum prorsus inhabilis esset, non impedivit, quominus obliqui a se ducerentur casus. Eustathius quidem p. 870. e vetere, ut videtur, Lexico: Ἐτερούας (sic) ὁ μόνωτος profert, sed id vereor ne ex obliquo in rectum traduxerit homo literatissimus, sed communi Grammaticorum morbo implicitus, unictique inclinationem suum prototypum reddere obstinantium. Recta positione quum opus esset, necesse fuit aliunde sumere, ἄκερος, ἄκερως, ἀκέρατος, ἄουτος, ἀμφωτος, ὑπουάτως, δολιγούατος, ἀμφώης, δλωτος, quorum haec ipsa varietas

†) Eadem mihi suspicio est de Musaei v. 228.

Ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα

— — — — — λαβὼν σημήνια πύργον·

scribendum esse σημήνια πυρσοῖ. Non minore molimine apud Tryphiodorum v. 330.

Ἐλπετο δ' αἰόλος ἵππος ἀρηφίλου ἐπὶ βωμόν·

quod hoc loco ferri nequit, κώμονς restituendum est. Sic v. 579. δυσμενέων ὅδε κῶμος ἀρήιος.

maximo argumento est, semel occluso recto itinere, pro se quemque, quo lubitum esset, divertisse. Sic a γάλα modo + ἀρτιγάλαξ Herodian. Eustath. 1627. 45. modo ἀγάλακτος compositum, a κνέφας ἀρχοκνέφης, ἀρχοκνέφαιος etc. + δύνωτος apud Schol. Min. ad Odys. II. 295. mihi aequè displicet quam δυνώνυμος, quod ex alio ejusdem Scholiastae loco profert Schneiderus. Neque arbitror, eos, quos Forcellinus *dyota* scribere narrat, rogatos, cur ita faciant, respondere posse. Hoc *diota*, quoniam Bentlejus ad Hor. I. 9. negavit sciri posse, cujus generis sit, demonstrare conabor, femininum esse. Graecum διώτης latine dici poterat *diotus*, quod modo graeco more masculina terminatione femineum genus comprehendebat, ut haec *heptaphonus*, haec *heptapylus*, haec *pandennus*, haec *canephorus*, quae intellectu rebus muliebribus tribuuntur, modo Latinorum vocabulorum propriam flexionem accipiebat, *diota*, ut *ectypa*, *archetypa*, *parectata*, *myrionyma*, *philosophia* etc. Apparet igitur, et diotum calicem et diotum s. diotam amphoram, et hoc cogitatione comprehenso *diotam* substantive dici potuisse, hoc autem neque a graece διώτης derivari neque pro masculino haberi oportere. Illa superiora non magis ad metaplasma pertinent, quam καλλιγύναικα, ὀρσιγύναικα, + καρτερογύναισιν Tzet. Posth. 93. Quo loco mihi leniter objurgandi sunt Lexicographi nostri, qui καλλιγύναιξ, ὀρσιγύναιξ, καταγύναιξ, et his similia monstra Empedoclea in foetutinis grammaticis procreata ad se admiserunt. Καλλιγύναιξ Etymologus tanquam naturalem nominativum, a quo καλλιγύναικα natum sit, Technicorum more ponit. Ημυγύναιξ apud Suidan s. Ἀρρῆν communem cum στερούας ortum habet. Ὀρσιγύναιξ, vocabulum Pelasgicum, nusquam reperio nisi apud Creuzerum in Dionysi argumentis p. 14. Ejusmodi sunt (ut pauca nominem forte occurrentia) ἀντομήτης, μονδομήτης, πολυμήτης, καμμήτης. quod cod. August. in Saph. Antig. 1268.

exhibet, eodem errore, quo in Eur. Phoen. 1518. pro *μονομάτορος* quidam scripserunt *μονομάττορος*. Haec ex veterum Lexicorum sordibus adhuc haerent. *Ὀβριμοπάτηρ* apud Hesychium certe correctionis eget; *εὐπάτηρ* Eustathius p. 1681. 17. pro prototypo usitati *εὐπατέρεια* posuit. *ὦ πρόματερ Ἀθήνα* Themist. Or. XIII. 180. A. *Κακομήτηρ* ea quidem significatione, quam Glossaria referunt, minime dubium est, namque *ἡ κακὴ, ἡ δυστυχὴς μήτηρ* dici aliter nequit, ut et *δύσμητερ, δυστοκέες, αἰνώπατερ* et similia. Hesychius: *Μεγαλομήτηρ, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ*, quod Schneiderus quoque commemorat, sed in Aeschylo prorsus aliud legitur, quam dicit. Omissum est *εὐρυγαστήρ* Apollod. II. 7. 2. pro quo ex Eusebio *εὐρυγαστῶρ* suscipiendum erat. Sine teste est *πλατυγαστήρ*, quod graece dixeris *πλατυγαστῶρ*. Sed cur Schneiderus *πιθόγαστῶρ* magis analogiae convenire dicat, quam *πιθόγαστρος*, non magis intelligo, quam quare Blomfieldius ad Aesch. S. c. Theb. 775. *ἀναρπάξανδρα* barbarum esse statuatur, quorum neutrum aut rationis expers aut exemplis (*συρόγαστρος, ἔψανδρα*) destitutum est.

§. IV.

Nomina secundae declinationis adjectiva.

De substantivorum mutationibus, quantum nobis dicere propositum erat, absolvimus. Protinus illud quaeri oportet, ecquaenam sint adjectiva eodem modo ab *σ* in *ῆ* vel *ᾶ* traducta. De poeticis, quae sunt paene innumerabilia, nihil nunc dicere attinet; e prosaico genere unum clarissimum habemus in voce *διδυμοτόκος* exemplum, quae reperitur sic scripta apud Aristotelem H. An. VII. 19. 292. Galen. de Locc. Affect. VI. 5. 525. C. T. VII. Synes. Ep. CXLVII. 287. B. Longum II. 246. Zenob. Prov. Cent. I. 18. 5. Eumath. Ism. IV. 2. 128. Aquil. Cant. IV. 2. Suid. s. *Δίκυμα. Διδυμοτοκεῖν* Geopon. XVIII. 9. 1183. Aristot. H. An. VII. 19. 292. Sed

memorable est, Stephanum Byz. s. *Ἀδρία* ex eodem Aristotelis loco *διδυματοκεῖν* proferre, quod ne quis pro corrupto explodat, obstant alia exempla: Apollod. III. 10. 2. Callim. H. in Apoll. 54. Orph. H. XXXV. 1. Epigr. *Ἀδεσπ.* DCCXXX. 278. T. IV. Nonn. Dion. III. 594. Maneth. IV. 445. Adeo enim in hanc formam effusi fuerunt librarii, ut eam etiam in epicos transfunderent. *Διδυματοκεῖν*, quod his unice convenit, in illa Stephani loco codex Perusinus tenuit. *Νοθαγενής*, quod Lexicographi falso pro dorico habent, Euripidi usui fuit Ion. 592. *νοθογέννης* ap. Hesych. et Suid. s. *ψήληκας* illis intactum; *νεαγενής* (epicum *νεηγενής*) Eur. Iph. A. 1625. in cantico autem *νεηθαλής* praetulisse videtur. Solutae orationi satisfacit *νεογενής* Plato Legg. VII. 327. †) *Ξενηδόχος* (*ξενηδόκος* Nonn. XVIII. 509.) Grotius et Brunckius in Gnomis monostichis p. 547. metri causa pro *ξενοδόχος* ediderunt. Atque haec quidem aliquis dixerit metri conditionem a communi et primum offerente ratione deflexisse. Sed eandem a vulgari et simplici specie mutationem etiam vocabulis quibusdam communis usus adhibitam esse, indicia afferre possum non multa quidem sed ad assentiendum probabilia. Zonaras p. 559. *Δολιχαδρόμον*, οὐ *δολιχοδρόμον*· *χαίρονται γὰρ τῷ ᾧ οἱ Ἀττικοί*. At vero nunc *δολιχαδρόμος* nusquam locorum apparet. Num dubitamus, librarios in has veteris Atthidis reliquias impune, tanquam in aperta et professā vitia, libita sua exercuisse? Et haeret adhuc singulari fortunae gratia illi simillimum *μακραδρόμος* in Xenophonte Cyneg. V. 21. quod jam Stephanus ad communem rationem redigere tentavit. *Ξεναλόχος* Hesychio acceptum facimus. *Μαδαγένειος*, quod his lite-

†) Lexicis accedat *νεοπλευτοπόνητος* Eupolidis apud Steph. Byz. s. *Δούλων πόλις*. *Νικοπατάγρος* Appian. H. Rom. VI. 78. 195. *νεόβουλος* et *νεοβουλευτής* Synes. Ep. XXXVIII. 180. D. *νεόπαιστος* Euseb. H. Eccl. V. 16. 229.

ris enotatum legitur apud Photium, *μαθηγένειος* scribit Pollux II. 38. Tragicorum vocabulis adnumerans, licet sic etiam in Aristot. H. Anim. legatur I. 10. 113. ubi librarii inter *μη δαγένειοι*, *μα θυγένειοι* et *μαθηγένειοι* oberrant; sed vel hinc intelligi potest, viros egregios, Jo. Camerarium et Schleusnerum vulgatam Photii et Pollucis scripturam sine causa impugnasse. Quod hic memorat, *σπανοπάγων*, reponendum videtur in Comput. Pythag. in Bibl. Matrit. p. 336. *ὁ Κρόνος σημαίνει ἀνδρας + μηλόχροας, σπαδοπαγωναας*. In Platonis loco apud Eustratium vel Aspasium ad IV. Nicom. p. 58. non *σπαρτοχαλτης* legitur, ut Schneiderus refert, sed id quod metrum requirit, *σπαρτοχαλτης*. Verum aberramus. In Onomatologo IV. 16. quum olim lectum esset *ναῦς μυριαφόρος*, ὡς *Θουκυδίδης*, quod cum *ιεραφόρος* congruit, magno consensu *μυριοφόρος* reposuerunt, quod et hic offerunt Msta et Thucydides agnoscit ipse VII. 25. multique praeterea usurpant alii, Ctesias Indicc. VI. 827. ed. Wessel. Philo Quod mund. incorr. p. 963. A. Aristid. Or. in Sarap. p. 50. T. I. Or. Plat. I. p. 93. T. II. Themist. Or. XVI. 212. A. Heliod. IV. 10. 161. Nicet. Ann. III. 1. 51. D. Anon. Suid. s. *Πλάτης*; †) eodemque modo etiam *χιλιοφόρος* dicitur et *μυριοφόρος*, v. Wernsdorf. ad Himer. Or. XIV. 622. *μυριαγωγὰ σκάφη* Philo de Plant. Noe pag. 217. D. et omisso nomine *μυριαγωγὰ* Strabo III. 3. 405. quod addi potest Bosianis exemplis s. v. *Πλοῖον*. Sed obsequar nunc ingenio, promamque conjecturam, quae saepius repudiata hic rursus abblauditur. Mihi enim, qui *ναῦν μυριοφόρον* interpretantur *decem mille homines ferentem*, non reputare videntur, quid Amphitritae humeri valeant, quid ferre recusent.

†) Hoc fortasse reponendum in Theophrasti loco, quem Du Cange citat p. 977., pro *μυριοβόλος*, cod. *μυριαγωγός* praebente. Lexicis infer *μυριότης* Sap. XII. 22. *μυριαριθμός* Niceph. Greg. XV. 2. 471. D.

Tantam multitudinem ne illa quidem tulit | Ptolemaei Philopatoris moles, ad usum prorsus immobilis. Itaque praestat navem intelligi decem millium amphorum, qualem Graeci *μυριαμόρον* dicebant Arist. Pac. 521. ut minorem *δεκαμόρον*. Et hoc mihi vetus illa Pollucis scriptura significare videtur, si lineolam directam, quae literae *α* superposita *μ* indicat, reduxeris. Neque fide abhorret, librarios vulgatori nomini *μυριοφόρος* adsuetos hoc etiam Thucydidi impertuisse. Sed ab hoc, quoniam res in apertum discrimen evasura non est, abibo, si de numeralibus multiplicationis breviter exposuero. Haec ducentur partim a dativo feminino, cujus usus in ipso Homericο *τετραλῇ τετραλῇ τ' ἀποτίσμεν* apparet, eoque casu etiam Latini in multiplicando utuntur, *triplo*, *decuplo*; unde derivandum est Herodoteum *πολληπλήσιος* I. 155. Partim ab accusativo neutrius pluralis, cujus positionis proprius est usus, quum de numero aut percontamur aut respondemus: *τοσάνταπλάσιος*, *ὅποσάνους* Lucian. Gall. IX. 503. T. VI. *ὅσαπλάσιος* et *τοσαπλάσιος* Archim. de Sphaer. et Cycl. L. I. 2. *ὅποσάμηνος* Hipp. Epid. IV. 745. (*τοσάριθμος* Schol. Ven. B. 488. hic, quia Lexicis deest, commemoro) et quae Struvius Observv. Part. XII. in alia quaestione ad solvendam Schneideri suspicionem adhibuit, denique communissimum illud *πολλαπλάσιος*, quod in pluribus Herodoti locis ionicam formam expulit, V. 45. VII. 48. VIII. 10. et 140. Adjectiva definiti numeri communem in compositione rationem sequuntur: *χιλιοπλάσιος*, *μυριοπλάσιος*, quo etiam Iudicrum illud *πολλοδεκάκις* inclinatur. A *τρίτῃ μοῖρᾳ* componitur *τρίτημόριον*, quod universae classis specimen est, *τεταρτημόριον*, *ἐνδεκατημόριον*, *πολλοστημόριον* etc. In Machonis versu Athen. XIII. 45. 105.

Ἄν γ' ἑαδίου

τεταρτημόριά μοι, φησί, προσενέγκης τρία.

τετρατημόρια potius quam τετρατομόρια vel etiam τετη-
μόρια scribendum, neque ἐκασταπόστη Poll. IX. 46. diu-
tius tolerandum videtur. Locus est ex Aristophanis
Gerytade, ubi Astronomum horologium monstrantem
Ἡόλος τόδ' ἔστιν — sciolus auditor interpellat καὶ πό-
στην ἥλιος τέτραπται — dic igitur, ad quotam sol se ver-
terit, unde illud conflatum: Ἡόλος τοῦτ' ἔστιν ἐκαστα-
πόστην ἥλιος τέτραπται.

De ἀκράχολος perperam tradit Eustathius p. 1735.
44. τιθαιβώσσω explicans. Ἡ παραγωγή, inquit, ὁμοία
τῇ Πυλαμένης, μεσαιπόλιος· τὸ ἀκράχολος οὐ προσλαμβάνει
τὸ ι, οὐδὲ τὸ ταλαπειριος, καίτοι τῶν ὕστερον τὸ ι προσλα-
βανόντων, ταλαίπυρος, ταλαίμοχος, aliisque locis p. 360.
1509. cum his ἀκραιφνής, γυναιμανής, μεσαιτερος, πε-
ζαιτερον (agnoscis inveteratum errorem pro πεζέταιρος),
περαιτερος componit, communia solitariis, usitata obso-
letis, quadrata rotundis miscens. Ἀκράχολος occurrit
ap. Aristoph. Eqq. 41. Fragm. Inc. CXXXIII. 289. idem-
que in Epicaici versibus Athen. X. 40, 82. reducendum
esse dixi Nott. ad Aj. p. 284. quam correctionem post-
ea et Jacobsius adhibuit Animadv. in Athen. p. 236. et
Hermannus in Wolfii Analect. P. III. p. 75, contra Bar-
kerum disputans, meorum forte immemorem. Hoc
vocabulum, cujus hanc scripturam adhuc Eustathius
tenuit p. 1859. 53., saepe a librariis corruptum esse in-
dicium dat Antijatticista Bekk. p. 77, Platonem in se-
cundo de republica ἀκράχολος dixisse, apud quem nunc
ἀκρόχολος legitur Rep. III. 510. T. VI. Legg. VII. 527.
et ἀκροχολεῖν Legg. V. 215, quod et in Aesopi Fab. LXII.
515. legitur; ἀκρόχολος Philo de Temulent. p. 275. 15.
Plutarch. de Exsil. XII. 378. T. X. Themist. Or. XXII.
269. D. Nicet. Ann. XV. 6. 304. B. ἀκροχολία Plutarch.
Praec. Polit. XIV. 167, T. XII. de Adul. ab Am. dign.
p. 172, T. VII. Antiquitatem formae distinctioris tes-
tur Hippocratis ἀκρηχολία Epidem. VII. 559. F. T. IX.
pro quo ἀκρητόχολος in libro de Fract. p. 267. D. obviam

habuimus, non majore, ut arbitror, discrimine separata, quam ἄρκος ὀργήν et ἄρκτος ὀργήν. Hinc non multum differt + ἀρκέχειρ pro ὀξύχειρ ab Etymologo commemoratum. Illuc etiam referri debet ἱεραφόρος Plutarch. de Is. et Osir. III. 104. T. IX. quod Squirius in communio rem speciem deformavit. Sed ex eo si quis colligeret, Ἱεραπόλῃς et similia in hoc numero censerī posse, plurimum erraret; nam haec propriam habent regulam, quam generatim exponam. Nomina enim ethnica primitiva in parathesi sunt, derivata in synthesisi: Γορδίου τεῖχος, Γορδιοτειχίτης, Διονύσου πόλις, Διονυσιοπόλῃς, Ἰππου ἄρκη, Ἰππακρέτης, Ἐρμού πέδιον, Ἐρμιοπειδιανός, Κόρακος πέτρα, Κορακοπειτραῖος. Sic etiam ut a Νέα πόλις, Νεοπόλῃς, Ἱερὰ πόλις, Ἱεροπόλῃς, et similia eodem modo dicerentur, consentaneum erat. Sed horum omnium summa est confusio et ex uno genere in aliud crebra mutatio; namque non illa solum, quae ex obliquo et recto constant, nonnunquam synthetata sunt, Ἡμιόπολις, Διονυσόπολις, et de quo Ethnographus nos edocet: Πομπηιοῦπολις — τινὲς δὲ δῖχα τοῦ ὁ Πομπηιοῦπολις, unde librarii inter Γυναικόπολις et Γυναικόςπολις, Αἰγιοποταμίτης et Αἰγιοποταμίτης ancipites errant; sed etiam in his, quae ex duobus integris, ut Νεάπολις, compinguntur, non raro prima pars immobilis manet, Νεοπόλῃς, in qua varietate sunt etiam nomina τῶν τοπιῶν, Ἱεροπολίτης, Ἱεροκωμήτης, Ἱεροπόλῃς, et vicissim Ἱεραπύτνιος, Ἱεραπόλῃς, Hieracometes Plin. V. 30. 55. Haec in antecessum; erit enim alius de his dicendi locus. Antequam vero hinc abeam, illud obsoletum compositorum genus, in quo pro ὁ assumitur, breviter circumscribam. Μυρτίνους Archyt. ap. Plut. Quaest. Graec. T. VII. p. 182. Philo Eleg. ap. Galen. de Comp. Med. L. IX. 4. 608. C. T. XIII. Sibyll. Orac. L. V. 569. et aliquoties in Analectis legitur, quae non minus multa alterius formae μυρόπνους exempla suppeditant. Tali modo et illa efficta dixerim, ἀργίπους, ἀργιπέραννος, γει-

σίπους, (γεισσήποδες scribitur Möschop. Sched. p. 20.
 ut ἀμαξήποδες, κυνήποδες) χαλκίοικος, φοξίχειλος, (quo
 Barkerus Diar. Class. Ann. MDCCCXVI. N. 25. p. 1.
 ex tota Graecia exterminat) μυστιπόλος. Hoc postre-
 mum, ceteris recentius neque solvendo promptum, a
 exemplum aliorum, μαντιπόλος, νυκτιπόλος, compositu
 videtur, eaque forma tot testimoniis nititur, v. Manet
 IV. 229. Nonn. XII. 18. XIII. 188. XXIV. 40. XXV.
 227. XXX. p. 506. 18. XXXI. 521. 5. XXXIII. 547. 5.
 XXXVIII. 637. 5. XL. 680. 24. XLI. 707. 12. XLV.
 792. 15. XLVIII. 852., ut μυστοπόλος, quod Stephan
 ex duobus Anthologiae locis profert, quorum in alte
 Hymn. in Apoll. 518. nunc μυστιπόλος legitur, alter
 non reperio, hoc ergo ut suspectum habeam, mali
 que in Orph. Hymn. XVII. 18. μυστιπόλος cum Len
 pio Animm. ad Coluth. p. 130. quam μυστοπόλος, q
 Hermannus vulgato μουσοπόλος substituit, in locum
 cipi. Φοξόχειλος habent Lexx: MSS. in Matthaei Gl
 Min. p. 19. Etym. M. s. v. et Schol. Ven. de quo e
 Schweighauserus ad Athen. XI. 60. cf. Buttmann
 xilog. p. 242. sq. Hoc totum genus artis et brev
 clausum est finibus, ut jam nobis alia, quam quae
 teres illi reliquerunt, effingere nefas sit, quod
 Ruhnkenio quidem facere permittimus, qui κρημνι
 Hesychio condonavit, Schaefero probatum ad L
 p. 370. Id quomodo salvis analogiae legibus saniti
 recipere possit, infra demonstrabimus. Τοξίκρατος
 potius Τοξικράτης) et Τοξικράτη, quae Schneiderus
 merat, primum nomina propria sunt, quorum l
 tia major, deinde similitudine futuri aures fallun
 γεισίπους, φοξίχειλος, ἰξιβόρος, postremo dubium
 an recte sic scribantur, cum Τοξοάνασσα et Τοξ
 apud Tzetzam occurrant Posth. 177. fictitia quiden
 sed tamen ad similitudinem priscorum nominu
 formata.

§. V.

De nominibus tertiae declinationi adscriptis.

Venimus jam in locum lubricum et periculosum, in quo veniam habebimus, si cursus ad singula vestigia resistat. Nam si in illis, quae jam decursa sunt, saepe ab omni nos sustinuiamus assensu, propterea quod nullam habebamus regulam, qua vera et falsa judicaremus, quanto id magis fieri necesse est in tanta imparisyllabae declinationis varietate et copia, unde quae generantur compositorum formae, in omnes partes diffusae, luxuriantis germinis modo, multiformi ambage intuentium oculos fallunt. Qua in disputatione ut istam rationem, quam coepimus, teneamus, repetam ab incunabulis grammaticae disciplinae.

Τὰ ἐκ δύο τελείων σύνθετα ὀνόματα ἀπὸ εὐθείας, ὡς τὸ ζωφόρος, ἀπὸ γενικῆς, οὐδενόσωρα, ἀπὸ δοτικῆς, Ἀρηίφιλος, ἀπὸ αἰτιατικῆς, Ποδαλείριος. Etym. M. p. 208. 47.

Primi casus exempla paucissima sunt, eaque omnia a poetica licentia sumta. Unum est ceteris notabilius πολιissoῦχος, cui cave componas πολιισσονόμος, quod qui fabricavit, suavitatis causa contra rationem peccavit. Quam enim in plerisque vocabulis, quae cum ἔλαω, ἔργω et ἔχω componuntur, in confinio utriusque vocabuli ο et ε concurrant in ου confluxurae, ταλαντοῦχος, πολιοῦχος, κυντοῦλκος, ἀμαξοῦργοι (instabili illa et erratico accentu), a consuetudine impetratum est, ut ea quoque, quae aliter se haberent, hunc flexum sequerentur, πολιισσοῦχος, τελεσιουργεῖν, ἐντεσιουργός, πανοῦργος, ταλασιοῦργος, quibus veluti ex insitu alieni surculi novus color tractus est. Ordinem servant κωλυσιεργεῖν (cujus utraque forma apud Philonem occurrit, haec in L. de Gigant. 288. B. κωλυσιονεργεῖν Legg. Alleg. II. pag. 95. D.) et quod pro illo in Homero legitur ἐντεσιμεργός. Eorum autem, quae tres similes casus habent, neque interest, ad primam an quartam referantur positionem,

usus liberior fuit. Primum enim vocabula neutra, quae
 aut ab omni literarum expletivarum formativarumque
 concretionē segregata, velut πῦρ, aut quam minimis
 admista sunt, h. e. quae in ἰ et ῥ exeunt, μέλι, δόρυ,
 γόνυ, ἄστυ, μέθυ, haec ergo speciem suam, quam aliis
 componuntur, incorruptam servant: δορυβόλος, ἄστυ-
 νόμος, + μελιπτορθος Andromach. ap. Galen. de Antidot.
 I. 5. 877. A. + μελιπτέρωτος Athen. XIV. 23. 294. etc.
 Nisi sic potius habendum, his quoque genitivos subesse,
 sed circumcisos. Suspicioni propinquiora sunt ea, quae
 terminatione secundaria, hoc est, a verbalibus inclina-
 mentis translata sunt. Κυμάκτυπος, quod a Lexicogra-
 phis affertur e Simimiae vv. ap. Hephaestionem pag. 36.
 Gaist., eo loco κυμόκτυπος scribitur, ut congenera omnia,
 Κυμοθήκη, Κυμοθάλης. Stomacacae nomen specie ipsa
 immunditiam medicinae castrensium redolet, v. Gruner.
 Antiqq. Medic. II. 137. στομοκάκη ex alia parte cum πο-
 δοκάκη, τραχηλοκάκη congruit, sed qua auctoritate nita-
 tur, nescio. Pro νομοθέτης Platon. Crat. p. 404. B., quod
 mihi non inepte tueri videtur Gesnerus ad Quintil. VIII.
 5. 37., Ficinus et Basileenses ὀνομαθέτης exhibent, sed
 cod. Gudianus ὀνοματοθέτης praebet, ab Heindorfio hoc
 et aliis locis p. 589. D. reductum. Quo loco ne quem
 vereri subeat, ut Graeci hunc tot brevium syllabarum
 concursum facile tulerint, primum ὀνοματοθέτης et ὀνο-
 ματοθεσία etiam apud Eustathium legitur p. 39., tum Sui-
 das Palamedis Eleatae Ὀνοματολόγον memorat, Pollu-
 cemque Ὀνοματολόγον elogio ornant Grammatici, v.
 Hemsterhus. Praef. pag. 55. Ὀνομακλήτωρ legitur apud
 Lucian. Merc. Cond. X. 227. diverso in Edd. accentu
 notatum, Athen. II. 29. 182. rectius fortasse ὀνοματοκλή-
 τωρ in Glossar. Graec. Lat., nisi illud ad imitationem
 latini sermonis compositum talique specie est, qualem
 ὀνομάκλυτος habet, quod veteres Critici paratheton
 quam syntheton esse maluerunt, v. Schol. Ven. XXII. 51.
 Sed librariorum in hunc errorem proclives fuisse, ut syl-

labam genitivi terminativam omitterent, documentum est ὕδαποτεῖν, quod Schneiderus adnotat pro ὕδατοποτεῖν subrepsisse. Duo afferri possunt exempla certa et antiqua, χειμάδους et ἄρματοροῖα, quem ad numerum etiam αἰματοροῖαι adscribi posse videtur, si hoc eam originem habet, unde σιτόκουρος ortum esse conjicio. Γραμματόκος brevi alpha in Democharidis Epigr. II. non dubito quin depravatum sit pro γραμμοτόκος, lineam pariens, ac fortasse etiam in Athenaeo pro γραμμαδιδασκαλίδης substitui debet id quod in Diogene legitur γραμμοδιδασκαλίδης. Sic στήμοδράγειν, (pro στήμονητική Pollux στήμονητική a nominativo στήμων repetitum adnotavit) χειμοδής, στήμοδής, + αἰμοφθόρος Hesych. + σπειροφάγος Id. s. Φαβρύπος, atque alia dicuntur, quae, si longa requiritur syllaba, ὁ in ῆ mutant, αἰμηπότης, quod Apollonius Ionibus tribuit; et vero etiam nonnunquam incorrupta forma repetitur, ἄρματοροῖα Philo de Agric. p. 198. C. σπειροτολόγος, v. Albert. ad Glossar. N. T. p. 79. Itaque Eustathio assentiendum est haec et talia a genitivis imminutis repetenti p. 1895. 53. Manifesta hujus abscissionis vestigia apparent tum in latinis lapicidina, limitrophus, homicidium, camelasium, tum maxime in graecae antiquitatis reliquiis; κελαινεφής, γυναιμανής, Ἀτλαγενής Hesiodio, quod Ἀτλαιγενής (ut Κρηταιγενής) scribitur apud Athenaeum, et, quae jam latius diffluxere, + σπλεγγοποιός a Polluce relatum, ἀλεκτροπώλης, ἀκμόθετον, v. Eustath. pag. 1150. 60. κλόκρων, quod Antiatticista Bekk. p. 105. ex Platone Comico refert, et in verbis: χερνύπτω, ὀρχύπτω; quae specie diversa, genere paria sunt. Sunt enim omnia partim obsoleta, partim ab antiquitate retenta, partim usus crebritate corrupta; quorum quum rationem reddere coguntur Grammatici, miserabile est, quantum trepident et discrucientur. Equidem haud in magno discrimine ponam, utcunque haec quis formata censeat, antiquae necdum in habitum nomi-

nis figuratae stirpis reciprocatione an jam expressae formae corruptione. Sic enim animadverte Graecos vocabula, quae inter se aliquam rationem habent, genere autem vel specie disjuncta saepe ad commune exemplar referre solere, quo ut ab una eademque stirpe primum paria, tum similia, denique etiam repugnantia deriventur. In operae pretium est animadvertere, ut graecus serposteaquam factus est robustior et consuetudine comatus, sensim exultare desierit. Sic v. c. *σωμασθὸπισθέναρ*, *νυκτελεῖν*, *πυγμαχός* †), vocabula antiqua signata, formam antiquitus insculptam retinent; quae ab iisdem stirpibus recentiore memoria excurrunt, *πυκτομαχεῖν*, *σωματοφυλακεῖν* etc., ad communem consuetudinem applicuerunt. Haec vero in ponendo ratio, quae primam et adumbratam formam refert, regnat potissimum in nominibus propriis, potè usus arbitrio minus subjectis, *Ἀρτεμίδωρος*, *Ἰδιππος*, *Ἀπολλωφάνης*, *Ὀνομάκριτος*, *Ἐλπαγόρας*, *νικος*, quod ab *Ἑλλάς* et *νικῶ* compositum, non pro *ἡλληνικός* (ut a viro doctissimo dissentiam) dorice dicitur est. Nam et correptio haec propriis familiaris huic ipsi nomini *Hellánico* Tzetzes Posth. 778. mram epitriti quarti tribuit. A gentiliciis autem nominum propria duci non nego, sed quae ille nominat, *Ἀχαιοί*, *Ἴων*, (*Ἐπειός*, *Αἰβύς*, *Δάρδαρος* Eur. p. 325.) haec nego cum possessivo *Ἑλληνικός* comparasse, cui similior foret *Ἀχαιικός* ille in I. ad Corin. epistola nominatus et fortasse etiam *Ἑλλαδικός* in Parall. XIII. p. 765. Regnat vero etiam in adjectivis tum simplicibus tum compositis, *αἰμηρός*, *ματηρός*, *γαλουχέω* et *γαλακτονχέω*, *δραγμαεύειν* et *τετεύειν*, *τερμάζειν*, *ἀποτερμάζειν* (*ἀποτερμάζειν* ejicitur videtur) et *τερματίζειν* Strabo IX. 2. 546. T. III. 8.

†) *Πυγμαίμαχος* male in Lexicis pro *Πυγμαιομάχος* offeritur.

Ph. p. 651. ἀποτεματίζειν Theophyl. Hist. pag. 190. C. Schol. Eur. Med. 790. Eustath. 1948. 47. πωμάζειν Galen. de Usu Part. IV. 8. 376. A. unde + ἀπώμαστος Id. Comm. in VII. Epid. p. 488. A. T. IX. Geoponn. XIII. 10. 954. quod Needhamius etiam L. VI. 1. 427. pro + ἄπωμον (ut ἄσωμον) restituit, et + ἐπιπωμασμός Eustath. p. 1630. 63. Lexicis deest etiam πωματίζειν, quo idem Galenus de Theriac. L. I. 19. 958. C. et Schol. Ven. X. 325. utuntur. Hesychius: Δυοχοῖ (i. e. ζυγοῖ)· πωματίζει· Δυοχωῶσαι, πωμάσαι, α δυογόν, i. e. ζόγαστρον. + Ἀποπωματίζειν (i. q. ἀναπωμάζειν, operculum detrahare) Galen. l. c. 14. 951. B. Eadem inconstantia Theophrastus nunc περιπωμάζειν scripsit de Ign. p. 451. Heins. nunc ἐπιπωματίζειν pag. 432. et 434. Magna etiam diversitatis causa posita est in dissollexia heteroclitorum, velut σπασμώδης et σπασματώδης, quae apud eundem Theophrastum de Lass. p. 466. eodem loco occurrunt, σπαργμώδης et σπαργματώδης etc. quorum nihil huc magnopere pertinet.

Contractionis sive elisionis in verborum compositione Grammatici haec ferunt exempla: εἰλέπους (εἰλέπους Hesych. et Ed. Junt. Hesiod. 290.), τανύπεπλος, μιαιφονος, quam rationem respuit μαρτυρεῖν, quod parum recte ab ἀμαρτυρή derivant, et + μαραιπους Hesychii (cf. Σαράπους). Nobis haec omnia liberis quotidiani sermonis motibus obliquata videntur, verba velut inter loquendum corrumpentis. Quod quo manifestius sit, pauca ex diversis generibus et aetatibus huc transferam acceleratae pronunciationis exempla; ἀρύβαλος, βδελέκτροπος, κέλετροχος, πυκμήδης, τέτραχμον, σφραμβολον, ὠλέκρανόν, φρεμπάρωσις, i. e. φρενοπήρωσις. Sic enim Salmasius Hesychii glossam interpretatur: Φρεμπάρωσις, βλαψίφρων. Ut glossa glossemati conveniat, praestat φρεμπάρων scribere, i. e. φρενοπήμων, ut δονδροπήμων. Literas ρ et μ confundi posse etiam sine exem-

que quisquam ἰγχευπάλος, ἱπεςβόλος ex ἰγχευπάλος etc., ut in Lexicis traditur, contracta esse credet. Postremo adjiendum videtur etiā illud, quod haec vocabula partim eadem forma, partim ea, quae minus apertum insignemque numerum habet, a pedestribus scriptoribus usurpantur, ut τελεσφόρος, quod Aristoteles diithyrambicis adnumerat Rhetor. III. 3. 801. multi, praesertim recentiores, triverunt, v. Weist. ad Luc. VIII. 14. et Schleusner. Lex. N. T. p. 991. T. II. + τελεσφόρημα Nicet. Schol. in Synes. p. 415. A. τὴν φωνὴν ἱπεςβόλος Max. Tyr. XXXII. 126. poeticum magis est quam oratorium. Sed Dianam ελεσφόρον vulgus communiter cum poetis appellavit: Paus. I. 31. 721. κερεσφόρος Theophr. de Anim. Col. Mut. p. 470. Herodian. I. 15. 40. Lucian. Bis Acc. IX. 59. T. VII. + κερεσφορεῖν Schol. Ven. Θ. 271. κερετοφόρος Arist. An. II. 2. 45. + κερετίζειν Aesop. Fab. CCCLXXIII. 240. et saepius in LXX, qui et κερετιστής indidem sumunt. Sic et γερεσφόρος et γερετοφόρος (nisi Lexica fallunt), ἀρμεσφορεῖν et + ἀρμετοφορεῖν, ἀρμετοφόρος Schol. Ven. IX. 752. ἀρμετοποιός Schol. Par. Apoll. I. 752. τερεσκόπος et τερεσκόπος alternant. Pro hoc erunt qui τερεσκόπος scribi malint, ut πέρεσφαγμα, v. Hermann. ad Hecub. pag. 65. πέρεσχετς, v. Porson. Praef. Hec. Suppl. XLVII. πέρεσνός, v. Schaefer. ad Dion. p. 141. Schneider. Animm. ad Theophr. Char. XIV.

Denique etiam adjectiva nonnulla a nominativo incorrupto composita vel certe specie ejus casus adumbrata genitivi flexum recipiunt, hoc discrimine, ut nominativus adverbii significationem inferat, πανάθεσμος, πανάγαθος, πανόπτης, πανδότης, a quo παντόπτης, παντοδότης aliquid differt, sed ita parum, vix ut animadverti possit. Sic quem Pindarus παμβλας, alius παντοβλας dixit; pro παντότολμος Niceph. Greg. VII. 5. 145. E. F. margo formam minus poeticam πάντολμος exhibet, quod legitur XIV. 10. 463. F. πανούργος contra, quum

esset usu tritum et vulgare, poetae παντοῦργος dicere maluerunt. + Παντάδικος Philon. de Creat. Princ. p. 723. D. mendose scriptum pro πανάδικος. Sic μεγάλωρος et μεγαλόδωρος, + μεγάδοξος Anna Comn. IX. 250. D. + μεγάφωνος Ib. I. 21. C. μελαγχαίτης cum integrioribus significatione congruunt, usu differunt. A femininis initia sumi, mihi ignotum, neque dubium est, quin Sophocles ap. Etym. M. s. Ἐσφηκωμένον †) non μελαινόριες, sed + κελαινόριες scripserit, ut in Photio legitur. Quae L. Doederlein in Spec. Ed. Soph. p. 78. cum illo confert, ἡδεῖα pro ἡδέα et θήλειος pro θήλυσ, longissime distant.

§. VI.

Πλαγιοσύνθετα.

Una pars superest tum ad cognoscendam graeci sermonis varietatem potentissima, tum supra dictis longe difficilior, eorum dico, quae ab obliquo sive corrupto sive integro componuntur.

Τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ τῆς εὐθείας συντίθεται, ἀλλ' ἢ ἀπὸ γενικῆς ἢ ἀπὸ δοτικῆς· καὶ εἰ μὲν ἡ ἐπιφερομένη λέξις ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ἡ γενικὴ τὸ σ, οἷον φρενοβλαβής, χειροτρόφος (adde Lexx.)· ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχῆται, ἀποβάλλεται καὶ τὸ σ καὶ τὸ σ, οἷον φρεναπάτης, χηναλώπης· δεῖ προσθεῖναι, εἰ μὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἡ ἢ ἀπὸ τοῦ ε· τότε γὰρ τὸ σ μόνον ἀποβάλλεται, οἷον χειροθήτης, χειροεργός καὶ χειρουργός, λιμενοειδής. δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς τοῦ χειρῶναξ· τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ κρᾶσιν χειρῶναξ, ὡς Ἰππῶναξ. Etym. M. 870. 53. Ut retro ordinem agam: χειρῶναξ (χειρῶναξ), ut Ἰππῶναξ (Ἰππῶναξ), constanter sic scribi videmus; reliqua composita, in quibus σ cum aliis vo-

†) Ad interpretationem huius Sophoclei loci pertinet scire, μέρμηρι dici cestuum genus.

calibus concurrat, illud modo servant, modo amittunt, modo contrahunt. Ο Α. παντοῖαν in carmine iambico de Imper. Orient. p. 55. T. I. Corp. Hist. Byzz. Πλειστοῖαν Thucydides fere semper et Pausanias, Πλειστοῖαν Plutarchus; Πυθῶνα Simonid. Epigr. XCVI. p. 77. quem lemma Πυθόναντα vocat; νιάλωτος Hesych. νιοάλωτος Herodo. IX. 120. Dio Cass. XLIX. p. 473. L. 38. 597. ὑποαμουσότερος Plato Rep. VIII. 193. T. VII. unde vel hoc, vel, quod malim, ὑπάμουςος Lexicis addatur licet; illi confer' ὀρθοῖανανθος etc. Ο Ε. Ἀγαθοεργούς ἀντικοὶ τοὺς ἀγαθὸν τι ἐργασαμένους Anecd. Bekk. p. 553. sic ἀγαθοεργός Porph. Abst. II. 58. 174. Polem. Physiogn. I. 16. 266. Damascius Suid. s. ἀγαθοεργία. Hoc ipsum est apud Procop. de Aedif. Justin. Praef. p. 2. C. Themist. Or. XV. 192. A. Basil. Exhort. ad Fil. 184. B. et Herodot. III. 154. ex quo ἀγαθοεργίαν citat Antiatticista Bekk. T. I. p. 78. ἀγαθοεργεῖν semel in N. T. legitur, ἀγαθοεργεῖν Cyrill. c. Julian. III. 81. A. + ἀγαθοῦργημα Theoph. Inst. Reg. II. 27. 215. C. Κακοεργία Edd. nonnullae Plat. Rep. IV. 422. A. κακοεργασία Lesbos Protrep. p. 25. T. VIII. κακοεργός Annaeus Gaz. Theophr. p. 65. Hesych. s. Δύσοργος et Phot. s. Κακεργέτησι. + Κακοεργής Anonym. Physiogn. ap. Boisson. ad Marin. p. 131. Sic et ἀξιοεργός et + κομψοτέκεια Cyrill. c. Jul. III. 76. B. et ea quidem in hac una forma reperiuntur; pro φιλεργία cod. Xen. Oec. XX. 26. φιλοεργία praebebat; quod et ipsum in Lexicis omissum est. Κλυτοεργός, quod poetae frequentant, restituebam Quinto Cal. I. 752.

Οὐδὲ νῦν σοὶ τι μέμνηται

ἡμῶν ἀρετῆς κλυτοεργόν.

ubi nunc κλυτὸν ἔργον legitur, †) Ὀρεσίσιος Plutarch.

†) In ejusdem poetae L. VII. 360.

καὶ ὀππότε Τρῶας ἔρασαν

Ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο φέρον, καὶ ὅς' Ἀχαιοὶ δύναν

leni emendatione et, ut mihi quidem videbatur, plausibili repositum

U u 2

Symp. VII. Quaest. IV. 5. 502. T. XI. Marin. V. Procul. c. IX. et XII. cujus priore loco codex ὁμασιον exhibet, quo Suidas utitur. In pari varietate sunt αὐτοεξούσιος et αὐτεξούσιος, ψευδοεπεῖν et ψευδεπεῖν, ἀνδροεῖκελα, quo permulti utuntur, v. Ruhn. ad Tim. p. 36. et + ἀνδροεῖκελα Clemens Alex. p. 79. λαμπρεῖμων et λαμπροεῖμων, λευχεῖμων et λεοκοεῖμων, ψευδενέδρα et ψευδοενέδρα, quorum illud Corayo ad Polyaen. p. 531. potius videtur, mihi utrumque par est. Lexicis addenda sunt haec: αὐτοεπαινος Schol. Venet. II. 70. φιλοεσιτία Philo de Joseph. 556. A. φιλοεπής Suid. s. Κῦρος, βαρυσόεργος Eustath. 753. ὀλιγοεξία Nicomach. Geras. I. 20. Bull. et, de quo dubitatur adhuc, παντοεπής Adamant. Physiogn. II. 27. 428. αὐτέλεγκτος ap. Athanasium et Annam Comn. v. Hoeschel. ad Alex. VI. p. 165. O H. Praeter κακοήθης, quod in Lexica jam relatum est, occurrat etiam κακήθης in Andromach. Theriac. ap. Galen. de Antid. V. 876. B. T. III. Adde βαρβαροήθης Schol. Venet. H. 89., γυναικοήθης Hesych. s. μαλθακός, ὁμήθεια Idem s. ὁμαιμία, ἀκακοήθεντος Eustath. II. F. 408., ἀκακοήθης Euseb. H. Eccl. V. 5. 215. Schol. Pind. Nem. VIII. v. 59. ὀλιγοήμερος Eustath. p. 18. ὀλοήμερος Moschop. ad Hesiod. v. 131. μεσοήλιξ Tzetz. Posthom. 358. et ex alio genere τετραήμερος Gregor. Naz. Or. XXV. 465. D. Μητροήθης, quod Jacobsius in Parall. Analect. reperisse sibi visus est, non uno nomine suspectum habeo. Epigramma hoc est: αὐτὴ τεκοῦσα παρθένος πάλιν μένει, καὶ μὴ θροηθῆς. ἔστι γὰρ τὸ παιδίον θεός· ubi μὴ θροηθῆς dictum est, ut solent recentiores, pro μὴ θανάσεως. O I non confluunt in diphthongum, sed prior nonnunquam ejicitur: ψευδιερεὺς et + ψευδοῖστορεῖν Eu-

φέρων κλέος. Postea mihi nescio quid scrupuli iniecit Spitznerus meus Obserrv. in Quint. p. 239. locutionem φέρειν κλέος Epicis vel inauditam vel certe insolitam esse affirmans. Unde vero nomen epicum Φέρειλος, nisi a φέρειν κλέος compositum est?

stath. p. 365. Duplex OO, praeterquam in vocabulis cum πρό compositis, raro occurrit vel apud poetas non contractum: ut ἀστεροόμματος, λευκοόπαρος, neque tamen idcirco summe necessarium erat in Hesychio: Δύσσερος, καόσμος· κάσμος corrigi; φιλόσινος Polemo Physiogn. II. 13. 294. κακοσιμία e Geoponn. χρησιμοποιεῖν e Strabone affertur; + κακοικονόμος Philo de Merc. Meretr. 865. A. In Diod. Sic. XII. 12. 52. 53. T. V. bis legitur κακομιλία, eodem, puto, errore, quo in Pallad. Epigr. CXLIII. p. 144. in cod. Vatic. κακήμερος scriptum est. O et T nunquam in diphthongum coeunt: Λινούφος in Glossis vel λινούφος fuit vel λινυφος (ut σινδονυφής, σπένυδρος), quod vel *linyphariorum* nomen ostendit. Textrinam ipsam + λινούφιον (λινουφίδιον) vocat Eusebius de Vit. Constant. II. 53. p. 555. εἰς γυναικεία ἢ λινούφια ἐμβληθέντες. Δάσοφρος Adamant. Phys. II. 26. 421., e quo, si unam addideris literulam, λασίοφρος emerget, tamen defendi quodammodo potest consimilibus τράσοφρος, θρασάχην. Sed ne maiorem operam suscipiamus, quam causa postulat, haec transmittam aliis, si qui volent ista altius persequi, revertarque ad Artigraphos, quorum non eadem omnium fuit disciplina.

Ἡρωδιανός λέγει, ὡς αἱ εἰς σς ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι συμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ὁ λέγονται, θριπός, θριπόβρωτος, ἄλος, + ἄλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ι, Αἰγίπαν, πυρίχαλκος (?), νηκτικὸραξ· οὕτως οὖν, φησί, καὶ + ἄλοπῶλης, ἄλοθήκη. Ὁ μέντοι διὰ τοῦ ε̅ ἀλετριβανός†) μήποτε δῶριόν ἐστι. Eustath. p. 183.

†) Asianis hoc nomen adscribit Scholiastes Aristoph. Pac. 258. neque Helladius p. 969. diffitetur, δοιδυξ proprium esse Atticorum nomen. Ceterum, αἰο ἀλετριβανός scribitur, αἰο αἰότριβανός, neutrum huc pertinet, sed rectius ἀνδρεφόνος ap. Eustath. l. c. et θηρεφόνος, quod Etymologus ad illustrandum κελαινεφής apponit, huc retuleris.

Ergo illud jam perspicuum est, has res in nobilissimorum Grammaticorum disputationibus versatas esse, aliosque alio modo tradidisse, nullum autem quaestionem a rebus singulis et fortuitis ad universi generis rationem traduxisse. Communes igitur rerum summas si quis nosse cupiat, sic habeto. Si genitivus in $\bar{o}s$ plurimum terminat, vocalis praecedens, si radicalis non est, abjicitur, tum in adjectivis: ἀσθενοποιεῖν Appian. Num. p. 518. ἀληθοποιεῖσθαι Schol. Ven. Φ. 34. ἀκριβόλεκτος Gloss. N. T. p. 204. ed. Albert. παθησοφορεῖν Clemens Paedagog. II. c. 1., tum in substantivis: θαρσοποιός Eust. 1344. 12. γλαγόδωρος Tzetz. Anteh. 224. Posth. 380. (γλαγεόχρους s. γλαγόχροιος rescrib. Posth. 527.) σκοτοποιεῖν Schol. Ven. T. 38. ῥακοφορεῖν Schol. Arist. Pac. 739. ξιφοφορεῖν Theophil. Inst. Reg. II. 10. 205.; exceptis, quae vel usus vel necessitas numerorum huic legi contraria finxit, ut ἐλεόδρεπτος †), ὄρεοπολεῖν, ἀλγυδοῦρος Tzetz. Anteh. 245. quae pauca sunt. Nunquam contra fit. Τεκετόνος apud Orpheum, quod Hermanni aciem effugit, ad reliquorum similitudinem traducendum est. Si radicalis est litera, servari debet. Sed tum ὁ casuale quot mutationes subeat, dictu memorabile est. Primum abjicitur in substantivis verbalibus in $\bar{i}s$, iisque ad similitudinem futuri I. activi expressis: λειψιθηρεῖν, σπησιδακῆς, θησιμετρεῖν, ὀνησιφορεῖν, φανσιβOLEῖν, πραξικοπεῖν, ταξιαρχος, Στησίχορος. Quae in hoc numero non sunt, retinent formam declinationis antiquam: ὀφιόδηκτος, ἐχιόδηκτος, στασιοκοπεῖν, † στασιοποιεῖν Joseph. Antt. XVII. 5. 839., αἰρεσιμαῖχος (non αἰρεσιμαῖχος) Philo de Vit. Mos. p. 606. C. ὑβρισιοπαθεῖν, προλιοφυλακεῖν. Sed et hic intelligi potest, quam saepe consuetudo a curriculo deflexerit, eo praesertim tem-

†) Hoc recte. Harpocratio pag. 99. interpositu litterae \bar{i} effectum dicit.

pare, quo sermo nondum ad artem et praecepta revocatus erat, sed libere adhuc generosae stirpis instat in omnes partes crescebat: quod ostendunt homerica illa *πυλόμενος* (quod quidam corrigere conati *αυλόμενος* scripserunt 'A. B. 278.), *πορτιζόμενος*, *μυνητός*, *θρηνητός*, numeria epicis unice destinata, et si quid postea eadem forma percussum est, *φυσιγνώμων*, *ὀρχιπέδον* (quicum vereor, ut *ὀρχοτομέω* consistere possit, viliose ambiguum), + *ὕνυμάχος* Max. Tyr. XXX. 96. + *ὕβριγλος* Maneth. IV. 446. Secundo *ο* casuale abjici potest, sed raro abjicitur in genitivis in *ους*, *δρυτόμος*, *ἰχθυόβλος*, *φικνυόμην*, *χελυκτόμος*, *σταχυμήτωρ*, quorum utraque forma utuntur pro numerorum diversitate poetae, plenior et legitima pedestres scriptores, *σταχυολογεῖν*, *δικτυοβόλος*, *δρυτοτόμος*, exceptis vocabulis tritis et vulgaribus, quod genus multum variare solet usus. *Δρυτόμος* Pollux VII. 109. *δρυτοτόμος* Aesop. Fab. CLXXV. p. 198. Galen. de Comp. Medic. per Gen. III. 2. 710. + *δρυτοτομέω* Schol. Venet. IV. 487. *δαφνίδες δρυοπετις* Dioscor. I. 50. 22. quam formam et ipsam negligunt Lexica. *δρυκολάπτης* Theophr. H. Pl. L. IX. c. 9. Aristot. Hist. An. VIII. 5. 7. unde hoc citat Antiattico Bekk. p. 89. et Aelian. H. An. I. 45. *δρυκολάπτης* Aristoph. Avv. 480. 979. Strabo V. p. 182. T. II. quae diversitas nonnunquam multum dubitationis habet. Ex hoc genere et *δικτυοειδής* Galen. de Venar. Arter. Dissect. IX. 237., *ἰχθυοβόρος* Symm. Job. XI. 26. Lexicis accedant.

Quando *ο* casuale vel abjiciatur vel retineatur, dictum est; sequitur, ut de mutatione exponamus. Sunt vocabula, quae semper illud mutant, sunt, quae nunquam, sunt denique multa in utramque partem proclivia. Sic *θυοπέλος*, quod sciam, nemo dixit; *θυηπέλος* Plutarch. V. Arat. LIII. 347. *θυηπολεῖν* permulti, v. Pausan. IV. 9. 487. et Ruhnken. ad Tim. pag. 143.

+ θυηχός Eustath. 1601. 3. Unum, ut arbitror, in usu est ἀνδοφόρος Theophr. H. P. I. 6. et ἀνδοφορεῖν Aristot. H. A. IX. 27. 465. ἀνθηφόρος, quod Stephanus ex Epigrammate citat nescio quo, quodque Musgravius Euripidi Iph. A. 1544. restituit, tanto maiorem suspicionem habet, quod ἀνδρεςφόρος jam erat praeformatum. Sic σακεςφόρος et + σακοφόρος ap. Hesych. ubi Lex. Ms. Albertii σακοςφόρος exhibet; τευχεςφόρος et τευχοφόρος, non etiam τευχηφόρος. Στεφηφορεῖν hac una forma occurrit, quam a poetis depromptam recentiores assumerunt, Anna Comn. XV. 10. 497. E. Nicet. Ann. XV. p. 295. + στεφηφορία Niceph. Greg. XV. 11. 497. E. Κνητροφίη, quod et ipsum omittunt, legitur Hippocr. de Diaet. Sal. II. p. 5. T. II. ed. Mack. ubi alii κνοτε. alii κουροτε. scripserunt. Pro στεφηπλόκος Plut. de Aud. p. 139. T. VII. Vatic. στεφοπλόκος, nec fulcro, praeterquam in versibus comicorum, opus est. Verum non ἀχθοφορεῖν solum occurrit, sed etiam ἀχθηφορεῖν; hoc quidem usurpant Dio Cass. LXXII. 12. p. 1212. Nicet. Ann. VII. 3. 119. D. Aesop. Fab. III. idque Rochefortius passim in suo codice pro ἀχθοφ. scribi affirmat, quo loco Schaeferus haec adnotat: *In Dion. Hal. Ant. IV. c. 81. T. II. p. 831. pro ἀχθοφοροῦντας cod. ἀχθηφ. quam formam praetulerim*, p. 146. Contrarium est Reimariudicium, qui in Dion. Cass. LXII. 6. 1002. cod. Palatini auctoritate, aliisque ejusdem scriptoris exemplis commotus ἀχθοφόρος pro ἀχθηφ. substituit. Ἀχθοφόρος Aelian. H. An. II. 25. 97. Themist. Or. I. 10. Dion. Hal. VIII. 87, 1725. T. IV. Phrynich. App. Soph. pag. 10. Schol. Aristoph. Rann. 1453. ἀχθοφορεῖν Hippocr. Vict. Acut. XV. 279. Philo de Plantat. Noe pag. 215. C. de Migr. Abr. p. 402. C. Plutarch. de Tranq. An. X. 16. T. X. Themist. Or. X. 138. A. Lucian. Dial. Mort. XXIV. 217. T. 3. Porphy. de Abst. III. 3. 220. Pollyaen. Strat. II. 1. 17. pag. 45. Cor. Maxim. Tyr. II. 24. Sext. Emp. c. Astr. V. 553. Synes. de Regn. p. 16.

B. Theodoret. Or. V. p. 373. T. IV. Nicet. Ann. XVIII. 4. 550. B. + ἀχθοφόρημα L. II. 3. 40. C. Eustath. 1927. 11.; praetereo Lucianum, Polybium, aliosque, quorum indices prostant. Itaque nihil rationis video, cur in hac quidem causa Schaefero potius quam Reimaro credendum existimem, quum praesertim non modo alios aliam formam, sed ne eosdem quidem unam atque eandem usurpasse reperiam. Sic Herodianus modo ξιφοφόρος, modo ξιφηφορεῖν dixit. Atque hoc genus genitivorum in εος omnium facillime hanc formam induit, ξευξηφόρος, σκευηφόρος, σιλελητόμος, + βελεηφόρος Anthol. Parall. p. 725. Ep. 184. + ψευδηλόγος Lex. Bibl. Coisl. p. 477. atque centena alia substantiva; adjectivum, praeter ξαμενηχόλος, vix ullum, v. Passow. de Emend. Ratione Lexicc. p. 89. raro genitivi in εος, qui non contrahuntur, σιλαηγενέτης, unus, quod sciam, in εος, βοηνόμος, non ita multi in υος, + δρυηκόπος Lycophr. 1379. + νεκρηκόλος Maneth. I. 550. συηβόλος, σπαχηλόγος, βοτρυηφόρος, (quae Eustathius mirabili errore epenthese effecta credidit,) a pedestri sermone remotiora, licet Philo de Legat. ad Caj. p. 1028. A. σπαχηφόρος admiserit, quocum rursus pugnat σπαχνοφορεῖν ejusd. de Charit. p. 711. E. Unum scio genitivum in εος hoc modo productum, πολιήχος et πολιανορεῖν, v. Mazochi ad Tabul. Heracl. p. 205. quorum alterum poesi, alterum orationi propinquius est. Sed haec modica et illustria.

Si genitivus terminationem casualem consonae intergerinae adnexam habet, omisso sigma finali cum aliis conjugatur vocabulis, ἀγκωνοειδής Mechan. vett. p. 110. αἰγιδοειδής Eust. p. 602. αἰωνοθαλής Euseb. de Vit. Const. M. I. 1. 498. αἰωνοτόκος Synes. Hy. VII. 12. ἀκριδοφαγεῖν Basil. Ep. ad Chilon. p. 7. C. ἀνατριχοφυεῖν Galen. de Comp. Med. p. Loc. I. 2. 258. D. ἀσπιδοφορικός Eustrat. in Nicom. I. p. 3. b. ἀρβυνοφθόρος Leonis

Imp. Orac. in Rutgers. Var. Lectt. L. V. 476. v. 89. ἀγ-
 σενόθυμους Nonn. XXXIV. 51. μελανόφυλλος Chaeremon
 Athen. XIII. 87. p. 202. †) quae pauca ex infinita exem-
 plorum copia idcirco excerpti, quia a Lexicographis
 plane sunt omissa. Horum autem omnium nullum est,
 quod non modulamentum illud productionis, si aures
 poscant, recipiat. Sed sunt etiam quaedam ambigui
 flexus; nam quum vulgo et a plurimis γραματοφόρος
 dicatur, Polyb. IV. c. 9. 27. c. 26. 70. IX. 99. aliisque lo-
 cis in indiculo notatis, Plutarch. V. Pelop. IX. 239. T.
 II. Dion. XXVI. 193. Caesar. XXVI. 590. Cato Min.
 LXI. 127. Cimon. XIX. 274. de Gen. Socr. 29. 360. T.
 X. Philostr. V. Soph. II. 1. 562. Lucian. Rhetor. Praec.
 e. V. 223. T. VII. Dio Cass. LXXVIII. 14. 1522. 34.
 1542. Polyaen. IV. 5. 19. 118. 9. 142. Cor. Basil. Epist.
 III. 47. Hesych. s. "Αγγαρος, Eustath. p. 1854., hoc igitur
 quum ita sit, in suspicionem venire possit altera
 forma γραμματηφόρος, a Lexicographis praetermissa,
 nisi et similium contentione, suisque exemplis firmare-
 tur: Dion. Cass. LXXVIII. 4. 1512. Plutarch. V. Galb.
 VIII. 537. T. VI. V. Pompej. XLI. p. 191. T. IV. Zosim.
 Hist. IV. 32. p. 337. Suid. s. 'Ωραπόλλων, Anecd. Bekk.
 p. 325. T. I. γραματοκομιστής Euseb. H. Eccl. I. 13. 36.
 Niceph. Greg. IX. 1. 241. C. Anna Comm. III. 97. B.
 Hujusmodi est στιγματηφορεῖν Lucian. de dea Syr. 59.
 pag. 131. T. IX. + στιγματοφόρος Polyaen. Strat. I. 24.
 p. 17. His est proxima cognatio eum genitivis in ὄρος et
 ὄρος, quos poetae potissimum hoc modo suis usibus
 aptare solent, γλαυδηφόρος, σελιδηφόρος Even. Epigr.

†) In elegantissimis illis versibus salutari Hermanni et Jacobsii
 opera ad pristinum nitorem reductis unum superest grave mendam
 ὑπτιώμεναι, quod Schweighauserus, nulla aut metri aut Gramma-
 ticae reverentia tactus in ὑπτιώμεναι diffingit. Remedium ex pro-
 pinquo petendum: ὑπνωμέναι.

XVI. *κλιμακφόρος*, quorum nonnulla etiam in quotidiano sermone usurpantur, ut *τεμποδοφορεῖν* Strabo IX. 2. p. 396. *ἀγκυλοδοφόρος* Poll. II. 189. *σκιαδοφόρος*, *λαμπαδοφόρος*, *ἀσπιδοφόρος* Niceph. Bryenn. L. II. p. 52. A. quas formas illi jactatores lectionis antiquae cupidissime appetunt. *Ἀρχαδοφορεῖν* Nicet. Ann. VII. 3. 119. D. addendum Lexicis, quae pro *λαμπαδοκóμος* Synes. Encom. Calv. pag. 74. D. errore *λαμπεδοκóμος* exhibent, quasi a *λαμπεδών* s. *λαμπαδών* tale quiddam existere possit. Horum autem omnium contrariae concurrant formae, nec raro uno eodemque loco, v. ad Poll. I. l. et VII. 174. unde *σκιαδοφόρος* et *σκιαδοφορεῖν* addi debet Lexicis. *Ἀσπιδοφόρος*, quod sine auctore citatur, est in versione Theodot. 4. Regg. XI. 4. 20. *ἀσπιδοφορούντων* cod. Vatic. Joseph. Antiqq. VIII. 12. 453. pro *ἀσπίδας* φος. qua commutatione nihil est frequentius. *Ἀσπιδιστροφός* Aeschylum scripsisse vix mihi persuadeo. + *Μελανοφορεῖν* in Tzetzae Schol. ad Lyc. 366. codices pro *μελανοφορεῖν* consulentibus obtulerunt T. II. p. 566. ab alio capite idem + *ἐμλαμφόρησε* repetiit Chil. III. 853.

§. VII.

Vocabula a dativo composita et *δοτικοφανή*.

Τὰ ἀπὸ δοτικῆς τῶν εἰς ὅς οὐδετέρων συντιθέμενα γίνεταί τοῦτον τὸν τρόπον. εἰ μὲν φωνῇεν ἐπιφέρηται ἢ ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἢ εἰ διφθογγος, οἶον ὄρεϊ-
αυλοῦ, ὄρειγενῆς (τὸ δὲ κύριον Ὀρειγένης), ἐγγεῖμορος. εἰ δὲ
δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται, ἀποβάλλει τὸ εἰ, ἐγγικτυπος, ὄρει-
τροφος. χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος, οἶον καλ-
λιπάρθενος, ὑψίθρονος. Etym. M. 630. 20. quae fere ead-
em habet Eustathius ad Ὀδ. Δ. 460. In his exemplis
ἐγγεῖμορος licet magnam habeat cum ἐγγεσίμωρος simili-
tudinem, tamen ἐγγεῖμορος apud Eustathium rectius
videtur; ἐγγικτυπος haud puto reperiri, sed huic simile
ὄρικτυπος Nonn. XIV. 29. quocum pugnat Pindaricum

ἐγγεβρομος. Poteram equidem hanc quaestionem silentio praetermittere; pertinet enim potissimum ad poetarum lectionem; neque ego non vereor, ne tota disceptatio sine exitu futura sit, quum alii, ut Hermannus (Addend. ad Metr. p. 740.), Grammaticis acquiescant, alii, in quibus Porsonus nomen suum profiteatur, diphthongum integram retinendam putent. Pro correptione autem diphthongi video duas rationes afferri posse; unam, quod in commissione duorum vocabulorum notae casuales plerumque mutationem quandam subeunt; alteram, cum priore conjunctam, quod, augescente per compositionem et derivationem syllabarum numero, ad accelerandam prolationem sonus quoddammodo extenuari solet, vocalibus latius sonantibus in exiliores versis, *placet, displicet, emit, redimit, pango, pepigi, calco, conculco, culeus, culullus, ἤλειφα, ἀλήλιφα.* cf. Denina Clef des Langues T. I. p. 11. Si vero exempla opponimus, potior pars Grammaticorum sententiae refragatur; maximo illis praesidio est Nonnus, qui omnibus his dativis litteram ε, sequente duplici consona, ubique subtrahit. Sequenti simplici consona vel vocali, integram diphthongum servandam esse, ipsi illi nos docent magistri; ex quo conjecturam facere licet, nullum eos ejusmodi vidisse exemplum, in quo syllaba, de qua disceptatur, non positione sed natura longa esset, neque ulla excogitari potest ratio, cur Graeci, si ὀρίκτιος et similia dixerunt, non etiam ὀρίαντος et ὀρινόμος dixerint. Etymologus autem, posteaquam illa enumeravit, quae jam retulimus, addit etiam esse quosdam, qui ὑψίθρονος non ab ὕψος, sed ab adverbio ὕψι derivatum velint, quod veritati propius, certe ad artis rationes accommodatius videtur, ut ea, quae a substantivo componuntur, ὁ genitivi servent, ὑπόπρωρος, ὑπόπρυνος, ὑπόφρωνος, praeter quae, nulla commemorantur. Si quis autem quaerendum putet, quid haec ab illis differant, (si modo trias illa stare po-

test) erit nullum artis praeceptum, ex quo id judicari possit. Quod Schneiderus ὑψίφωνος e Strab. L. IV. p. 53. T. II. affert, non hoc, sed ὑπέπε, ibi legitur; ὑπόφωνος extat quidem in Hippocr. Epidem. p. 72. D. sed id Galenus legisse non videtur; nam e quatuor illis, ὑπόφωνος, ισχνόφωνος, τραχύφωνος et τραυλός, cetera repetens Comm. II. p. 72. F. ὑπόφωνοι non repetit et pag. 73. τραχύφωνοι primo loco scriptum esse dicit. †) Τυφίφης, quod etiam nunc Lexica turpat, ex editionibus Hom. 'Od. N. 5. Aristoph. Nub. 506. jam diu sublatum est; locum ejus postmodo occupabunt ὑψίφωνος Synes. Hymn. I. p. 514. ὑψίνοος Nonn. VIII. 376. θυφάωνος Philo ap. Euseb. Pr. Ev. IX. 37. p. 453. ὑψίνομοι αἶγες Eustath. p. 472. et fortasse eadem ὑψιβάδες Hesychii sunt, truncato capite in νιβάδες transfiguratae. De reliquis conjunctionibus in ι, unum, quod meminerrim, ἀγγι controversum est; de quo Etym. τὰ παρὰ τὸ ἀγγι, ἀρι, ἔρι (adde ἄρι, μάσι, μάψι), διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀγγίθεος, ἀγγίμαχος, τὸ γὰρ ἀγγέμαχος ἐγράφη δι' εὐφωνίαν. p. 14. 50. Itaque quaeri potest, utrum recte Schneiderus ap. Xenoph. Cyr. I. 2. 13. pro ἀγγέμαχα ὄπλα dederit ἀγγίμαχα; ἀγγέμαχος Philostr. Iconn. L. II. 17. 834. Jul. Afric. Cest. c. 1. pag. 277. ἀγγέμαχα ὄπλα Niceph. Bryenn. II. p. 48. A. + ἀγγεμάχως II. p. 50. C. cf. Sturz Lex. Xenoph. T. I. 45. eaque forma etiam in Homero invaluit, paucis dissentientibus 'D. π. 248., unde recentiores poetae asciverunt, Christodor. 'Εκφρ. 116. pag. 165. Epigr. Jul. Aeg. XXXI. p. 201. T. III. Paralipp. Anall. 47. p. 654. Nonn. 34. p. 565. 1. Pro ἀγγίμαχος tamen propugnat Lex. Rhetor. Bekk. p. 332. quae scriptura in Homericο ἀγγιμαχητής, in recentiore + ἀγγίγamos Parthen. ap. Eust. p. 527. et reliquis ab hoc adverbio compositis summa constantia servata est. Sed

†) Adde Lexx. εἰντόφωνος (s. εἰντρόφωνος) Schol. Venet. P. 5. μῆτόφωνος Phot. Bibl. p. 284. δευτερόφωνος Nonn. H. p. 48. 5.

redeo ad dativum; cuius exempla apud prosaicos scriptores perpaucā sunt, velut ὀρειβασία apud Strabonem, θερεινισμός apud Dionysium, ἐλειβάτης Suidae s. v., + ὀρειβᾶtis Theodor. Prodr. Γαλεομ. v. 207. et + ὀρειδᾶλής Lycophr. 1425. In Codd. illa multimodis confunduntur, ὀριμαλίδες et ὀρομαλίδες, ὀροβάδων et ὀριβάδων, ὀριπέδιον Strabo II. 2. p. 269. et ὀροπέδιον, similiterque etiam ea, quorum genitivi in ὄς exeunt non purum. Sed de his quoque singillatim aliquid praeceperunt Grammatici. Etym. M. Ἀρηίφιλος, ὄνομα σύνθετον ἐκ δύο τελείων, ὥς χειρίσοφος, δορίκτητος, δουρίκλυτος, in quo parathesis agnoscit Schol. Venet. K. 215. Apud Luciparathesin agnoscit Schol. Venet. K. 215. Apud Lucianum et χειρίσοφος et χειρόσοφος legitur, eademque diversitas est in caeteris monosyllabis, ἄλς, αἴξ, νύξ, πύξ, κήξ, θήξ, πούξ. Apud Theophrastum H. Pl. VII. c. 14. ἐν τε τοῖς ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ (l. τοῖς τε ἐπὶ) τῶν τοίχων ἀνδρήροισι, Schneiderus formam dativi ἀλιπέδοις reponi vult, quae et in hoc vocabulo (v. Ruhnck. ad Tim. pag. 22.) et in ceteris compositis obtinet. Reliqua incerta vagantur. In H. Hom. in Pan. XIX. 2. Hermannus αἰγυπόδης pro αἰγοπόδης edidit ob vicinum αἰγυ. v. 37. cui congruunt αἰγυβάτης Nicarch. Ep. VIII. 6. T. III. et αἰγυνομεύς Leonid. Tar. Ep. LVI. 168. Πυρολαμπίς, quod Schneidero corruptum videbatur, praeter Hesychium usurpat etiam Nicet. App. XVI. 2. 313. B. + πυροεργής Tzet. Hom. v. 54. et + πυροφεγγής Sibyll. VIII. p. 757. ἐαρίδρεπτος et ἐαρόδρεπτος. Νυκτίφοτος, si ex uno Aeschilo afferretur (Prom. 662. ubi Robertellus νυκτίφαντος edidit), dubitari posset; sed idem habet Synes. Hymn. II. 3. p. 516. Lexicis adde porro νυκτιπαξία e Schol. Venet. K. 215. νυκτοφαής Nonn. XLIV. 758. 10. pro quo mox νυκτιφαής p. 760. 21. ἡμέρα νυκτιμορφος καὶ νύξ ἡμεροφανής Eustath. p. 729. et νυκτιμορσία (νυκτιμορσία), quod in cod. Flor. Polyb. V. 97. pro vulgato νυκτοπ. servatum est. Similis est in iis, quae ab ἀήρ

et γαστήρ †) componuntur, librorum dissensio, quae nisi dijudicetur, de multorum locorum lectione dubitari necesse est. ††)

De usu dativi pluralis nihil necesse esset adnectere, nisi Jacobsius de voc. ἡθυσίηστων, quod Brunckius in Epigr. Leonid. Tarent. XCI. p. 178. e duobus conflavit, suspicionem iniecerisset; quod negat analogiae legibus respondere. Nescio, unde istud suspicari viro praestantissimo in mentem venerit; namque ratio ab eo reddita nulla est. Nec tamen fieri potuit, ut, hoc quum pronunciaret, communium illorum, μαλίστητος, πασιμέλουσα, † πασιδήλον Eustath. p. 688., ἀρεσίπτερος, πηρεσιφόρητος †††), ὀρεσίπατος, δαρεσίπατος, ἀνθεσίχως, ποσειπρος, ναυσίπρος, non recordaretur. Sed haec nostra fortasse ille dicet apertam dativi significationem prae se ferre, neque se obstare, quominus quis ad illa exempla ἡθυσίηστων vel simile quiddam, in quo dativi ratio quaedam appareat, effingat; sed qua ratione illud componendum sit, monstrare Theocritum ἡθύος ἀργεντήρα et Manethonem ἡθυσίηστων dicentes. Mihi verò, in hoc totum genus intuenti, Graeci praesertim recentiores nonnunquam a similibus dissimilia, a dissimilibus similia errore quodam analogiae deduxisse, neque vim solum sed etiam formam casuum licenter dila-

†) Cf. Hemsterh. ad Thom. p. 182. Lexicis infer γαστρεμαγγίον Philo de Abrah. 371. A. Quod Hermannus in Prooem. Hymn. Orph. v. 33. pro περιφειτος reponit ἡριφειτος, id ἡριφειτος plerumque dici puto.

††) Ἀκμήατος, δαίσεατος, λαίβεατος, ληβότατος, ad genitivum pertinent.

†††) Hanc geminationem literae sibilantis in prore compositi parte Grammatici negabant alio poetae exemplo firmari posse; in secundam induxisse Epicharmum γυναιάνδρως πεθεινει Schol. Venet. VIII. 527. de quo mire tricitur Heynius. Ceterum ex hoc dativo Lexicographi nominativum barbarum γυναιάνηρ effluerant; similes illis, quos nuper retulimus, ἀργυάστη, παμμήτη etc.

tasse videntur. Velut illud ipsum μελεσίπτερος quantam adhibet notionum junctarum confusionem? quod non significat τὸν μέλεσι πτερούμενον, sed fallaci quadam reciprocatione τὸν πτεροῖς μελωδοῦντα. Μανειδφομος, μακείραντος, ὑδασιωτέγης formam retinent dativi, vim repudiant; sed ne forma quidem legitima servata est in πρωτεσλάας, ποεσίτροφος, τηλεσίφαντος. Hoc postremum scio viris doctissimis, qui paucos abhinc annos de Argonauticis Orphicis commentati sunt, v. Huschkii Comment. de Orph. Arg. p. 22., ne graecum quidem visum esse; quos non sequar, neque concedam, ut vel hoc vel quidquam aliud hac analogia munitum e scriptis Graecorum auferatur. Verum hactenus evagari satis fuerit; nos enim quaerebamus oratorios numeros, quorum modestia ab hac in componendo libertate plurimum distat. Magnum id argumentum est, Platonem Legg. VI. 633. B. non scripsisse ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους χειρομαχίαις, neque fidem habendam esse Moeridi, hoc mihi vestigia videor agnoscere obsoetae hodie prosodiae, quae tum alia quaedam portenta lectionum tum illud Pindaricum peperit ἀρματινίῃ Pyth. VI. 17. ut plurimi scripserunt ad significandum hyphen. Illis aequiparanda sunt Aeschyl. Choeph. 277. νόσους ἐπεμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις, Orph. H. XXX. 3. ἐπεμβαταί ἔχουσι κούφοις, H. II. 9. παίκτηρα διώγματος ἡεροφότοις, Pind. Pyth. II. 185. κεντὴρ χαλκῷ τάρφω, Maneth. IV. 570. χαλκοτύποις τέχνῃσι κολοσσοπόνους, neque illud Theocriteum multum distat, κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

§. VIII.

Vocabula ab accusativo composita. Declinationis atticae usus.

Quum e divisione tripartita duas partes absolverimus, una nobis et perexigua ad perfectionem operis pars superest. Restat enim quartus casus, qui tum raro in

vocabulorum textura adhibetur, tum iis speciem magis suam quam vim et proprietatem imprimit. Schol. in Dionys. Gramm. p. 116. Anecd. Villos. p. 700. Bekk. κατὰ τὸ ἄρχον συντίθεται καὶ ἡ εὐθεΐα, Ἀστυνάξ, καὶ ἡ γενική, Ἑλλήσποντος, καὶ δοτική, Ἀρηίφιλος, καὶ αἰτιατική, νουνεχής. Hoc solitarium, nec cujusquam, nisi sui simile est. Etymologus autem, quem in hoc toto itinere ducem habuimus, uniuscujusque casus inclinamenta enumerans, accusativi formam in nomine Ποδάλειος apparere affirmat, in quo derivando Grammatici laborem perdunt. Nobis vero, qui nomina hominum propria non ex jugi sermonis perennitate sed ex abditis et desuetis fonticulis hauriri animadvertimus, non videtur ab hoc genere exemplum duci oportere, praesertim cum alia subsint notiora, ποδάνκτρον et κυνάμνια, utrumque ab illo fonte et capite, Homero, derivatum; illud binis Odysseae, hoc totidem alterius carminis locis fultum, quibus abesse non potuit quin se vulgarior forma immisceret. Ποδάνκτρον et ποδανκτήρ pluribus testimoniis confirmavit Schneiderus ad Arist. Polit. p. 67. †) qui non ob stare videtur, quominus ποδάνκτρον Philoni de Vit. Cont. p. 890. D. et Josepho Antt. VIII. 2. 420., ποδονκτήρ Plutarcho Conv. Sap. VI. 16. Athen. IV. 155. relinquatur. Sed Stesichoro Athen. X. 74. 155. XI. 32. 251. epica forma conveniet magis. Κυνάμνια, quod quidam retroacto ordine μυιάμνια (i. e. τὸν ἀναιδή Hesych.) dixerunt, in oratione soluta raro occurrit, v. Athen. III. 10. 486. (ubi Vett. Edd. κυνόμνια) IV. 4. 111. multo saepius legitima forma Phil. de Vit. Mos. p. 622. D. Lucian. Gall. 51. 358. Aelian. H. An. IV. 51. VI. 37. Joann. Zonar. Ann. I. 34. D. dubitabilis illa apud poetas, Tryphiod. 421. Epigr. Ἀδεσπ. CVII. Illis haud intempestive subtexturi videmur σινάμωρος in

†) Verbum ποδασυμάω, quod hoc loco commemorat, fluxit ex Sophoclis Oed. T. 468. πογγὴ πόδα συμῶν vel alio simili loco.

eadem varietate positum; σινόμενος Hipp. de Artic. III. 391. C. 392. E. T. XI. quod Galenus et Erotianus sic scriptum repetunt; alteram formam apud Herodotum et Aristophanem obviam Photius et Etymologus Atticis tribuunt, neque aliter Pausan. II. 32. 302. et Plutarch. de Educ. p. 9. T. 8., ubi tertia syllaba brevi ὀ scribitur, ut in Etym. Quo loco et illud adnotare succurrit, ποδάνιπτον et in comicorum testimoniis legi a Polluce et Athenaeo XV. 6. 431. citatis, et Photium eam scripturam Atticis tribuisse videri. Cum πυνάμνια Etymologus M. p. 102. mutabilitatem nominis proprii Πανταλέων, quod et Παντολέων scribitur, v. Interpp. ad Poll. IV. 23., comparat, eademque ratione πλήναφος orium esse tradit, aut suo aut novitii cuiusdam magistri, Ori, puto, vel Choerobosci, errore circumductus, paragogas figuras a significativis discernere nescii. Quae in Lexicis proferuntur huius generis exempla, πανταεθνής, παντάμορφος (pro quo Brunckius nescio quo consilio πεντάμορφος invexit, a Sophoclis mente alienissimum), παντάφοβος, partim intestata partim mendosa et vel ob hanc causam intoleranda sunt, quod Graeci non videntur commissuri fuisse, ut ambiguum esset, utrum aliquem *omniformem* an *plane informem* dicerent. Quae ambiguitas in *Pantaleontis* nomen haud cadit. Huic si quid apponere velis, id erit homericum ἀταλάφρων, quod Schneiderus errore, sed antiquo, introductum dicit. Mihi potius illi homerici libratores laude et praedicatione digni videntur, qui priscum poetam et secum ipso et cum usu et ratione discordare dolentes tamen hunc obsoletum nitorem abstergere pepercerunt, non ignari, opinor, eiusdem literae in contiguis syllabis, praesertim liquidis, iterationem nonnunquam cum sensu quodam suavitatis in aures influere. Quid? ἀκαλόγητος et ἀκαλόγειτης, si quis sensum suum percunctetur, nonne intelligat, quantam habeant cum rebus ipsis, quas repraesentant, similitudinem, quam

veluti in ore legentis liquescant? Quare a dithyramborum poetis inter alia aurium blandimenta etiam hanc paræchesin, sive, ut nostri homines vocant, assonantiam, cupide affectatam videmus, velut τὸν ἀλάφομον ἀλάμενος Aristoph. Av. 1395. ὑγρὰν νεφελᾶν σιτηπταλῆαν δάιον δρᾶν Nub. 525. et eodem artificio effectum κυλλὸν ἐνὰ κύκλον κυκλεῖς Avv. 1379. quae omnia sunt cyclo-ram poetarum imitamenta.

Hīs perfectis poteram vasa colligere. Sed semel adhuc (ut abeuntibus mos est) circumspiciens, numquid neglectum praeterierim, video de declinatione attica etiamnum nullum verbum factum esse. Itaque de ratiuncula quod restat pauxillum, persolvam, primo de substantivis neutrius generis in *as* dicturus, quae Apollonius de Pron. p. 3. hac regula comprehendit: τὸ αἰῶν οὐδετέρων ὃ γίνεται, γηρωκόμος, κρεοπαίλης, κρεοφελῆς, quorum ultimum ab hoc loco alienum est; nam ut nomen τὸ κρέας olim in usu fuisse concedamus, tamen in κρεοφελῆς alpha non in omicron mutatum, sed vocali succedentis verbi locum facere coactum est. †) Triumphet licebit, qui ulcus illud sic sanaverit, ut cicatrix non maneat. In diversum tendit Etymologus: τὰ παρὰ ἀντικλῶν γενικῶν σύνθετα διὰ τοῦ ᾧ μέγαλον γράσσεται, οἶον ἡρωφόρος, κερωφόρος, γηρωκόμος, p. 250. 58. Primum horum vocabulorum, a Lexicographis praetermissum, Argo significare videtur, θεῶν φέλα τέκνα φέροισαν. Catalogi Hesiodii partem iam dudum in literatura, quam

†) + Κρεοφελῆτης brevi ὁ scriptum in Harmonopuli Man. Legg. L. III. 5. 189. sed κρεοφελῆτης Plutarch. V. Galb. VIII. 357. T. VI. Aesop. Fab. CCLXXXIX. p. 189. Schol. Arist. Vesp. 657. Dio Cass. LV. 8. 779. cf. Schaefer. ad Plut. 488. Zonaras p. 1858. Κρεοφελῆτης· ὅσα παρὰ τὸ κρέας συντίθενται, μέγала, πλὴν τοῦ κρεοδέτης, κρεονόμος καὶ κρεολύτης etc. Κρεοφελῆμων in Reines. Synt. Inscript. VII. 28. Lexicis debetur.

vocant, graeca Ἡρωγονίας s. Ἡρωογονίας elogio inscribi novimus. Sed urbis Heroopolis nomen, ἥρωολογεῖν et ἥρωολογία certis auctoribus constant. His conjunctum est λαγωσφόνος Oppian. Cyn. I. 154. Atticam formam impressam habent: λαγωβόλον, λαγώφθαλμος, λαγώχειλος Galen. Introd. III. 362. E. T. I. Lexicis omissum. Λαγωσφόνος Aristot. H. An. IX. 21. 442. 52. quo ex loco Schol. Ven. Q. 305. praeter alia diverse scripta λαγοςφόνος citat; ionicam λαγοδαίτης, λαγοσφαγία Agath. Ep. XXVIII. 4. pro quo cod. Vat. λεγωσφαγίη dat.

Γηρωκόμος Liban. Decl. p. 749. et 750. T. IV. et quae hinc descendunt: γηρωκομία Plutarch. V. Cat. Maj. V. 392. γηρωκομεῖν Joseph. Antt. IV. 8. 243. Lucian. Toxar. 22. 85. T. 6. Max. Tyr. V. 74. γηρωβοσκεῖν Liban. l. c. 749. et cetera hujus formae exempla nondum a Lexicographis commemorata sunt, neque dubito fore, qui, si apud eosdem scriptores γηρωβοσκεῖν Liban. p. 621. 748. γηρωκομεῖν p. 746. Aelian. H. An. X. 16. 561. Joseph. Antt. VII. 11. 397. Procop. Anecd. XXIV. 71. C. (βρεφοκομεῖν Eustath. p. 565. deest Lexicis) γηρωκομία Plutarch. de Gen. Socr. XIII. 322. T. X. et haec quidem multo saepius μικρογραφούμενα reperiri, ceterum de brevitate secundae syllabae ex multis poetarum locis liquido constare acceperint, alteram scripturam nulla interposita mora abdicandam putent. Nihil moror. Dummodo haec censura non in quemlibet unum, sed in antiquos et exploratae bonitatis scriptores exerceatur. Hos enim communem consuetudinem et aurium judicio notatam et proprietate quadam universi generis satis firme perceptam habuisse, credere summa ratio est. Nam haec omnia, quorum secundam positionem Attici a dissimili principio in ὤς deflectunt, si cum aliis vocabulis connectuntur, ad antiquam formam redeunt, neque, ut πόλεως, Ὀρφείως, πελέκewς, sic πολεωφυλακεῖν, Ὀρφεωτελεσταί, πελεκεωφόρος dicitur, sed

ad initia récurritur, quibus consequens est, ut genitivorum γήρεος, κρέας, κέρεος, nullus case possit in vocabulorum compositione usus.

Hic quum multa contra nos veniant, tutissimum erit Porsoni auctoritate uti, cujus egregiam observationem sermoni meo tanquam emblemata includam, Praef. ad Hec. IX.

„In compositis a κρέας nunquam ᾠ admittitur, sed „aut κρέας servatur integrum, quod fit ante labiales β „et φ, aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo „κρέας, κεφαλής, nunc ultima litera a veteri nomina- „tivo κρέος. †) Dicunt igitur Attici κροβάτης, κρο- „νείν etc. Similiter in compositis a κρέας sese res habet. „Nunquam enim κρεωδαισα, κρεωνοποιῖν etc. dicunt At- „tici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne „quis obiiciat, editos libros hanc legem saepe migrare, „sciat lector, nusquam haec aut similia verba apud Pol- „lucem occurrere, quin in uno saltem Ms. ᾠ pro ᾠ sub- „stituatur.“ Iudicium examussim factum diceret, si „generatim expositum neque in ambiguo relictum esset, „utrum κρεωδαισα et κρεωνοπούμενος pariter vitiosa, an „hoc Graecis in universum, illud singillatim Atticis ab- „judicandum sit. Praeter plurima exempla in Lexicis „citata, κρεωπώλης legitur Theophr. Char. IX. κρεωπω- „λική (quod illic neglectum) Plutarch. Symp. II. Quae. „X. 1. 98. sed id nuper demum a Wyttenbachio ex Edd. „vett. resumtum pro vulgato κρεον. — κρεωδαισα Synes. „Ep. CXXXVI. 274. A. Themist. Or. II. 28. A. κρεωδα- „της Plut. Lysand. XXIII. 163. T. III. κρεωφάγος Aristot. „de Part. Anim. L. IV. 12. 596. Liban. Declam. p. 180.

†) Barkerus in Diar. Class. A. MDCCCXVI. N. XXVIII. 289. rejecta Porsoni sententia κροβάτης ex κροτοβάτης, ut κροδελγμων ex κροτοδελγμων, contractum esse statuit. Nos ab utroque discedimus, neque nominativum componendis vocabulis aptum, neque genitivum nominum in vs contractioni obnoxium esse existimantes.

T. IV. *κρεοφαγία* Hipp. de Intern. Affect. XXX. 660. E.
 T. VII. de Diaet. San. I. 13. 51. Mack. Jamblich. V.
 Pyth. III. 14. 56. ubi cod. Ciz. *κρεοφ.* exhibet, Porphyr.
 de Abst. I. 15. 17. *κρεωνομεῖν* Philo de leg. ad Caj. pag.
 1026. A. Haec igitur quum, tribus ad progrediendum
 viis propositis, nulli affixa reperiantur, jam in delibera-
 tionem cadit, utrum ipsa sibi semitam fecerint, an a
 librariis in transversum acta fuerint. Hic nobis facem
 praefert Etymologus, alpha neutrorum in *ω* verti, di-
 stincte tradens, quod nobis satis est ad intelligendum,
 hanc scribendi consuetudinem a librariis non invectam
 sed retentam esse, prosatam ab iis, qui in componen-
 dis vocabulis genitivi formam respicere adsueti, pro
 antiquo genitivo usitatum et novitium apprehenderunt.
 Quando autem haec consuetudo venerit et quousque
 dimanaverit, repertu difficile; sed in veteres nobilcs-
 que auctores suspicionem conferre non ausim, praeser-
 tim quum exempla alterius generis tanto superent, ut,
 quandocunque a ratione et a se ipsis descivisse repe-
 riantur, remediis suis non solum cedere sed favere vi-
 deantur. Apud Hippocratem tum *κρεοφαγία* legitur de
 Intern. Affect. VII. 642. E. tum saepissime *κρηφαγίη*
 Epidem. V. 546. E. de Vict. Acut. IV. 169. E. T. XI.
κρηφαγεῖν Diaet. San. III. 6. *κρεοφάγος* Scylax Peripl.
 p. 55. *κρεοφαγίη* Herodo. IV. 185. Diod. III. 50. Cle-
 mens Strom. VII. 6. 850. *κρεοφαγεῖσθαι* Diod. II. 54. ubi
 Wesselingius communis erroris particeps *κρεοφαγ.* prae-
 stare iudicat; *κρεοκάκκαβος* Athen. IX. c. 35. ubi Schweig-
 haeuserus ad eundem scopulum offendit. *Κρεοβόρος*
 Nicet. Ann. V. 6. 95. A. *κρεοπώλης* Lucian. Epigr.
 CXXVII. 698. Paralipp. Lexicis ignota, tum saepissime
κρεανόμος Eur. Cycl. 244. *κρεανομία* Joseph. Ant. XIX.
 1. 928. Liban. Decl. T. IV. pag. 297. Lucian. Encom.
 Dem. 55. 165. T. IX. Synes. *Καταστ.* p. 301. B. *κρεανο-
 μείσθαι* Sopater Athen. XV. 64. 573. similiterque ap.
 Poll. III. 67. pro *κρεανομία*, et Porph. de Abst. I. 13. 27.

pro *κρηφάλα* scribendum. Notum est Creophyli nomen, quod vulgo *Κρεώφυλος*, apud Clementem *Κλειόφυλος*, apud Jamblich. V. P. II. 11. *Κρεόφυλος* scribitur, ubi Kuesterus „hunc, inquit, alii rectius *Κρεώφιλον* vocant.“ Huic obstat celebre Callimachi epigramma, in cuius primo versu *Κρεωφύλον* molossi mensuram habet, in quarto, si trinis syllabis legitur, item molossi, si quaternis, epitriti primi, sic ut utrique, nisi de jota penultima Kuesterus fallitur, *Κρειοφίλον* conveniat. Nec dubitari potest, quin Apollonius etiam pro *κρηοφίλης* vel *κρεόφιλος* adjectivum vel *Κρεόφυλος* posuerit. Sed de hoc et de Callimacho non nimis laboro. Quae autem a *γῆρας* componuntur, *γηροτρόφος*, *γηροκόμος*, *γηρωβοσκειν* etc., adeo magnam habent et a multitudine testium commendationem et a gravitate auctoritatem, ut prorsus dubitari non possit, quin haec scriptura in tota antiquitate vignerit. Interveniunt quidem nonnunquam *γηρωβοσχος* et *γηρωβοσκειν* in codd. Xenoph. Oecon. VII. 12. et 19. (ubi pro *τῷ μὴ ἐκλιπεῖν* leg. *τοῦ*, i. e. *δινεκα τοῦ*) Joseph. Antt. VII. 8. 585. *γηρωκόμος* Ib. I. 13. 42. ubi Bernardus *γηροκόμος* a cod. oblatum superbo reiecit, et in codd. Alciph. Ep. III. 16. Gregor. Naz. Or. XV. 294. D. *γηρωκομηθῆναι* Aristid. de Conc. Rhod. p. 568. T. I. eique scripturae ex professo patrocinantur recentiores Grammatici (Zonaras: *Γηρωκομείον μέγα*.); verum haec omnia apud Atticos nullo modo, apud eos, qui Atticorum similes videri cupierunt, aegre et repugnanter feruntur. Quae cum *πῆρας* componuntur, si poetas praeterimus, perrara, apud illos ea mensura sunt, ut ne librarii quidem o longum obtrudere conarentur, unum *κρωφόρος*, ab Etymologo commemoratum, a Polluce usurpatur V. 76. quo ipso loco codd. *κρωφόρος* praebent.

Locum perdifficilem sine molestia praeterveci sumus, neque jam veremur, ne, si cursum ad *Ὀρεωκόμος* flexerimus, rationes nostras tanquam ad scopulum

aliquem appellamus. Exempla hujus scripturae sunt apud Xenophontem Hell. V. 4. 42. Dion. Hal. Antt. I. 39. 740. Lucian. Lapith. 15. 58. Liban. Declam. I. p. 135. Eustath. p. 656. 25. et legitimae ὄρεοκόμος Pl. Lys. 208. B. Polyb. XXXII. 12. Diod. XVI. 93. ubi sil. Ed. ὄρεωκ. praebet, Aelian. H. An. VII. 41. I. Chrys. Or. XXXV. p. 69. (ὄρεοκ. hic, ut passim, scriptum) Liban. Epp. CCCII. 146. Gemist. Pleth. II. 23. eamque formam tum Hesychius suo loco tum Porphyrius VII. 185. in tribus continuis vocabulis, ὄρεοκόμος, ὀρεοκομεῖν, ὀρεοζεύκτης, insignivit, ne tantilla quidem codicum discrepantia. Verum jam hoc loco controversiam movit Hemsterhusius, ὄρεωκόμος atticum, κόμος vulgare esse pronuncians, quam in rem Arrianis verum affert Thesm. 493.

Οὐδ' ὥς ὑπὸ τῶν δούλων τε κῶρεωκόμων
 Σποδοῦμεθ', ἣν μὴ ἔχωμεν ἕτερον, οὐ λέγει.
 Eodem testimonio usus Piersonus ad Herod. pag. 10. Platonem ὄρεωκόμος restituit, cujus hoc judicium servatum est Heindorfius ad Lys. p. 16. Quaeritur, an Analogiam si consulimus, vulgatam haud paulo meliorem esse judicabit. Sed forsitan huic vocabulo aliquanto plus concessum fuerit, ne genitivi ὀρέως ὄρεως ridicule confunderentur? Ita nos Suidas aliud ὄρεοκόμος, aliud ὄρεωκόμος esse, neque idem ὄρεοπολεῖν et ὄρεωπολεῖν †); quae hinc in Lexica pertraxerunt. Quasi vero intelligi possit, quatenam detur tunc cura aut quid rerum agant ii, qui ὄρεωπολεῖν cantur, quum ne τοῦ ἵπποπόλου quidem ulla ovis ejusmodi actio, quae in verbo ἵπποπολεῖν insinuetur. Vellem mihi omnia tam explorata esse, quam novitiorum Grammaticorum figmentum, quod ὄρεωκόμος, ut γηρωκόμος, κερωκόμος, in exemplum

†) Ὀρεωπολεῖν in Lucian. Dial. Deor. VII. 65. pro ὄρεωπολεῖν cod. exaratum.

suis saepius scriptum vidissent, non quiescerunt, priusquam ratiunculam aliquam exsculpsissent. Aristophanis autem loco plura remedia admoventi possunt, ut leviter aegrotantes qualibet curatione consanescunt: unum ex communibus illis et panchrestis, qualia nos circumforanei medici in nartheciis nostris prompta et parata habemus, ut affectis scriptoribus ex tempore medeamur:

Οὐδ' ὥς ὑπὸ τῶν δούλων τέως κῶρεακόμων
 Ἐποδούμεθ', ἦν μὴ —

interim, si nemo alius ad manum est, nullorum opera utimur. Alterum paulo reconditius neque in triviis repertum: δούλων τε κῶρεακόμων. Etenim nomina plurium syllabarum, quorum genitivus in ews exit, ut inter plures celeres una stabilis emineat, in exitu alpha longum recipiunt, γενεσιολόγος Artemid. II. 69., quod nuper in γενεσιολόγος perverterunt, πολιανόμος, πολιανόμεν, de quo supra admonitum est, et, quod ad illud nostrum ὄρεακόμος proxime accedit, ἀμφορεαφόρος Synes. de Regn. pag. 23. v. Pierson. ad Moer. pag. 62. Si igitur Graeci longitudinem quaerentes huc potius descendere maluerunt, quam πολιανόμος, ἀμφορεαφόρος dicerent, profecto mihi concedi debet, atticam genitivi speciem a compositorum fictura plurimum abhorrere, et tum Eustathium p. 716. 57. ὀρεωπλόκαμος scribentem contra analogiam peccasse, quam ὀφιομάχης Philon. de Opif. p. 39. et + ὀφιοκέφαλος Athanas. c. Gent. IX. 9. C. ostendunt, tum ὄρεωκόμος ex Platonis Aristophanisque texto potius ejiciendum quam extrinsecus arcessendum esse. Finiam, si addidero, ὄρεωπάλης, quod Lexicographi ab eodem Suida acceperunt, ex ὄραιωπάλης ortum esse, solita horum nominum confusione.

Terminationi in ews proxime conjuncta est flexio in ης tum ceteris rebus tum etiam genitivi ambiguitate. Triplex reperitur scriptura nominis Ἀρεωπαγίτης

Ditarch. c. Dem. pag. 38. T. IV. Aeschin. c. Timarch. pag. 104. Lucian. Hermot. c. 64. Athen. XIII. 21. 4. Lex. Bekk. p. 444. Hesych. etc. ἀρειοπαγίτης Suid. su. "Ἀρειος πάγος, et ἀρειοπαγитικός, v. Upton. ad Dion. Hal. de Comp. XXIII. p. 560. Schaeef. denique ἀρειοπαγίτης Lucian. Anachar. c. 19. bis iteratum; quam differentiam Suidas notavit: Ἀρειοπαγίτης διαφορεῖται. Quo usque et ratio inclinet, nemini obscurum esse potest, neque nunc vacat haec minutius scrutari, sed quod res viae ceterioribus peragrabimus gressibus. Genitivi nominum per omnes casus attice declinatorum etiam composita permanant: λεωφόρος, νεωκόρος, Λεωκόριον, χρεωκοπεῖν, χρεωλυτεῖν in Nott. ad Phrynichum commemorata; quo etiam referri debent τυφωμανία Hippocr. Epidem. IV. 315. E. et Gloss. pro quo Schneiderus φωμανία in tabulas retulit, ἐρωμανής, et quae transpositione quantitatis ex trochaicis iambica evaserunt, γεωμέτρης, λείος, λεωπέτρα, et ex diverso: γαιομέτριον, Λειοκόριον ap. Harpocr. Μινώταυρος usu concrevit νεώσοικοι, κυνόςβατον. Contra quae ulla in parte vitatis significationem dant, hanc etiam in junctura capiunt: Πυθόκραντος, αἰδόφρων.

De praepositionum productione haec, ut in libro dicenda habeo. Expeditissima est ratio prisci nominis Jovis Elicii καταιβάτης, cujus formam in summa antiquitate natam etiam firmatior aetas integram intactaque custodivit; quod ostendunt exempla a Burmanno sparsim exposita, cf. Aristoph. Pac. 42. Athen. XII. 442. nec prohibitum interim, eam scripturam reliqua, nisi antiquitati inservitum esset, sola valere. Itaque si qua est inter libros discrepatio, ut v. Paus. I. 14. 64. cf. Wyttenbach. ad Plut. S. N. p. 55. pro uniuscujusque scriptoris aetate, consilium, voluntate consilium capiendum, aut etiam res in medio relinquenda erit. Ac similiter παραβατης et παραβάτης tum alias tum in libris Diodori XI.

146. confusa sunt, quorum quantum alterum vetustatis auctoritate commendatur, tantum alteri a multitudine testium et a conservatione aequabilitatis ponderis accedit. Plus difficultatis habet alterum genus productionis, quod et ipsum paucis verbis concessum est: *ἐπήβολος*, *διήβολος*, *ὑπήβολος* s. *ὑπώβολος*, v. Suid. Eustath. 1405. 21. et Porson. Adv. pag. 261. *κατηφερός* in nullo Lexico memoratum, unde *κατηφέρεα καὶ παρυτής* Eustrat. in I. Nicom. p. 15. 6. Primi vocabuli certa et indubitata sunt exempla, quae si quis contempletur, vix sibi temperet, quin etiam *κατηβολή*, ut apud Hippocratem scribitur, sic etiam ab Atticis scriptum esse contendat, praesertim ea significatione, quam Coaca familia concelebrat. Sed, sive aestus consuetudinis hanc formam absorbit, sive stylus librariorum depavit, Demosthenes (Philipp. p. 118.), Plato, Aristides (v. Ruhnken. ad Tim. p. 454.) accessionem febris *καταβολήν* vocant. Sed hic dubitatio incessit, utrum syllaba, quae primi vocabuli extrema, secundo proxima est, producta, haec autem productio errore quodam analogiae ad alias praepositiones dissimilis structurae translata, utrum igitur Graeci antecedentem adjectivorum *κατηφερός*, *ἐπήβολος*, memoriam sequentes, huc etiam *ὑπερφερός*, *συνήβολος* et porro *δυσηβολος* reflectere ausi sint, an potius sic statui oporteat, et illud extrinsecus assumptum esse, vel quia aures nominibus per hanc literam conso-ciandis adusetae erant, vel ex alia quadam obscura ratione, ut in *δυσηλεγής*, *ταυσηλεγής*, *ὑπερφηφανής*, *εὐηγε-νής*, cujus enormitas veteres doctos non mediocriter sollicitavit. Quae autem Fischerus ad Vell. I. 67. ad illustrandam huius literae *παρέμπωσιν* affert, *πολιήτης*, (*πολιήτωρ* Sibyll. V. p. 540.) *ἰπηγετανός*, haec et inter se dissimillima et a prioribus longe disjuncta sunt. In hoc transcurso notabo, apud Stephanum Byz. p. 552. *Ἰων-λήτης*, ὡς *Πολεμήτης*, non *Πτολεμαίτης*, ut Holstenio videbatur, sed *πολιήτης* scribendum esse, quod idem Ste-

phanus p. 36. cum *Ἰουλιήτης* et *Ἀντιόχης* componit, quorum alterum adversus Scaligeri suspitionem *βυθιήτης* scribentis tuetur Apollonii locus Lex. Hom. p. 558. Ex eodem genere sunt *μήτιης*, *λοφίτης*, *ὄφιτης*, *παγαυιήτης*, *οικιήτης*, quod Herodianus Eustath. p. 468. cum *πολιήτης* et nominibus gentiliciis *Μασσαλιήτης*, *Ἀπολλωνιήτης* confert, quae vulgo in *ωτης* terminantur, *Ἀσιώτης* Suid. s. *Ἴωνες*, *Ἰταλιώτης* etc. Quemadmodum Hermannus Orpheo Argon. 1360. *Μαλεάτις* sive potius *Μαλεήτις* pro vulgato *Μαλεώτις* reddidit, ita solutae orationi propiora sunt *Μασσαλιώτης* etc. quam *Μασσαλιήτης*, quod subinde apud historiarum scriptores occurrit, v. Schweighaeus. ad Appian. p. 149. et ad Athen. Anim. T. V. 399. praesertim quum appellativa quoque huius formae adhaereant, *στασιώτης*, *στρατιώτης*, *ἐπαρχιώτης*, *νησιώτης*, *κεφαλιώτης* (unde apparet etiam *κεφαλής*, non *κεφαλήτης*, scribendum esse), quam et epicorum sermo huic generi tribuit, *ἀγγελιώτης*, *σπαργανιώτης*, *μηχανιώτης*, *ἀμμοδουώτης*, *ἀσπιδιώτης* etc. Substantiva in *ωτης*, *βαλανεώτης*, *ταξεώτης*, sero, ut videtur, in usum venere. Sed haec et Fischerum ipsum, qui nobis hanc moram injecit, dimittamus, veniamusque ad Boeckhium, qui eta illud in *ἐπήβολος*, *κατηβολή*, *ἐλαφιβόλος* (hoc quidem aliorum pertinet) antiqui verbi *ἐβάλλω* residuum esse statuit ad Min. p. 149. Difficilis sane et ad assentiendum et ad contradicendum ratio, quam falsam esse dicarem, si imitari sustinerem. criticos *μειγαγωγούς*, qui, si de re in conjectura posita duae aut etiam plures sententiae propositae, et forte una probata sit, continuo erratum esse asseverant, non quia altera ratio probabilior, sed quia vacua est. Verum et hoc transeat.

Quum commissis inter se duobus vocabulis non solum ultima prioris, sed etiam prima sequentis syllaba extendi possit, jam nobis pars ex duabus, quas mode

fecimus, secunda tractanda est, sed breviter, quoniam studium commentandi refervescit.

Infinitam productorum copiam in duas partes dividam: huc verbalia, illuc nominalia, suo quaeque ordine procedant. Primum genus augmenti temporalis speciem assimilat, tum simplicibus, ἡλυσίς, ὠδυσίς, ὀλισίναρπος †), ἡλιόμηνος, cui ex altera parte ἡνιμέσις, ἡνιμόφοιτος respondent, tum multo magis compositis insignitam, διηνεχής, ἐπηλυσ, πανήγυρις, δυσήκυσ, et quidem stabilem; si a stirpe generis ingenerata est, neque eam transgressio quaedam quantitatis abolivit, ἐπίνεγξις, ἔλευσις, ἐπακουός, ἀλιτήμερος, cujus transgressionis vis et ratio apparet in multis aliis, πωλήορος et πωλάορος, συνωχαδόν et συνοχηδόν. Sed de compositis aliquanto plus dicendum est, quo appareat, quando longa vocalis tracta e transitu perfecti, sive vero, sive simulato, aut retineri aut rursus elevari soleat; a qua disputatione segregabuntur ea, quae a poetis in praesentem usam protenduntur et rursus pro loco et tempore attenuantur, ἐπημοιβός, ἐπαμοιβός, eo syllabarum modulo, ut longam brevis, brevem longa excipiat et sustineat, ἐπὶήρατος et ἐπὶήρατος, ἀνέγχετος et ἀνέγγχετος, unde suspensa sunt νυπτεγγχετεῖν et νυπτηγγχετεῖν Themist. Or. XXI. 260. C. Aristaen. Ep. II. 15. 92. Schol. Ven. E. 495. Hic mihi causam quaerenti, cur non ἀνέγγχετος scriberetur, quod ad aures explendas per se sat ponderis habiturum esset, praecautum esse videtur, ne praepositio ἀνά in similitudinem particulae negativae incurrens ambiguitatem pareret, dubiumque esset, utrum *inexcitabilis* an *resuscitatus* significaretur; eamque etiam causam fuisse conjicio, quare *inauditum* ἀνήκυστον diceretur, *exauditum* contra ἀνάκυστον, et cur praecipue illa particula cum vocali initio etiam tunc

†) Ὀλίσιναρπος Liban. Decl. T. IV. p. 143. ad hanc formam redigendum est.

in hemiphthongum concrederet, quum proxime sequeretur syllaba positione aut natura longa, ἀνήκεστος, ἀνήκουστος, ἀνήρεικτος, sic ut vocabulum quaternis syllabis textum duplici fastigio insurgat, brevibus circumjacentibus. Cui generi unam legem dare videtur Grammaticus Bekk. p. 396. 'Ανείλειπτος (ἀνήλειπτος) ἔστι τὸ ἐληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε τι, quam legem alia constanter servant, alia minus constanter, sive rariora, quam ut formam principalem usu capere, sive recentiora, quam ut eam sibi adrogare potuerint.

Illa vero ratio, quam paullo ante caussatus sum, effugiendae ambiguitatis, neque ab omnibus acerrime animadvertitur, neque interest uniuscujusque ea discriminare, quae ne confundi quidem nisi a calumniantibus possunt, ut latina *infucatus*, *infractus*. Ita quum ἀναριθμητος pro innumerabili diceretur, nullum periculum erat, ne quis renumeratum intelligeret, neque necesse erat, aut porro aptum, illum ἀνηριθμητον dici, quum haec productio jam pridem in desuetudinem venisset, neque adhiberetur amplius, nisi a principio infixa aut ad fugiendum plurium brevium syllabarum concursum necessaria esset. Utriusque rationis exempla ponam. Longa vocalis necessario servatur in iis, quae thematicis perfectis (ἤλυθα, ἤγορα) affinitate innexa sunt, ἔπηλυσ, συνήγορος etc. Ut, quae ab hoc derivantur, omnia naturalem suae stirpis notam servant, ita non intelligo, quomodo haec productio in formas secundarias intromitti possit, neque recte arbitror apud Herodotum ἐπηγορεύω pro ἐπαγορεύω scriptum perhiberi. Ἐπαγορία et ὑπαγορία apud Hesychium dorica sunt; ὑπαγορία ab eodem ad interpretandum Μακρογορία appositum in ὑπαγορία mutari debet. In Lexico Herm. pag. 351. Προσηγορία λέγεται ἡ ὀνομασία, προσηγορία δὲ ὁ γεραισμός, secundo loco προσηγόρευσις scribendum est. Verbi, unde haec descendant, totum veluti stemma in Novo Thesaurο adumbratum; omnesque ejus ortus,

meatus et cum aliis congressus notati sunt, sic ut mihi non necesse sit pluribus demonstrare, Graecos nunquam ἔπαγόςας, ὑπαγόςας, ἐπηγόςας, ὑπηγόςας, aut simile quidquam dixisse, non magis quam προσάγορος, κατάγορος, quorum quae sit inter se relatio, facile, si quis semel huc aciem intenderit, perspiciet. Neque nunc mihi operae est Schweighaeuserum refellere, cuius notā ad Herodo. I. 90., a doctis Thesaurariis delibata, cumulum continet errorum aliorum super aliis acervatorum, quum modo ἐπηγορεύειν cum κατηλογεῖν componit, modo argumenti loco κατηγορεῖν pro καταγορεῖν usurpari contendit. In Etym. Τυήγορος, ἐκ τοῦ ὑψους καὶ τοῦ ἀγορᾶ γίνεται ὑψάγορος καὶ τροπή (adde: ὑψήγορος), apparet, a Grammatico nomen ὑψάγορος oeconomiae technicae causa fingi, neque fieri posse, ut sic scripserit, quem admodum illi suspicantur p. 641. — γίνεται ὑψήγορος καὶ τροπή ὑψάγορος, quod, nisi doricum est, nihil est. A nominibus secundae declinationis vel usitatis vel suppositis derivantur ὑπηγορεῖν Philo de Cherub. p. 113. A. ὑπηγορεῖα Socrat. H. Eccl. I. 1. 5. Nicet. Ann. III. 6. 61. σεμνηγορεῖν Philo de Conf. Ling. p. 320. B. λαβρηγορεῖν Schol. Hesiod. p. 114. ab altera declinatione ὑπαγόςας (Menand. Prot. p. 99. D. Lucian. Icarom. VII. T. VII.) procedunt ὑπαγορεῖν, λαβραγορεῖν. Pro λαβράγορος Adamant. Physiogn. L. II. 16. 395. potius λαβραγόςας, pro ὑπηγόςας apud Suidan, ut et capiti congruat, ὑπαγόςας scribendum videtur. Κενταγορεῖα, quod ex Platone citant, certum est a poeta dorico sumtum esse. Sed quoniam semel ex hoc genere specimen compositionis captum est, non praetereundum videtur ne illud quidem, falso nonnullis in ὑπαγόςας alpha natura longum poetarum licentia breviatum videri. Qui error fortasse ex eo natus est, quod in ἀκρωνυχί, †) χαλκίλα-

†) Utrum ἀκρωνυχί ab ὄνυξ derivetur an, ut Passowio placet de Lex. Graec. p. 84., a verbo νύσσω, de eo cum nemine pugnabo; est

ρος et similibus productio nonnunquam cessat. Verum
 hoc poetarum arbitriis tribuendum est, neque in ora-
 tione soluta admittitur, nisi consuetudine et inscitia
 prave loquentium. Thomas M. p. 244. *Διφρηλάτης*, οὐ
διφρηλάτης ex quo conjecturam capimus, a recentiori-
 bus sophistis nonnunquam in hanc partem peccatum
 esse. Forte evenit, ut nostri libri hunc scopulum evi-
 tarent, *διφρηλάτης*, *ἰππηλάτης* et quae his finitima et
 propinqua sunt, firmè tenendo. Sed casum magis quam
 rationem accurate perceptam librariorum cursus dire-
 xisse, argumento est, quod in aliis nominibus, ejus-
 dem moduli et longitudinis, *ἐρέτης*, *ὁμόςτης*, *ἀρόςτης* etc.,
 non eandem constantiam praestiterunt. *Τηρέτης* qui-
 dem crebro usu irroboravit inveteravitque ita, ut non
 videretur a statu suo dejici posse; sed pro *ἐννιρέτης* et
ἐντηρέτης alter Photii codex formas minus distinctas ex-
 hibet, quarum secunda stabili principio usa adjacentes
 syllabas obscurari non moleste patiebatur. Hinc mihi
 aliquis disceptet, utrum Thucydides *αὐτηρέτης* scripse-
 rit, an, ut vulgatum est, *αὐτερέτης*, v. Interpp. ad Poll.
 I. 95. Codicum quidem consensus non obstabit, quo-
 minus, utrum velit, eligat: nam mirum sit, si in tanta
 consuetudinis corruptela librarii non aliquid suo inge-
 nio indulserint. In pari cum librariis culpa pono re-
 centiores scriptores, neque firmiter contendam, Cyril-
 lum verbi causa c. Julian. VI. 187. D. + *ψευδομοτεῖν*
 scripsisse, non, ut vulgata fert, *ψευδομοτεῖν*, praescrip-
 tim quum *συνομοσία* compluribus versionis Alexandri-
 nae locis, apud Priscum Rhet. p. 54. A. aliosque infe-
 rioris ordinis auctores legatur, quibus ut Platonem Rep.
 II. 365. D. p. 44. Ast et Pollucem VIII. 39. adjungam,
 haud facile quis a me impetraverit. *ἐννηρετεῖν* Soph.

enim communis utriusque vocabuli origo; sed si graece scribentibus
 verbi memoria inhaesisset, *ἀκρονυγί* potius protulissent, ut *ὀκνωδο-
 νυγίς*.

Aj. 1316. negavi mihi a poeta profectum videri, non testibus aut auctoritatibus ullis, sed mea privata persuasione ductus, quae interiore substantivorum et adjectivorum ratione nititur, ad componendum non aequè habiliū. Forma ipsa hujus verbi et adjectivorum poetorum *ἐπήγετος*, *εὐήγετος*, quibus non putaram quēquam contra me usurum esse, aliam mihi cogitationem injicit ipsa rei natura cum superiore conjunctam, de quadrisyllabis tres breves, unam ancipitem habentibus. Horum inconstantiam exemplis aliquot, ut forte affluerit, coarguam, confusis rursus pro te nata nominum et verborum ordinibus; nam ut omnia membratim et articulatim exigam, tempora mea non patiuntur. Eustathius igitur ad homericam hemistichium: *ἐπήμονες ἢ δ' ἀνόλεθρους*, haec breviter adnotat: *κοινό-τερον, οὐ μὴν ἀττικῶς*, p. 958. 57. Hujus auctoritate si stamus, apud Platonem quidem *Epinom.* p. 254. *ἀνόλεθρος* in *ἀνώλεθρος* mutabimus, quod plurimis Atticorum testimoniis nititur, *Arist. Avv.* 1239. *Plato Tim.* 348. *πρωτόλεθρος* *Thucyd.* VII. 514. pro quo *πρωτόλεθρος* ascribitur *Joseph. Antt.* X. 1. 512. *Aristid. Panath.* pag. 118. de *Concord.* p. 530. *T. I. de Pac.* II. 404. *Poll.* VI. 162. *ἀνώλεθρος* *Galen. Hist. Phil.* IV. 27. *δυσώλεθρος* *Theophr.* H. Pl. III. 7. et rursus *δυσώλεθρος* III. 12. *κακώλεθρος*, + *ἀειώλεθρος* *Procop. Bell. Goth.* IV. 30. 651. *Γ. πρωτοαρώλεθρος* apud *Strabonem*, quod nonnunquam dubitavi an etiam *Antigono Mirab. Ausc.* XIV. reddi debeat. Verum sacramento non contendam, id ita se habere, multoque minus pro certo decernam, utrum idem c. XX. *αἰγώλεθρος* scripserit, an, quod nunc legitur, *αἰγώλεθρος*; primum quia ab hujusce aetatis scriptoribus illa constantiae et integritatis ratio abjudicari debet, quam veteres illi tacito quodam sensu sequuti sunt, deinde quia antecessu longae syllabae inconcinnae brevitati jam occursum erat; *ψωμώλεθρος* certe, *ψυχώλεθρος*, *μητρώλεθρος*, *ἀνθρωπόλεθρος* atque alia pariter

Y y

articulata, hanc rationem confirmant; et aperte Zonaras p. 1874. τὰ διὰ τοῦ ὀλέθρου ἐγγεμένα διὰ τοῦ ὠγασταί, ὅλον ἀνώλεθρος, βιώλεθρος, ἐπώλεθρος (?) καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ ψωμόλεθρος καὶ ψυχόλεθρος. Quanquam quae Phrynichus producit App. p. 46. et 61., ἀνωλέθρος et βινώλεθρος, opinionem nobis afferunt, etiam in hac re Atticorum aures a vulgi iudicio dissensisse. Illud asseverantius dicam: ἐπώλεθρος, παρωροφίς, ἀνώροφος Procop. Bell. Goth. I. 10. 354. B. caeteraque, quae hoc modo dicuntur, ab omnibus, qui aliquid auris haberent, propter fortiores pulsum antehabita esse; in quibus quum raro a librariis titubatum sit, quia quatuor continuas breves etiam imperitis ad reprehensionem notabiles videbantur, major illic licentia est, ubi a fortiori initio ad finem decurritur, ἐπώροφος Athen. V. 14. 250. T. II. Nicet. Ann. XXI. 9. 408. Χρυσόροφος (male χρυσορόφος editum) Lucian. Cyn. IX. 204. T. IX. Plutarch. V. Lucull. VII. 285. T. III. de Fort. Alex. VII. 39. T. IX. et quae eadem ratione decurrunt. Hinc accidisse videtur, ut ἐνήμετος apud Hippocr. Epidem. II. 152. E. T. II. sūm statum teneret, ἐνήμετος contra consuetudini cederet. Quanquam et δυσμέτος, et χολμέτος invaluerunt, quae apud veteres secundam longam habuisse tanto credibilis est, quod etiam trisyllaba ab hoc verbo propagata ad longitudinem inclinant, δυσμήης et ἐνήμεής, quae non solum apud Medicos Mosquenses, ut Schneiderus refert, prope constanter hoc modo rescribuntur, sed etiam apud Hippocratem quasdam reliquias habent: δυσμήειν de Nat. Mul. 224. 38. a Foenio ejectum, et ἐνήμεής Aphor. V. 136. C. quod in fine ejusdem paginae et aliis locis ἐνήμεής mutatum est, de Morb. Mul. II. 15. 804. D. Galen. de Comp. Med. p. Loc. II. 1. 370. B. Alex. Trall. I. 15. 91. δυσμήής Galen. Comm. in Epid. VI. 546. E. Diosc. IV. 155. 241. a. Schol. Arist. Ach. 584. Hos fluctus contrarii veteris et novae consuetudinis motus eivere, quorum tumultum obscure

quasi longo intervallo interjecto cernimus, vicissitudines conjectura tantum et suspitione venamur. Illis nominibus non video quid potius accommodem quam *δύσ-ηρις* et *δυσήριστες*, quorum memoria ita exolevit, ut *δύσειρις*, *φάσειρις*, nunc in omnium auribus animisque haereant. Commode cecidit, ut in *δύσηρις* et apertum Moeridis iudicium et codicum Pindaricorum P. VI. 54. suffragia et metricarum rationum momenta congruerent, quibus omnibus Boeckhius motus est, ut eam formam in veterem possessionem restitueret. Pondusculum adjicit nomen viri proprium *Δύσηρις* apud Anacreontem Ep. III. et Pausaniam, et Scholiastae ad Lucian. Iup. Trag. p. 276. T. VI. notatio: *Ἀμφήρις γράφεται καὶ ἀμφήρις* (leg. *ἄμφηρις*), *ἵνα ἢ ἀπ' ἐκείνου ἴσῃς ποιῶν* cui annexum est *ἀμφήριστες* vulgo retentum Appian. Pun. I. 366. Menand. Prot. pag. 121. et *ἀνήριστες* Hesychii. Hinc nobis ad multa alia suspitionis introitus ostenditur, quem callidioribus aperiendum relinquo. Nunc quidem longe abest, ut omnes hujus regionis vias et semitas tanquam in tabula designatas habeamus, neque spes apparet, in interiora perveniri posse. Nam quum quaerendae longitudinis nulla alia sit causa, quam ut auribus inserviat, harum autem iudicium non apud omnes neque omnibus momentis idem sit, fieri profecto non potuit, ut modulamentum illud aut ab initio omnibus ejusdem structurae vocabulis constanter adhiberetur, aut procedente aetate non aliquando elevaretur. Multum etiam in quoque loco universa comprehensio momenti habet, et tum praecedentium memoria, tum sequentium praeceptio efficit, ut in uno eodemque vocabulo vox modo citius erigatur modo tardius. Namque illa ratio productionis ex consimili genere sublationum et positionum judicari potest, quarum in nostrae quoque linguae vocabulis compositis sedes incertae sunt; ut v. c. in hoc, *unmöglich*, pro positione ejus modo primam modo secundam excitamus.

Qua in re quantam veterum oratorum accuratorem fuisse necesse est, qui id quod dicitur in oratione numerosum, hoc est, intervallorum longorum et brevium varietates et concentus ita perfecte callebant, ut negarent sibi orationem videri, in qua una esset syllaba longior aut brevior? De quo quum doctorum rhetoricorum praecepta legimus, nobis surdasti videmur. Jam illud quale est, quod pro genere orationis momenta syllabarum ex loco in locum transferri videmus? Sic contendo: quum *πυκνότερος* et similis formae comparativi aliter in poetarum numeris, aliter extra versum proferrentur, hinc, prout vel ille popularior numerus, vel hic distinctior illustriorque animum subiret, modo *δυσμέτερος* modo *δυσήμετος* scribentibus occurrissē. Denique in eo quoque nonnihil momenti fuerit, quod ea aetate, qua vocales longae et breves suis quaque signis notari coeptae sunt, multa vocabula culturae intermissione exaruerant, quae quum subinde literatorum curis in vitam revocarentur, ad constantiam revocari haud potuerunt. †)

Sed praeter has et tales rationes maxima tamen, ut hoc saepius dicam, in antiquitatis praedictio causa quaerenda videtur. Ejus observatio est in verbis *διωχῆς, κατώρυξ, πανώλης* (v. Zonar. Lex. p. 245.), *ἀκρόνυξ* ††), quibus consuetudo tanquam consecratis utitur. Hinc etiam deriyata labuntur initis similia, nisi quae major vis cursum inflexerit. Quod quando fiat et quibus de causis, natura, an casu, an observatione aliqua,

†) Hac via *ἡγερέθω, ἡερέθω, ἡνεμόει, ἡμαδόει* ab *ἀγοράεσθαι* etc. di cesserunt.

††) Pro *ἀκρόνυξ* (α τοῦ ὄρου) nisi apud Nicet. Ann. XVII. 1. 355. certe apud Philostr. Imagg. II. 16. 835. *ἀκρόνυξ* (Niceph. Greg. VII. 6. 151. A.) scribendum et pro *εὐθυόονξ* s. *εὐθυόονος* Arist. H. An. II. 9. 108. IX. 36. 488. *εὐθυόονξ* etc. ut in L. VII. 18. 379. etiam est. *Περτάοννος* Philostr. V. Apoll. II. 23. 63. Lexicis adhibendum.

nos sero geniti incassum quaerimus, quo plurima vestigia ferunt, sequi parati. Ita et Schaefero assentior ad Dion. p. 205. πεντώροφος †) praeferenti, qui numerus in διώροφος, τριώροφος paene necessarius, in illo similitudinis causa retentus est, et διόβολος (nisi τὸν διόβλητον significat), τετρίβολος, τετράβολος passim vagantia, v. Hipp. Morb. Acut. LXVIII. 323. Galen. de Med. Simpl. VII. 4. 169. B. Athen. VIII. 1. 219. Dioscor. II. 202. 129. Poll. I. 53., modice eloquentibus eximenda ac ne Hesychio quidem unius Ed. Basil. auctoritate ἐξόβολος, quod Albertius meditabatur, inculcandum duco. Atque illa similitudinis ratio cum aurium iudicio congruens persaepe totam familiam a contagione pravae consuetudinis defendit. Nam ἀνώνυμος, δυσάνυμος, ἀνώματος etc. quum semel aures perbibissent, congenera εὐάνυμος, ἀγχώματος etc. non permiserunt a communitate sui generis desciscere. Ἀγχώματος apud Hesychium, si poeticum est, hanc justissimam excusationem habet; Dionysio Antt. V. 14. 878. ἀγχώματος reddendum. Neque non apertum est, pro δυσάνυμος in Lexicis, quae commu-

†) Πεντώροφος Ann. Comn. XV. 502. B. et in Appian. Pnn. VIII. 95. 436. receptis διώροφος, τετρώροφος ab aliena manu breve ὀ superscriptum est. Ὀμόροφος Aesop. Fab. CIL. 89. Hesych. quod quidam quasi ad compensandam longitudinis jacturam ὁμορόροφος scribere constituerunt, Synes. Ep. CXLVII. 286. C. Athen. X. 48. 101. ex quo errore ὁμορόροφος, compotor, in Lexica transfluxit, et † ὁμορόροφιῖν Aesop. Fab. CIL. 346. et ἐπὶ ὁρόροφος Athen. V. 230. T. II. Pro ὁμορόροφος Philon. de Charit. p. 697. A. Plutarch. Symp. II. Quaest. X. 1. 99. T. XI. L. VIII. Quaest. VII. 5. 571. Strabon. IX. 504. Galen. Theriac. I. 2. 931. P. T. XIII. Diog. La. VIII. 7. Synes. de Insema. 149. C. Epist. LVIII. 205. A. Liban. Decl. pae. 9. T. IV. iidem et aequales etiam ὁμορόροφος exhibent, Philo Quod omn. prob. lib. p. 878. B. Synes. Ep. LXVI. 207. D. Athep. X. 48. 101. Lucian. Phal. I. 1. Aelian. H. An. I. 52. 55. quod Demostheni certe c. Mid. 553. de Cor. 521. et omnibus aetatis laudisque illius consortibus omni modo adserendum et, si vis facta fuerit, restitendum est.

nem Graecitatem repraesentant, *δυσήνεμος* scribi oportere. Nam posteaquam Jungermannus ad Poll. I. 101. *κατάνεμος* ad ordinem revocavit, nullum fere in hac amplissima familia discordiae vestigium relictum est, *ἀπηνεμος*, *προσήνεμος*, *ἐπηνεμος*, *δυσήνεμος*, quod supra vulgarem usum esse quisque sentiet veterum non infrequens lector. Et huic contrarium quoque nomen Etymologus inter selectiora reponit: *Εὐήνεμος*, *ἐπηνη* et ex hoc porro propagatum *εὐηνεμια* Lucianus ut elatius et affectatum perstringit Lexiph. XV. 193. T. V. Idem Pseudol. XXIX. 85. T. VIII. *ἀνηνεμια* reprehendit, ejus judicii hanc Scholiasta reddit sane ineptam rationem: inutile esse hoc vocabuli, quia nihil afferat, quod non in *νηνεμια* contineatur. Itaque ergo *νήνεμος*, *νήκεστος*, *νώνυμος*, *νώδυνος* (v. Boeckh. ad Pind. Pyth. II. 11.) dicendum erit, quia imminuta eundem intellectum faciunt, quem integra. Absurdum foret hoc dicere. Lucianus ipse si interrogaretur, cur *ἀνηνεμια* improbasset, nihil aliud nisi usus auctoritatem obtenderet, ratione carentem. *Νήνεμος* Arist. H. An. VI. 12. 272. de Divin. II. 110. A. T. II. Theophr. Caus. Pl. V. 16. Polytaen. II. 50. 11. *νηνεμια* Plato Theaet. 153. C. Phaed. 77. E. Polyb. XXXIV. 11. *Ἀνηνεμια* in Diod. III. 49. *ἀνηνεμειν* Strab. VII. 5. 388. codicibus relictum neque in locum receptum est: Platarcho consultum ivit Xylander Symp. VII. Quaest. VII. 4. 551. T. XI. *νήνεμος* reponens, quanquam de his dialectorum miscellionibus lubricum est voluntatis iudicium facere. De Atticis autem confirmat idem Pollux II. 106. *ἀνηνεμια* tacite excludens. Contra eosdem Atticos oratores *ἀνηλεής* potius quam *νηλεής* dixisse, tum Pollux uti credamus facit, illud saepius, hoc nunquam memorare dignatus, tum exemplorum potior auctoritas, ut, si quid inter codices discrepet (v. Schweighaeus. ad Appian. T. III. p. 715.), non difficilis sit electio. *Ἀνηλεής* recte Boeckhium ex Platone excerpisse, manifestum facit Grammatici Ba-

stiani notatio Add. ad Greg. p. 880. Ad *νηλεής, νήνεμος* etc. quod attinet, clarum est, *ἀνηλεής, ἀνήνεμος* omni pondere in commissuram inclinato, syllabam initialem obscure et tenuiter praesopantem missam fecisse. Auctor mihi est Blomfieldius, qui ad Prom. 127. tirones meminisse jubet, *νηλεός* per aphaeresin formari, non autem ex particula *νή, quam, si me audias*, inquit, *& Graecia abjudicabis*. Valkenarius, vir longe eruditissimus, sed qui in etymologia parum videbat, aliter sentiebat, putabatque, *νηλεός* a *νή* et *λεός* componi, ut *νήσις*. Quod si verum est, quid fiet *ἀνησις*? Quinto *νηγεσις* et *ἀνηγεσις*, *νήνεμος* et *ἀνήνεμος*, *νήσις* et *ἀνήσις* promiscue adhibentur.

Invidiosam illam Valkenarii laudationem silentio transmittamus. Hoc unum a Blomfieldio quaeram, unde *νήσις* ortum putet? An ab *ἀνάσις*? Non poterit aliter dicere. At hoc vānum et nihili vocabulum est. An igitur Valkenario assentientes particulam *νή* inter communia graecae linguae formamenta referemus? Ne id quidem. Si me interrogas, res ad hunc ferme modum est. Quum *νήσις*, *νήνεμος*, *νήσις*, et talia multa in consuetudinem sese immersissent, quorum rationem paulo ante, ut facultas tulit, explicui, mox hebescentē etymi sensu etiam alienigenis transitus in hanc familiam datus est, *νηπαθής, νήσις*. Verum de his satis. *Ἀνήσις* an *ἀνάσις* Atticis familiarius sit, vix operae videtur quaerere; nam utroque *ἀναρίθμητος* praestat, quod Xenophonti Cyr. VII. 4. 8, recte e cod. redditum est pro *ἀνάριθμος* Porphy. de Abst. II. 5. 106. Stob. Ecl. Rh. I. 2. 24. Themist. Or. IV. 60. C. Joseph. VIII. 6. 436, quam mensuram etiam *ἐνάριθμος, ἰσάριθμος, + εὐάριθμος* Nicet. Ann. XVII. 10. 350. habent. *Ἀνήριθμος* (ut *ἀνάριθμος*) Pollux III. 88. Athen. VI. c. 64.

Illā vero similitudinis ratio, cujus vis in graeco sermone tanta fuit, quantam in omnibus linguis expe-

rimur, caute sequenda est, ne nimis urgende ultra, quam impune liceat, provehamur. Nam ubi *ὀνομασία* in usum venit, relictis adjectivorum vestigiis ex hoc *ἄντονομασία*, *κατονομασία*, *παρονομασία* etc. composuerunt, quae non ignoro nonnunquam longa syllaba scribi et quidem ea inconstantia, ut non raro utriusque scripturae exempla in eodem inciso sibi occurrant. Sic etiam compositum *περιοδυνάω* non aliter, ac simplex scribitur, scribendum videtur, licet adjectiva paronyma *ἀνώδυνος* et *+ κατώδυνος* Hesych., *ἐπώδυνος* (*ἐπιδυνέστερον* Hipp. de Artic. III. 393. E. T. XI.), et quae ab his rursus redundant, in longitudine tuenda sibi constant. Sed eorum perplexior ratio, quibus et simplex breve et compositum productum praestructum est, quorum ab altero composita, ab altero derivata videri possunt, velut *ἀνομαλίζω* et *ἀνομαλῶω*. Sed *ἀνόμαλος* apud Strabonem et *ἀνομαλία* Prisc. Rhet. pag. 50. B. Anna Comn. XV. 498. A., in quibus Grammatici distincte tradunt secundam producte pronounciari, v. Etym. M. p. 15., perinde ut *ἀνόχρος* Diod. XIII. 108., quod Zenonius Sturziosque Xenophonti tribuere conabantur Agesil. VI. 6., ableganda sunt. Denique, ut ad extremum perveniam, adjectiva *παρόρειος*, *ὑπόρειος* Callistr. XIV. 906. eodem modo in secunda syllaba dicuntur, quo simplex *ῥεῖος* in prima. Sed si ex iisdem antiquo more substantiva feminina finguntur, *ὑπώρεια*, *παρώρεια*, his etiam mensura augustior et robur antiquum redditur. Id a Suida significatum: *Ἰπώρειος καὶ ὑπόρειον τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους, ὑπόρειον δὲ τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον (+ παρόρειον Schol. Ven. D. T. 490. X. 190.), ὑπώρεια δὲ καὶ ἀκρωτήριον διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. Ἡ παρώρεια Strabon. II. 191. VII. 3. 340. duobus vitiis laborat, quibus caret Mosquensis lectio παρώρεια. Ἀκώρεια Orph. de Lapid. Argum. v. 65. poetica licentia correptum est, ut ἀνόλεθος, αἰγιάτης; neque enim Jacobsio, viro doctissimo atque humanissimo, accesserim, exempla correptionis ab ἀβλα-*

ως et 'Ιόνιον repetenti, Animadv. ad Anth. T. XII. 262. quorum prius a βίωτος compositum et tantum in ananominationis quodam genere receptum est, ἀβίωτος βίωτος, alterum dubitant omnino an vitium sit 'Ιόνιον scribere. Quamquammodum igitur in oratione soluta ἐκείνη, ἀνέκδοτος longitudinem respuunt, ita ἀκρόασις, ἀκρόασις breviter nequeunt. Eustathius p. 780, 24. εἰς ἀκρόασις πρῶτον ἐστὶν ὁ βίωτος. καὶ τὸ δὲ αὐτὸ γίνεσθαι ἐν τῇ ἀκρόασι καὶ ἐκείνῃ. Falsum hoc esse, apparet ex homerico ἀκρόασις et ἱε, quae supra probavi.

CAP. V.

DE AORISTIS PRIMIS VERBORUM
AUTHYPOTACTORUM.

AD

PHRYN. ECL. p. 287. et 364.

Quod Phrynichus praescribit, ἡλμάν dicendum esse, non ἡλμῆς, hoc, si censum habeamus exemplorum atque id solum, quod plerique et optimi dixerint, probandum ducamus, ratum atque firmum erit, licet hunc aoristam neque antiquis scriptoribus insolitum et recentioribus frequentatum esse reperiamus. Apud Hesiodum quidem, ut quam longissime regrediar:

Ὅς κεν τὴν ἐπλοκὴν ἀπολείψας ἐπομόσῃ.

Theog. 795. alii ab ἀπολείβω, ab ἀπολείπω alii derivatum volunt; pendet animi Wolfius; mihi propter quaspiam rationes significatio verbi ἀπολείπειν, aoristo praesertim tempore, ab hoc loco aliena, libandi autem ei convenientissima videtur. Sic Homerus 'Od. A. 352. ὅμοσεν δὲ πρὸς μ' αὐτὸν ἀποσπένδων. Ipsam formam aliquando in usu fuisse tum ex recentiorum epicorum scriptis apparet: μὴ καλλείψης Quint. Smyrn. X. 299. καλλείψας Nonn. Dion. XXXII. 531. 18. XLIII. 749. 10. XLVI. 780. 20. λείψμεν Oppian. Cyn. II. 33. Manetho I. 153. tum e

Grammaticorum notis. Etymologus: 'Ελείψανεν ἰὼν
 κῶς. Macrobius de Diff. Verb. p. 724. „Ἀπὸ τοῦ λείψ
 ποιεῖ ἀόριστον ἔλειψα ('Οδ. O. 149.); *item* ἀπὸ τοῦ λείψ
 fit ἀόριστος ἔλειψα.“ Sed fortasse dixerit quispiam, n
 perverse Phrynichi sententiam interpretari, neque
 eo primum verbi λείπω aoristum simpliciter condemna
 sed compositum illud ἐκλείψαι. Huic affinis fuerit But
 manni sententia, qui, quum Heindorfius ap. Plat. Gor.
 p. 505. καταλείψωμεν in καταλίπωμεν demutasset p. 20
 factum haud improbavit; verumtamen non in unive
 sum se de hoc aoristo dubitare ostendit; esse enim no
 nullum ejus usum; sed compositum καταλείψαι sibi su
 lectae fidei videri, v. Auctar. Anim. p. 525. H
 rationi sic occurritur. Tum simplicis verbi tum co
 positorum omnium aoristus prior tam raro deprehe
 ditur apud veteres, ut necesse sit huic inclinamento a
 quid maculae et labis adpersum fuisse; Phrynich
 autem, qui de plerisque rebus brevius adstrictiusq
 quam causa desiderat, disserere solet, uni certo exe
 plo, quod forte in Sophistarum scriptis occurrisset, n
 tam apposuit; quod pro eo habendum est, quasi de t
 genere pronunciasset. Nunc exempla producā.
 πῶς pro λειπών Aristophanem usurpasse testis est Anth
 tistica Bekk. p. 106. Sed his solitariis exemplis ne
 bit Phrynichus magnam auctoritatem tribuendam e
 dummodo adsit aliquid usitatus, quod item val
 neque sponsozem admittet quamvis honestum; sa
 enim tempore fieri, ut in magnis quoque auctor
 incidant aliqua vitiosa, dum aut necessitati par
 cuipiam aut animum ad analogiae conservationem
 attentum habeant. Pro λείπας praeterea nullus Att
 rum intercedit, sed Luciano illud excidit de Para
 42. 152. T. VII. et Tzetz. Chil. V. 428. In compo
 nullum est quod exemplo careat; pleraque, si re
 tiores in consilium adsumimus, paria fere habent au
 ritatis momenta: 'Απολείπας Basil. Ep. CCCCII. 419

Pythag. Aur.-Carm. v. 70. †) qui versus in Empedoclea Sturz. p. 596. translatus est; εἰ δ' ἀπολείψῃς Philodem. Ep. CXXI. 693. Paralipp., ἀπολείψῃς Themist. Or. XXV. 310. D. Ἐγκαταλείψῃς Heliod. II. 18. 76. In Aeschinis Or. de Fals. Leg. p. 288. Reiskius e cod. Helmstad. edidit οὗς δ' ἔγκαταλείψας ἀδικήσεις, χεῖσαι ἐχθροῖς μέλλοσι, pro vulgatis ἔγκαταλείψας, ἀδικήσεις, χεῖσαι δ' —. Concinnius, ut arbitror, scribetur: οὗς δ' ἔγκαταλείψῃς, ἀδικήσεις χεῖσαι ἐχθρ. μέλλ. quos destitueris, hos, quippe injuria affectos, inimicos habebis. Ὅπως — μήτε ἀγλαίῃ Aristot. Polit. I. 9. 34. corrigere promptum est. Verum ἀλείψας Olympiod. ad Meteor. I. 19. a. ἐνέλειψῃ Apoll. de Synt. II. 8. 217. Sylb. de Adverb. p. 576. Eustath. p. 539. suis auctoribus non indigna sunt. Ἀνῆλειψαμεν, ἀν καθήμεθα Dio Cass. XXXVIII. 181. Ἐαλείψας Liban. Ἐκφρ. T. IV. 1089. Ἐαλείψαι, quod in Dem. de Cor. 524. codici Aug. relinquendum est, suo jure utitur Zosimus IV. 10. 297. Omnium frequentissimum est παταλείψας, cujus exemplum ab antiquo auctore, Charace, proditum in Schol. Nubb. 508. plurimos imitatores habuit: Lucian. Dial. Meretr. VII. 227. Philostr. II. Vit. Soph. I. §. 11. p. 561. Plutarch. Parall. XXXIV. 452. T. VIII. Choricus in Anecd. Villos. pag. 21. Euseb. H. Eccl. V. 10. 220. Socrat. H. Eccl. I. 6. 11. Theophyl. Simoc. III. 15. Nicet. Ann. XVII. 3. 534. Schol. Eur. Phoen. 1061. etc. Hesychius: Ἐάσαντες, παταλείψαντες unde mihi suspicio suborta est de Coluthi v. 115.

Δειμαίνων δ' ἀνόρουσι —

καὶ χορὸν εὐκλαδῶν δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας
μήκω πολλὰ καμουσαν ἐὼν ἀνέκοπτεν αἰοδῆν.

Codicum et Edd. veterum consentiens scriptura est ἐπὶ φηγὸν s. φηγῷ ἐρείσας, cujus nec pes nec caput in recepta lectione apparet. Neque placet h. l. fagi mentio sensim illata. Itaque suspicari licet, illum ἐπὶ οὐδὲ ἐά-

[†) V. not. ad Poet. Gnom. p. 148. G. H. 8.]

οὗς scripsisse, *fistula humi abjecta*, quam significatio-
 nem seniores, ut dieo, huic verbo dederunt. Quod super-
 est, eodem modo Nomus Dion. VI. n. 288. *σύργα ἰκῆας*.
Καταλείπει Theophil. Instit. I. Tit. XLV. 14. Postremum
 esto *παγέλεινα* Polyb. XII. 15. Sopat. *Διαρ.* p. 307. Schol.
 in Dion. Gramm. p. 972. Bekk. Tzetz. ad Lyc. v. 207.
 Haec ad tuendam Phrynichi sententiam satis pote-
 rant videri. Sed quoniam paulle plus professi sumus,
 proponam breviter, quid veteres magistri de aliis ver-
 botactorum aoristis praeceperint.

Παράλειψαν ἀντὶ τοῦ ἐπεξελόν, ἀναιρήσαντες καὶ
 θόλου γὰρ τῶν διὰ τοῦ αἰῶ. περιλαμβανέντων ῥημάτων, ἵνα
 καθαιρῶ, ἀναιρῶ, διαίρῶ καὶ τῶν ὁμοίων ἐκλείουσαν ὁ παρ-
 τος ἀόριστος καὶ τὰ τοῦτον κινήματα Hort. Adon. p. 167.
 quae fluxerunt ex Etyim. M. p. 777. 52. hinc corrigenda.
 Ad fidem huic decreto praestruendam valet inprimis,
 quod exemplorum contrariorum maxima pars etiam
 alio nomine et causa suspecta est: ὅπως ἐφαίρησαντι
 Aristid. Panath. T. I. p. 137. ὅπως ἐφαίρησιν Plutarch.
 V. Lucull. XI. 291. T. III. ὅπως μὴδὲ ἄλλοι ἀναιρήσαντι
 Jamblich. V. Pyth. XXIV. 108. 233. Nonnunquam con-
 junctivi geminata plaga prosternendi sunt, ut in La-
 cian. pro Imagg. XII. 35. T. VI. σκόπει, ὅπως μεταπορή-
 σης καὶ ἀφαίρησής, et Plutarchi de S. N. V. c. XVII. 255.
 οὐκ ἂν προέμην — εἰ μὴ τις ἀναιρήσῃ καὶ διαφθείρῃ. Ne-
 que, si subjunctivi indicativis intermixti sunt, id expa-
 vescendum est, ut ap. Sopatr. *Διαρ.* p. 306. κοινῇ
 τοῖς συκοφάντας αἰρήσωμεν, κοινῇ τὴν ἐπιβουλήν ἐλέγξωμεν
 — ζητήσωμεν — παράσχωμεν, quo loco diversi modi fa-
 cile inter se coeunt. Ταῦτα πάλιν — συνδήσωμεν καὶ τάξωμεν
 καὶ διέλθωμεν Arist. Rhet. ad Alex. XXXVI. 14. Ἐπεμ-
 λήθη ὅπως — ἀποστήσεται ἢ ὅπως — μὴ ἀπόληται ἢ ὥς —
 δύνηται Xenoph. Ages. VII. 7. ubi Edd. nonnullae δι-
 νήσεται praestant. Atque ejusmodi locis librarii, mo-
 dorum discrepantia offensi, paronychii tollendi causa
 saepe vulnera inflixerunt letalia, ut illi Pindarico Ol.

VI. 40. ὅρα βάσμαι ἵκαται τε, ac multa in eundem modum. Neque raro in hoc verbo, de quo agitur, infinitivi futuri aoristorum speciem induerunt. Dion. Hal. Antiqq. VII. 63. 1461. ἤλυσεν ἀφαιρήσασθαι, pro quo nihil impedit quominus futurum reponatur, quod non ratenter contra Atticistarum praeceptum cum verbo ἀξιούν construitur; sic apud Dionysium ipsum V. 61. 993. οὐδὲν ἀξιόσους συγχωρήσειν. Arrian. Alex. I. 12. 34. οὐκ ἀπαξίωσε ἱμαντὸν καταστήσειν. Polyb. IV. 47. 116. ἀξιοῦντες καταλύσειν. †) Verum de Dionysio ejusque aequalibus non nimis sollicitus sum. Nam neque fieri potest, ut id, de quo Atticistae tam diligenter caverint et monnerint, non fuerit aliquando admissum, neque nos dubitare sinunt Hesychii Glossae: Αἰρήσαντες — Αἰρήσασθαι — Αἰρήσάμεν — Ἀφαιρήσασθαι et Lexici Coisl. p. 251. (p. 356. Bekk.) Προηγήσαντες (sic), διήσαντες Ἀιρησαμένων, βουλευσαμένων. Gravissimum vero illud Hesychii: Κασαιρήον, κάθιλε. Λάκωνες, ut emendat Koenius ad Gregor. p. 301. Ita ἀναιρήσαι Polyaen. VII. 40. 242. Schol. Lucian. Merc. Cond. XI. 280. διήρῃσεν ἐς τέλα Schol. Ven. K. 6. non in dubium devoco, quanquam idem in Epist. Theanus II. p. 57. εἰν ἀφαιρήσῃσθαι vitii suspectum habeo, non ut philosophae elegantia indignum, sed quia conjunctivos praesentis et aoristi primi confundere librariis insitum et innatum fuit. Apud Liban. Decl. Achill. p. 78. T. IV. ἀλλ' ἂν αἰρήσω sensus exigit ἀλλ' ἀναιρήσω, sed esto, occidam Hectorem. Philoni de Nom. Mut. 1046. A. τοῦ μὴ ἀφαιρήσαι αὐτοῦς — perite Mangeyus ἀμοιρήσαι ex altero loco restituit p. 580. Pro πάντα μόνος ἐξηγήσατο Dion. Cass. XLV. 25. 436. aliud aptius codd. praebent. In Mechann. vett. p. 69. συνθεῖς καὶ συναιρήσας invita sententia pro συναιρήσας, neque recte a Blancardo Arrian. Tact. p. 53. ὑπεραιρήσας pro ὑπεραιωρήσας scriptum est. His breviter disputatis sic argumentor: si recentior

[†] Cf. not. ad Poet. Gnom. p. 16. G. H. 2.]

Graecitas, tot seculorum hereditate aucta, et remotissimi cujusque cupidissima ostentatrix, tam pauca nobis hujus aoristi exempla praeberet, veteres aut nunquam aut perraro eo usos fuisse necesse est. Isocratis locum c. Lochit. 12. 698. (p. 400. Cor.) ἢ περιαιρήσῃσθε τὸ τὰς οὐσίας ἀφαιρεῖν — καὶ — ἡγήσῃσθε —, si nihil gravius peccarunt librarii, ejusdem syllabae geminatio corripisse videtur, ut passim δυνήσῃσθε, εὐρήσῃσθε scribitur. Apud Platonem de Rep. IV, c. 2. (422.) οἷσι αἰρήσασθαι priores recte in αἰρήσεσθαι mutarunt, a quo Astium recessisse nollem. Exempla ista, quibus probat, cum verbo οἶμαι aoristum infiniti construi posse, ad id, quod quaeritur, nihil conferunt. Unus restat Aristophanis locus Thesm. 760.

Ταλαντάτῃ Μίλκῃ, τίς ἐξέκορησέ σε;

τίς τὴν ἀγαπητὴν παιδὰ σου ἔξηρῆσατο;

quam lectionem Scholiastas ante oculos habuisse patet. Verum ad meum sensum nihil languidius fingi potest hac ἐπεξεgesi τίς ἐξηρῆσατο, mihi que ita persuadeo, si quis prioris versus sententiam pluribus et planioribus verbis comprehendere velit, vix eum alia esse reperturum, quam quae hoc versiculo continentur. Utrum vero totus versus spurius habendus, an pro ἐξηρῆσατο aliud verbum quaerendum esset festive ambiguum, ut ἐξετρήσατο aut simile quiddam, (notum est, quem in sensum τρηῖμα, τρυμαλιά et τρυπᾶν ferantur,) hoc igitur quum mecum constituere non possem, Hermannii sententiam sciscitatus sum, qui mihi respondit, sibi difficile videri aoristum illum ex Aristophanis loco evellere, seque dubitare etiam, an Aeschylus Agam. 671.

Ἦτοι τίς ἐξέκλεψεν ἢ ἔξηρῆσατο.

eodem modo scripserit. De Aristophane igitur quiesca. In Quinti Smyrnaei loco IV. 40.

Τοὺς εἰθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων·

et facilem emendationem reperio, αἰστώσειεν vel (quod

mihi verisimillimum videtur) ἀναρρώσειεν, nec difficilem vulgatae exonstationem. Namque apud epicos poetas multa aoristorum exempla inveniuntur, a quibus pedestris sermo declinat: Ἐθρεῖται Hom. Ἦ. N. 409. Σ 599. Fischerus ex subditicia Iphigeniae Aulideae parte et ex titulo sepulchrali protulit. Οἰήσασθαι Arat. Diorsm. 896. et 1006. e cod. Vratisl. restituendum, quo in prosa abutuntur Porphyrius de Abst. II. 24. 144. Emstrat, in I. Nicom. p. 8. a. Ἐπείλησε homericum Ὀδ. T. 85. λήσεus Nicand. Alex. 281. λήσασθαι Quint. Cal. III. 99. XII. 460. Nonn. Dion. XXXIII. 544. 15. XLVIII. 860. 13. Thucydidis λήσσει et Xenophontis λήσαντα, quod Matthiae denuo inserit, jam Fischerus sustulit Animm. ad Vell. T. III. p. 127. codicum ille auctoritate ductus, nullis grammaticis rationibus. Itaque etiam Isocrati διαλήσῃ reliquit, quod non magis tolerari potest, quam μὴ λήσῃ Plat. Rep. IV. 421. E. Dion. Hal. Antiqq. VI. 58. 1170. ὅπως λήσῃ Schol. Eur. Phoen. 987. etc. Epicis aoristis, hoc est iis, qui antiquitus communiter cum secundis usurpati, mox vero, his praevalentibus, a scriptorum usu remoti et ad certum genus restricti sunt, etiam ἔρασθαι Theocriteum IX. 2. adnumerari posse videtur, quod et Pindaro tribuit Pauwius Ol. XIII. 59. et recentiores etiam in communi sermone usurpant: συνέρασθαι Anna Comn. II. 61. B. Certum est, aoristum δυνήσασθαι Homero ejusque imitatoribus, Arat. Phaen. 375. Epigr. Ἀδισπ. DCXVIII. 248., proprie assignatum esse, neque hanc circumscriptionem excedere. Δυνήσασθαι Demosth. c. Eubul. 1501. 2. Taylori inventum est; δυνήσῃσθε de Fals. Leg. p. 445., quod Matthiae commemorat, Reiskius ex codicillo nescio quo pro δύνῃσθε seu δυνήσῃσθε in textum transtulit. Idem in Dion. Chr. Or. VI. 209. Venetae mendum ὅπως ἔῃν δυνήσονται instauravit, quum Morellius, quem ille graeco scire negat, recte δυνήσονται edidisset. Similiter in Diod. Sic. II. 26. scriptor codicis Mut. ἐν μὴ δυνήσονται

νήσονται pro δύνονται invexit. Neque plus tribuendum est iis, quae Fischerus p. 74. in medium affert. Haec praemuniuntur reliquo sermoni nostro, ne quis cursu hujus disputationis, ubi aoristorum commentiorum turmae profligandae erunt, haesitet ob eam causam, quod conjunctivos aoristi cum inclinamentum futuri et praesentis a librariis commutari nesciat. Demosth. Prooem. 1458. 16. ὡς ἀγαπητὸν εἶναι μοι δοκᾷ εἶναι, ὅπως μὴ πείσεσθε κακῶς, δυνήσεσθε φυλάσσεσθαι, plures apertae sunt emendandi viae, una brevissima est, εἰ δὲ δύνησθε. Ex eodem errore scribendi εἰ δὲ στήσησθε Athen. VI. 89. 517. καὶ πεισθισάμεθα P. Quis rer. div. haer. 519. C. (ubi καὶ πεισόμεθα, q. Mangeius p. 513. T. I. e codd. edidit, propius abe vera scriptura.) εἰ δὲ ἀμαρτήσησθε, quod cod. Paris. in D. Or. de Pac. 57. 14. offert, εἰ δὲ εὗρήσητε Id. Prooem. 1442. εἰ δὲ μὴ εὗρήσωμεν Sopat. Diaer. p. 384. ἐξευρήσιν Synes. Encom. Calv. p. 82., pro quo jam Porsonus vers. p. 192. e Suida ἐξευρεῖν emendavit, et similia sunt. Quorum multitudinem si quis pertimescat, trepidare et verecundari desinet, si illa resperat, quae ne summus quidem codicum consensus a se vindicare potest: ὅπως μὴ ἔσονται Dio Chr. VIII. 1. ὅπως μηδέποτε γενήσονται Aristid. Or. de Societ. I. 1. ὅπως δειήσονται Liban. Decl. I. 184. ὅπως μὴ πείσονται Lys. de Caed. Erat. 24. pro quo Jacobsius Emendat. Athen. p. 28. πεισέσθαι proponit; ὅπως μὴ πείσονται Demosth. Olynth. III. 28. quod vitium in Dion. Halicarnas. tiqq. IV. 30. 719. a Sylburgio inductum, ex Plat. p. 515. A. ab Heindorfio sublatum est; ὡς μὴ κείσονται pocr. T. I. 618. Lind. ἐπανελεύσεται Galen. de H. p. 152. B. T. III. ἢ φανήσεται Isocr. c. Callim. 18. εἰ μὴ συνήσωμεν Artenrid. I. 2. 7. ὅπως γινώη καὶ πείσεται Strabo I. 20. quaeque alia afferri possunt. Unde haec serpserint, non obscurum est. Alia rariis tribuenda sunt, qui, a teneris unguiculis in

bus caducae Graecitatis volutati, cum aliis erroribus, quos cum lacte nutricis suxerunt, etiam futura subjunctivi in veteres transfudere libros. *Μή — ἐνθήσης — ὑφέξης — δώσης* gregatim occurrant in Epigr. 'Αδισπ. DCXCIV. 266. *ἐὰν βάλῃς — δώσης* Geoponn. X. 54. 722. *ἴταν δώσῃ* Tzetz. ad Lycop. v. 447. Moschio de Aff. Mul. p. 20. Anecd. Bekk. p. 472. *ἵνα προσθήσῃς* Schol. Arist. Lys. 445. *ἂν ἐπιθήσῃ* Eumath. Hysm. III. 86. 'ἵνα ἀποκαταστήσῃ καὶ ἀποδώσῃ Harmenop. Proch. II. 11. 157. *ἐὰν ῥέῃ — προσθήσῃ — ἐπιθήσῃ* II. 4. 144. *ὅπως παραλάβῃ καὶ ἐκδώσῃ* Aesop. Fab. XLIV. *ἐὰν εὐρήσῃ* Id. CXXXI. p. 533. *ἐὰν δηγήσασθαι* Fab. XXV. *ἵνα ἔξῃ* Schol. Thucyd. III. 21. quod etiam Lysiae inserere ausus est Taylorus Epitaph. p. 106. T. V. 'ἵνα παρήλῃ Schol. Arist. Avv. 1521. *ὥς ἂν ἔξῃ* Aesop. CCLXXII. 178. *γενήσονται* metrum tuetur in Jo. Geom. H. in Θεοι. I. v. 57. *ὥς ἂν αἰσθήσεται* Schol. Arat. 418. Sed iidem etiam recentioris Graecitatis alumni aoristos nulli veterum cognitos in usum intromiserunt: *ἀνδέξασθαι* Anna Comn. IV. 114. B. *ἠνέξω* Nicet. Ann. XIX. 6. 372. *ἀνέξασθαι* Eustath. p. 153. *θήσας* Constant. Porph. Adm. L. III. 148. C. *πρόθῃς* Coluth. 125., unde elucet, qui factum sit, ut pro *παρεῖσαν*, *ἀφῖσαν* toties *παρήσαν*, *ἀφῆσαν* scripta reperiuntur, Aristid. Or. Plat. II. 157. 140. 151. et in locis a Schneidero citatis ad Hell. VI. 5. 19. *τοῦ εὐρήσαντος* Etym. s. 'Ερμάνειον. 'Ελῶσασθαι autem Charitoni I 3. auferendum est. Ex hoc nemo dubitaverit, unde illa vitiorum multitudo libros nostros occupaverit. Ac nonnunquam etiam librariorum de temporum congruentia sollicitos fomenta ex proximo quaesivisse apparet, ut in Dion. Hal. Antt. VI. 61. 1179. *πάντων ἂν εἴητε ἀφρονέστατοι, εἰ ὑμᾶς παραδώσαντε*, concinnius esse crediderunt quam *παραδώσετε*, quod hoc loco reponendum est. In eandem plagam Reiskius incidit in Lys. c. Eratosth. p. 222. *εἰ τὰ χεῖρματα δημεύσετε, καλῶς ἂν ἔχοι*, contra add. *δημεύσαντε* corrigens, v. Jacobs. Emendd. in Athen.

p. 29. Heindorf. ad Phaeton. 218. Alia ab editoribus ἀγορεύματινέτοις introducta sunt: ὅπως μὴ δώσῃ Theophrastus Char. XXVI. εἰ παραθήσῃ Geoponn. XIII. 12. 958. aliter Camotio, alterum Needhamo debetur: ὅπως φασίονται Dem. c. Phaenipp. 1047. Reiskius, ὅπως παρῶσονται — παρασχῆσονται Athen. XII. 33. 458. nescio quid ex membrana arreptum Schweighauserus vulgatis protulit. "Ὅπως μηδὲν ἐνδώσωμεν Thucyd. VI. 78. ὅπως διαφύσωσι VII. 32. invitis codicibus subreperunt. παραδώσῃ Joseph. Antt. VII. 1. 366. ἐφ' ᾧ ἔξωμεν VI. 555. μὴ οἰχήσῃ Gregor. Naz. VII. 214. doctis Theophrastis, qui novissimas editiones adornarunt, nemo juris rerum aestimator exprobrabit. Sed quod ὅπως φεύγεται Jamblich. V. Pyth. c. 31. 206. 400. et ἣν καθέξῃς (καθέλῃς) Plat. Gorg. 461. D. p. 51. Heind. etiam nunc oculis ingerunt, molestum est. Quid rationis novis tamenti auctores et diasceustae sequuti fuerint, serio quaerendum; sed pro cetera textus tralaticii formatione καθήσθαι et σταθήσθαι, praesertim Matthaei et Pauli libris, ferri non possunt, v. Abre Dilucc. p. 795. Wakefield. Sylv. Crit. P. III. 59.

Cum illo librariorum errore, quem modo exagavimus, conjunctum est, quod fatiscens Graecitas in junctivis aoristi significationem futuri tribuit. Quod re imprimis memorabile est Lesbionactis testimonium: Τῶν ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνου — ἡμεῖς δὲ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν καὶ τὴν οὐ ἀρνησὶν ὑπὲρ ἀττικοῖς ῥήμασι συντάσσομεν, οἷον οὐ μὴ διαλεχθῶ, οὐκ εἴπω. Ἀνακύπτει δὲ ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον ῥιον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπούμενης, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐρῶ σοι, καὶ, σήμερον οὐκ καὶ τὸ Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδέ μαι. p. 187. Homérica exempla omnibus nota et praesentia esse debent. Oratoribus in tali constructione οὐ μὴ venit. Aristid. Rhod. 551. T. I. οὔτε καθήσκειν, οὐ μὴ καθέλλῃ ποτέ, οὔτε σεσύληκεν, οὔτε μὴ συλήσει. ubi

οὐ vel in οὖν mutandum vel (quod probabilius) expungendum est. Idem Or. in Jov. p. 2. οὐκ ἐκινδύνευσαι, οὔτε μήποτε κινδυνεύσῃ· et p. 6. οὐκ ἐκώλυσε οὔτε μὴ καλύσῃ· utroque loco futurum indicativi reponendum. Plato Phaedr. 266. E. οὔτε ἔστιν, οὔτε μήποτε γένηται. Rep. X. 287. T. VII. οὔτε ἐφντεύθησαν, οὔτε μὴ φυνῶσι, cujus generis exempla plura collegit Schaeferus Melet. p. 110. In Aristot. Rhetor. ad Alex. XX. 95. οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἂν τολμήσαιεν, οὐδ' ἂν φήσασιν· scrib. οὐδὲ φήσουσι, ut in Apsin. Τέρον. 723. μηδενὶ συμβαλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ συμβήσεται. Plato Legg. XI. 133. ὃ μήποτε γένοιτο, οὐδ' ἔσται. Eodem modo Demosth. c. Mid. 581. et Diog. La. V. 12. 275. ὃ μὴ γένοιτο, μηδὲ ἔσται. Non magis οὐ cum subjunctivo in enantiationibus simplicibus apud veteres occurrere videtur; οὐδὲν πάθης Lucian. Dial. Mar. VI. 3. et id genus alia in suspitione ponuntur. Sed quo magis per devexum ire coepit Graecitas, tanto apertius haec gliscit constructio. Οὐδέποτε ἀποφύγῃ pro ἀποφεύγεται Cynosoph. XXX. 44. ἐπιδώ pro ἐκιδώσω Aesop. Fab. XVIII. 290. (ubi hoc ipsum restituit Corayus) προσενέγκω pro προσέλω, ἔλω pro ἐπελεύσομαι, v. Coray. Prolegg. ad Aesop. p. 42. †) cujusmodi, puto, exempla Hermannus requirebat ad Vig. p. 742. Hac quotidiani et vernaculi sermonis pravitate infecti Glossographi futura conjunctivis reddere solent. Photius: Συντεύξομαι, συντύχω: Πεφντεύξεται; σβντύχη. Σχήσουσι, σχῶσι. Πελσονται, πέθωσι. Πίσωσι, τιμωρήσονται. Πρόσωμαι, παραχωρήσω. Hesychius: Πόρωσι, χαρίσονται, δάσουσι, ubi perperam δάσωσι emendant. ††) Παροίσωμεν, παρενέγκωμεν. Οὐχ ὑποίσω, οὐχ ὑπενέγκω. Schol. 'Il. B. 141. Αἰσθήσομεν, λάβωμεν. Eustrat. in VI. Nicom. p. 80. 6. διέλωμεν ἀντὶ τοῦ διαιρήσομεν. Tzetz. ad Lyc. 881. αὐδάξει καὶ εἰπῇ etc. Quae res

[†) Add. Append. ad Aristoph. Plut. p. 517. G. H. 3.]

††) Quis non miretur, Albertium, hujus emendationis auctorem, alio loco: Προίμενος, προδύσας, aut προδούς, quod Suidas exhibet, aut προδύσας scribendum censuisse?

tum alios fefellit, tum Heynium ad *D. A.* 237. ita scribentem: „Γῦνες ἔδονται *Scholiastes reddit φάρωσι, ac si ἔδονται ante oculos habuisset.*“ Nihil minus. Hinc etiam clarescit, quid *Technicos Byzantios* permoverit, ut particulam *εἰ* cum subiectivis *anthypotactorum* componi concederent; quippe *εἰ μάθῃ* ex istius aetatis consuetudine idem est quod *εἰ μαθήσει*. Deinde etiam hujus rei observatio ad correctionem depravatorum aliquid utilitatis habet. Apud Photium *Συνολγει, συνενέγκει*, apud Hesychium *Πείδονται, παθοῦσι*, omnes mihi concedent *συνενέγκῃ*, *πάθωσι* scribendum esse. Suidas: *Καθαίρησεται, καθελείται, aut καθαίρησεται, καθελεῖται*, ut Kuesterovisum, aut, illo servato, *καθελήται* corrigi oportet. Idem: *Προεῖται, ἐφήσει* leg. *πρόηται*. *Lexicon Bekk.* p. 288. *προεῖσθε, προδώσετε* leg. *πρόησθε*. Hesychius: *Ἀπολσει, ἀπενέγκει* leg. *ἀπενέγκῃ ἀπενέγξει*, quod passim substituunt, ex confesso barbarum est. Idem: *Οἷσει, ἐνέγκει, προσφέρει, κομῖσει* leg. *ἐνέγκῃ*, et, quod his interpositum est *προσφέρει*, ad praesens *οἷσαι* refer, ut apud Suidam: *Διολοῖεν, προσφέρειν*. cf. Valcken. *Diatr.* Eur. p. 224. Apud eundem Hesychium: *Συμφέρον, συν-οῖστον*, non illud in *συμφερτόν*, sed hoc in *συνοῖστον* mutandum. Idem: *Περιτεύεται, συντύχη ἢ περιπέσεται* dabitari non potest, quin *περιπεσείται* scripserit. Licet enim recentiores Graeci nonnunquam ad acrium *ἐπέσα* deerraverint, tamen considerandum est, ne culpa in immeritos conferatur. *Ἐνέπεσαν* Sext. c. *Phys.* I. 642. *κατεπέσαμεν* Achill. Tat. III. 17. 290. *περιπέσαμεν* Id. 19. 294. *προσπέσασα* Charito I. 9. 18. *συνέπεσαν* Hermog. Tars. in *Bibl. Vet. Lit. et Art.* P. IX. p. 5. *ἀνάπεσαι* Luc. Ev. XVII. 7. XIV. 10., ubi codd. *ἀνάπεσε* praebent, liberum opinantibus arbitrium relinquunt. Apud Aschinem de Fals. Leg. p. 337. cur Wolfius *ἐνέπεσαμεν* in *ἐνενέσαμεν* deformarit, negat se videre Reiskius et velut ominatus, *saepe*, inquit, *ingenium humanum vel in planissimis ruit*. Apud Hesychium: *Διενέσαντες, δι-*

ἐκτρώσαντες, recte restituerunt διενπάλσαντες. Verum pro altero non διεκδράσαντες, sed διεκτρήσαντες, i. e. διατρύπῃσαντες, *furtim elapsi*, scribendum. Idem: Διατρίβουσι, διαδράναι· mihi διατρᾶναι scripsisse videtur. Illud praeterea Pausaniae restitui debet VII. 16. 291. τότε τῷ Καλλιστράτῳ παρέσχε τόλμα διεκρίσαι· διὰ τῶν πολέμων, ubi παρέστη scribendum. Postremo non alienum est admonere; Glossographos non raro etiam alios aoristorum modos ex quolibet verborum genere futuris equiparare. Quod quidam parum considerantes in Hesychii locis Παρεικεῖν, παραπεισεῖν, παραλογισασθαι, et Παρακλεύσεσθαι, παρατρέψασθαι, aoristos substituerunt. His multa opponi possunt: Suidae: Προσήσεισθαι, δέξασθαι. Hesychii: Προκαταθήσεισθαι, προκομίσασθαι, Πείσεισθαι, παθεῖν, atque hoc validissimum: Μάρψαι, συλλαβεῖν, καταλήψεσθαι. His rationibus ductus Hesychio s. Μεταπείσεισθαι, μεταπεισθήναι, pro vitioso aoristo futurum reddendum iudico.

Si cui autem incredibile videatur, librariorum aoristum αἰρήσαι suo Marte, nullis veterum librorum indicibus, Aristophanis textu infarcire apusos esse, hunc ego experiar an alio argumento ab ista cunctatione et verecundia deducere possim. Huic eidem poetae illi aoristum nullius pretii et auctoritatis, χῦσαι, obtruserunt Avv. 210. χῦσον δὲ νόμους λεγῶν ὕμνων, quam locutionem aptis exemplis illustrat Jacobsius Emm. in Athen. pag. 530. Verissimum est (ne quis de κλήσον cogitet) id quod Suidas hoc loco legit, a Brunckio neglectus, λύσον δὲ νόμους, *solve tantum somni vinculis constrictum*; praecedit enim: παῦσαι μὲν ὕπνον. Ἀποχύσας quidem apud Hippocratem legitur de Morb. Mul. I. 89. 784. E. T. VII. c. 118. 509. Lind., sed circumfluentibus undique legitimae formae exemplis superfusum et oppressum; διαχῦσαι in Xenoph. Memm. IV. 3. 8. editum, sed ex additamento Meermanniano, quod non hoc uno nomine suspectum est. Dehinc, si forte προσχῦναι excipias in

Incert. Exod. XXIV. 26., per plura secula hic aoristus quiescit, donec sub extremam fere tempestatem, tanquam agro versificato, laetius repullulat. *Διχῶσει*, dissolvat, Geoponn. VII. 8. 479. et apud Hesychium *διχῶσει*, ἀπλώσει, quod et pro dativo nominis haberi potest; *ἐκχῶσαι* Eumath. Hystm. II. p. 44. Hesych. et Phot. s. *Σπείσαι*; *ἐπέχουσε* Schol. Lucian. Conviv. V. 72. *ἐκχῶσαι* Mechann. Vett. p. 186. *προσέχουσε* Metaphrast. Hom. II. III. v. 10. ed. Villosi. et simplex *χῶσαι* Tryphiod. 205. Alia verbi forma est *χῶω* a Luciano reprehensa Pseudos. XXIX. 85. Nam quod de *ἐκχύνειν* dicit, valet et de simplici verbo et de compositis omnibus; quanquam *ἐκχυνόμενον* ipsi censori elapsum est Pro Imagg. fin. p. 54. T. VII. quod Heroni restituendum pro *ἐκχύνουσιν* Spirit. p. 169. *Ἐκχύνειν* Hermes Stob. Ecl. Ph. I. 52. 1092. *χύνονται* auctor Anon. in Bibl. Matsit. p. 455. *ἐκχύνεσθαι* Mechann. vett. p. 177, et 204. *συγχύνεσθαι* Apoll. de Pronom. p. 132. *διασυγχύνω* Id. de Adverb. p. 616. *ὑποσυγχυνόμενος* Joseph. Antt. XVI. 4. 795. Sed si quis forte recordatus, nomina *χύμα* et *χεῦμα* diverse dici, hinc etiam verba *χῶσαι* et *χέαι* s. *χεῦσαι* (*κακχεῦσαι* Suid.) inter se differre colligat, ista significationum diversitas nulli eorum exemplorum, quae paullo ante commemoravi, excusationi esse potest, neque ea in aliis nominibus biformibus intelligitur, veluti *φύξις* et *φεύξις* Soph. Antig. 361. quo in loco Heindorfius ad Plat. Soph. 341. conjecturam periclitatus est editoribus incognitam, *φεύξιν οὐκ ἐπέυξεται*, ceterum neque necessariam, neque exemplis istis, quae affert, consentaneam; *ἀπόφενξις* Aristoph. Nubh. 874. Vesp. 562. 558. ubi memorabile est in omnibus libris *ἀπόφενξις* scribi, quam antiquiorem scripturam esse, tum Hōmeri exemplo patet, tum frequentissimo adjectivi *ἄφενκτος* usu, Plato Enthyd. 276. E. Theaet. 165. B. Aeschin. c. Ctesiph. p. 404. Arist. Nub. 1047. plurimisque Tragicorum et Episcorum libris; quo longe contemtus est *ἄφενκτος*, neque tamen ita con-

tentum, ut Phalaris et quisque huic simillimus scriptor eo uti nequiverit. Lennepio ad Ep. CVI. 302. unum ἀφεντος probanti obviam eunt Philo Quod Det. Pot. insid. p. 182. B. Plutarch. V. Lys. XXIX. 172. Gregor. Naz. Or. H. 61. D. cum Suida et Hesychio; δόςφεντος e Philone de Merc. 864. D. et Glossariis Albertii ad Hesych. s. Δουδάφεντον Lexicis addendum. Quibus exemplis etiam Luciani locus Quom. Hist. constr. LXII. 217., ubi omnes libri in ἀφεντος conspirant, sustineri posse videtur. Sed Barnesius, qui in Hom. II. XVI. 128. φεντόν iniecit, facile refellitur tam Homeri consuetudine quam recentiorum Epicorum. Δουδάφεντον autem, quod Schneiderus nescio unde sumtum apposit, pro-sae minus convenit quam δουδάφεντον, δουξέφεντον, ἀντέφεντον, quibus solis Attici usi videntur. Ἀπόφυξις Plato Legg. VI. 715. E. fortasse magis atticum quam διάφενξις Thucyd. III. 25. VII. 38. quod et Antiatticista Bekk. p. 90. ex priore loco enotavit, κατάφενξις VII. 41., quae aliis consocianda relinquo. Φύξιμος Hippocr. de Intern. Aff. II. 640. E. T. VII. Soph. Antig. 780. Plutarch. Praeccc. XXI. 195. T. II. Quaest. Rom. pag. 374. T. VIII. Polyb. IX. 29. apud recentiores et quidem eosdem, Plut. de Superst. IV. 61. T. VIII. Polyb. XIII. 6. φεύξιμος scribitur, qui et substantivi formam latiorē hanc dubie praetulerunt. In eadem causa periclitantur etiam φύσις et φεύσις, quae apud eosdem scriptores tam saepe alternant, ut, si codd. dissonant, vix, cum ntro stes, adjudices. Et dissensiunt illi persaepe: Plut. Symp. III. Quaest. V. 2. 129. Strab. VIII. 3. 90. (347.), ubi Casaubonus φύσις praetulit, quod in universum probatius, Straboni vero usitatissimum est. Lexicis adde ἐπὶφένσις Hipp. de Locc. in Hom. IX. 152. T. II. Mack. ἐπένουσις Diog. La. IX. 52. ἀπένουσις Strab. VIII. 8. 321. ubi codd. ἀπένουσις offerunt. Πεύσμα Philo Quod Det. Pot. insid. p. 166. B. et ἐλεύθημα Galen. Def. Med. 268. E. (uterque multo saepius πύσμα et ἐρύθημα)

adeo rara sunt, ut in Lexicis nondam compareant, quod ipsum est eorum novitatis documentum. (Pro *ἔρυνθιόωσαν* Mus. v. 161. jam dudum restituimus, quod Epographo convenit, *ἔρυνθιόωσαν*.) Item Grammatici, *πύσις* inter Thucydidis Glossas referentes, satis indicant, *πύσις* sibi suisque aequalibus familiaris esse; illo etiam Aeschylus, Plato, Euripides, hoc rhetores potissimum utuntur, Philostr. Iconn. X. 876. Longin. c. 18. Synes. Ep. LXVI. 206. C. Apollon. de Pron. p. 54. Zosim. Hist. IV. 21. non raro illi ad antiquiorem formam relapsi. Lexicis adde *πυστικῶς* Apollon. de Adv. p. 625. Schol. Ven. P. 299. *φιλοπυστικός* Eustath. p. 392. *πυστέον* Plato Soph. 244. B. et ex superioribus generibus *τῶγμα* Dosiad. Ara, (*ἐπιτετευγμένον* saepius apud Alex. Trall. III. 7. 196.) *τύξις* Hesych. *ἐκφυξίς* Symmach. Pa. 54. 9. et *ἀνάφυκτον* Themist. Or. XXI. 261. B. Sed hic *ἀφυκτον* correctum esse quis non probet? Non cadit ista insolentia in oratorem tam sani et temperati coloris. Nec semel in hac re peccatum est, sed crebrius quam quis inexpertus credat. *Ἀνάγνωστα γραφόμενα* Dion. Cass. XL. 80. 229., i. e. *δυσανάγνωστα*, *difficilia lectu*, Reimarus contra Oddeyum, *ἄγνωστα* corrigentem, defendit Homericō exemplo *ἀνάσδνος*; qui, etiamsi plura ex hoc genere proferret, *ἀνάπυστος*, *ἀνάελπος*, + *ἀνάθισμος* Maneth. III. 154., tamen de Dione non obtineret. *Ἀνάπυστος*, non illud *ὑπερστερητικόν*, quod Grammatici comminiscuntur, sed pro inaudito (quae significatio Lexicis ignota) in Homeri loco accepit Pausanias IX. 5. 17. (v. Gesner. ad Orph. Arg. 1160.), vix probaturus, si quis in sermone hoc uteretur. Neque puto ullum inveniri exemplum, quod non libris tribuendum sit, saepe in fraude deprehensis. Sic in Soph. Trach. 480. pro *ἄγνώμονα* MS. Harlej. a Porsono collatum Adv. 155. *ἀγανγώμονα* dat. In Joseph. Antiqq. XVI. 2. 788. pro *ἄεργον* uni cod. *ἀνάεργον* adhaesit; quod nos ad aliam quaestionem ducit non tam

solvendo maturam quam praeparari dignam, de particulae negativae varietate et inconstantia. Nam idem nomen apud eosdem scriptores literam ν , alpha privativi consortem, modo remittit, modo servat: "*ἄσπλος* Plato Protag. 520. E. 531. C. Xenoph. Hell. III. 57. *ἄνοσλος* Hiero. VI. 4. Euthyd. 299. B. H. Stephanus, qui nullum huius scripturae exemplum notaverat, tantum, quantum memoria suppetebat, decernit, prius magis usitatum esse. Verum ne hoc quidem inusitatum dici potest, v. Plutarch. V. Pomp. 43. 195. *ἰσπλοπ.* 27. 265. Brut. 28. 254. Philo V. Mos. 629. A. Dio Cass. 63. 17. Aelian. V. H. VII. 19. Themist. XV. 190. D. Maxim. Tyr. XXXVI. 192. Paus. I. 40. Appian. Civ. II. 203. Herodian. II. 5. Joseph. Antiqq. II. 15. quorum omnium nullus est, qui non multo saepius *ἄσπλος* expromat, quo Thucydides constanter, si memini, utitur. "*ἄνδρος* Hesiodus et codd. Athen. III. 4. 290. pro *ἄνδρος* praebent, quod nunc omnes fere locos occupat Hipp. de Aer. et Locc. IV. 66. Herodo. II. 7. IV. 173. Eur. Ion. 89. Theophr. V. Apoll. I. 41. VII. 16. Aristid. Aegypt. 352. Oppian. Cyn. 523. etc. etc. *ἄνδρεια* Thucyd. III. 88. Xenoph. Cyr. VIII. 6. 10. Theophr. Caus. Pl. V. 12. Diod. I. 50. Strabo III. 421. sed *ἄνδρεια* Plato Legg. VIII. 844. ubi recte fortasse Cornarius *ἄνδρεια* correxit, quo ducit vet. Edd. lectio *ἄνδρεια*. Sic apud Basilium eodem sensu *ἄνλος* Ep. CXLI. 171. A. et *ἄνλος* 173. C. *ἄνομβρεια*, quod Lexica omittunt, Aristot. H. An. VIII. (IX.) 27. 399. *ἄνομβρεια* Gregor. Naz. Or. XXI. 389. D. Lex. Bekk. p. 203. *ἄνομβρος* Herod. IV. 185. Eurip. Bacch. 406. neque illis insunt *ἄνοινία* Euseb. de Laud. Const. XVII. 771. et *ἀνδονία* Diog. La. II. 89. quicum pugnat *ἀνήδωνος* Joseph. Antt. XVII. 3. Porphy. de Abst. I. 46. 79. Schol. Eur. Phoen. 1026. Hesych. s. "*Ἀποτος*, et *ἀνιδίως* Hippocr. de Affect. XI. 652. A. et *ἀνιδής* Philo de Mutat. Nom. p. 1065. D. illic omissa, quae longe crebrius *ἀνιδής*, *ἀνιδής*, scribi solent, et rursus *ἀνιδίως*

Stob. Ecl. Ph. T. I. 510. Aelian. V. H. II. 56. Cyrill.
 Jul. I. 52. C. "Aσmos s. ἄσμος Hippocr. de Vict. Acut.
 III. 104. E. (quod hinc repetit Galen. Comm. p. 105.
 Arist. t. de Sens. V. 71. C. T. II. Dioscor. III. 2. 136.
 ἄσμος Hipp. de Morb. Mul. II. 75. 838. B. de Super.
 foet. VIII. 864. D. T. VII. Chart. de Vict. San. II. 6. 4.
 Mack. Aristot. H. An. X. . 497. Dioscor. I. 94. 40. E.
 dem inconstantia ἄσος Theophr. H. Pl. III. 8. ἄσος
 I. 13. III. 10. sic ut hic quoque certum inveniri non po-
 sit. Non minor est in adjectivis verbalibus diversitas.
 'Aιδρως Philo in deliciis habet Quod Somn. a D.
 mitti. 594. B. de Creat. Princ. 722. D. Quod Omn. Pr.
 Lib. 871. A. de Praem. et Poen. 914. D. sed idem d.
 δρως de Vit. Mos. 635. A. de Fort. 742. C. de Me-
 meretr. 864. C. de Monarch. 844. E. de Gigant. 295.
 aliisque locis, eodemque modo Euripides, Demost-
 nes, Clemens Alex., cui Albertius ad Hesych. αἰδρως
 restituendum putabat, tanquam referret. Apud A-
 stophanem Lys. 809, ne quid nobis subsidii relinq-
 tur, codices inter se discordibus lectionibus certan-
 tudinem cognoscenti auferunt. Neque aliter Eur.
 drom. 683. cod. ἀνίστορες offerens tralaticiae scriptu-
 αἰτορες obrogat. Valet in vulgus ἀόκλητος Lucian.
 Paras. XI. 115. T. VII. Alciph. III. Ep. 55. Ga-
 Comm. III. in Hipp. Vict. Acut. 107. B. et + ἀόκλη-
 Id. de Usu Part. XII. 7. 621. E. T. IV. et ἀόκλησία
 ab Epicuro jactata in ipso ejus sermone ap. Diog.
 II. 8. 87. X. 127. Sext. Hyp. I. 4. ἀνοκλησία scrib-
 Diog. II. 87. quod Reitzius in Harmenop. IV. 128.
 auctoritate pro ἀόκλη. restituit. 'Αόργητος diu not-
 + ἀνόργητος nuper demum e Phryn. App. init. eru-
 'Αόρατος omnibus paginis occurrit, ἀνόρατος raro
 spicitur, Athen. VIII. 8. 230. Poll. II. 55. Platone
 Timaeo eo usum esse tradens, cujus in hoc libro p-
 A. ἀνόρατος, p. 52. B. ἀόρατος legitur, sive consu-
 hanc licentiam dedit, sive librarii rem sui arbitri-

certunt. Hæc, quæ nobis confusa et indiscreta videntur, tractando fortasse lucescent; tantum vel prima fronte apparet, hiantem commissuram magis in antiquioribus vocabulis et simplicioribus reperiri, *ἄελκος* et *ἀνέλπιστος*, *ἄοικος* et *ἀνολκῆτος*, quorum duo priora sibi summe constant, tertium et quartum ita, ut *ἀολκῆτος* paullo rarius, rariissime *ἄνοικος* reperiatur, Athen. XIII. 95. 214. cui convenit, quod apud Homerum *ἄοντος* quidem vocalibus indistinctis, sed *ἀνοῦτατος* et *ἀνοῦτητι* legitur, paucis codd. *ἄοντητι* tenentibus 'D. γ. 571. In ceteris Homericis, *ἀαγῆς*, *ἄεικῆς*, *ἄεργος*, *ἄεκητι*, *ἄελκος*, *ἄηθελῆ*, *ἄιδρις* etc., vis quaedam literæ æolicæ subluccet, quam quæ non admittunt, illud hiatus delinimentum quaerunt, *ἄναλκις*, *ἀνάρσιος*, *ἀνόλεθρος*, *ἀνιδρωτή*, *ἀνήροτος*, *ἀναίμων*, *ἀναιδής* etc., exceptis *ἄωρος* et *ἄουτος*. Nec illud fortasse ad hanc causam nihil valet, quod in Herodoto pleraque vocabula, quæ vulgo vocalibus hiant, in libris castigatioribus per *ν* scribuntur, *ἄνωρος*, (*ἄνομβρος*), *ἄνυδρος*, *ἄνοικος*; *ἀνολκῆτος* L. IV. 51. in codd. pro *ἀολκῆτος* legitur; hoc redit V. 10. Gémina inconstantia apud Diodorum paucis interpositis nunc *ἀνολκῆτος* scribitur III. 37. nunc *ἀολκῆτος* 49. quod Polyænus III. 9. 55. nuper e libris recepit pro vulgato *ἀνολκῆτος*. *Ἀνήσσητος* Theocr. VI. 46. quod vulgo *ἀήσσητος* dici solet.

De verbi *χέω* formatione illud addere juvat: Aoristi passivi antiqua forma est *ἐχύθη*, recentior *ἐχέθη*, ab Etymologo agnita s. *Χεῶ*, quam nimium frequenter obliterarunt Critici. Primum in Hesychio *Δευτερίναρ*, ὁ μετὰ τὸ ὕδαρ ἐπυχυθῆναι εἰς τὰ στήφυλα οἶνος, revocanda est pristina lectio temere mota. Tum Suidæ s. *Οἰωνισμός* asserendum *ἐχέθη*, cui Kuesterus *ἐχύθη* substituit. Eodem errore Heynius Apollod. I. 6. 4. innotissimum *συνεχέθη* exagitavit, quod etiam in Theophili Institt. L. II. Tit. I. §. 27. in veterem possessionem

nem, unde a Gothofredo pulsum est, remigrabit. Antiquissimum hujus formae, quae fere nullo loco quietae intactaeque fuit, auctorem nominare possum Philonem de Migr. Abrah. p. 406. ἀναγεθῆναι usurpantem. Post-hac magis ac magis increscit et fit manifestior. Χεδείη Galen. de Element. I. 4. 10. F. χεδεῖσα Callistratus Imagg. VII. 898. Κατεχέθη Aelian. H. An. V. 3. ubi Schneiderus κατεχύθη correxit. Ἐπιχεθεῖσα Himer. Or. VII. 522. Περιχεθείς Tzetz. Chil. I. 19. 509. περιχέθη Basil. Ep. ad Monach. Laps. pag. 9. C. T. III. συνεχέθη Harmenop. Man. II. Tit. I. 107. Nicet. Ann. XVI. 5. 519. Synes. Ep. LXVII. 208. C. χεδέντων Niceph. Greg. III. 3. 58. E. cf. II. 5. 21. D. χεδῶσι V. 5. 84. D. Suidae Glossa Χεδέντος, πλατυνθέντος, pertinet fortasse ad Theologi locum Or. IV. p. 113. A. τοῦ σωτηρίου λόγου χεδέντος. Χεδήσεσθαι, fusile fore, Galen. Comm. in Aphor. VII. 317. B. De Apollodoro rursus erravit Heynius III. 3. 2., quum contra communem codicum omnium consensum pro μαχασθῆναι (Joseph. Antt. VI. 9. 335. μαχασθῶσι Metaphr. Hom. III. 254. Ed. Villos.) μαχέσασθαι poneret. Similem huic aoristum ἀπολεσθῆναι usurpat novitia Graecitas. Zonaras p. 1445. Ὀληαι, ὀλεσθῆς. Ἀπολεσθέν Harmenop. II. 11. 158. ἀπολεσθῆναι III. 5. 189. ἵνα μὴ ἀπολεσθῶμεν Aesop. Fab. XXVIII. Lemma in Antiphan. Ep. VI. ὑποσπασθέντα εἰς τὸν βυθὸν καὶ ἀπαλεσθέντα, ubi Boschius Nott. ad Antt. p. 9. ἀποθανόντα corrigit, in ἀπολεσθέντα mutandum.

Tertium erit Ἀμαρτῆσαι, quo usus est scriptor haud inelegans, Aristides Or. Plat. I. 56. ubi Scholiasta haec annotat: τοῦτο ἅπαξ παρὰ τούτῳ τε καὶ ἄλλοις, καὶ οὐ παντελῶς ἐστὶν ἄχρηστον. Fischerus tamen nullum hujus aoristi exemplum reperit, atque haud scio an in vera et integra Graecitate reperiri nullum possit; recentioribus ille non infrequens est. Ἀμαρτήσας Diod. II. 14. Artemid. IV. 20. 330. (nisi οὐκ ἂν ἀμαρτήσεις scribendum) Nemes. de Nat. Hom. I. 46. Basil. Ep. LXIV. 183.

D. Athanas. Or. II. in Ariam. 53. 525. Sopater Diaer. p. 333. Michael. Eph. in V. Nicom. p. 74. Olymp. in II. Meteor. p. 52. a. Phot. Bibl. CLXXVII. 396. Epigr. 'Αδισκ. LXXIX. 153. T. IV. Schol. Aristoph. Eqq. 691. Joann. Zon. Ann. I. 62. C. si numeres, multi, si ponderes, leves. Unde autem hunc aoristum acceperint, aut a quo coeperit, haud facile quis dispexerit. Sed videtur ex eadem illa ionica dialecto proseruisse, diversarum formarum fecundissima, quae βῆσαι, θῆσαι, λείπει, ἀναγνώσαι et similia partim diversa a secundo aoristo significatione usurpavit, partim eadem; quibus adjiciam nunc quartum οἶσαι, cujus composito ἀνοῖσαι Herodotus utitur; hinc longo intervallo post in recentiorum scriptis resurgit. Οἶσαι Philo de Nom. Mut. 1078. B. προσοἶσαντες Anonymus Suidae s. 'Ημερόθησαν. μη προσοἶσες Pseudogr. Christ. Pat. 1283. Idem Glossographus: 'Ανοῖσαι, κοῖσαι. Δοῖσαι, διαπεράσαι. Οἶσαι, προσήγει, συρῆς· ἐαυτῇ γὰρ πλοῦτον οὐκ εὐναταφρόνητον οἶσαι, quae verba s. 'Τυρῶς Aeliano assignantur. Is fortasse ἐνγει scripserat. Reliqua nostra non ita firmiter insistent. Suidas et Zonaras: 'Επισοῖσαι, ἐπισφαλῶν· quae interpretatio verbo ἐπισοῖσαι convenire videtur. Hesychius: Οἶσωμεν, κοῖσωμεν, φέρωμεν, ἄνωμεν. Hic eadem, quae supra, occurrit dubitatio, ne οἶσωμεν scripserit. Idem: Προσοῖσησθε, προσδέξασθε, verum videtur προσήσειςθε, ut antea προσίσται, προσδέχεται. Joseph. Antiqq. XVII. 5. 859. μέλλει ἀποῖσασθαι futuro concedet. Neque aliter fieri potest Xenoph. Anab. V. 4. 2. οἱ δ' εἶπον, ὅτι οὐ δοῖσιν. †) Liban. Ep. DCCXXV. 347. εὐόπει ἔπος οἶσονται χάριν, convenit εἶσονται scribere. Apud Themistium vero Or. III. 40. D. οὕτω καὶ ἡμῖν ἀναγκαῖον πᾶσαν ἦν ἂν οἰώμεθα χάριν, αὐτὴν ἰλέγχεσθαι, licebit quidem indicativum reponere. Quam in rem non utar exemplis notis et illustribus: ὅς' ἂν ἴσ' ἀγαθὰ. v. Coray. ad Isocr. p. 76. ὃν ἂν οἶσονται κρείστους ἴσασθαι

[†) Cf. not. ad Dionys. Hal. de c. v. p. 294. sq. G. H. 8.]

Demosth. c. Arist. 638. εἶπε. Οὐς ἂν αἰρήσονται Polyb. XXXVIII. 5. ubi Schweighauserus tacite αἰρήσανται edidit. Plat. XII. 947. C. οὐς ἂν ἐπόψονται quod Astius ad Remp. p. 374. in ἐπόψονται mutans, aoristi fere exoleti memoriam instaurat; ἂν ἴδω, ἂν ὄψωμαι (Reiskius sic pro ὄψωμαι), ἂν ἐπιμνησθῶ Liban. Decl. T. IV. 611. ὄψαμην ἄνδρας Ἀρεος μνήμονας Anna Comm. XI. 342. ὄψατο Hesychius, ὄψα Suidas servavit; ἐπιώψατο (quidni ἐπιώψατο?) Etymologus e Platone Comico citat. Verum ne sic quidem ille Themistii locus satis tutus videbitur, nisi quis pervicerit, *gratiam referre χάριν φέρεσθαι* dici posse. Nescio, an ille sibi permiserit τισώμεθα pro τίσωμεν usurpare. Apud Liban. Decl. IV. 664. βαρὺ μὲν καὶ φορτικὸν καὶ τοῦτο· πλὴν οἶσα ἂν ἀνεκτῶς, Reiskius neque aoristum inusitatum neque locutionem ipsam ἀνεκτῶς φέρεω sibi placere ostendit. De aoristo ne quis scrupulus remaneat, provisum est; alterum argumentum ei extorquere in praesenti non possum; sed praeter eo, quod ipse reponit, πλὴν ἦσθα ἂν ἀνεκτός, convenientius fore puto: πλὴν ἦνίσθ' ἂν ἀνεκτῶς, iteratis postremis vocabuli primi literis. Geoponn. XX. 25. 1258. καὶ τοσούτον ἂν οἴσῃς καρπὸν. cod. Guelpherbitanus recte οἴσῃς, cujus constructionis exempla unicuique in promptu sunt, v. Coray ad Heliod. p. 62. Bremi ad Ep. Socr. 164. Schaefer. ad Greg. p. 66. V. D. in Diario Class. Angl. T. III. 469. Werfer. in Act. Monac. T. I. Fast. II. 255. Et in hoc ipso verbo Synes. Καταστ. p. 301. ἡς δ' ἂν οἴσεται καρπός. Diog. La. X. 48. 623. ἵνα τὰς συμπαθείας ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πρὸς ἡμᾶς ἀντίσῃ, in hoc loco non magis nocere offendit. Illud autem Paulli Silent. Epigr. in Therm. Pyth. v. 91. θέλεις προσοίσων πλεῖον, ne quem fallat solecismi species, indicativus est, quem recentiores in hac formula usurpare solent: θέλεις παραγγελλόμεν Lucian. Navig. p. 178. T. VIII. βούλει ἄξω Liban. Decl. T. IV. 660. βούλει ἐξετάσονται Geminus Opusc. de Prasin. pag. 430. aliaque a Schaefero collecta ad Bos.

p. 765. quorum aliqua vitata esse possunt, ut putantur certe illa apud Platonem βούλει ἐπιδείξιν ποιήσονται Phaedon. 99. D. βούλεσθε ἀρξομαι Parmen. 137. B. quibus locis πῦρε subjunctivi leguntur a Stephano repositi, ut ap. Arrian. Epict. I. 9. 16. ἄφες δείξωμεν pro eo quod prius obtinebat, δείδμεν. cf. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. c. 16. Sed in eodem scriptore II. 6. 190. θέλεις ἀναγνῶ σοι; cod. Paris. ἀναγνώσω, quod perinde est si Schweighausero credimus p. 596. Neacias, utrum hic futuro γνώσω, quo Solenses privatim utuntur, an aoristo ionico nos beare destinet. Ἀπὲρνωσι in J. Stob. Ecl. Ph. I. 21. 434. Heerenius edidit, qui quae dicit, intelligi non possunt. In Hippocr. Ep. ad Democr. pag. 76. pro γνώσῃ, quod est in Aldina, Mercurialis γνώσας (f. γνώσας) scripsit, quod receperunt Foesius pag. 19. et Lindenius pag. 931. Ejusdem generis sunt, quae Abreschius protulit exempla Dilucid. p. 218. Modicae operae est, ista corrigere, si correctione digna sint. Sed ad illud quis non obstupescat, quod in Gregorii Naz. nitidissima editione Parisiensi legitur, triplicatum vitium, οὐ γνώσωμεθα αὐτοὺς, οὐ δέσωμεν, οὐ βλέσωμεν, Or. V. 214. nisi viderit, codices indicativos praebere? Par oscitatio Dionem Hal. corrumpit IV. 24. 700. οὐ ἐξτάσωσι — καταγράφωσι — ἀφήςωσι — ἐπβάλωσι, ubi cod. Vat. futura exhibet.

Exempla aoristi ἦξα, de quo alia in parte tradere coepimus, brevissime in duo genera dividuntur. Unum genus idque ignobilissimum eorum est, quae et apud auctores sequioris aetatis inveniuntur, et ob aliam causam suspicionem recipiunt. Velut in oratione obliqua, post conjunctiones causales et conditionales, quum librarii et vero etiam editores principes assidua latini sermonis consuetudine corrupti suo arbitrio subjunctivos inferuisse reperiuntur, quis pro ejusmodi locis fidem suam interponat: ὅπως κατάξωσι Dion. Hal. Antt. VI. 57. 1168. ποταῖον ὅπως ἐπάξωμεν Plutarch. VII.

Symp. IX. 4. An sen. resp. ger. XVIII. 124. εἰ μὴ ἀπά-
ξῃ Arrian. Anab. V. 19. 329. Οὐδεὶς ἔσται ὃς ἐκβαλῇ
— ἀντεισάξῃ δὲ Joseph. Ant. XIII. 6. 652. ubi fors fuit
ut librariorum fallaciae, codd. indicativos servantibus,
patescerent. Eadem est circa infinitivos observatio
futurum tempus significantes: οἰομένη αὐτὸν προσάξει
Philostr. Imagg. I. 16. 788. ἐλπίδα ἔχων αὐτοὺς προσάξ-
ῃ Dio Cass. XLVII. 34. 515. ἤλπιζε προσάξασθαι Hero-
dian. I. 12. πεπεισμένος ἐπάξασθαι Plutarch. V. Marcell.
XXIX. 329. T. II. πιστεύων ἐπάξασθαι V. Eum. III. 43.
T. IV. cujusmodi exempla mediae formae Valckenarius
sibi in promptu esse negabat ad Herodo. V. 588. Horum
omnium perfacilis est correctio et fortasse ab ipsis au-
ctoribus, si liberam optionem haberent, expetita.

Altero loco censemus ea, quae suspicionem quidem
earent, sed auctores habent partim exiguae partim nul-
lius in hac causa auctoritatis. Velut Dio Cass. V. 9.
780. τῷ Τιβερίῳ τὴν Ἀρμενίαν προσῆξε pro προσηύχῃ s.
προσφωκίῳ, significatione non insueta. Ἰνα ἐξέλῃ — ἐν-
τεισάξῃ Liban. Declam. Argum. pag. 585. T. IV. τέμνει
(ἄν) αὐτὴν ἀπάξαιμεν Alciph. Ep. III. 8. συνάξῃς Geopp.
XII. 9. 860. Basil. Exhort. ad Fil. II. 188. F. ὅταν κατά-
ξωμεν Hero Spirit. p. 215. Καὶ τὴν χεῖρα προσάξω Aristaen.
Ep. II. 10. deliberationem affert, ne ille προσάψω scrip-
serit, ut Eur. Suppl. 361. προσάψας χεῖρα, et in eadem
epistola εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα. Neque satis secūra
est lectio Liban. Ep. MLIX. p. 502. ἐλογίζον δὲ ἄτοπον
(εἶναι), εἰ ἐκεῖνος μὲν — εἴχετο, σὺ δὲ οὐκ ἐς ἔργον ἄξαις
τὸν ἔπαινον, in quo temporum consequutio perpendi-
culo respondet. Sed ob hoc ipsum suspicari licet li-
brarios hanc aequilibratam introduxisse; qua culpa
certe in aliis tenentur locis. Sic Athen. XII. 45. 482.
ἀγαπᾷ ἔφησεν — εἰ πληρώσειεν in Ed. vet. verior fortasse
lectio πληρώσει servata est. Isocr. ad Callim. p. 648. δι-
κὸν ἡγησάμην, εἰ περιόνομαι. Verum de hoc pro libidine
quisque sua statuat. Περιάξας Mech. vett. p. 150. συνέ-

ἔας Herodian. II. 15. Aesop. Fab. 134. 334. κατέτατς Heraclit. Ep. IV. Ald. ἄτα Schol. Arist. Vesp. 930.

Inter hos aoristos, censoria Grammaticorum virgula notatos, nullus est, qui aut majore antiquorum doctorum consensu condemnatus aut a recentioribus enixius defensus sit, quam is, qui ad exsoletum themate *ῥῶα* derivatur. Contra hunc Phrynichus in App. Soph. p. 11. Herodianus, Moeris, Suidas et Thomas, suis quisque testibus stipati, communem sententiam tulerunt. Pro eo defensor prodiiit Hemsterhusius ad Thom. pag. 93. Lysian pariter *ἀποδράς* et *ἀποδράσας* scripsisse notans; quibus exemplis alia e Xenophonte et Andocido repetita apposuit Fischerus. Haec Seidlerum permo-
verunt, ut in Eur. Iph. T. 194. ἀλλάξας ἐξέδρας ἑρῶς ὅμῃ ἄλιος αὐγᾶς, quum prius aliquando *ἐξέδρας* corripiendum esse censuisset, tralaticiam lectionem loco suo relinqueret; in quo fortasse nimis verecundus fuit. Ea quidem aetate, quae severi illi seculi sui censores patriam linguam ab ingruentibus vitiis vindicare studuerunt, et imperfectum *ἀπέρων* et huic similem aoristum in scriptis rhetorum volutata esse res ipsa admonet. Itaque neque postea qui fuerunt, neque qui paullo ante, hac lege obstringendi sunt, ut ea forma, quae Atticis propria asseritur, constantissime utantur. Quanquam ne his quidem quid librarii de suo largiti sint, omnibus locis definiri licet. *Ἀπέρων* Aelian. V. H. XIII. 29. Fretz. ad Lyc. 467. *ἐξέδρας* Dio Cass. LXXVIII. 54. 1342. (Ursinus *ἐξέδρας*), *ἀπέρων* Joseph. Antt. III. 2. 122. Lucian. Toxar. XXXII. 95. T. VI. Dion. Hal. IX. 9. 759. *διπέρων* Appian. Hist. Rom. VI. 63. 177. *ἐξέδρας* Dio Cass. 38. 182. quam pluralis numeri personam sane ambiguum propter expressa Atticistarum testimonia, *ἀπέρων* praescribentium, commemoratione dignam habui. *Ἀποδράσας* Joseph. Antt. III. 2. 122. Plutarch. Amat. XXI. 57. T. XII. *ἀποδράσαντες* de Herod. Mal. XLII. 341. Nicoph. Bryenn. I. 8. 25. D. *ἴνα δια-*

δοῶν Sopater *Διαρ. Ζήτησ.* p. 507. μὴ ἀποδοῦναι Dio Cass. XLIII. 38. 367. (Med. ἐνδοῶσι). Ἀποδοῦναι Heliod. VII. 24. 297. διαδοῦναι George Pis. Hex. v. 380. ἀποδοῦναι Galen. Comm. in Epid. III. 372. A. T. IX. Philo de Profug. pag. 455. E. Hos igitur et illos, quos Struvius in Lectt. Lucian. p. 17. in eandem disputationem ingressus ex multiplicis lectionis copiis libavit, liberos solutosque, quaquā velint, vagari sinamus. Hinc ad ea tempora descendimus, quibus atticae dictionis color non mutatus quidem, sed tamen exterorum commerciis infusari coeptus est. Aristot. H. An. X. 9. 425. ἕως ἂν διαδοῶν. Hic extremae syllabae iactura tolerabilis, in Xenophontis loco, a Fischero citato, Cyr. I. 4. 13. ἦν τις ἀποδοῶν, codicibus ἀποδοῶσσι exhibentibus, paene in lucro ponenda videtur. Duobus aliis ejusdem scriptoris exemplis tertia pluralis continetur persona, pariter ut Thucyd. I. 128. In Herodo. III. 155, cujus me commodum admonet Struvius, inicitii illi aoristi ὅπως διαδορήσῃται — ἀπάσῃ, jam dudum exarati sunt; neque plus fiduciae participiis adhibendum, ut injuriae maxime obnoxii, ita a suspitione corruptelae proximis. Ut brevi finiam: Atticistarum sententiae quae refragantur exempla, tam rara sunt apud veteres, tamque facile ea non dicam eluctari, sed eludere possumus, ut, quum duae rationes inveniantur, cur Attici hoc inclinamento uti fastidiverint, ab iis, qui vulgatas lectiones convellere non ausi sunt, melius consultum videatur.

Prima ratio est, quod praesentis ἀποδοῶν, recentioribus adoptati, nullum occurrit in antiquitate vestigium; altera, quod, semel suscepto aoristo secundo, aut non quaesivisse videntur aliud tempus, quod neque intellectum neque ornatum adjuvaret, aut ad quod jam et paratum ad necessarios usus reposuissent. Sic aoristus ἐδόσσα, quem Matthiae p. 346. Atticis indictum fuisse affirmat, magnum quidem habet assertorem Ari-

stophanem Eqq. 526. πολλὰ θεύσας †) ποτ' ἔπαινω διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔφθει, cujus exemplum pro ratione valeret, nisi necessitate quadam metri excusatum et praeterea etiam iteratione ejusdem verbi suspectum esset. Sed θεύσειεν Euripides scripsit in Dan. v. 32. Accechylusque ap. Athen. X. 421. E.

καὶ ψευδόμενα πολλὰ μαργώσης γνάθου
ἔρυσαν οἶον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

Paurwio ἔφρυσαν, Jacobsio Enim. pag. 228. ἔφρυν' ἄν scripsisse videtur. Antiqua lectio est ἔφρυσας οἶον, unde facile est reddere ἔφρυσταζον, πικρῶτα (sive potius unguis) injiciebant, raptim auferabant.

Verum oratores attici et historici, quibus Grammatici in judicio verborum suffragium impartiuntur, hoc tempore nunquam usi sunt, recteque illud a Photio praecipitur: Προσέφθει, οὐ προσέφθεισε, quae fortasse etiam Suidae praescriptio fuit. In Platonis Rep. VIII. 544. E. totius loci sententiae congruit φέψαντα, quod in cod. incorruptum mansit, θεύσαντα repugnat. Magis pertinaciter haeret περιφθεύσαι Lycurg. c. Leocr. p. 201. T. IV. Extraneos vero scriptores si in suffragium mittimus, negabunt sibi hanc legem scriptam esse, neque ii solum, qui cum vulgo loquuti sunt, sed etiam qui se totos ad Atticorum exempla finxerunt. ἔφρυναι Aelian. V. H. VIII. 18. Sext. adv. Astrol. pag. 342. ἦν φεύση Hipp. de Locc. in Hom. V. 145. VII. 148. μὴ φεύσης Phocyl. v. 180. ἦν φεύσαι Alciph. III. 64. φευσάτω Lucian. Bis acc. XVI. 70. φεύσας Himer. Or. VII. 532. περιφθεύσας Procop. Bell. Goth. II. 25. 448. ἐφρύνσας Mechann. p. 172. καταφθεύσας Aelian. H. An. IV. 36. Achill. Tat. 124. φεύσαι Themist. Or. XXVII. 535. Philostr. Imagg. II. 27. 855. καταφθεύσατο Anna Comn. XV. 475.

†) Haec: excerpta. Meuschen. Sched. p. 36.

D. ὑπερεπέφευσε Gregor. Naz. Or. VI. 184., nisi ex ὑπερ-
περίσσευσε corruptum est, Lexicis addi meretur.

Multo deteriore conditione est aoristus ἐχολήσα, cu-
jus duo exempla afferunt, unum Arriani Anab. V. 20.
ubi librarii pro χαιρήσει conjunctivum χαιρήσῃ, orationi
obliquae servientes, intulerunt; in altero Plutarchi, ὁ
πρῶτος ἀγγέλλας ἦγοντα Λούκουλλον οὐκ ἐχολήσε, ἀλλ' ἀ-
πετέμνητο τὴν κεφαλὴν, verbum illud non modo insolite
declinatum, sed etiam in tali atrocitate inexpectatum
et, ut circumscripse dicam, importune lepidum est:
quid pro eo substituendum sit, equidem adhuc quaero,
sed videtur ejusmodi verbum desiderari: ἐπλήρησε,
εὐέφησε. Utut est, aoristum illum aliquibus prae re-
cepto placuisse, ceteram intuenti hujus generis luxu-
riam non incredibile videbitur. Suidas: κερδάνη ἀνδρ-
πότακτον, κερδανῆ δέ. Illud in vulgus probatum, neque
tamen interdictum est, quo minus a futuro, quod est
κερδήσω, transitio fieret ad parilem aoristum, qui plu-
ribus in usu fuit: Heliqd. IV. 13. et 18. Jamblich. V.
Pyth. III. 14. 40. Plut. Parall. XXIV. 426. T. VIII. Li-
ban. Decl. T. IV. 662. Gregor. Naz. Or. II. 38. B. Har-
menop. Man. Legg. I. 3. p. 36. Michael. Eph. in V. Ni-
com. p. 66. b. ἀποκερδήσας Herodian. VI. 5. 417. Atti-
cis, ut puto, ignotus. Ita etiam, qui a publico more
dissentientes aoristum ἐπτελῶσα finxerunt, non hoc so-
lum nomine reprehendendi sunt, quod incoacti, sed
multo magis, quod nullo cum emolumento novam for-
mam inseverunt. Tantum enim abest, ut ex hac co-
pia et abundantia declinationum quidquam ad dictionis
aut elegantiam aut perspicuitatem effluat, ut nulla sit
promior promtiorque via ad corrumpendam sermonis
sanitatem. Ac si quid hujusmodi aut dialectorum vo-
tus contagium aut arbitrium populi ratione potentius
infudit, enixe opera danda est, ut intra modicos térmi-
nos contineatur, neque secuturis exemplum praebeat.
Itaque praedicanda est Atticistarum opera, qui pæda-

gogorum ritu linguam effuse exultantem coescere studuerunt, non ut cursus ejus reprimerent, sed ut temere ruentem a lapsu continerent. Et quia semel nescio qua aura provectus ad elevandam Atticistarum invdiam accessi, etiam hoc admoneam: eos non imperfecto, sermoni neque teneris adhuc viribus nitenti serperastra injecisse, sed jam adulto, ne in pravum elaberetur, salutariter moderatos esse. Quanquam enim lingua graeca, quamdiu vixit, tamdiu in aestu fuit, tamen aliquando in summo fastigio stetit. Quod ultra et citra est, deterius habetur, non solum Atticistarum iudicio, sed omnium graece scribentium sententia. At scriptoribus multis de causis aliquid de publica dicendi ratione mutare licet, et potius boni consulendum, si linguam potentiolem facere studuerint, quam reprehendendum, si cursum tenere nequiverint. Quis negat? Refert tamen scire, ubi vestigium inflexerint et quousque processerint, et qua de causa. Quod notum facere conantur Grammatici, Atticorum exemplum omnibus ante oculos ponentes, ad quod quisque, nisi aliqua ratione dissuadente, iter suum dirigat. Ita etiam in aoristorum conformatione (ut ad institutum sermonem revertar) quum multa novaverit senescens Graecitas, non omnibus indistinctus honor et promiscuus dabitur. *Ἐξέρδησα*, ut vidimus, *ἔλειψα*, *ἔρρευσα* non luculenta quidem sed copiosa advocacy utuntur; *ἔπειλησα* et paucos et ignobiles patronos habet: Libanium *Ἐκφο*. p. 1072. T. IV. (qui libellus non pro cetera hujus Atticistae elegantia elimatus multisque peregrinitatis maculis adpersus est: *γύροθεν*, *ἰμπιστεύειν*, *ὑπερρινῆν*, *ἐνδαλματίζειν*, *χαριτοῦσθαι*). *ὀλκτειρήσας* Nicet. Ann. VII. 5. 122. B. XVII. 7. 343. *ὀλκτειρήσας* Athanas. c. Gent. c. 12. 15. C. T. I. *κατοικτειρήσας* Tzetz. Chil. I. 17. 416. VII. 510: Diu servatum est, ut verbo *ὀσφραlvομαι* substitueretur aoristus antiqui thematis *ὀσφραμαι*. Nove igitur flexum *ὀσφρησάμην* (cod. *ὀσφρ.*) Arat. Dios. v. 225.

Aelian. H. An. V. 49. IX. 54. Porphy. de Abst. III. 7. 232. †) 'Ενεμήσατο Nicet. XVIII. 2. 357. A. XIX. 2. 366. Athen. XII. 58. 511. τὰ δὲ λοιπὰ κρῆα νεμησάμενοι. Κατενεμήσατο Hesychius et Zonaras p. 1175. afferunt. Post ξημα (ut ξηρα) ἐγάμησα invaluit, quod non solum in N. F. libris, ut quidam putaverunt, sed etiam in ipsa Graecia reperitur, auctore, ut videtur, Menandro. Schol. Ven. ad i. 394. Γαμέσσεται) ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος, 'Εγάμησεν ἣν ἐβουλόμην ἐγώ, nihil impediēte pedum modulatione, quominus usitato uteretur aoristo. In idem vitium incurrerunt Artemid. II. 65. 242. Sopater Διαιρ. Ζητ. p. 447. et Apollod. III. 15. 31 ubi Heynius ambiguo quodam codicis indicio ξημα reposuit. Γαμηθῆναι (ut etiam hoc adjiciam) a Polluce merito rejici III. 45. tenuitate testium palam fit. Philonis de Legg. Spec. II. 780. D. Plutarchi V. Cat. XXVII. 428. V. Demetr. II. 4. Philostrati V. Ap. III. 38. 128. Anton. Lib. c. XVI. Lucian. Dial. Deor. V. 15. Dionis Cass. LVIII. 3. 378. Apollod. I. 3. 28. Hesych. s. Μνηστή, Suidae s. 'Εγκαμηθῆναι. Antiquiorem formam γαμέσαι, γαμεθῆναι, cujus similitudo in multis verbis tertiae et quintae classis perspicitur, sua quadam propria significatione praeditam esse, Hermannus docuit in Ephemer. Litter. Lips. Ann. MDCCCXVII. N. 57.

Sed jam currente stylo reliquos aoristos, qui in Atticorum scriptis aut nunquam aut perraro inveniuntur, enotabo. 'Ωλίσθησα, cujus exempla memoravit (non sine gravi errore) Fischerus ad Vell. III. 141., longe latius fusum est, v. Philostr. V. Apoll. IV. 3. 142. Imagg. II. 17. 840. Apollod. II. 5. 4. III. 2. Nonn. Dion. V. v. 494. XXXVII. pag. 626. XLVIII. 826. Georg. Pisid. He-

†) 'Ωσφραντο Aristid. Or. Pl. II. 308., pro quo tamen Nova Colat. 'Ωσφροντο exhibuit, eodem pertinet, quo σῦραντο et similia, quorum prima positio, quia flexuram non recipiebat, derelicta est.

xaem. v. 505. Anon. Antiqq. III. 44. D. Apud Hesychium *Ἀπολησθῆναι, ἀποστραφῆναι* non *ἀπολισθῆναι* scribi potest, sed *ἀπολισθῆσαι*, ex quo *ἀπολησθαι* detortum; *παρολισθῆσαι* Euseb. V. Const. II. 69. 570. Lexicis accedat. Futuri *εἰδήσω* Mechann. vett. p. 68. proportionem sequentes aoristum *εἶδησα*, cujus nullam mentionem habent Grammatici neque usum Graecis concedit Schweighaeuserus ad Polyb. XII. 10., usurparunt Hippocr. de Vict. Acut. XLVI. 506. Aristot. de Anim. I. 2. D. Theophr. Char. Praefat. Stob. Ecl. Ph. II. 52. 980. Phlegon Trall. Mir. I. p. 6. et 12. Franz. Schol. Arat. Phaenom. 107. *ὅπως εἰδήσωσιν* Jamblich. V. Pyth. IX. 48. 98. quorum nonnulla propter vicinitatem verborum *εἶδαι*, *εἰδέναι*, *εἶδησαν*, *ἤδεισαν* (quod in Polyb. I. c. recte *ἴλι* substitutum) suspicionem commovent; omnia exterminari non possunt. *Ἐτεξα* perspicue scriptum est apud Harmenopulum XVIII. 96. *εἰ συλλάβῃ καὶ τέξῃ*, ambigue in Orph. H. XL. *τέξασα* s. *τεύξασα*, quae eadem commutantur in Hipp. de Mul. Morb. I. 31. 743. A. T. VII. *ἦν ἐπιτεύξῃ*, pro quo cod. melius *ἐπιτέξῃ*, optime Lindepus I. 51. 445. T. II. *ἐπιτέξῃ*. In Sext. Emp. V. c. Astrol. p. 342. *Ἐτερος δὲ προσήδρευε τῇ τεκούσῃ, μέχρι; ἀποτέξαιτο*, corrigi debet *ἀποτέξοιτο*. Plurimis inopinatus suspectusque fuit aoristus verbi *ἦκω*. Diog. La I. 6. 49. *ἦξας εἰς τὴν ἐκκλησίαν* Menagius in *ἦξας* mutavit, eandemque correctionem multis aliis locis adhibuit Hemsterhusius ad Plut. 752. Etiam Euripidem Iph. A. 426. *διῆξε φήμῃ* et Aeschinem Dial. III. init. *διῆξε φωνή*, non *διῆξε* a *διήκω*, scripsisse volunt. Si aoristi causa, non repugno; quanquam Abreschius Animadv. ad Aesch. p. 25. huic opitulatum venit. Sed argumentum illud, quo Fischerus ad Aesch. I. c. utitur, verbum *διάσσειν* contendens vim rei subjectae prorsus exhaustire, *διήκειν* autem nimis languidum esse, neque satis accommodatum velocitati impetuque vocis, Herodoti exemplo refellitur, qui omissa illa velocitatis ratione *διεξῆλθε τοῦ στρατοῦ*

δου φήμη scripsit IX. 17. quod et Josephi locum XIX. 8. 951, διῆξε λόγος ambiguum reddit. In oraculo commenticio, quod Cadmus Delphis accepisse perhibetur: "Εὐθα καὶ κέρας βοός — ἦξεν τε κλίην τε πέδω γόνυ ap. Schol. Aristoph. Rann. 1266. Eur. Phoeni. v. 641. scribendum est, potius ἦξεν ab ἔγνων, quam, quod Valckenari o placet, ἔξεται. Verbum ἔσσειν, quod plerisque locis partim aptum, partim necessarium est, prorsus admitti non potest in Pausan. II. 11. 219. διαβᾶσι — καὶ — ἦξαι. Sed huic debetur tempus perfectum. Blomfieldio ignotum, qui ad Pers. 511. dubitare se profitetur, an verbum ἦκω alia habeat tempora praeter praesens et futurum. Verum ἦκασιν legitur in Phot. Bibl. CCXXII. 589. ἦκασαν Joseph. Antiqq. XIX. 4. 925. ἦκας Liban. Ep. CXIX. 62. idemque Procop. Bell. Goth. III. 34. 545. D. IV. 23. 632. A. Gregorius Naz. Or. VI. 95. B. T. I. et pluribus versionis Alexandrinae locis. Optativum ἦξαίτε quo iure Euripidi Herc. F. 792. reddere tentaverit Musgravius, hinc facillime judicari potest. Verum hic aoristus ad authypotacta nihil pertinet.

Non negaverim interim, (nam et verbis sua fata sunt) inter illos quoque aoristos esse fortasse nonnullos, quorum origo ultra illud tempus, quo primum emergunt et apparent, repetenda sit, eosque concesserim casu magis quam consilio ab his, qui commune naufragium eluctati sunt, scriptoribus intermissos esse, aut, si tacita quoque omnium scite scribentium consensione derelicti fuerint, tamen in sermonibus vulgi et quotidiano usu occulte stillasse, donec ab his novitiae Graecitatis auctoribus in publicum producerentur. Idcirco non fastidivimus ex his quoque interdum haurire fontibus, non ignari praesertim, quantum veteris graecae in illa sentina subsederit.

CAP. VI.

DE CONSTRUCTIONE VERBI ΜΕΛΛΕΙΝ ET AFFINIUM VERBORUM.

AD

PHRYN. ECL. P. 336.

Quum quatuor sint sermonis principia, ratio, vetustas, auctoritas, consuetudo, eaque omnia plurimis in locis sibi repugnent, iis, qui dicendi leges statuerunt, perdifficile fuit medium quendam tenere cursum et in suum cuique tribuendo aequitatem servare. Ita Phrynichus naturalem et primum se offerentem rationem sequens, verbo μέλλειν infinitivum aoristi adungere vetat; neque simpliciter vetat, sed tanquam crimen ingens expavescendum dicit. Quo veluti peremptorio edicto multos induxit, ut aoristos huic verbo subjectos quoquo modo exterminarent. Sed quum tot tantaque contraria aoristorum exempla extent, quum Thucydides ἐμὲλλον ἀπολιπεῖν dixerit VI. 51. γενέσθαι V. 98. προσθῆναι III. 92. σπείσασθαι V. 30. Plato μέλλει ἀναελθῆναι Gorg. p. 525. A. κατασχῆναι Polit. p. 268. D. δῆλῶσαι Legg. IV. 715. A. γενέσθαι Legg. VII. 811. A. Rep. VI. 491. B. Alcib. 150. E. ψέξαι Minos p. 518. E. ἰδῆναι Alcib. I. 132. D. II. 141. C. Aristoph. Lys. 118. λαβεῖν Acharn. 1160. ἀπολέσαι Avv. 366. ψηφίσασθαι Lys. α.

Alcib. *Λειποστρ.* 568. †) *ἐργάσασθαι* Xenoph. Memm. II. 7, 10. *ποιήσασθαι* Aristot. Polit. VII. 1. Phrynichum publico vitio irasci manifestum est. Taedet me plura colligere testimonia; quorum tanta est copia, ut, quamvis multa a Grammaticis proferantur, tamen longe maior pars relictā et omissa sit. Vide praeter eos, quos Fischerus ad Vell. IV. 19. citat, Perizon. ad Aelian. V. H. III. 17. Porson. ad Orest. 929. Boeckh. ad Pind. Ol. VIII. 32. Coray ad Isocr. p. 210. Elmsley ad Heracl. 710. Ac ne nulla quidem ratione usi sunt, qui illa exempla prodiderunt. Nam verbum *μέλλειν* maximam habet

†) Hic futurum *ψηφίσεσθαι* reponere, quod in aliis locis tentatum est, tanto inconsultius foret, si vera esset Elmsleji sententia, ab Hermanno commemorata ad Soph. Aj. 557., Atticos nunquam illa communiore futuri forma usos esse. Cujus formae apud Atticos utique rara sunt exempla: *καταψηφίσεσθαι* Lycurg. c. Leocr. 240. *κατοκρίσειν* Eur. Heracl. 153. *διολέσω* Hel. 894. Arist. Avv. 1506. Plato comicus in Schol. ad Gregor. p. 48. et Athen. III. 89. 461. *κρεμάσω*, οὐ μόνον *κρεμῶ*, *Ἀλκαῖος Γανυμήδει* Antiatt. Bekk. p. 103. *ἐκπορίσουσα* Plato Rep. I. 177. T. 6. *κομίσουσι* II. 233. *νομίσιν* Thucyd. VIII. 48. *νομίσουσι* Xenoph. Cyr. III. 192. *διατελέσουσι* Plato Rep. IV. 425. v. Ast. ad Polit. p. 622. *φροντισίει* Eur. Troad. 1234. *καλέσω* et *χαρίσομαι* Aristophani evellit Brunckius ad Plut. 964. ad Thesm. 939. *νεωτερίσειν* Thucyd. III. 66. in scriptis recentiorum rhetorum minime rara: *νεωτερίσουντες* Paus. IV. 24. 542. *νομίσαι* Liban. Decl. T. IV. 587. *ἀπελάσω* p. 656. *ἐξελάσω* Plut. V. Demetr. VI. 17. T. VI. *διολέσετε* Liban. p. 657. *ἀπολέσουσι* p. 811. et Appian. Bell. Civ. I. 10. 14. *ἀπολείων* Lucian. Asin. 33. p. 171. T. 6. *ἀπολέσειν* Dio Cass. 68. 29. Charit. V. 7. 20. *λογίσεισθε* Luc. Jup. Trag. 18. 244. T. 6. Phalar. Alt. 10. 60. T. 5. (nisi *λογίσαισθε* scribendum) *διασκεδάσουσι* Arrian. Exp. Alex. I. p. 6. *κομίσουσι* Apollodor. III. 4. 1. *βαδίσασθαι* Galen. de Usu Part. XII. 11. 600. F. T. IV. Neque vereor Aristot. Rhetor. III. 10. 349. *παρακαλῶν τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὐβοίαν ἐπισιτισμένους* pro vulgato *ἐπισιτισμένους* reddere. Lycurg. c. Leocr. p. 149. *θεοῖς*, οὐτὲ αὐτῶν *θεοῖς* *αὐτῶν* *ἐπικαλίσεται*. Haec inter viam sublegi, non desore sperans, qui instituta perficiant. Quibus nec illud praetermittendum erit, ex verbis in *αῶ* et *ῶ* quaenam brevem habeant penultimam, quae productam.

cum verbis θέλω, διανοοῦμαι, ἔοικα, ὁφείλω, ἀπείξω similitudinem, quorum alia communiter aoristis, alia futuris adiunguntur, nullum autem tam fixos terminos habet, ut non aliquando aut in significationem aut in constructionem alterius succedat. Quanquam ne hoc quidem satis concoquere potuerunt veteres illi magistri, qui omnia mallent ad perpendiculum directa. Hujus theorematii bona pars in Thomae Eclogis superest, qui p. 159—168: quae verba cum futuris, quae cum aoristis componi debeant, docere conatur. Ac si, quae apud illum confusa et inordinata sunt, ad genera sua revocentur, primum verba βούλομαι, θέλω, προθυμῶμαι, ἄξιω, ποθῶ, et quae sunt alia voluntatis significativa, cum futuro jungi vetat. Eamque rationem et nos sequimur, et Latini, et vero etiam Graeci plerumque observant; estque ita natura comparatum. Nam qui vult aliquid fieri, id vel nunc, vel simulac res et locus tulerit, fieri cupit. Sed quum idem cogitat, rem nondum coeptam, nedum perfectam esse, atque hoc etiam verbis exprimere vult, aoristo futurum substituit. Sic Herodot. IV. 111. βούλονται ἐγγενήσεσθαι. An-
dodid. de Myst. p. 57. ἐβουληθήτην με ἀπολείν. Herodo-
VHL. 25. ἤθελον θεήσεσθαι. Liban. Declam. T. IV. pag.
451. λύσειν ἐθέλοντες. Dio Cass. LXIX. 4. 1153. ἀν ἐξ-
αναστήσεσθαι καὶ ἐξελθεῖν ἐθελήσωσι. †) Aristoph. Plut.

†) Praesentis cum aoristo et futuro conjuncti haec sunt exem-
pla: ἐκείνον ἀποκτενεῖν καὶ τὸν Σίλιον ἀντικαθίσταίναι μέλλουσα
Dio Cass. LX. 31. p. 969. ὥστερ ἔμελλον ὀρμίσσθαι καὶ στρατο-
πεδεύεσθαι Thucyd. VI. 42. ὁ μέλλων νικᾶν καὶ ὁ πάντων ὕστα-
τος γενήσεσθαι Dem. c. Mid. p. 532. 11. μέλλοντες ἢ ἀπολίεσθ
ἢ δουλεύειν Dio Cass. LXV. 12. 1068. προηρθεῖντο ἀποθνήσκουσιν ἢ
ἐτίσαν μεταλλάξαι χώραν Lycurg. c. Leocrat. p. 195. Vides hic
verba ἀποκτενεῖν, ἀπολίεσθαι, ἀποθνήσκουσιν, quae profecto omnia
rem subito transituram significant, diversa temporibus posita. Nec
Heldii regula, qui aoristum adhibendum esse putat, ubicunque
scriptor exprimere velit, confidere aliquem de rei cuiusdam even-

575. ζητεῖς ἀναπείσειν. Herodot. VI. 137. ἐπιβουλευόντες ἐπιχειρήσειν. Diod. Sic. XII. 79. περικικότες πολεμήσειν. Idem XII. 72. ἐρηφίσαντο ἀποσφάξεν. Dio Cass. LXXIII. 1. 226. ἐρηφίσαντο δώσειν. Haec omnia plerumque aoristi sequuntur. Similiter etiam post ἐφ' ὅτε saepissime quidem aoristo, nonnunquam etiam futuro locus est: ἐφ' ὅτε βοηθήσειν. Aeschin. c. Ctesiph. p. 505. cf. Lennep. ad Phalar. pag. 268. et cum utroque tempore ἐφ' ὅτε ποιήσασθαι καὶ — χωρήσειν Zosim. Hist. V. 42. 493. Ad hanc classem etiam verba *jubendi* et *vetandi*, *permittendi* et *prohibendi* adscribenda sunt, quorum haec sunt exempla Thomae contraria: Κωλύσει καταπλέσειν Dinarch. c. Philoct. p. 1. 92. παρακαλῶ σε μὴ ἀτιμάσειν Liban. Ep. 455. 228. ἀξιοῦμέν σε βοηθήσειν Lucian. Revivisc. 29. 146. T. 3. ἀξιώσχύσειν Aristoph. Eqq. 182. Hic Brunckius codicum fide, illic Jensus Thomae auctoritate aoristum substituit. Δέόμενοι βοηθήσειν Polyb. 1. 10. ἤτουν βοηθήσειν Diod. IX. 50. ubi Stephanus βοηθῆσαι malit. Ἀνάγκη πείσεσθαι Xenoph. Anab. VII. 2. 15. διατεταγμένοι ἐμποδισθῆναι Polyb. V. 14. Denique Thomas verbis δύναμαι, ἔξεστι, χρῆ, κινδυνεύω negat futurum adhiberi; non attendens Thucydidem III. 28. οὐτ' ἀποκωλύσειν δυνατόι ὄντες, neque Sophoclem respiciens Philoct. 1594. πείσειν δυνήσομαι (ne Theognidem memorem v. 970. χαίρησειν δύνασαι pro δυνήσει χαλεπὸν dicentem); et cum majore futurorum cumulatione Zosimus Hist. III. 1. 197. μόνος ἀρχέσειν οὐκ ὦτο δυνήσεσθαι τοῖς πράγμασι βοηθήσειν. †) cf. Hermann. de Praecept. Attic. p. XIII. [Add. nota ad Poet. Gnom. p. 16. sq. G. H. S.]

†) am certam ei esse spem, ut rem jam factam habeat, Att. Monac. T. II. Fasc. I. p. 63., nobis pro septentrione erit.

†) Aeschin. c. Ctesiph. p. 540. ἐπιχειρήσειν θελήσειν λέγων, ubi Marklandus ἐπιχειρεῖν vel ἐπιχειρῆσαι scribi vult, Reiskius diversas lectiones ἐπιχειρήσειν et θελήσειν in unam confluisse putat. Male quidem. Plato Rep. V. 24. T. VII. ἀπάντῃ κινδυνεύου.

Contra verba *dicendi* Thomae interdicto vetamur cum aoristo jungere. Idque praeceptum a natura ductum et consuetudine confirmatum est. Nam quod nos vel facturos vel perpessuros dicimus, id plerumque ut futurum quiddam intelligi volumus. Sed, quum is, qui se aliquid facturum significat, etiam hoc animo complectitur, *velle* se hoc aut *paratum* esse ad hoc agendum, aut facere aliter *non posse*, quarum rerum tempus infinitum est, aoristo quo minus utatur, nihil obstat. Ex hoc genere sunt: *προειρήκει ἐνδεξασθαι* Lucian. Peregr. 35. p. 297. T. 8. *οὐκ ἔφασαν δέξασθαι* Thucyd. II. 22. Xenoph. Hell. V. 1. 32. *ποιήσασθαι* Aeschin. c. Ctesiph. p. 616. *ἐπιτρέψαι* Lysias c. Agorat. 454. ubi Stephano *ἐπιτρέψειν* corrigenti consimilem quendam ejusdem oratoris locum opponit Taylorus. *Ἐφάρτην ἐπιδέξασθαι* Plato Euthyd. p. 278.

Hujus constructionis impatiens Casaubonus in pluribus Polybii locis IV. 64. XI. 31. etc. pro aoristis futura substituit, quod cuilibet promptum, sed minime necessarium est remedium. Nec Schaeferus in Long. Past. II. 63. *ἔφη δέξασθαι*, etsi mallet futurum, ad Thomae praeceptum reformare ausus est. †) Ego ne desidero quidem futurum. Nam qui se aliquid permissurum aut accepturum negat, id vel nunc improbāre aut recusare intelligitur. Praeterea etiam verbis *dicendi*, saepe subjicitur *sponsionis*, *promissionis* notio, quam quae significant verba, ea et Graeci et Latini et saepissime Germani cum praesente aoristo conjungunt: *ῥητοὶ λόγησι ποιήσασθαι*, *promisit operam dare*, Demosth. c. Phaen. p. 1042. 15. *λύσασθαι* fals. legat. p. 394, 15. (cod. *λύσεσθαι*). *ὑπέσχετο πᾶνσασθαι*, v. Zeun. ad Xenoph. Anab. I. 2. 1. *συνελθεῖν καὶ προδοῦναι* Plutarch. Parall. XV. 421. T. VIII. *εὐ ποιῆσαι* Dion. Hal. V. 54. 975. *δέξασθαι* Ap-

δεῖναι χρῆσθαι τοῖς ἄρχοντας. Isocr. Trapez. VIII. 625. *ἡγοῦμαι ἀποδοῦναι γενέσθαι*.

[†) Cf. not. ad Thae. crit. p. 227. G. H. S.]

pian, Mithr. XXI. p. 857. ἀναγράφαι Lucian. Macrob. 29. p. 130. T. VIII. vid. quos Wernsdorfius citat ad Himer. Ecl. V. 124. συνθέμενος ἐπισκέψασθαι Lucian. Jup. Tragœd. 4. p. 227. T. VI. ἀποδοῦναι Athen. VII. 2. 13. T. III. μεταπέμψασθαι Plutarch. Dion. XVI. 182. T. VI. ὡς οὐκ ἔβασθαι Xenoph. Cyr. VII. 4. v. 3. Diod. I. c. 22. ἐκδύσασθαι Herodo. V. 106. ἀποδοῦναι Demosth. c. Aristot. 677. 18. φυλάξαι Lucian. Toxar. 50. 114. T. VI. διακρύψασθαι Appian. H. R. VI. 4. 97. Aristæen. Ep. II. 16. ὑπομείναι Alciph. H. 3. Σύννομοςίαν ἐποιήσατο — ἄσπερ αὐτὸν μὲν ἀποστῆσαι — ἐκείνον δὲ πείσαι. †) Ἑσπυ-

†) Mihi nunquam credibile visum Porsonum illud tralatitium præceptum de reflexione appositi ad subjectum ignorasse, in quo ut mirifice jactat Wunderlichius Observ. p. 83. Hic quantumvis contendat, *grammaticam postulare*, ut, ubi ὥστε cum infinitivo ponitur, participium subjecti sui casum sequatur, in illo ipso Thucydidis loca I. 91. ὅτε ἡ πόλις τεταίχισται ἤδη. ὥστε ἰκανὴ εἶναι εὐζειν τοὺς ἐνοικοῦντας, potest etiam ἰκανὴν εἶναι ferri. Sic L. I. 32. ἡ Ἑλλὰς — μεταπίστατο, ὥστε μὴ ἡσυχάσασα ἀνέστηθαι, tres codd. ἡσυχάσασαν præbent. Sext. Emp. I. 14. p. 23. οὕτως ἄδινος ἦν, ὥς — ὀδυνᾶν αὐτόν. Isocrat. ad Philipp. 50. p. 158. λήγουσιν ἡμᾶς τοιοῦτοι γενόμενοι τὸ πλοῦθος, ὥστε μηδὲν ἥσαν αὐτοὺς γινώσκει φοβερόν. Diog. La. V. 1. 86. pag. 312. ὑπεροπτικὸς ἦν, ὥστε αὐτὸν πομπικὸν λέγεσθαι. Dio Cass. VII. 218. ἡ τύχη προφέρει, ὥστε αὐτὴν — χαρίζεσθαι. Thucyd. VII. 34. ναυμαχουσαν ἐπὶ ἀντίπλευρα καὶ ὡς αὐτοὺς ἐκαστέρου ἀξιούν νικᾶν. Et cum aliis parricidis: Platō Sophist. 217. B. ὃν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρο ἔλθειν, διαφαίνεσθαι αὐτῶν ἐντοχόμενον. Schol. Arat. Phaen. 254. καλῶνται αἱ Πηλεΐδες — ἀπὸ τοῦ πελειάδας γενέσθαι γενόμενος. Κέφαλος, διὰ τὸ εἶναι ἄνθρωπος — Eratosth. Catast. 33. 27. Liban. Declam. p. 472. T. IV. ὅποσοι κατεκρήμυσαν αὐτοῖς τοῦ μὴ ἀλόντας δουλεύσας. Herodian. VIII. 8. 290. ὁ δὲ Μάξιμος ἡδὲν προτιθεῖν διὰ τὸ ἐπαρξον εἶναι, quod intactum reliquit Wolfius, quamvis in codd. ἐπαρξος legitur. Julian. Encom. Const. p. 7. πολίταις γενέσθαι, τῷ μετέχειν ἅπαντας — pro quo nollem Schæfero Praef. VI. ἅπαντες placuisse. Sed propria est haec constructio distributiva. Xen. Hell. II. 1. 26. οἱ δὲ ἀπαλῆναι αὐτὸν ἐκέλευσαν, αὐτοὺς γὰρ νῦν στρατηγεῖν, οὐκ ἐκείνον. Plato Lys. p. 290. D. ὅταν ἐγγήσεται βέλτεον περὶ ταῦ — φρονεῖν, ἢ αὐτὸν ἐπιστατήσαν. De-

γέλλαιτο ἀποκτείναι καὶ παραδοῦναι Id. IV. 50. διορθώσασθαι XII. 78. χαρίσασθαι Long. Past. IV. 120.

Thomam, haec improbantem, nemo jam mirabitur etiam verbis *sperandi*, *credendi*, et quae sunt in hoc genere, noluisse aliud quam futurum tempus adjungi. Aliter Graecorum fuit consuetudo. Ἡγὼ ἐνδοξασθαι Plat. Alcib. I. 105, B. E. v. Heindorf. ad Protag. 487. ὦντο ἀνακτήσασθαι Diod. XIII. 53. Τὴν ἂν οἷσι οἴησθαι τοῦτο αὐτὸν δρᾶσαι Plato Rep. IV. 574. Οὐκ οἶμασθε ἔκταρον γενέσθαι Lysias c. Agorat. p. 465, ubi Marklandus et Reiskius vel ἂν addendum vel γενήσεσθαι scribendum esse putant. Μέγα τι ὦν διαπράξασθαι ib. 477. cui eandem medicinam adhibent. Οἶμαι γενέσθαι,

Heind. & Reisk.
Phaedo 67 D

moth. c. Leoch. pag. 1080. ἔτιος ἐστὶ τοῦ καὶ αὐτὸν πείθεσθαι καὶ ἐμὲ λέγειν. Plato Hipp. p. 127. H. οἶμαι ἐπὶ πλείω εὐχόμεσθαι ἢ ἄλλους εὐνέου. Polyb. XVI. 6. πεπιστευμένοι αὐτὸν μὴ ἄνδρα γεγονέναι, τοῖς δὲ ἀνδράποδα. Athen. XHI. 83. 183. Ἀφρίσιος ἠΐστα ἢ αὐτὸν βασιλεῖν ἢ Ἀλέξανδρον. Atque hanc, puto, constructionem Porsonus usitatiorē esse dicebat. Male autem Facius in Pausan. X. 4. 152. (ἐξακουσέν) ἐκπλεῦσαι μὴ αὐτὸς τε καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον accusativum intulit. Nec Schneidero adstipulator in Xenoph. Anab. III. 1. 18. ἡμᾶς δὲ τί ἂν οἴμασθε παθεῖν — ἡμῶν, corrigenti. [V. L. Bos. Ellips. p. 224, coll. not. ad Sophocl. T. I. p. 260. G. H. S.]

Plane singulare genus est juris iurandi, quo se Spartani obstrinxerunt ap. Strab. VI. c. 5. 288. T. II. (p. 279.) ὁμόσαντες μὴ πρότερον ἐκνήθειν πρὶν ἢ Μεσσηνίην ἀνελθεῖν ἢ πάντας ἀποθνήσκῃν. Itane, priusquam morte occubuiassent, negabant se redire? Interpres latinus hunc naevum non tollit, sed velat, neque id quod substituit, *jurant aut se non ante reversuros, quam — cepissent, aut morituros*, aut verbis expressum, aut rationi convenientius est. Tam apertae inconsequentiae exemplum nullum novi aliud. Nam et illud Herodoti IV. 118. Οὐδὲ καταχρῆσαι ἡμῶν καταστροφάμεσθαι ἐμῶν ἀπείχεσθαι, (cui simile est Eur. Rhos. 485. ἀρᾶν λαμβάνειν παθεῖν, δρᾶσαι δὲ μὴ) et hoc Platonis Phaedon. 128, p. 237. ὅτι οἶδ', εἰς ὃν τινὰ τις ἄλλον καί ποτ' ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρόντα, cum minore offensione leguntur, quamvis et hic et illic verba ἀπείχεσθαι — τὸν παρόντα καί ποτ' ex alio pendent, quam quod scriptum est.

tinencia praedicanda videtur, quod neque hac abundantiae specie, neque inaequalitate constructionis a recta ratione abduci potuerunt. Sed, opinor, haud latuit illos, verba δειν, προσήκειν, χρῆναι et similia in constructione saepe delitescere. Demosth. c. Leochar.

exposita. Ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Demosth. Philipp. IV. 147. ἀθρόοι παμπληθεῖς ἄνθρωποι c. Lept. 496. Τάχαθ' ἀθρόα σωρηδὸν κικληρονομημαί Philo Legat. ad Caj. p. 993. D. Πάλ' τὸ ἐν μέσῳ διάφορον Aristid. Or. Plat. II. 288. quorum postremum omittit P. Stephanus. Ἐν ὁφθαλμοῖς πάντων ὁρώτων Alciph. Ep. III. 55. Πιζοὶ βάθην Aesch. Pers. 19. στάθην ἰσχύει Athen. XIV. 25. 278. ἄλλως μάτην Eurip. Hecub. 489. quod Reiskius in Dion. Chr. VII. 266. suspectat. σχεδὸν πέλας Phoen. 1314. στοιχηδὸν ἐξῆς Philo in Flacc. pag. 987. ἐπίσης ὁμοίως in Epist. Socrat. I. ἀλλὰ τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιεῖν, ἐπίσης ὁμοίως ἀκούειν, τῷ αἰεὶ ὄντι τε καὶ μὴ, i. e. τῷ αἰεὶ παρόντι καὶ τῷ μὴ in quo corrigendo frustra V. D. laborant. Et praesens et absens significat prorsus omnes. Simillimus est Plutarchi locus de Ser. Num. Vind. init. τῷ λόγῳ καθάπερ παρόντος καὶ μὴ παρόντος τοῦ ἐπρόντος ἀποκρινώμεθα; ubi oppositio παρόντος καὶ μὴ παρόντος declarat, prorsus nihil interesse, utrum ille adsit an absit. Sed hic quoque Wyttenbachius alterum sustulit. Verum his formulis, εἴτε παρὼν εἴτε ἀπών, ζῶν καὶ θανών, ζῶντες καὶ νεκροί, crebra consuetudine tantum de potestate sua detritum est, ut postremo etiam tunc usurpentur, ubi mortui aut absentes nulli intelligi possunt. In Soph. Ant. 1095. εἴτ' εἴτ' ὁπάοιες, οἳ ὄντες οἳτ' ἀπόντες, quis non videt, hoc tantum dici: quotquot sunt. In Ep. II. ad Corinth. V. 9. φιλοτιμούμεθα εἴτε ἐνδημοῦντες εἴτε ἐκδημούντες καὶ τῷ εὐαρεστοί εἶναι significatur hoc tantum: πάντως, ὅσα πάντα. Sed prioribus exemplis haec per saturationem addam: ἐν δίκῃ — δικαίως Aristoph. Thesm. 430. τὰ σκεπὴ παραδόντες τοῖς ἀκολουθοῖς δώμεν σώζειν Pac. 730. τοὺς φάσκοντας τῷ λόγῳ φελέειν ὑμᾶς Demosth. Or. II. c. Aristog. 807. cui geminum est Eur. Hcl. 1054. λέγεσθαι λόγῳ. Ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὁρῶν Alciph. III. 13. ταῦτα γὰρ κατὰ φύσιν οὕτω πέφικε Alexis Athen. X. 17. 59. φύσει πεφνός Eur. Bacch. 896. ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον Plat. Laches p. 183. D. Sed in Diod. II. 68. τῶν ἡθόντων — ἐντολῶν aperta est glossatoris manus, neque ferri potest Philostr. Imagg. II. 17. 838. ἡ ἀποδρῶς καὶ ἡ ἀποδρῶς γάλας πίττει. [Add. Indic. ad Hom. Odys. p. 176. C. II. S.]

1089. ἡ ἀναλίδεια αὐτοῦ τοιαύτη ἐστίν, ὥςτ' ἡγεῖσθαι δεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν ἐπανελθὼν ἔχειν. Fala. Leg. 414. ἡγοῦ-
μην πρῶτος αὐτὸς περιεῖναι δεῖν αὐτῶν καὶ μεγαλοφυχό-
τερος φαίνεσθαι. Prooem. Demeg. p. 1439. δίκαιον ὑπέ-
ληφα πρῶτον ἀπάντων αὐτὸς εἰπεῖν. †) οὐχ ἡγήσατο δεῖν
— καταλαβὼν — περιδεῖν Isocr. Evag. 12. 314. Xenoph.
Hier. 118. Αὐτοὶ γοῦν ὀπλισμένοι οἶονταί ἀνάγκην εἶναι διά-
γειν. Nicol. Damasc. 272. Cor. Ὀμβρικοὶ αἰσχιστον
ἡγοῦνται ἡττημένοι ξῆν. cf. Heindorf. ad Protag. pag.
488. ††) Sed haec extra causam dicta sunt. De prio-

†) Verbum δεῖν, quod in his locis debito honore vacat, in aliis
munere fungitur non suo: ἐβουλευσαντο Ἀθηναῖους μὴ προδιδόναι,
ἀλλ' ἀνίσχουσαι καὶ γῆν, εἰ δεῖ, τιμνομένην ὀρῶντας καὶ ἄλλοι
πάσχοντες Thucyd. II. 73. καίτοιγε ἴδου, καὶ δάπαρ τὸν Λο-
κοῦργον τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ αὐτὸν πῦκαί τινα Athen. XI.
117. 389. Sed haec est pervagata illa coeptae constructionis con-
tinuatio, cujus plurima sunt in particulis comparativis ὥς, ἥ, εἰπερ
etc. exempla, v. c. ἐπιδεικνύοντα, ὥπερ ἐκείνη τὴν Ταυτάλου Lu-
cian. Amorr. init. T. 6. πόλιν, ὥς Μυκῆνας, εὐδαίμονα Eur. He-
racl. 759. Εἰς γῆν καταβλέποντας, ὥπερ τοὺς Ἑρμῆβους Aristid.
de Paraphth. 590. T. II. τὸν ἀνύστην τοῦ σώματος ἐκκρίμασθαι
ποιεῖ, περιπεπλεγμένον ὥπερ Ὀδυσσεὺς τῷ ἰερνέῳ Plutarch. de
Tranquill. An. XVIII. 30. T. 10. Τοῖς Ἱμεραίοις ἔδοξε μὴ περιο-
ρεῖν αὐτοὺς συγκυκλισμένους, ὥπερ τοῖς Σελινουσίταις Diod. XIII.
60. Post genitivum: τῆς ἀρχῆς σκελετώσης καὶ ὥπερ νεύς κρο-
δύσθαι πολλοδοῦς Aristid. Or. in Reg. p. 60. T. I. cf. Schaefer.
ad Julian. Encom. pag. 35. Τοῦ περιττοῦ ὄντος, οὐχ ὥπερ τῆς ἡμέρας
ἐπιδότος Plat. Phaedon. p. 205. v. Heindorf. not. 1183. d. Hall. A. I. 271C. adina. 11.

††) Aliorum pertinent ii loci, in quibus pro verbo, quod nomi-
nativus sequi debet, substituitur aliud accusativum poscens, et an-
ticipata structura retinetur, v. c. Galen. de Semin. III. 6. 327. καὶ
μοι δοκεῖ (i. e. βούλομαι) τὸν λόγον ἐνταῦθα ἐπιστήσας εἰπεῖν.
Longin. II. T. XLIII. 4. παρέκτιστο αὐτῷ (i. e. ἐδύνάτο) παραλ-
λάξας εἰπεῖν. Thucyd. IV. 53. καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια — κρο-
τυνάμενοι — κακώσιν. Idem est, quum una constructio pro altera
ponitur: Πάντων ἂν ἀτοπώτατον εἶη πέμπαντά τινα δῶρον, με-
σθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας τὸ κακῆσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατιθέναι
ἄξιος Lucian. Phalar. Ah. G. 58. T. 5. in quo frustra tricatur Dor-
villius. Κομίσασθαι pro εἶς κομίσαιτο dictum est. Similiter

ribus sic concludam: quum perspicuum sit, constel-
que inter omnes, aoristos et futura persaepe a libris
confusa esse, concedendum est cuilibet, ut de sin-
gulis locis, in quibus vel futurum aoristo vel aoristus
futuro praestare videatur, tantum suspicetur, quan-
tum velit; in universos autem nihil quisquam gravius
statuat, neque interdicat nobis, quominus scriptores
ipsos credamus nonnunquam haec tempora confudisse,
quum aut alterius vim in alterius forma includerent,
aut vicinarum notionum appulsu in alienum tramitem
ducerentur. Quarum vis a nobis omnibus sentitur.
Nam (ut in nervorum cantu saepe chorda consonat non
tacta) et invocatae adsunt et incogitantes nos perse-
quuntur, et licet ipsae non appareant, tamen orationi
nostrae auram quandam coloris sui afflant. Denique
quum verba διανοοῦμαι †), εὐχόμεναι, εἰσέτις εἶναι et similia
pro varietate significationum modo futurum modo ao-
ristus sequatur; quid tandem rationis aut argumenti
afferri potest, cur ἐλπίζω (ne de singulis dicam), quod
non solum spero, sed etiam constitutum habeo, cupio,
opto, significat, cum eo tempore jungatur, quod
natura ipsa verbis hujus potestatis temperavit?

Thucyd. VIII. 48. τοὺς πολλοὺς πρὸς τοὺς νομίσιον — ἀπὸ τοῦ
θανεῖν, quem locum a Vigero citatum de Idiot. V. 6. 9. Hooge-
veenus inepte excusat reflexione illa ad nominativum praecedentem;
qui nullus prorsus est. Eadem est inconsequentia L. V. 41. οὐκ
ἐόντων μνησθῆναι, ἀλλ' — ἔτοιμοι εἶναι pro ἐτόμων εἶναι γε-
γόντων.

†) Διανοοῦντε βοηθήσειν Thucyd. VIII. 23. οἷον IV. 121.
ἐνέσειν c. 115. ἀναγκασθῆναι — ἔλθεθαι V. 36. ἀναγνώσασθαι
c. 43. τεύχεται 52.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

pag. 23. v. 2. πάντα τὰ τοῦ δήματος. Vulgatae similis est constructio p. 392. πάντα τὰ δῆματα τὰ μετοχικά.

p. 24. sq. φλεγμῆναι Aristoph. Vesp. 647. Aristot. H. An. I. 9. 13. ἐφυφάνετο Themist. XXI. 250. D. sed ὑφῆναι XVIII. 220. A. 223. B. κατέξανε Achill. Tat. V. 17. 456. rectius ξῆναι Arist. Lys. 578. Eur. Ion. 1263. καθάρη Plato Legg. V. 220. mendosum est.

p. 56. Phrynichus App. p. 15. Ἀγριαὶθεῖς καὶ οὐκ ἀγριαὶθεῖς, καίτοι τὸ ἀγριαίνομαι καὶ ἀγριαίνεσθαι ἀπτικῶς. Ἐκτανθῆ Liban. Deel. T. IV. 497. Anna Comn. XI. 323. B. Niceph. Bryenn. IV. 54. 105. Anthol. Aenigm. XXXIV. 295. cum substantivis πτάντης et ἐριδάντης. Novitiae Graecitatis hic usus proprius est, cujus plurima exempla praebet Moschio in libro de passionibus mulierum: ἔκτανθῆναι p. 8. (c. 90. ed. Dewez.) ψυχρανθῆναι p. 19. (53.) (et Cynosoph. 23. 59.) αἰσθανθῆναι (Schol. Oed. Tyr. 420.) δηθυνθῆναι p. 14. ἠύξανθσαν Constant. Porph. Adm. p. 45. εὐξυνθήσεται μὲν τὰ θηρία Taget. Brontosc. in εὐξυνθήσεται mutandum, non dirimendum in εὐ ξυνθήσεται, ut Rutgersio visum.

p. 38. In Aristot. Rhet. I. 12. οἱ μὲν γὰρ φίλοι ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι καὶ προσκαταλλάττονται πρὶν ἐπεξελθεῖν, Hoeschelius προσκαταλλάττ. scribendum esse monet.

p. 39. Quum de hoc loco ad Hermannum V. Cl. retulissem, is mihi dubitare se respondit, ne Phrynichus nullis prosodiacis rationibus ad judicandam ductus fuerit, sed in universum terminationem ὅς in ἰκός mutari (ut λόγος, λογικός) censuerit. Sed in hoc eum sibi errasse videri. Esse enim duo adjectivorum genera in ἰός et ἰκός inter se diversa; itaque ex illo τροχαῖος, ex hoc τροχαῖκός

scribendum esse, ut *Δαρειός*, *δαρεικός*. Cur autem contra hanc regulam ab *Ἀχαιός*, *Ἀχαιικός* scribatur, hanc afferri posse rationem: *Ἀχαιός* natura sua adjectivum esse a *χάω* derivatum, τὸν οὐ χάζοντα significans, ex eoque in genealogiis Achaeum Ioni fratrem fratri apponi, manentem eunti. Et huic adjectivo *ἄχαιος* alteram formam *ἀχαιικός* adnexam esse. Sed quum idem in substantivi naturam transiisset, a nomine *Ἀχαιός* non potuisse aliud adjectivum nisi *ἀχαιικός* duci. *Ἀχαιικός* autem Atticos seorsum a ceteris dixisse, ut *κάω*, *κλάω*.

p. 58. Not. Adde: „Observe morem et Graecorum et Latinorum, qui in usu participiorum, quando duo ad sunt verba, illud persaepe in participium mutant, quod propter sensum non debuerant.“ Cortæ ad Sall. Cat. LVII. 2.

p. 59. v. 19. celeris leg. ceteris.

p. 64. v. 6. *κραυγάζειν* pro *καλεῖν*] Exemplum prodidit Dionysius ὁ χαλκοῦς, ab Aristotele notatus Rhetor. III. 2. 516. T. IV. quod poesin *κραυγὴν* *Καλλιόπης* dixerit pro *φωνήν*.

p. 67. v. 10. Pro *ἀναιδέυομαι*, quod nunc in Aristoph. Eqq. 397. legitur, Antiatticista Bekk. p. 80. *ἀναιδίζεσθαι* scriptum invenit. *Ἐνεχυριάζειν*, quod in codd. Poll. VIII. 148. pro *ἐνεχυράζειν* subrepsit, novitium videtur Exod. XXII. 55. Polyb. VI. 57. Theophil. Instt. II. Tit. VIII. 8. 1. Hesych. s. *Κωαθείς* et *Ρυσιάζοντες*. Iota in hoc et derivatis constanter omittunt Aristophanes, Demosth. c. Mid. 518. Lysias ap. Athen. XIII. 95. 217. *ἐνεχυρασία* Plato Legg. XII. 193. Dem. c. Energ. 1162. *κατενεχυρισμός* Pollux VIII. 148. rejicit. v. Bremi ad Epp. Socr. p. 319. Lexicis adde: *προσηνέυομαι* Hesych. s. *Σάλνει*, *φθισικεύομαι* Galen. de Comp. Med. p. Locc. VII. 2. 529. C. 5. 552. B.

p. 68. Apud Moschopulum in Syll., ubi *εἰός* cum ὁ inusitatum dicit, Nunnesius pro *ἄχρηστον*, quamvis repugnante suo MS., *εὐχρηστον* emendat.

p. 71. v. 8. fin. *ἁλώπηξ* leg. *ἁλώπηξ*. p. 75. Adelpheum nomen proprium est.

p. 88. v. 24. decreta leg. decreto. p. 92. v. 20. *ὁμοφώμως* leg. *ὁμοφώνως*. p. 93. adde *μεγιστότατος* Jul. Afric. Cest. 44. 505. a.

p. 102. *Ὀδυνόμενον* leg. *ὀδυνόμ*. p. 116. devarunt leg. derivarunt. p. 119. *γενηθείη* pro *γένετο* Hipp. Epidem.

VII. 3. 828. *γενηθέντι* Platoni tribuit Stephanus, approbante Astio. v. ad Legg. p. 572.

p. 122. *Ταχὺγραφεῖν* et *καλλιγρ.* v. Kopp. Palaeogr. T. I. 485.

p. 142. v. 11. fin. *λαμπρόχρους* leg. *λαμπρόχρους*. p. 152. ult. pro p. 84. leg. v. 84. p. 155. seorsim leg. seorsum. p. 165. ult. verte leg. certe.

p. 105. *Ἀργή* Stob. Ecl. Ph. I. 52. 1090. Moschio π. Παθ. Γυν. XVI. 7. *στάμνον ἀργὴν cessantem amphoram* dicas cum Horatio Od. III. 28. 8. *Ἀκαίριμη* ex lyrico poeta affert Strabo.

p. 109. Pelargorum s. Pelasgorum nomen Hermannus a simplici adjectivo *ἀργός*, cujus alpha breve est, compositum putat. Eadem si Phrynichi sententia fuit, verba illa *πελαργός* — *πελαργός* ab alio adscripta esse credendum est.

p. 172. Pro *κλαδεῖν* (Schol. Arist. Eqq. 166. Tzet. ad Lyc. 577. Harmenop. II. 4. 141.) alia est antiquior forma *κλαστάζειν*, ut *ἀεστάζειν*, *ῥυστάζειν*. *Κλαστῶν* e Le-xicis tollendum.

p. 176. 21. *Ἐρῴσιος*. His refellitur Schweighauseri emendatio ad Athen. T. I. p. 75. Aristotelem cum hoc et cum Plutarcho conciliantis.

p. 181. v. 5. fin. syncopon leg. syncopen. p. 182. v. 22. οὐδεὶς οὐδὲν leg. οὐδέν. p. 196. ὑπὸ μάλης, adde: v. Valcken. Adnot. ad Thom. p. 169. Schol. Demosth. p. 107. cum Polluce et ceteris Grammaticis consentientem, et de translato hujus formulae usu v. Fabric. ad Dion. Cass. XLVI. 25. *ὑπὸ μάλην* Liban. Decl. T. IV. p. 450. quod facilius emendatur quam ὑπὸ τὴν μάλην Anon. Suid. s. *Πνεύσας*. In Theocriti l. c. ὑπὸ κόλπῳ legitur, eundemque casum Luciano restituit Koppiersius Observ. VI. 65. *Τοιαύτας μάλας ἔχει* M. Anton. V. 58.

p. 202. v. 7. fin. arca leg. area. p. 205. v. 6. ὀλύσφουροι leg. ὀλόσφουροι. p. 204. adde: *ἐπείνασα* Liban. Ep. DVIII. 205. et saepius in LL. N. Test. *ἀπολίνης* in cantico Soph. El. 1065. *βόαμα* in diverbiis Aesch. Agam. 929.

p. 208. *σιδήρει* leg. *σιδήρει*. p. 210. *refingi* leg. *reponi*. p. 216. *μεγαλήτορες* leg. *μεγαλήτορος*. p. 227. in not. pro *λέγοιον* leg. *γέλοιον*. p. 250. legendum p. legendem. pag. 241. pro *φιλοπαίσμιον* leg. *φιλοπαίσμων*. pag. 242. *Παλαιστική* sc. *τέχνη* Etym. 647. 20. *ἐν τοῖς παλαιστικοῖς* (rebus) Epict. Diss. IV. 1. 559. *ἀπάλαιστος*, v. Gean. ad

Quintil. IX. 5. 56. οἱ πνευτικοὶ καὶ παλαιστοτικοὶ Aristot. Categ. VII. 44. p. 246. in not. πελέκως p. πελέκως. p. 250. διορθωθείσα p. διορθ.

p. 256. Lexicis adde ναυπηγησίς Zonar. p. 1585. προγεύσεσι Philo de Nom. Mut. 1070. C. ὁμιλήτρια Philostr. Vit. Apoll. 1074. A. φονεύτρια Schol. Eur. Orest. 260. συνομιλήτρια Hesych. s. Συνεψία. p. 259. adde in not.: ἐπὶ δεξιᾷ, v. Praefat. Thucyd. XXIII. et Schweigh. ad Appian. Nott. p. 114.

p. 276. leg. ὀρθρον p. ὀρθρον. p. 278. ἄρθρον p. ἄρθρον. p. 288. add. τὰ ἀπαντώμενα *accidentia* Applan. Glv. I. c. 111. p. 291. adde: „Λαμυρός apud vet. significat eum, qui paulo liberius et audacius loquitur, λαμυρώτερον λέγειν, quae libertas nonnunquam in vitiositatem et temeritatem degenerat, unde λαμυρός dicitur impudens, asper et temerarius. Sed nonnunquam etiam haec libertas s. liberalitas (*urbanæ frontis praemium*) opposita pudori subrustico ad procaciam inclinatur; hinc pro ἐπιχαρίς.“ S. Fr. Nath. Morus de nexu significationum ejusdem verbi. Lips. 1776.

p. 294. v. 17. adde: φλόμος ἔνιοι διὰ τοῦ π γράφονσι τε καὶ λέγουσι — ἄλλη δὲ φλόμος, ἣν ἰδίως φλομίδα καὶ θροαλλίδα προσεγορεύουσι Galen. de Simpl. Med. VIII. 21. 5. p. 229. B. T. XIII.

p. 509. Galenus de Medic. Simpl. X. 2. 16. 287. D. σάελον εἴτε σάελον εἴτε πύελον ὀνομάζειν θέλει τις, οὗ μοι διαφέρει. Sed nescire ne crederetur, quae Grammatici de his rebus praecepissent, magnopere sua interesse putavit, multaeque ejus voces testantur, quantopere tum scribentes Atticistarum censuram extimuerint: Κύνος εἴτε ἄρσενικῶς εἴτε θηλυκῶς ἐθέλεις ὀνομάζειν ib. IX. 5. 15. p. 264. βούτυρος ἢ βούτυρον ὅπως ἂν ἐθέλῃς ἄρσενικῶς τε καὶ οὐδέτερος ὀνομάζειν αὐτόν X. 2. 10. p. 282. C. κόπρος εἴτε κόπρον εἴτε ἀπόπατον καλεῖν ἐθέλεις, οὐ διοίσει X. 2. 18. 288. C. εἴτε ὡς οὐδέτερον τὸ σαγάπηνον ἐθέλεις λέγειν, εἴτε δ' ὡς ἄρσενικόν, ὅλον τοῦτο καλῶν σαγάπηνον ὀπὸν — διήνεγκεν οὐδὲν de Antidot. XI. 881. E. T. XIII. quo loco verbum σαγάπηνίξειν Lexicis addendum est. Πορφύργης εἴτε πεπλυμένον εἴτε πεπλυμένης λέγειν ἐθέλοις de Comp. Med. p. Gén. III. 3. 731. A. ἡ ἄσφαλτος ἢ ὁ ἄσφαλτος ὁποτέρως ἂν ἐθέλῃς καλεῖν V. 2. 776. F. Χαλκάνθου μυχθέντος ἢ μυχθείσης, ὁποτέρως σοι φίλον ὀνομάζειν de Comp. Medd. p. Locc. VI. 4. 496. B. τὸ καλούμενον χαί-

κάνθον οὐδετέρως ἢ ὡς ἔνιοι χαλκάνθος ἀρσενικῶς ἢ θηλυκῶς. Hoc corpus ipse modo χαλκάνθη nominat, modo genitivum χαλκάνθου de C. M. p. L. I. 2. 399. 8. 556. B. II. 2. 588. A. (ut πισσάνθου I. 3. 340.) modo χαλκάνθους de C. M. p. G. V. 11. 790. D. p. Locc. II. 2. 588. quod cur ita faciat, generalius explicat in L. IX. de Medd. Simpl. c. II. 1. 254. A. T. XIII. "Ἐνιοι λίθον ἀρσενικῶς οὐκ ἐπιτρέπουσι λέγειν. Ἐὰν οὖν ἐκείνοις τις παιδόμενος τὰ συνήθη τοῖς ἰατροῖς ὀνόματα μεταβῇ μιᾷ, τὴν λίθον λέγων τὴν αἱματίνην (αἱματίνην), ὡς περιεργός τε καὶ παράσημος καταναγνωσθήσεται, πάντων ἐξ ἡθους ἤδη καλαιῶν (καλαιῶν) λεγόντων ἀρσενικῶς αἱματίνην, γαλακτίνην, φρύγιον, μεμφίτην. Ἐμπαλιν δὲ τὴν πέτραν λέγουσι θηλυκῶς, οὐ τὸν πέτρον — Ἐγὼ οὖν ἐξεπίτηδες εἰώθα μεταβαλὼν τὰ ὀνόματα λέγειν ἐκατέρως τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν ἀχρήστως ἐρίζουσιν ἔνιοι, δεικνὺς μηδὲν βλαπτομένην τὴν σαφήνειαν τῆς ἐρμηνείας. Atque haec in verbis declinandis et construendis libertas omnibus illis concedenda est, qui linguam patriam non a magistris, ἀλλὰ τῆς μητρὸς παρὰ, didicerunt, neque tam arte et ratione quam consuetudine eruditi sunt. Grammatici vero, seculi sui corruptelis obviam ire ac veluti sepe praetendere maturae segeti annisi, primum rationem habuerunt, quemadmodum veteres locuti essent, id quod erat inventu facillimum, deinde, quum illi ipsi non omnia eodem modo dixissent, quid ratio praescriberet, quaesiverunt, aliud esse rati graece, aliud grammatico loqui. Cujusmodi quaestiones induxerunt iidem illi, a quibus grammaticae disciplinae initia jacta sunt, Sophistae. Testis est Galenus, qui in Comm. in Hipp. de Artic. IV. p. 436. D. quum Hippocratem a quibusdam reprehendi dixisset, quod ἐξαρθρεῖν non de tali luxatione sed de ossibus cruris usurpasset, πρὸς τοὺτους, inquit, δεῖται τοῦτο, τὸ λεγόμενον πρᾶγμα (leg. τοῦτο τὸ λεγόμενον, πραγμάτων) μόνον φροντίζειν τὸν Ἱπποκράτην, καθάπερ καὶ Πλάτων ἡμᾶς τε ποιεῖν ἀξιοὶ τοῦτο καὶ πρῶτον αὐτὸς πράττει· δέδεικται δ' ἡμῖν ἐτέρωθι, ὅτι οἱ καλαιοὶ πάντες οὐκ ἄλλον ἢ τοῦτον εἶχον τὸν σκοπὸν· μόνος γὰρ φαίνεται Προδίκος ἐξηλαπτεῖν αὐτὴν (l. ταύτην τὴν) ἐν τοῖς ὀνόμασι μικρολογίαν, ὡς εἰώθασι προσαγορευεῖν οἱ τὰ Προδίκον ζηλώσαντες· quam eandem ἀκριβολογίαν καὶ λεπτολογίαν appellat Comm. III. 421. C. Ex hoc genere sunt illa praecepta, quibus admonemur, ne ὑπὸ πια in pedibus, neve προσκόμματα in manibus usurpemus, ne μέλλω cum inli-

nito futuri, ne ἐλλίξω cum aoristo construamus, quod Atticistae non negant veteres nonnunquam fecisse, sed in exemplum adsumi nolunt. Neque in hoc reprehendi possunt, quod ex duobus dicendi modis, quorum alterum regula cum auctoritate, alterum etsi sola sed multorum defendit auctoritas (Macrobian. Sat. I. 4.), tutiorem praeferunt, inprimisque analogiam, ordinatos cursus sequentem, graece scribentibus tanquam fidissimam ducem et custodem apponunt, anomaliam autem, quantum fieri potest, tollunt, non quod ea nullis rationibus nitatur, sed quia hae rationes regulis communibus nec errare sinentibus concludi non possunt. Verum illa in generibus inconstantia, quam Galenus se defugere negat, nobis concessa, Graecis autem ita familiaris est, ut, si usus esset idem nomen brevi intervallo saepius iterare, plerumque genera variasse reperiantur: σταδίους — σταδία Thucyd. VII. 78. quem semel hoc loco neutro usum esse observat Photius. Sic in eodem inciso στάδια — σταδίους Aristid. Or. Sacr. V. 550. Strabo VIII. 12. 65. τὸ τάριχος — τοὺς ταρίχους Theophr. Char. IV. τὸ βλάβος ἀποτινέτω Plato Legg. VIII. 427. T. 8. τὴν βλάβην τινέτω 428. Ὁ κίων — τῆς κίονος Paus. V. 20. 88. Ὁ ὄροφος — ἡ ὄροφή Sext. c. Ph. p. 650. τὸ δίψος — τῆς δίψης Appian. Hisp. VI. 88. 210. Σκάφος — τὰ σκάφη Id. Pun. VIII. 99. 442. Ἐκ τοῦ κάπους — ἐκ τῆς κάπης Arrian. Anab. I. 2. 8. τὴν ἑῶαν πλευράν Strabo III. 1. 365. τὸ ἑῶον πλευρόν 366. τὸ ναύσταθμον IV. 9. 23. τὸν ναύσταθμον 10. 24. Haec et talia, quae fugiendae satietatis causa quaesita esse omnibus apparet, plerumque a Criticis, veteris inconstantiae insuetis, vexari solent. In Platonis Theaet. 198. πρὶν ἐκτεῖσθαι τοῦ πεκτεῖσθαι ἕνεκα Heindorfius p. 471. (ad Protag. p. 572.) utroque loco aut ἐκτεῖσθαι aut πεκτεῖσθαι ascribendum esse affirmat; huiusmodi enim, inquit, inconstantiam quis feret? At Graeci non tulerunt solum, sed etiam concupiverunt. Heliod. X. 7. 397. τῷ ταχὺ τὰ τῶν θεῶν τὸ τάχιστον καθοσιοῦντες Themist. Or. XVI. 205. D. οἷς γὰρ ὑπερεῖδες θαυμαστὸς ὢν, οἷς μετέδωκας ἐφάνης θαυμασιώτερος. θαυμαστός — θαυμασιώτερος Strabo II. 269. θαυμαστότερον — θαυμασιώτερον Sext. c. Phys. I. 578. θαυμασίους λόγους — θαυμαστόν λόγον Plato Euthyd. 283. B. Ποιεσβενταί — ποιεσβεις Plutarch. V. Syll. XXIII. 216. Dion. Hal. VIII. 68. 1672. Polyæn. V. 2. 7. p. 155. πείξῃ — πείξικῃ στρα-

τῷ Thucyd. VII. 188. Diod. XI. 20. ἰδεῖτο — ἰδερμέντο
Dio Cass. LXIII. 9. 1033. quorum omnium nullum est,
quod non Grammatici alteri aut praetulerint, aut post-
posuerint. [Conf. Melet. Crit. p. 85. 111. G. H. S.]

p. 517. Bryentius leg. Bryanus. p. 526. adde: Hesych. Ἀἰδοῖ, αἰδοῖς. p. 543. reluctator leg. reluctabor. p. 344. illegitima leg. non legitima. p. 350. v. 8. erunt p. erant et v. 7. fin. vehementer p. vehementur.

p. 352. v. 12. adde: Διᾶγνωσις, cui auctoritatem conciliat Isocratis testimonium, ab Atticis segregat Thomas p. 211.

Ibid. v. 25. Ἐπαρδεύεις Cyrill. c. Julian. I. p. 30. B. In Anecd. Bekk. p. 445. Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνει μόνον ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἀρδεῖν, οὐκ ἀρδεύειν, λέγουσι: primum nulum intelligi potest ἐναντίον, deinde falso uni Antiphanī adscribitur, quod plurimis commune est: ἀρδεύειν enim Aeschylī Prom. 858. Aristot. II. An. VIII. 20. 583. Theophrast. H. Pl. IV. 3. VII. 5. Philo de Vit. Mos. 634. A. Diod. Sic. I. 34. Aelian. H. An. V. 52. Appian. Syr. LVI. 620. Diog. La. IX. 4. 550. idemque Aristides in Eur. Hel. v. 2. pro ὑγρύνειν scriptum invenit, et Apollon. Id. Adverb. p. 597. cum ἀρχύνειν componit. Itaque ille apud Antiphanem non ἀρδεύειν, sed ἀρδεῖαν legisse videtur, quo recentiores utuntur, Aelian. V. H. XIII. 1. Theodoret. Therap. T. IV. 696. Nicet. Ann. IV. 4. 74. D. Aesop. Fab. CCCLXXX. 244. Ἀρδεύεις Theophrastus, ἀρδεύμε Euseb. Or. de Const. VI. 729. quo Lexica carent. — Pro ἀνάζωσις ibidem loci ἀναζώωσις scribendum, quo etiam Eustratius utitur in I. Nicom. 18, b. Lexicis et haec desunt: ἀνταναντήλωσις Diog. La. X. §. 48. ἐναρξίς Theophract. Exc. Legatt. p. 179. A. 183. A. ἐπιπόλασις Aristot. de Sens. III. 67. D. T. II. ἀγαθοποίησις Eustrat. in Nicom. I. 1. b. (unde etiam ἐπεισέλευσις 5. b. ἀπαράφρασις 5. a. αὐθόρμητος 9. a. ἀκατάπτωτος 26. a. ἐννοηματικῶς 10. b. ἐρημολεῖν 2. b. ἐτερότης 11. b. κατακυρλέουσις 51. b. recipienda sunt) ἰσχύρισις Praecept. Hippocr. c. II. 166. καθάρουσις Hesych. 1. Ἀγισμός, ubi frustra κάθαρος corrigunt, κατέπειξις Schol. Arat. Dios. 532. κάλυνσις Tzetz. ad Hesiod. 161. κατατρώπισις Anna Alex. I. 7. 306. ἐρείπωσις Procop. Monod. in Bibl. Matr. p. 264.

p. 367. Dele: Videntur — dici. p. 369. v. 2. Διογκούριον p. διασκούριαν. p. 372. v. 17. ἰσείον p. ἰστίον. p. 374. in not. p. ἀποφήνος leg. ἀποφανοῖ.

p. 586. v. ult. Adde: Pollux IV. 17. ἀπὸ μὲν τοῦ γραμματικοῦ ῥῆμα οὐκ ἔστι — δηρορνεῖν δὲ καὶ πολιτικὸν εἶναι — ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητικοῦ τὸ ποιεῖν — παρόμοια δ' ἔν τῃ καὶ περὶ τοῦ μουσικοῦ φαίη. hic igitur verba γραμματικεῖσθαι, ποιητικεῖσθαι, μουσικεῖσθαι et πολιτικεῖσθαι dantur, ejus hodie nullus auctor extat. p. 587. v. 18. Distinguentur leg. distinguuntur.

p. 390. ἡρώων ἀποκοποιᾶται — exempla collegit Wassius ad Sallust. Catil. XXII. 202.

p. 395. v. 6. γεγραφήκε — βάρβαρον. Γεγραφήκε, τὴ τύχηκα, δεδράμηκα componit Eustathius. p. 4126. 4. quoram ultimum Herodianus Herm. p. 517. hoc numero eximit, ut a praesente circumflexo ductum. Γεγραφήκα, quod illi rigidi imparilitatis censores ejiciunt, praeter eos, quos Dorvillius et Bastius citant, usurparunt Demosth. c. Dion. 1290. 1295. Aristid. Or. Plat. I. 68. (c. Platonis epistola) ubi cod. γεγραφε praebet, Synesius Ep. CXXXIII. 279. B. Archimed. de Spiral. Prooem. p. 82. Basil. p. 346. Flurant. (qui etiam λελαβηκόντες Aren. pag. 472. ut μεμενακοῦσα) Athanas. c. Gent. XV. 15. E. συγγραφῆσας, hinc male propagatum, Procop. de Aedif. Justin. II. 5. 33. D. Latius patet τυπτεῖω, ejus futurum commemorant Grammatici, τυπτήσας Philostr. V. Soph. II. 554. Sopater Diaer. p. 385. Socrat. H. Eccl. III. 35. 205. τετυπτήκε Poll. IX. 129. τετυπτημένος Philo in Flacc. 976. D. τετυπτήσας Minucian. περὶ Ἐπιγνῶ. p. 722. τυπτηθεῖς Suid. s. Δημοσθ. ἐτυπτήθησαν Phot. Bibl. I. 40. LIX. 53. praesentis mihi nullum nunc exemplum occurrit praeter Basil. Ep. CCCXXI. p. 343. οἱ ἐν τοῖς χειροῖς τὰ αὐτὰ κατατυπτούμενοι, ubi fortasse κατατυπουμένοι scribendum. Sed haec quas a perfectis ortum habent, τυπτεῖω, ὀτυπτεῖω, πετυπτεῖω etc., a priore genere distant, manente tamen generali similitudine. Αποτυπτεῖν, quod Schaeferi admonitu in Lexica receptum est, mihi non satis tutum videtur. Apud Photium certe p. 262. οὐκ ἀποτυπτήσεις, οὐκ ἀποτεύξῃ et quod sequitur: οὐκ ἀποψήφικτος, οὐκ ἀκρότητος, scribere praestat οὐκ ἀνευκλήσεις — οὐκ ἀψάλακτος. Hoc postremum apparet ex Aristophanis loco, unde Glossa deprompta est, Lys. 275., prius et ordo literarum et interior ratio commendat. Αποξευγῆσαι Hipp. de Locc. in Hom. V. 5. 364. T. VII. pluribus vel levi testimonio munitum; interim cum ἀποκοπησάμενη Hesych. et ἐκμαγήσαι componatur.

p. 417. v. 24. pro Eustathium leg. Eustathius. v. 26. inserendum pro inserenda. p. 430. v. 10: quarum p. quorum. p. 431. v. 11. Aeschylī p. Aeschylīi. p. 433. Adde: Μονᾶς ὁ ἱατρός Theophr. de Odor. p. 456. — p. 434. v. 19. χεῖρας p. χησᾶς et v. ult. propaxoxytonesin p. paroxyt.

p. 438. v. 20. μάθην p. μάθην. Φιλομήλη Anonym. de Mul. Clar. in Bibl. Vet. Litt. et Art. VII. 6. sed φιλομήλα Demosth. Epitaph. 1597. 28. Strabo IX. 526. T. III. Liban. Ἐκφρ. p. 110. T. IV. σάρδα Athen. III. 92. 467. fortasse a Latinis acceptum.

p. 440. v. 10. Κολλυβιστής p. κολλ.

p. 441. v. 27. τιμωρηθῆτε p. τιμωρήθητε. p. 443. Τη-
χινεύειν Joseph. Antt. V. 8. 503. Philo d. Mund. Opif. 55. A. Heraclit. Ep. VII. Maxim. Tyr. XXXVI. 192. Al-
ciph. II. 1. — p. 445. adde: Ἄδστοι πόδες pro ἀνυπόδητοι
Philostr. Ep. XXI. 921. οἱ δεδεκότες Joseph. Antiqq. II. 5. 75., ubi emendatores in pravum sollertes δεδεκότες in-
vexerunt. Δέμα, quod pluribus Hesychii locis restitu-
tum est, δεμάτιον, ἀναδεμάτιον (Phot.), eodem pertinent,
quo ἔχθεμα, κάθεμα, σχέμα (Hesych.). Τποδύεσθαι et ὑπο-
δεῖσθαι ab Aristophane Vesp. 1160. et multo saepius a
librariis commutantur, ut ap. Dion. Cass. XLJ. 44. 291.
τὰς νῆας — ἀναγομένας ἐκάκωσε καὶ τινὰς καὶ ἀνεδύσσο,
non κατεδύσατο, ut Reimaro placet, sed ἀνεδύσατο scri-
bendum, ut XLII. 40. 529. Contraria vitia διάδεμα et
ἀνάδησις sibi adversis frontibus occurrunt in Schol. Vesp.
X. 469. ubi καλανδικη pro καλαντικῇ editum.

p. 453. v. 26. Male vulgo πούς scribitur, ac si voca-
lis hujus vocabuli genitiva natura longa esset, ut est in
πῶρ. — ib. v. 54. adde: et haec rursus contraxerunt recen-
tiores: σύννους ἰσθήκισαν Anna Comn. III. 46. A. et in
Adamant. Physiogn. XIII. 355. codex κενφίνους pro κρύ-
φινος et X. 550. κουφόνους pro κούφονοι exhibet; οἱ τρέ-
χονες Nicostrato tribuant Athen. XI. 100. 553. Apud
Strabonem XVI. 742. (p. 270. T. VI.) pro τριαχοσιόχοι,
quod Tyrwhittus analogiae convenientissimum putabat,
τριαχοσιόχοι reponendum est, ut +τριαχοσιομέδιμνος Synes.
de Insomn. 146. B. πενταχοσιομέδιμνος, ἑκταχοσιοπλα-
σίαις. Neque διαχοσιοντάχουν analogiae contrarium est,
ut ille censebat T. VII. p. 217. Nam et ἑκατοντακάχηρος
et χιλιοντακτῖα et μυριοτάχης dicuntur. p. 462. v. 27.
Θαμινάλια leg. φεμ. p. 466. v. 4. ἴστω leg. ἴσται. v. 14.

adde σαφηνής, σαφήνεια. p. 471. v. 10. a fin. conv
leg. concivis.

p. 492. v. 22. ὑδροδόρῳ leg. ὑδροδόρῳ.

p. 494. v. 3. adde: Etym. M. πήγχιον, ὅπερ Ἀτ
πηγχνάλεα, emend. πηγχνιαῖον. Πήγχιος, epica forma,
in quatuor syllabas dirimitur in Apoll. Arg. I. 579.
1207. Sic νήδυιος nunc Homero restitutum est, 1207.
Aristophani.

p. 501. Adde: τῆς ἀστροθεσίας Schol. Arat.
leg. ἀστροθεσίας, ut + σφαιροθεσία id. v. 147. In Hep
stion. Ench. p. 127. 9. et 128. 2. Gaisfordius pro β
καταλέξια primo loco contra omnes codd., altero ex
MSS. βραχυνατάλεξις recepit, ab analogiae ratione
minus quam ab usu alienum. Βρογχοπαράταξις facti
est. p. 505. v. 7. leg. Coccej. ad Joseph. Antt.

p. 512. v. 6. Lexicis adde αἰκισμός Sozom.
Ecol. VI. 12. 653. ἀποσπινθηρισμός Olympiod. in Ar
Meteor. 9. a. (ἀποσπινθηρίζειν 8. a.) ἐκπυρηνισμός 14. b.
σμός Nicet. Annal. XV. 6. 504. παρελκυσμός P. Patric.
Legatt. p. 25. A. προφοιβασμός Niceph. Greg. XXI. 6.

p. 519. v. 14. ἀβελτερίον δηλουμένον, ut Me
Stob. Tit. IV. 55. εὐθηλα μοι φαίνεται δηλουμένη. p
v. 14. leg. brachyparalectis. p. 522. v. 19. prisci
prisca. p. 525. 4. paternum solum leg. solum.

p. 547. v. 18. leg. τεταρτημόριον, τεταρτημο
p. 548. not. 1. leg. Diomedes.

p. 560. v. 4. a fin. adde Πελοποπόνως, quod
mus Pindaro inserere cupiebat. v. Schol. ad Pyth. IV.

p. 512. v. 8. ἀναπόλειπτος leg. ἀναπάλ. p. 573
ex perfecto, adde, primo.

p. 585. v. 14. et paullo infra pro transitoria
temporariam.

p. 622. v. 13. ἀφροντιστέον. Adde: Fons eru
paret in μεταναστέον pro μεταναστατέον ap. Isocra
pto, v. Fisch. ad Vell. T. I. 236. not., ἀπιστέον
στητέον Strab. VI. 279. Τούτων σοι ἐπιστατέον (i. e.
σε ἐπιστατεῖν δεῖ) Xenoph. Oec. VII. 35. cod. Pa
ἐπιστατητέον praebebat. In Plat. Rep. III. 401. A. τα
ταῖς ἡμῖν ἐπιστατέον et τοῖς δημιουργοῖς ἐπιστατητέον
et priore loco reponit Stephanus, probante Asti
p. 459. Sic et L. II. 377. B. ἐπιστατητέον τοῖς μὴ
quibus locis omnibus non praeesse (ἐπιστήναι, ἐπι
ut v. c. τοὺς φιλοσόφους ἐπιστατέον τοῖς διδασκάλ.

τοὺς δὲ τὰ ζητορικὰ οὐκ ἐργαστέον Themist. XXI. 251. A., sed ἐπιστάναι, *attendere*, significatur. Θετικὸν vero ἐπιστάντων tum intransitivam significationem habet, ἐπιστῆναι δεῖ, tum actualem, ἐπιστῆσαι δεῖ, ut ἀποστατέον τὸν ἔκπον ἀπὸ τῶν ἔργων Geoponn. XVI. 1. 1101. pro ἀφιστάναι, et Plat. Rep. VI. 188. τοῦτον στατέον ἄργοντα. Adhuc addam, gerundiorum constructionem, rem hodie notissimam neque veteribus intactam, v. Phavor. s. Ἀποστατέον, H. Wolfium latuisse, qui in Niceph. Greg. VI. 6. 116. B. ἀλλ' ἐπανιτέον τὸν λόγον in ἐπανακτέον mutandum censuit, ut vulgo loquuntur: ἐπανακτέον τὸν λόγον Synes. Ep. LVII. 195. C. Himer. Ecl. XXXVI. 310. Liban. Antioch. 530. T. I. Gregor. Naz. Or. IV. 100. E. Sed pristina lectio inculcata est, sive hoc significat: ἐπὶ τὸν λόγον ἐπανιέναι δεῖ, ut Plat. Legg. VII. 564. Bip. εἰς ἀκριβειαν τοῦ μαθήματος λτέον τὸν πολίτην, sive: τὸν λόγον ἐπανιέναι δεῖ, quomodo Abreschius Platonicum ἐπανιέναι τοὺς λόγους accepit Dilucc. p. 256. Plenius Themist. Or. XI. 146. C. ἐπανιτέον ἐπὶ τὸν λόγον. Wolfii itaque lectio vulgata non emendatior, sed apertior est et glossae similior. Suidas: Ἐπανιτέον, ἐπανακτέον hoc intransitivum est, ut ἐπανάγειν ἐπὶ τὴν διήγησιν Dion. Hal. IV. 7. 659. VII. 73. 1501.

p. 625. v. 22. leg. ἀλωπεκῇ. p. 626, v. 6. a fin. leg. non defensio potius quam oppugnatio. p. 628. v. 3. a fin. leg. βορβοροτάραξις. p. 637. v. 8. civitatem pro civitatem. p. 640. paginae numerum corrige.

p. 641. v. 10. add. nisi is Tragici versum παρωδεῖ. p. 652. v. 2. a fin. pro quid leg. quin. P. 654. v. 22. vos leg. vox. p. 656. v. 3. adde: Zonarar hoc praecepisse videtur: Βιβλιαφόρος ὁ γραμματοφόρος κ. οὐχὶ βιβλ. p. 657. v. 18. post θυρεοφόρος adde: dicendum erat.

p. 678. v. 10. leg. ποδηροφορεῖν; et mox Theophyl. pro Theophil. p. 691. v. 5. leg. σρεπτατγλαν. p. 692. v. 10. leg. λαγωσφαγίη. p. 709. extrem. si vis facta fuerit, restituendum est leg. restituenda est.

p. 715. v. 10. Adde haec: Priusquam autem telam diuturni operis iugo solvamus, pauca de verborum mutatione adjicienda videntur. Summam breviter tradidit Orus Etym. p. 662.: Verba bisyllaba, quum componuntur, ω finale vel in ε mutant, φερέοικος, vel in ε, τερεπιστρέωνος; si qua composita literam ο recipiunt, ea a participiis oxytonis orta sunt, φνυγόποις, φανόδημος, sed et haec in specie nonnunquam ε occurrere, δαπέθωμος;

δακνάρδιος. Quae vero a verbo futuri temporis incantur, idem Grammaticus docet et assumere, φωνίζεμεν φίμοιτος, excepto si eadem litera proxime anteceditur animō resumi, μιξόδηρος, eodemque etiam δόπαις ferri, licet jota non insit. Subsequente autem v omnibus commune esse, ut vocalem terminationis ostant, ἐγγέννος, Πεισήνωρ, λιπανδρος, uno integro n immينو, ἡσιεπής. cf. s. v. Χαίρεκακος et Μενέλαος.

Commodissimum visum est ab hoc loco exor sumere, non quod omnem hujus generis varietatem gulis illis contineri putarem, sed quia ita instituti stri ratio ferebat, ut ante omnia veterum consult repona expeteremus. Ex omnibus autem istis v rum conjungendorum modis et vicibus pedestris neque repudiavit ullum, neque omnes pariter frequ vit. Velut, quae a praesenti componuntur: ἐγγέστροφος, φοβέστροφος, ἐλκεχίτων, ἐγρεκύνδομος, πτόλεμος, στρεφεδινεῖν, + φερέβοτρος Nonn. Dion. v. 53. + φερέσταχυς XIII. v. 192. et caetera, antio poetico sermoni familiarissima, sensim se subtrax neque invocata recurrunt, sed sive aliquid proprie signite dicendum est, quaerentibus sese offerunt, χέδειπνος, βλεπεδαίμων, sive ad illuminandam orat μενέμαχος Appian. H. R. VI. 51. 163. φερέκαρος Pl de Amor. Prol. III. 76. T. X. φερεπονία Appian. IX. 14. quo genere ornamentorum recentiores so sese ingurgitant. In hanc autem literam pauca dunt aut a verbis vetusti et necessarii usus, ut ἐχω, unde etiam ἐχέβοιον, ἐχεμυθεῖν in communi s remanent, aut ad antiquum exemplar formata, ἐπιχαίρεκακος. Verum longe saepius tum simplici tum adulta et completa literam ὀ recipiunt, φα (σαίνουρος) seu φανομηρίς, Φανόδημος, σαρόπους, λειποτάκτης, λιποτάκτης, μισγόλας, φυγόδικος, γων, ληθομέριμος, ἐθελόσυχνος. Sed utramque verba praesentia cum aliis orationis partibus con non in ipsum corpus et venas linguae penetrasse ex eo patet, quod fere mera primitiva in hoc reperiuntur, nullum in πτω, πτω, κνω aut ulto cumductum, praeter factitia quaedam, quorum deberi negamus; deinde ex crebra inter utrumq fluctuatione, μελλόγαμος et μελλέγαμος, μελλόποσ λέποσις, quarum haec forma veluti longi tempo

scriptione possessionem obtinet, illa magis publica et praesente nota signata est, cujus imaginem refert verbum *μελλονικίαν*, ab Aristophane nove excusum, *ἐλκελίων* Platonis comici apud Eustratium ad IV. Eth. p. 58. a. pro quo Schneiderus *ἐλκελίων* casu an ex consulto substituit. Haec exempla comico vocabulo *βλεποδαμων* in Pollucis eodd. I. 21. asservato fidem conciliant, Albertiumque confutant, *μελλόποσις* undique exagitantem ad Hesych. s. *Τέλις* et *Μελλέπ*. Verum *βλεπιδαμων*, quod ex illo Pollucis loco in Lexica manavit, improbable est; nam is flexus in antiquis priscisque vocabulis apparet *τερμπέφαννος*, *λαδικήδης*, maturescente autem Graecitate in unius verbi *ἄρω* terminis inclusus ac ne in hoc quidem satis fixus fuit: *ἀρχέγονος* et *ἀρχιγένεθλος*, *Ἀρχέλοχος* et *Ἀρχίλοχος*, *Ἀρχέτιμος* Plutarch. Quaest. Gr. pag. 199. T. VII. quibus refellitur Villosioni sententia, unice *Ἀρχίβιος* probantis Prolegg. ad Apoll. p. 2. *Ἀρχιθέωρος* autem, quod Heynius ad *D. B.* 825. *M.* 100. ad stabiliendum *Ἀρχίλοχος* profert, ad longe diversum genus vocabulorum pertinet, munus et dignitatem significantium, a quibus jota nunquam abest. Sed *ἀρχέχορος* et similia e verbi et nominis consortio nata esse, certissimum argumentum est forma verbalis in alio ejusdem ordinis vocabule expressa *ἀρχεσίμολπος*.

Ita nos disputationis ordo ad illud tempus deducit, quod et antiquis maximo usui fuit et, quum sermo graecus jam formam perfectae orationis accepisset, fere solum componendis vocabulis adhibitum est. Futurum videlicet dico, cujus vetustam formam in *ἔσω* permulta ostendant, *θελεσίμυθος*, *ἐλκεσίπελος*, *πηγεσίμαλλος*, *λιπείνων*. Neque enim illud mihi saltem placet, quod a veteribus Grammaticis constitui video, haec interpositu literae *τ* duplicisque solutione effecta esse, v. Suid. s. *Ἐλκεσίπελος*, Etym. s. *Ἀλφεισίβοια* et *Πηγεσίμαλλος*. Sed ex utroque genere verborum barytonorum et circumflexorum innumera, ab usitato futuro derivata, in sermone obversantur, barytonorum: + *ἀδειςίδεος* Oracul. ap. Julian. Ep. LXII. 451. + *συνδειςιδαμων* Cyrill. c. Julian. III. 125. B. *ἀλεξίκακος*, *ἀνεξίκακεῖν*, *δεξιπυρος*, *δεξιφρων*, *κρουσιμετρεῖν*, *λυσίγαμος*, *ληψίμισθος*, *πανσικάπη*, *πραξιδίκη*, *πεισίμβροτος*, *τερψίνορος*, *φνξίπολις*, purorum: + *ἀρνησίδεος* Euseb. H. Eccl. IV. 7. 149. V. 28. 252. *αἰρησιτελής*, *κρατησίμαχος*, *μελησίμβροτος*, *κωλύσιδεπνος*, *λυ-*

Ccc

πησilloτος, πλενησιδρος, βραχυσίμετρος, abjectis, quae a primitivorum desuetorum ordine veniunt, εοσιμβροτος, φρεσιμβροτος, ασιφρων, ενσιχθων, neque admissis, quae in consonantem quidem exeunt, sed brachyparalectum, ταμεσίχως, ολεσίμωρ, λεπτερήμωρ, + βλαβεσίφρων Apollon. Lex. s. Ασσίφρων. Non ignotum mihi est, hoc postremum Bastio ad Greg. p. 881. ex βλαψίφρων depravatam videri. Vere fortasse; quoniam id mihi non satis est ad damnandum vocabulum analogiae convenientissimum, qualia Graeci omnibus momentis velut ludibundi texunt. Sic pro numerorum ratione (quae duobus illis deficit) τασσίφρων et exempto alpha euphonico τησίφρων dicitur, ut θανάσιμος, θνήσιμος. Τασσίφρων et τησίφρων, quae in Lexicis circumferuntur, rejectitia sunt. Hac in causa multa periclitantur alia. Primum, si quid capones illi valent, ἀραξόχρισ in iis locis, quos Passowius notavit de Lexx. Gr. p. 39., in ἀραξόχρισ mutandum est. Deinde + επιχαιρεσίμακος Euseb. H. Eccl. IV. 7. 149. et propter χαιρεσίφωνειν et quia brevitatis nulla ratio apparet, potius επιχαιρεσίμακος scribendum videtur. Poetarum ista propria licentia est, παρθεσιόρμη, αλγεσιόθυμος, qui et breviter amplificat, non vocalis productione, sed litterae characteristicae geminatione: ακροσίπρονος, καλεσιόχορος, τελεσιόγαμος. Εὐσιλλοτος cum απησilloτος constare posse, in Nott. ad Phryn. p. 446. demonstratum est; quo loco et illud admonendum erat, perperam haec nomina παραξινώκος scribi, perinde ac si cum perfecto composita essent. Hinc discipari potest, utrum δωσιπνυος an + δωσιπνυος scribi, perinde ac si δωσιδίκος an δωσιδίκος scribi debeat. In δωσιδίκος Herodoti et Polybii codices mirifice conspirant, v. Schweighaeus. ad Her. VI. 42. δωσιδίκος vero H. Stephanus tuetur, cui et προδωσέταιρον subsidiat Dionis Cassii loco LXVIII. 14. 888. ac multo magis notissimi scolii numeris fultum, et analogia eorum, quae a simili fonte cadunt: Στησίχορος, ήσιεπής. Repugnat rursus προδοσιόμακος apud Suid. et Eustath. p. 710. 12. Nec miracula est, ex totius generis ambiguitate, δόσις, δωτός, δοτήρ, δωτήρ, etiam illuc aliquantulum transfluxisse. Sed δωσιείω et προδωσιείω, quorum exempla Schneiderus affert, quo modo scribi oporteat, ostentui sunt ανωσθηείω Agath. IV. 124. + αποδωσιείω Procop. Bell. Gott. III. 54. Lexicis adde Δωσοληψία in Lex. MS. Du Cangii p. 60., quod si.

ἄν καὶ λαμβάνει interpretatur, et πανδοσία, v. Fischer. ad Anacr. Fragm. 82. Unum superest Apollinis cognomentum Ἀκαιοκόμης, pro quo ἀκροακόμης apud Homero legitur et recentiores Epicos, v. Boeckh. ad Pind. III. 14. et Ind. Anthol. Coluth. 40. Orph. Lith. 394. Nonn. X. 219. Philostr. Epp. XXVI. 925. Heroicc. pag. 190. Boiss. Lucian. Alex. c. 36, 98. T. V. Eumath. Hysm. X. 454. *Acerescomes* Juvenal. VIII. 128. cui simillimum αἰ. περσέπολις Aesch. Pers. 65. Orph. Lith. 675. et + περσέπολις Arist. Nubb. 967. Tertia est forma ἀκροακόμης, quae et in hoc genere verborum aeolicorum usitata, ἀεροδόμος, ἀκροαίγιμος. ἐγερσίνοος, φθερσίγενής, et ad regulam accommodata est, quanquam Grammatici, vix secum ipsi concordantes, ἀκροακόμης scribi volunt, v. Etym. p. 46, 24. Hort. Adon. p. 8, 2. unde Zonaras supplendus p. 99. mutuat illis operam praestans: μίξοπολις pro πανδοσία μίξοπολίτης et μίξοπολις, quod Phavorinus exhibet. Verum hoc exemplum antecessione literae jota excusatur, ut ἐλξόπορος, ἐψοκίνδυνος, + μίξοφυής Schol. Phoen. 873. Non mutari jota primi vocabuli propter alterum subsequens argumento sunt ἐναιδιφρος et λυαίδης. Neque moleste patiuntur ypsilon tum praecedere tum subsequi: ἀμειψισμύη, δεξιπυρος, ὀρθόπυρος, (ὀρθοπυρίας fortasse pro ὀρθοπυρίας dictum est) κενυίπυρος, φασίγναθος, φυδίοπολις, unde patet σισοπυγίς, + σισοφύλλος Eust. 1613. 41. + ληξοκύνερος Galen. de Comp. Medd. p. Gen. VII. 12. 851. C. p. Locc. VII. 2. 543. A. non propriam sui generis regulam, sed communem compositorum morem sequi, *) cui etiam adverbia inserviunt, ὀπισθοφανής, προσδόδομος, + ἐμπροσθοφανής Galen. de Fasc. IV. 93. 494. F. uno reluctantante τῆς, quod et ipsum illuc traxit librarius cod. Vatic. in Christodori Ἐκφρ. v. 77. τηλοσκόπος exhibens. Quartum est ἀκροακόμης, quam scripturam Pindaro e pluribus codd. restituit Boeckhius, vir doctissimus, ad l. c., Philostrat. Iun. Icon. XIII. 885. Imagg. II. 19. 842. cod. Lucian. Alex. c. 36. v. Reitz. Tzetz. Hom. 58. Orph. Lith. 508. ubi Hermannus homericam formam revocavit. E Nonni exemplis Dion. X. v. 51. XI. 239. XII. 128. XIV. 255.

*) His duobus canonibus ad sequendum propositis alia aliorum migrare, λειψοφής et λειψόφριξ, στρεψιμαλλος et στρεψοδαίν, omicro recentioribus, jca vetustioribus abblandiente, unde etiam Τισιφόνης nomen pendet, Ori regulae contrarium.

XV. 51. XVIII. 12. XXXII. p. 534. 16. XXXVII. 605. 13. XLIII. 755. 14. conjicere licet, recentiores epicōs magh ἀπεροσκόμης et ἀπεροσκόμος probatum habuisse.

De ἀμαρτοειῆς et ἀμαρτίνοος, + ἀμαρτίναρος Nönn. XLVIII. 625. 16. et de circumflexis exposuerunt Etym. p. 245. 17. 299. 33. Philemōn p. 11. 21.

p. 714. v. 13. sublectae leg. sublectae. v. 26. pro item leg. idem. p. 717. v. 9. leg. ἀπαιξίωσας.

p. 724. v. 6. εἰ μάθῃ leg. εἰ μάθησ. p. 726. v. 3. ver. fefacto leg. vervacto.

p. 753. Illud δὲ vel γῆ pluribus locis substituerunt critici οὐδὲν δέον: in Joseph. Antiqq. I. 15. 45. ἡξίου βουλευέσθαι τί ποιεῖν, sunt qui δὲ interpenendum putent. De Dion. Hal. Ant. VI. 26. 1099. καθεζομένη καὶ τίνος εἶναι δυνάμεις τὰς ἐξελενσομένας σκοποῦσα: eadem est Sylburgii sententia δὲ vel γῆ deesse, quem refellunt Aristot. Polit. II. 2. 14. ἔστι δ' οὐδ' εὐρεῖν βῆδιον, οὗ τὸ διαφέρει μικρόν, τὸ ποίους τινὰς εἶναι τοῖς — et Procop. Vandal. II. 4. 243. A. ἐν ἀπόρῳ εἶχον, ἢ τὸ παρὸν δεσθαι, et iisdem verbis II. 10. 256. C. ne quis pronomen relativum delendum censeat, quod in hac constructione omittitur I. 7. 196. D. ut et apud Platon. Rep. IV. 371. T. VI. ὅταν ὁμοδοξῶσιν, ὥς δεῖν ἄρχεν τὸ λογιστικόν, liberrarius cod. reg. infinitivo percussus particulam ὥς omisit. Sed is modus saepe verbis dicendi et sentiendi subiungitur: πολεῖν οἷσι παιδείαν ἀνδέξεν, ἦν οὐ — οἰχίσεσθαι Plat. Rep. VI. 86. T. VII. οἶμαι δ' οὐδὲνα ἀναλογοντὸν οὐτως εἶναι, ὅντιν' ἂν ἀντιποιήσεσθαι Lysias Epitaph. 1395. τοσαῦτα καὶ τριαῦτα ἔθνη καταλέγει ὥς ἐπὶ καὶ νῦν τοῖς ἀθλίους γραμματικὸς ζητεῖν, οὐ γῆς ταῦτα εἶναι Aristid. Paraphth. 578. T. II. τοῦ βασιλέως ἐλπόντος ὥς ἐπὶ τοῖς αἰλοῖς τὸν νόμον κρατεῖν Zosim. V. 46. 502. Sylburgius prae riter ὥς expungit. φήσας παραστήναι καιρὸν, ἐν ᾧ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδώσειν Joseph. Antt. VI. 14. 353. Coccejus ἀποδώσει emendat, non recordatus prioris loci I. 15. 45. ἐκείνας ἐπιπλήττει, τίνος ἄλλου κοινωνήσιν, εἰ μὴ δὲ ὁ αὐτὸς μετέδοσαν. Etiam post ὅτι: οὕτω τι ἀδάνατος, ὥς μὴ δὲ εἶναι Εὐφορβος εἶναι λελῆσθαι Philostr. V. Apoll. VIII. 7. 353. et post εἰ: ἀτοπον εἶναι ἔφασκε, εἰ — εἶναι Aristot. Rhet. ad Alex. VII. 65. ubi ἔσται reponunt.

p. 754. v. 16. adde: „ὅν aliquando pro παρὸν“ Dorvill. ad Charit. p. 600.

L

INDEX VOCABULORUM

A

PHRYNICHŌ ET HERODIANO NOTATORUM.

- ἄγαγον 348.
 ἀγαθώτερος 192.
 ἀγήοχε 121.
 ἀγωγός ἐπὶ τοῦ ὄχετος 314.
 αἰθαλή 113.
 αἰχμαλωτισθῆναι 442.
 ἀκμήν ἀντὶ τοῦ ἔτι 123.
 ἀκολουθεῖν μετὰ τινος 353.
 ἀκρατεύεσθαι 442.
 ἀλεκτορίς 228.
 ἀλήθειν 151.
 ἀλκαϊκόν 39.
 ἀμεινότερον 136.
 ἄμυνα 23.
 ἀναθέσθαι 212.
 † ἀναιδιεύεσθαι 66.
 ἀναισθητεύομαι 349.
 ἀνακείσθαι ἐπὶ κλίνῃς 216.
 ἀνάκλιντρον 130.
 ἀναξυρίδης 462.
 ἀναπτερεῖν p. ἀνακλιθῆναι 216.
 ἀνατέλλειν de stellis 124.
 ἀνατοιχεῖν 161. 443.
 ἀνδρεῶν 166.
 ἀνελεῖν s. ἀνέλλειν 29.
 ἀνεῖναι pro δεινῇ 27.
 ἀνέκαθεν ἐπὶ χρόνου 270.
 ἀνέωγεν ἡ θύρα 157.
 ἀνθῶν 454.
 ἀντιβαλεῖν pro ἀνταναγνώσκειν 217.
 ἀντικρύ 443.
 ἀντίδροσις 265.
 ἄξης 287.
 ἄξωσιν 287.
 ἀνυπόδετος 445.
 ἀπαράβατον 313.
 ἀπελεύσομαι 38.
 ἀπήντητο 288.
 ἀπηρτισμένον 447.
 ἀποκριθῆναι pro ἀποκρίνασθαι 108.
 ἀπόπαλαι 45.
 † ἀποστάσις 286.
 ἀποτάσσομαι p. ἀσπάζομαι 23.
 ἀπὸ τότε 461.

*) Vocabula signo † notata aliquid suspicionis habent.

- ἀργή 104.
 ἀργύρεος 207.
 ἄρτι ἤξω 18.
 ἀστοκόπος 222.
 + ἀστοκοῖός 222.
 ἀρχῆθεν 93.
 ἄσβολος 113.
 ἀσπάραγος 110.
 ἀσύμβολος 473.
 ἀτταγῆν 117.
 + αὐθαδίζεσθαι 66.
 αὐθεκαστότης 349.
 αὐθέντης 120.
 αὐταύλης 166.
 αὐτοτρόφος 201.
 αὐτοχειρία πράττειν 474.
 ἀφείλατο 183.
 ἀφηλικέστερος 469.
 ἀφηλιξ de impubere 84.
 ἀφιερῶσαι 192.
 ἀφρόνιτρον 303.
 ἄχρως 14.
 βαθμός 324.
 βάκηλος ἐπὶ τοῦ βλακός 272.
 + βαλανειοκλέπτης 224.
 + βαλανοκλέπτης 224.
 + βαλλαντοκλέπτης 224.
 βασανιστής 474.
 βασίλισσα 225.
 βασκαίνειν τινά 462.
 + βιβλιαγράφος 85.
 βιωτικός 354.
 βόλβιτον 357.
 βουνός 355.
 βράδιον 101.
 βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν 291.
 βρωῶμος 156.
 βρώσομαι 347.
 ἡ βῶλος 54.
 γαγγαλίζειν 97.
 γαμῶν 343.
 γαστρίζειν 94.
 γαστροκνημία 330.
 γείνος 97.
 γελάσιμος 226.
 γέλως πολὺς, πλατύς 471.
 γενέσια 105.
 + γενηθῆναι 108.
 γεννήματα ἐπὶ τῶν κα 286.
 γλωσσίδες αὐλῶν, ὑπο 229.
 γλωσσόκομον 98.
 γογγύζω 358.
 γογγύλη ἐπὶ τῆς γογγ 105.
 γογγυσμός 358.
 γραφή ἡ δημοσία 472.
 γρηγορεῖν 118.
 γουλλίζειν 101.
 γουλλισμός 101.
 γρυτή 230.
 γῦρος 417.
 δεξαμενή 321.
 δευτέρως 311.
 διαφέρει τινί 394.
 διδοῦσι 244.
 διδῶν 345.
 διεφθορός αἷμα 160.
 διήγημα 465.
 δίκη ἡ ἰδία 472.
 δίκρανον 232.
 + διονυσιαῖον 362.
 διονύσιον 367.
 διορθῶσαι 464.
 + διορία 26.
 διόσκουροι 232.
 διαψᾶν 61.
 + διαωρία 26.
 διώρυγος, διώρυγι 2
 δρωπάκιζει- 405.
 δυνεῖν dativus 210.
 δύνῃ 359.
 δυνεῖ 210.
 δῦσιγος 418.

- δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἐντρέ-
 πεσθαι 190. 473.
 δυσωπία 190.
 δῶν 345.
 ἔχμον ἀντὶ τοῦ ἐγγύτερον 296.
 ἐγεγράφεισαν 149.
 ἐγκάθτος 333.
 ἐδεδίδεσαν 180.
 ἐδέετο 220.
 ἔκων, ἔξην 457.
 ἐθέρμαναν 24.
 εἰσιέτω 15.
 εἴσω διατρέβω 127.
 εἶπεν 124.
 ἐκάθαραν 24.
 ἐκαθέσθη 269.
 ἐκάρην 319.
 ἐκθεμα 249.
 ἐκλείψας 364.
 ἐκοντήν 4.
 ἐκπαλαι 45.
 ἐκτενῶς 311.
 ἐκτοτε 40. 461.
 ἐκτρωμα, ἐκτρώσθαι 208.
 ἐκὼν εἶναι (ἐπὶ κατατράσεως)
 273.
 ἐλλύχνιον 162.
 ἐλουόμεν, ἐλούετο etc. 188.
 ἐμείλλον cum aor. 336.
 ἐμπύειν 17.
 ἐμπυρισμός 335.
 ἐνάρετός 328.
 ἐνδον εἰσέρχομαι 127.
 ἐνδυμενία 334.
 ἐνενοήκεισαν 149.
 ἐνεχυρμάσις 364.
 ἐνεύναιον 470.
 ἐνήλατα κλήνης, σκίμποδος 178.
 ἐνθήκη 223.
 ἐνιαυσιαίος 362.
 ἐντέχνως 344.
 ἐνυστρον 162.
 ἐξαδελφός 300.
 ἐξαίτης 412.
 ἐξαλλάξαι ἀντὶ τοῦ τέρεται 363.
 ἐξαπήν 412.
 + ἐξαπλεθρον 412.
 + ἐξαπλευρον 412.
 ἐξεπικολῆς 126.
 ἐξέτρωσε 208.
 ἐξιδιάζεσθαι 199.
 ἐξίνοι 15.
 ἐξονυχίζειν 289.
 ἐξυπνισθῆναι 224.
 ἐπανορθῶσαι 464.
 ἐπαιοιδή 243.
 ἐπαρίστερος 259.
 ἐπειτεν 124.
 ἐπεποιήκεισαν 149.
 ἐπέστησε ἀντὶ τοῦ ὑπόρησε 281.
 ἐπίδεσμος 292.
 ἐπίδοξος ἀντὶ τοῦ ἐπίσημος
 132.
 ἐπίνει 15.
 τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ 484.
 ἐπιστάσεως ἄξιον 281.
 ἐπιτέλλει ἥλιος 124.
 ἐπίτοκος 333.
 + ἐπιτροπιάζειν 84.
 ἐπιχειμάζειν ἑαυτὸν 287.
 ἐπλέετο 220.
 ἐργοδότης 344.
 ἐργοδοτεῖν 344.
 ἐρεύνεσθαι 65.
 ἐρρέετο 220.
 ἐσήμαναν 24.
 ἔσθ' ὅπη 271.
 ἐσχάτως ἔχειν 389.
 ἐσχατώτατος 135.
 εὐαγγελίζεσθαι τινα 206.
 εὐγενής 451.
 εὐέριος 146.
 εὐθύ pro εὐθύς 144.
 εὐκαιρεῖν 125.
 εὐκερματεῖν 362.
 εὐκόλτε 17.

- εὖνος 141.
 εὐξάμην 456.
 εὐχρασθαι 139.
 εὐρεμα 445.
 εὐστρέθεια 282.
 εὐσταθής 282.
 εὐστομεῖν 469.
 εὐσχήμων p. πλούσιος 233.
 εὐχαριστεῖν 18.
 εὐχρηστεῖν 402.
 ἔφης 236.
 ἔφθαρται ἡ κόρη 70.
 ἐφίλορος 308.
 ἐφλέγμανε 24.
 ἐωνησαμην 137.
 ἕξει 220.
 ἠωρότερον 145.
 ἠκηκόευσαν 149.
 ἠλείπται 31.
 ἡμὴν 152.
 ἡμίκανον 336.
 ἡμικεφάλαιον 328.
 τὰ ἡμίση 452.
 τοῦ ἡμίσεος 452.
 ἡνίστατο 153.
 ἡπητής 91.
 Ἡρακλῆν 156.
 οἱ ἥρωες 158.
 ἡς 149.
 ἡξάμην 456.
 Θεμιστοκλῆν 156.
 θέρημα 331.
 θερμᾶναι 24.
 θερμασία 114.
 θρίδαξ 130.
 θυρεός pro ἀσπίς 366.
 θυμέλῃ in theatro 163.
 ἔγδη 164.
 τὰ ἴδια πράττω 441.
 ἱαρεία 456.
 ἱερόθυτον 159.
 ἱεσία 11.
 ἰλὺς οἴνου 72.
 ἰσπεῶν 166.
 ἵπτασθαι 325.
 ἰσπεῶν 166.
 καθᾶραι 24.
 καθεσθείς 269.
 καθεσθήσομαι 269.
 καθῶς 425.
 κᾶκκαβος 427.
 κακοδαιμονῶν 79.
 καλαμεων 166.
 καλλιγραφεῖν 122.
 καλλιώτερος 136.
 καμνύει 339.
 καρῆναι 319.
 καρῖδα 171.
 καταγηόχασι 121.
 κατὰ κοιλίας ποιεῖν 308.
 καταλογὴ pro αἰδώς 440.
 καταπροῖζεται 169. 443.
 κατασχάσαι 219.
 καταφαγᾶς 433.
 κατάφερης libidinosus 439.
 κατὰ χειρῶν 327.
 κατ' ἐκείνο καιροῦ 279.
 κατίναι 15.
 κατ' ὄναρ 421.
 κατορθώματα 250.
 κατορθῶσαι 464.
 κατάρκνται 31.
 κεφαλαιωδέστατον 271.
 κεφαλοτομεῖν 341.
 Κισσαῖδα, Κισσαίδας 453.
 + κιχράναι 402.
 κλαδεύειν 172.
 κλειδα 460.
 κληρονομεῖν τινά 129.
 κλίβανος 179.
 + κνημῖδα 171.
 + κοιτών 252.
 κόλλαβος 193.
 κολλυβιστής 440.
 κολόκυνθα 437.
 κολυμβάδεις ἐλαίαι 118.

- κοράσιον 73.
 ἡ κόρις 307.
 κορύδαλος 338.
 κορυφαιότατος 69.
 κοχλιάριον 321.
 κράββατος 64.
 κραυγασμός 337.
 κρεισσότερον 136.
 κρούσαι τὴν θύραν 177.
 κρύβεσθαι 317.
 κυάνεος 207.
 κυναγός, κυνηγός 438.
 κυναριον 180.
 κωλύφιον 77.
 λάγνος 184.
 λαγός, λαγώς 186.
 λάκαινα χώρα 341.
 λαμυρός pro ἐπὶ χερσὶ 291.
 ὁ λάρυγξ 470.
 λάσταυρος ἐπὶ τοῦ πονηραῦ
 195.
 λευκὴ ἡμέρα 473.
 Λήδα, Λήδας 453.
 λήθαργος p. ἐπιλήσμων 416.
 464.
 λίβανον p. λιβανωτός 187.
 λιθάριον 180.
 ἡ λιμός 188.
 λόγιος p. eloquens 198.
 λούομαι, λούεσθαι 188.
 λυχνίον 313.
 λυχνοῦχος 60.
 μαγειρεῖον 276.
 μάλη 196.
 μᾶλλον πλουσιώτερον, μάλι-
 στα πλουσιώτατον 457.
 μάμμη pro τίτθι 183.
 μαμμοθρεπτος 298.
 μαῖται 460.
 μαχοῦμαι 461.
 μεροστῆνες 196.
 μέθυσος ἀνήρ 151.
 οἱ μαίρακες 212.
 μὲν οὖν 342.
 μέση ἡμέρα 465.
 μεσιδιωθῆναι 121.
 μεσοδάκτυλα 194.
 μέσον ἡμέρας 58. 465.
 μεσονύκτιον 53.
 μεσοπορεῖν 416.
 μετριάξειν p. ἀσθενεῖν 425.
 μέχρις 14.
 μῆλα ἀηδιὰ 469.
 μιαιρία 343.
 μιερός 309.
 μοκλός 308.
 μονθυλεύω 356.
 μονόμματος 136.
 μονόφθαλμος 136.
 μυαλός 309.
 μύκαι 201.
 νέμω, νεμῆσω 457.
 νεομηνία 148.
 αἱ ναῦς, τὰς νῆας 170.
 νηρόν 42.
 νηστής 326.
 νῆ τοῦ θεῷ 193.
 νίμμα 193.
 νίσρον 305.
 ταῦ νοός 453.
 νοσσός, νοσσίον, νοσσάριον
 206.
 ὁ νῶτος 290.
 + ξενιτεύειν 443.
 ξύστρα p. στλεγγίς 298. 460.
 ὀδμή 89.
 οἶδῃκεν 153.
 οἰκοδόμηκεν 153.
 οἰκογενής 201.
 οἰκοδεσπότης 373.
 οἰκοδόμη 421.
 + οἰκόσιτος
 ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας 469.
 ὀλοσφύρατος 203.
 ὀλυμπιονίκης, ὀλυμπιονίκου
 454.

- ὁμοῦμαι 461.
 ὁμφαξ 54.
 ὀδηποτοῦν 373.
 ὀνυχίζειν 289.
 ὄπες s. ὠπές 461.
 ὀπιθεν 8.
 ὀπτανεῖον 276.
 ὀπωροπώλης 206.
 ὀργάσαι 460.
 ὀρθρος, ὀρθρεύεσθαι 275.
 ὀρθρινός 51.
 ὀρκίζω 360.
 οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος 457.
 οὐδεπωποτε μετὰ παρεληλυθό-
 τος 457.
 οὐθεις 181.
 οὐχ οἶον 162. 372.
 ὄφλημα, ὀφείλημα 463.
 ὄψινός 51.
 ὄψωνιασμός 418.
 ὄψώνιον 418.
 παιδίσκη de serva 239.
 παῖξαι 240.
 παλαιστής p. παλαστή 295.
 παλαιστρικός 242.
 πάλι 284.
 πανδοχεύς, πανδοχεῖον 307.
 πάντοτε 105.
 πάπειρος 303.
 παραβόλιον 238.
 παραθήκη 311.
 παράσιτος pro κόλαξ 139.
 παρεμβολή 377.
 παροψίς τὸ ὄψον 176.
 πεινᾶν 61.
 πελαργός p. πελαργός 109.
 πενταετηρικός 406.
 πενταετηρίς 406.
 πεντάμηνον 412.
 πεντάπηχυν 412.
 πεποίθησις 294.
 πέπων 258.
 περιεσπασθην 415.
 περιέσσευσε 28.
 Περικλήν 156.
 περίστασις 376.
 ἡ πηλός 55.
 πηνίκα 49.
 πηγῶν, πήχως 245.
 πινακίδα 171.
 πιοῦμαι 30.
 πλέει 220.
 πλόκιον 260.
 πνίγος 107.
 ποῖ διατρίβεις; 43.
 πορνοκόπος 410.
 ποταπός 56.
 ποῦ ἄπει 43.
 πράττειν τὰ ἴδια 241.
 πρίασθαι etc.
 προαλῶς 243.
 προβασκάνιον 86.
 + προδωμάτιον 252.
 + προκοιτών 252.
 προκοπή 374. 85.
 προςδέεσθαι 220.
 προσγελᾶν τινα 462.
 προσίγει 15.
 φρόςφατον 375.
 πρόσωπα 379.
 προτένθης 461.
 πρώτως 311.
 πτώμα 375.
 πύαλος 309.
 πυρία 325.
 ῥαότερον 402.
 ῥάπισμα 175.
 ῥάφανος pro ῥαφάνης
 + ῥαφίδα 171.
 ῥαφίς 90.
 ῥέει 220.
 ῥοῖδιον 86.
 τοῦ ῥοός 453.
 ῥύμη ἐπὶ τοῦ στενωπ
 τὸ ῥύπος 150.
 ὁ ῥώξ 75.

- σάκκος 257.
 σαλπικτής 191.
 + σαλπικτής 191.
 σαλπίσαι 191.
 + σαλπιστής 191.
 σαπρός pro αίσχρός 377.
 σάρον, σαροῦν 83.
 σημᾶναι 24.
 σικχαίνομαι 226.
 σίλφη 300.
 σίναπυ 288.
 σιτομετρεῖσθαι 383.
 τὸ σκατός 293.
 σκνιφός 398.
 σκορπίζεσθαι 218.
 σμῆγμα, σμῆξις 255.
 σοφωτάτος τῆς ἡλικίας 469.
 σπῖλος 28.
 στατός χιτῶν pro ὀρθοστάδιος 238.
 σταθερός ἄνθρωπος 213.
 σταμνίον ἐπὶ τῆς ἀμίδος 400.
 στέφυλα τῶν βοτρυῶν 406.
 στηθύνιον 384.
 στρηνιᾶν 381.
 στρόβιλος 396.
 στρωματεύς 400.
 συμπέτινος 261.
 σύαγρος 381.
 συγγενής 451.
 συγγνωμονῆσαι 382.
 συγκαθέδρῳ 464.
 συγκαταβαίνειν 398.
 συγκρίνειν pro παραβάλλειν 278.
 σύγκρισις 278.
 συμπακτής 240.
 συμπολίτης 172. 471.
 σύμπτωμα 248.
 συμφυλέτης 471.
 συνδημότης 471.
 συνήντετο 288.
 σύσσημον 418.
 συσχολαστής 400.
 σχάζειν, σχᾶν 219.
 σώματα 278.
 τάχιον 76.
 ταχυγραφεῖν 122.
 τεθελκέναι 322.
 τελευταίωτος 69.
 τέμαχος κρέως 21.
 τέτυγε 395.
 τεχνήσασθαι, τεχνάσασθαι 477.
 + τεχνιτεῦσαι 448.
 τίνι διαφέρει
 τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν 478.
 τρίτως 311.
 τροχαῖκος 39.
 τυγχάνω 277.
 τύλη 178.
 ὕαλος 309.
 υἷα 68.
 υἷως 68.
 ὕλισθη 305.
 ὕπαιθρος 251.
 ὑπάλλαγμα 306.
 Ἰπερίδης 454.
 ὑπέρδρομος 385.
 ὑπόδειγμα 12.
 ὑποτίθησι, ὑποτίθεται 467.
 + ὑποτροπιάζειν 84.
 ὑσπληξ 76.
 ὕστερίζειν τῷ κατῷ 257.
 φάγομαι 327.
 φακός, φακῇ 455.
 φανός 69.
 ὁ φάρυγξ 65. 470.
 φασίανος, φασιανικός 459.
 ἡ φθελῶ 307.
 φιλολογεῖν 392.
 φιλολογία 392.
 φιλόλογος ἐπὶ τοῦ ἐμπέλου 392.
 Φιλομήλα, Φιλομήλας 453.
 φιλοπύτης, φιλοπώτης 455.
 φλεγμᾶναι 24.

- φλέινος 293.
 φλοῦς 293.
 φροσιμεύεσθαι 386.
 φυγαδεῦσαι 380.
 γάλκεα 207.
 ὁ χάραξ 61.
 χειρσί 146.
 κήμη 387.
 κθίζόν 323.
 οἱ χόλικες 310.
 χονδροκόνειον ε. χονδροκο-
 πείον 310.
 χρέος 391.
 χρεωλυτῆσαι 390.
 χρησιμεῦσαι 386.
 χρηστός τὰ ἥδη 364.
 χρύσεα 206.
 χωρίς εἰ μή 469.
 ψίεθος 309.
 ψιλὸς ἀγλητής 168.
 ψιλόκουρος 60.
 ψοία 300.
 ψύα 300.
 ψύλλος 332.
 ὥμοκε 31.
 ὠνάμην 12.
 ὥρνυται 31.
 ὥτοις 211.

II.

INDEX SCRIPTORUM

ET

DIALECTORUM.

- Aegyptiaca 303. 322.
 Aeolensia 305.
 Alcaeus comicus 225.
 Alexander Syrus 68. 345.
 Alexandrini 332. 387.
 Alexis 242. 339. 373.
 Antiochus (Ἀγορά) 196.
 Antiphanes 333.
 Aristophanes 145. 158. 193.
 323. 338. 391. 433. Δαι-
 ταλεῦσι 91. Ἰκπεῦσι 266.
 Γῆρα 367. Δαιδάλω 427.
 Νεφέλαις 391.
 Archippus 460.
 Aristoteles 225. 311.
 Asiatici 272.
 Bithyni 272.
 Balbus Trallianus 418.
 Chrysippus 181. 311. 425.
 Corinna 309.
 Cratinus 110. 136. 145. 258.
 360. 433.
 Demosthenes 121. 206. 225.
 457. 460. Or. c. Neaer.
 dubitatur 225. c. Dionys.
 248. Dem. 312. 394.
 Dio Prusaenus 30.
 Dorienses 257.
 Epicharmus 65. 108.
 Eretriaci 109.
 Eubulus Com. 338.
 Eupolis 145. Κόλαξ 334.
 Euripides 341.
 Gagianus Smyrnaeus 418.

- Gajus Arethusius 425.
 Hecataeus 218.
 Herodotus 130. 162. 223. 270. 469.
 Hesiodus 91. (ὑποθήκαι) 101.
 Hippias 311.
 Homerus 65. 145. 345. 366.
 Hyperides 333. 335.
 Ion 312.
 Lollianus 15. 170. 180.
 Lysias 121. 344. c. Autocrat. 353.
 Macedonica 377. 404.
 Menander 196. 331. 363. 387. 415. 416. 417. 425. 440. 442. 451. ἐν Σαπφίᾳ 187. Μισογύνῃ 417.
 Myrtilus 433.
 Phavorinus 37. 69. 170. 192. 199. 213. 220. 237. 238. 347. 443. 447. περὶ Δημάδους 260. περὶ Εὐχῆς 244. κ. Ἰδεῶν 248.
 Pherecrates 377.
 Philemo 353.
 Philippides 363.
 Philoxenus περὶ Πριάδ. 68.
 Phocylides 358.
 Phrynichus Com. 266.
 Phylarchus 425.
 Plato 101. 266. 312. 321. 331.
 Plutarchus περὶ δυσωνίας 190. σύγκρισις Ἀριστοφάν. κ. Μενάνδρου 278.
 Polemo 170. 421. Ἱστορίαι 271.
 Sappho 305.
 Secundus Grammaticus 271.
 Solon ἐν ποιήμασιν 396.
 Sophocles 187. ἐν Ἀνδρομέδῃ 374.
 Stoici 281. 328. 376.
 Strattis 226.
 Sylla 170.
 Syracusani 355.
 Teleclides com. 291. 376.
 Theo Gramm. 377.
 Theophrastus 341.
 Theopompus com. 180.
 Thucydides 101. 279. 312. 314. 331. 425.
 Tragici 428.
 Xenophon 89. 123.

III. INDEX GRAECUS. *)

- α formale 66.
α breve in ἀργός 109.
α, longum pro ο in compos.
697.
α et αι alternant 39.
α et s in adjunct. verbal. 576.
seq.
α et ο a librar. conf. 641.
α longum ex αι relictum 41.
α anceps in adjunct. in αἰκός
41.
α et η altern. 204.
alpha praeposit. in compos.
abjicitur 340.
ἀβαθής, ἀβαθύς 554.
ἀβελτηρία, ριον 519.
ἀβίωτος 713.
ἀβροδίαιτα 603.
ἀβρόπους 602.
ἀβροχία 291.
ἀγάγας, ἄγαγον 348.
ἀγαθοδαίμων 603.
ἀγαθοεργός, ἀγαθουεργός et
derivata 675.
+ ἀγαθούργημα 675.
ἀγαθότης 350.
ἀγαθώτερος, ὠτατος 92.
ἀγάμητος 514.
ἀγάπησις 352.
ἀγαπησμός 511.
ἀγγελιαφόρος 644.
ἄγειν τινα μέγα, ἐντοι
ἀγελαιοπομικός 642.
ἀγελαιοτόφος 642.
ἀγήοχα 121.
ἀγκάλιδηφόρος 685.
ἀγκυρηβόλιον 644.
+ ἀγκωνοειδής 681.
ἄγλευκες 89.
ἀγλυκής, ἀγλευκ. 536.
ἀγνώω, ἄγνωμι 608. 6
ἀγνώσσω 607.
ἀγνώσασκε 608.
ἀγόμεναι 322.
ἀγόρασις, ἀγορασία 50
+ ἀγορατυπεῖν 645.
+ ἀγραυλίσσεται 568.
ἀγριανθεῖς v. Add. ad
ἀγριόρρινθες, ἀγριόχοιρ
382.
ἀγρόθεν, ἀγρόνδε 93.
ἄγνια 90.
ἀγύναιος, ἀγύνης, ἄγυν
+ ἀγχεμάχως 685.
ἄγχι, ἄγχου ab ἄγχω
ἀγχιβαθὺς 534.

*) Vocabula signo + notata ad Lexica augenda pertinent

- ἀγγίβλωσ 609.
 + ἀγγίγαμος 685.
 ἀγγίμαχος, ἀγγίμ. 685.
 ἀγγίνως 141.
 ἀγχονιμαῖος 559.
 ἀγχόμαλος, ἀγχώμ. 709.
 ἀγωγεύς 315.
 ἀγωγός 315.
 ἀγωνίσις 350.
 + ἀδειςιδαίμων v. Add. ad
 p. 713.
 ἀδελφάσιον 75.
 ἀδελφοποίησις 513.
 ἄδετος pro ἀνυπόδ. v. Add.
 ad p. 445.
 ἀδήλη 106.
 + ἀδιύλιστος 302.
 ἀδολέσχης, εσχος 184.
 + ἀδολεσχηκῶς 184.
 ἄδριμυς 536.
 ἀδύναμαι 565.
 ἀδυνασία, ἀδυνατία, αμία 508.
 ἀδυναστία 508.
 ἀδωμήτος 589.
 αἰδῶ 243.
 αἰλπῶ, αἰλπῶ 570.
 αἰλπίζω 569.
 ἄεργος 731.
 + ἀεροβάμων 431.
 + ἀηδονία 729.
 ἀθανμασία, αστία 509.
 ἀθέλιτος 353.
 + ἀθειλῆτως 353.
 ἀθῆλος, ἀθελῆς 536.
 ἀθῆναιον 368.
 ἀθλοθετία, εαία 510.
 ἀθροίζω 616.
 ἀθροισμός 511.
 ἄθρους, ἄθροῦς 236.
 ἀθρούστερος, ἀθροώτερος 143.
 ἀθῶα 136.
 αι pro α 648. 699.
 αἰγαργος 382.
 αἰγίβατης 686.
 αἰγία 78.
 + αἰγιδουμένης 681.
 αἰγισπόθης, αἰγοπ. 686.
 αἰγώλεθρος 706.
 αἰδεσις 352.
 αἰδριδες 326.
 αἰδρυτος, ἀνίδρυτος 730.
 αἰθαλος, αἰθαλός, αἰθαλή 114.
 αἰθεροδραμέω 617.
 + αἰθεροδρομέω 617.
 αἰμακορία 669.
 αἰματόλειχος 573.
 + αἰματοχαρμης 486.
 αἰμόρρυσις 501.
 + αἰμοφθόρος 669.
 αἰμηρός, αἰματηρός 670.
 αἰνογίγων 602.
 + αἰρεσιομάχος 678.
 αἰρεσιτελής et αἰρηαιτ. 447.
 αἰρέτις 256.
 αἰρῆσαι 716.
 αἰσθανθῆναι v. Addend. ad
 p. 36.
 αἰσθήσασθαι 721.
 + αἴστωρ, ἀνίστωρ 730.
 + αἰσχηρία 843.
 + αἰσχροπραγεῖν 593.
 αἰφνηδόν, αἰφνηδᾶ 19.
 τὰ αἰχμάλωτα 378.
 αἰχμαλωτεύω, αἰτίζω 442.
 + αἰωνοθαλής 681.
 + αἰωνοτόκος 681.
 + αἰωνοχαρής 486.
 ἀκαιρεῖν 126.
 + ἀκαιρεῖσθαι 67.
 + ἀκακοθευτῶς 676.
 ἀκαλάρβος 690.
 ἀκατάπληκτις 501.
 + ἀκαταπτήτης 495.
 ἀκαταστατία 564.
 ἀκειρεκόμενος, ἀκειροκ., ἀκειρ.
 σοκ. etc. v. Add. ad p. 718.

- Ἀκασσάμενος οξύτ. 322.
 ἀκεστής, ἀκέστρια 91.
 ἀκηδεῖν, ἀκηδία 83.
 ἀκμήν 123.
 ἀκμόθετον 666.
 ἀκολουθεῖν c. accus. 354.
 ἀκονητή 5.
 ἀκοντή 5.
 ἀκρωρτροφής 577.
 ἀκουσία 4. 532.
 ἀκουσις 352.
 ἀκραιφνής 42.
 ἀκρατεῖν 442.
 ἀκρατεία, ἀκρατία, ἀκρασία 524.
 ἀκρατεύεσθαι 442.
 ἀκρατώτερος p. ἀκρατέστ. 525.
 ἀκράχολος, ἀκράχ. 664.
 ἀκρητοποσία 525.
 + ἀκριβόλεπτος 670.
 + ἀκριδοφαγεῖν 681.
 ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾶ 360.
 ἀκροασία 532.
 ἀκροκλειαινιᾶν 627.
 ἀκρόνυξ, ὠνύξ 708.
 ἀκρόπους 603.
 + ἀκρόχειρ 500. 665.
 ἀκρόρεια, ἀκρόρεια 712.
 + ἀκτινώδης 632.
 ἀλάβα 428.
 ἀλαβαστίς, στρίς 257.
 ἀλάδρμος 691.
 ἀλάμπετος 571.
 ἀλία 493.
 ἀλεῖν, ἀλέσαι 151.
 ἄλειον 371.
 + ἀλεκτοριδεύς 229.
 ἀλεκτορίς 228.
 + ἀλεκτορίσκος 229.
 ἀλεκτροφωνία 229.
 + ἀλεκτρονόμιος 229.
 ἀλεκτρονοπώλης 669.
 ἀλέκτωρ 228.
 ἀλεξανδρεωτικός 332.
 ἀλεόσσω, ὠσσω 608.
 ἀλετριβανος, ἀλοτρ. 677.
 ἀλετών 90.
 ἀληθεῖν 151.
 ἀληθομυθεῖν 568.
 + ἀληθοποιεῖσθαι 678.
 ἀλησις 447.
 Ἀλδαιμένης, Ἀλδημ. 649.
 ἀλίπεδον, ἀλόπ. 686.
 ἀλικός, ἄλυκος 210.
 ἀλιτήμερος, ἡλύτμημος 701.
 ἀλκαιικός 39.
 ἀλκιμάχος 687.
 ἀλληλοκτονεῖν 565.
 ἀλλογνως 609.
 ἀλλογνώσαι 609.
 + ἀλλοιοσχήμεν 383.
 ἀλλοιοτροπία, ἀλλοτρ. 643.
 ἀλλοπάσσω 607.
 + ἄλλαθεν 8.
 ἀλοατός, ἀλοητός 204.
 ἀλοάσω, ἀλοήσω 204.
 + ἀλογίζομαι 569.
 + ἀλογοπράγης 593.
 + ἀλοπώλης 677.
 ἀλοτριβανος 677.
 ἀλός ἄνθος, ἀλόςανθος 304.
 ἀλουργός, ἀλουργής 185.
 ἀλοντεῖν 594.
 ἀλοντία, σία 507.
 ἀλυσιτέλεια 353.
 ἀλώη 547.
 ἀμάθητος 514.
 ἀμαλητόκος 634.
 ἀμαξηδόνια 178.
 ἀμαξηποδες 666.
 ἀμαξοῦργος 667.
 ἀμαρηνσκάπτει 654.
 ἀμαρτῆσαι 732.
 ἀμαρτοεπής, ἀμαρτίνοος v.
 Addend. ad p. 713.
 + ἀματαιότης 350.

- ἀμβάτης 340.
 ἀμβλίσκω, ὥσκω 209.
 ἀμβλύω, ἀμβλώττω 209.
 ἀμβλυώσω, ὡπῶ 609.
 ἀμβλῶναι 210.
 ἀμβλωσις 209.
 ἀμβολάς, ἀμβολή 89.
 ἀμβολίη 527.
 + ἀμβολογήρα 538.
 ἀμβροτόπωλος 601.
 ἀμεγέθης 106.
 + ἀμελητής 514.
 ἀμεριμνῶν, ἀμεριμνεῖν 629.
 ἀμμοδυνάτης 700.
 ἀμνημονεύειν 566.
 ἀμοιβαῖος, βῦδιος 555.
 ἀμοιβός 22.
 ἀμπαύειν 340.
 ἀμπνοή, ἀμπνυχή etc. 340.
 ἀμπωτις, ὡτις, ἰδος 340.
 ἀμυδαλία, ἀλὴ 78.
 ἄμυνα 23.
 ἀμφοριστερος 259.
 ἀμφήλιξ 84.
 ἀμφηρίς, ἀμφήριστος 707.
 ἀμφιβαλής 539.
 ἀμφιδάσεια 538.
 Ἀμφιείον 372.
 ἀμφικέφαλος 173.
 ἀμφικνέφαλος 173.
 ἀμφισβαινα 525.
 ἀμφιτροχῶν 590.
 ἀμφορεαφόρος 697.
 ἄν c. futuris 733. 734.
 ἄν omissum 15.
 ἄνα pro a privat. 728.
 + ἀνάβασις 324.
 ἀναγκαιοφαγεῖν 642.
 ἀναγκοθέτης 642.
 ἀναγκοφαγία 642.
 ἀνάγνωστος pro ἄγν. 728.
 ἀναγνώμων p. ἄγν. 728.
 + ἀναγηγορεῖν 119.
 ἀναδομέω 592.
 ἀναδοχεύς, ἀναδόχος 315.
 ἀναδρομέω 591.
 ἀνάεργος pro ἄεργ. 728.
 + ἀνάζωδις 352.
 ἀνάθεμα 249.
 ἀναθεματίζω 543.
 ἀναθέσθαι differre 212.
 ἀνάθεις 212.
 + ἀνάθεσμος pro ἄθ. (fort.
 πανάθ.) 728.
 ἀναιδεύεσθαι 67.
 ἀναισθητεύω, ὁμαι 349.
 ἀναισχυνταῖν 67.
 ἀνακείσθαι de epulantiis
 217.
 ἀνάκλιντρον, ἀνακλιντήριον
 132.
 ἀνακραυγάζειν 387.
 ἀνακραύγασμα 283.
 ἀνάλειπτος 702.
 ἀναλειψή 559.
 ἀνάλειφος 572.
 ἀναξία 106.
 ἀναξυρίδες 462.
 ἀναπλῖπτειν 216.
 ἀναπολεῖν 584.
 ἀνάποσις 340.
 ἀνάπυστος 701.
 ἀνάπυστος pro ἄπ. 728.
 ἀναπωλεῖν 584.
 ἀνάπτωσις 340.
 ἀνάρριθμος, ἥτος 711.
 ἀνάριστος, ἥτος 514.
 ἀνάρμενος 662.
 ἀναρπάξανδρα 660.
 ἀναστήσειν v. Add. ad p. 718.
 ἀνατοιχεῖν 161.
 ἀνατάλλω, ἀνατίλλειν p. ἐπιπ.
 114.
 + ἀνατριχοφυεῖν 581.
 + ἀνάφукτος pro ἄφ. 728.
 ἀνδραγαδικός 300.

Ddd

- + ἀνδραδείφῃ 306.
 ἀνδραφάσσω 608.
 ἀνδρείότης 351.
 ἀνδρεφύτος 677.
 ἀνδρεών, ἀνδρών 166.
 + ἀνδροεικέλα 676.
 + ἀνδρόθαλος 536.
 ἀνδρούλας 609.
 + ἀνδροκοιτεῖν 17.
 ἀνδροφάσσω 608.
 ἀνέγεγρος et ἀνήγετος 701.
 + ἀνεφελήτως 358.
 ἀνείλλειν, ἀνίλλειν 29.
 + ἀνειδής pro ἀειδ. 729.
 ἀνειδέος 729.
 ἀνειαυιότης 350.
 ἀνεκός, ἀνέκαθεν 278.
 ἀνελετής 710.
 ἀνεμοτραφής 576. sq.
 ἀνεμίδιος pro ἀνεμιαῖος 555.
 558.
 ἀνέξασθαι 721.
 ἀνεπιστρεφεῖν 579.
 ἀνεπίστροφος 579.
 + ἀνεσία 527.
 + ἀνεύρημα 445.
 ἀνεύρυνσις 116.
 ἀνεψιός, ἀνεψιαδύς 996.
 ἀνέργε, ἀνέρεξ 157.
 ἀνέωχα, ἀνέωγα 158.
 + ἀνηδέως 729.
 ἀνήδομαι 563.
 ἀνήδονος 729.
 ἀνηλείς 710.
 ἀνήλειπτος 702.
 ἀνήλειφος 572.
 ἀνήλειφῃ 569.
 ἀνήμετος 706.
 ἀνήμεμας, ἀνήμεμα 710.
 ἀνήνυκα 32.
 ἀνήνυστος 701.
 ἀνήρμας 711.
 ἀνήρεικτος 703.
 ἀνήριστος 707.
 ἀνήσητος pro ἀήσ. 731.
 ἄνησις 711.
 ἀνθεσφόρος 672.
 ἀνθήλη 112.
 ἀνθηφόρος 680.
 + ἀνθοβαφεύς 316.
 + ἀνθρακευτής 316.
 ἀνθρακώρεσκος 621.
 ἀνθρακωπόσις 623.
 ἀνιδρωσί 731.
 ἀνιδρωτός, ἀιδρ. 730.
 ἀνίειν, ἀνιέναι 27.
 + ἀνισοπαχής 535.
 ἀνοητία, ἀνοησία 506.
 ἄνοσος, ἄοζος 730.
 ἀνολίω quomodo augeatur 157.
 + ἄνοιχος, ἄοικος, ἀνελκ-
 τος 731.
 + ἄνοινία 729.
 ἀνόκαιον 287.
 ἀνόλεθρος, ἀνώλ. 705.
 ἀνόματος, ἀνώμ. et derivata 712.
 ἄνομβρος, ἄομβρος 729.
 ἀνομοιοῦσθαι 563.
 ἄνοπλος, ἄοπλος 729.
 ἀνόρατος, ἄορ. 730.
 + ἀνόρητος 730.
 ἀνορθοῦν 260. quomodo
 augeatur 154.
 ἀνοσία 106.
 ἀνούτατος, ἀνευτησί 731.
 ἀνοχλησία, ἀοχλ. 730.
 ἀνοχρός, ἀνὰ 712.
 ἀντάμυνα 23.
 ἀνταναγκάζειν 217.
 ἀντάσθαι et compos. 288.
 ἀντίλλειν 340.
 ἀντιτετάρειν 217.
 + ἀντίμας 562.

- ἀντίστροφος 578.
 + ἀντευχαιριεῖν 18.
 ἀντηρέτης, ἀντερ. 704.
 ἀντηρὶς 236.
 ἀντιβάλλειν 217.
 ἀντιδοσία 532.
 ἀντιδρομέω 591.
 + ἀντιδυσωπεῖν 190.
 ἀντικνημίζειν 96.
 ἀντικνημιον 381.
 ἀντικρὺ, ἀντικρὺς α. ἀντι-
 κρὺς 442.
 ἀντιλογέω 590.
 ἀντιλογία 265.
 + ἀντιλογητικὸς 520.
 ἀντίξους, ἀντίξως 148.
 ἀντιπαραβάλλειν 218.
 + ἀντιπάλαισις 862.
 + ἀντιπεπόνθησις 295.
 ἀντιπεπονθότως 119.
 ἀντίρρῃσις 265.
 + ἀντίρροια 496.
 ἀντολή 527.
 + ἀντονῆσαι 12.
 ἀντονομασία 712.
 + ἀντωθῆσις 352.
 ἀνυδρία, αὐδρία 729.
 ἀνυπόδατος, ὀδητος 446.
 ἄνω et ἄνωθεν altern. 128.
 ἀνώγειον, ἀνώγειον etc. 297.
 ἀνώδυνος 712.
 ἀνώλεθρος 706.
 ἀνωμαλία 712.
 ἄνωρος, ἄωρος 731.
 ἄξει 287. 735.
 ἄξασθαι 736.
 ἄξιόπιστεύομαι 567.
 ἄξιόν α. ἰνfin. fut. 717. 748.
 ἄξιώλεθρος 706.
 ἄοζος, ἄνοζος 730.
 ἄοιδη 248.
 ἄοινος, ἀσκητος 731.
 ἄμφρος, ἄνομφρ. 729.
 + ἄομβρία 729.
 ἄοπλος, ἄνοπλ. 729.
 ἄορχης 186.
 ἄοσμος, ἄνοσμος 730.
 ἄουτος, ἄνούτατος 731.
 ἀπαγγελεύς 316.
 + ἀπάγεια 538.
 ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ 475.
 + ἀπαθεῖν 620.
 + ἀπαλώδης 228.
 ἀπαντᾶσθαι 288.
 + ἀπάντοτε 103.
 ἄπαξ 160.
 ἀπαράβατος 315.
 ἀπαρτί et ἀπάρτι 20.
 ἀπαρτίζειν 447.
 ἀπανθαδίζεσθαι, ἰάζεσθαι 68.
 + ἀπαχής 535.
 ἀπεδήμηκα 598.
 + ἀπειροβαθής 534.
 + ἀπεικτεῖν, ἀπεκτεῖν 46.
 + ἀπέκρυσις 727.
 ἀπέκτακα, ἀπέκταγμα 36.
 ἀπεκτιάνθη 36.
 ἀπεμπολεῖν, ἀπεμπωλεῖν 584.
 + ἀπεντεῦθεν 46.
 + ἀπερίπτωτος 249.
 + ἀπεριστάπιστος 191.
 + ἀπερυγάνω 64.
 + ἀπεσία 527.
 + ἀπεσκληκώτος 119.
 + ἀπευχαιριεῖν 18.
 ἀπῆνεμος 710.
 ἀπῖναι 16.
 ἀπινον 19.
 ἀπινύσσω 607. 608.
 ἀπλοῖζομαι 616.
 ἀπλούστερος, ἀπλωτέρος 143.
 ἀπό contra et secundum 10.
 οἱ ἀπό α. ἐπὶ σκητῆς etc. 164.
 οἱ ἀπό θυμῆς 164.
 + ἀπόβαθμος 824.
 + ἀπογένησις 352.

Ddd 2

- + ἀποδοχεύς, ἤος 310.
 ἀποδοῦναι 737.
 ἀποδωσείω Add. ad p. 713.
 + ἀποκάτωθεν 46.
 ἀποκεφαλίζειν 341.
 ἀποκριθῆναι 108.
 + ἀποκρυβή, ἀποκρυφή 318.
 ἀποκτανῆναι 36.
 ἀπολεσθῆναι 732.
 ἄπολις, ἰδος 606.
 Ἀπολλώνειον 368.
 ἀπόλαα activ. signif. 528.
 ἀπὸ μακρόθεν 46.
 ἀπόνιμμα 193.
 ἀπονυγίζεσθαι 289.
 ἀποξύς, ἀποξής 539.
 ἀπόπαλαι 45.
 + ἀποπάσχειν 620.
 + ἀποπωματίζειν 671.
 + ἀπορησία 514.
 ἀπορόση, ἀπόροια 496.
 ἀπόροξ 75. 611.
 ἀπόρουξ 232.
 + ἀποσαρόν 83.
 + ἀποσκοπεύειν 591.
 ἀποσπάδοντες 273.
 ἀπόστασις 286.
 ἀποστasia et ἀπόστασις 528.
 ἀποσχᾶν 219.
 + ἀποταξία 532.
 ἀποτάσσεσθαι 23.
 ἀποτεριρίζειν, ἄζειν 670.
 ἀποτευκτεῖν v. Addend. ad p. 395.
 ἀποτμήξ 612.
 ἀποτορνεύειν 324.
 ἀποτροπία 527.
 ἀπόφυξις, φευξις 726.
 + ἀποχαιρετίζειν 24.
 ἀποχῦσαι 725.
 + ἀποψέ 47.
 ἀπροκοπία 85.
 + ἀπρονοητεῖν 574.
 ἀπροστασία 529.
 ἄπτω flagro 528.
 ἄπτω 18.
 ἄπτωθεν et ἄποθεν 9.
 + ἀπώμαστος 671.
 ἄπωμος 671.
 ἄπῶρυξ 231.
 ἀραξάχειρ Addend. ad p.
 ἀραρός, ἀραρά 120.
 ἀργή 105.
 ἀργίλους, ἀργιτέραννος
 ἀργυροκοπεῖν 310.
 ἄρδα 438.
 ἀρδεύω et derivat. v.
 ad p. 352.
 ἀρειοπαγίτης, ἀρειοπ.,
 698.
 ἀρειόπαγος 599.
 ἀρειολόγοι 638.
 ἀρήρεκα 32.
 ἀρηρομαι 32.
 ἀρηρῦμαι 32.
 ἀρματοδραμεῖν 617.
 + ἀρματοθεσία 510.
 + ἀρματοφορεῖν et
 673.
 ἀρματοφροία 669.
 ἀρμόζω, ἀρμότιω 24.
 ἀρμοῖ et ἀρμοῖ 19.
 + ἀρνησίθεος v. Add.
 p. 713.
 + ἄρομα, ἄρωμα 22.
 ἀροτρεύς, τριεύς 25.
 ἀροῦν, ἀροτριᾶν 25.
 ἄρω, ἄρώσω, ἄρωσ
 ἄρόσιμος, ἄρώσ. 22.
 ἀρπαγίμαιος 559.
 ἄρπάζω, ἄξω et ἄσσω
 ἄρπασις 352.
 ἄρπασμα, ἄρπαγμα
 ἄρπασμος, ἄρπαγμα
 + ἀρρένοφθόρος 6.
 ἀρρένωπή 106.

- ἀρτενέδνμος 682.
 Ἀρτεμίσιον 368.
 ἄρτι, ἄρτιως 18.
 ἄρτι μᾶλλον 20. 21.
 + ἄρτιάλωτος 375.
 + ἄρτιγάλαξ 659.
 ἀρτιγενειάζειν 624.
 + ἀρτοδαΐσια 225.
 ἀρτυκόπος 222.
 ἀρτοπόκης, ἀρτεπόκος, — πο-
 πειν 222.
 ἀρτοποιός 222.
 + ἀρύβαλλος 671.
 ἀρυστις 256.
 ἀρχαϊκός 39.
 ἀρχάος, Ἀλκάος 41.
 ἀρχαιρεσία, σιον 518.
 ἀρχηγενής 634.
 ἀρχηγέτι pro ἀρχηγέτιδι 429.
 ἀρχῆθεν 93.
 ἀρχέλοχος, ἀρχίλοχος Add.
 ad p. 718.
 + ἀρχιτεκτόνευμα, νεύω 567.
 ἀρχολογικός, ἀρχαιολ. 648.
 + ἀβολοποιός 114.
 ἀβολος, ἀσβόλη 113.
 ἀσειγής de feminis 184.
 ἀσιαγεννής 646.
 ἀσιητιγενής 646.
 ἀσιήτης 430.
 ἀσιτεύω 566.
 + ἀσθενοποιεῖν 678.
 ἀσκάντης 62.
 Ἀσκληπιον, πιεῖον etc. 370.
 ἀσπάργος, ἀσφάρ. 110.
 ἀσπιδητρόφος 685.
 + ἀσπιδηφόρος 685.
 + ἀσπιδοφορικός 681.
 ἀστηνος, ἀσταίνω 466.
 ἀστικός, ἀστυνός 210.
 ἀστισμός, ἀστεῖσμός 40.
 ἀστραπαῖος 553.
 ἀστροβλήτος 888.
 ἀσφάλαις 115.
 ἀταλάφρων 690.
 ἀτίρ 563.
 ἀτλαγενής, ἀτλαιγ. 669.
 ἀτολμεῖν, ἀτολμῆν 630.
 ἀτραχυς 536.
 ἀτρεμής 514.
 ἀτροφής 577.
 ἀτταγῆν, ἀτταγᾶς 117.
 αὔδρος, ἀνυδρος 729.
 + αὐθαδιάζειν 66.
 αὐθαδίζομαι 66.
 αὐθεκαστότης 350.
 αὐθέντης et deriv. 120.
 αὐλητής κύκλιος 167.
 αὔλος et ἀνυλος 729.
 αὐταρεσκός 621.
 + αὐταρκησία 514.
 αὐταύλης 167.
 + αὐτέλεγκτος 676.
 αὐτερέτης, αὐτηρέτης 704.
 + αὐτοβούλησις 565.
 + αὐτοκπαινος 676.
 + αὐτοεπιθυμία 565.
 αὐτοκτείνω 623.
 αὐτομολία, λησις 513.
 αὐτομήτηρ 659.
 αὐτοποδί, αὐτοποδία 514.
 ὁ αὐτὸς ὥσπερ p. ὅσπ. 426.
 αὐτοργεῖν 120.
 + αὐτοφαινόμενον 565.
 + αὐτοχερί 515.
 αὐτῶ, αὐτοῖς, omisaa σύν
 99.
 αὐξηνθῶ 36.
 αὐτοτρόφος 201.
 ἀφαίρεμα 250.
 ἀφαιρησασθαι 717.
 ἀφειλέμην 183.
 ἄφεμα 249.
 ἀφῆλιξ 84.
 ἡ ἄφθα 438.
 ἀφιεροῦν 192.

- + ἀφιλάρετος 329.
 ἄφνω, αἶψα 18.
 ἀφ' ὅτε
 + ἀφορέω 626.
 ἀφρίῃν 82.
 ἀφρόνιτρον, ἀφρόλιτρον 304.
 ἀφροντίζω, ἀφροντιστέω 622.
 ἀφροντισία, ἀφροντιστία 510.
 ἀφρός νίτρου et ἀφρόνιτρον 303.
 ἀφύη, ἀφύα 302.
 + ἀφνίδιον 88.
 ἄφυκτος, ἄφηνκτος 726.
 ἀφυπνῶν, ἀφυπνῶνται 226.
 ἀχαιῖς, ἀχαιικός, ἀχαιῖος etc. 226.
 + ἀχαλιναγωγῆτος 432.
 ἀχάριστος, ἀχαριστεῖν 18.
 ἀχειράπητος 609.
 ἀχθοφόρος, ἀχθοφόρος et δατῖν. 680.
 + ἀχθοφόρημα 681.
 + ἀχραδηφορεῖν 685.
 ἀχρεία 106.
 ἀχρηματία, ἀχρημασία 507.
 ἀχρησία, ἀχρηστία 510.
 + ἀχρηστεύω 568.
 ἀχρῖ et ἄχρῖς 14.
 + ἀχυροροβαλῶν 166.
 ἀχυρός, ἀχυρών 166.
 ἀψευδεῖν, ἀψευδατεῖν 593. 594.
 β et πτ altern. in verbis 318.
 βαδισμός 511.
 βαθμός, βασμός 324.
 βάκηλος 272.
 βάκις 272.
 βακχᾶς 435.
 βαλανειοκλέπτης 226.
 βαλανεύς, βαλανευτής 317.
 βαλανεύτης 700.
 βαλανηφόρος 650.
 + βαλανοφαγεῖν 650.
 βαλαντητομος, οτόμος 657.
 βαλλαντιοκλέπτης, βαλλαντιοκλέπτης 226.
 βάμα 451.
 + βανυσάεργος 676.
 + βαρβαροήθης 676.
 βαρέω 36.
 βαρίβας 610.
 βαρυδαιμονῆν, μονῆν 81.
 + βαρυεργῆς 185.
 βαρυμηνιῶν 82.
 + βαρυπαθῆς 620.
 βασανιστής 476.
 βασίλισσα 227.
 βασκαίνειν cum dat. et accus. 463.
 βασκάνιον 86.
 βασκιδι 560.
 βάσταξ 612.
 βδελύκτροπος 671.
 βέβαιμαι, βέβασμαι 36.
 βέβλημαι, βεβόλημαι 588.
 + βελεηφόρος 681.
 βελόνη 90.
 βελτιώτατος 93.
 βιάζεσθαι γυναῖκα 70.
 βιάσμος 511.
 βιβλιαγράφος, βιβλιογρ. 70. 655.
 βιβλιολάδας 638.
 + βιβλιοφόριον 656.
 βιβλογράφος 655.
 βιβλοφόρος, βιβλιαφόρος 656.
 βιημέχης, βιαιομάχης 642.
 βιολέθρος 706.
 βιωτικός 355.
 βλαβεσίφωνων v. Addend. ad p. 713.
 βλαβω 317.
 βλάξ 278.
 βλάσφημος 315.
 βλεπταδάλμων, βλεπιδ. v. Add. ad p. 713.
 βλίξω, βλίττω 241.

βλαμίδιος, βλαμιαίος 555.
 βόαργος 382.
 βοηνόμος 681.
 βοίδιον, βοίδιον 87.
 + βοίδης 87.
 βολίτω 588.
 βολιτών 166.
 βόλιτον, βόλιτωνα, βόλιτιν 357.
 βόλιτος, βόλιτος 357.
 βόρφαθεν, βόρφαθεν 94.
 + βοσκός 22.
 βουδιον 87.
 + βούκλην, βούκλην 611.
 βουκλόπος 611.
 βούλει c. indicat. 734. seq.
 βουλευτής 256.
 βουλιμώτης 607.
 βούλομαι c. infin. fut. 747.
 βουνός 355.
 βορβοροτάξις 628.
 βραγγίην, βραγγίην 80.
 βράδιον 101.
 βράζω, βράζω 241.
 βράκιον, βράκιον 462.
 βραχίως pro βραχίος 241.
 βράχος 537.
 βράχη, βραχία, βραχί 537.
 + βραχυβάμων 431.
 + βραχυχίε 515.
 + βρεφοκομείν 692.
 βρώμος, βρώμος 156.
 βρονταίος, βρονταίος 452.
 βροτολοικός 578.
 βροχή 290. 291.
 βρουασμός 283.
 βρώμος, βρωμάδης 156.
 βρώσομαι 347.
 + βυθοδρομείν 617.
 βώδιον 87.
 βωλιών 167.
 βῶλος, ὁ et ἡ 54.
 βωστρεῖν 255.

γ et κ altern. in verbis 318.
 γ et χ — — — 173.
 γ et λ — — — 305.
 γαγγαλίειν 97.
 γαλακτίς, γαλακτίς 429.
 γαλακτοποσία 522.
 γαλακτοποσία 578.
 γαλακτοποιός 456.
 γαλακτοτροφία 578.
 γαλουχία, γαλακτοχία 670.
 γάλλοι 273.
 + γανεικόπος 656.
 γαμειθῆναι 742.
 γαμηθῆναι, γαμήσαι 742.
 Γαυρηδα 438.
 γαργαλίειν 97.
 γάργυλος 97.
 γαστρούχιος 628.
 γαστριβορος 94.
 γαστρίειν, — ἔσθαι 96.
 + γαστριμαργεῖν 687.
 γαστρίσμος 331.
 γαστροσκήμη, μία 331. 499.
 γεγραφήκε 395. v. Addend.
 γέγωνον et γεγώνος 120.
 γεγώμος 634.
 γέλασθαι pass. sign. 820.
 γέινος 97.
 γεισήποδες 666.
 γειτονεῖν, γειτονεῖν 82.
 γειτινῶν 82.
 γέλασις 352.
 γελάσιμος 227.
 γέλοιος v. γελοῖος 227.
 γέλως πλατύς, πολὺς 471.
 γενεθῆναι 109.
 γενεθλιαλός 656.
 γενέσθαι μοίρας τινός 3.
 γενέθλια, γενέθλια 103.
 γενήσασθαι 721.
 γενεσιαλός 697.
 γενεαδότρια 641.
 γέννημα 286.

- γεννήτρια 256.
 γεραίτερος 89.
 γερανοβοτία 521.
 γερασφόρος 672.
 γερατοφόρος 673.
 γῆθεν 93.
 γήινος 97.
 γηροβοσκεῖν, γηρωβ. 692. 695.
 γηροκόμος, γηρωκ. 691. sq.
 † γηρωκομῆιον 695.
 γιγαντιαῖος 543.
 γλαύξ, γλαυξ 76.
 γλυκάδιον 74.
 γλύκιος 541.
 γλυκώδης 541.
 γλωτταί s. γλωττίδες αὐλῶν
 229.
 γλωττοκομον, μιον, μείον 98.
 γναθοῦν 95.
 γνίφων 399.
 γνυπαῖν, γνυπέσος 436.
 γνώη 347.
 γνωῖσαι 735.
 γοᾶσθαι 89.
 γογγύλη, γογγυλῖς 103.
 † γογγυλῶδης 103.
 γογγυσμός, γογγύζειν 350.
 γονοῤῥοίης 495.
 γόνυ κνήμης 297.
 γοργυῖος 371.
 † γοργαπτω 607.
 γουνοπαχῖς 535.
 γραῖδιον 88.
 γραμμαδιδασκαλίδης 669.
 γραμματικεύεσθαι v. Addend.
 ad p. 386.
 † γραμματοκομιστής 682.
 γραμματόκος 669.
 γραμματοφόρος, γραμματηφό-
 ρος 682.
 γραῖς 434.
 γραφέω, γεγράφηκα v. Add.
 ad p. 395.
 † γραφιοειδής 91.
 γρηγορεῖν 119.
 γρηγορσις 294.
 γρυλίξειν, γρυλλίξειν 10.
 γρυμαιοπώλης 230.
 γρυμῖα, γρυμῖα, γρυμῖα
 γρύτη 230.
 γυμνασία, γυμνάσιον 5.
 γυμνῇ τῇ κεφαλῇ 265.
 γυμνῆς et γυμνῆτις 429.
 γυμνοδέρομαι 624.
 † γυναικαδελφῇ 306.
 γυναικάνηρ 687.
 † γυναικοθήτης 676.
 γυναικοκρασία, τία, τε
 γυναικοτραφῆς 577.
 γυναικοφίλης 185.
 γυναικῶν 166.
 γυναιμανῆς 669.
 γύνανδροι 185.
 γύννις, ιδος 326.
 † γυροειδῶς 417.
 γύροθεν et γύρωθεν 9.
 γυρός et γύρος et d
 417.
 † γύροσε 417.
 † γύρωσις 417.
 δ et σ alternant 89.
 δ et τ altern. 181.
 δαιμονῶν, δαιμονιῶν
 δαιμονόθυτον 159.
 δαῖσφαλτος 687.
 δακνᾶς 434.
 δακρυσίστακτος 687.
 δακρυχέω 573.
 δακτυλῖος, δακτυλο-
 δακτυλίδιος 555.
 † δακτυλίξειν 621.
 δακτυλοδακτεῖν 623.
 δαμαληφάγος 634.
 Δαμᾶς 435.
 Δάμασος 436.
 † δαμάστρια 256.

- Δάματα** 640.
δανείζειν et **δανείζεσθαι** dif-
 fer. 468.
δανιστής creditor et debitor
 468.
 + **δανιστρια** 256.
δαρόν 428.
 + **δασμοφόρησις** 322.
δάσσοφος 677.
δαφνηφορεῖν, **δαφνοφορεῖν** et
 simil. 635.
δέ in apodosi 274.
δεδίαμεν, **δεδίατε** 180.
δεδιήγεται 154.
δεδιοίκηται, **δεδιώκ.** 154.
δεδίδομαι tertio 320.
δέδμημαι, **δεδόμημα** 588.
δεδράμηκα 619.
δέεσθαι 220.
δεῖν omissum et ex abun-
 danti additum 758.
δεῖπνον ποιῆσθαι et **δειπνο-**
ποιῆσθαι 200.
δεκάτης 407.
δεκαμναῖος, **μναῖαῖος** 554. sq.
δεκατηλόγος 638.
 + **δεκατηφόρος** 638.
δεκάφυις 494.
δεκάχοις 496.
δεκαναῖα 432.
δεκτής, **δεκετής** 407.
δελφύα 301.
δέμα Addend. ad p. 445.
δέμω 588.
δεξαμένη, **δεξαμένη** 322.
δεξιόθεν 94.
δέσμαι cum infin. futuro 748.
δερχιᾶσθαι 82.
 + **δευτεροπαθεῖν** 620.
δευτερόφωνος 685.
δεντέως 311.
δέω ligo, non contractum
 221.
δή nun 19.
δημήτριον 368.
δήμιος 476.
δημόθoina, **δημοθουρία** 499.
δημόκοινος 476.
δημόσιος 476.
δηριᾶσθαι 82.
διὰ ταχέως 48.
διαβολεύς, **διάβολος** 315.
διαβόλως 316.
 + **διαγογγύζειν** 858.
διαγράφειν 390.
διὰ δ' ἄμπερές 414.
διαδρομέω 591.
διάθεμα 249.
διαίνω 27.
διαίρεμα 250.
διαμερισμός 511.
διανοοῦμαι cum infin. futuro
 755.
 + **διαπλοῖζεσθαι** 614.
διάρπαις 332.
διὰ ταχέως 48.
διατελεῖν sine verbo substant.
 227.
διατοιχεῖν 161.
διατρῆς 614.
διαφέρειν cum dat. et accus.
 394.
διαφέρειν et **διαφορεῖν** 585.
διαφθείρειν παρθέnon 70.
διαφθορεῖν 590.
διαφορία 531.
διαφοροῦσθαι 350.
διαφυάς, **διάφυσις**, **διαφυή**
 497.
δίβαμος 451.
διβραχὺς 536.
δίδημι 244.
διδόαμεν, **διδόατε** 245.
διδούσι 244.
διδραχμαῖον 545.

- διδυμοτόκος, διδυματ., διδυ-
 μητόκος et derivata 660.
 διδυμότης 350.
 διδῶν 346.
 διέκ, διέξ 414.
 διεκτροχέω 590.
 διεμπολεῖν 584.
 διενίστασθαι asseverare 154.
 διευφημίζω 598.
 διέφθορα pass. signif. 160.
 διήγημα, διήγησις 465.
 δίημι 22.
 δίσσεται 27.
 + δικαιοδικός 336.
 δικαιοκριτής 601.
 δικαιολογία, δικολ. 640.
 + δικαιοπράγμα 593.
 δικαίωσις 351.
 δίκηλα 302.
 δίκη et γραφή 472.
 δικίλς 236.
 δίκρανον 233.
 δίκρός 236.
 δίκρουν, δίκροῦν, δίκρόον 233.
 δικτυβόλος, δικτυοβ. 679.
 δικτυῖα 493.
 + δικτυοειδής 679.
 δίληνος 549.
 δίμνως 554.
 διμοιρμαῖος 545.
 διοβολιαῖος 551.
 Διονῦς 436.
 Διονυσάλεξάνδρος 539.
 Διονύσιον 368.
 διορθοῦν et derivata 250.
 διορία 26.
 διορυκτὶς, πτερίς 231.
 διόρυξ, διόρυγος 231.
 διόρυφος, διώρ. 709.
 διορυχή, διορυγή 231.
 Διοσκόρω, Διόσκουροι 236.
 διτροφής 577.
 διπαλαστιαῖον 296.
 διπηχναῖος, διπηχης 549.
 διπλασίον 411.
 διπλοῖζω 616.
 διπλός 236.
 διπλότερος 236.
 δισπίθαμος, μιαιός 530.
 διτάλαντος 547.
 διφρελάτης, διφρηλ. 704.
 + διφρηφόρος 654.
 δίφνος, δίφνιος 492.
 δίχλος 639.
 + διχογνωμῆν 382.
 + διχοσυνία 497.
 διψᾶν 61.
 διωρία 26.
 διώρυξ, ρυγος, ρυγος 230. 232.
 διωρυχή, διωρυγή 230.
 διωχίς 708.
 δολιόγνωμος 335.
 δολιχαδρῆμος 661.
 δολιχόσκιος 649.
 δολοφονεῖν 648.
 δόλωσις 351.
 δόμα et composita 249.
 δομέω, δομάω 587. ηγ.
 + δόμημα 589.
 δορυθραυός 535.
 δοσι — v. δωσι —
 + δουλεύτρια 256.
 τὰ δουλικὰ 378.
 δουλὶς 552.
 δουλοκρατεία 526.
 δραγματεῖν, δραγματεύειν 670.
 δράμημα, δρόμημα 618.
 δραγμαῖος et δραγμαῖος 544.
 δρεπανηφόρος 635.
 δρομέω, δρομέω et compo-
 sita 583. 591.
 δρομέαι, δρομεῦσαι 69.
 + δρυηκόπος 681.
 δρυκολαπτης, δρυκολ. 679.
 + δρυτομέω 679.
 δρυτόμος, δρυτόμ. 679.

- δραμάς 583.
 δράπαξ, δραπαλίζειν 406.
 δύναμαι cum infin. futuro 748.
 οἱ δυνάμενοι 197.
 + δυναμοῦσθαι 605.
 δύνη pro δύνασαι 359.
 δυνήσασθαι 719.
 δυοῖν et δυεῖν 211.
 + δυσάγγελος 632.
 + δυσαισθητεῖν 349.
 δυσάνεμος 709.
 δυσαπαλλαχτία 509.
 δυσαποκατάστασις 501.
 δυσάρεστος 621.
 δυσάρετον 620.
 δυσβλέπω, πῶς 570.
 + δυσγαγγάλιστος 97.
 + δυσδέρκετος 575.
 δυσδιάφικτος, φενκτος 727.
 δυσελπίς 569.
 δυσέμετος 706.
 δυσεμής, δυσημής 706.
 δυσεντερία, τέριον 518.
 δυσερωτιᾶν 627.
 δυσηλεγής 699.
 δυσηγεμὸς 710.
 δύσηρις, δύσειρις 707.
 δυσθανάτω 626.
 δυσθνήσκω 616.
 δυσι 210.
 δυσμηχανάω 630.
 + δυσμόθεν 94.
 + δύσνως 141.
 δυσόλεθρος, δυσώλ. 705.
 δυσοργία, δυσοργησία 513.
 δυσπροξίμαι 632.
 δύσειγος 420.
 δυστοπάζω 568.
 + δυστροπικός 228.
 δύσφικτος, δύσφενκτος 727.
 δύσφους 501.
 δυσωπείσθαι 190.
 δυνώνυμος 659.
 δύωτος 659.
 + δωδεκαμναῖος 554.
 δῶη et composita 346.
 δωμέω, δωμάω 589.
 δωμάτιον 252.
 + δωρογραφὴ 498.
 δῶσαι 721.
 δωσίδεως, δωσίπυγος etc. v.
 Addend. ad p. 713.
 s et η altern. in nomin. verbal. 249.
 s et η altern. in ἐνυστερον — 162. in σταθερός 216.
 s mutat. in η in init. vocab. 701.
 s pro o 677.
 s insert. in adject. in εἰνος 262.
 s omissum in νοσέας 206.
 — — in periecticis 167.
 εἶν relinquo 715.
 ἐαρίδρεπτος, ἐαρόδρ. 686.
 ἐαροτροφής 577.
 τὰ ἑαυτοῦ ποιεῖν 441.
 ἐβάλλω 700.
 ἐβάνθην, ἐβάσθην 36.
 ἐβδομηκονταετής, του 408.
 ἐγάμησα 742.
 ἐγγαιος, ἐγγειός 297.
 ἐγγεγύηκα 155.
 ἐγγίων 296.
 ἐγγύα, ἐγγύη 302.
 ἐγγυᾶν, ἐγγυᾶσθαι 468.
 ἐγγυᾶν, de augmento 155.
 ἐγγυθεῖν pro ἐγγύς 128.
 ἐγκάθετος 333.
 + ἐγκαιριότης 351.
 + ἐγκαταπαίζειν 241.
 ἐγκοληβάσειν 79.
 ἐγκοπή 85.
 + ἐγκρατευτής 442.
 ἐγκρίνεσθαι 386.

- ἔγνωσα 735.
 ἔρηγορεῖν 119.
 ἔρηγορήσῃς 294.
 ἔρηγορότως 119.
 ἔρηγόρως 119.
 ἔρχεῖμορος 685.
 ἔρχεῖριδοτον δοῦναι 334.
 ἔχθεσπᾶλος 673.
 ἔχκτυπος 685.
 ἔχρω 414.
 ἔχυνω 726.
 ἔδεδλεσαν et ασαν 180.
 ἔδιηγῆσάτο 154.
 ἔδομαι 327. 348.
 ἔδος 434.
 ἔδοῦμαι 269.
 ἔδρασα (ἀπέδρ.) 735.
 ἔδωκα 721.
 ἔθειλοντήν 5.
 ὁ et ἡ ἔθειλοντής, ἔθειλοντίς 6.
 ἔθειλοντί, ἔθειλόντως, ἔθειλον-
 τηδόν 5. 6.
 ἔθέλω et θέλω 7.
 ἔθέλω cum infn, futur. 747.
 ἔθησα 721.
 ἔθισμός 511.
 ἔθρεξα 719.
 εἰ ante conson. dupl. 30. 608.
 εἰ in oi transit 573.
 εἰ dat. inf. mutat. 683.
 εἰ partic. cum subjunct. ao-
 rist. authypotact, 724.
 εἰαμένη 322.
 εἰδῆσαι 743.
 εἰδῆσις 352.
 εἰκοσίμνεως 534.
 εἰλάμην et compos. 183.
 εἰλεῖν et compos. 29.
 εἰλίπους 671.
 εἰλω 30.
 εἶμι declinat. 16.
 εἶμα 401.
 εἶναι abund. 273. 275.
 εἰπόν et εἶπον 348.
 + εἰρηνοφυλάκειν 574.
 εἰς cum adverbis 48.
 εἰς κάλλος 122.
 εἰςότε 46.
 εἰς πρόσθεν 48.
 εἰςκωμάζειν 122.
 εἰςπολήτον ποιεῖσθαι 334.
 εἰς τάχος 122.
 εἰς τότε 46.
 εἴσω pro εἶδον 128.
 εἵτεν 124.
 εἴτω pro ἔτω 16.
 ἑκατέσθῃ 269.
 ἑκασταπόσθῃ 664.
 Ἑκάταιον, Ἑκατεῖον 371.
 ἑκατέρωθε 284.
 ἑκατηγόρησε 154.
 ἑκατοντρούτης, — τούτου 408.
 Ἑκάτομνος 354.
 ἑκατόμπεδος, ἑκατόμποδος 546.
 + ἑκατοντάδραχμος 547.
 ἑκδοτον δοῦναι 334.
 ἑκδοχεῖον 307.
 ἑκδρομέω 591.
 ἑκδυσμόςθεν 46.
 ἐκεῖθεν et ἐκεῖς altern. 44.
 ἐκεῖνος et κείνος 7. 8.
 ἐκεῖσε pro ἐκεῖ 44.
 ἐκέρδησα 740. sq.
 ἐκθεμα 249.
 ἐκθεσίη 527.
 ἐκλειῖναι 713.
 ἐκλίνθη 37.
 + ἐκλόγησις 352.
 ἐκλογία 531.
 ἐκμᾶναι 26.
 ἐκμέδλιμος 414.
 ἐκμηρος 413.
 ἐκμυζηθμός 511.
 + ἐκνρσσεύειν 207.
 + ἐκοντηδόν 6.
 ἐκοντήν, ἐκοντής 5. 59.

- ἔκοντι, ἐκόντως 5.
 ἢ ἐκουσία 4.
 ἐκουσίος, ἐκουσίως 6.
 ἐκπαιδῶθεν 46.
 ἐκπαλαι 47.
 ἐκπέρναι 47.
 ἐκπιμπλάναι et ἐμπιπλάναι 96.
 ἐκπλεθρον 412.
 ἐκπλευρον, ἐξάπλ. 412.
 ἐκπλήσαι et ἐμπλήσαι 96.
 ἐκποθεν 48. 49.
 ἐκ προκρίτων, ἐκ προκρίσεως 420.
 ἐκρύφη, ἐκρύβη 310.
 ἐκτανθῆναι Addend. ad p. 38.
 ἐκτενής et derivata 311.
 ἐκτιτρώσκω 208.
 ἐκτοθεν 49.
 ἐκτός. εἰ μὴ 459.
 ἐκτός et εἰσω altern. 128.
 ἐκτοτε 45. 46.
 ἐκ τοῦ εὐθέως, ἐκ τοῦ ὀξείως etc. 248.
 ἐκφυλος 269.
 + ἐκφυεῖς 729.
 ἐκχοῶ 616.
 ἐκὼν εἶναι, ἐκόντες εἶναι 274.
 ἐλαδιον 74.
 ἐλασσοβραχής, βρεχής 576.
 ἑλασσον extra constructionem 410.
 ἐλαστρεῖν 255.
 ἐλαχιστότερος 136.
 ἐλειβάτης 686.
 ἐλεινός, ἐλεινός 87.
 ἐλεοθρεπτος 678.
 ἐλεύσομαι et composita 37.
 ἐλεχέτων, ἐλκοχ. Addend. ad p. 713.
 ἑλλανιος 431.
 Ἑλλάνικος 670.
 ἐλληνίζειν, ἐλλήνισαι 380.
 ἐλλόγιμος et λόγιμος 198.
 ἐλλυχνιον 162.
 ἑλμινθος, ἑλμινς 116.
 ἐλπίζω cum infinit. adriato 752.
 ἑλπισμα 283.
 ἑμαχέσθῃ 732.
 ἑμβασικοίτας 639.
 ἑμβραχυν 414.
 + ἑμμέριμος 514.
 ἑμπειροπόλεμος 382.
 ἑμπιμπλάναι, ἐμπιπλ. 96.
 ἑμπιμπράναι, ἑμπιπράναι 96.
 ἑμποδῶν 414.
 ἑμπολᾶν 583.
 ἑμπολεῖν 17.
 ἑμπροθεν 8.
 + ἑμπροσθοφανής Addend. ad p. 718.
 ἐμπυριζειν 335.
 + ἐμπυριστής 335.
 ἐμποροῦσθαι 587.
 ἑμφροντις 514.
 ἐναγχος 19.
 + ἐναντιλογία 265.
 ἐναντιοτροπή 498.
 ἐνάρετος 325.
 ἐν γε ταυθί 414.
 ἐνδεκα 414.
 ἐνδομενία, (ἐνδομένεια) 334.
 ἐνδομέω 592.
 ἐνδον infra 11.
 ἐνδον pro εἴσω 128.
 + ἐνδοξότης 351.
 ἐνδρομέω 591.
 ἐνδυμενία 384.
 + ἐνδύναμος 605.
 ἐνδυο 414.
 ἐνεγγύησα 155.
 ἐνεγγυᾶν 155.
 ἐνεγγυς 48.
 ἢ ἐνεγκαμένη 322.
 ἐνεγυῶν, ἐνεγύησα 155.

- ενεκε 234.
 ενεμα 249.
 ενεμησάμην 742.
 ενεργός pro ενεργής 186.
 ενεχυράζεσθαι 468.
 ενεχυριμαῖος 559.
 ἐνήλατα 132. 178.
 ἐνθήκη 225.
 ἐνιαῖος 543.
 ἐνιαυσιαῖος 362.
 ἐνίστατο 153.
 ἐννεαγῆρα 538.
 ἐνωσσεύειν 207.
 ἔναρχος, ης, ης 186.
 ἐν παιδί, ἐν μείρακι 212.
 + ἐνσαρκεύειν 257.
 + ἐνσαλπίζειν 191.
 ἐνταῦθα et ἐντεῦθεν altern.
 128.
 + ἐντεχνής 346.
 ἐντεχνῶς 344.
 ἐντεσσεργός, ἐντεσσευργός 667.
 ἐντόνως 311.
 ἐντοσθίδιος 556.
 ἐνυστρον 162.
 ἐν χρῶ 60.
 ἐνωμοσία 521.
 ἔξ in composit. 413.
 ἑαδελφός, ἑαδελφή 306.
 ἑαδραρχμος 547.
 ἔξαι 721.
 ἑξαιχμαλωτίζειν 442.
 + ἑκαμβλεῖν 209.
 + ἑκαναισθητεῖν 349.
 ἑκάνεψιος, ἑκάνεψιός 306.
 ἑκάπινος, ἑκάπινος 10.
 ἑκαργυροῦν, — ρίζειν 361.
 ἑξ αὐτῆς 47.
 ἔργιος 413.
 ἑξεργᾶν, ἑξέραςμα 65.
 ἑξετασμός 511.
 ἑξέτι 48.
 ἑξέρρεμα 445.
 ἑξιδιάζεσθαι 199.
 ἑξιδιοποιεῖσθαι 199.
 ἑξίνα 16.
 ἑκαίδεκα, ἐκαίδ. etc. 413.
 ἔκκλιнос 413.
 ἑξμεδιμνος 414.
 ἔκμηρος, ἑκάμηρος 413.
 ἑξουθένωσις 182.
 + ἑξουθενεῖν, — θένημα 182.
 + ἑξουθενικός, 182.
 ἑξουθενοῦν, — θένωμα 182.
 ἑξόπισθε 286.
 ἑξορισιμαῖος 559.
 ἔκπηγος 414.
 ἑκπνέειν, ἑκπνέειν 226.
 ἔξω pro ἐκτός 128.
 ἑόντα 222.
 ἐπαγγέλλομαι cum infn. aor.
 750.
 ἐπάγεσθαι μάρτυρα 426.
 ἐπαγόρεα 702.
 + ἐπαγρύπνως 119.
 + ἐπαλληλότης 644.
 ἐπαλωστής 254.
 + ἐπαμεριμνεῖν 629.
 ἐπανορθοῦν 250.
 ἐπασιδῆ 243.
 ἐπασιδός 243.
 + ἐπαρθευσις 352.
 ἐπαρηγορήθη 154.
 ἐπαρίστερος 259.
 + ἐπαρισστερεύεσθαι 67.
 ἐπαροῖνον 154.
 + ἐπαρωγός 316.
 + ἐπαρῆς 243.
 ἐπαύρησις 447.
 ἐπειν 124.
 + ἐπέκρηξις 362.
 + ἐπέκρυσις 727.
 + ἐπελευστικῶς 38.
 ἐπέραστος, ἐπηρατος 701.
 ἔπεσα 725.
 ἐπέτεβολος 673.

- ἰπεσθαι c. accus. 354.
 ἰπευφημέω, — μίζω 598.
 + ἰπευφημισμός 599.
 ἰπευφημισμένος 598.
 ἰπέχειν animadvertere 282.
 ἰπέχειν τρόπον, τάξιν τινός 366.
 ἰπηβολος 699.
 ἰπηγορεύω damn. 702.
 ἰπημοιβος 701.
 ἐπὶ et ἀπό conf. 164.
 ἐπὶ cum adverb. 48.
 ἐπὶ cum genit., dat. et accusat. 474.
 ἐπὶ subintellig. 439.
 ἐπιβασις, ἐπιβασία 530.
 ἐπιβοήθησις 332.
 ἐπιβόλαιον 471.
 ἐπιγέννημα 286.
 ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπὶ δεξιᾷ 259.
 ἐπιδέξις 259.
 ἐπίδεσμα 292.
 + ἐπίδεσμός 293.
 ἐπίδεσμος, — σπον 292.
 ἐπίδομα 249.
 ἐπίδομέω 592.
 ἐπίδοξος cum aor. et fut. infinit. 132. 133.
 ἐπίδοξία 527.
 ἐπίδομα 249.
 ἐπιπατάφορος 439.
 ἐπὶ κεφαλῇς s. κεφαλῇ πεπτεῖν 440.
 ἐπικηκάζειν 452.
 ἐπικράτης 351.
 ἐπιλησαι 719.
 + ἐπιλησμονή 464.
 ἐπιληψις et ἐπιληψία 530.
 ἐπὶ μᾶλλον 48.
 + ἐπινυκτίδιος 556.
 τῇ ἐπιούσῃ, τῆς ἐπιούσης 464.
 + ἐπίπαιχον 48.
 ἐπιπλάτος 589.
 ἐπιπληξία 530.
 ἐπίπλοον, ἐπίπλοον 142.
 ἐπίπνοια 496.
 ἐπιπολάζειν 2.
 ἐπιπολή 127.
 + ἐπιπωμασμός 671.
 ἐπιρρέυσις 727.
 ἐπιρροή 426.
 + ἐπισκοπεύειν 591.
 ἐπίστα, ἐπίστη 359.
 ἐπιστάσεως δεδομενον 282.
 ἐπίστασις et ἐπιστάσια 527.
 ἐπιστῆσαι animadvertere 281.
 ἐπιστολεύς 380.
 ἐπιστοληφόρος, ἐπιστοληφόρος 641.
 ἐπιστολιαγράφος 656.
 ἐπιστολιμαῖος 559.
 ἐπιστροφῶς 579.
 ἐπιστροφῶς 579.
 + ἐπισυρόβωια 496.
 ἐπίτεξ, ἐπίτοκος 333.
 ἐπιτολή, ἐπιτέλλειν pro ἀνα 124.
 ἐπὶ τούτῳ et ἐπὶ τούτῳ 276. 425.
 ἐπιτροπία, — τροπία 590.
 ἐπιτροπιάζειν 84.
 ἐπιφηνίζω 596.
 ἐπιχαιρεσκάκος Addend. ad p. 713.
 ἐπιώψατο 177. 734.
 ἐπὶ νύκτι pro ἐπὶ νύκτι 37.
 + ἐποψία et ἐποψις 630.
 ἐπαύτης οἰα. 407.
 ἐπαυμαῖος 554.
 ἐπωκότερος 539.
 ἐπωμάδιος, ἐπωμαῖος 554. 557.
 ἐπωνυμία, ἐπωνύμιον 517.
 ἐπωστρίς 257.
 ἐργῶν 64.
 ἐργοδότης 344.
 ἐργότερος 612.

ξεβοδιφῶν 629.
 ξρειος 147.
 ξερούεις 147.
 ξερύγειν 63.
 ξερύθημα, ξερύθημα 727.
 ξερότητα 32.
 ξρίνιος, εἰρίν. 147.
 + ξερωφῶν 166.
 + ξεσμαῖκος 39.
 ξεσμαῖον, ξεσμαῖον 369.
 ξεσμειος 371.
 ξεσηνευτής 317.
 ξεσεσίπεπλος 687.
 ξεσηστής 254.
 ξεσέθη, ξεσέθη 447.
 ξεσέουσα 739.
 + ξεσυγῶν 64.
 ξεσυγγάνειν 63.
 ξεσυθριῶν, ξεσυθιῶν 728.
 "Ερυνίς, ιος, ιδος 176.
 ἐς ἄρδην 48.
 ἐς ἄρτι 21.
 ἐς ἄχρῃ 48.
 ἐσία 527.
 ἐς πότε 46.
 ἔσθ' ὅπη 271.
 ἐσιῶτωρ activ. et pass. 468.
 ἐσύνηκε 154.
 ἐσχάτως ἔχειν 389.
 ἐσχάτωτατος 135.
 ἐταιρία pro ἑταῖροι 469.
 ἐτάνθη v. Add. ad p. 36.
 ἔτεξα 743.
 + ἑτεροβαρῶς 535.
 ἑτερόγλαυκος 137.
 ἑτερόκωφος 137.
 ἑτεροπαγὺς 535.
 ἑτερόπους 137.
 ὁ ἑτερος τῶν ποδῶν et ὁ ἑτε-
 ρος πούς etc. 474.
 ἑτερούας 658.
 ἑτερόφθαλμος 136.
 ἐτητόμακα 32.

ἔτος — composita 406.
 ευ et υ 726.
 εὐαγγέλιον 632.
 εὐαγγελίζεω 268. d
 εὐαγγελίζω 269.
 εὐαγγελίζεσθαι cum da
 accus. 268.
 + εὐαισθητεῖν 349.
 εὐάρεστος 621.
 εὐάριθμος 710.
 εὐαρμοῦζειν 622.
 Εὐβοίης, εὐβοικός 39.
 εὐβοσία 521.
 εὐβορέτης, εὐβορέτ. 57.
 + εὐβωλοστροφῆτος 5
 εὐγενέτης 452.
 εὐγενής 452.
 εὐδραμεῖν 618.
 εὐελπίῳ 569.
 εὐελπιστῶ 569.
 εὐεμής, εὐημής 706.
 εὐερος, εὐειρος 147.
 εὐεστῶ 466.
 εὐζωρος, εὐζωρόστερος
 εὐηγενής 699.
 εὐήνεμος 710.
 εὐθαρσὺς 535.
 εὐθενεῖν, εὐθηνεῖν
 εὐθύ et εὐθύς 144.
 εὐθύδονυξ, εὐθύδωνυξ
 εὐκαιρεῖν 125.
 εὐκαιρία otium 126.
 εὐκαιρήμα 126.
 εὐκλεῖζειν 568. 599.
 εὐκοιτεῖν 11.
 εὐκομᾶν 629.
 εὐκρατος, εὐκρατέος
 εὐλεξίς 628.
 εὐλογεῖν 200.
 εὐλογίζεω 569.
 εὐνάτειρα, εὐνήτειρα
 εὐνήτης, εὐνάτηρ
 εὐνοϊκῶς 141.

- εὐνόως 142.
 εὐνοώτερος, εὐνούστερος 143.
 εὐνως 141.
 εὐόδμος, εὐόσμος 89.
 εὐοργία, εὐορηγία 513.
 εὐορηγία 513.
 εὐπνοος, εὐπνούστροφος, εὐ-
 πνούστερος 143.
 εὐποιία 853.
 εὐπορέω supposito 595.
 εὐπορίζω 595.
 + εὐποριστία 509.
 εὐπραγία 501.
 εὐπράσσω 623.
 εὐπρασθα 139.
 εὐρεμα, εὐρημα 445.
 εὐρεσις, εὐρησις 446.
 εὐρέτεια 256.
 εὐρήθη, εὐρέθη 447.
 εὐρήσαι 721.
 εὐρησιεπής, εὐρεσιεπ. 446.
 + εὐρησιολογῆν 445.
 εὐρησιολογία, εὐρεσιολ. 446.
 εὐρητέος, εὐρετ. 446.
 εὐρίσσω pro medio 140.
 εὐρίσκω, de augmento 140.
 εὐρούστερος, εὐρούστερος 143.
 εὐρυγαστήρ 660.
 εὐρυθμίζω 625.
 εὐρυκύνωσα 525.
 εὐρυχωρής 185.
 εὐρώδης 641.
 εὐσθενεῖν, εὐθενεῖν 456.
 εὐσταθής, ἀθεια, ἀθεῖν 288.
 εὐστοχάζομαι 623.
 εὐσχημὸς 386.
 εὐσχημων dives 333.
 εὐτεκνα pro καλὰ τέκνα 606.
 + εὐτραπελεύομαι 67.
 εὐτροφής, εὐτροφής 577.
 εὐφημίζω, εὐω 596.
 εὐφρανσία 117.
 εὐφυία, εὐφύεια 493.
 εὐχαριενρίζομαι 695.
 εὐχαριστεῖν, εὐχαριστος 18.
 εὐχρηστεῖν 402.
 εὐχρούστερος, εὐχρούστερος
 143.
 εὐχολιμαῖος 559.
 εὐχαπτής, εὐχαπτής 255.
 + εὐφρευμα 446.
 + εὐφρεσις 446.
 εὐφης, εὐφηςθα 286.
 εὐφλορκος, εὐφλορκῆν 398.
 εὐφλεγμάνθη 88.
 εὐφ' ὥτε cum fut. inf. 743.
 εὐφλόγησα 740.
 εὐχαλεπώνθη 86.
 εὐχέθη 731.
 + εὐχιδνοχαρής 486.
 εὐχισα 725.
 εὐφασθαι 719.
 εὐωδε 284.
 εὐωνοσάμην 188.
 εὐωνούμην 138.
 εὐως, ἡώς 89.
 ζ et τε in verbis 241.
 ζαμενήχολος 681.
 ζητρεῖον 310.
 + ζωφόπνηα 497.
 ζύγαστρον 90.
 + ζωφόρος 685.
 ζωνιαῖος 543.
 + ζωοκτονία 623.
 ζωοτάμνω 617.
 η ante σσ 608.
 η pro α 699.
 η et ε altern. 162.
 η et ε in nomin. verbal. 249.
 250.
 η interposit. in compos. 699.
 η interposit. in simplic. 699. seq.
 η omissum post comparat. 412.
 ἡ ἡγεμών, ἡγεμονίς 452.

Eee

- ἦδεις, ἦδειςθα 237.
 ἦες, ἦειςθα 237.
 ἡερίφοιτος, ἡερόφ. 687.
 ἦθη cum adjectivis 364.
 ἦκα, ἦκειν ab ἦκω 724.
 ἡλακάτη 112.
 ἡλδοσαν et composita 349.
 ἡλικία pro ἡλικιάται 469.
 ἡλιοκατα 525.
 ἡλυσίς et compos. 701.
 ἡμέριος, ἡμερινός 53.
 + ἡμεροφυλακεῖν 574.
 ἦμην et composit. 152.
 ἡμιβοεχῆς, ἡμιβοαχῆς 576.
 ἡμεγύναιε 185. 659.
 ἡμικεφάλαιον 328. 1.
 ἡμικραιρα 328.
 ἡμικρανία, ἡμικρανα 328.
 ἡμιμαῖον 554.
 ἡμίμου 554.
 ἡμίους quomodo declinatam 246.
 ἡμίους pro ἡμίσεια 247.
 ἡμιμόχθηρος 336.
 + ἡμιπληγῆς 530.
 ἡμιτονιαῖος 547.
 ἦνεις, ἦνιδες 326.
 ἡνεμόεις 701.
 ἦνικά 50.
 ἡνίστατο 153.
 ἦνοιξε 157.
 ἦνυστρον 162.
 ἡνώρθωκα 154.
 ἡνώλκει, ἡνόλκει 154.
 ἦξα 287. 743.
 ἦξα 735.
 ἡπατιαῖος 556.
 ἡπατίς, ἡπατίτις 429.
 ἡπειρόθεν 94.
 ἡπήσασθαι 91.
 ἡπητής, ἡπήτρια 91.
 ἡπητίς 256.
 Ἡρακλείον 369.
 Ἡρακλῆς, Ἡράκλεις, Ἡρά-
 κλῆς 640. seq.
 ἡρενξάμην 64.
 ἡρωγονία, ἡρωγ. 692.
 ἡρωλογία et similit. 692.
 ἡρως quomodo declinat. 159.
 + ἡρωφόρος 691.
 ἡς et ἦςθα 149.
 ἡσθάνθη 36.
 ἡτραῖος, ἡτρίδιος 657.
 Ἡφαιδεῖον 369.
 ἡφηνίακα 154.
 ἡώς et ἔως 89.
 θ et δ alternant 181.
 θ et σ et τ altern. 131. 324.
 θ interposit. 325.
 θα suffixum 149. 236.
 + θαλασσοφυλακεῖν 575.
 θανάσιμος 652.
 θανατιῶν, τῶν 81.
 θανατηγός, θανατηρός 652.
 θανατηριος 651.
 + θανατήσιμος 652.
 + θανατήσιος 652.
 θανατηφόρος, θανατοφ. 651.
 θανατώδης, θανατοῖς 652.
 + θαρσεποιός 678.
 + θανμασίς, θανμασία 509.
 θανμασμός 512.
 Θεαγένης, Θεογένης 653.
 θεάρεσκος, θεαρεστος 621.
 θεατροκρασία, τία 525.
 θεηκόλος 652.
 θεημάχος 652.
 θεηπολεῖν 652.
 θεῖναι et θέσθαι 468.
 + θειόχρονος 142.
 + θειώδης 228.
 θελγεσίμυθος Add. ad p. 711.
 θέλεις cum conjunct. et in-
 dicat. 734.
 θέλημα 7.
 + θεληματικῶς 7.

- θέλεις 7. 353.
 θέλκτρον, θέλκτρον 181.
 + θελοντής 7.
 θέλω et ἐθέλω 7.
 ὁ θέμενος 364.
 θεμισκόπος et simil. 679.
 + θεοδερχής 575.
 θεοεχθρία 649.
 θεόθεν 94.
 θεόδυτον 159.
 + θεοληπτέσθαι 574.
 + θεοκληγής 530.
 θεόςδοτος 649.
 θεοεχθρία 649.
 θεοσπυνών 649.
 θεουδόχος 655.
 θεραπευστά, θεραπευσία 5.
 θεραπευτής, πεντήρις 256.
 τὸ θέρμα 331.
 θέρμα, θέρμη 331.
 θερμάνσω 115.
 θερμασία 114. sq.
 θερμαστὴς, στέρς 255.
 θερμολουτέω 573. 594.
 θερμολουτία, σία 507.
 θερμοσποδιά 603.
 θερμότης et θερμανσις differunt 116.
 θεσμοθέτιον, έσιον 619.
 θεσμοφόριον 369.
 θεσπιέπεια 538.
 θέτης, θετός 334.
 θετίδειον 372.
 + θεώριον 519.
 θηβαγενής, θηβαίη. 648.
 θηλάζειν, θηλαζεσθαι 468.
 θήλυς, θήλειος, θήλυος 246.
 θηλυμίτρας, θηλυμίτρις 628.
 + θηλυχίη 515.
 θήνατρον, θηρατήριον 131.
 + θηρατρός 243.
 θηριοθήγματα 304.
 θηροδίαξ 612.
 θηροθήρης 627.
 θηρόλεξις, θηρολέξης 628.
 θήσαι 721.
 θησεῖον 369.
 θίβρων, θίμβρων 428.
 θίδραξ, θιδρακίνη 130.
 θνήσιμος, θνησιμαῖος 558.
 + θνητότης 351.
 θοίνα, θοίνη 204. 499.
 θοίναμα, θοίνημα 204.
 θοινάσσομαι, θοινήσσομαι 204.
 θρίδαξ, θριδακίνη 130.
 θρίξ pluvia 339.
 ὁ et η θρίψ 400.
 θροεῖσθαι pro θανμάζειν 676.
 θρυαλλίς 162.
 θρύβω 318.
 θυγατέρες famulae 239.
 θυηπόλος, θυηπολεῖν 679.
 + θυηχόος 680.
 θυία, θύεια 165.
 θυμάρης, θυμηρής 429.
 θυμάμενος 622.
 θυμέλη 163.
 θυμηδής, αὐθάδης 429.
 θυοσκοεῖν 525.
 θύρεθρον, θύρετρον 131.
 θυρεοφόρος, θυρεαφόρος 657.
 θυρηβόλιον 645.
 ι, ε, ο alternant in verb. composit. v. Addend. ad p. 713.
 ι pro ε 678.
 ι — ε 665. 666.
 ι et ει ante duplicem 30.
 ι et υ 28. 210.
 ι ἀνεκφώνητον 40. sq.
 ι insertum 400.
 ι insert. ante terminat. in ἔως 255.
 ι ante terminat. in αἰος 542.
 ι — — in ἄξειν 66.
 ι — — in ἔν 30.

Ecc 2

- ι ante termin. in εια, ειον 493.
 ι longum 107.
 ι alpha longo, non subscri-
 ptum 404.
 ιαμβεισφαγός 643.
 'Ιαμβλιχοπορφύριος 539.
 ιατρική 651.
 Ἰγδη, Ἰγδης 165.
 Ἰγνή, Ἰγνύα 302.
 τὰ ἴδια πράττειν 441.
 ἰδιάζεσθαι 199.
 + ἰδιοβουλεῖν 624.
 ἰδιοβουλεύειν 624.
 ἰδιογνωμεῖν 382.
 ἰδιολογίζεσθαι 569.
 ἰδιόξενοι, ἴδιοι ξένοι 382.
 + ἰδιοπάθειν 620.
 ἰδιοποιεῖν 199.
 ἰδιοῦσθαι 199.
 ἰδρύνθη 37.
 ἴμεν pro ἴμεν 16.
 ἱεραπολίτης, ἱεροπ. 665.
 ἱεραφός 665.
 ἱερέες 69.
 ἱέρισσα 456.
 ἱερόθυτον, ἱεροθυτεῖν, ἱερο-
 θύσιον 159.
 ἱεροσεκλιπικητής, ἱεροκήρυξ et
 ἱερός σαλπ. 201.
 ἱέτω 16.
 ἰθαγενής, ἰθαγενής 648.
 ἰθύ, ἰθύς 144.
 ἱκανότης 351.
 ἱκεσία, ἱκετία, ἱκετεία 505.
 ἱκεταδόκος 647.
 ἱκετηρία 505.
 ἱκταρ 177.
 ἱκτερώδης, -ριώδης 80.
 'Ἰλιόπερις, εἶδος 607.
 ἱλλω et composit. 29. sq.
 ἱλλώσω, ἱλλώπτω 607.
 ἱλύς 72.
 + ἱμαντιδικαϊκτικῇ 241.
 ἱξιόροτος 666.
 ἱξός 399.
 'Ιολάειος 371.
 ἱπνοκήμιον 525.
 ἱππαγρος 382.
 ἱππάρειον, ἱππίδιον 180.
 ἱππηγός, ἱππαγρός 430.
 ἱπποβάμων 431.
 ἱπποδάσεια 538.
 ἱπποδρομή 498.
 ἱπτασθαι et composita 525.
 ἱπύη 301.
 'Ισειον 372.
 ἱσοκράτεια 526.
 ἱσοκρατής pro ἱσοκράτης 524.
 + ἱσοκρατῆς 526.
 ἱσοπαχής 535.
 + ἱσοπραξία 531.
 ἱστεών 167.
 ἱστιοδραμεῖν 617.
 ἱστοριαγράφος 656.
 ἱσχυρικός 228.
 ἱσχυροποιεῖν 200.
 'Ιρικλος 234.
 ἱρύνη 302.
 ἱχθυόβολος 679.
 ἱχθυοπίτις, οπιτίς 255.
 + ἱχθυοφόρος 679.
 ἱχθυοσιληστής 637.
 + ἱχθυολατρία, σία 507.
 ἰώνιος 713.
 κ et γ alternant 173.
 κ et κκ 257.
 κ et χ 307.
 καθάραι 25. v. Addend.
 καθάροποιεῖν 120. 200.
 καθεδήσθαι, καθέδουμαι 269.
 κάθημα, κάθημα 249.
 κάθεξις 351.
 καθεδήσομαι, καθέδην
 269.
 κάθη 359.
 + καθηδονπάθησις 352.

- καθήμερινός 53.
 καθέναι 398.
 καθιεροῦν 192.
 καθίζειν 269.
 καθολικός 316.
 καθ' ὑπαρ 422.
 καθύπερθε 284.
 καθώς 426.
 καιροφυλακεῖν, φυλακτεῖν 574.
 καιρωσίς, καιρωσίς, ωρσίς 287.
 κακάβη, κακάμβη 427.
 ὁ εἶ ἡ κάκαβος, κακάβη 427.
 + κακήθης 676.
 + κακήμερος 677.
 κακόβας 608.
 κακοβουλεύω 624.
 κακογέλτων 601.
 κακοδαιμονεῖν, νῆν 79.
 + κακοδαιμονικός 81.
 + κακοεργής 676.
 κακοεργία, γασία 675.
 + κακοικονόμος 677.
 κακολογεῖν 200.
 κακομηχανᾶσθαι 625.
 κακομιλία 677.
 κακόνως 141.
 + κακόσμος 677.
 + κακοπραγμονικῶς 228.
 κακοσσύμενος 560.
 κακοσύνθεσις 501.
 κακοτεχνέω, ἴζω 568.
 κακοφημίξω 599.
 κακοφραδέες 69.
 κακώλεθρος 705.
 καλαμεδόν, καλαμών 167.
 καλαμητρίς 256.
 καλαμηφόρος 635.
 κάλη, καλήτης 639.
 κυλλιγραφεῖν 122.
 καλλιγύναιξ 659.
 καλλιμάστιγ, καλλιπαρθένος;
 καλλίπαις 600.
 καλλιώτερος 186.
 καλοκαγαθός 603.
 καλότης 350.
 καλύβη, κάλυβος 428.
 καμναῖος, ναιῖος 562.
 + καμνύς 436.
 καμνύειν 339.
 κανθαρώλεθρος, κανθαρόλ
 705.
 καπνοδόχη, δόχη 307.
 καππάσιον 76.
 καρατομεῖν 341.
 + καρδιόπληκτος 680.
 καρηβαρεῖν, βαρῆν 80.
 καρηβαρής 536.
 καρῆναι, κείρασθαι 319.
 καρίς, καρίδος, ἰδος 171.
 καρποῦσθαι, καρπίζεσθαι 361.
 + καρποφόρα 492.
 + καρτερογούνασι 659.
 κατά cum genit. pro ἐν 272.
 καταβαρής 540.
 καταβολή, κατηβ. 699.
 καταβραχὺς 540.
 κατάγαιος, κατάγειος, κατώ-
 γεον 297.
 καταγνωσθεὶς θάνατον et θά-
 νάτω 475.
 καταγύναικος 185.
 καταγύναιξ 659.
 + καταγωγός 316.
 καταδημομερίσαι 625.
 καταδικασθεὶς θάνατον et θά-
 νάτω 475.
 καταδούλωσις 351.
 καταδρομέω 591.
 καταιβάτης, καταβ. 698.
 καταιγισμοί 283.
 + καταισχροεύεσθαι 67.
 κατακεντῶν 90.
 + κατακταίνεσθαι 337.
 καταλείπειν 715.
 καταλογέω 440.
 + καταμέρισις 332.

- καταντικρόν, ικρός 443. sq.
 + καταπαιγμός 241.
 + κατάπηξ 611.
 κατάπληξις, καταπληγία 530.
 καταποντοῦν, καταποντίζειν
 361.
 καταπροῖξεται 169.
 καταπτύειν 17.
 καταπύγων, ωνος, ονος 195.
 + καταρύθνη 495.
 κατασαροῦν 83.
 + κατασκευασία 501.
 + κατασθαδιάζεσθαι 67.
 καταφάγας 433.
 καταφέρεις, κατάφορος 439.
 καταφρονικός 520.
 καταφύγιον 519.
 κατὰ χειρός, χειρῶν 30.
 κατέκτανε 90.
 κατ' ἐκείνη καιροῦ et τοῦ καιρ.
 279.
 κατενεχυρασμός 511.
 κατευθύς, κατευθύ 145.
 κατευφημίζω 599.
 κατηβολή 699.
 κατηφεῖν, φιλῶν 83.
 + κατηφευγής et derivata 699.
 κατισχυρεύεσθαι 67.
 κατ' ὄναρ 127. 421. sq.
 κατονόμαξις 502.
 κατονομασία 714.
 κατοξύς 539. sq.
 κατορθοῦν 251.
 κατορθώμα 251.
 κατώδυνος 712.
 κάτωθεν pro κάτω 123.
 κατώρξ 708.
 κατωφευγής 439. sq.
 κεγχρεῶν 167.
 κεκερασμένος, κεκραμένος 582.
 κέκλαμαι 614.
 κελαινεφής 669.
 κελόντες 342.
 κελουσιῶν 80.
 κένανδρος 602.
 + κεντροβαρής 533.
 κεραμεὺς, κεράμιος 147.
 + κεραμευτής 316.
 κεραμικός, κεραμεικός 147.
 κεράμιος, κεραμιαῖος, κερα-
 μαῖος 147.
 κερασξός 672.
 + κεράρχης 672.
 κερασβόλος, φόρος 672.
 + κερασφορεῖν 673.
 κερατίζειν 673.
 κερδαλῇ 78.
 κερδήσαι 740.
 κεροβάτης 693.
 κεροφόρος 672.
 κερωτυπεῖν 693.
 κερωφόρος 695.
 + κενθμωνοχαρής 487.
 κεφαλαιότατος 271.
 κεφαλαιωδέστερος 271.
 κεφαλήτης 700.
 κεφαλίζω, ὄω 95.
 κεφαλιώτης 700.
 + κεφαλοβαρής 535.
 κεφαλοτομεῖν 341.
 + κηδέστρια 25.
 κήλητρον, τήριον 131.
 κηρεσιφορητος 687.
 κίμβιξ 399.
 + κιναιδένεσθαι 67.
 κλόκρανον 669.
 κιστρίον 469.
 κιχράν, κιχράναι 402.
 κλαδεύειν, κλαδοῦν 172.
 κλῶν 172.
 κλανθμός 325.
 + κλαυσὺς 436.
 + κλέπω 317.
 κλεψία 532.
 + κλεψιγαμέα, μία 626.

- ἀληρονομεῖν cum genit. et + κορασίδιον 75.
 accus. 129. κοράσιον 73.
 ἀληρονομιαίος 544. + κορασιώδης 75.
 ἀλίβανος, ἀλίβανον 179. κόρη, κούρη 235.
 κλινάριον, κλινίδιον 180. κορίδιον 74.
 κλοπέω, κλοπεύω 591. κοριχίς 75.
 κλοπιμαῖος 558. ὁ, ἡ κόρις quomodo declin.
 κλωπάω, κλωπεύω 591. 307.
 κλωπικός, κλωπίμος 615. κόρος, κοῦρος 235.
 κνῆν, κνήθειν 254. κορύδαλις, δαλλίς 338.
 κναφάλον, κνέφαλ. 173. κορύδαλος, ἄλλος 338.
 κνημιαίος 556. κόρυθος, κορυθός 338.
 κνημοπαγής 535. κορυζᾶς 434.
 κνήν 61. κορυνηφόρος 634.
 κνησαῖον 80. κορυπτόλης 618.
 ὁ et ἡ κνήψ 399. κορυφαιότατος 70.
 κνώπετον, κινώπετον 400. κορυφάσιον 75.
 κοίμαστρον 131. κόρω, κόλω 652.
 κοινός Ἑρμᾶς 641. + κοθμαγός 432.
 κοινῶνες 91. κητυλαῖος, λιαῖος 545.
 κοῖς 88. κουρίας ἐν χειρὶ 60.
 κοιτωνίτης 253. κευροθάλεια 329.
 κόκκαλος 397. κούφισις 351.
 κόλαφος, κολαφίς 175. κουφόνους 453.
 κολετρᾶν 79. κοχλιάριον 321.
 κόλλαβος 193. κράββατος 62.
 κόλλωψ 193. κραγγάνω, κραυγάνω 337.
 κολληβιστής 440. κρανέινος, κράνινος 262.
 κολοκύντη, ὕντα, ὕνθα, ὕνθη, κραστήριον 178.
 ὕνθος 437. κραυγάω 64. 337.
 κόλον, κῶλον 79. κραυγασμός 337.
 κολοσσιαῖος 544. seq. + κραυγασός 338. 436.
 κολοσσιικός 545. + κραυγαστής, κραυγαστρια
 κολυμβάδες ἐλαῖαι 118. 338.
 Κομαῖθα φ. Κυμαῖθα 438. + κραυγαστικός 338.
 κόμμι quomodo declin. 288. κραυγμός 337.
 + κομμίδιον 289. κράω, κραστίς 178.
 + κομψοέπεια 675. κρεανέμος et deriva 694.
 κόνδυλος, κονδυλίξειν 175. + κρεοβόρος 694.
 κονιβατία 521. κρεοπωλῆς, κρεωπ. 691. 693.
 κόπρος, κόπρον v. Addend. seq.
 ad p. 309. κρεωδαιρία et cet. 693.
 κόπτειν τὴν θυραν 177. κρεωκάκκαβος 428. 694.

- + κρεωπωλική 693.
 κρεωφαγία, κρεοφ., κρηφ. 694.
 Κρεώφυλος 695.
 κρημνίβας 610. 666.
 κρηταγενής, κρηταιγ. 648.
 κρίβανος 179.
 κριθῶν, θιῶν 80.
 κριθώλεθρος 706.
 κρισσαιγενής 648.
 κροκίς, κροκός 210.
 κροτοδόρυβος 283.
 κρούειν τὴν θύραν 177.
 κρύβω 317.
 κρύφιμος, μαῖος 558.
 + κρυφιώδης 228.
 κρύφω 318.
 κύανεος 207.
 ὁ, ἡ κύανος v. Addend. ad p. 309.
 κυανοχαῖτι 658.
 κύβασος 436.
 κυνητροφία 610.
 κυκλεῖσθαι 330.
 κύκλοθεν 8.
 κύκλω 9.
 κύκλωθεν 9.
 κυμάκτυπος 668.
 κυναγίς 429.
 κυναγός, κυνηγός 428.
 κυνάμναια, κυνόμ. 689.
 κυνέη, κυνῆ 78.
 κυνηγέτης, ετεῖν 432.
 κυνηγησία, ἡσιον 432. 517.
 κυνηγία, κυνήμιον 432. 517.
 κυνηποδες 666.
 κυνοδραμεῖν 617.
 κυνοδρασής 535.
 + κυνόκαυμα 304.
 κυνολέσχης 184.
 κυνοῦλκος 667.
 + κώδυνον 302.
 κωδωνεών 156.
 κωλέα, κωλή 77.
 κωλήν, κώληψ 77.
 κωληπιον, κωλύφιον 7.
 κῶλος, κῶλον 78.
 κωλυσανέμας 638.
 κωλυσισεργεῖν, σιουεργεῖν
 κωμφοδολεῖχειν 573.
 κῶντος 397.
 λ et ν altern. 305.
 λ et λλ — 338.
 λ et ρ — 179. 652.
 λαβέω, λελάβηκα v. A. ad p. 395.
 λαβεάγορος damn. 70.
 λάγειος, λάγως 186.
 λάγνης, λάγνος 184.
 λαγοθηρεῖν, θηρεῖν 6.
 λαγοσφαγίη 692.
 λαγώνεος 187.
 λαγῶς 187.
 λαγωσφόνος, λαγωφ.
 + λαγῶχειλος 692.
 + λαθροεισφοροποισία
 λαθροδιδάσκω 623.
 λαιμοτόμητος, λαι 588.
 λαῖον 404.
 λάκαινα adjectivum
 λακτροίς 257.
 λακῶν adjectivum
 λαλητροίς 256.
 λάμβα 428.
 λαμβάνειν τι πρὸς ὁ
 δέους etc. 11.
 + λαμπαδηκόμος 6.
 λαμπτροίς 255.
 λαμυρός 291. v. A.
 λάξ, λάκ — in 414.
 λαοκόωσα 525.
 λαοσφόος 647.
 λαρδῦς 436.
 λάρινος 436.

- λαρυγγῆς 484.
 λαρυγῆς 65.
 λάσταυρος 195.
 λατομήτος 588.
 λαχανηφαρία, λαχανοφ. 654.
 λιμοφιῶν 572.
 λειποστράτιον 519.
 λῆξιν 713.
 λειψιφωῆς, λειψόφωξ Add.
 πλ. 713.
 λεκάνιον, λεκάριον 176.
 λεμβάδην 74.
 λεξιθήρ, λεξιθήρης 629.
 λεξιθηρεῖν 627.
 + λεοντοβάμων 431.
 λερυγός 89.
 λερυστίς 256.
 λεπρῶν, λεπριῶν 80.
 λέσχης 184.
 λευκή ἡμέρα 473.
 + λευκογείος 299.
 λευκοσίμων, λευγέμ. 676.
 λευκοκέρατες 658.
 Λευκοδόφας 639.
 Λευκοπέτρα 500.
 Λευκόριον, Λευκόρειον 369.
 698.
 Λήδα 438.
 λήθαργος 416.
 λήθω 63.
 ληιβότεира 687.
 ληναϊκός 41.
 ληξοπύρετος Addend. ad p.
 713.
 λῆσαι, λήσασθαι 719.
 ληστικός, ληστρικός 242.
 + ληστοδόχος 307.
 ληστρίς, ληστίς 257.
 + λιβανήμιος 188.
 + λιβανίτις 188.
 + λιβανοπάλης 188.
 ó et ἡ λίβανος 187.
 + λιβανούν 188.
 λιβανωτής, ωτρίς 254.
 λιβανωτός 187.
 λιγύπνοιος 495.
 λιθαῖν, λιθιῖν 80.
 λιθοβολεύειν 568.
 λιθοβολή 498.
 λιθοβολήτης 588.
 λιθουργεῖν 569.
 λιμνάτι pro λιμνάτιδι 429.
 ó et ἡ λιμός 188.
 λιναῖος 147.
 λινόκλως 612.
 λινοπλύνας 639.
 λινοπάζω 608.
 + λινοῦφειον 677.
 λιπτεσύνω Add. ad p. 713.
 λίσπας et λίσπος 113.
 λίστριον, λίστρον 321.
 λίτραῖος, λίτριάς 545.
 λίτρον, λίτρον et derivata
 305.
 λογιεῖν 163.
 λογιεύς 255.
 + λογικεύμαι 198.
 λογικός et λόγιος 198.
 + λογικότης 198.
 λόγιμος, λόγιος 198.
 λογυσσινδότης 199.
 + λογχηφόρος 636.
 λαιδορησμός 511.
 λαιδόρως 816.
 λοξοβλεπεῖν 576.
 λουεσθαι, λουῖσθαι etc. 189.
 λουτρίς 254.
 λοφίτης 700.
 λοχαγός 430.
 λοχαγωγός 430.
 λυκάβας 610.
 λυκάν 197.
 λυκοσπᾶς 610.
 λυπησilloγος Add. ad p. 713.
 λύσιος 371.
 Λυσιτίλεια 353.

- λυτροχαρής 487.
 λυχρία 313.
 λυχριαῖος 552.
 λυχρίον 313.
 λυχνοκαυτεῖν, στεῖν 525.
 λυχνοκαυτία, λυχνοκαῖα 523.
 λυχνοκῶσα 523.
 λυχνοῦχος 60.
 Λῶος 402.
 λῶπος, λωπίον 461.
 μ insertum 91. 428.
 μ duplicatum 22.
 μ omissum 69. 95. 356.
 μαγειρεῖον 276.
 + μαγευτής 316.
 μαδαγγένειος, μαδηγ. 662.
 μαθητῆς, μαθητρίς 256.
 μαῖα 134.
 μακροσίκερος 688.
 μακροάδρος 661.
 μακρόθεν 93.
 μακροχορονίζειν 569.
 μάκτρα 90.
 μακῶμιον 639.
 μαλακίεσθαι 389.
 μαλακός, μαλακίζειν 273.
 μαλακῶς ἔχειν 389.
 μάλη, ὑπὸ μάλης 196.
 μάλθη, μάλθα 438.
 μάλιστα cum praepositioni-
 bus 48.
 μαλκίειν, κῖαν 82.
 μαμμάκνθος 300.
 μαντίπολος 666.
 μαντύα, 302.
 + μαραιῖνος 671.
 μαρτυρεῖν 671.
 Μαρικᾶς quomodo declin.
 436.
 μαρκαῖσθαι 639.
 Μασκᾶς 437.
 Μασσαλήτης, ἰώτης 700.
 μάσσω 90.
 μὰ τῷ θεῷ 193.
 ματτύα 301.
 μαχεσθῆναι 732.
 μαχετόν 446.
 μάχος de femin. 184.
 μέγα, μεγάλα δύνασθαι εἶναι
 197.
 + μεγάδοξος 674.
 μέγαλάνδρος 602.
 Μεγαλήπολις 601.
 + μεγαλικός 228.
 + μεγαλοδύναμος 605.
 μεγαλοκήρυξ 600.
 μεγαλομήτης 660.
 μεγαλόνοος 453.
 μεγαλόπολις 604. sq.
 μεγαλότης 350.
 μεγαλώτατος 93.
 + μεγάρωνος 674.
 μεγιστάν 196.
 μεγιστάνος 197.
 μεθερμηνευτής 316.
 μεθήσαι 721.
 μέθυσος, μεθύση 151.
 μεθυστής 152.
 μειδιᾶν, μειδᾶν 82.
 + μειδιασμός 512.
 μειζότερος 136.
 μειον extra constructionem
 410.
 μειρακικός 213.
 μετράκιος 213.
 ὁ μείραξ 212.
 Μεταγνόμας 639.
 μελαινοδόξος 674.
 + μελαμφορεῖν 688.
 + μελανηφορεῖν 685.
 + μελανόφυλλος 682.
 μελεσίπτερος 687.
 + μελιπτερωτός 668.
 + μελιπτορδος 668.
 μέλισσα mel 187.

- μελλέγαμος, μελλόγαμος v. μέχρι rectione carens 410.
 Addend. ad p. 718.
 μέλλεις 351.
 μελλησμός 512.
 μέλλω cum aor. infinit. 745.
 seq.
 μέμνη 359.
 μενητέον 446.
 μενούν in init. periodi. 342.
 μέντοιγε in init. periodi 342.
 μέσαβον 195. 236.
 μέσαι νύκτες 53.
 μέσαιχμον, μέταιχμ. 195.
 + μεσάραικος 39.
 + μεσαστύλιον 195.
 μεσέγγυος, — γυνῶν 121.
 + μεσεμβολεῖν 622.
 μεσεμβόλημα 622.
 μέση ἡμέρα 53. 465.
 μεσημβρινος 54.
 μεσιδῖος 121.
 μεσιδιούν 121.
 μεσίτης 121.
 μεσόγαια, μεσογαῖα 298.
 μεσόγαιος, μεσόγεως 298.
 μεσόγεια, μεσόγειος 298.
 μεσοδάκτυλα 194.
 + μεσοήλιξ 676.
 + μεσόθεν 94.
 + μεσολάβησις 513.
 μέσον ἡμέρας, μέση ἡμέρα 53.
 μεσονύκτιον 53.
 μεσοπορεῖν 416.
 μέσσοι 648.
 μετά post verba cum σύν
 compos. 354.
 μεταβολεύς, — βολος 315.
 + μετακνοή 495.
 μεταπύργιον, μεσοπ. 194.
 μετανυλος, μέσανυλ. 195.
 + μετεωρολόγησις 184.
 μετριάζειν 428.
 μετωπιαῖος, ἰδῖος 557.
 μέχρι 410.
 μέχρι, μέχρις 14.
 μηκόθεν 93.
 μήλα μηδικά 468.
 μηλία 78.
 μηλονομιαῖος 543.
 μηλόποα 601.
 + μηλόχροος 662.
 μηλωτρίς 255.
 ἀήνιγξ 72.
 μηνύειν, μηνιᾶν 82.
 μηνώποτε 458.
 μητιέτης 700.
 μητράδελφος, φη 301.
 + μητροιθής 676.
 μητροπάτωρ 304.
 μηχανιώτης 700.
 μαιφονος 671.
 μιτρός 309.
 μιῆναι 24.
 μικροβασιλεία 605.
 + μικροπολίτις 605.
 + μικρόφωξ 76.
 μιληλοιφής 572.
 + μιμόφωνος 685.
 μίνθος 437.
 μινναμάχος 646.
 Μινωαταυρος 698.
 μιζόθηλος 536.
 + μιζοφυής v. Addend. ad p.
 713.
 μίσθητρον, μίσθητρον 131.
 μισθορνευειν 568.
 μισθοφορία, μισθοφαρέ 491.
 μίσι quomodo declin. 288.
 μιτρηφόρος, μιτροφ. 645.
 μναῖος, μναιαῖος 551.
 μνηστis, λῆστis 256.
 μνούδιον 87.
 μνώα 495.
 μογιᾶν 82.
 μοροστόκος 649.
 μοιραῖος, μοῖραῖος 545.

- μοιρολαχέιν, — λογγεῖν 617.
 + μοιρη, μοιρίς, μοιχαλῖς 452.
 μολιβοῦς 148.
 μολπήτης 256.
 + μολπός 22.
 μολυβδιᾶν 80.
 μονθυλεύειν, ὀνθυλ. 336.
 + μονόβας 608.
 + μονομάχημα 518.
 μονομαχία, — ἀχίαν 518.
 μορέα 78.
 μονκηρόβας 608.
 μοννογένεια 538.
 μουσαγέτης 430.
 μούσειος 311.
 μουσικεύεσθαι Addend. ad p.
 386.
 μουσομήτηρ 659.
 μουσοτραφής 577.
 μνάκανθα 111.
 μνάκννα (τόν) 689.
 μυαλοῦν 310.
 μύαξ 321.
 μυελόν, τὸ 310.
 μύκαι 201.
 μυραλείφειν 571.
 μυραλοιφή 498.
 μυριάμφορος 663.
 + μυριάριθμος 662.
 μυριαφόρος, μυριοφ. 662.
 μυριόλεκτον 89.
 + μυριότης 662.
 μυρίπνοος, μυρόπν. 665.
 μύρμηξ cestus 674.
 μυροῦσθαι, μυρίζεσθαι 361.
 μυρτάκανθα 111.
 μυστιλάριον 321.
 + μυστίλος 321.
 μυστιπόλος 666.
 μύστρον 321.
 μυχοί 648.
 μωραλλαδοῦς 299.
 v finale omiss. 284. sq.
 v insert. in verb. liquid. 37.
 v et λ 395.
 ναιετάεσκε 588.
 νάϊος, νήϊος 432.
 νάπυ 288.
 νάρκα, νάρκη 331.
 νάρος, νηρός 42.
 ναυαγία, — ἄγιον 518.
 ναυήγος, ναυαγός 429.
 ναυκράτος 431.
 + ναυπηγήσις 513.
 αἱ ναῦς, νῆες 170.
 ναυσιδᾶν, ναυτιᾶν 194.
 ναυσιδόεις 191.
 ναυτίς 256.
 + ναυφυλακεῖν 575.
 η et τὸ νάρκα 438.
 νεαγενής 661.
 νεαλής 375.
 νεᾶν, νεᾶν 196.
 νεμπολίτης 604. sq. 665.
 νεαρός 42.
 νεβροστολίζω 625.
 νεηθαλής 661.
 τὰ νεῖα 433.
 νεῖν, νήθειν, νήκειν 151.
 τὰ νεκρά, τὸ νεκρόν 376. 378.
 + νεκροδόχος 307.
 νεκροκομίζω, — μέω 625.
 + νεκρότης 351.
 + νεκρηπόλος 681.
 νέκυιος, νέκυια 494.
 + νεκυσσός 647.
 νέμεος, νεμεῖος, νέμειος 557.
 νεμήσασθαι 742.
 νεκησμένος 254.
 + νεοάλωτος 675.
 + νεόβουλος 661.
 + νεοθήρευτος 375.
 + νεοκαταγραφος 661.
 νεολαία 404.
 νεομηνία 148.

- + νεόπιστος 661.
 + νεοπλουτοπόνηρος 661.
 + νεοσσοποιία 207.
 νεοσσός, νοσσός 206.
 νεουργός, νεουργής 185.
 νεοφθίμενος 622.
 + νεοφυλακτεῖν 576.
 νευροπαχὺς 585.
 νεφριαῖος, νεφρίδιος 557.
 νεώσοικοι 698.
 νη negativum 711.
 νη τὴν κόραν 640.
 νηδυίος 494.
 νήθειν, νείν 151.
 νήτης 482.
 νηκερός 710.
 νήκουστος 710.
 νηκτεῖς 256.
 νηλεής, ἀνὴλ. 711.
 νήνεμος et deriv. 710.
 νηπαθής 710.
 νηπιόθεν 94.
 νηριθμός 711.
 νηρός 42.
 νηρώδης 42.
 νησιώτης 700.
 νηστής, νηστευτής 326.
 ὁ, ἡ νήστις quomodo declin. 326.
 νήτη 42.
 νήχειν 151.
 νιβάδες 610. 686.
 νίλω, νίπτω 241.
 νίλος 647.
 νικητέλεια 538.
 νικοφόρος, — φορεῖν 686.
 νιμμός, νίμμα 198.
 νίτρον 305.
 νοθαγενής 661.
 νοθογέννης 661.
 τῷ νοῖ 453.
 νοίδιον 87.
 νομάω 587.
 νομία 590.
 νομίζω cum infinit. aoristo 752.
 νόμισις 351.
 + νομοφυλακεῖν 575.
 + νομοφυλακίς 452.
 τοῦ νοός 453.
 νοσσός etc. 206.
 νουθεσία 512.
 νουθετεῖα 521.
 νουθέτημα 521.
 νουθέτησις 512.
 νουθετησμός 511.
 + νουθετητής 520.
 νουθετεῖα 506.
 νουθετικός 520.
 νουμηνία 148.
 νουνεχίς 689.
 νουνεχόντως 604.
 νουνέω 599.
 νοῦς quomodo declin. 453.
 νυκτηγερτεῖν, νυκτηγρετ. 701.
 νυκτητεῖν 670.
 νυκτιπόλος 666.
 + νυκτιμορφος 686.
 + νυκτιπορία 686.
 + νυκτιπραξία 686.
 νυκτοβανία 521.
 νυκτοφαής, νυκτιφ. 686.
 νυκτόφοιτος, νυκτίφ. 686.
 νύμφα, νύμφη 332.
 Νύμφαιον, εἰος 371.
 + νυμφόβας 610.
 νυμφοστολίζω 625.
 νὺν ἄρτι 20.
 νῦν δὴ 19.
 νυνί ο. fut. 19.
 νωδός 234.
 νωδύνος 710.
 νώνυμος 710.
 νωπεισθαι 190.
 νωταῖος, νωτιαῖος 557.
 ὁ νῶτος, τὸ νῶτον 290.

- ξ et σ altern. in verb. in ζω, οι pro ο 648.
 ττω 191.
 ξ et ττ 241.
 ξ et κ 414.
 ξεναγός, ξεναγωγός 480.
 ξεναλόγος 661.
 ξενηδόχος 661.
 ξένισις 351.
 ξενιτεύειν 443.
 ξενοδοκεῖν, — δοχία 807.
 ξενοῦσθαι, ξενίζεσθαι 361.
 ξενών 166.
 ξηραλείφειν 571.
 ξηραλοιφεῖν 571.
 ξήρασις 117. 502.
 ξηρολонтρεῖν 594.
 + ξιφοφορεῖν et ξιφηφ. 678.
 681.
 ξοῖς 88.
 ξυλήριον, ξυλίφ., ξυλύφ. 78.
 ξυνᾶν 197.
 ξύρω, ξυράω, ξυρέω 205.
 ξύστρα 90. 299. 460.
 ο mut. in α 638. sq.
 ο — — η 634.
 ο — — οι 647.
 ο — — ω in init. vocab.
 710. in composit. 390.
 ο et ω altern. 78. 156. 231.
 249.
 ο eximitur in adject. in οος
 236.
 ὀβελιαῖος, ὀβελιαῖος 550.
 ὀβελιαφόρος 647.
 ὀβριμοπάτης 660.
 ὀδαγός, ὀδηγός 429.
 ὀδμάσθαι 89.
 ὀδμή, ὀσμή 89.
 ὀδοιδόκος 647.
 ὀδοιπλαγῆν 680.
 + ὀδοφυλακεῖν 575.
 ὄξειν 89.
 ὀθούνεκα 657.
 οἰ pro ο 648.
 οἰανοστρόφουν 153.
 οἰδάνω de augment. 153.
 οἶδας 236.
 οἶδηκε 153.
 οἶησασθαι 719.
 οἶκαδε pro οἶκοι 44.
 τὰ οἶκεια πράσσειν 441.
 + οἰκειοποιεῖσθαι 199.
 + οἰκειόχειρος 121. 515.
 οἰκέειον 516.
 οἰκετία, οἰκεσία 505.
 οἰκλήτης 700.
 οἰκογενής 202.
 οἰκοδεσποτης, — δέσποινα 373.
 + οἰκοδίατος 202.
 + οἰκοδομεῖν 490.
 οἰκοδομή 421. 487.
 οἰκοδομηκε, ὠκοδ. 153.
 οἰκοδομήσε 153.
 οἰκοδομήσεις 421.
 οἰκοδομία oxyt. 487.
 οἰκοδόμος 487.
 + οἰκόθρεπτος 577.
 + οἰκοπίναξ 373.
 οἰκόσιτος 202.
 οἰκοτραφής 577.
 οἰκότριψ 203.
 οἰκούρει 153.
 οἰκοφθόρησε 155.
 οἰκτειρῆσαι 741.
 οἰκτίσατο, ὠκτίσ. 153.
 + οἰκτόφρωνος 685.
 οἶμαι cum infinit. apertis
 751.
 οἰμῶσσω 608.
 οἶνεῶν, οἶνῶν 166.
 οἶνοποισία 522.
 οἶνοχοῖα, οἶνοχρεία 493.
 οἶνωπή 106.
 οἶον ὡς 427.
 οἶοςδηποτοῦν 373.
 οἶσαι 733.

- † αἰστοφόρος 654.
 οἰσῦα, οἰσουν 301.
 ὀκτωκαιδέκτης etc. 408.
 † ὀκτωμηνιαίος 549.
 ὀλεσθῆναι 782.
 ὀλεσιολκος 701.
 ὀλέτις 256.
 † ὀλιγοξέλα 676.
 † ὀλιγοήμερος 676.
 † ὀλιγολαλέω 627.
 ὀλιγοπασία 522.
 † ὀλιγοτροφέω 578.
 ὀλιγοχροσία 106.
 ὀλισθῆσαι 743.
 † ὀλισθογενεμεῖν 882.
 † ὀλοήμερος 676.
 ὀλοιστοχος 648.
 ὀλοκαυτεῖν, — τοῦν 524.
 † ὀλοκαυτίζω 568.
 ὀλοαίζω, ὀλολύττω 192.
 ὀλοσφύρητος, φύρατος 203.
 ὀλόσφυρος 206.
 Ὀλύμπιον, — πίσιον 369.
 ὀμαλός, ὀμαλῆς 185.
 † ὀμβροβλυτεῖν 623.
 † ὀμήθεια 676.
 † ὀμμάτιον 211.
 ὀμνυμι cum infin. aoristo 750.
 ὀμοιοβλαστάνω 623.
 ὀμόλογος 3.
 ὀμολογῶ cum infin. aor. 749.
 ὀμονόως 142.
 † ὀμοπραγεῖν 593.
 ὀμορόφιος, ὀμωρ. 709.
 ὀμοσχῆμων, ὀμοιοσχ. 643.
 † ὀμοστροφία 578.
 † ὀμοσφηεῖν 2.
 ὀμόνηφος 2.
 ὀμφαλητόμος, ὀμφαλετ. 651.
 ὀ et ἡ ὀμφαξ 54.
 ὀναγρος 382.
 ὀνειδισμός 512.
 † ὀνειρόπληξ 611.
 ὀνοίμην 18.
 ὀνομαδέτης 668.
 ὀνομακλήτωρ 668.
 ὀνόμασις 502.
 ὀνοματοθεσία, ὀνοματολόγος 666.
 ὀνοματοθήρας 627.
 ὀνυχίζω 289.
 ὀνυχμαῖος 559.
 ὄνα et derivata 13.
 ὀξίζω, ὀξύζω 210.
 ὀξίς, ὀξινος, ὀξύς, ὀξυνος 210.
 ὀξύα, ὀξίη 301.
 ὀξυβλαπτειν 510.
 † ὀξυβουλία 624.
 ὀξυγλύκεια 539.
 † ὀξυγράφος 125.
 ὀξυδεκτεῖν, ὀξυδορεῖν 576.
 ὀξυδερκῆς et derivata 576.
 ὀξύτινος, ὀξύνος 301.
 ὀπαδός, ὀπηδός 451.
 ὀπες pro ὥπες 461.
 ὀπηνίκα 50.
 ὀπισθε 284.
 ὀπισθεν, ὀπιθεν 8. 11.
 ὀπισθέναρ 670.
 † ὀπισθοδρομεῖν 618.
 ὀπισθόκωλα 79.
 ὀπλισμός 511.
 ὀποδαπός 57.
 ὅποι pro ὅπου 43.
 † ὀποιότης 350.
 ὀποσάμηνος 663.
 ὀποσάπους 663.
 † ὀποσύτης 353.
 ὅπου δη 374.
 ὀπτανειον, ὀπτάνιον 276.
 ὀπτῆρ 90.
 ὀπωρώνης 206.
 ὄρεακός 697.
 ὄρεῖβας 608.

- ὄρειβασία 686.
 ὄρειθαλής 686.
 ὄρειος et composita 712.
 ὄρεκτιῶν 82.
 ὄρεοκόμος et ὄρεωκ. 696.
 ὄρεοπολεῖν 678.
 ὄρέσβιος 672.
 ὄρεωπολεῖν 696. 697.
 ὀρθογνωμεῖν 382.
 ὀρθοπάλη 304.
 ὀρθοστάδιος 238.
 ὀρθοῦν et compos. 250.
 ὀρθριος, ὀρθρινος 51.
 ὀρθρος 275.
 ὀρίκτιος 684.
 ὀρίκτυπος 688.
 ὀριμαλίδες, ὄρομ. 686.
 ὀριπέδιον, ὄροπ. 686.
 ὀρκίζειν, ὄρκουν 361.
 ὀρκιτόμος, ὄρκιατ. 656.
 ὀρκιφόρος 656.
 + ὀρκικός 362.
 + ὀρκιστομεῖν 657.
 ὀρκισμός 361.
 + ὀρκοσφάλτης 657.
 ὀρκύπτω 669.
 ὀρκώτης, ὀρκιστής 361.
 ὀρμενος 112.
 ὀρμησία 682.
 ὀρνιθοθηρῶν 627.
 ὀρνιθόπαις 500.
 ὀροφαιτῶν, — φοιτεῖν 629.
 ὀρσιγύναις 659.
 ὀρυγή, ὀρυχή 231.
 ὀρύγιον 231.
 ὀρύγω, ὀρύχω 318.
 ὀρυκτής et compos. 231.
 ὄρυξ 231.
 ὀρύχω, ὀρύσσω 318.
 ὀρχηστής 254.
 ὀρχηστρίς 256.
 ὀρφοβοτία 521.
 ὀρχίπεδον 679.
 ὀρητομέω 679.
 ὀσαπλάσιος 663.
 ὀσδηποτοῦν, ὀσισδηποτοῦν 373.
 ὀσμή et derivata 89.
 ὀστέινος, ὀστιως 262.
 ὀσπρακοφορέω 626.
 ὀσφράδιον 74.
 ὀσφραίνειν τινά τι 468.
 ὀσφρασις, ὀσφρησις 117.
 ἰσφρήσασθαι 741.
 ου pro ε 667.
 οὐ — οὔτε μή 722.
 οὐ — οὔδε 723.
 οὔδέποτε cum praeterito 458.
 οὔδεπώποτε cum futuro 458.
 οὔθεις etc. 131.
 + οὐλοκομῶν 629.
 + οὐλοποιήσις 513.
 οὐν omiss. et addit. 374.
 οὐπω pro οὐ πάνν 458.
 οὐραγός 430.
 οὐράδιον 14.
 οὐρανόθεν 94.
 οὐρανοφαιτῶν 629.
 οὐριοδραμεῖν 617.
 οὐροδόχος, οὐρηδ. 654.
 οὐτω cum comparat. et sim. perl. 424.
 οὐχ οἶον 372.
 ὀφειλέσιον 516.
 ὀφείλη 90.
 ὀφρωπλόκαμος 697.
 + ὀφιοκέφαλος 697.
 ὄφλημα, ὀφείλημα 466.
 ὀχέταγωγός 430.
 ὀχλοκρατία, — σία 525.
 ὀψασθαι 734.
 ὀψεδύων 560.
 ὀψίζειν quomodo canstr. 231.
 ὀψιος, ὀψιμος, ὀψινός 51.
 ὀψιχα 51.
 ὀψωνιον, ὀψωνιασμός. 420.

- π et φ altern. 113. 399.
 παγγενῇ 515.
 + παγγήρως 516.
 παιγνιαγράφος 656.
 παιδάριον 239.
 παιδεία docti 469.
 τὰ παιδικὰ 420.
 παιδίσκη, παιδισκάριον 239.
 παιδόθεν 93.
 παίζω, παίξω, παίω 245.
 παλαιστή 295.
 παλαιστής 295.
 παλαιστικαῖος 295.
 παλαιστικός, — στικμός 242.
 παλαστεῖν 295.
 παλαστή 295.
 παλιμμεταβολή 498.
 + παλινδρομή 498.
 + παλινδρόμησις 618.
 παλιντροπιάσθαι 498.
 παλῶεις 498.
 παμμέγας 106.
 παμμιγῇ 515.
 + παμμορφος 516.
 παμπλούσιος 106.
 + πάμπλεutos 516.
 + παμπρύτανις 516.
 παμφαίνω, φανάω 682.
 + πανάξιος 516.
 πανάρετος 329.
 + πανάρθρος 516.
 + πανασεβής 516.
 πανδόχος, πανδόκος et derivata 307.
 πανδῶτιρα et παντοδ. 678.
 + πανέντιμος 516.
 πανεπίδυμος 516.
 παρέστησαν 560.
 + πανευεργέτης 516.
 πανήγυρις 701.
 πάνθηλος 536.
 πανθολήνη 499.
 πανοικί, πανοικί 515.
 πανοικία, πανοικία 514. sq.
 πανοίκιος 515.
 πανστρατί 515.
 πανστρατιά 518.
 πανταθενής 690.
 Πανταλέων, Παντολ. 690.
 παντάμορφος 690.
 παντοάνεξ, παντοῦνεξ 675.
 + παντοκτής 676.
 πάντολμος, παντότ. 678.
 παντόκτης, πανόκτης 678.
 πάντοτε 113.
 πανώλης 708.
 πανώλεθρος, πανόλ. 706.
 πάπυρος 303.
 παραβάτης, παραβ. 698.
 παραβατόν 313.
 παραβόλιον 238.
 παραγγέλλειν ἐς τὸν ἔργον 212.
 παραδειπνίδες 326.
 παραθήκη 318.
 + παραθηροφύλαξ 318.
 παρακατατίθεσθαι 318.
 παράκουσις 352.
 παραλληλότης 644.
 + παραλύπησις 352.
 παραμυθία, μύθιον 517.
 + παραμύσσειν 219.
 παραναγινώσκειν 218.
 + παρανόμησις 513.
 παραπληγία, παραπληξία 530.
 παρασημασμένον 440.
 παρασκευή 420.
 παρατίθεσθαι 313.
 παραυτά 47.
 παρεμβολή 877.
 παρῆν, παρήξ 414.
 + παρκεῖ 46.
 παρήμενος 177.
 παρῆχιν μάστιγα 135.
 παρῆψημα 176.
 παρθενών, παρθενιών 166.

Fff

- Περὶ ἡθῶς 432.
 παρολιόθησις 352.
 παρονομασία 714.
 παροξύς 539.
 παρόρειος 712.
 παρρηία 712.
 + παρόριον 712.
 παρρημῶν, παρρησῶν τινὰ (ἐκ)
 τι 439.
 παρόψιον 176.
 παρρηΐς 176.
 παρρηδὴ 391.
 παρρηρία 712.
 παρρηρόφης 706.
 πασασθαι 90.
 + πασιδελιον 687.
 πασιμέλουσα 687.
 πασσυρεῖ, — νηΐ 515.
 πατραδελφία 306.
 πατραδελφός 304. 306.
 πατρακουσθεῖς 564.
 πατροπάτωρ 304.
 ἡ πατροφονίας 6.
 παχύνσας 458.
 πεδοί 648.
 + πειδάργησις 513.
 πεῖνα, πείνη 438. 499.
 πεινᾶν 61.
 πεινᾶσω, πεινῆσω 204.
 + πεινατικός 204.
 Πειραεύς, Πειραιίδης 41.
 πειρώλης 613.
 πελασγικός, πελαργ. 109.
 πελεθόβαψ 611.
 πελεκίζειν 841.
 πέλεκυς quomodo declin. 246.
 πέλω 583.
 πέμπειν ἐπὶ τινι et ἐπὶ τι 475.
 πενητεύειν 443.
 πενθημυποδιαίον 547.
 πενθημιταλαντιαῖος 548.
 + πεντακέλευθος 413.
 + πενταστάτης 413.
 πέντε in compositt. 413.
 πεντέμηνος, πεντῆμ. etc. 416.
 πεντεναῖα 482.
 + πεντηκόντοσηρνιαῖος 549.
 πεντηκοστηλόγος 638.
 + πεντώνυχος 708.
 πεντώροφος, πεντόρ. 709.
 πενταδμήντος pro πενταμένου
 582.
 πεπολιόθησις 296.
 + πέπτρια 225.
 πέπων 258.
 ἡ Πέργαμος, τὸ Πέργαμον 422.
 περὶ c. numeral. 416.
 περιβοησία 532.
 + περιδεξιότης 851.
 περιέλκειν 415.
 περιέσσευε 28.
 τὰ περιεσθηκότα 377.
 + περιόντος 144.
 περιόδυνᾶν 714.
 περιολκή 413.
 + περιπνοή 495.
 περιπολεῖν 124.
 περιπωμάσκειν 671.
 + περισκοπήσκειν 218.
 περισπᾶσθαι 445.
 περιστάσις 376.
 περιστάτος 376.
 περιστρεφών 167.
 περιτροχέω 590.
 περονήτης, — τρίς 255.
 περσέπτολις v. Addend. ad p.
 713.
 πέσαι 725.
 πέτεσθαι, πετάσθαι 581.
 πεύσμα, πύσμα 727.
 πεφροντικός βλέπειν 119.
 πεωδης 613.
 πηγεσίμαλλος Addend. ad p.
 713.
 Πηλάγορες 658.
 + πηλοποιητικός 520.

- † πληροποιῖν 590.
 πήμανσις 116.
 πηνίκα 50.
 πήχυις 494.
 πήχυς quomodo declin. 245.
 πιῖζειν tangere 64.
 πιστήριον 181.
 πιθάν, πιθάν 166.
 πιθογάστωρ, πιθόγαστρος 669.
 † πιθοπλαστίη 509.
 πίμπλασθαι, πίπλ. 95.
 † πινυκογραφεῖν 621.
 πιούμαι, πίομαι 30.
 πίσαι pro πίσιαι 469.
 πιστεύσασθαι mandatum accipere 320.
 πιττοκαυτεῖν, πιττοκαυτοῦν 524.
 πιτυίς 397.
 πλαγίανλος 382.
 † πλασματογράφειν 621.
 πλαταϊκός, πλαταικός 41.
 πλάτη, πλάτιγξ 72.
 πλατυ γελᾶν 472.
 † πλατύρρυμος 405.
 πλέει 220.
 πλεθριαῖος, θρηῖος 544.
 πλεῖν et derivata 614.
 πλεῖον rectione carens 410.
 Πλειστοάνας, Πλειστοάνας 675.
 πλεοναχός 283.
 πλεῦμων, πνεύμων 306.
 πλῆμα, πλῆσμα 254.
 πλην οὐ, πλην εἰ 459.
 πλοῖζω, πλόεμος 614.
 πλόκων 260.
 πλοδ 455.
 πλοῦς iter 615.
 † πλουτισμός 516.
 πλουτοκράτεια 525.
 πλύντης, πλυντής 256.
 πλωάς, πλωῖζω, πλώιμος 614.
 seq.
 πνῆγας, πνῆγος 107.
 πῶα 496.
 ποδαγός, ποδηγός 429.
 ποδαγραῖν, ἴπν 80.
 Ποδαλείριος 689.
 ποδάνιπτρον et ποδόν. 689.
 ποδανωμᾶν 689.
 ποδαπός, ποταπ. 56.
 ποδηροφορεῖν 678.
 ποδάκεια 688.
 ποδωνος, ποδωνός 584. 587.
 ποδιωκύτατος, — ἰσχυρός 587.
 seq.
 ποιειτρόφος 688.
 ποῖ, πῆ, πῶ altera. 43.
 ποῖα, πῶα 496.
 ποιεῖσθαι ἄριστον 200.
 ποιεῖσθαι θεῖόν υἱόν 384.
 ποιημενέσθαι v. Add. ad p. 386.
 ποιηφαιεῖν, ποιηφ., ποιηφ 643.
 † ποιμασία 115.
 ποιᾶζω 204.
 ποινάσομαι, ποινήσομαι 204.
 ποινάτωρ, ποιητήρ 204.
 ποῖος pro ποδαπός 59.
 ποιότης 350.
 πολεῖν 583.
 πολεῦειν 124.
 πολιανόμος 681. 697.
 πολιήγορας 681.
 πολιήτης 699.
 † πολιήτωρ 699.
 πολιτισσοῦμος 687.
 πολιισσοῦχος 667.
 πολιτικνεύσθαι Addend. ad p. 386.
 πολλαγόρασος 436.
 πολληπλήσιος 663.
 πολλαδεκάκις 663.
 οἱ πολλοί 217.
 πολύ pῶα αἶων 594.
 Fff 2

- πολυκαής 523.
 + πολυλαία 493.
 πολυλίξιν 628.
 πολυλογίζειν 569.
 πολυμήτηρ 659.
 πολυπλήθω 631.
 ὁ πολὺς 193. 390.
 πολυτελεύεσθαι 67.
 πολυτιμία 630.
 (τὸν) πολὺτον 610.
 πολυτραφής, — τριφής 577.
 πόμα, πῶμα 456.
 ὁ, ἡ πομπόλυξ v. Add. ad
 p. 309.
 πομπήρος, πόνηρος 389.
 πονήρως, πονηρῶς 316.
 + πορθημευτής 376.
 πορθηκόπος 416.
 πορπάω, πορπάω, πορπήσω
 203.
 πορτηρόφος 679.
 πορφυραῖος 147.
 πορφυρώτατος 234.
 Ποσειδώνιον, — ναῖον 360.
 ποταπός 56.
 ποταπῶν 581.
 πότης, πώτης 456.
 πούς, πούς v. Addend. ad
 p. 453.
 πραγῇ pro πράξα 540.
 πράξης 403.
 πρανής, κρηνής 431.
 πραόνως 403.
 πράος et πρᾶς 430.
 + πρᾶυλόχος, πρᾶυθυμῆν,
 πρᾶυτόκος 404.
 πρᾶων 403.
 πρεσβεῦσι 69.
 πρεσβευσία 532.
 πρέσβευσις 69.
 πρέσβεως 69.
 πρέσβις, πρέσβως 246.
 πρίσμαι quomodo declinetur
 137.
 πρίω pro πρίσσο 360.
 + προαγός 432.
 προαλῆς, προσάλω 245.
 προαριστίδας 556.
 προβασκάνιον 86.
 + προβοῦλντης 624.
 + προβοῦλιν 519.
 προβραχῆς 540.
 προγαμαῖος 544.
 προγαστρίδιος 556.
 πρόγραμμα 249.
 + πρόδομα 249.
 προδοσέταιρος etc. v. Add.
 ad p. 713.
 προδωμάτιον 252.
 + προεξέρχειν 287.
 + προεπίδεσμος 298.
 προετέρουν 28.
 προῖξεται 469.
 πρόκα 51.
 προκοίτων 252.
 προκοπή 85.
 προμάτηρ 660.
 προμαχεών, προμαχών 167.
 προμηθεύς 256.
 προναία 404.
 + προνομῆς 316.
 πρόναος, προνουστικός 144.
 προνούστερος 144.
 πρόπελαι 47.
 + προπέλαιος 47.
 προπέρισι 47.
 πρὸς subintellig. 439.
 πρὸς cum numeralibus 410.
 πρὸς θυμοῦ, πρὸς αἰσχύνης,
 πρὸς κέρδους etc. 10.
 προσαγορία damn. 702.
 προσαίτις 256.
 προσβάλλειν sc. τὴν ὄψιν 282.
 + προσβάσιμος 227.
 προσβραχῆς 540.

- + πρόσγαιος 299.
 προσγελᾶν cum dat. et accusa-
 463.
 + προσγέννησις 352.
 + προσδοκήσιμος 132.
 προσεπατάλευμαι 598.
 προσευπαθεῖν 620.
 προσεὑπορεῖν suppeditare
 695.
 προσέψημα 176.
 προσήναμος 710.
 πρόσθε pro πρόσθεν 284.
 πρόθεμα 249.
 + προσκαταπτοιεῖσθαι 496.
 + προσκατεύνειν 592.
 προσκυνεῖν cum dat. et accusa-
 sat. 463.
 + πρόσλαμψις 352.
 πρόσμειδιαν cum dat. et ac-
 cusat. 463.
 προσπαίζειν cum dat. et ac-
 cusat. 463.
 προσστάς, προστάς 673.
 πρόστασις, προστασία 527.
 προστατία 521.
 πρόσστοον, πρόσταων 495.
 πρόσφαγμα, πρόσφαγμα 673.
 πρόσφατος 374.
 + προσφυνή 497.
 πρὸς χάριν 127.
 πρότριτα 414.
 πρόφρασσα 525.
 + προχθεσινός 324.
 πρύμνα, πρύμνη 331.
 πρυμνάσιον 75.
 πρυμνόςπαχυς 560.
 πρῶην καὶ χθές 323.
 πρωθῆβις 5.
 πρωῒ quo sensu 47.
 πρώϊος, πρωϊός 323.
 πρώϊος, πρωϊμος, πρωϊνός 52.
 + πρωτεξάειλος 306.
 πρωτελλάος 688.
 πρώτιστος 419.
 πρωτόθρονος 658.
 πρωτομηχανᾶσθαι 630.
 πρώτως 311.
 πτέον, πτύον 321.
 πτισανᾶς 436.
 πτοιά, πτοά 795.
 Πτολεμαῖον 370.
 πτολέπορθος, πτολίπ. 679.
 πτώμα 373.
 πόαλος 309.
 πυγμαχεῖν 670.
 πυγμομάχος 670.
 πυκιμήδης 671.
 πυλαμάχος, πυλαιμ. 648.
 πυλαωρός, πυλαορός 642.
 πυληγενής, πυλοιγ. 647.
 + πυριεργής 686.
 πυρκαϊῆς, πυρκαϊῆς 523.
 πυρκαϊαί, πυρκαῖα 523.
 + πυροφεγγής 686.
 + πυρκαλιεῖν 584.
 πυροσκήρατα 658.
 πύστις, πῦσις 728.
 πωγωνιήτης 700.
 πωλεῖν 584.
 + πωλοδαμαστικός 594.
 πωλοδαμνείν, —δαμνεῖν 594.
 πῶμα pro πόμα 456.
 + πωμάζειν, πωματίζειν 671.
 πωτῶσθαι 581.
 πῶνξ, πῶνγξ 72.
 ρ omise. et add. in adject.
 in ἰκος 242.
 ρ in terminat. nomin. in τις
 255.
 ρ et λ alternant 119.
 + ραγοειδής 76.
 + ραγώδης 76.
 ράδιον pro ῥᾶον 403.
 ράιν, ῥῆιν, ῥέιν 402.

+ σακοφορεῖν 678.

ῥάξ, ῥώξ 75.

ῥᾶον pto ῥᾶδιον 403.

ῥαόνως 403.

ῥᾶος 402.

ῥαπίζειν, ῥάπισμα 176.

ῥαφανίς, ῥάφανος 141.

ῥαφίς 90.

ῥάφω, ῥῥάφω 318.

ῥέει 220.

ῥεῖος 402.

ῥεῦσαι 739.

ῥέφανος 141.

ῥίγος, ῥίγος 121.

ῥιγασίβιος 420.

ῥιζόθεν 94.

+ τὰ ῥινία 211.

ῥινώλεθρος 706.

ῥίφα, ῥῥίφα 318.

ῥινοκλινδυνος v. Addend. ad

p. 713.

ῥόγες, ῥώγες 76.

ῥόη et composita 496.

τῷ ῥοτ 454.

ῥοῖδιον 87.

ῥαῖζομαι 616.

τοῦ ῥοός 453.

ῥοῦδιον 87.

ῥ. et ἡ ῥοῦς 454.

ῥύα 492.

ῥύμη 404.

ὁ ῥύπος, τὸ ῥύπος, ῥύπον 150.

ῥύσις, ῥεῦσις 727.

ῥώδιον 87.

ῥώξ 76.

σ, θ et τ altern. in perfect. 325.

σ et τ — 194.

σ geminat. 647. 673.

σ insert. in perfect. pass. et derivatis 35. 234.

σ insert. in adverb. in Gen. 3.

σ insert. in composit. 649.

σαγάπηνος, σαγάπηνον v.

Addend. ad p. 309.

σαλρεῖν 83.

σακρυφόρος 672.

σάκκος et derivata 257.

+ σακοφόρος 680.

σάντας 638.

σαλπικτης, σαλπικτης, σαλπίστης 191.

σαλπίσαι, σαλπίζειν 191.

σαπράλογία 378.

σαπρός 377.

σαρδῶ sardonys 187.

+ σαρκόθλασις 501.

σαρκοεχίζω 523.

σάρον, σαρὸν 83.

σαροῦν 83.

σάρωθρον, σάρωτρον 131.

σειράδιον 74.

σειραφόρος, σειραφόρος, σεραφόρος 645.

σεισίφυλλος, + σεισόφυγος v.

Addend. ad p. 713.

σελαηγενέτης 681.

σελαςφόρος 672.

σελεδηφάγος 684.

σεμνηγορεῖν 703.

σεμνοκόπτω 416. 628.

Σεραπιδεῖον 372.

σεσαρός βλέπειν 119.

σήθειν 151.

σημάδιον 74.

σημαιοφόρος, σημαιοφ. 645.

σημᾶναι 24.

σημαντρον, σημαντήριον 13.

σιαλογέω 574.

σιδήρεος 208.

σιδηρορρυχέον 232.

σικνήρατον 86.

σικνός 238.

σικχάζομαι, σικχάζω 226.

σικχασία, σικχάσις 226.

- αἰχρός 226.
 αἰνάμωρος, αἰνώμερος 689.
 αἰναπι, αἰναπι quomodo de-
 clin. 288.
 αἰνηπι, αἰνηπυ 288.
 αἰνιάτρον, αἰνιάτηριον 131.
 αἰπύς, αἰπύη 301.
 αἰταγωγός 430.
 αἰτομετρειν et derivata 385.
 + αἰτών 166.
 αἰαιολογεῖν 648.
 + αἰαισθής 228.
 αἰαλαθάρα 428.
 αἰαλεύειν 64.
 αἰάς, τὸ σκατόν 293.
 αἰε suffix. 588.
 αἰελέα 78.
 αἰετογράφος 646.
 + αἰετοφύρος, —ρεῖν, αἰε-
 —μός 512.
 αἰετοτραφεῖν, —τροφεῖν 578.
 αἰετοπύς 62.
 αἰετινίψ, αἰετινίψ 400.
 αἰετογράφος et derivata 646.
 αἰετολογεῖν 646.
 αἰετομαχεῖν 646.
 + αἰετοφανής 646.
 αἰετινίψ 400.
 + αἰετορρόκτης 17.
 αἰετορός, αἰετορώδης 228.
 αἰετιπός, αἰετιφός 399.
 αἰετινίψ 399.
 αἰετοπέειν 591.
 αἰετινίσις 613.
 + αἰετοπετής, —τήριον 592.
 αἰετοπύξιν 218.
 + αἰετοπύξινος 612.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 552.
 αἰετοπύξινος, —πύξινος 82.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 499.
 αἰετοπύξινος 648.
 αἰετοπύξινος 499.
 αἰετοπύξινος, —μυρία 499.
 + αἰετοπύξινος 678.
 αἰετοπύξινος 105.
 αἰετοπύξινος 657.
 αἰετοπύξινος 635.
 αἰετοπύξινος 613.
 + αἰετοπύξινος 256.
 αἰετοπύξινος, αἰ. 613.
 αἰετο 293.
 αἰετ 254.
 αἰετο et derivata 253.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 253.
 αἰετ 61.
 αἰετο, αἰετο 253. 254.
 αἰετο 302.
 αἰετο 616.
 αἰετο 88.
 αἰετο, αἰετοπύξινος 273.
 αἰετοφύρος 635.
 + αἰετοπύξινος 662.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος
 671.
 αἰετοπύξινος 204.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 204.
 αἰετοπύξινος 294.
 + αἰετοπύξινος 669.
 αἰετοπύξινος 74.
 αἰετοπύξινος, —μαῖος 544.
 αἰετοπύξινος 296. 550.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 28.
 αἰετοπύξινος 118.
 αἰετοπύξινος, αἰετ 81.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 616.
 αἰετοπύξινος 238.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 552.
 αἰετοπύξινος 616.
 + αἰετοπύξινος 216.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 216.
 + αἰετοπύξινος 216.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 241.
 αἰετοπύξινος, αἰετοπύξινος 400.

- στάσιμος 233.
 + στασιοποιεῖν 678.
 στάσις pro στασιῶται 469.
 στατὸς χιτῶν 238.
 σταχυηκομᾶν 629.
 σταχυηφορεῖν, σταχυφ. 681.
 στεγανόμος, στεγανόμιον 641.
 στεγαστῆς 255.
 στελγίς 460.
 στέμφυλα 405.
 στενωπή 106.
 στενοχωρής 185.
 στερνοκοπίσθαι 593.
 στερνοκτυπέω, στερνοτυπτέω 593.
 στεφανοπλόκος, στεφανηπλόκος 650. sq.
 στεφανοφόρος, στεφανηφ. 650.
 στεφανωτὶς, —ωτῆς 255.
 + στεφηφορία 680.
 στεφηφόρος 680.
 στήθεσφι 672.
 στηθύνιον, στηθήγιον, στηθίνιον 386.
 στημονητική, στημονονητική 669.
 στημορῶραχεῖν 669.
 στιγματηφορεῖν 682.
 + στιγματηφορος 682.
 στιγματῆς, στιγματῆς 544.
 στεγγίς 299. 460.
 στοά, στοῖα, στωά 495.
 στομακάκη 668.
 στραβαλοκομᾶν 629.
 στρατιώτης 700.
 στρέφω, στράφω, ἑστραφα etc. 578.
 στέρηνῆς, στέρηνῶν 381.
 ὁ et τὸ στέρηνος 381.
 στρόβιλος, στροβίλιον 397.
 στροβιλοῦν, στροβιλίζειν 397.
 στρωφάω 583.
 στρωματεύς 401.
 στρωματόδεσμος, —σμον 401.
 στρωφάω 585.
 στύπη 261.
 στυπτεῖος, στυπτεῖνος, στυπτεῖνος 261.
 στυπτεῖον 87.
 + συναγρευτής 382.
 σύαρος 381.
 συγγένησις 352.
 συγγενὶς 452.
 συγγνωμονεῖν 382.
 συγγραφέω v. Addend. ad p. 395.
 συγκάθεδροι 465.
 συγκαθιέναι 398.
 + συγκασιγνήτη 173.
 συγκαταβαίνειν 398.
 + συγκεφαλαῖμα 271.
 + συγκορύφωσις 271.
 συγκρίνειν, σύγκρισις 278.
 + συγχορηγός 173.
 σύγχρωτα 414.
 συγχύνω 726.
 συλλογισμῆς 559.
 + συμβασιλεύς 172.
 + συμμετρώτης 351.
 + συμπτένθερος, —θέρα, —θι-
 ριάζειν 173.
 σύμπεντε 414.
 + συμπλανητής 173.
 συμπλοκή 260.
 σύμπνοια 496.
 συμπολίτης 172.
 συμποσία, συμπόσιον 517.
 + συμποσιεύς 553.
 + συμπροκόπτω 85.
 + συμπτωθέν 249.
 σύμπτωμα 248.
 σύμπτωχος 173.
 συμφέρω et συμφορέω 587.
 συμφοιτητής 400.
 συμφυῆς 497.
 συμφυή, συμφυία 497.

- συμφυλῆτης 172.
 σύμφωνος 8.
 σύμφηφος 2.
 σὺν αὐτοῖς τοῖς quomodo
 constr. 100.
 συναθλητής 172.
 + συναιχμαλωτίζω 442.
 συνακαταληπτεῖν 574.
 συναντᾶσθαι 288.
 συνασοφεῖν 630.
 + συνατροφεῖν 578.
 συναφή, συνάφεια 497.
 σύνδεσις 352.
 συνερέτης, συνηρέτης 704.
 συνευπάσχω 619.
 συνευπορεῖν, —ρίξαι 596.
 συνευφράσασθαι 624.
 συνήβολος 699.
 συνηρετμεῖν 705.
 σύνθεμα 249.
 + συνθεματίζω 249.
 + συνθεράπων 172.
 συνθεσίη, συνθήκη 527.
 + συνθηκοποιεῖσθαι 200.
 + συνθλάσος 173.
 συνοικέσιον 516.
 συνομοσία, συναμοσία 704.
 + σύντεκνος 173.
 συντομέω, —μέω 590.
 συνυφή, συνύφεια 497.
 συναχαδόν, συνοχηδόν 701.
 + συοθήρας 627.
 συρέμβολον 671.
 συρίκτης, συρίκτης 192.
 σύριγμα, σύρισμα 192.
 συρίζω, συρίττω 192.
 σύρφοια 497.
 συρφετός 433.
 σὺς ἄγριος, σύαγρος 381.
 + συσπουδαστής 173.
 συστροφουῖσθαι 590.
 συσχολαστής 400.
 σφαζω, σφάττω 241.
 σφόγγος, σπόγγος 113.
 σφόνδυλος 113.
 σφυρήλατος 206.
 σφυρίς 113.
 σχάζειν, σχᾶν 219.
 σχεδίσαιον 371.
 σχῆμα v. Add. ad p. 445.
 σχίσαις 447.
 σχῆμα oratoris 380.
 σχινοτρώκτας 638.
 σχολή schola 401.
 + σωληνοθήρας 627.
 σωμασκεῖν 670.
 σώματα 378.
 + σωτηριώδης 220.
 τ formale interposit. 256.
 τ et θ alternant 131.
 τ et σ — 131.
 ταγηνοκνισσοθήρας 627.
 ταλантаίος, ταλανταῖος 544.
 ταλαντοῦχος 667.
 ταλασιούργος 667.
 ταμεῖον 493.
 τάξασθαι μισθόν 320.
 ταξιώτης 700.
 ταπεινώσις 352.
 παραξίπολις, —ιδος 606.
 παραχωδῶς 316.
 + ταφειών 166.
 τάχιον 77.
 ταχυγραφος, —φεῖν 122.
 τέ numeralibus interposit.
 410. sq.
 τεθέληκα 332.
 τεθνηκὸς λέγειν 119.
 τεθριππεύω 624.
 τειχοφυλακεῖν 574. sq.
 τεκετόνος 678.
 + τεκνοποίησις 513.
 τελεσιουργεῖν 667.
 + τελεσφόρημα 673.
 τελεσφόρος 672. sq.
 τέμαχος 22.

- τεμμάχιον 22.
 τέξαι 743.
 τερασκόπος, τερατοσκόπος 673.
 τερπικέραυνος Add. ad p. 713.
 τετάρτως 311.
 τετευγμένος 728.
 τέτευχα 396.
 + τετραήμερος 676.
 τετρακαιδέκατος 409.
 τετράμηνος, νιαῖος 549. sq.
 τετραμναῖος 553. sq.
 τετράπεδος, τετράποδος 546.
 τετραπηγνυαῖος 549.
 τέτρασι 409.
 τέτραχμον 671.
 τέτροφε 589. sq.
 τετρώβολος, τετρωβολιαῖος 549.
 τετρώβολος, τετρώβ. 709.
 τέτταρα καὶ δέκα, τέσσαρες καὶ
 δέκα quomodo declinent.
 408. 409.
 τέτυχα 395.
 τεῦγμα 728.
 τευτάζειν 70.
 τεσχεφόρος 672.
 τεχνάζειν, τέχνασμα 477.
 τέχνημα, τεχνήσασθαι 477.
 τεχνιτεύειν 443.
 τηθαλλαδοῦς, τηθεῖας, τηθε-
 λάδους 299.
 τήθη, τηθή 134.
 τηλεσίφαντος 688.
 τηλοσκόπος Add. ad p. 713.
 τηνικάδε, τηνικαῦτα 50.
 τήν πρώτην εἶναι 274.
 τιθέαμεν 245.
 τίθη προ-τίθεσθαι 360.
 τίληφ, τίφη 300.
 Τιμαγένης, Τιμογ. 653.
 τιμάσχος 642.
 τιμωρός 642.
 Τίρυνς 116.
 Τισιφώνη v. Add. ad p. 713.
 τίθη, τιθή, τιθῆς 134.
 τιτρωσμός 300.
 τλασίφρων, τλαισίφρ. v. Add.
 ad p. 713.
 τό adverbis temporal. prae-
 fixum 50.
 τολών in init. period. 342.
 τοιοῦτος, τοσεῦτος cum com-
 parat. et superlat. 424.
 τοιχορύκτης, τωχωρ. 232.
 τονέες 69.
 τονεῖσθαι 50.
 τόλμα, τόλμη 331.
 τομέχαι 50.
 τόμος, τὸμός 22.
 τονδροῦζω, τονδρῶζω, —εῖς
 358.
 τοξικράτη, τοξοφώνη 666.
 + τοπογραφῶ 627.
 τόρμα, τόρμη 331.
 τοσάριθμος 663.
 τοσανταπλάσιος 663.
 τοσοῦτον εἶναι 275.
 τότενικαῦτα 50.
 τραγία, τραγῇ 78.
 τραχηλιαῖος, —μαῖος 558.
 τραχηλοκοπεῖν 341.
 τραχώδης 541.
 τρεῖς καὶ δέκα, τρεκαίδεκα
 quomodo declin. 408.
 τρέπω, τρέφω, τέτραφα, τ-
 τροφα 577. sq.
 + τριακονταμναῖος 554.
 τριακοντούτης, —ούτον 407.
 seq.
 + τριδακτυλιαῖος 550.
 τριμηνιαῖος 549. sq.
 + τριμοῖριαῖος 545.
 τριωβολιαῖος 551.
 τριώβολος, τριώβ. 709.
 ἐκ τριόδου 38.
 τριπαισιαῖος 548.
 τρίπηχυς 549.

- τριποδηφορεῖν 685.
 τριςκαίδεκα 409.
 τριτάλαντος, — λαντιαῖος 547.
 αση.
 τρίτη ἡμέρα, τρίτης ἡμέρας,
 τρίτην ἡμέραν 323.
 τριτημολιον, τεταρτημολιον
 etc. 663.
 τρίτως, τετάρτως 311.
 τροφῆ, τροφεύω 589.
 + τροφιμαῖος 559.
 τρώφεις 326.
 τροφός, τροφεύς 316.
 τροχάξω 582.
 + τροχασμός 583.
 + τροχάω, τροχέω 582. 590.
 τρυγοδιφᾶν 629.
 τρυγοικός, τρύγοικος 303.
 τρύξ 73.
 τραγλοθύω 564.
 τρασμος 209.
 τυγχάνω - omisso particip.
 verbi substantivi 227.
 τύλη, τυλεία, τυλία, τύλιον 178.
 τυμβοχόη, τυμβοχοεῖν 498.
 + τύξαι pro τεύξαι 728.
 τυπτέω v. Addend. ad p. 896.
 τυφωμανία, τυφομ. 698.
 τυχάδιον 74.
 u et eu altern. 726.
 u et i — 210.
 u et ui — 40.
 u longum 107. aniceps 28.
 ὕαλος, ὕελος 309.
 ὕαλους, ὕαλινος 309.
 + ὕβριγέλως 679.
 ὕβριοπαθεῖν 620.
 ὕβριστις 256.
 ὕγεια 493.
 + ὕδροπαγής 580.
 ὕδασιςιγής 688.
 ὕδατοπατεῖν 456.
 ὕδατοτροφής 577.
 ὕδραϊν, ὕδριμν 80.
 + ὕδρεύς 316.
 + ὕδροκιρνᾶν 630.
 + ὕδροπατεῖν 456.
 ὕδρορύση 90.
 ὕδρορύθια 497.
 ὕδρορύθια, — ρύη 492.
 ὕδροφόβας 639.
 + ὕδροφόρησις 518.
 υἱάσι, υἱεύσι 68.
 υἱία 68.
 υἱέες 69.
 υἱέας, υἱεῖς 69.
 υἱεύς 68.
 υἱέως 68.
 ὕλαγωγός, — αγῆν 430.
 ὕληνόμος 636.
 ὕλητόμος 636.
 ὕληφόρος 636.
 ὕλιβάτης 637.
 ὕλιγενής 637.
 ὕλισκάκος 637.
 + ὕλοδαιτος 637.
 + ὕλοκοπεῖν 637.
 + ὕλομαχεῖν 637.
 + ὕμνοπολεῖω 566.
 + ὕννιμάχος 679.
 ὕός pro υἱός 40.
 ὑπάγειν τὴν γαστέρα 608.
 ὑπαγορία damnat. 702.
 ὑπαίθριος, ὑπαιθρος 251.
 ὑπάλλαγμα 306.
 + ὑπαμβλες 539.
 ὑπάντομαι, — τῶμαι 228.
 ὑπεραναιδεύομαι 67.
 ὑπερβάθμιος 324.
 ὑπέρβαρος 539.
 + ὑπερβολητικός 520.
 ὑπερβολία 530.
 + ὑπερενχαριστεῖν 18.
 ὑπερηφανής 699.
 ὑπερφηφής 699.
 ὑπέρθεσις 352.

ὑπὲρ μᾶλλον 48.

ὑπεροξὺς 540.

ὑπήβολος 699.

ὑπήνεμος 710.

ὑπισχέομαι cum infin. aor. 749.

ὑπὸ cum dat. et accus. 196.

+ ὑποάμουντος 675,

υποβολιμαῖος 559.

+ υπογογγύζειν 358.

+ ὑπογυρος, — γυροῦν 417.

ὑποδέξις 315.

ὑπόδεσις, ὑπόδησις 445.

ὑποδοχεύς 315.

ὑποθεῖναι, ὑποθέσθαι 468.

ὑποκλοπῇ 591.

ὑποκόλπιος, — κίδιος 556.

ὑπὸ κόλπου, κόλπον 196.

ὑπὸ μάλην, ὑπὸ μάλης 196.

ὑπομασθιαῖος 557.

ὑπομαστίδιος 556.

ὑπομενητός, ὑπομον. 446.

ἢ ὑποξὺς 541.

υποποιᾶω, υποπιέω, ὑπωπ. 461.

ἢ ὑποπλατὺς 541.

υπορεία, ὑπώρεια 712.

ὑπόστασις 73.

ὑποστάθμη 73.

ὑποστάσιον 519.

ὑπόστασις 286.

ὑπόστημα 249.

ὑποτίθηναι, ὑποτίθεμαι 468.

ὑποτίθηναι, ὑποτίθεται 460.

ἢ ὑποτρῶγος 541.

ὑπώβολος 699.

ὑπωρόφιος, ὑπορόφ. 706.

ὤς 381.

ὅ, ἢ ὕσπληγξ, ὕσπληξ, ὕσπλα-

γίς 72.

ὑστερέω, ὑστερίζω cum genit.

et dat. 237.

ὑφάδιον 74.

ὑφᾶναι, ὑφῆναι 26.

ὑφαστρίς 257.

ὑφίστασθαι 286.

ὑφύφασμαι, ὑφῆφασμαι 33.

ὑφάγορος damnat. 703.

ὑψι— et ὑψο— in compos.

684.

ὑψιβαθὺς 539.

+ ὑψιδωκος 685.

ὑψικέρατα 658.

+ ὑψίνωμος 685.

+ ὑψίνωος 685.

ὑψίπτερνος, ὑψόπτερον. etc.

684.

ὑψιρεφής 685.

ὑψιφάεννος 685.

ὑψόφωνος 685.

ὑψώροφος, ὑψόρ. 706.

φ. vide π.

φάγας, φαγᾶς 433. sq.

φάγομαι 327. 348.

φαγος, φαγός 434.

φάθι, φαθί 60. 172.

φακᾶς 434.

φακῆ, φακός 455.

+ φαλαγγιόπληκτος 530. 612.

+ φαλακρίων 80.

φαλληφορεῖν 654.

+ φανητιῶν 80.

φανθεῖς et φανείς 420.

φανός 59.

φαρμακεύς, —ευτής 316.

φαρμακότροψ, τριότης, τρι-

βης 611.

ὅ, ἢ φάρυγξ 65.

φασιανικός et φασιανός 460.

φασσηφόνος 636.

+ φειδασμός 512.

φελλεών 167.

φερέβρογος, φερέπονος et col.

compos. v. Add. ad p. 714.

Φερέφάττιον 369.

φέρω, φορέω 585.

- φευξίς, φευκτός et compos. 726.
 ὁ, ἡ φθείρ 307.
 φθείρειν pro φθείρεσθαι 529.
 φθοῖς 88.
 + φθοριμαῖος 559.
 φιθάκνη, πιθάκνη 113.
 + φιλαθηναϊότης 351.
 φιλάρετος 329.
 φιλαυτία 358.
 φιλεργία, φιλοεργία 675.
 + φιλευγενής 593.
 φιλεύλεχος 573.
 φιλόγλυκος 536.
 φιλογυνής, —υνοῦ 184.
 + φιλοεπής 576.
 + φιλοεσιτιάτωρ 676.
 φιλοθεότης 351.
 φιλόθλης 536.
 φιλόθηρᾶν, —θηρεῖν 626.
 φιλόλογος, —ολία, —ογεῖν 392.
 φιλόλουτρος, —λουτρεῖν 594.
 φιλομήλα 438.
 + φιλοπευστικός 128.
 φιλόπολις, πόλεως 607.
 φιλοποτία, —σία 522.
 φιλοπωτεῖν, —πώτης 456.
 φιλοτραφής, —τρεφής 577.
 φῖξ, σφίγξ 72.
 φλεγμᾶναι 24.
 φλέϊνος 293.
 φλέως, φλέων 294.
 + φλοιοβαρής 535.
 φλόμος 112. 294.
 φλόος 110—112.
 φλούδιον 87.
 + φλυαροκοπεῖν 416.
 φοῖδες, φώιδες 88.
 φοινικοῦς pro φοινικικός 148.
 φονέες 69.
 φονεντής 317.
 φοξίχειλος, φοξόχ. 666.
 φορεαφόρος 658.
 + φόρεμα 250.
 φορέω 585. sq.
 φορετούσθαι, τίξεσθαι 361.
 φρεατορύκτης 232.
 φρημπαρῶσις 671.
 φρεορύκτης, φρεορυκτεῖν 232.
 φρεωρύχος, φρεωρυχίω 232.
 + φρονίμευσις, φρονιμύεσθαι 386.
 φρονίμημα 386.
 φυγαγωγός 383.
 + φυγαδικός 386.
 φυγαδεύω, —ευτικός 386.
 φυγαδοθήρας 628.
 ἡ φύλαξ, φυλακίς 452.
 φυλάττειν pro φυλάττεσθαι 363.
 φυλλοστρωτῆς damnat. 429.
 φύξις, φευξίς, φνέξιμος, φνέξιμος 726. sq.
 φυράω, —άσω, —ήσω 206.
 φύρσις 116.
 φυσιᾶν 82.
 φυσιογνωμία 383.
 φυσκῶν 436.
 φυτοκόμος, φυτηκ. et dei-vata 653. sq.
 φωκάδιον 74.
 φωκατός, φωκαιεύς 41.
 φωνάεντες 639.
 χαῖος, χαῖός 404.
 χαιρῆσαι 740.
 χαιρησιφονεῖν Addend. ad p. 713.
 χάλιδες 346.
 ὁ, ἡ χάλκανθος, χάλκανθος 304. Addend. ad p. 309.
 χάλκειος 207.
 χαλκίλοικος 666.
 χαλκοβάρεια 538.
 χαλκοκεκαυμένος 561.
 χαλκυῦ ἄνθος, χάλκανθος 304.

- + χαμαιεύρετος 446.
 χαμάθεν, χαμόθεν 94.
 χάος 404.
 ὁ et ἡ χάραξ 61.
 χάριν δοῦναι 18.
 χαριτογλωττεῖν, —τίζειν 568.
 χαρωπή 106.
 χαννοπολίτης 601.
 χέειν 22.
 χεθῆναι 731.
 χειμάδιον 74.
 χειμάζειν 387.
 χειμάδρους, χείμαρδος 234.
 669.
 χειμήριος, —ρινός differ. 52.
 χειμόθυτος 669.
 + χειρωγώγημα 432.
 + χειρουργός 432.
 χεῖρ 80.
 χειρᾶντιζω 609.
 + χειροβαρής 535.
 + χειρογράφημα 125.
 χειροκρατία, —κρασία, —κρά-
 τεια 526.
 χειροτριβεῖν 572.
 χειρουργεῖν 120.
 χειρῶνάξ 674.
 χελύνιον 389.
 χελώνη 187.
 χέρινψ, χερνίπτομαι 562. 669.
 χερόδονησίζω 608.
 χερσιμαχία 688.
 χεσᾶς 434.
 χεῦσαι 726.
 + χηλᾶς 435.
 χῆμη 386.
 χηνοβοσκία 522.
 χηνόβοσκία 521.
 + χηνότοφος 674.
 χθελινός, χθελινός, χθελινός
 323.
 χθες, ἐχθες 323.
 χθιζός 323.
 χμετλιάν 80.
 χλοηφόρος et derivata 644.
 χνοῦς, τῷ χνοῖ 454.
 χολδῖον 88.
 χολάδες, χόλικες 310.
 χολεμεσία 706.
 χοληδόχος, χολοδ. 635.
 οἱ et αἱ χόλικες 310.
 χολοιβόρος 648.
 χονδρεῖον, ζητρεῖον etc. 310.
 χονδροκοπέειν 610.
 χοραγός 430.
 χορηγία, χορήγιον 617.
 χοροκιδαρῖζω 561.
 χοροστάς 610.
 χορτάζεσθαι 64.
 χόρτασος 436.
 χορτοκόπιον 810.
 χορτοκάλη 560.
 χορῶν 61.
 χροοκοπεῖν, χρεωκοπ. 390.
 χρεολυτεῖν, χρεωλ. 390.
 χρέως, χρέως 391.
 χρεοφειλέτης, χρεωφ. 691.
 + χρεοφελάκιον 691.
 χρῆσιμεύω 386.
 + χρῆσιμοφόρος 654.
 χρῆσιμεύω 386.
 χρήστης debitor et creditor
 468.
 χροά 496.
 χροῖζω 616.
 + χρυσάγωγός 432.
 χρυσανθίζω 568.
 χρύσεος 207.
 χρυσοθήρης 628.
 χρυσότερος 234.
 χρυσοφόρος 706.
 χρυσοχόειν 493.
 χρυσοχός 236.
 χύνω et composita 726.
 χῦσαι 726.

- χαρίς εἰ μὴ, χάρις ἤ, χάρις ψωμόλεθρος 705.
 πλήν 459.
 χαστρίς 255.
 ψᾶν et ψῆν 61.
 ψᾶν, ψήγειν 254.
 ψευδαποφάσκων 564.
 ψευδενέδρα, ψευδοεν. 676.
 + ψευδοιστορέω 676.
 ψευδοκλητία 507.
 + ψευδηλόγος 681.
 ψευδομοτεῖν, ψεύδωμ. 704.
 ψηλαφᾶν 64.
 ψηνᾶς 435.
 ψηττάδιον 74.
 ψηφίζομαι cum inh. futur. 748.
 ψηφοφόρος, ψηφήφ. et derivata 652.
 ψίεθος 309.
 ψιλᾶς, ψιλᾶξ 435.
 ψιλκιθαριστής 168.
 ψιλδ, αὐλητής 168.
 ψύα, ψέα, ψύη 300.
 ψύλλος, ψύλλα 332.
 ψυχόλεθρος 706.
 ψυχρανθῆναι v. Add. ad p. 36.
 ψυχρολουτεῖν, ψυχρόλουτρεῖν 594.
 ψύχω, ψύγω 318.
 ψωρόλεθρος 705.
 ψωρᾶν, ψωριᾶν 80.
 ω insert. in simplic. 700.
 ω pro o in compos. 699.
 ω et o altern. 78. 166.
 ὦ Ἡράκλεις 641.
 ὠδυσίς 701.
 ὠκτείρησα 741.
 ὠλέκρανον 671.
 ὠλεσίαικος, ὀλ. 701.
 ὠλισθησά 742.
 ὠνάμην 12.
 ὠνήθην 13.
 ὠνήτωρ 206.
 ὠνούμαι quomodo declin. 187.
 οἱ ὠπες, ὄπες 461.
 ὠραισπώλης 696.
 ὠραιος, ὠραιός 545.
 ὠρεονόμος 696.
 ὠριος, ὠριμος, —ως 52.
 + ὠρονομεύω 568.
 ὠς ὅλον 427.
 ὠστε pro ὡς 427.
 ὠσφράμην 742.
 ὠσφρησάμην 741.
 ὠταπόρος 656.
 ὠτίον 211.
 ὠτρεις 211.
 ὠτρονάτις 628.

IV. INDEX LATINUS.

- Abortus**, abortus 209.
Accentus adject. in *es* 236.
 — — — *os* 236.
 — — — *us* 533 sq.
 — verbalium a praesenti
 vel perfect. med. 22. 454.
 — a perfect. passiv.
 pers. II. ortorum 611.
 — deminutivorum 88. 314.
 — imperat. aor. II. 348.
 — numeral. composit. 406.
 — substantiv. in *as* 434.
 — — in *an* 197.
 — — in *ea* atticus
 165.
 — — in *ea, oa, oia,*
uia 494. sq.
 — — in *etis* 408.
 — — in *etis* 256.
Accentus substantiv. in
etis 361.
Accentus substant. partici-
 pialium 322.
Accentus subst. temenico-
 rum 367.
 — vocabb. ἀνεμῖος 306.
 ἐγγύα 302. θύεα 165. με-
 σόγεια 302. compos. cum
 αὐτός 202.
Accusat. III. declin. in *et*
en 157.
Accusat. qualitatis 364.
 — in compositis 688.
 — pro nominat. 750.
Acersecomes v. **Addend.** ad
 p. 713.
Activum pro medio 140.
 363. 468.
Adjectiva et participia pro
 adverb. 6.
Adjectiva in αἰκός, αἰκός 39.
 — in αἰος 147. 371. 541.
 seq.
 — in αἰος, αἰος 555.
 — in εἰος 147. 371.
 — in εἰος, ἰος 148.
 — in ἰδῖος 555.
 — in ἰκός 228. 242. ἰός,
 ητικός 520.
 — in ἰμος, ησῖμος 227.
 — in ἰμος, μων 385.
 — in ἰμος, μαῖος 558.
 — in ξ, ψ 611. sq.
 — in ος, ητος 314.
 — in ος et ης 185. ος et
 ὠδης 228.
 — in οὔσιος, ὄντιος 5.
 — in σῖμος 227.

- Adject. in *vras* 494.
 — in *vs* 553.
 — in *ωδης* 228. 671. *ωδης*,
ωδης 80.
 — in *ωσις* 541.
 — in substantiva versa
 298. 494.
 — minus mobilia 105.
 — participialia 622.
 — quantitatis, numeri et
 ponderis 541. sq.
 — composita cum *ἀρίστων*
 621. cum *πάν* 160. 673. etc.
 Adverbia ex abundanti ad-
 dita 10.
 Adverbia in *σι*, *η*, *ς* 515.
 — in *θεν* pro primit. 128.
 — in *θεν* cum praeposit.
 45. 46.
 — in *θεν* 93.
 — in *οθεν*, *ωθεν* 8.
 Adverb. cum *νοῦς* composita
 141.
 — adjectivorum in *ους* de-
 sinent. 143.
 — a perfect. act. 119.
 — localia altern. 43. 128.
 aetatum nomina 213.
 affinitatis nomina 306.
 alapare 175.
 alternatio 644.
 alumnus act. et pass. 463.
 anticipatio construction. 43.
 antistoechia 484. 614.
 antistrophe 55.
 antitheta 563.
 aoristi et fut. equipar. 725.
 aorist. I. verbor. liquid. act.
 24. passiv. 36. 37.
 aoristi I. authypotact. 715.
 aoristi epicis usitati 719.
 aoristi med. formaesignifica-
 tione pass. 320.
 aoristi recentioris Graecita-
 tis 64. 187. 721.
 aoristorum III. pers. plur.
 in *σαν* 349.
 Apocope dativi tertiae de-
 clin. 429.
 Aristophanis *Δαυκαίς* 92.
 Aristotelis Vita Meta 227.
 — *ἀπορήματα* 227.
 — Gryllus 281.
 — Theodectia 281.
 Articuli omisa. post *ὁν* *αὐ-*
τοῖς 100.
 — neutr. gener. omisa. et
 add. 279. sq.
 — cum ellipsi nominum
οἰατα, *ἰσφόν* 100.
 Aspiratio vitiosa 308. ne-
 glecta 677.
 Attractio adverbiorum 44.
 Augmenti transpositio 28.
 154.
 Augmentum verbor. ab *os*
 induct. 153. cum *εν* com-
 posit. 16.
 Augmentum vagum et du-
 plex 134.
 Augmentum verbor. *ἐγγόν*
 155. *εὐρίσκειν* 139. *ὀφ-*
θοῦν 154. *ἐνοχλεῖν*, *πα-*
ροισεῖν etc. 154.
 bracca 464.
 camelasium 669.
 Chryssippi soloecismi 311.
 350
 citrium 475.
 clathrum 638.
 colaphus 175.
 colepium, colephium, co-
 liph. 78.
 comparativi adjectiv. in *ους*
 143. 234.
 — pro posit. 403.
 Ggg

- comparativi non legitimi dativus qualitatis 365.
 93. 135. 186. 525. — in oi 648.
 composita rursus solvuntur — III. declinat. singul. in
 199. 381. seq. 410. 411. compos. 683. plural. 687.
 414. 600. dativ. c. alio nomine sine
 composita aliter signific. praepos. 688.
 quam apposita 304. 600. declinatio attica in simplic.
 seq. 186. 294. in compos. 694.
 composita e. ἄγος, ἀγωγός — III. declinat. nom. in us
 430. ἀλείφω 571. εἰ βύ 308. 326. 429. nomin. in
 θος 534. βάρος 536. 540. ης, accusat. 156.
 βῆμα 431. βεβῆω 376. γένω decollare 341.
 μη 385. γυνή 185. δέκω demihut. in adien 74.
 575. δάρος 535. δίπα — in κρον 189.
 249. κέρας 672. λείω 573. — in as, as 435.
 πορέω 416. μνᾶ 581. πᾶ — in asien 75.
 γος 535. πᾶν 106. πᾶμα — in apion, apion, vpiou
 249. σχῆμα 385. φέλου 78.
 574. etc. etc. — in vniou 386.
 Compositio adjectivorum 533. — in on 195.
 — substantivorum 431. — in partibus corporis
 — praeposition. 692. usit. recent. 211.
 — verborum 461. Diaeresis non legitima ad-
 concivis 471. ject. et adverb. 142. sub-
 Conjunctivus fut. 722. stant. et adject. 493. sq.
 — aor. pro fut. 735. digamma in composit. 131.
 consecutio 376. diota, dyota 659.
 contractio liter. i et o 37. Disparata 563.
 — adject. in ees 207. in dorismā tragicorum 428—
 eos 142. in us 534. 432.
 — substantivorum. in ea 78. — communis dialecti 428—
 in ἔδιον 87. in eos 142. 638.
 — verborum 220. — a librariis inveci 430.
 — neglecta in nom. III. effutire 63.
 decl. 69. Enallage conjunct. aor. et
 contractio in as 434. fut. indicat. 716. 721.
 correptio syllabae final. 234. Epicuri solvēcismi 283.
 corruda 111. Endemi reliquiae apud Pha-
 corruptio sequitur compo- vor. 273.
 sitionem 414. expalmare 175.
 culus 89. feminina positio commu-
 Damium, damiurgus 430. nium 106.
 Dativi attract. 5. feminiuum c. mascul. 448.

- fraxea, fraxea 406.
 futurum et conjunct. aorist. 458. 658.
 716.
 futuri forma antiqua 115. et
 Addend. ad p. 713.
 futur. et optat. aor. 736.
 futur. pro optat. 721.
 futurum non atticum in *ἔω*,
ἔω 746.
 futur. et praesens copulan-
 tur 767.
 futur. duplex 768.
 futur. in *έω*, *ἔω* 204.
 futura liquidorum 115.
 Genit. nom. in *ις*, *εως*, *ιδος*
 176. 326.
 — materiae 262.
 — qualitatis 213.
 — post nomina qualitatis
 280.
 genitivus, compositio et
 adjectiv. altern. 601.
 Gerundia graeca v. Add. ad
 p. 622.
 glossarum species 754.
 hac noctu 127.
 Heterogenia v. Addend. ad
 p. 309.
 Hippagus 430.
 imbulbicare 357.
 imperativ. verbor. in *μ* 360.
 infinit. aor. pro fut. 133.
 — pro tempore finito v.
 Addend. ad p. 753.
 interrogatio negationi ae-
 quipar. 273.
 inversio 628.
 ionismi tragicorum 432.
 Limitrophus 669.
 Localia in *ἐπιτορεα* etc. 259.
 Melopepones 258.
 Messana 638.
 Metaplasmi et abundantia
 458. 658.
 Methypallage 55. 185.
 monstrosus, monstruosus
 658.
 Musageta 430.
 Napy 289.
 Nomina I. declin. in *α* et *η*
 331. 437. 499.
 — in *αυς*, *αις* 41.
 — in *αις*, *αις* 41.
 — in *αισμός* 39.
 — in *αλος*, *αλις* 338.
 — in *αν* 196.
 — in *ας* 112. 433. 638. sq.
 693. sq.
 — in *αλα* a verbis liqui-
 dis 116.
 — in *ασος* 436.
 — in *βα* 428.
 — in *δα* 438.
 — in *δους* 299.
 — in *ελα*, *εα* 353.
 — in *ετη*, *ετης*, *ετος* 571.
 — in *εως* et *ετης* 316. 317.
 — in *η* et *εα* 499.
 — in *η* et *ις* 256.
 — in *ηθος* 511.
 — in *ην*, *ημεα* 466.
 — in *ης* 6.
 — in *ηλα*, *ελα* 516.
 — in *ησις*, *ελα* 513.
 — in *θη* et *θος* 437.
 — in *θρον* et *ρον* 131.
 — in *ι* et *υς* 288.
 — in *λα* et *ις* 500. 528.
 532.
 — in *λα* et *ηλα* 513.
 — in *α* et *ιων* 518. 519.
 — in *λα* pro *η* 527.
 — in *ετης*, *ετης* 700.
 — in *ε*, *υ*, *υ*, *υ* 72.
 — in *ις* et *ις* 429.

- Nomina in ες, ιδος, εως** 171. Numeri diversi verbi et nominis 405.
- in ισμος 511. in μος 505. Optativ. verbor. εω in φη 344. sq.
- in υς 116. ormenon 112.
- in νσις, ασία 116. Orus contra Phrynichum 42.
- in όλης, ωλος 613. Parathesis et Synthesis 604.
- in όα, ώα 495. όα, ola 492. Parechesis 691.
- in ότης 350. Paronyma in ες 256.
- in ος et εός 315. 316. participia pro substantivis 322.
- in εία 343. participia perfect. neutr. pro
- in όία et τία 505. sq. adject. 119.
- in σις a verb. liquid. partic. fut. pro substant. 589.
116. 502. a verb. dental. — fut. pro infinit. 746.
351. — praesentis pro fut. 15.
- in σις, σις 256. participior. compositor. li-
- in σμος, θμος 325. 511. centia 564.
- in τις, τρις 254. pepones 258.
- in τρον, τήριον 131. perfecta verbor. liquid. 34.
- in ύα, ύη 301. ύη, von perfect. med. signific. pass. 158. 160. 168.
301. periectica nomina 166. ver-
- in υία, ύία 493. ba 320.
- in υς, υ 246. persona II. sing. praesent. med. 360.
- in υς 436. Pluralis nominis cum verbo plur. 425.
- in ωδιον 88. Plusquamperf. pers. III. in εισαν pro εσαν 149.
- in ωλή, ωρή, ωλος 613. praemodum 414.
- Nomina composita in άγο-** praepositiones rectione ca-
- ρειν 708. άνεμος 710. γειος, rentes 410.
- γεια 288. έμειν 707. κατεν — cum-accus. qualit. 366.
523. κρατειν 525. ελεθρος — cum adverb. compos. 46.
705. εροφος 706. 709. πό- — post verba sequendi 354.
- λις 606. ύψος 684. etc. etc. abundanter additae 10.
- Nomina gentilicia virorum** 127.
- propria 670. praepositionum contractio 340.
- Nominat. pro vocat. 483:** — productio 698.
- pro accus. 753. tituli 517.
- Nota compositionis** 413.
- Numeralia composita et se-**
- parata** 406—411.
- Numeralia in composit.**
- 663.**

- praesens et futur. copulantur 767.
- productio compositorum 633. sq.
- simplicium 701.
- cessans 704.
- pronomina relativa et interrogat. miscentur 57.
- relativa pro interrogat. 57.
- Quantitas nomin. in ις 171.
- rectio quiescens 410. 414.
- reduplicatio attica 31.
- reduplicatio omissa 598.
- replica 239.
- Sciomachia, sciopodes 646.
- solutio compositorum 304. 382.
- Sophistae Grammatici v. Addend. ad p. 309.
- stephanopolis 651.
- Stoicorum vocabula 85. 126. 281.
- stomacaca 668.
- stuppa 261.
- syllabae casualis omissio in compos. graec. et lat. 669.
- substantiva augmentum verbi retinentia 294.
- substantiva participial. 342.
- superlativi non legitimi 70. 193.
- superlativus cum οὐτω, τοσοῦτος etc. 404.
- synthesis et parathesis 604. sq. 699. sq.
- Tmesis 620.
- Thucydidis glossae et idiomata 351.
- tomacini 22.
- transpositio composit. 628.
- transpositio quantitatis 642. 698. 701. 705.
- transpositio syllabarum 614. triumviri 414.
- tunica recta 238.
- Vas pro cibo 477.
- verba ab adjectiv. in ἄρος, ἰρος 386. v. Addend.
- liquida 24.
- in ἀζω, ἰάζω 66. 67.
- in αἴζω 39.
- in αἰνω 567.
- in ἄσσω 607.
- in ἄω a baryton. 581.
- in βω, πτω 317.
- in εἰω pro ἔω 566.
- in εἶομαι 67. et Add. ad p. 386.
- in ἔω, ἰάω 81.
- in ἰάω, ἄω 79. 82. 627.
- in ἱζομαι, ἱζω 87. 95. 567.
- in με 244.
- in οἴζω 616.
- in ὀω, ἱζω 95. 361.
- in πτω et ζω 191. 241.
- in πτω et πτω 607.
- in ὠσσω, ὀσσω 607.
- Verba composita et simplicia eadem terminat. 566.
- primitiva et derivat. altern. 254.
- sequendi cum praeposit. 354.
- sequendi cum accusat. 354.
- dicendi, promittendi cum infin. aor. 479.
- jubendi, vetandi cum infin. futur. 748.
- voluntatis cum infinit. aor. et fut. 747.
- Verbum substantivum omissum 277.

Vocabula medicorum pro- Vocabula Xenophontis poetica 89.
 Vocabula philosophorum 330. Vocativi positio 565.

V.

INDEX LOCORUM QUORUM LECTIO DISCEPTATUR.

A ctuar. 502.	Antisthenes 274.
Adamant. 677. 703.	Appian. 82. 298. 475.
Aelian. 9. 82. 320. 363. 475.	Apollinaris 646.
626.	Apollod. 222. 584. 617. 660.
Aeneas Gaz. 27. 91.	731. 732.
Aeschines 96. 139. 241. 296.	Apollon. Rh. 132. 612.
715. 748.	Apollon. Dync. 452. 608.
Aeschylus 119. 329. 347.	656.
501. 513. 525. 607. 616.	Arat. 416. 538. 719.
621. 645. 646. 651. 685.	Archiloch. 411.
718.	Aristaen. 5. 373. 736.
Aesop. 13.	Aristid. 142. 201. 280. 448.
Alcidam. 198.	467. 620. 722.
Alciph. 197. 290.	Aristophan. 21. 31. 39. 54.
Alcman 284.	166. 186. 226. 241. 256.
Ammon. 14. 314. 456.	277. 312. 323. 336. 339.
Andocid. 139. 475.	404. 446. 459. 573. 653.
Anna Comn. 416. 598. 614.	664. 718. 725. 726. 739.
Anecd. Bekk. 21. 90. 118.	Aristot. 5. 80. 88. 118. 176.
150. 151. 158. 180. 196.	226. 275. 312. 344. 475.
206. 260. 283. 290. 322.	512. 572. 575. 586. 636.
351. 357. 372. 381. 400.	643. 654. 661. 662. 692.
419. 490. 492. 503. 506.	696. sq. 715. 733. 746.
508. 563. 590. 609. seq.	Arrian. 33. 140. 172. 248.
614. 632. 651. 655. 656.	255. 597. 598. 657. 717.
702. 717. 724.	735. 740.
Antagoras 216.	Artemid. 10. 148. 697.
Antigon. 44. 705.	Athanas. 646.
Antiphan. 340.	Athenaeus 27. 65. 74. 81.

96. 117. 118. 176. 185. Enstrat. 283.
 202. 216. 222. 223. 244. Galen. 510. 521. 544. 571.
 416. 458. 462. 463. 512. 596. 622.
 528. 563. 579. 612. 614. Geopon. 147.
 637. 648. 651. 658. 663. Glossar. 196. 226. 339. 417.
 683. 689. 694. 720. 722. Gorgias 361.
 734. Grammatici Hermannii 197.
 551. 702.
 Basilus 114. 135. 541. Gregor. Cor. 367.
 Charisius 301. Gregor. Naz. 23. 528. 646.
 Charito 215. 380. 721. 735.
 J. Chrysostom. 28. Harmenop. 730.
 Clemens Alex. 501. 510. Harpocrat. 572.
 730. Heliod. 57. 81. 185. 372.
 Coluth. 713. 544.
 Cyrill. 345. Helladius 130.
 Damoxipp. 276. 354. Hero 91.
 Demosth. 5. 37. 81. 128. Hero 91.
 347. 354. 361. 378. 518. Herodian. 244. 288. 369.
 619. 719. 720. 372. 519.
 Dinarch. 353. Herodot. 387. 369. 491. 574.
 Dio Chrys. 719. 720. 754. 599. 610. 618. 624. 648.
 Dio Cass. 36. 203. 219. 324. 663. 676. 702.
 342. 346. 407. 529. 572. Hesiod. 583. 713.
 597. 598. 717. 729. Hesych. 32. 42. 51. 70. 72.
 Diodor. 201. 280. 497. 581. 74. 102. 104. 106. 112.
 586. 694. 748. 120. 148. 176. 183. 191.
 Dioscor. 65. 572. 196. 204. 210. 218. 219.
 Empedocl. 31. 609. 223. 226. 230. 238. 240.
 Epigr. 429. 440. 502. 606. 246. 257. 261. 302. 309.
 637. 650. 676. 687. 313. 314. 333. 358. 473.
 Erotian. 357. 492. 494. 498. 501. 515.
 Etym. M. 42. 43. 78. 92. 587. 589. 591. 597. 620.
 132. 181. 195. 197. 232. 621. 622. 646. 656. 666.
 294. 320. 348. 455. 493. 671. 677. 702. 723. 724.
 494. 537. 572. 685. 691. sq. 731. 733.
 703. 716. et in Addend. Himer. 320. 503. 597.
 Euphoriion 338. Hippocr. 64. 90. 147. 557.
 Eupolis 357. 571. 572. 573. 685. 694.
 Eurip. 46. 201. 233. 277. 725. 735. 743.
 601. 611. 615. 617. 624. Homer. 398. 498. 642. 687.
 737. 727.
 Euseb. 642. Hort. Adon. 91. 177.
 Eustath. 8. 75. 452. 625. Jamblich. 148. 243. 385.

520. 609. 618. 620. 622. Pausan. 7. 30. 94. 180. 185.
 722. 753. 204. 313. 392. 435. 475.
 Joseph. 13. 104. 200. 231. 519. 603. 621. 635. 725.
 232. 246. 312. 320. 323. 744.
 341. 346. 419. 575. 589. Peiron. 168.
 695. 729. 733. Phalar. 33. 110. 753.
 Isoerat. 7. 411. 596. 718. Phaverin. 104. 319.
 719. 720. Philo 53. 84. 93. 105. 125.
 Julian. 320. 147. 162. 179. 192. 213.
 Leonid. 573. 236. 259. 268. 271. 295.
 Lesbos 596. 303. 334. 340. 379. 400.
 Liban. 13. 62. 419. 458. 508. 515. 635. 717. 720.
 701. 717. 720. 736. Philostrate. 120. 320. 474.
 Longus 590. 596. 642.
 Lucian. 126. 230. 302. 354. Phot. 43. 77. 80. 184. 202.
 372. 518. 591. 594. 624. 204. 293. 294. 309. 334.
 706. 716. 727. 342. 632. 651. 662. 724.
 Lycurg. 129. 133. 287. 302. et in Addend.
 320. Phrynich. App. 64. 161.
 Lysias 38. 236. 241. 275. 259. 275. 326. 373.
 323. 346. 401. 720. 751. Plato 9. 89. 235. 262. 305.
 Manetho 5. 90. 654. 322. 331. 411. 413. 442.
 Marin. 583. 509. 520. 525. 565. 586.
 Maxim. poet. 625. 664. 668. 675. 686. 696.
 Maxim. Tyr. 642. 705. 718. 719. 722. 729.
 Mechan. vett. 147. 534. 717. 739.
 Menand. Com. 73. 144. 324. Plato Com. 105. 229.
 414. 632. Plin. 112. 651.
 Menand. Prot. 73. 458. 630. Plutarch. 23. 33. 65. 66. 73.
 Moeris 120. 135. 119. 142. 212. 231. 235.
 Moschio 285. 280. 327. 330. 355. 365.
 Moschopul. 8. 9. 368. 374. 419. 447. 518.
 Musaeus 583. 596. 658. 728. 519. 542. 571. 598. 623.
 Niceph. Bryenn. 528. 626. 656. 665. 680. 716.
 Niceph. Greg. 250. 349. 740. 754.
 423. Polemo 354.
 Nicet. Ann. 331. 599. Pollux 13. 80. 85. 95. 99.
 Nonnus 590. 653. 112. 121. 132. 164. 173.
 Oppian. 539. 586. 629. 179. 230. 252. 253. 254.
 Orpheus 227. 503. 617. 678. 293. 295. 303. 321. 328.
 688. 335. 351. 382. 401. 460.
 Palaeph. 147. 462. 467. 498. 502. 506.
 Parthen. 337. 507. 515. 522. 557. 571.

577. 603. 638. 655. 657. Solon 396.
 662. 664. 695. Sopater 622. 716.
 Polyaen. 167. 196. 383. Sophocl. 69. 146. 178. 241.
 Polyb. 28. 287. 354. 369. 255. 541. 674. 690. 726.
 429. 528. 567. 596. 628. Stephanus Byzant. 92. 370.
 657. 699.
 Porphy. 572. 587. 597. J. Stobaeus 18.
 Priscian. 441. Strabo 10. 109. 262. 369.
 Priscus 343. 409. 416. 475. 520. 544.
 Procop. 569. 590. 557. 712. 720. 751.
 Ptolemaeus 102. 232. Suid. 34. 55. 76. 102. 104.
 Quintus Sm. 48. 632. 675. 125. 129. 157. 165. 183.
 718. 202. 212. 227. 232. 256.
 Schol. Aeschin. 213. 298. 308. 315. 321. 351.
 Schol. Aristoph. 176. 230. 370. 371. 419. 420. 447.
 293. 300. 643. 462.
 Schol. Demosth. 124. Thucyd. 47. 68. 144. 149.
 Schol. Geger. 232. 181. 211. 235. 242. 287.
 Schol. Jerem. 86. 361. 380. 529. 537. 540.
 Schol. Lucian. 20. 275. 276. 662. 704.
 707. Timaeus 234. 653.
 Schol. Theocr. 399. Tryphiod. 614. 668.
 Schol. Thucyd. 47. Varro 70.
 Schol. Venet. 185. 203. 247. Xenoph. 28. 36. 37. 53. 89.
 321. 380. 399. 648. 91. 96. 138. 181. 204. 241.
 Septuaginta Interpp. 86. 250. 287. 297. 340. 343.
 261. 569. 409. 458. 578. 597. 656.
 Sextus Emp. 95. 252. 639. 661. 685. 695. 711. 725.
 743. 732. 738.
 Simonides 338. Xenoph. Ephes. 231.
 Simplicius 329. Zonaras 37. 40. 232. 241.
 Socrat. Epp. 226. 754. 290. 312. 324. 351. 435.
 493. 498. 644. et in Add.

L I P S I A E

IMPRESSIT BENEDICTUS GOTTHILF TURNER.

Summis librariis Weidmannianae praedantur:

- Asinas**, Tactici, **Commentarius de celebranda obsidione**, graeco, ad Codd. MSS. Parisienses et Mediceam recensuit, versionem lat. et commentarium integrum Is. Casanboni, notas Jac. Gronovii, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et ams adiect. Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. 1818.
 Charta impress. 1 Thlr. 8 gr.
 — — Idem liber, charta scriptoris gall. 1 thlr. 16 gr.
Aristophanis Comoediae auctoritate libri praecclariss. saec. Xmi emendatae a Phil. Invernizio. Vol. VIum. 8 maj. 1819.

Etiā sub titulo:

- Commentarii in Aristophanis Comoedias**. Collegit, digestit, auxit Christ. Daniel Beckius et Dindorfius. Vol. IVum, Commentarios in Equites, Pacem et Ecclesiazusas continens, 8 maj. Charta script. 4 Thlr. 12 gr.
 * — — Idem liber, charta belg. opt. 8 Thlr.
Choerili, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poesi aliisque Choerili disservit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 Thlr. 6 gr.
 — — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
Demosthenis Oratio de Corona, quam denno recognovit et Jo. Taylori, Hier. Wolfii, Jer. Marklandi, J. Palmerii, J. J. Reiskii suisque animadversionibus auctoribus edidit Goul. Christoph. Harless. 8 maj. 1814. Charta impr. 1 Thlr. 16 gr.
 — — Idem liber, charta script. gall. 2 thlr. 6 gr.
 * — — Idem liber, charta membranacea. 3 Thlr. 8 gr.
Demosthenis Philippica I. Olynthiaca III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Ang. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 Thlr.
 — — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 gr.
Göller, Franc. de situ et origine Syracusarum ad explicandam **Thacydidis** potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adiecit. Acc. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impr. 1 Thlr. 12 gr.
 — — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 gr.
Hesiodi Opera et Dies. E veterum grammaticorum notationibus et optimis libris MSS. recensuit Frid. Aug. Guil. Spohn. Editio minor, in usum scholarum et academiarum. 8. 1819. Charta impress. 8 gr.
 — — Idem liber, charta script. 10 gr.
 — — Idem liber, charta mel. 12 gr.
Hottingeri, Io. Jac., Opuscula philologica, critica atque haemeneutica. 8 maj. 1817. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.
 — — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
 * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 gr.

- Isocratis Panegyricus.* Textum recognovit, cum animadversionibus Dr. S. F. N. *Mori* suisque edidit Fr. Aug. Guil. *Spohn.* 8 maj. 1817. Charta script. 21 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 1 Thlr. 8 gr.
- Memnonis* historiarum *Heracleae Ponti* excerpta servata a *Photio.* Graece. Cum vers. lat. Laur. *Rodmanni.* Accedunt script. *Heracleotarum, Nymphidis, Promathidae* et *Donitii Callistrati* fragmenta, vet. historic. loca de rebus *Heracleae Ponti* et *Chionis Heracleotae* quae feruntur epistolae, cum versione latina Jo. *Casellii.* Omnia collegit, disposuit, recognovit, notis priorum interpretum integris aliorumque et suis illustravit et indicem adiecit Jo. *Conr. Orellius.* Ad calcem accedit Jo. *Casp. Orellii* epist. crit. in epistolas *Socrati* et *Pythagoricas.* 8 maj. 1816. Charta impressoria 1 thlr. 18 gr.
- — Idem liber, charta script. 2 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 8 gr.
- Nicephori Blemmidae* duo Compendia geographica. Nunc primum edidit Prof. F. A. G. *Spohn.* Accedunt fig. geograph. 4 maj. 1818. Charta impress. 16 gr.
- — Idem liber, charta scrip. gall. 20 gr.
- Opuscula Graecorum veterum sententiosa et moralia.* Graece et Latine. Collegit, disposuit, emendavit et illustravit Io. *Conr. Orellius.* Tom. Ius. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 Thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 3 Thlr. 18 gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 4 Thlr. 8 gr.
- Platonis* quae exstant Opera. Accedunt *Platonis* quae feruntur Scripta. Ad optimorum librorum fidem recensuit, in latinum convertit, annotationibus explanavit indicesque rerum ac verborum accuratissimos adiecit *Frid. Astius.* Tom. Ius, cont. *Protagoram, Phaedrum, Gorgiam* et *Phaedonem.* 8 maj. 1819. Charta impr. 2 Thlr. et 2 Thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 2 thlr. 18 gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 4 thlr.
- (Vol. Ius. et IIus. sub prelo.)
- Platonis Leges* et *Epinomis*: ad optimorum librorum fidem emendavit, perpetua adnotatione illustravit et indices rerum ac verborum adiecit D. *Frider. Astius.* II Tomi. 8 maj. 1814. Charta impress. 5 Thlr.
- — Idem liber, charta scriptor. gall. 6 Thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. (velin.) 10 Thlr.
- Platon's Leben und Schriften.* Ein Versuch, im Leben wie in den Schriften das Wahre und Aechte vom Erdichteten und Untergeschobenen zu scheiden, und die Zeitfolge der ächten Gespräche zu bestimmen. Als Einleitung in das Studium des Platon herausgeg. von D. *Friedr. Ast.* gr. 8. 1816. Druckpapier 2 Thlr.
- — Dasselbe Buch, auf Schreibpapier. 2 Thlr. 12 gr.
- Polybii* editionis *Schweighauseranae* Supplementum, continens *Aeneae, Tactici, Commentarium* de toleranda obsidione, ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. *Casauboni* aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Io. *Conr. Orellius.* Cum tab. aeri incisa. 8 maj. 1818. Charta script. 1 Thlr. 16 gr.
- * — — Idem liber, Charta belg. opt. 2 Thlr. 12 gr.

Prisciani, Caesariensis Grammatici, Opera. Ad vetustia. Codicum, nunc primum collatorum, fidem recensuit, emaculavit, lect. varietatem notavit et indices adiecit Augustus Krehl. Vol. Ium, cont. de arte grammatica libros XVI. 8 maj. 1819. Charta impress. 2 Thlr. 18 gr.

— Idem liber, charta script. 3 Thlr. 6 gr.
(Vol. Ium sub prelo.)

Reisigii, Caroli, Conjectaneorum in Aristophanem Libri II. ad Godofredum Hermannum. Liber Ius. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 6 gr.

— Idem liber, Charta script. 1 Thlr. 12 gr.

* — Idem liber, Charta membran. (velin.) 2 Thlr. 8 gr.

Schleusneri, D. Io. Frid., Opuscula critica ad versiones graecas Veteris Testamenti pertinentia. 8 maj. 1812. Charta impress. 1 Thlr. 18 gr.

— Idem liber, charta script. 2 Thlr. 4 gr.

Schleusneri, Joh. Frid., novum Lexicon graeco-latinum in Novum Testamentum. Congessit et variis observationibus philolog. illustravit. II Tomi in IV Partt. Editio quarta emendatior et suavior. 8 maj. 1819. Charta impr. 8 Thlr. et 9 Thlr.

— Idem liber, charta script. gall. 10 Thlr. 12 gr.

* — Idem liber, charta membranacea. (velin.) 12 Thlr.

Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum hexaëo maxime Homérico. Acced. Ejusdem Mantissa observat. erit. et gramm. in Quinti Smyrnaei Posthomericonum libros XIV. et M. Frider. Traug. Friedemannii Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 16 gr.

— Idem liber. Charta scriptoria. 2 Thlr.

* — Idem liber. Charta membran. (velin.) 4 Thlr.

Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. ꝑ. versu cccxvii aevo recentiore orta, quam Homérico. 8 maj. 1816. Charta impr. 1 Thlr. 8 gr.

— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.

* — Idem liber, Charta membran. (velin.) 2 Thlr.

Strabonis rerum geographicarum Libri XVII. Graeca ad opt. Codd. MSS. recens., varietat. lect. et adnotat. illustrav. Xylandri versionem emendav. I. P. Siebenkees et C. H. Tzschucke. Editionem absolvit et Indices confecit M. Frid. Traug. Friedemann. Vol. VIIum, continens Commentarium Is. Casauboni cum notis G. Xylandri, Fr. Morelli, I. Palmerii integris aliorumque virorum doct. selectis, quibus acced. animadvst. C. H. Tzschuckii et appendix varr. lectt. Vol. Ium. 8 maj. 1818. Charta script. 4 Thlr. 18 gr.

* — Idem liber, charta belg. opt. 8 Thlr.
(Vol. VIIIum sub prelo.)

Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Th. Chr. Harlesii et Io. Chr. Dan. Schreberi suisque edidit M. Th. Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. Morellii ad Harlesium et Indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 Thlr. 16 gr.

— Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 12 gr.

* — Idem liber, Charta membran. (velin.) 6 Thlr. 16 gr.

BIBLIOTECA DE MONTSERRAT

13020100006348

BIBLIOTECA

DE

MONTSERRAT

Armari XXX^C11

Prestatge 24

Número 10

